

Hoàng Hôn Đứng Tựa Khóm Trúc Dài

Contents

Hoàng Hôn Đứng Tựa Khóm Trúc Dài	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	40
8. Chương 8	44
9. Chương 9	49
10. Chương 10	56
11. Chương 11	63
12. Chương 12	68
13. Chương 13	75
14. Chương 14	81
15. Chương 15	88
16. Chương 16	93
17. Chương 17	100
18. Chương 18	105
19. Chương 19	112
20. Chương 20	118
21. Chương 21	125
22. Chương 22	129
23. Chương 23	136
24. Chương 24	140
25. Chương 25	147
26. Chương 26	154
27. Chương 27	161
28. Chương 28	173
29. Chương 29	178
30. Chương 30	188
31. Chương 31	195
32. Chương 32	209
33. Chương 33	217
34. Chương 34	225
35. Chương 35	235
36. Chương 36	245
37. Chương 37	258
38. Chương 38	265
39. Chương 39	276
40. Chương 40	287
41. Chương 41	299

42. Chương 42	313
43. Chương 43	323
44. Chương 44	332
45. Chương 45	341
46. Chương 46	348
47. Chương 47	357
48. Chương 48	367
49. Chương 49	373
50. Chương 50	377
51. Chương 51	384
52. Chương 52	401
53. Chương 53	412
54. Chương 54	427
55. Chương 55	432
56. Chương 56	437
57. Chương 57	450
58. Chương 58	457
59. Chương 59	463
60. Chương 60	471
61. Chương 61	478
62. Chương 62	485
63. Chương 63	495
64. Chương 64	502
65. Chương 65	507
66. Chương 66	512
67. Chương 67	515
68. Chương 68	518
69. Chương 69	521
70. Chương 70	524
71. Chương 71	527
72. Chương 72	530

Hoàng Hôn Đứng Tựa Khóm Trúc Dài

Giới thiệu

Editor: Fei Tình trạng bản gốc: Hoàn (72 chương + 10 PN) Nhắc nhở trọng yếu: Bộ này có độ ngọt cực cao, tác giả không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hon-dung-tua-khom-truc-dai>

1. Chương 1

Ban đầu Tề Mộ được gọi là Tề Mộc.

Cậu còn chưa chào đời đã kế thừa bản tính hấp tấp, nôn nóng của lão Tề gia, mới tám tháng đã chui ra khỏi bụng mẹ. Nhưng ấy thế mà lại khá, vừa mới đẻ đã là một đứa bé sinh non được tận 4kg. Thời điểm nhìn thấy con trai mình, Tề Đại Sơn sợ hết hồn, cả người xanh xanh tím tím, còn có thể xấu hơn được nữa à!

Ông chỉ liếc mắt một cái, con trai liền bị y tá bế vào phòng chăm sóc trẻ sơ sinh (*), ngủ ở một cái lồng hấp, ai cũng không cho nhìn

(*Raw ghi nghĩa là phòng NICU: NICU là viết tắt của đơn vị chăm sóc tích cực trẻ sơ sinh nuôi trong lồng hấp của bệnh viện. Trẻ sơ sinh sinh non hoặc cần chăm sóc y tế tiên tiến có thể được nhận vào NICU để theo dõi và điều trị. Thời gian lưu trú trong NICU được xác định bởi sức khỏe tổng thể, nhu cầu y tế và đáp ứng với chăm sóc y tế)

Kiều Cẩn mới vừa sinh con xong, đầu đỏ đầy mồ hôi hỏi chồng: “Con thế nào rồi?”

Tề Đại Sơn thật ra đang cảm thấy rất hoảng loạn, nhưng vì không muốn để cho vợ lo lắng, liền nói: “Tốt lắm, là con trai, lớn lên giống em khẳng định là rất đẹp.”,

Kiều Cẩn thở phào nhẹ nhõm, mí mắt díp lại: “Nhìn có được hay không không quan trọng, cứ khỏe mạnh là được.”

Tề Đại Sơn đau lòng vợ, dỗi dành nói: “Em mau nghỉ ngơi đi, thằng bé không sao hết. Có bác sĩ ở đây chăm sóc rồi, so với chúng ta họ còn cẩn thận hơn ấy”

Tề Mộ ở trong lồng hấp tận nửa tháng, nửa tháng này khiến cho đồng chí Tề Đại Sơn lo lắng tưởng chết. Vừa phải tập trung chăm sóc vợ, vừa phải trông chừng con trai, ở công ty lại còn có một đồng chuyện lớn bận rộn, đem ông chơi đùa vài ba bận liền gầy đi ba, bốn cân.

Đợi đến khi con trai bình an ra khỏi lồng ấp, nhìn thấy đứa trẻ vàng vọt xấu xí kia. Tề Đại Sơn ghét bỏ thằng bé không giống mẹ nó một chút nào, nhưng cuối cùng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Cùng ngày ông liền đi hỏi một vị đại sư, xin đại sư đặt tên cho con trai mình.

Đại sư nói Tề Mộ mệnh hỏa, mộc sinh hỏa nên để cho ông chọn một cái tên bộ mộc.

Tề Đại Sơn từ trước đến giờ làm việc đều nhanh chóng lại mạnh mẽ, liếc mắt một cái liền chọn trúng chữ “Mộc”. Chọn tên có bộ mộc bên cạnh làm sao đủ? Đã thiếu mộc rồi thì cho nguyên một chữ luôn đi.

Vì vậy cái tên đầu tiên của Tề Mộ ra đời, gọi là Tề Mộc.

Nhưng mà danh tự này chỉ dùng có ba tháng, cũng không phải là do Kiều Cẩn không chịu được phẩm vị của chồng, cũng không phải Kiều lão gia tử ngại tên quá tầm thường, mà là bản thân Tề Đại Sơn cảm thấy không vui.

Tề mộc về nhà ba tháng liền làm cho Kiều Cẩn ngày đêm bất an.

Cậu là đứa trẻ sinh non nặng 4kg rưỡi, tinh lực dồi dào tựa như một chú hổ nhỏ. Đói bụng thì khóc, ăn no cũng khóc, trước khi ngủ liền khóc một trận, tỉnh rồi lại càng phải khóc tiếp. Thân thể Kiều Cẩn vốn chưa bình phục, bị cậu gào khóc tới khóc lui như thế, cả người liền gầy đi một vòng.

Tề Đại Sơn tay chân vụng về không giúp được gì, hết sức đau lòng cho vợ, chỉ có thể đi bái phỏng đại sư một lần nữa cầu an ủi.

Lần này ông tìm vị đại sư khác, tiếng tăm lớn hơn một chút.

Đại sư vừa nghe thấy cái tên này của Tề Mộc, trầm ngâm nói: “Không ổn, vợ ngài là mệnh thổ, mộc khắc thổ.”

Tề Đại Sơn vừa nghe thì cuống lên: “Vậy làm sao bây giờ? Con trai của tôi còn thiếu mộc.”

Đại sư nói: “Con trai ngài không phải thiếu mộc, nó thuộc mệnh hỏa, mộc sinh hỏa, mà không chỉ có mộc, hỏa cũng có thể sinh hỏa...” Đại sư thoăn thoắt nói một tràng dài, Tề Đại Sơn nghe nửa hiểu nửa không, mà cũng chính là một chút cũng không hiểu. Bất quá lão Tề rất biết ý mà đem bao lì xì đỏ thắm cất đi, đại sư giật giật mí mắt, lập tức cho ông một đáp án: “Mộc, chữ này cực kì phù hợp với con trai ngài.”

“Mộc?” Tề Đại Sơn tuy rằng không có học thức nhưng cũng cảm thấy chữ này không tốt lắm, “Từ này không phải có nghĩa là hoàng hôn sao? Con trai của tôi vừa mới ra đời mà ông đã rửa nó chết (*)?”

(Raw ghi (Nhật mộ tây sơn), đồng nghĩa với nhật bạc tây sơn, chỉ lúc mặt trời sắp xuống núi. Ấn dụ cho việc người già sắp qua đời và sự vật suy bại sắp diệt vong. (Cre:baidu))*

Đại sư nhanh chóng bổ sung: “Mộc có nghĩa là mặt trời buổi hoàng hôn. Mặt trời thuần hỏa, sáng sớm quá lạnh, giữa trưa lại quá nóng, chạng vạng dần ra vừa vặn hơn. Thêm nữa mộc với mộ đồng âm (*), vừa có thể tránh được mệnh thổ vừa có thể trợ giúp cho mệnh hỏa, cực kì phù hợp.”

(Mộ đọc là [mù]; Mộc cũng đọc là [mù])*

Nghe giải thích khá là hợp lý, do đó Tề Đại Sơn rất vui vẻ mà chấp nhận.

Ông nói lời cảm ơn với đại sư, đồng thời gọi điện thoại cho trợ lý: “Tôi nhiệt liệt đề cử vị Lưu chân quân ở Tây Hồ Đồng (*), ông là chính là thần côn đó.”

*(*Raw ghi con hẻm phía tây cơ mà mình edit thành Tây Hồ Đồng nghe cho nó sang chảnh)*

Đại sư sợ hết hồn, cầm tiền lì xì mà tay vẫn run run.

Tề Đại Sơn quay đầu hướng về phía đại sư bày ra bộ dạng vô cùng vui vẻ: “Đại sư đừng sợ, ngài là đại sư hàng thật giá thật, tôi sẽ không tố cáo ngài đâu.”

Đại sư gượng cười, trong lòng đổ mồ hôi lạnh: Mọi người ai cũng đều nói Tề Đại Sơn xuất thân là một tên lưu manh, xem ra không hề biết chuyện này là giả!

Vị đại sư đoán chừng đã không làm chuyện xấu, vận may cũng không tệ lắm, Tề Đại Sơn đổi tên xong cho con trai, cảm thấy nhân sinh viên mãn.

Tề Mộ từ đây liền gọi là Tề Mộ.

Chỉ tiếc là mặt trời buổi hoàng hôn cũng không thể áp chế được cậu, Tề Mộ từ nhỏ đã biểu hiện ra sự nóng nảy của cha mình, trở thành một tiểu quậy phá, cậu ở chỗ nào chỗ đấy liền loạn.

Một tuổi đánh nhau khắp xóm không có đối thủ, hai tuổi có một đám đàn em vây quanh, ba tuổi đi nhà trẻ liền xưng hùng xưng bá, tuổi ấu thơ chính là một nhân vật nổi danh khắp nơi.

Ngay cả hiệu trưởng khi đi ngang qua lớp mầm (*) cũng sẽ thuận miệng hỏi một câu: “Ngày hôm nay Tề Mộ có nghịch ngợm hay không?” Sau đó liền ngay lập tức kêu lên một tiếng mang khẩu âm vùng Đông Bắc “Ui cha cha” —— vì bị con nhện to dùng trong tay Tề Mộ dọa sợ.

(Lớp mầm là lớp mẫu giáo cho trẻ 3 tuổi)*

Thời điểm Tề Mộ vinh quang lên đến lớp chồi (*), hết thầy các giáo viên đều biểu thị: Cho tui xuống dạy lớp mầm có được không? Tui muốn từ chức.

(Lớp chồi là lớp mẫu giáo cho trẻ 4 tuổi)*

Cũng may vào lúc này sự nghiệp của Tề Đại Sơn leo nhanh như điều gặp gió, từ công ty nhỏ vụt một cái trở thành một tập đoàn lớn, quy mô to như vậy ở tại thành phố nhỏ đương nhiên là không phù hợp. Thế là tổng bộ của công ty được quyết định đặt tại thành phố B, Tề gia cũng chuyển nhà đi.

Vào lúc Tề Mộ vẫy tay tạm biệt bạn học cùng các giáo viên, toàn bộ người ở trong khu đều ra đưa tiễn cậu, ai cũng đều lệ nóng doanh tròng.

Thấy nhiều người luyến tiếc gia đình mình như vậy, Tề Đại Sơn hết sức cảm động: “Con trai à, ai cũng đều yêu quý con thế này thật tốt, chúng ta ở trong xã hội lẫn lộn, mạng lưới quan hệ là thứ cực kì trọng yếu.”

Bé con bốn tuổi nghiêm túc gật đầu.

Bảo vệ nhà trẻ này giờ đứng bên quan sát, nghe thấy vậy lão đảo suýt té: Mạng lưới quan hệ cái gì chứ...Con trai của ông rõ ràng là Hồn Thế Ma Vương, đi nhà trẻ chỉ để quậy phá!

Giữa việc từ chức và phô bày khả năng diễn xuất thì các giáo viên trong trường đều biết mình nên chọn cái gì!

Tới thành phố B, Tề Đại Sơn tự nhận bản thân không thiếu tiền, cũng không muốn bạc đãi con trai mình, càng về sau càng muốn giúp cậu con trai tích lũy các mối quan hệ (sự thật chính là không để đắc tội với người ta), ông gửi Tề Mộ vào nhà trẻ “quý sỡ tộc” nổi tiếng nhất thành phố B.

Đương nhiên nhà trẻ không có gọi bằng tên này, chẳng qua trong lòng mọi người đều biết rõ —— có thể gửi con em mình vào đây học, một là có quyền, hai là có tiền, hoặc có đủ cả hai, ngược lại không giàu thì sang, không liên quan đến hai chữ phổ thông.

Đối với việc con trai chuyển trường lần này, Kiều Cẩn lo lắng vô cùng. Bà một bên giúp đỡ nhỏ sắp xếp cặp sách, một bên căn dặn: “Phải ngoan ngoan nghe lời thầy giáo, cùng các bạn học ở chung thật tốt, bị bắt nạt thì trở về nói cho mẹ, không nên gây chuyện.”

Tề Mộ gật gật đầu, bi bô nói: “Mẹ yên tâm, con thích nhà trẻ lắm.” Cậu không có suy nghĩ giống với các bạn nhỏ khác, cậu cảm thấy đến nhà trẻ thật thú vị, có nhiều người rất náo nhiệt, các cô giáo lại thích kêu gào.

Kiều Cẩn thở dài, còn muốn căn dặn tiếp thì Tề Đại Sơn nói: “Nam tử hán đại trượng phu sao đến cái năng lực thích ứng cũng không có được.”

Kiều Cẩn trừng mắt liếc nhìn chồng, Tề Đại Sơn ở bên ngoài là Sơn đại vương, trở về nhà liền biến thành Sơn tiểu vương (*). Ông nhanh chóng hạ thấp giọng dỗ dành vợ: “Em phải học cách để con nó tự lập, cứ nuông chiều mãi sau này sẽ bị thiệt thòi”

(Raw ghi dịch thô “trở lại là viêm khí quản”, mà trước đó có nhắc đến Sơn đại vương rồi nên mình dịch đoạn này thành Sơn tiểu vương luôn cho nó đồng bộ, nghĩa không đổi, ý chỉ Tề Đại Sơn sợ vợ á)*

Kiều Cẩn biết rõ đạo lý này, vì vậy vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Tề Mộ, lưu luyến không rời nói: “Bảo bảo cố lên.”

Tề Mộ ngọt ngào nở nụ cười: “Vâng!” Cậu phải thật hăng hái lên mới được, hi vọng bạn học mới không phải là một đám tiểu quỷ thích khóc nhè.

Tề Đại Sơn nuôi con theo kiểu rất gia trưởng, ngày đầu tiên Tề Mộ đến nhà trẻ, ông đỗ xe ở bãi đậu rồi để cậu tự đi đến cổng.

Nhà trẻ tuy rằng không cho cha mẹ đi vào bên trong, nhưng các vị phụ huynh đều dẫn bé vào đến tận cửa

sau khi đậu xe xong, phải đứng nhìn con mình được giáo viên dẫn đi thì mới chịu yên tâm. Đây là lần đầu tiên Tề Mộ đến nhà trẻ này, theo thường lệ thì Tề Đại Sơn có thể dắt cậu vào tận phòng học.

Nhưng Tề Đại Sơn không làm thế, ông tin tưởng con trai mình hoàn toàn có thể tự đi một mình.

Tề Mộ thật là không xảy ra chuyện gì hết, hồi mới sinh cậu chỉ là một đứa bé xanh tím xấu xí yếu mệnh, giờ đây lớn lên lại là một cậu nhóc trắng trẻo đáng yêu.

Kỳ thực năm đó xấu như vậy cũng là bởi vì da quá mỏng, thiếu dưỡng khí nên mới thế. Sau đó cậu lại mắc bệnh vàng da nên lại càng xấu hơn, chờ khỏi bệnh lập tức trở nên trắng trẻo mềm mại như đậu hũ non. Ngũ quan giống Kiều Cẩn, mắt to lại hai mí, cười rộ lên thì cực kì dễ thương, nửa điểm cũng không giống Tề Đại Sơn đáng ghét thô kệch, đương nhiên tính cách thì y xì đút trăm phần trăm.

Cậu vốn thanh tú, ăn mặc lại sạch sẽ, đeo cặp sách nhỏ đi trên đường cũng vô cùng đáng yêu, thật là làm người khác yêu thích.

Tề Đại Sơn không rời đi, tuy rằng ông đã từng đưa con đến trường như thế này rồi nhưng vẫn muốn nhìn theo. Con mình dù sao cũng mới chỉ có bốn tuổi, vạn nhất thằng bé lại chạy đến chỗ nào đó khóc thì sao.

Có không ít bạn nhỏ lục tục đến trường, tất cả đều có người nắm tay dẫn vào, bỗng dưng nhìn thấy Tề Mộ đang đi một mình thì không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần.

Tề Mộ tỏ vẻ rất tự nhiên, có người nhìn cậu, cậu liền cười với người ta, nghiêm nhiên trở thành một tiểu thiên sứ.

Đi được nửa đường, cậu bất ngờ nhìn thấy một đứa nhỏ cũng đi một mình giống cậu.

Tề Mộ cảm thấy đây là một cậu bé (cha cậu nói cho cậu biết), vì vậy tiến thêm vài bước, chào hỏi đối phương: “Xin chào”

“Cậu bé” sợ hết hồn, thân thể nho nhỏ khẽ run, không quay đầu lại mà trực tiếp đi về phía trước.

Tề Mộ chỉ tốn vài bước để đuổi kịp, cậu tiến lại gần nhìn người kia. Vừa thấy một cái cậu thở dài nói: “Em gái, trông em đẹp ghê nha.”

=====

Ôi lần đầu edit mà vớ ngay chương đầu có mấy đoạn giải thích cách đặt tên mà tôi muốn thổ huyết luôn. Btw, nhìn thấy ngũ hành thiếu mộc tôi lại nhớ đến em Lộ Kha Đông =))))

2. Chương 2

Thật sự là vô cùng dễ nhìn —— mắt đen như mực, da trắng như ngọc, khuôn mặt nho nhỏ so với búp bê còn xinh xắn hơn.

Mắt Tề Mộ là mắt hai mí, cho nên cậu rất yêu thích mắt một mí, cậu cảm thấy đôi mắt của em gái nhỏ này nhìn đẹp cực kỳ, đuôi mắt thật dài, rũ xuống một cách tự nhiên lộ ra một chút yếu đuối lại bất lực.

Dáng dấp kia như đang lấy một búa gõ tình ý muốn bảo vệ của Tề thiếu gia (*)

(chỗ này qt + raw ghi là lão Tề gia, cơ mà dùng từ lão cho Tề Mộ thì mình thấy hơi kì nên dịch thành Tề thiếu gia nhé. Nếu bạn nào cảm thấy không hợp lí thì nhắn để mình sửa)*

Tâm tình Tề Mộ lúc này đại khái cũng giống lần đầu gặp gỡ của Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn, trong đầu đều là ý niệm che chở cô (hắn).

Nhưng Tề Mộ mới chỉ cao có một mét, dù muốn cũng không thể đủ trình ngang với Tề Đại Sơn được.

Tề Mộ ngăn người, chờ khi hoàn hồn thì em gái xinh đẹp đã đi mất dạng.

Người đi rồi mà tên vẫn chưa hỏi, Tề Mộ Mộ không chỉ không cảm thấy thất vọng, trái lại cậu cười lộ cả răng nanh nhỏ: Nhà trẻ thật vui, có bạn tốt, còn có em gái nhỏ xinh đẹp.

Tề Mộ đeo cặp sách be bé, cất những bước chân ngắn ngủn đi vào nhà trẻ, bắt đầu một hành trình mới.

Vừa tới một nơi xa lạ, theo lẽ thường thì sẽ rất khó hòa nhập, cô giáo Tiểu Trương cũng tương đối để ý cậu, bất quá khả năng thích ứng của Tề Mộ rất cao, các cô giáo hết sức an tâm không tiếp tục nhìn chăm chăm cậu nữa, trong lòng lại còn nghĩ: Rất tốt, quả là một đứa nhỏ đáng tin cậy.

Nửa giờ sau, ngoài khu vui chơi truyền đến tiếng gào khóc kinh thiên động địa.

Cô giáo Tiểu Trương trong lòng cả kinh, điều đầu tiên nghĩ đến chính là: Học sinh chuyển trường bị bắt nạt!

Cô từ khu học tập chạy tới, hỏi: “Làm sao vậy? Hứa Tiểu Minh con không thể bắt nạt bạn học mới...”

Cô giáo Tiểu Trương vừa mới nói xong Hứa Tiểu Minh lại càng khóc to hơn. Cô sững sờ một chút lúc này mới phản ứng được, đứa nhỏ đang khóc không phải Tề Mộ mà là Hứa Tiểu Minh.

“Làm sao thế? Hứa Tiểu Minh tại sao con lại khóc?”

Hứa Tiểu Minh vừa khóc một vừa mách: “Nó đánh con!”

Cô giáo Tiểu Trương lập tức nhìn về phía cậu bé mập mạp bên trái: “Phương Tuấn Kỳ tại sao con lại đánh Hứa Tiểu Minh.”

Phương Tiểu Mập khòe miệng rưng rưng cũng khóc oa lên: “Con không có!”

Hứa Tiểu Minh vừa nhìn “Tiểu đệ” bị oan uổng, vội vàng nói tiếp: “Là bạn học mới đánh con!” Nó hoàn toàn không nhớ được tên Tề Mộ.

Cô giáo Tiểu Trương sững sốt, nhìn về phía cậu bạn nhỏ trắng trẻo non nớt, ngây thơ hồn nhiên như tiểu thiên sứ đang ngồi quy củ bên cạnh, kinh ngạc nói: “Tề Mộ, con...”

Cô do dự một chút, cảm thấy chuyện này không có khả năng cho lắm nhưng vẫn theo lệ mà hỏi, “Con đánh Hứa Tiểu Minh sao?”

Hứa Tiểu Minh mặt đầy bi phần nhìn về phía Tề Mộ, nó rất không muốn thừa nhận đáng về khóc đến tối tăm mặt mũi của mình ban nãy.

Tề thiếu gia của chúng ta từ trước đến giờ đều là dám làm dám chịu thiết huyết ngạnh hán (*), đôi mắt to cong cong, răng nanh nhỏ lèm bèm: “Đánh.”

(thiết huyết ngạnh hán: cứng cỏi, không chịu khuất phục)*

Cô giáo Tiểu Trương: “...”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Phương Tiểu Mập: “...”

Sao lại thừa nhận một cách lưu loát và thật thà như dị? Đây là ngựa quen đường cũ có phải không?

Hứa Tiểu Minh tiếp tục gào khóc: “Cô giáo thầy chưa nó thừa nhận rồi, chính nó đã đánh con đó!”

Cô giáo Tiểu Trương mơ hồ cảm thấy tình huống này vô cùng vi diệu, học sinh chuyển trường cơ hồ không hề giống về bề ngoài hiểu chuyện của mình một chút nào. Tốt xấu gì cũng là ngày đầu tiên tới trường, thế nào cũng phải tiếp tục quan sát một phen mới được. Sau đó, cô bèn hỏi Tề Mộ: “Tại sao con lại đánh bạn

ấy thế?”

Hứa Tiểu Minh không vui, nhỏ giọng lầm bầm: “Nó cứ thích đánh người khác như vậy đó cô.”

Đừng có nói mà, bạn học Tiểu Minh liếc mắt một cái là hiểu được ngay tính tình Tề Mộ Mộ. Bất quá con người mạnh mẽ không ăn thua thiệt trước mắt, Tề Mộ vốn đã ngựa quen đường cũ ắt hẳn sẽ không để bản thân bị bại lộ nhanh như vậy.

Tề Mộ đáp: “Nó làm hư cọ vẽ của con”

Hứa Tiểu Minh hơi chột dạ: “Tôi... tôi không cố ý mà”

Cô giáo Tiểu Trương là người trưởng thành, liếc mắt liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Ở trong lớp Hứa Tiểu Minh là ông hoàng con, thích nhất là ức hiếp người khác, phỏng chừng thấy Tề Mộ là bạn mới nên mới tới bắt nạt. Cô trừng mắt với Hứa Tiểu Minh một cái: “Không cho con bắt nạt bạn học mới.” Vừa nói vừa nhìn về phía Tề Mộ, âm thanh dịu dàng đi rất nhiều, “Có vấn đề gì thì hãy nói với cô giáo, không được đánh bạn học nhé.”

Tề Mộ trả lời hết sức nhanh chóng: “Vâng ạ!” Không đánh không đánh, tuyệt đối sẽ không đánh trước mặt cô giáo.

Tiểu Trương vừa đi, Hứa Tiểu Minh sững cò lên nói: “Cậu dám đánh tôi, tôi...”

Cậu nói còn chưa dứt câu đã thấy Tề Mộ tay nắm thành quyền từ từ tiến lại gần.

Hứa Tiểu Minh ui da một tiếng, trực khóc: “Cậu mà đánh tôi thì tôi sẽ mách...ay ay ay...”

Tề Mộ cho nó hai phát đấm rồi nói: “Sao cậu mau nước mắt thế nhỉ?”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Tề Mộ: “Cậu không khóc, tôi không đánh”

Hứa Tiểu Minh triệt để bùng nổ, đời này (đã bốn năm) chưa một ai dám đánh nó cả. Nó bèn vén ống tay áo nói: “Tôi đánh...”

“Cô ơi.” Tề Mộ đứng dậy nghiêm trang nói, “Hứa Tiểu Minh đánh con.”

Nắm đấm còn chưa tới gần Hứa Tiểu Minh đã ngậy người, biểu tình như nhìn thấy quỷ

Cô giáo Tiểu Trương nhanh chân chạy đến, xách Hứa Tiểu Minh lên mở miệng giảng giải 800 đồng lý lẽ cho cậu bé.

Hứa Tiểu Minh có trăm miệng cũng không thể bào chữa nổi, nhìn sang Tề Mộ đang cười lộ cả răng nanh nhỏ, tâm hồn nhỏ bé yếu đuối của nó bị đả kích nặng nề: Cuộc đời này sao lại có người mặt dày đến như vậy được!

Lúc Hứa Tiểu Minh thoát khỏi âm thanh như tụng kinh của cô giáo, Tề Mộ vỗ vỗ bả vai nó nói: “Tụi mình huề nhau nhé.”

Hứa Tiểu Minh hận không thể hét lên: “Huề nhau cái gì cơ???”

Tề Mộ đáp: “Cậu mách tôi một lần, tôi mách cậu một lần. Thế là huề.”

Nghe có đạo lý như vậy khiến Hứa Tiểu Minh chỉ biết trợn mắt há hốc mồm.

Tề Mộ bày ra bộ mặt ghét bỏ nói: “Sau này cậu đừng có méc cô nữa, đàn ông con trai phải biết dùng nắm đấm để giải quyết mọi chuyện chứ”

Hứa Tiểu Minh bị nghẹn đến cả bữa trưa cũng không ăn được, nó cảm thấy như nó đang tự lấy đá đập chân mình vậy.

Tề Mộ cứ thế dạy dỗ Hứa Tiểu Minh thành một tên tiểu hồn đản mới của lớp chồi số 3 (*).

(raw ghi : lớp trung tam. Mình có tra trên baidu và tham khảo web của trường mẫu giáo Bắc Kinh thì thấy họ chia các lớp thành Tiểu - Trung - Đại tương đương với mầm - chồi - lá của nước mình, còn số 1 2 3 kia là chỉ số lớp nên mình dịch thành lớp chồi số 3. Link tham khảo: <http://www.bjxwhy.com/index.php?m=content&c=index&a=lists&catid=42>)*

Cô giáo Tiểu Trương đã nhìn thấu bản chất của cậu, nhưng mà biết thì cũng vô dụng, công việc nhà trẻ này lương cao như thế nhiều người tranh nhau sút đầu mẻ trán cũng không xin được nên cô chẳng đại gì mà bỏ việc cả.

Thế là con đường xưng bá tại nhà trẻ của Tề Mộ được tiến hành hết sức thuận buồm xuôi gió, nhưng đáng tiếc là cậu chưa từng gặp lại em gái nhỏ xinh đẹp kia một lần nào cả.

Cậu có chút nhớ người ta, dù sao cũng đẹp vậy mà.

Kiều Cẩn hỏi con trai: “Ở nhà trẻ có vui không? Có làm quen được với bạn tốt không con?”

Tề Mộ nói: “Dạ có”

Kiều Cẩn thở phào nhẹ nhõm, hỏi tiếp: “Tên gì thế?”

Tề Mộ bẻ khớp ngón tay nói: “Hứa Tiểu Minh, Phương Tuấn Kỳ, Lý Hoàn, Giang Nghĩa...”

Kiều Cẩn kinh ngạc đáp: “Nhiều bạn vậy cơ à?”

Tề Mộ gật gật đầu trả lời: “Con rất được hoan nghênh đó nha”

“Giỏi quá!” Kiều Cẩn hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của con trai.

Đám người Hứa Tiểu Minh, Phương Tuấn Kỳ, Lý Hoàn, Giang Nghĩa bị Tề Mộ gom lại thành “Bạn tốt” đang ở nhà đều đồng loạt hắt xì một cái: Hu hu hu, có Tề Mộ ở nhà trẻ thật là đáng sợ, bé không muốn đi học một chút nào hết QWQ!

Mấy ngày nay Kiều Cẩn phải đi nơi khác vẽ phác họa nên Tề Đại Sơn phụ trách đưa đón con trai. Kỳ thực Tề Đại Sơn hoàn toàn có thể thuê người giúp đỡ như những bậc phụ huynh khác, thế nhưng Kiều Cẩn lại không đồng ý. Đối với việc nuôi dưỡng con cái, bà cho rằng cha mẹ nhất định sẽ phải trực tiếp nhúng tay vào, kể cả có bận mấy đi chăng nữa cũng phải đem chuyện nên làm làm cho xong.

Tề Đại Sơn tất thấy đều nghe theo vợ nên chỉ cần Kiều Cẩn không có nhà, ông liền phụ trách đưa đón Tề Mộ.

Đồng chí Đại Sơn dù sao cũng là lão tổng của cả một tập đoàn, thường xuyên không thể tránh khỏi bận rộn nhiều việc cho nên thường tới tương đối trễ.

Tề Mộ tỏ vẻ không sao hết, cậu rất thích nhà trẻ nên ở chỗ nào cũng đều chơi được cả

Bây giờ đã là năm giờ rưỡi mà Tề Đại Sơn vẫn chưa đến, “bạn tốt” của Tề Mộ cũng đều đã về nhà rồi. Cậu buồn chán đến mức liền thừa dịp cô giáo không chú ý lén lút chạy ra ngoài.

Nhà trẻ rất lớn, bên ngoài không chỉ có cầu trượt, đu quay, xích đu mà còn có cả một vườn thú nhỏ nuôi vài con công thỉnh thoảng hay xòe xòe đuôi. Trước đây Tề Mộ ở trong nhà trẻ cũng không có cái này nên cậu cảm thấy rất hứng thú, đi băng băng tới xem một chút.

Đi được nửa đường, Tề Mộ nhìn thấy đằng trước có một toán người.

Có người là tốt rồi. Tề Mộ thích nhất là náo nhiệt, cậu quẹo sang phía đó định bụng tới làm quen với bạn mới, không thềm đến xem con công nữa.

Tới gần rồi cậu mới nghe được âm thanh rêu rao của bọn họ.

“Mẹ của nó bị bệnh tâm thần đấy!”

“Mẹ nó bị điên thì nhất định là nó cũng thế”

“Đồ tâm thần!”

“Đám bệnh nhân tâm thần đều vậy cả, vừa nhát gan vừa nhàm chán như bị cầm hết lượt ấy”

Bệnh tâm thần là cái gì ta? Tề Mộ không hiểu. Mẹ cậu đã từng nói, không biết thì phải hỏi muốn giỏi thì phải học. Vì thế cậu tiến lại gần, tính học hỏi một phen.

Đi gần đến nơi cậu mới nhìn thấy thân ảnh gầy gò, nhỏ bé, đầy tội nghiệp kia.

Là em gái xinh đẹp! Tuy rằng em ấy đang cúi đầu nhưng chỉ cần Tề Mộ liếc mắt liền nhận ra ngay. Không có nghi ngờ gì nữa, đây chính là em gái nhỏ mà cậu nhớ nhung suốt bấy lâu qua.

Tề Mộ khắp khối xông tới, thầm nghĩ lần này nhất định phải hỏi được tên người ta mới được.

Ai biết cậu còn chưa kịp tới gần, mấy tên kia đã bắt đầu ức hiếp em gái nhỏ.

“Mấy cậu nói xem liệu bọn tâm thần có cảm thấy đau hay không nhỉ?”

“Nhất định là không, nó ngu lắm chẳng biết gì đâu”

“Chúng ta thử xem đi?”

“Được được”

Từng tên một nhặt đá lên muốn ném vào người em gái nhỏ, Tề Mộ vừa nhìn đã nổi cáu: Thế mà tụi kia dám bắt nạt con gái, thật là nhịn không nổi mà?

Tề Mộ thuận tiện cầm một quả bóng cao su lớn ở bên cạnh, chuẩn xác mà ném tới.

“Ái...” Một tên nhóc cao cao trong số đó bị ném trúng, quay đầu sang nhìn, “Cậu vừa làm gì đấy!”

Tề Mộ tiến lên, kéo tay của “em gái nhỏ” nói: “Không cho phép mấy cậu bắt nạt em ấy.”

“Cậu là ai?” Đám trẻ con bày ra bộ mặt khó mà tin nổi, “Nó bị bệnh tâm thần á, cậu lại đi đụng vào người nó thế kia.”

“Bệnh tâm thần là bệnh truyền nhiễm, cậu cũng sẽ biến thành thằng điên thôi!”

Nghe vậy, em gái nhỏ dùng sức rút lại bàn tay đang bị Tề Mộ nắm chặt. Tề Mộ lại không chịu buông ra, tuy rằng cậu không hiểu bệnh tâm thần nghĩa là gì nhưng hiển nhiên đây không phải là từ ngữ tốt lành gì cho cam. Tề Mộ nói: “Tôi mặc kệ, tóm lại tôi sẽ không để cậu ức hiếp em ấy đâu.”

Tề Mộ quanh năm “Chinh chiến”, từ nhỏ đã là đại ca nhà trẻ, sớm luyện ra một thân vương bá khí. Đừng có thấy mấy đứa nhóc ở vườn trẻ còn nhỏ mà coi thường, tụi nó theo bản năng đều biết ai có thể trêu chọc, ai là người phải tránh cho thật xa.

“Đồ thần kinh...” Mấy đứa nhỏ kia lằm bằm một tiếng, “Lại thêm một đứa mắc bệnh thần kinh!”

Tề Mộ vung nắm đấm lên toan sống mái một trận. Mấy tên nhãi kia đúng là chỉ được cái mồm, nhìn thấy cậu đang có ý định đánh người, lập tức sợ hãi chạy toán loạn.

Cả đám đều bị Tề Mộ dọa chạy hết cả, cậu quay đầu nhìn về phía em gái nhỏ mà mình luôn tâm tâm niệm niệm, tha thiết hỏi: “Anh tên là Tề Mộ, em tên gì?”

“Doãn...” Hần nói rất nhỏ, hoàn toàn che đi sự nhút nhát bên trong.

Tề Mộ không nghe rõ: “Cái gì cơ? Em nói to lên đi.”

Hần dừng lại, lòng bàn tay hơi nóng, nói lớn hơn một chút: “Doãn Tu Trúc, tớ tên là Doãn Tu Trúc.”

Tề Mộ cười lộ ra cặp răng nanh nhỏ, đáp lời hần: “Được rồi, Doãn Tu Trúc từ nay về sau anh sẽ bảo vệ em!”

Bé trai sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về phía cậu.

Đây là lần đầu tiên hần gặp Tề Mộ.

Chiều hoàng hôn hôm đó, Doãn Tu Trúc thấy được vầng thái dương thấp sáng cuộc đời hần.

=====

Vì Tề Mộ hiện tại đang coi Doãn Tu Trúc là “em gái nhỏ” nên mình để Tề Mộ gọi em xưng anh với Doãn Tu Trúc. Đợi tới khi nào Tề Mộ biết Doãn tiểu công không phải là em gái nhỏ thì sẽ đổi xưng hô thành tớ-cậu nhé

Chương sau là màn “bán con” của Tề baba =))

3. Chương 3

Có bạn tốt thì lại muốn cùng nhau chia sẻ những thứ hay ho, Tề Mộ lôi kéo tay Doãn Tu Trúc nói: “Đi, anh dẫn em đi xem khổng tước.”

Mặc dù Tề Mộ Mộ là một đứa trẻ sinh non nhưng bởi vì được cha mẹ chăm sóc vô cùng tốt nên lớn lên rất khỏe mạnh. Cậu mà yếu ớt như thế thì cũng không tài nào trở thành đại ca nhà trẻ được do đó, nếu Tề Mộ mà cất bước chạy thì đảm bảo trong đám trẻ cùng tuổi không ai có thể địch lại.

Doãn Tu Trúc chưa từng chạy như vậy bao giờ, càng chưa từng được ai dắt tay đi. Hắn có chút khản trương, trong lòng lại cảm thấy rất vui, dường như hương vị không khí cũng thay đổi —— rõ ràng đang là buổi chiều tà, hắn lại tựa như đang cảm nhận được mùi của sương sớm.

Hai đứa nhỏ lập tức chạy tới chuồng khổng tước. Chúng bị nhốt trong một cái lồng chim màu trắng rất to, trang trí cực đẹp, được nuôi đến tâm sinh kiêu ngạo.

Tề Mộ hỏi Doãn Tu Trúc: “Em đã thấy khổng tước xòe đuôi bao giờ chưa?”

Doãn Tu Trúc vì vừa phải chạy một mạch nên đang không ngừng thở dốc, giọng cũng nhẹ hơn chút: “Chưa.”

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Em cũng là học sinh chuyển trường à?”

Doãn Tu Trúc sững sốt một lúc, hồi lâu sau mới theo kịp mạch não của cậu. Hắn đáp: “Tớ vẫn luôn học ở đây.”

Tề Mộ nghĩ mãi không ra: “Lâu như vậy rồi mà em vẫn chưa thấy bao giờ sao?”

Doãn Tu Trúc cắn môi dưới, nhỏ giọng trả lời: “Bọn họ không cho tớ nhìn”

Tề Mộ chớp chớp mắt: “Tại sao?”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ...Không đẹp, sẽ dọa bầy khổng tước sợ”

Tề Mộ nghe thấy vậy tức giận lên tiếng: “Nói bậy, em đáng yêu như thế chúng nó nhất định sẽ rất thích em!”

Doãn Tu Trúc lần đầu nghe thấy có người khen mình thì có chút mất tự nhiên, không biết nên nói cái gì.

“Em tới đây với anh” Tề Mộ kéo hắn lại gần, cho hắn đứng ở trước cửa chuồng chim.

Chuồng chim cực lớn này có thể bao phủ nguyên một hòn giả sơn. Hai đứa nhỏ tiến tới vừa đúng lúc một con khổng tước trắng đi đến, nó ngẩng đầu, dáng đi tao nhã đẹp đến kiêu ngạo, trời sinh đã được hưởng ánh hào quang chói mắt.

Doãn Tu Trúc muốn lùi ra đằng sau nhưng Tề Mộ lại ghim vai hắn lại, nói rằng: “Em nhìn nó kìa”

Doãn Tu Trúc không dám: “Tớ...”

Tề Mộ: “Em mà cười một cái anh bảo đảm nó sẽ xòe đuôi cho coi!”

“Không thể nào” Doãn Tu Trúc căng thẳng nói, “Tớ sẽ dọa nó chạy mất.”

Tề Mộ đáp: “Nếu em cười mà nó không xòe đuôi thì anh sẽ nhổ lông nó làm bút lông chim cho em!”

Nhổ lông khổng tước á...

Doãn Tu Trúc lặng lẽ quay đầu, thấy được ánh mắt Tề Mộ đang sáng bừng lên tựa như mặt trời nhỏ.

Cậu ấy thật là lợi hại. Hóa ra trên đời này lại có người vừa lợi hại vừa tốt bụng đến như vậy

Một cảm xúc khó có thể nói thành lời dâng lên trong hắn, giống như dòng suối mát lạnh thấm vào từng khe hở nứt nẻ của mặt đất khô cằn, tiếp cho cuộc đời Doãn Tu Trúc tự tin và dũng khí.

Khóe miệng hắn vung về nhếch lên, lộ ra một nụ cười không được tự nhiên cho lắm nhưng lại vô cùng thật lòng.

Dường như con khổng tước trắng này cảm nhận được luồng sát khí phát ra từ tiểu bá vương Tề Mộ. Nó chịu đựng sự sợ hãi mà run rẩy xòe đuôi ra.

Lông đuôi của nó thuần màu trắng giống như một bông hoa tuyết cực lớn, giữa buổi chiều chạng vạng của mùa hè đang nở rộ đẹp đến không gì sánh bằng.

Doãn Tu Trúc kinh ngạc nhìn, cơ hồ quên cả thở.

Hôm nay định trước sẽ là một ngày không thể quên được trong cuộc đời hắn, cũng là một ngày để hắn quyết định mở rộng lòng mình.

Âm thanh đắc ý của Tề Mộ vang lên bên tai hắn: “Nhìn thấy chưa, nó xòe đuôi rồi đó.”

Thật lâu sau Doãn Tu Trúc mới đáp: “Ừ, nó xòe đuôi rồi.”

Tề Mộ nắm chặt tay hắn, vui vẻ mà nói rằng: “Anh đã bảo em rất đáng yêu mà” Cậu nghiêng đầu, nhìn về phía đứa nhỏ bên cạnh mình. Một lát sau, cậu lên tiếng, “Em cười rộ lên trông dễ thương lắm.”

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn cậu, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Tề Mộ: “Hả?”

Doãn Tu Trúc nói to hơn: “Tề Mộ, cảm ơn cậu!”

“Đúng đúng.” Tề Mộ cười khoe đôi răng nanh nhỏ, “Nói chuyện thì phải lớn tiếng một chút.” Cậu tiếp lời “Cảm ơn anh làm gì? Anh mới là người phải nói câu này mới đúng. Nhờ có em mà anh mới có thể nhìn thấy không tước xòe đuôi đó”

Doãn Tu Trúc đôi mắt cong cong, lấy dũng khí hỏi: “Tớ còn có thể gặp lại cậu không?”

Tề Mộ: “Đương nhiên, sau đó bọn mình có thể trở thành bạn tốt...Ồ nhưng mà chúng ta không học chung lớp nữa. Đúng rồi, em học lớp mấy?”

Trong mắt Doãn Tu Trúc dâng lên một tia thất vọng, hắn đáp: “Lớp chồi số 2.”

“Quá tốt!” Tề Mộ cảm khái, “Anh học lớp số 3 ở ngay cạnh, vậy là có thể bảo vệ được em rồi.”

Kỳ thực Doãn Tu Trúc cũng không hiểu bảo vệ là có ý gì, nhưng hắn cảm thấy Tề Mộ nói với hắn cái gì hắn đều cảm thấy dễ nghe vô cùng, thanh âm kia phát ra so với hắn thì êm tai hơn nhiều.

Hắn nhìn chằm chằm cái chuông khổng tước như ngẫm nghĩ điều gì. Sau đó nghiêm túc nói: “Tớ sẽ không chạy loạn nên cậu nhất định có thể bảo vệ tớ.”

Tề Mộ hiếm mới thấy một em gái nhỏ vừa xinh đẹp vừa biết nghe lời như thế này. Cậu bèn học theo cách diễn của người ta trên TV, đáp: “Anh rất lợi hại, có thể che chở cho em cả đời.”

Doãn Tu Trúc lại cổ vũ thêm: “Nhất định rồi, cậu cực kì lợi hại mà.”

Tề Mộ đảo mắt, hăng hái nói: “Vậy chúng ta ngoéo tay.”

Doãn Tu Trúc nghiêm túc như đang làm đại sự, duỗi ngón út ra đáp: “Được, ngoéo tay!”

“Bảo vệ em 100 năm không thay đổi...” Dưới ánh chiều tà mùa hạ, hai đứa nhỏ mới chỉ cao hơn 1m, bé xíu chưa dứt sữa cùng nhau định xuống một lời hứa cả đời.

Lúc sáu giờ rưỡi Tề Đại Sơn mới thông dong đến. Khi Tề Mộ rời đi, Doãn Tu Trúc vẫn chưa có người đến đón mà bản thân hẳn cũng không vội, tựa hồ đã sớm tập mãi thành quen.

Tề Mộ vẫy tay với Doãn Tu Trúc: “Mai gặp nha.”

Doãn Tu Trúc cười đến thập phần xán lạn: “Mai gặp.”

Tề Đại Sơn nắm tay con trai, hỏi: “Bạn mới hả?”

Tề Mộ nói: “Vâng, con và em ấy vừa ngoéo tay, thề làm em gái nhỏ của con 100 năm sau cũng không đổi”

“Ngoéo tay?” Tề Đại Sơn vui vẻ, “Rểm còn chưa to mà đã học được cái chiêu lừa gạt con gái nhà người ta rồi à?”

Tề Mộ: “Lừa gạt cái gì ạ?”

Tề Đại Sơn xúi bẩy: “Ngoéo tay không tính, nếu thật muốn bên nhau cả đời thì con phải đi hôn người ta một cái để khẳng định chủ quyền”

Tề Mộ từ nhỏ đã theo trường phái hành động, vừa nghe cha mình nói vậy thì tưởng thật ngay: “Phải làm vậy ạ?”

Tề Đại Sơn tiếp tục trêu cậu, nghiêm túc nói: “Đương nhiên.”

“Ba chờ con chút.” Tề Mộ bỏ cha mình lại mà quay trở về chỗ Doãn Tu Trúc.

Tề Đại Sơn sợ cậu chọc đối phương khóc nên la to: “Người ta mà không vui thì sẽ không cho con hôn đâu đó”

Doãn Tu Trúc không nghĩ tới việc Tề Mộ lại quay về, trên mặt liền nở nụ cười

Tề Mộ hỏi hần: “Anh có thể hôn em một cái không?”

Doãn Tu Trúc mở to mắt, không hiểu gì cho lắm.

Tề Mộ nói: “Anh hôn em một cái là sau đó chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi.”

Mãi mãi...mãi mãi...

Doãn Tu Trúc chưa từng thấy thứ gì dễ nghe như vậy, hần dùng sức gật đầu đáp: “Được!”

Tề Mộ đến gần, hôn bẹp một cái lên má hần.

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy má bị gặm một phát, hoàn toàn không chán ghét tẹo nào trái lại còn thấy ấm ứ. Hần lên tiếng: “Như vậy là được rồi sao?”

Tề Mộ nhe răng cười nói: “Đúng thế”

Doãn Tu Trúc hỏi ngược lại: “Thế tớ có cần hôn cậu không?”

Cái này hả... Tề Mộ cũng cũng không chắc lắm, cậu đáp: “Em muốn hôn anh à?”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu: “Muốn”

Tề Mộ chìa mặt mình ra, hào phóng nói: “Vậy hôn đi. Ngoại trừ mẹ anh thì em là người đầu tiên hôn anh đó” Tề Đại Sơn mồm miệng đầy râu, cậu mới cóc thèm cha hôn.

Doãn Tu Trúc nhất thời có chút khẩn trương: “Tớ thật sự có thể hôn cậu sao?”

“Nhanh lên” Tề Mộ giục hần: “Em không muốn ở bên anh 100 năm à?”

“Muốn!” Doãn Tu Trúc trả lời cực kì nhanh, trông thật giống một cô bé đang sợ hãi cây diêm cháy trong tay mình sẽ tắt.

Hần cẩn thận, nhẹ nhàng hôn lên mặt Tề Mộ một cái như lo rằng cậu sẽ cảm thấy chán ghét.

Tề Mộ nói: “Xong rồi!”

Doãn Tu Trúc vui vẻ đến nỗi khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc đỏ bừng: “Ừm.”

“Vậy anh đi đây.”

“Được”

Tề Mộ đi thật, xa xa Tề Đại Sơn vỗ vỗ gáy cậu: “Thằng nhóc này quả đúng là con trai ba mà”

Tề Mộ đã sớm quen với lực tay của cha mình, nghe rằng toét miệng nói: “Ba không biết đâu, em gái nhỏ xinh cực kì luôn. Khổng tước nhìn thấy em ấy là liền xòe đuôi.”

“Đẹp như vậy sao?”

“Đẹp lắm.”

“Có đẹp hơn mẹ con không?”

“Cái này thì...”

Hai cha con Tề Mộ đi càng ngày càng xa. Bóng dáng nhỏ bé gầy yếu của Doãn Tu Trúc đứng ở trước cửa chuồng chim lúc này không còn thấy bất lực nữa.

Nhà của hắn lúc nào cũng lạnh lẽo, tối tăm. Hắn lớn lên trong môi trường đầy bạo lực, thấp kém đến mức không biết đối mặt với thế giới này ra sao.

Nhưng hôm nay hắn bắt gặp một vầng thái dương. Người kia nắm lấy đầu bên kia sợi dây khiến cho hắn dù đang chìm trong bùn lầy cũng có can đảm vượt lên.

Tề Mộ vốn rất thích nhà trẻ, lại vừa quen được em gái nhỏ nên cậu háo hức đến độ dậy rất sớm.

Kiều Cẩn gọi điện thoại về nhà hỏi thăm tình hình của cậu.

Tề Đại Sơn đưa điện thoại cho Tề Mộ, Tề Mộ lập tức báo cáo với mẹ chiến tích của mình.

Kiều Cẩn đỏ khốc đỏ cười: “Cô bé ấy tên gì?”

Tề Mộ: “Doãn Tu Trúc!”

Kiều Cẩn ngẩn ra: “Đây hình như là tên con trai mà”

Tề Mộ đáp: “Làm sao có đứa con trai nào lại xinh đẹp như vậy được” Cậu thấy đám con trai đều thuộc dạng thiếu đánh như Hứa Tiểu Minh, Phương Tuấn Kỳ, nhìn thôi đã thấy ngứa tay.

Kiều Cẩn cười cười nói: “Được rồi, không được hù người ta đâu đó.”

“Không đâu.” Tề Mộ ung dung nói, “Em ấy rất thích con”

Nhưng không qua mấy ngày, Tề Tiểu Mộ liền bị em gái nhỏ của cậu dọa sợ.

Hai người bọn họ không chung lớp, mà Tề Mộ cũng rất có trách nhiệm trong việc thực hiện lời hứa. Cậu tranh thủ đi sang lớp bên cạnh, tuyên bố “Bá quyền” của mình.

Đừng nói đến các bạn học nhỏ trong lớp 3, ngay cả cô giáo cũng đều bị cậu dọa cho sững sốt.

Đã nghe nói qua cái danh đại ca lớp học, đây là lần đầu nhìn thấy đại ca nhà trẻ đó...

Mấy thằng nhóc hiện giờ đều ngang ngược như vậy sao, mới bốn tuổi thôi đã thành trẻ trâu hết rồi à?

Lại như vô tình mà bạn nhỏ Tề Mộ hành xử vô cùng tự nhiên, hoàn toàn không để những người khác trong lớp số 3 vào mắt. Cô giáo cũng còn đang chết máy chứ không riêng gì những người khác, từng đứa từng đứa trở mặt ra như nhìn thần tiên giáng trần vậy.

Chờ các cô giáo khôi phục tinh thần thì Tề Mộ đã đi rồi, bỏ lại bên trong lớp số 3 một đám người với biểu tình mờ mịt.

Doãn Tu Trúc nhếch miệng cười, nhìn cậu đi đi lại lại, trong lòng bỗng cảm thấy thật ảm áp, tuy hấn còn chưa ăn sáng nhưng lúc này không hề cảm thấy đói bụng một chút nào

Tề Mộ bị dọa khi đang ở trong nhà vệ sinh nam.

Hai người bọn họ học ở hai lớp ngay cạnh nhau, dùng chung một cái phòng rửa tay. Các bé lớp mầm vẫn phải cần cô giáo dẫn đi còn mấy đứa nhỏ lớp chồi đã có thể tự mình lo liệu, đi mấy bước chân là tới được nơi.

Tề Mộ không muốn học nên kiếm cớ đi vệ sinh để chuồn ra ngoài. Cậu chạy tới nhà vệ sinh nghịch nước,

đang chơi vui đến quên cả trời đất thì thấy em gái nhỏ tiến vào.

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Sao em lại đi vào đây?”

Doãn Tu Trúc thần kinh căng thẳng: “Tớ có thể vào không?”

Tề Mộ đáp: “Cô giáo không dạy em hả? Con trai dùng nhà vệ sinh nam, con gái dùng nhà vệ sinh nữ”

Hắn lôi kéo Doãn Tu Trúc ra bên ngoài, chỉ cho hắn tắm biển nhà vệ sinh nam màu xanh và biển nhà vệ sinh nữ màu hồng.

Doãn Tu Trúc nói: “Không sai, tớ là con trai mà.”

Tề Mộ ngẩn ngơ.

Doãn Tu Trúc có chút ngượng ngùng nói: “Tớ không nhịn nổi nữa, trước cứ để tớ đi vệ sinh đã có được không?”

Tề Mộ nhanh chóng buông tay hắn ra, cảm thấy choáng váng. Cậu không thể tin được mà vọt vào trong, thấy em gái nhỏ cũng có một “tiểu đệ đệ” giống như mình.

Tác giả có lời muốn nói: Đừng nghịch!

Tề Mộ là thụ, Doãn Tu Trúc là công.

Bình tĩnh, hãy cùng chờ Doãn tiểu công lớn lên nhé, há há há.

=====

Khổ thân em tôi =)))) Chắc là sốc lắm đây =))))

4. Chương 4

Em gái nhỏ của tui!

Em gái nhỏ xinh đẹp của tui!

Em gái nhỏ mà tui cực cực khổ khổ bảo vệ

Lại là con trai...

Tề Mộ Mộ 4 tuổi đáng thương của chúng ta lần đầu tiên ném trái hương vị thất tình.

Lão Tề gia từng nói, đã là đàn ông con trai thì không thể rơi lệ.

Mặc dù thương tâm gần chết nhưng Tề Mộ vẫn ráng chống đỡ. Cậu bi thương quay đầu, hồn bay phách lạc nói: “Cậu cứ chậm rãi đi tiểu, tớ về lớp đây...” Vừa mới dứt câu thì Tề Mộ liền cảm thấy mắc tè. Do đó cậu yên lặng quay trở lại, đứng ở bên cạnh Doãn Tu Trúc... Để cho từ “Chia tay” cùng với tất cả đau buồn theo nước trôi đi.

Tạm biệt lời hứa, tạm biệt em gái nhỏ của tui.

Sau khi xong việc Tề Mộ đau lòng đi ra ngoài.

Doãn Tu Trúc nhỏ giọng gọi cậu: “Tề Mộ.”

Giọng nói non nớt lại ngọt ngào như thế này sao lại là của một bé trai được?

Tề Mộ khổ sở, không quay đầu lại, cậu và hắn đã không còn gì để nói nữa.

Doãn Tu Trúc: “Cậu còn chưa rửa tay.”

Tề Mộ: “...”

Vẫn giữ nguyên tư thế cũ, Tề Mộ Mộ chẳng thể làm gì khác ngoài việc tiến đến bồn rửa tay.

Cô giáo có dạy bọn nó cách rửa tay như thế nào. Cái gì mà lòng bàn tay, mu bàn tay, các ngón tay, còn có cả một bài đồng dao minh họa nữa. Nhưng Tề Mộ lại đang mất tập trung nên chỉ rửa qua loa, còn không dùng cả xà phòng mà đã định rời đi.

Doãn Tu Trúc lập tức kéo tay cậu: “Phải làm như thế này, tớ giúp cậu.” Nói xong liền cầm xà phòng qua giúp Tề Mộ rửa lòng bàn tay thậm chí cả cổ tay một cách cẩn thận.

Ở góc độ này, Tề Mộ vừa vặn nhìn thấy hàng lông mi vừa dài vừa cong của Doãn Tu Trúc. Thấy hai gò má hắn non mềm như đậu phụ trắng, còn có đôi môi anh đào hồng nhuận kia — đẹp như vậy, ngoan như vậy, có thể làm người khác yêu thích như vậy tại sao lại là con trai hử?

Tề Mộ khổ sở nhắm mắt lại, quyết tâm rửa xong phải nói “Chia tay” sau đó không gặp gần nữa.

“Được rồi.” Doãn Tu Trúc lấy ra một chiếc khăn lông nhỏ đưa cho Tề Mộ, “Cậu lau tay đi”

Tề Mộ: “Khăn của cậu sạch thật đấy.” Các cô giáo vì muốn rèn luyện khả năng tự lập của tụi nhỏ nên cho bọn chúng tự mình giặt khăn. Tề Mộ không biết làm cho nên cậu dùng một chiếc khăn màu đen.

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đều giấu nó ở đây, nếu cậu muốn dùng thì cứ lấy là được, tớ sẽ giặt sạch.”

Tề Mộ hiểu kỳ hỏi: “Cậu giấu đi làm gì?”

Doãn Tu Trúc dừng lại, đáp: “Không giấu đi thì bọn họ sẽ đem khăn của tớ ném vào trong bồn cầu”

Nghe thấy hần nói như thế, cơn giận liền vọt thẳng lên đỉnh đầu Tề Mộ. Mới ban nãy còn quyết định chia tay mà giờ đã bảo: “Sau này đứa nào dám cầm khăn của cậu vứt đi thì tớ sẽ ném thẳng nó vào bồn cầu luôn!”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc nhếch lên, cười đến là diêm tĩnh đáng yêu, hần nói: “Cậu thật tốt.”

Tề Mộ: “...”

Được rồi, trước hết cứ đem mấy đứa bại hoại bắt nạt cậu ấy dí vào bồn cầu đã rồi chia tay vậy!

Thế mà khoảng một cái hơn nửa tháng rồi vẫn không chia, Tề Mộ Mộ từ nhỏ đã đem kỹ năng nói một đằng làm một nẻo của mình thăng đến max level.

Hoàn toàn làm cho Tề Mộ bỏ đi ý định “Chia tay” chính là nhờ vào một trái banh trong lớp.

Ở nhà trẻ có quy định là một lớp chỉ có mười tám đến mười chín học sinh.

Đá bóng thuộc về giờ học tự chọn (*), các bé gái yêu thích giờ thủ công làm đồ gốm, cắm hoa, rất ít khi tới chơi bóng. Mấy bé trai lại tương đối thích, Tề Mộ là một tiểu bá vương nên đương nhiên sẽ tới báo danh.

(QT ghi là lớp học hứng thú/sở thích nên mình dịch thành giờ học tự chọn luôn. Vì thích nên mới chọn đúng không nên về nghĩa là không đối)*

Bởi vì có cậu ở đây, bọn Hứa Tiểu Minh, Phương Tuấn Kỳ đều sợ cực kì, rồi rút từ bỏ giờ đá bóng, chuyển hi vọng sang lớp Taekwondo — Hứa Tiểu Minh vô cùng có cốt khí mà nghĩ: đánh không lại người ta thì phải tập luyện, sớm muộn gì cũng sẽ thành công.

Trong lớp chồi số 3 tổng cộng có chín bé trai, tám đứa không dám hó hé gì nên chỉ có mỗi mình Tề Mộ tới ghi danh. Các giáo viên thấy tên cậu trong danh sách là thấy rầu cả người. Cô giáo chủ nhiệm Tiểu Trương quay sang nói với trợ giảng Tiểu Vương: “Sao thế? Hay là sang khuyên Tề Mộ đổi hứng thú sang cái khác?”

Tiểu Vương vội vàng lên tiếng: “Vâng cô đi đi.”

Cô giáo Tiểu Trương mặt đầy phiền muộn: “Đứa nhỏ hiếm lắm mới cảm thấy thích một cái gì đấy nên chúng ta cần phải ủng hộ thằng bé. Biết đâu lại bồi dưỡng được một cầu thủ kiệt xuất làm rạng danh nền bóng đá nước nhà thì sao.”

Cô giáo Tiểu Vương ngoài miệng đáp: “Vâng vâng vâng, đúng đúng đúng, Mộ Mộ của chúng ta có một năng lực vận động cực mạnh mà.” nhưng nội tâm lại phàn nàn: Nói dài dòng vậy không phải là không dám chọc đến ông hoàng con kia sao!

Kỳ thực bọn họ làm cái chức giáo viên này cũng chẳng dễ dàng. Nhà trẻ có tính chất đặc thù nên đứa nhỏ nào ở đây bọn họ cũng không trêu chọc nổi. Bình thường chỉ cần nghiêm mặt một cái thôi là trẻ con sẽ biết đường sợ, nhưng Tề Mộ Mộ của chúng ta xưa nay chưa bao giờ bình thường hết, trong cuộc đời của cậu bé không biết đánh vần chữ “sợ” như thế nào luôn.

Bóng đá là môn thể thao tập thể, chỉ có mình Tề Mộ thì không thể chơi được. Tên của cậu được báo lên sau cùng nên huấn luyện viên bóng đá trực tiếp xếp cậu vào lớp chồi số 2.

Cô giáo Tiểu Trương nói việc này cho Tề Mộ nghe: “Nếu con không thích thì chúng ta có thể thử đổi sang cái khác, ví dụ như...”

Cô còn chưa dứt lời, Tề Mộ đã đáp: “Lớp số 2 sao? Được ạ con rất quen.”

Cô giáo Tiểu Trương: “...”

Quên mất con là đại ca, đại ca thì không sợ.

Vì thế lớp học tự chọn buổi chiều, các bé trai khác vù vù tiến tới phòng học Tae Kwon Do còn Tề Mộ lại một mình đi bộ đến sân bóng đá.

Trong lòng cậu còn nhớ Doãn Tu Trúc, suy nghĩ đến việc đá bóng lần chia tay gì đó.

Kết quả vừa tới sân bóng đá liền nghe thấy những lời khiến cho cậu bốc hỏa khí ngất trời.

“Tránh ra! Ai muốn cùng thằng nhãi bệnh thần kinh đá bóng chứ!”

“Cậu cũng tới đá bóng sao? Tính đến kéo chân sau tụi này à?”

“Cút ra xa một chút, bệnh của cậu sẽ lây cho tôi mất tôi không muốn bị thần kinh đâu!”

Tề Mộ nổi trận lôi đình, nhìn thấy dưới chân mình có một trái banh, cậu nhấc chân đá một phát về phía đám người kia.

Mấy đứa nhãi con đang xúm lại một chỗ sợ hết hồn, kêu lên liên tục: “Ai thế, huấn luyện viên nói rằng hiện tại không được đá bóng mà!”

Bọn chúng nhao nhao lên chỉ trích, quay người lại thì thấy Tề Mộ.

Bá vương hiện tại của lớp số 3 Đồng Quý Sinh cả giận nói: “Tề Mộ cậu lại tới lớp số 2 của tụi tôi làm cái gì?”

Tề Mộ nhìn Doãn Tu Trúc đang rúc ở một góc, cất giọng đáp: “Tôi đến đá...” Cậu cố ý kéo dài giọng, căng chân hơi dùng sức, đá một trái banh nữa tới, “Các cậu!”

Đá bóng cái rắm ấy, trước tiên cậu phải sút vỡ mồm mấy tên nhãi hư đốn này đã!

Đồng Quý Sinh nhìn Tề Mộ đã lâu, lúc này ý vào việc bên cạnh có nhiều người nên quát cậu: “Cậu suốt ngày bảo vệ cái thằng bệnh thần kinh này phải chăng cũng bị bệnh luôn rồi chứ gì.” Dù sao cũng là nhà trẻ, mấy đứa học được mấy câu mắng chửi không nhiều, bệnh thần kinh là quá lắm rồi.

Tề Mộ quả đúng là con trai của Tề Mộ Sơn có khác, nói ít làm nhiều, cậu nhấc chân đá trái banh đi.

Cậu đứng ở ngay bên cạnh thùng đựng bóng chiếm hết tiện nghi. Đám nhóc kia thấy mắng xong rồi liền xông lên giành lại bóng, Tề Mộ dùng cả tay lẫn chân đá liên tục, bày ra tư thế một người giữ cửa vạn người khó qua.

Xa xa Doãn Tu Trúc hoàn toàn nhìn đến ngây cả người.

Tề Mộ dù có nổi khùng đến thế nào đi chăng nữa cũng vẫn chỉ là một cậu bé. Mấy đứa con trai lớp chồi số 2 bị cậu chọc cho phát giận, mắt thấy cậu đá tới đây rất nhiều bóng nên cũng bắt đầu phản kích. Đồng Quý Sinh là một bé mập, ngày thường ăn cơm không tốn sức, khí lực rất lớn. Nó nhặt lên một quả bóng rồi ném thẳng về phía Tề Mộ.

Tề Mộ bị bao vây tứ phía, tránh chỗ này lại không thoát được chỗ kia. Nhận thấy cậu sắp bị bóng đập trúng, Doãn Tu Trúc lao tới thật nhanh chắn trước mặt cậu.

Bốp... Quả bóng đập thẳng vào người hắn, Doãn Tu Trúc liền ôm bụng ngồi xồm xuống đất.

Tề Mộ “chấn gió chịu mưa” nhiều năm như vậy, xưa nay luôn đơn thân độc mã, sao giờ lại có người đỡ dùm cậu thế này?

Mấy bé trai của lớp chồi số 2 cũng đơ luôn. Bọn nó tuy rằng cả ngày đều bắt nạt Doãn Tu Trúc nhưng cũng không dám thật sự làm thương tổn hắn. Giờ đây thấy sắc mặt hắn trắng bệch tay còn ôm bụng, nhất thời cả đám đều cuống hết cả lên.

Huấn luyện viên chạy đến, nhìn thấy liền phát hoảng: “Chuyện gì xảy ra thế này? Sao lại tự ý chơi một mình vậy hả?”

Theo lẽ thường thì các giáo viên trong nhà trẻ không được phép rời mắt khỏi đám nhóc dù chỉ một chút vì chúng hãy còn bé, không thể tự mình lo liệu mọi chuyện nên phải canh chừng thật cẩn thận. Huấn luyện viên vừa nãy đã lên lút đi nghe điện thoại, y cho là trợ giảng của lớp chồi số 2 vẫn còn ở đây nên không sốt ruột. Thế nào vị trợ giảng kia lại bị tiêu chảy, thấy huấn luyện viên đang ở cách đó không xa liền chạy đi nhà vệ sinh một chút. Giờ dẫn đến việc cả hai bên đều phạm lỗi.

Lúc bọn họ vội vã chạy tới thì đều bó tay toàn tập. Đây không phải là đùa giỡn, vi phạm lớn như vậy là sai và ắt hẳn sẽ bị đuổi việc!

Tề Mộ không quan tâm những chuyện đó, cậu nhìn về phía Doãn Tu Trúc, hỏi: “Có đau không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Tu Trúc tái nhợt nhưng vẫn nở một nụ cười với cậu “Không đau”

Trong lòng Tề Mộ vô cớ cảm thấy khó chịu: “Cậu xong ra làm cái gì.”

Doãn Tu Trúc nói: “Không muốn cậu bị thương.”

Âm thanh mềm mại, lời nói ấm áp... Tề Mộ nhìn hắn, trong lòng hiện ra một câu: Có quan tâm cậu ấy là trai hay gái, đã hứa rồi thì phải bảo vệ người ta đến cùng.

Sau đó cũng không ai làm to chuyện, huấn luyện viên bóng đá và trợ giảng bị xử phạt nhưng không bị đuổi việc.

Bởi vì người bị bóng đập trúng chính là Doãn Tu Trúc, Doãn gia đối đứa nhỏ này xưa nay đều là chẳng quan tâm. Nếu phụ huynh đã không quản, con trai lại không bị thương thì cứ như vậy mà cho qua.

Nhưng thế là từ sau ngày hôm đó đó, Tề Mộ triệt để trở thành khách quen của lớp chồi số 2.

Thằng nhóc thối Đổng Quý Sinh bị cậu chỉnh cho một trận liên liền không dám hé răng nhắc đến chữ bệnh thần kinh kia nữa.

Thật ra thấy Tề Mộ bảo vệ Doãn Tu Trúc như vậy, các giáo viên đều rất nể phục cậu.

Bọn họ biết hoàn cảnh của Doãn Tu Trúc, cũng rất thương đứa nhỏ này. Chỉ tiếc tình huống trong nhà trẻ rất phức tạp, bọn họ không có cách nào trách mắng những đứa nhỏ khác quá đáng được.

Mấy đứa trẻ này tuy còn nhỏ nhưng rất biết nhìn ánh mắt người khác. Trong nhà cha mẹ chúng lại thuận miệng bàn tán về mẹ của Doãn Tu Trúc, bọn nhỏ nghe thấy liền dẫn tới việc trong nhà trẻ vừa rồi. Còn ai có thể bắt nạt, ai phải tránh thật xa, nên xếp hàng ra sao, kết bè thế nào thì trời sinh đã biết không cần ai phải dạy bảo.

Cũng may Tề Mộ đã chuyển đến đây.

Kỳ thực Tề Mộ không bao giờ chủ động ức hiếp người khác mà chỉ cần có người đụng đến cậu, cho dù chỉ chửi một câu cha cậu là nhà giàu mới nổi, cậu cũng có thể vung nắm đấm lên đánh nhau.

Nhà giàu mới nổi nghĩa là gì cậu không hiểu nhưng ngữ khí tốt hay xấu thì cậu vẫn cảm nhận được.

Tính tình không sợ phiền phức của Tề Mộ có thể là do di truyền nhưng quan trọng nhất vẫn là bắt nguồn từ tình cảm chân thành mà cha mẹ dành cho cậu.

Đây mới là nguồn năng lực giúp ích cho sự trưởng thành của một đứa trẻ.

Doãn Tu Trúc không thể phản kháng, bởi vì mẹ hắn lúc bình thường sẽ không thêm chú ý đến hắn, lúc phát bệnh thì sẽ chửi rửa hắn. Từ khi hắn sinh ra cho đến nay mới chỉ gặp qua cha hắn có 4 lần... Cả một cái căn nhà to lớn chỉ có mấy người bảo mẫu cả ngày chăm sóc, hắn bị oan ức thì phải làm thế nào đây?

Hắn không biết tỏ cùng ai.

Nhưng mà bây giờ, Doãn Tu Trúc đã có Tề Mộ.

Thời gian của trẻ con trôi qua rất nhanh, tựa hồ chớp mắt một cái Tề Mộ và Doãn Tu Trúc đã lên lớp lá.

Nhà trẻ đương nhiên là sẽ không có thao tác xếp lớp nên ban đầu học ở lớp nào thì ở lớp đó đến cuối cùng.

Song cũng có ngoại lệ, lớp chồi số 2 có một học sinh vừa chuyển đi do đó bị dư ra một chỗ. Trong phòng làm việc cô giáo Tiểu Trương nói với chủ nhiệm lớp chồi số 2: “Bây giờ lớp cô có một bé chuyển đi, lớp vốn ít rồi nay lại càng vắng hơn.”

Giáo viên chủ nhiệm lớp chồi số 2 lập tức hiểu ra: “Cô đừng có mơ!”

“Ấy không.” Cô giáo Tiểu Trương nói, “Dù sao Mộ Mộ của chúng tôi ngày nào cũng chạy sang lớp cô nên cũng coi như là một nửa thành viên của lớp chồi số 2 rồi”

Cô chủ nhiệm đáp: “Một nửa thôi cũng khiến tôi sắp bạc cả đầu đến nơi rồi cô còn định đưa nguyên người sang đây?”

“Đằng nào cũng phải lo rồi cô không thể động chút lòng tư bi mà giải thoát cho tôi sao?”

“Mẹ kiếp tôi đây cũng muốn thoát lăm rồi đây!”

Kỳ thực cô giáo Tiểu Trương chỉ là nổi tính bà tám, không thật sự muốn Tề đại ca đi, quan trọng vẫn là muốn mà không được!

Nhưng ai mà biết được giữa trưa ngày thứ hai, Tề Mộ một đường chạy từ lớp bên cạnh sang nói với bà tám Tiểu Trương: “Cô ơi!”

Nghे thấy âm thanh lạnh lạnh này, hai chân đồng chí Tiểu Trương run cầm cập: “Làm sao vậy?”

Tề Mộ nâng khuôn mặt nhỏ lên nói rằng: “Lý Hoành lớp chúng ta phải chuyển trường nên vừa vặn thiếu một người, để cho Doãn Tu Trúc tới đây nhé cô!”

Cô giáo Tiểu Trương: “...”

Trăm triệu lần không nghĩ tới, phật không tiền đi được giờ lại phải thỉnh về một pho tượng!

5. Chương 5

Việc đổi lớp này theo lý là không được, hơn nữa cũng sẽ có bạn nhỏ không muốn chuyển đi.

Nhà trẻ không thể so với tiểu học hay trung học được, tụi nhỏ đều còn bé nên rất khó để làm quen với một nhóm bạn khác. Vừa mới thích ứng được hoàn cảnh thì có đứa nào chịu đi đâu do đó, việc chuyển trường là bất khả kháng, còn chuyển lớp thì đúng là không có mấy.

Chỉ có điều chuyện này sau cùng vẫn được thực hiện, Tề Mộ không làm được thì còn có Tề Đại Sơn.

Tề Mộ nói thật ngắn gọn, dễ hiểu cho cha mình, Tề lão đồng chí liền quyết đoán ra tay ngay lập tức.

Hai mươi năm sau, Tề Đại Sơn nhớ lại cuộc trò chuyện ngày hôm đó thật muốn một phát vả chết chính mình luôn.

Tề Mộ: “Ba, con muốn học chung lớp với Tiểu Doãn.”

“Tiểu Doãn?” Đồng chí Đại Sơn quý nhân đa vong sự (*), không nghĩ ra người có cái tên này là ai.

(* <quý nhân thường quên sự việc> là một thành ngữ của Trung Quốc thường dùng để châm biếm những người hay quên trước quên sau)

“E...Đánh dấu chủ quyền ấy...” Suýt chút nữa là nói ra chữ em gái nhỏ.

Tề Đại Sơn lập tức nhớ ra, ông nháy mắt hỏi: “Là đứa nhỏ xinh đẹp kia à?”

Tuy rằng Doãn Tu Trúc là con trai nhưng mà hấn đẹp là sự thật. Vì thế Tề Mộ nghiêm túc gật đầu: “Vâng.”

“Tốt lắm.” Tề Đại Sơn vui mừng hơn hử, “Tiểu tử thôi còn biết nghĩ cách hơn ba rồi đấy”

Tề Mộ nghe không hiểu, bắt quá cậu quả thật là có ý nghĩ như thế: “Cậu ấy ở lớp số 3 toàn bị bắt nạt, con không tiện bảo vệ.”

Tề Đại Sơn cười ha ha đáp: “Được, mới còn nhỏ đã biết thương người ta rồi”

Tề Mộ lại nói tiếp: “Con cũng hỏi cậu ấy rồi, cậu ấy cũng muốn học chung một lớp với con.”

“Được rồi.” Tề Đại Sơn gõ gõ nhịp, “Ba sẽ giúp con”

Tề Đại Sơn mà ra tay thì cô giáo Tiểu Trương làm sao mà chống đỡ được? Cô không phải là vì bao tiền lì xì nặng trĩu trên tay mới đồng ý mà là cô cảm thấy Tề tổng nói rất có đạo lý: Doãn Tu Trúc là một đứa nhỏ đáng thương, có thể cùng Tề Mộ kết bạn ấy là duyên phận. Đây cũng chính là lấy nhu thắng cương, không chừng Doãn Tu Trúc có thể dè được Tề Mộ đấy.

Không thể không nói, cô giáo Tiểu Trương và đồng chí Tề Đại Sơn đều rất có năng lực làm nhà tiên tri, mà xui quỷ khiến thế nào lại đoán trúng cả tương lai.

Mùa hè trôi qua, lúc khai giảng Doãn Tu Trúc chuyển sang lớp số 3.

Tề Mộ long trọng giới thiệu Doãn Tu Trúc với đám bạn tốt của cậu.

Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ phải chịu khuất phục trước thâm uy mà trở thành bạn của cậu, lúc này cũng chỉ có thể cười ha ha nói: “Đã sớm biết.”

Làm sao có thể không quen được chứ? Ai mà không biết tiểu bá vương này ngày nào cũng lượn qua lượn lại lớp số 2 là vì bảo vệ cái tên bệnh thần kinh kia.

Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ nghiêm túc cùng nhau ngẫm thảo luận: “Rốt cuộc thì bệnh thần kinh có bị lây không ta?”

Phương Tiểu Mập nói: “Lớp chồi số 2 đều bảo là sẽ bị lây đó.”

Trong mắt Hứa Tiểu Minh có chút kinh sợ: “Lây bệnh rồi thì sao?”

“Nghe nói là sẽ phát điên, trên người có thể mọc lông dài!”

Hứa Tiểu Minh im rồi lại im: “Trên người Doãn Tu Trúc có à?”

Phương Tuấn Kỳ cũng trầm mặc: “Không...” Da hắn trắng nõn nà, so với các bé gái trong lớp còn sạch sẽ hơn.

Hứa Tiểu Minh thở dài, sâu xa nói: “Nếu bàn về việc nổi điên thì còn có người so được với Tề Mộ sao?”

Phương Tuấn Kỳ: “...” Đúng là không có ai.

Cho nên Tề Mộ còn đáng sợ hơn cả bệnh thần kinh cái quỷ gì đó!

Một năm học tại lớp lá này là năm mà bé con Doãn Tu Trúc 5, 6 tuổi cảm thấy cực kì hạnh phúc. Không có ai bắt nạt hắn, không có ai mắng hắn, cũng không ai nhắc tới mẹ của hắn. Hắn đi theo sau Tề Mộ như đứng ở dưới vầng thái dương sáng rực rỡ nhất, bóng tối xung quanh không cách nào tới gần.

Thật tốt. Có thể gặp được Tề Mộ thật sự là quá tốt.

Tháng 3 năm sau mùa cỏ mọc én bay (*), sinh nhật của Tề Mộ rốt cuộc cũng tới.

(*ý chỉ mùa xuân)

Sinh nhật âm lịch của cậu vào ngày cuối tuần, vừa vặn có thể tổ chức ở nhà. Ngày sinh nhật dương lịch là vào thứ ba, Tề Đại Sơn đương nhiên sẽ ra mặt chuẩn bị cho con trai mình.

Ông sớm an bài trợ lý xin phép phía nhà trẻ tổ chức bữa tiệc nhỏ chúc mừng sinh nhật Tề Mộ.

Đối với những thứ này trong nhà trẻ thường ngầm đồng ý, coi như là một hoạt động ngoại khóa. Nếu phụ huynh đã muốn làm thì bọn họ cũng sẽ tận lực phối hợp.

Tề Mộ là một người rất nổi tiếng trong trường, bên lớp chồi số 3 được cậu “chiếu cố” bên lớp chồi số 2 cũng đều đang ăn bánh ngọt ngon lành, dồn dập nói lời chúc mừng sinh nhật cậu.

Ngay cả các giáo viên cũng đầy nhiệt tình, từng người đều cảm thấy thật phấn chấn trong lòng —— Ôi cảm ơn Đảng và Nhà nước, sinh nhật vào tháng 3 mang ý nghĩa là năm nay Tề đại ca có thể đi học tiểu học, không cần ở lại thêm một năm nữa.

Tề Mộ cầu nguyện xong, Hứa Tiểu Minh liền hỏi: “Cậu ước cái gì thế?”

Tề Mộ cau kinh đáp: “Ước rằng cậu đừng có bị đâm một cái mà đã khóc”

Hứa Tiểu Minh phát cáu: “Tớ không có!”

“Vậy cậu có muốn thử không?”

“Thử... Cái quỷ ấy!” Hứa Tiểu Minh chạy biến.

Tề Mộ đảo mắt nhìn về phía Doãn Tu Trúc: “Cậu ăn sô cô la không?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu nói: “Cho cậu ăn.”

“Chúng ta mỗi người một nửa!” Tề Mộ tự quyết đem chiếc bánh sô cô la kia cắt làm hai rồi chia cho Doãn Tu Trúc một miếng.

Thật ra Doãn Tu Trúc không thích ăn sô cô la, nhưng lúc này lại đang ăn hết sức cẩn thận, nếu nói đây là miếng bánh ngon nhất trên đời cũng không quá một chút nào.

Hai người bọn họ ăn cùng một thứ nhưng điệu bộ khi ăn lại hoàn toàn bất đồng.

Một người ăn một miếng là dính kem đầy miệng; một người thì vô cùng tao nhã, trên mặt không bị lem luốc, ngay cả tay cũng chẳng hề bẩn một chút nào.

Trong lòng Tề Mộ âm thầm nể phục Doãn Tu Trúc, một người ưa sạch sẽ, thậm chí còn sạch hơn cả con gái.

Cậu vừa ăn bánh vừa nhìn hẩn chăm chăm. Lúc sau liền như nghĩ tới một chuyện gì đó

“Đúng rồi, bao giờ mới đến sinh nhật cậu?”

Doãn Tu Trúc sững sờ, không biết phải trả lời thế nào.

Tề Mộ nói: “Tớ sinh ngày 28/03, âm lịch là ngày 18/02, còn cậu thì sao?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu đáp: “Tớ không biết.”

Tề Mộ không nghĩ quá nhiều, cậu lên tiếng: “Không nhớ rõ là bình thường thôi, lúc trước tớ cũng thế, phải mấy năm sau mới có thể nhớ kỹ được đó.”

Doãn Tu Trúc không phải là không nhớ được, mà căn bản là hẩn không biết, bởi vì ——

“Tớ chưa từng tổ chức sinh nhật bao giờ cả”

“Không một lần nào á?” Tề Mộ mở to mắt, “Làm sao có thể như thế được? Chẳng phải một năm thường tổ chức một lần sao, khụ, tớ thì đã ăn sinh nhật lần thứ 2 rồi (*)”

*(*Ở Trung Quốc thường có hai ngày sinh nhật 1 âm lịch 1 dương lịch)*

Doãn Tu Trúc nhỏ giọng nói: “Không ai nói nên tớ không biết ngày sinh nhật của mình là vào ngày nào hết”

Tề Mộ ngẩn ngơ, có chút không hiểu, sao không có ai nói cho cậu ấy biết vậy? Cha mẹ cậu ấy đâu rồi?

Mặc dù không rõ lắm nhưng Tề Mộ biết Doãn Tu Trúc không thích nhắc đến chuyện trong nhà mình. Cậu nghĩ một lúc, gõ gõ thành nhịp: “Tổ chức sinh nhật ấy à chính là ăn bánh ngọt và cầu nguyện. Nào, cậu lại đây”

Hẩn kéo Doãn Tu Trúc đến trước cái bánh ngọt, cầm mấy cây nến cắm lại: “Cậu mau tới cầu nguyện đi.”

Doãn Tu Trúc sững sờ.

Tề Mộ nói: “Tớ chia cho cậu một nửa sinh nhật tớ, tới ước đi nào”

Viễn mắt Doãn Tu Trúc đỏ hỏ, những lời nói dễ nghe mà hắn từng thấy đều là do Tề Mộ nói cho hắn.

Có thể chia cho hắn nửa ngày sinh nhật sao? Thật sự là có thể sao?

Tề Mộ giục hắn: “Nhanh lên, nếu không cầu kịp thì tinh linh ước nguyện sẽ đi mất đó.”

Doãn Tu Trúc nghiêm túc gật đầu, hắn nhắm mắt, hai tay nhỏ bé chắp lại.

Cầu nguyện...

Nguyện vọng của hắn liền hiện lên rõ ràng, minh bạch trong đầu

—— *Con muốn cùng Tề Mộ bên nhau mãi mãi*

Doãn Tu Trúc mở mắt ra, Tề Mộ vội vàng nói: “Tuyệt đối không được nói nguyện vọng ra, nói ra sẽ mất linh.”

Doãn Tu Trúc vô cùng cẩn thận đáp: “Tớ sẽ không nói.”

Nhưng Tề Mộ lại thấy tò mò: “Cậu ước cái gì vậy?”

Doãn Tu Trúc muốn nói cho cậu biết nhưng lại sợ không ứng nghiệm nữa, biểu tình cực kì xoắn xuýt.

Tề Mộ thấy hắn khó xử, vội vàng lên tiếng: “Được rồi được rồi, đừng nói nữa.”

Doãn Tu Trúc dùng sức gật gật đầu, trân trọng đáp: “Không thể để mất linh được.”

Tề Mộ cười lộ răng nanh nhỏ: “Hi hi, cậu yên tâm, tinh linh ước nguyện trong sinh nhật tớ lợi hại lắm, mỗi lần tớ cầu nguyện đều thành công cả.”

Vị “tinh linh ước nguyện” Kiều nữ sĩ đang làm việc ở nhà bỗng dưng hắt xì một cái.

Từ tận đáy lòng Doãn Tu Trúc hi vọng điều ước này có thể trở thành sự thật.

Đáng tiếc rằng những chuyện hắn mong đợi xưa nay chưa bao giờ có thể tự mình kiểm soát được.

Lúc sắp tốt nghiệp nhà trẻ chuẩn bị vào tiểu học, Tề Mộ nói cho Hứa Tiểu Minh một tin vui động trời.

Tiểu bá vương không học ở trường tư Quốc Thụy trực thuộc nhà trẻ mà lại báo danh ở một trường tiểu học công lập khác.

Tác giả có lời muốn nói: Đừng hoảng, hai đứa này đánh nhau như keo chó ấy mà.

=====

Tôi có cái bệnh nghề nghiệp là thường hay viết mọi thứ ra thuần việt càng nhiều càng tốt, nhưng mà đối với việc edit đam mỹ như thế này thì việc edit thuần việt quá nó cũng có cái dở đó là mất văn phong đặc trưng của Trung Quốc. Vì thế đôi lúc tôi vẫn hay để lại mấy từ hán việt mà mọi người quen thuộc ví dụ như “bất quá”,.. còn thành ngữ thì nếu tìm được thành ngữ nào có ý tương tự trong tiếng Việt thì tôi sẽ edit sang còn không thì sẽ để nguyên hán việt rồi chú thích bên dưới nhé.

Btw, Tề tiểu thụ cung Bạch Dương.

6. Chương 6

Đây là chủ ý của Kiều Cẩn.

Tề Đại Sơn thấp giọng cho ý kiến: “Hay là học ở Quốc Thụy đi. Có bạn học ở trường mẫu giáo bên cạnh, Tề Mộ sẽ thích ứng rất nhanh”

Tề tổng xuất thân quê mùa, ông rất coi trọng các mạng lưới quan hệ!

Kiều Cẩn cau mày nói: “Bầu không khí không tốt.” Nhà trẻ còn dễ chứ lên tiểu học là biết nghĩ hơn rồi. Bà chính là người tốt nghiệp ở một trường tư nên rất am hiểu tình huống tại nơi đó, vậy nên bà cảm thấy không vui khi con mình bị oan ức.

Tề Đại Sơn cũng chỉ nói một câu, không dám nói thêm nữa.

Mặc dù Kiều Cẩn là người có quyền quyết định nhưng vẫn hỏi ý kiến của con trai: “Mộ Mộ, chúng ta vào trường công nhé?”

Tề Mộ có biết trường tiểu học tư thực Quốc Thủy và tiểu học công lập là cái gì đâu?

Trước giờ cậu đối với mấy việc này đều là thần kinh thô, hoàn toàn dựa vào cảm giác.

“Được, con nghe mẹ”

Kiều Cẩn xoa đầu cậu: “Mộ Mộ thật ngoan.”

Ánh mắt Tề Mộ sáng lên, nhe răng nanh nhỏ: “... Vậy con có thể ăn kem không?”

Kiều Cẩn đổi sờ thành đập cậu: “Không được.”

Tề Mộ bĩu bĩu môi, trong đầu đang nghĩ làm sao lát nữa có thể lén lấy một que ăn.

Vốn là việc này sẽ không sớm công bố như vậy. Nhưng do bé mập Phương Tuấn Kỳ ở nhà ăn lăm đến vườn trẻ lại điên cuồng uống nước, kết quả tè dầm, cô giáo dẫn nó đi thay quần áo, trên đường tình cờ nghe được các giáo viên nói chuyện.

“Tề Mộ muốn học trường công lập đấy.”

“Ồ, việc làm ăn của Tề Đại Sơn có vấn đề sao?”

“Kể cả có vấn đề thì cũng vẫn đóng nổi học phí mà.” Đây là cô trợ giảng mới tới.

“Cô quá coi thường trường tư thục Quốc Thụy rồi đó, có biết học phí là bao nhiêu không?”

“Không phải 10, 20 ngàn (*) sao?”

(*Khoảng tầm 35-70 triệu VNĐ)

“Ha ha, thêm một số 0 nữa đi”

“Nhiều như vậy á?”

“Nhiều cái gì mà nhiều? Có thiếu tiền đâu cơ chứ”

Cô giáo mới bèn thốt thức một trận: “Vậy xem ra gia đình Tề Mộ xảy ra chút vấn đề rồi.”

“Có cái rắc ấy, cô không thấy ngoài đường chiếu đầy quảng cáo trang sức Thất Xảo sao? Đó chính là công ty của Tề Đại Sơn. Cái tên này rất có ý nghĩa nha, nó đồng âm với Tề và Kiều” (*)

(* Thất Xảo đọc là [qīqiǎo] ; Tề Kiều đọc là [jìqiǎo])

“Thế tại sao lại phải để cho con trai mình đi học trường công lập vậy?”

“Ai mà biết được?” Cô giáo đáp, “Chắc là muốn mài dũa tính tình của thằng bé đây mà”

Vị trợ giảng bình phẩm mấy lời rồi lại nghĩ đến tính tình của Tề tiểu bá vương kia, nhất thời run lên ——
Mài dũa cái quý ấy. Ở nhà trẻ thì xưng vương xưng bá, lên tiểu học thì chẳng phải là sẽ đăng cơ làm hoàng đế luôn sao?

Các cô giáo thuận miệng tán gẫu, bé con tè dầm Phương Tiểu Mập càng nghe càng rõ ràng.

Ấu mai gót! (chỗ này cần 500 đồng meme Tiểu Nhạc Nhạc) (*)

(* Meme đó đây: <http://img.biaoqingjia.com/biaoqing/201608/43ced5546931db961c1ff52b8581cddf.gif>)

Phương Tiểu Mập quay về lớp học kể chuyện này cho bàn dân thiên hạ nghe.

Sắp lên tiểu học nên không khí trong nhà trẻ đầy nhiệt huyết. Mọi người đều biết mình sắp được vào tiểu học Quốc Thụy, trở thành một học sinh đeo khăn quàng đỏ.

Phương Tuấn Kỳ kể hết chuyện của Tề Mộ ra, nghe xong hai mắt Hứa Tiểu Minh sáng quắc lên, thiếu điều kêu thành tiếng.

Trời ơi! Đất ơi! Rút cuộc lão nhân gia ngài cũng chịu mở mắt rồi!

Bọn chúng chỉ cần chịu đựng nốt một tháng cuối cùng này là có thể nói tạm biệt với Tề đại ca.

Không không không, là vĩnh biệt mới đúng!

Hứa Tiểu Minh không nhịn được hỏi: “Thật á? Tề Mộ muốn học ở trường công sao?”

Phương Tuấn Kỳ trịnh trọng gật đầu: “Thiên chân vạn xác (*)” Tối hôm qua nó học được câu thành ngữ này bèn áp dụng luôn.

(* = Vô cùng xác thực = chính xác 100%)

Hứa Tiểu Minh mừng rỡ thiếu chút nữa nhảy cẫng lên...

Tề Mộ cầm cốc nước đi vào vừa vặn nghe được lời của tụi nó.

“Đừng buồn.” Tề Mộ lên tiếng “Nếu các cậu nhớ tổ thì đến trường tìm tổ là được”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Phương Tuấn Kỳ: “...”

Tề Mộ thấy biểu tình cứng ngắc của bọn họ thì thành khẩn nói: “Tớ biết các cậu không muốn rời xa tớ nhưng mẹ tớ đã thu xếp cả rồi. Mẹ muốn tớ học ở đâu thì tớ phải học ở đó” Nếu không nghe lời của mẹ, cha cậu sẽ đánh chết cậu.

Hứa Tiểu Minh nhìn Phương Tuấn Kỳ, Phương Tuấn Kỳ nhìn Hứa Tiểu Minh, từ trong mắt nhìn thấy biểu cảm đau “bi” của đối phương.

Rốt cuộc là Tề đại ca lấy tự tin như vậy ở đâu ra nhỉ?

Hứa Tiểu Minh đảo mắt một vòng, từ nhỏ đã bộc lộ tiềm năng làm ảnh đế một giây sau liền nhập diễn: “Sao cậu lại muốn học ở trường công thế? Cả lớp đều học ở Quốc Thụy giờ lại thiếu mất cậu rồi”

Phương Tiểu Mập đơn thuần, mặt đầy sợ hãi nhìn về phía Hứa Tiểu Minh: Chuyện gì dị??

Hứa Tiểu Minh cho nó một cái ánh mắt đầy ý tứ, lúc này Phương Tuấn Kỳ mới được thông nào.

Đúng thía, không nên trêu chọc tiểu bá vương này chút nào. Tốt nhất vẫn là dỗ cậu ta rồi đi yên bình thì hơn, dù sao cũng chỉ còn một tháng cuối cùng nữa thôi là thoát rồi.

Tề Mộ an ủi hai người “Bạn tốt” của mình: “Tớ cũng không biết, nhưng mà trường tiểu học nào mà chẳng giống nhau, tới đâu cũng được hết”

Hứa Tiểu Minh một lòng “Không muốn”: “Vậy thì chúng ta sẽ cách nhau rất xa đó”

Tề Mộ kinh ngạc đáp: “Rất xa á? Chẳng phải đều là trường tiểu học à? Tất cả không ở chung một khu sao?” Cậu bị nhầm lẫn giữa trường và lớp.

Hứa Tiểu Minh kiên nhẫn giải thích một phen cho Tề Mộ.

Tề Mộ nghe xong đã hiểu, vỗ vỗ vai hai người nói: “Hãy, xa như vậy phỏng chừng chúng ta sẽ khó có thể gặp mặt. Đừng quá đau lòng, cha tớ bảo đã là nam nhi thì không thể rơi lệ.”

Hứa Tiểu Minh: Đau lòng cái rắm, ông đây chỉ đang mừng đến phát khóc thôi!

Phùn tào thì phun tào nhưng “tiểu ảnh đế” vẫn rất chuyên nghiệp mà tiếp tục diễn: “Tề Mộ, chúng ta phải thật quý trọng thời khắc cuối cùng này”

Tề Mộ cảm động vô cùng: “Không ngờ các cậu lại lưu luyến tớ đến như thế. Hay là giờ tớ về nhà thương lượng với mẹ một chút về việc đi học ở Quốc Thụy với mấy cậu...”

Cậu nói còn chưa dứt lời, Hứa Tiểu Minh run run một cái nức nở nói: “Đừng mà.”

Tề Mộ buồn bực đáp: “Làm sao, không phải là không nỡ rời xa tớ à?”

Hứa Tiểu Minh phản ứng rất nhanh: “Cậu đừng vì tội này mà làm đi Kiêu giận”

Nghe có lý, Tề Mộ gạt đầu nói: “Đúng thế, mẹ tớ quả là người không thể chọc vào nổi”

“Cũng chẳng còn cách nào khác.” Tề Mộ nhìn về phía hai người bọn họ, “Chúng ta chỉ có thể quý trọng khoảng thời gian cuối cùng này thôi”

Hứa Tiểu Minh thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, thầm nghĩ: Bản thân mới có gần 6 tuổi đã phải trải qua một hồi lên voi xuống chó như thế này, mai kia lớn lên nhất định có thể làm được đại sự!

Ít lâu sau, toàn bộ lớp lá số 3 đều biết Tề Mộ phải đi học ở trường công.

Kỳ thực có rất nhiều bạn nhỏ không phân biệt được trường công và trường tư là gì, nhưng chúng đều hiểu rõ một sự thật: Tiểu học Quốc Thụy không có Tề Mộ!

Tuy cũng có đứa trẻ không thích đến trường nhưng giờ đây đều đồng loạt chữa khỏi chứng bệnh sợ đi học của mình.

Má ơi, mau nhanh chóng lên lớp thôi, trường tiểu học chính là thiên đường!!

Thật ra Tề Mộ cũng không bắt nạt nhiều bạn học như vậy, chỉ có điều đám trẻ con đều là kiểu gió chiều nào theo chiều ấy. Hứa Tiểu Minh vốn cũng là người “có ảnh hưởng lớn”, bây giờ lại bị Tề Mộ đi cho không ngóc đầu lên được, bọn họ sợ ai sợ cả tông chi (*) vậy là liền e dè Tề Mộ.

(* Ở đây tác giả sử dụng câu Phạ ốc cập ô, biến thể từ câu thành ngữ Hận ốc cập ô, nghĩa là ghét ai ghét lây cả nhà. Nên mình chuyển và thay đổi theo một câu thành ngữ của nước mình “Yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng”)

Hơn nữa Tề Mộ vì Doãn Tu Trúc mà náo loạn cả lớp số 2. Các bạn nhỏ thấy thế đương nhiên thấy cậu là hoảng.

Tề Mộ lại chưa bao giờ sợ cô giáo, còn dám bày mấy trò đùa dai với các cô (cậu cảm thấy đó là một trò chơi), cho nên tên tuổi vị đại ca nhà trẻ này liền vang danh khắp khu.

Về chuyện học tiểu học, Doãn Tu Trúc là người cuối cùng biết được. Hôm đó hắn xin nghỉ không có tới nhà trẻ, chờ đến hôm sau đến trường mới hay tin.

Tề Mộ muốn học trường công lập.

Tề Mộ phải rời đi.

Toàn bộ nhà trẻ chỉ sợ có mỗi mình hắn lúc biết chuyện là chân chính như gặp sét đánh.

Vừa cầu nguyện, điều ước đã tan.

Quả nhiên là tinh linh ước nguyện sẽ không giúp hắn.

Dù sao hắn cũng là một đứa trẻ không có sinh nhật.

Doãn Tu Trúc hồn bay phách lạc, mắt to đen sẫm nhưng lại không rơi một giọt nước mắt nào.

Hắn rất khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Nhưng hắn không khóc nổi. Bởi vì so với bất cứ ai khác thì hắn rõ ràng hơn cả là có khóc cũng vô dụng.

Đặc biệt là vào lúc khó chịu, khóc chỉ khiến cho tâm trạng ngày càng tệ hơn.

Tề Mộ thấy hắn đi tới, nhanh chóng bắt chuyện: “Lại đây ngồi cạnh tớ này”

Doãn Tu Trúc nghe theo, đầu nhỏ cúi xuống, không nhìn cậu.

Tề Mộ lấy xô cô la vừa lén giấu ra: “Vụng trộm ăn một chút, đừng để cô giáo nhìn thấy.” Nhà trẻ không cho tụi nhỏ mang theo đồ ăn vặt, bất quá Tề Mộ từ trước đến giờ không xem những gì giáo viên nói là chuyện gì to tát cả.

Tối hôm qua cậu đã ăn thử mấy thanh, cảm thấy rất ngon nên hôm nay liền lặng lẽ mang đến cho Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc nhìn xô cô la, chỉ cảm thấy viền mắt đau đớn.

Tề Mộ giục hắn: “Tớ cố ý mang đến cho cậu đó, mau ăn đi.” Nói xong cậu liền liếm mép, bộ dạng thèm thuồng.

Doãn Tu Trúc lắc đầu nói: “Tớ không ăn.”

Tề Mộ chớp mắt một cái: “Ăn ngon lắm á, nếu không phải nghĩ đến cậu thì tớ đã sớm xực hết rồi”

Thấy cậu nói như vậy, trong lòng Doãn Tu Trúc càng khó chịu hơn.

Bọn họ quen biết hơn một năm, Doãn Tu Trúc chưa bao giờ từ chối cậu, lần này lại cắn răng chết cũng không cần.

Tề Mộ buồn bực: “Làm sao vậy hả? Không phải cậu thích ăn xô cô la nhất à?”

Hắn không thích xô cô la. Chỉ là bởi vì Tề Mộ thích nên hắn mới ăn thôi.

Nhưng Tề Mộ phải đi rồi. Chờ đến lúc cậu đi, hắn lại không được ăn xô cô la nữa.

Doãn Tu Trúc nghiêng rặng, rớt cuộc cũng ngẩng đầu nhìn về phía cậu: “Tinh linh ước nguyện đều là gạt người”

Tề Mộ: “Làm sao thế được? Năm nay tớ ước muốn một con robot điều khiển từ xa, sáng ngày hôm sau nó liền xuất hiện bên cạnh gối của tớ rồi mà”

Giống y xì đúc những gì cậu muốn, trong lòng cậu phấn khích vô cùng.

Doãn Tu Trúc cúi đầu: “Có thể...có thể do là sinh nhật của cậu, cho nên nguyện vọng của tớ không thể thực hiện được”

“Tớ đã đem sinh nhật chia cho cậu một nửa, điều ước của tớ thực hiện được thì của cậu cũng thế”

“Không thực hiện được” Doãn Tu Trúc cảm giác từng trận chua xót trào lên chớp mũi “Chắc chắn là không thực hiện được”

Tề Mộ vô cùng đau lòng: “Rốt cuộc là cậu đã ước cái gì?”

“Tớ...” Lời nói đến bên mép liền được Doãn Tu Trúc nuốt trở vào. Hắn không thể nói, nói xong thì điều ước sẽ mất linh.

Tề Mộ dỗ hấn: “Cậu đừng nóng ruột, tinh linh ước nguyện có lẽ là không quen cậu nên cần phải chờ một thời gian”

Doãn Tu Trúc nhìn về phía cậu: “Thật vậy sao?”

Tề Mộ gật đầu đáp: “Thật đó!”

Nhưng Tề Mộ muốn đi học trường thực nghiệm (*) cho nên bọn họ phải tách ra.

(* Trường thực nghiệm là trường công lập trong đó có mô hình giáo dục chuyên biệt, đề cao tính trải nghiệm thực tế, chú trọng kỹ năng sống, cách tư duy, học sinh không phải học quá nhiều. Xen kẽ vào việc học là những buổi thăm quan tìm hiểu bên ngoài xã hội, như đi thăm di tích lịch sử, bảo tàng, dã ngoại, v.v..)

Doãn Tu Trúc vẫn còn ôm hi vọng, không còn dám nhắc đến chuyện ước nguyện nữa.

Ngược lại Tề Mộ chủ động nói tới việc trường tiểu học: “Đúng rồi, mẹ tớ cho tớ đi học ở trường công, cậu có đi cùng không?”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người.

Tề Mộ xích lại gần hấn, nhỏ giọng thăm thì: “Tớ nói cho cậu nghe mẹ tớ cực kì lợi hại, nói cái gì cũng đúng hết. Nếu bà ấy đã bảo trường công lập rất tốt thì khẳng định là như vậy. Cậu đi cùng tớ đảm bảo chỉ có chuẩn.”

Bí mật nhỏ này cậu chỉ nói cho Doãn Tu Trúc nghe. Tuy rằng cậu cùng với Hứa Tiểu Minh, Phương Tuấn Kỳ cũng là bạn tốt nhưng mà trong lòng cậu rất rõ ràng, Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ thân với nhau hơn một chút giống như cậu và Doãn Tu Trúc vậy.

Bạn bè cũng không phải ai cũng giống ai.

Đừng tưởng rằng cậu không thấy được, Hứa Tiểu Minh có gì tốt đều để cho Phương Tuấn Kỳ hết.

Thấy Doãn Tu Trúc không lên tiếng, Tề Mộ lại nói tiếp: “Cậu về nhà bàn với mẹ cậu một chút. Trường thực nghiệm rất tốt, nghe nói còn không cần nộp học phí đấy.” Chín năm giáo dục bắt buộc là cái gì Tề Mộ không hiểu, nhưng không cần mất tiền mà vẫn có thể đi học thì vẫn là một chuyện tốt.

Doãn Tu Trúc sững sờ đã lâu mới phục hồi tinh thần, hấn động tâm.

Sao có thể không động tâm cơ chứ?

Hắn có thể không phải rời xa Tề Mộ, chỉ cần hấn có đủ dũng khí nói chuyện với cha là được.

=====

Hai em bé Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ có JQ =))

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tề Mộ căn bản cũng không nghĩ tới chuyện rời xa Doãn Tu Trúc.

Đã nói là sẽ che chở người ta, giờ rời đi thì bảo vệ làm sao được?

Cha cậu đã từng nói, nam tử hán đại đấu hũ nói lời phải giữ lấy lời.

Không đúng... Hình như là nam tử hán đại trượng phu thì phải? Thấy kệ, dù sao lúc cha đứng ở trước mặt mẹ thì cũng chỉ là miếng đấu hũ mà thôi.

Tề Mộ đem chỗ sô cô la còn lại đưa cho Doãn Tu Trúc: “Cậu có ăn hay không hả?”

Cậu còn chưa nói dứt câu thì đã bị giáo viên phát hiện: “Tề Mộ, con đang làm gì đấy?”

Tề Mộ vội vàng đem sô cô la giấu vào lòng bàn tay, ngồi một cách đoan đoan chính chính

Cô giáo uy phong lẫm liệt đi tới, hỏi: “Có phải con lại mang đồ ăn vặt vào trong trường không?”

Tề Mộ của chúng ta là một người thẳng thắn bộc trực, chưa bao giờ biết nói dối là gì. Cậu nhe răng đáp: “Vâng”

Cô giáo: “...” Hừ, tức đến hạn hán lời luôn!

Doãn Tu Trúc không ngờ rằng Tề Mộ lại bị mắng. Hắn định mở miệng thì Tề Mộ đã đứng lên hỏi: “Thưa cô, con phải đứng cuối lớp hay đứng ngoài cửa ạ?”

Cô giáo: “Ngoài cửa!” Nhìn thấy thằng nhóc này là lại thấy đau hết cả đầu.

Tề Mộ vui vẻ đứng dậy, trước khi đi lén lút đem sô cô la nhét vào tay Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc nhìn bóng lưng cậu, siết chặt thanh sô cô la vẫn còn vương hơi ẩm nay đã có chút biến dạng: Hắn muốn ở bên cạnh Tề Mộ, nhất định phải ở bên cạnh cậu ấy, trừ cậu ấy ra chưa từng có ai đối xử với hắn tốt như vậy cả.

Tề Mộ làm sao có thể thành thành thật thật đứng phạt ở ngoài cửa? Cậu rẽ sang phòng vệ sinh, đi tiểu xong thì rửa tay rồi lấy cái khăn thơm phức của mình ra lau—— Doãn Tu Trúc thật tốt, lần nào cũng đều giúp cậu giặt khăn thật sạch sẽ.

Trong lớp thì đang học còn Tề Mộ ở bên ngoài cùng với bạn học Đồng Quý Sinh lớp số 2 rảnh rỗi tám chuyện—— Này nhóc mập cũng bị cô giáo bắt phạt đứng à

Đồng Quý Sinh hỏi: “Cậu muốn học ở trường công lập sao?”

Tề Mộ nói: “Đúng vậy, đừng có nhớ tôi đó”

Đồng Quý Sinh: “Nhớ cái đầu quỷ nhà cậu ấy”

Tề Mộ nhún nhún vai: “Không còn tôi thì ai cùng cậu chịu phạt đứng bây giờ hả”

Đồng Quý Sinh: “Tôi đây cóc thềm đứng với cậu”

Tề Mộ nói: “Tôi đi đây”

Cậu xoay người toan rời khỏi chỗ, lá gan của bé mập Đồng Quý Sinh khiến nó chẳng dám cãi lời, cô giáo bảo nó đứng đầu nó liền đứng ở đó không dám nhúc nhích. Ngày thường cũng là Tề Mộ đứng cùng Đồng Quý Sinh, cậu mà đi rồi còn lại mình nó thì rất nhàm chán.

“Này...” Đồng Quý Sinh gọi cậu, “Cậu đi rồi, cái thằng...”

Nó định nói ra chữ bệnh thần kinh nhưng thấy Tề Mộ đang lườm nên bèn sửa lời: “Thằng người hầu nhỏ của cậu phải làm sao bây giờ?”

Thằng hầu nhỏ nghe không lọt tai chút nào, Tề Mộ đáp: ” Là Doãn Tu Trúc.”

Đồng Quý Sinh sợ Tề Mộ một lời không hợp là lại vung nắm đấm, không thể làm gì khác hơn nói: “Là Doãn Tu Trúc, Doãn Tu Trúc được chưa” Nó và Doãn Tu Trúc đã từng học cùng lớp nhưng vẫn không thể nhớ được tên, nay thì có thể ghi nhớ thật kỹ rồi.

Tề Mộ đáp chắc nịch: “Cậu ấy đương nhiên là sẽ đi cùng tôi rồi”

Đồng Quý Sinh cũng chỉ là một thằng nhóc, không nghĩ sâu xa được như vậy “Ừ đúng, hai cậu có thể học cùng nhau mà” Nói xong nó liền thấy đắc ý. Quốc Thụy ơi, không có đại ma vương Tề Mộ, không có thằng nhóc bệnh thần kinh ở đây, quả thật là khiến người ta mong đợi mà.

Lúc tan học, Doãn Tu Trúc ra khỏi lớp đầu tiên, đem xô cô la nhét vào tay Tề Mộ.

Tề Mộ kinh ngạc lên tiếng: “Sao cậu không ăn?”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ ăn một miếng rồi, cái này để dành cho cậu.” Hắn biết Tề Mộ rất muốn ăn.

Tề Mộ không thêm ăn nữa, hỏi: “Cậu thực sự không ăn hả?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Cậu mau ăn đi, đừng để cô giáo nhìn thấy”

Tề Mộ cười hì hì: “Vẫn là cậu tốt với tớ nhất” Nói xong cậu liền lột bao nylon, đem toàn bộ xô cô la cho vào trong miệng.

Doãn Tu Trúc thấy cậu như vậy, so với việc được ăn xô cô la lại cảm thấy vui vẻ hơn.

Lúc chuẩn bị về nhà, Tề Mộ dặn dò hắn: “Đừng quên nói với mẹ cậu đó”

Doãn Tu Trúc nghiêm túc gật đầu, hắn siết chặt nắm đấm, tự động viên tinh thần mình.

Tề Mộ đã sớm rời đi còn Doãn Tu Trúc mãi đến khi trời tối mịt mới chờ được tài xế nhà hắn đến đón.

Dọc đường đi không nói gì, mãi đến khi xe tiến vào trong cửa lớn thì hắn mới thấy hơi hồi hộp.

Nhà hắn rất to, xe lái vào trong cửa lớn vẫn còn phải vòng qua hoa viên mới có thể thấy được căn nhà phía sau.

Hoa viên được chăm sóc rất tốt, nhưng đối với Doãn Tu Trúc thì nó cũng không đẹp đẽ gì cho cam. Hắn không thích màu xanh của cây tùng bách (*), cảm thấy chúng rất cao, hơn nữa lại âm u, phẳng phất như đang chắn hết cả ánh nắng.

(* Cây tùng bách:

Hoa viên đằng sau nhà lâu chiếm rất nhiều diện tích, phong cách nhã nhặn, duy trì được sự yên tĩnh trong một nơi vốn rất náo nhiệt. Bất quá tất cả những thứ này ở trong mắt một đứa trẻ 6 tuổi đều là trống trải và ngọt ngào.

Hắn không muốn về, lại càng không thích căn nhà âm u lạnh lẽo kia. Mặc dù đã mở điều hòa, mặc dù nhiệt kế luôn giữ ở mức độ phù hợp nhưng luồng khí lạnh lúc nào cũng xuyên thấu qua da thịt ngấm vào trong xương cốt hắn.

Doãn Tu Trúc hít sâu một hơi, đẩy cửa vào

Trong phòng khách không có bất kỳ ai, ngay cả đèn cũng không bật, gian nhà vắng vẻ tối tăm như miệng của một con mãnh thú, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nuốt chửng con mồi.

Bé con Doãn Tu Trúc chạy đi bật đèn. Đèn chùm thủy tinh sáng lên khiến căn phòng hiện rõ như ban ngày, ngón tay hắn vẫn run rẩy như lúc ban đầu.

Hắn hít một hơi thật sâu, quay về huyền quan thay giày. Sau đó dùng khăn lau sạch dấu giày của chính mình — bảo mẫu mà thấy thì sẽ bị mắng.

Làm xong tất cả mọi việc hắn mới chậm rãi đi lên gác, tiến về phía căn phòng đầu tiên bên tay phải.

Cửa bị đóng, im lặng mà khước từ bất cứ ai có ý định đi vào.

Doãn Tu Trúc gõ cửa một cái, bên trong không có bất kỳ âm thanh nào nhưng hắn biết mẹ của hắn vẫn đang ở bên trong.

Hắn vặn nắm cửa rồi đẩy ra. Trong phòng rất tối, chỉ có ánh chiều tà đỏ như máu ở ngoài cửa sổ chiếu vào, nhuộm một màu đỏ nhạt lên người phụ nữ đang ngồi ở đằng xa.

Người phụ nữ mặc một thân đồ trắng, cực kỳ yên tĩnh, tựa như một pho tượng lạnh lùng.

Bà rất đẹp, mái tóc đen như tơ lụa khiến người khác phải thán phục, làn da mịn màng mê người như ngọc ngà.

Đang trong độ tuổi đẹp nhất của phụ nữ mà dường như đã mất hết sự sống, trở thành một đóa hoa tàn úa.

Ngoại hình của Doãn Tu Trúc giống mẹ, là con trai mà trên khuôn mặt tinh xảo lại có phần nữ tính.

Hắn liếc nhìn mẹ mình một cái, rũ mắt nói: “Mẹ, con về rồi.”

Không ai đáp lại hắn, thậm chí là một ánh mắt bà cũng không thèm cho hắn.

Trong mắt Doãn Tu Trúc dâng lên chút thất vọng. Mặc dù đã sớm biết kết quả nhưng hắn vẫn hồi hộp mong đợi, mong rằng một ngày nào đó tất cả sẽ thay đổi, mong rằng một ngày nào đó bà ấy sẽ quay lại nhìn hắn.

Đáng tiếc là không được, hắn vẫn kiên trì không ngừng lên tiếng chào hỏi nhưng bà vẫn trước sau như một đáp lại hắn bằng sự lạnh lùng vô tận.

Đây là lần thứ 3 Doãn Tu Trúc phải hít một hơi thật sâu để lấy tinh thần khi về nhà, hắn chỉ có thể dùng cách này để khiến bản thân bớt căng thẳng hơn.

Sau khi xuống dưới nhà Doãn Tu Trúc cầm điện thoại lên. Cha hắn đã rất lâu rồi không về, hắn chỉ có thể gọi điện thoại cho cha nói qua một chút về chuyện trường tiểu học.

Hắn không chắc cha có đồng ý hay không nhưng vẫn phải thử mới biết được.

Số điện thoại còn chưa kịp ấn, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân.

Doãn Tu Trúc sững sờ, ngay sau đó một niềm vui sướng khó có thể không chế đột ngột cuộn lên — Ba về rồi!

Hắn vội vàng để điện thoại xuống, chạy vào trong phòng khách. Lúc này cửa được mở ra, Doãn Công Chính mang một thân âu phục trắng tấp bước vào, đi theo sau là trợ lý, bất quá trợ lý không vào nhà mà chỉ báo cáo một số lịch trình của ngày mai rồi rời đi.

Đợi đến khi trong nhà không còn người ngoài, Doãn Tu Trúc mới đi ra, dè dặt nói: “Ba.”

Doãn Công Chính không thèm liếc mắt nhìn hắn, kéo kéo cà vạt lên tiếng: “Mẹ mày đâu?”

Doãn Tu Trúc ngưng lại, đáp: “Ở trên gác ạ.”

“Ừ.” Doãn Công Chính nhanh chân đi về phía cầu thang, trực tiếp lên trên tầng.

Doãn Tu Trúc mím môi một cái rồi cũng đi theo, hắn muốn bàn chuyện học tiểu học với cha.

Mới vừa đi lên, hắn ngay lập tức nghe được tiếng thét chói tai của mẹ: “Doãn Công Chính, ông cút đi, cút ra ngoài cho tôi!”

Doãn Tu Trúc dừng bước, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Trong phòng phát ra âm thanh vật nặng rơi xuống đất, Doãn Công Chính đầu tóc rối bời đi ra ngoài, y mắng: “Mụ thần kinh!” Sau đó khóa cửa lại.

Doãn Tu Trúc đứng ở cầu thang, cả người không không chế được mà run rẩy.

Doãn Công Chính liếc về phía hắn, trong lòng dâng lên một trận phiền não: “Tránh ra.”

“Ba!” Doãn Tu Trúc không biết lấy dũng khí ở đâu mà kéo ống tay áo của Doãn Công Chính.

Doãn Công Chính cau mày nhìn hắn: “Làm sao?”

Doãn Tu Trúc run giọng nhưng lại nói rất to, hắn cố gắng trình bày một mạch thật rõ ràng: “C-con sắp tốt nghiệp tiểu-tiểu học rồi nên con muốn-muốn học ở trường thực nghiệm” Hắn đã nói, hắn thực sự nói ra rồi.

Ánh mắt Doãn Công Chính lộ ra điểm chán ghét không thèm che giấu: “Trường tiểu học thực nghiệm? Mày đang chê tao chưa đủ mất mặt sao?”

Doãn Tu Trúc sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn y: “Trường thực nghiệm rất... rất tốt.”

“Mày nghĩ mày đang mang họ gì? Mày nghĩ cái tên Doãn Tu Trúc này là ai cho mày hả?”

“Con...” Doãn Tu Trúc không biết trả lời câu hỏi của cha như thế nào.

Doãn Công Chính bực bội nói: “Mày đừng có mơ tới cái loại trường học rác rưởi kia nữa. Tao sẽ mời gia sư về nhà dạy cho mày, cũng sẽ không cho mày đến trường đâu.”

Nói xong, y liền phát tay áo rời đi.

Mãi đến tận khi bên ngoài truyền đến tiếng động cơ xe ô tô, Doãn Tu Trúc mới hoàn hồn.

Cha đi rồi, mẹ thì đang đập phá hết thấy đồ đạc có thể đập trong căn phòng bị khóa chặt kia.

Bảo mẫu và điều dưỡng viên lục tục lên lầu trấn an người mẹ đang nổi điên của hắn. Không ai chú ý tới Doãn Tu Trúc, hắn đứng ở nơi đó tựa như một người vô hình, không ai có thể nhìn thấy.

Hắn không được đi học ở trường thực nghiệm, hắn sắp mất đi người duy nhất luôn quan tâm tới hắn rồi.

Tinh linh ước nguyện không thể nào tới chỗ hắn được...vì hắn là một đứa trẻ không có ngày sinh nhật.

Doãn Tu Trúc khóc đến tê tâm phết liệt cả đêm, tựa hồ muốn đem nước mắt đã tích lũy từ nhỏ đến lớn tuôn ra hết.

Có ích lợi gì đâu? Cứ thế mà nhấn chìm cả căn nhà trống trải này đi.

Doãn Tu Trúc nghỉ ốm ba ngày, lúc đi học lại cả người liền gầy đi một vòng.

Tề Mộ đau lòng nói: “Có phải ở nhà mở điều hòa quá thấp không? Tớ nói cho cậu nghe, mùa hè cũng phải đắp chăn. Ngộ nhờ điều hòa hút gió thì lạnh lắm”

Doãn Tu Trúc nhìn thấy cậu là lại muốn khóc, nhưng hắn vẫn nhịn được, mấy ngày cuối cùng này hắn và Tề Mộ phải ở cạnh nhau thật vui vẻ.

Tề Mộ lên tiếng: “Cậu phải chăm chỉ uống thuốc, đừng sợ đắng” Mồm miệng liến thoắng “Dù sao tớ cũng không sợ đắng, nhắm mắt nuốt ực một cái là xong, đẹp trai siêu cấp vũ trụ luôn!”

Doãn Tu Trúc liên tưởng một chút đến vẻ mặt kia, khéo miệng mang theo ý cười “Ừ, tớ cũng không sợ”

Tề Mộ vẫn còn nhớ đến chính sự: “Cậu bàn với mẹ cậu chưa? Có thể đi học trường thực nghiệm không?”

Doãn Tu Trúc rũ mắt, lông mi run rẩy, hắn nhẹ giọng đáp: “Tớ nói rồi.”

Tề Mộ vui vẻ ra mặt: “Vậy là tớ yên tâm rồi.” Cậu nói tiếp, “Cậu đừng sợ, mặc dù ở trường thực nghiệm không quen ai cả, nhưng chỉ cần tớ ở đây thì không đứa nào dám bắt nạt cậu”

Doãn Tu Trúc cười cười, âm thanh chua chát: “Tớ biết rồi.”

Tác giả có lời muốn nói: Đừng lo, Tề Mộ của chúng ta rất trâu bò.

=====

Đọc chương này thấy thương Doãn tiểu công ghê ;;;

Mỗi ngày up một chương rồi phải tự vỗ đùi khen mình quá chăm chỉ =)) Cơ mà chăm được nốt mấy ngày thôi, cuối tuần này tôi phải đi Malaysia lấy chồng, à nhầm đi xem fanmeeting của oppa rồi =)))

8. Chương 8

Dường như chớp mắt một cái, ngày cuối ở nhà trẻ cũng tới.

Từ khi nhà trẻ Quốc Thụy thành lập đến nay vẫn là lần đầu tiên thật tâm vui vẻ tiễn một lứa học sinh tốt nghiệp như thế này.

5 giáo viên của lớp lá số 3 lệ nóng quanh tròng, viền mắt người nào người nấy lúc chụp ảnh đều hồng hồng hết cả, có cô giáo lớn tuổi chút khóc đến độ mũi đều đỏ ửng lên.

Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ vốn chai lì giờ đây hai mắt đầm lệ, vạ phần luyến tiếc.

Tề Mộ hết sức xem thường bọn họ: “Rút cuộc các cậu có phải là đàn ông không thể? Làm sao mà lại khóc thành cái dạng này được?”

Hứa Tiểu Minh tự nhận bản thân nó là một người đàn ông chân chính, nhưng từ khi gặp Tề Mộ thì khí chất đàn ông của nó liền tắt ngúm. Cũng may là cuối cùng vẫn tỉnh được tôn đại thần kia đi cho, điều này làm nó mừng đến phát khóc luôn.

Tề Mộ thở dài nói: “Các cô giáo đều là phụ nữ khóc thì không nói, các cậu như thế thật kì cục”

Hứa Tiểu Minh nghĩ thầm: Nước mắt đau thương thì còn nhịn được chứ nước mắt vui sướng thì làm cách nào cũng nín không nổi!

Sau đó là chụp ảnh tốt nghiệp, cả lớp lá số 3 chỉ có Tề Mộ cười đến dương quang xán lạn. Những người khác đều có điệu bộ nước mắt rưng rưng, chớp mũi ửng hồng, đối với tương lai trước mắt cảm thấy vô cùng vui vẻ!

Lúc quay trở lại lấy ảnh, Tề Mộ liếc mắt là thấy được Doãn Tu Trúc đang ở bên cạnh mình.

Cậu lòi kéo hấn hỏi: “Cậu làm sao mà cứ muốn khóc lại thôi thế?”

Doãn Tu Trúc khi đó có thể nhịn không khóc đã là định lực phi phạm lắm rồi, hấn thấp giọng nói: “Tớ không nở rồi đi.”

Tề Mộ khoác vai hấn: “Không sao, nếu cậu nhớ bọn họ thì có thể đến Quốc Thụy nhìn một chút”

Nghe cậu nói vậy, Doãn Tu Trúc đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi đen nhìn Tề Mộ không chớp mắt: “Cậu sẽ tới Quốc Thụy thăm họ sao?”

Tề Mộ bị hấn nhìn đến sững sờ, chớp chớp mắt nói: “Nếu cậu muốn thì chúng ta sẽ đi.” Cái này có gì ghê gớm, tuy rằng hơi xa một chút nhưng chỉ cần xin chú tài xế đi một chuyến thì cũng không thành vấn đề.

Doãn Tu Trúc vẫn đang nhìn cậu, cực kỳ trân trọng, tựa hồ như tham lam mà muốn nhìn lâu thêm một

chút, thanh âm hần nghẹn ngào mang theo chút nước mắt: “Xin cậu hãy đến thăm”

“Làm sao vậy?” Tề Mộ rất sợ hãi khóc, nhất thời luống cuống cả tay chân, “Cậu luyện tiếu đám Thôi Tiểu Tiểu à? Không sao, chúng ta có thể tới thăm các cậu ấy mà”

Bình thường mấy đứa con trai đều thích bắt nạt Doãn Tu Trúc mà nữ sinh lại có phần thân thiết hơn. Một vài cô nhóc còn hay tìm Doãn Tu Trúc chơi cùng, mặc dù Tề Mộ cảm thấy Doãn Tu Trúc cũng không thích chơi với họ cho lắm.

Doãn Tu Trúc lắc lắc đầu, lặp lại lần nữa: “Cậu nhất định phải tới đó”

“Được rồi.” Tề Mộ đáp, “Chắc chắn mà!”

Doãn Tu Trúc rất cuộc vẫn không khóc, ánh mắt chưa chút đến cực điểm. Có thể nước mắt của hần đã sớm cạn nên giờ một giọt cũng không chảy ra nổi.

Tề Mộ vỗ vỗ tay hần nói: “Ba tới đón tớ rồi, hôm khai giảng chúng ta gặp lại nhé”

Doãn Tu Trúc kéo lấy tay áo của cậu, gấp gấp hỏi: “Có thể cho tớ số điện thoại nhà cậu không?”

Tề Mộ: “Số điện thoại á? Tớ không nhớ...” Cái này quả thật đúng là làm khó Tề Mộ của chúng ta rồi. Đơn giản như việc tập đếm cậu còn gặp khó khăn mà giờ bảo cậu nhớ kỹ số điện thoại thì không khác gì đòi mạng cả.

Doãn Tu Trúc nói: “Cậu hỏi chú Tề có được không?”

Tề Mộ đáp: “Được chứ.” Nói xong cậu liền kéo tay Doãn Tu Trúc đi tìm cha.

Tề Đại Sơn đã biết giới tính thật của Doãn Tu Trúc, mặc dù có chút tiếc nuối nhưng hai đứa con trai lớn lên cùng nhau, trở thành anh em tốt cũng là một trải nghiệm cần có trong cuộc sống—— có một người anh em hai sườn cảm dao, con đường sau này cũng dễ đi hơn nhiều.

Thấy Doãn Tu Trúc muốn biết điện thoại nhà họ, Tề Đại Sơn lập tức trả lời: “Chú viết cho con”

Nói xong ông mới phát hiện mình không cầm túi theo, ông lại lên tiếng: “Chờ một chút chú vào trong xe lấy giấy bút đã”

Doãn Tu Trúc đáp: “Chú Tề cứ nói đi, cháu nhớ được ạ”

Tề Đại Sơn sửng sốt: “Số điện thoại nhà chú khó nhớ lắm đấy”

Doãn Tu Trúc nói: “Không sao, cháu nhớ được ạ” Dây số này cực kì quan trọng, cả đời này hẳn sẽ không bao giờ quên.

Tề Đại Sơn cũng không do dự, nói ra một chuỗi tám số.

Doãn Tu Trúc gật đầu đáp: “Cháu nhớ rồi ạ.”

Tề Đại Sơn cảm thấy rất ngạc nhiên: “Nhớ hết thật rồi sao?”

Doãn Tu Trúc lặp lại một lần, nửa chữ cũng không sai.

Tề Mộ hết sức tán dương: “Oa, Doãn Tu Trúc cậu thật là lợi hại, tớ học đã lâu mà đều không thể nhớ nổi”

Tề Đại Sơn đập vào đầu con trai một cái: “Đầu heo của con thì nhớ được cái khỉ gì!”

Tề Mộ không coi đây là việc to tát, nháy mắt ra hiệu với Doãn Tu Trúc: “Tớ phải đi rồi, lên tiểu học chúng ta gặp lại nha”

Doãn Tu Trúc miễn cưỡng nở nụ cười, gật đầu nói: “Tề Mộ, tạm biệt”

Tề Mộ và Tề Đại Sơn rời đi, ở trên đường Tề Đại Sơn dạy con trai đếm số. Đầu Tề Mộ phình to ra, hận không thể nhét bóng vào lỗ tai mình để không nghe thấy gì nữa.

Ngày hôm sau, Tề Mộ đang ở trong phòng lắp ráp robot thì Kiều Cẩn nói: “Mộ Mộ, bạn học gọi điện cho con này”

Tề Mộ nhảy chân sáo, vô cùng phấn khởi đáp: “Tới đây!” Doãn Tu Trúc quả là dính người, còn thật sự gọi điện thoại cho cậu nữa kìa.

Tề Mộ vui vẻ nhận điện thoại: “Alo.”

Đầu bên kia điện thoại ngừng lại, sau đó âm thanh nhẹ như không thấy gì của Doãn Tu Trúc vang lên: “Xin lỗi.”

Tề Mộ khó hiểu nói: “Xin lỗi cái gì cơ?” Doãn Tu Trúc có chuyện gì mà phải xin lỗi cậu như vậy chứ?

Âm thanh của Doãn Tu Trúc nghẹn đã lâu, mới chậm rãi trả lời: “Tớ không đi học trường thực nghiệm được, xin lỗi”

Tề Mộ trợn mắt, không phản ứng kịp: “Cái gì?”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ không học trường thực nghiệm mà đăng ký học Quốc Thụy rồi”

Tề Mộ sững sốt một chút, cuối cùng cũng load kịp: “Chẳng phải chúng ta đã bàn...”

“Xin lỗi.” Doãn Tu Trúc đáp, “Ba tớ không đồng ý nên tớ không thể đi được”

Tề Mộ ngẩn ngơ cầm điện thoại, một hồi sau mới lên tiếng: “Tại sao bây giờ cậu mới nói với tớ”

Tề Mộ cảm thấy không vui. Doãn Tu Trúc chỉ cần nghe giọng điệu là biết nụ cười trên mặt cậu đã tan biến, biết cậu đang nghiêm mặt, biết rằng cậu đang giận hờn.

Doãn Tu Trúc siết chặt ống nghe, âm thanh căng thẳng như dây cung sắp đứt: “Tớ nghĩ là tớ phải quý trọng khoảng thời gian cuối cùng của tụi mình” Nói thì có ích lợi gì, là hần nhu nhược nên không thể cùng cậu học chung một trường tiểu học, là hần quá vô dụng.

Tề Mộ xù lông, lần đầu tiên cậu dùng ngữ khí này để nói chuyện với Doãn Tu Trúc: “Cậu bị ngốc à? Nếu cậu không học ở trường công với tớ được thì chúng ta có thể cùng nhau học Quốc Thụy mà”

Cậu lớn giọng, Doãn Tu Trúc lại như không nghe rõ, không, hần nghe rất rõ, nghe được vô cùng rõ ràng, chỉ là hần không thể tin nổi.

Tề Mộ tức đến xịt khói: “Cậu căn bản là không muốn học chung với tớ chứ gì! Dẫu sao tớ cũng coi cậu là anh em tốt mà!”

Trong đầu Doãn Tu Trúc kêu ong ong, hần vội vàng nói: “Không phải, tớ rất muốn học cùng cậu nhưng mà...”

“Thế tại sao cậu không nói cho tớ! Nếu cậu nói cậu phải học ở Quốc Thụy thì tớ sẽ đi cùng cậu mà!”

Doãn Tu Trúc ngây người, hần chưa bao giờ nghĩ đến điều này cả.

Hần chưa bao giờ đòi hỏi hay yêu cầu gì, lại càng không nghĩ tới việc nếu bản thân không thể đi đến 100 thì đối phương sẵn sàng bước nốt bước cuối cùng về phía hần.

Doãn Tu Trúc cơ hồ không biết mình nói cái gì nữa: “Nhưng ba mẹ cậu hi vọng cậu có thể...”

Tề Mộ đánh gãy lời hắn: “Cậu không xem tớ là bạn bè đúng không?”

Doãn Tu Trúc nhanh chóng đáp: “Cậu là bạn thân nhất của tớ” Cũng là duy nhất.

Tề Mộ: “Vậy cậu cứ ở Quốc Thụy chờ tớ đi”

Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Tiểu Minh: Ách xì! Sao cứ cảm thấy rợn rợn sau lưng thế nhỉ”

=====

Khổ thân Hứa Tiểu Minh, cái số đã bị đi rồi thì chạy sao thoát được =)))

9. Chương 9

Sau khi cúp máy, Doãn Tu Trúc đứng yên thật lâu, trong đầu đều là tiếng báo điện thoại đã bị tắt, hoàn toàn không nghĩ được đến những chuyện khác.

Tề Mộ là một người theo trường phái hành động, còn là một người đàn ông chân chính nói được làm được, cậu liền để điện thoại xuống rồi lên lầu tìm Kiều Cẩn.

“Mẹ!” Cặp chân ngắn ngủn còn chưa đi đến nơi cậu đã bắt đầu lớn tiếng gọi.

Kiều Cẩn đang sửa một bản thiết kế, nghe thấy âm thanh của con trai cũng không ngẩng đầu lên: “Làm sao thế?”

Tề Mộ nhào vào trong lòng bà, mở miệng chính là: “Con muốn học ở Quốc Thụy!” Thẳng thắn, đơn giản, lỗ mãng như hữu hiệu!

Kiều Cẩn ngưng làm việc, quay đầu nhìn cậu: “Lại nổi điên cái gì thế?” Con trai bà quả thật giống y xì cha nó, cứ hứng lên là làm bất chấp hậu quả.

Tề Mộ nhe răng nanh nhỏ làm nũng: “Con muốn đi tiểu học Quốc Thụy đọc sách.”

Kiều Cẩn chống đỡ không nổi, xoa đầu cậu: “Không phải là đã quyết định đi trường công sao?”

Tề Mộ đáp: “Con đổi ý rồi.”

Kiều Cẩn tức giận nói “Sự đã định rồi, không cho phép thay đổi”

“Đi mà đi mà đi mà.” Tề Mộ nhón chân lên hôn đến bẹn một cái vào má mẹ mình “Con muốn đi tiểu học Quốc Thụy cơ”

Kiều Cẩn tuy rất nuông chiều con trai nhưng mà cũng sẽ không để tùy ý cậu muốn làm gì thì làm: “Lúc trước mẹ hỏi con con cũng đồng ý rồi, sao giờ lại giở quẻ thế hả?”

Tề Mộ nói: “Doãn Tu Trúc không đi học trường công lập được”

Kiều Cẩn hơi kinh ngạc: “Hai đứa không phải đã bàn với nhau rồi sao?” Việc này Tề Mộ đã sớm long trọng tuyên bố nên Kiều Cẩn cũng biết.

Tề Mộ trả lời: “Vừa nãy cậu ấy gọi điện thoại bảo rằng mẹ cậu ấy không đồng ý”

Kiều Cẩn nhíu mày: “Vậy sao không nói cho con biết sớm hơn?”

Tề Mộ đáp chắc nịch: “Cậu ấy nhất lắm, chắc là sợ bị con tấn cho một trận đây mà”

Kiều Cẩn im rồi lại im: “Con còn đánh con nhà người ta nữa sao?”

Tề Mộ sơ sẩy lỡ miệng, nhanh nhẹn chữa cháy: “Con không có nha, trái lại còn rất chiều cổ cậu ấy đó. Ý con là cậu ấy sợ con tức giận á!”

“Nhưng lúc tức giận con sẽ đánh người mà?”

Tề Mộ gãi gãi sau ót, nói: “... Cũng không phải lần nào cũng đánh”

“Giỏi lắm” Kiều Cẩn nhéo lỗ tai cậu xách lên “Toàn học được cái thói bắt nạt người khác.”

Tề Mộ kêu ối á xin tha: “Con không bắt nạt người khác, chỉ là con khiến cho bọn họ không thể ức hiếp con thôi mà”

Kiều Cẩn: “...” Luôn cảm thấy nhất định phải đến trường học một lần để cập nhật tình hình thực tế.

Tề Mộ mưa dầm thấm đất nhiều năm, rất biết phải ăn vạ mẹ mình như thế nào.

Cậu học được từ cha, ban đầu hôn lên gò má Kiều Cẩn, sau đó dầm bóp vai cho bà, cuối cùng khen tới tấp quần áo bà đang mặc.

Kiều Cẩn vốn cũng không tức giận, bị Tề Mộ bày đủ trò, khoe miệng lẩn trong mắt đều tràn ngập ý cười. Bà hôn hôn khuôn mặt non nớt của con trai đang nằm trong lồng ngực mình một cái: “Con thực sự muốn học ở tiểu học Quốc Thụy sao?”

“Muốn ạ.” Tề Mộ đáp, “Mẹ không biết đâu, Doãn Tu Trúc vừa ngốc vừa nhát gan, không có con ở đó chắc chắn sẽ bị người ta bắt nạt cho mà xem”

Kiều Cẩn bị cậu chọc cười: “Xem như con có bản lĩnh”

Tề Mộ lôi kéo cánh tay bà nói: “Mẹ, mẹ đồng ý đi mà. Nếu mẹ đồng ý con đảm bảo sẽ nhịn kem ba ngày”

Kiều Cẩn cười cong khoe mắt: “Cả sô cô la nữa”

Khuôn mặt nhỏ của Tề Mộ xị ra: “Cái này...”

Kiều Cẩn lại nói: “Lên tiểu học con nhất định phải nhớ kỹ các số từ 1 đến 100, học thuộc mười bài thơ cổ, nhận biết các chữ thường dùng, còn có...”

Ôi, Tề tiểu bá vương đã anh dũng hi sinh, Doãn Tiểu Ngu mau mau cứu giá.

(Ngu ở đây là ngốc đó mà do để nguyên đọc thuận miệng hơn nên mình k edit)*

Sau khi ký tên lên hiệp ước bất bình đẳng kia, Tề Mộ cuối cùng cũng được mẹ cho phép đến Quốc Thụy học cùng với Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc khó khăn lắm mới hoàn hồn, hấn hết sức hoài nghi rằng vừa nãy mình căn bản không gọi điện thoại, tin tức Tề Mộ muốn tới Quốc Thụy đều là do hấn tưởng tượng ra.

Hấn run rẩy buông ống nghe xuống, lần thứ hai cầm lên liền bấm số điện thoại nhà họ Tề.

Hấn dùng sức siết chặt ống nghe, khăn trương đến mức hô hấp cũng trở nên gấp rút.

Tề Mộ nhận điện thoại: “Đã xong, mẹ tớ đồng ý để tớ học ở Quốc Thụy rồi” Trời mới biết cậu đã hi sinh những gì, nhưng điều này không cần phải nói với Doãn Tu Trúc. Cậu cũng không phải Hứa Tiểu Minh mà

phải đem mấy viết nhỏ nhất đó kể ra làm gì.

Bàn tay nhỏ của Doãn Tu Trúc bởi vì dùng quá sức mà khớp ngón tay trở nên trắng bệch. Hấn không biết phải hình dung tâm tình lúc này như thế nào, thật giống như có thứ gì đó ở sâu trong trái tim hấn tuôn trào ra, chảy khắp toàn thân, làm cho hấn có chút đứng không vững.

“Có, có thật không?”

“Còn có thể giả sao?” Tề Mộ đáp, “Tớ nói mà cậu còn không tin à?”

Thanh âm của Doãn Tu Trúc run rẩy: “... Tin, tớ tin!”

Tề Mộ cười ha ha vài tiếng, nói rằng: “Nhưng mà cậu đừng vội, mẹ tớ đã nộp hồ sơ vào trường thực nghiệm rồi nên trước hết tớ vẫn phải đến báo danh, có thể sẽ ở lại học một thời gian, sau đó mới chuyển về Quốc Thụy”

Doãn Tu Trúc dùng sức gật đầu, gật xong hấn lại nghĩ tới mình đang gọi điện thoại nên Tề Mộ không nhìn thấy được, hấn nuốt khan một cái đáp: “Được.”

“Đúng rồi.” Tề Mộ liền dặn hấn, “Cậu đừng có nói cho bọn Hứa Tiểu Minh biết, tớ phải cho tụi nó một niềm vui bất ngờ mới được.”

Doãn Tu Trúc: “Ừ.”

Tề Mộ buồn bực hỏi: “Sao giọng của cậu kì lạ thế, có phải là bị cảm rồi không?”

Doãn Tu Trúc nỗ lực điều chỉnh tâm trạng của mình: “Không có mà.”

Tề Mộ nói: “Vậy được rồi, tớ cúp máy đây, gặp lại cậu ở trường sau”

Khi cậu toan tắt điện thoại, Doãn Tu Trúc đột nhiên gọi cậu.

Tề Mộ: “Hả?”

Doãn Tu Trúc thấp giọng lên tiếng: “Cám ơn cậu.”

Tề Mộ cảm thấy mờng lung: “Sao lại cảm ơn tớ?”

Doãn Tu Trúc không nói ra được, hần chỉ nhỏ giọng đáp: “Tớ rất vui.”

Tề Mộ: “Vui thì mau cười một tiếng coi nào, sao tớ cảm thấy cậu như đang muốn khóc thế”

Doãn Tu Trúc dừng lại, khước miệng giương lên một nụ cười ngốc nghếch chân thành, hần nói: “Tớ đang cười mà.”

“Được rồi được rồi.” Tề Mộ khó giải thích được có chút ngượng ngùng, “Lên tiểu học có cái gì vui đâu, vừa phải đi học lại vừa phải làm bài tập. Buồn chết mất!” Ngay sau đó Tề Mộ nhớ tới mùa hè này cậu phải bắt đầu học đếm số và thơ cổ... Trời ơi, Tề Mộ Mộ chỉ muốn vĩnh viễn ở lại nhà trẻ thôi.

Nhà trẻ nghỉ không nhiều lắm, Tề Đại Sơn đưa vợ con đi Hawaii chơi, sau khi trở về cả hai cha con da đều râm nắng.

Tề Mộ đối với việc này hết sức hài lòng, hăng hái hỏi Kiều Cẩn: “Mẹ, trông con có giống sô cô la không?”

Kiều Cẩn nheo khuôn mặt nhỏ bé của cậu: “Giống, nhìn đều rất ngọt ngào.”

Tề Đại Sơn không biết xấu hổ nói: “Em có thấy anh giống một thanh sô cô la bị thiệt bị không? Muốn nếm thử một chút chứ?”

Kiều Cẩn: “...” Một cái tát vả bay lão lưu manh kia đi.

Đến lúc sắp khai giảng da Tề Mộ liền trắng trở lại, cậu buồn vô cùng: “Phơi lâu như vậy rồi sao vẫn cứ trắng như thế nhỉ?”

Tề Đại Sơn toàn thân vẫn đen thùi lùi, ông vỗ đầu con trai nói: “Con giống mẹ con, không đen được.”

Tề Mộ hướng ánh mắt hâm mộ nhìn cha mình: “Con còn chưa cho Doãn Tu Trúc thấy nữa.”

Tề Đại Sơn nói: “Không sao, chờ khi hai đứa lớn hơn một chút thì đăng kí tham gia trại hè, cùng đi phơi nắng”

Tề Mộ chìa quả đấm nhỏ ra: “Ba nói thì phải giữ lời đó!”

Tề Đại Sơn cụng tay với cậu: “Chuyện nhỏ.”

Ngày trường tiểu học Quốc Thụy khai giảng khiến cho Hứa Tiểu Minh đặc ý muốn chết. Nhớ năm đó khi vừa mới tới nhà trẻ nó cũng là một đại ca trong lớp, đi tới chỗ nào cũng đều được ủng hộ nhiệt liệt. Cả

trường cũng chỉ có Đồng Quý Sinh lớp bên cạnh có thể cùng nó cạnh tranh, những người khác...chỉ có thể rúc vào trong góc mà run lấy bầy.

Sau đó Tề Mộ nhập học, nó vốn định ra oai phủ đầu ai dè lại bị soán ngôi...Nghĩ lại mà thấy thất kinh...

Cũng may Tề Mộ học trường thực nghiệm rồi, nó cuối cùng cũng được mở mày mở mặt.

Phương Tuấn Kỳ hết sức chân chó: “Anh Tiểu Minh, lớp chúng ta sau này do anh làm chủ”

Hứa Tiểu Minh cười ha ha: “Nhất định rồi”

Trừ nó ra thì còn có ai, còn có thể là ai hả!

Tâm trạng của Hứa Tiểu Minh vô cùng tốt, đuôi sắp vểnh lên tận trời.

Tiểu học Quốc Thụy có bốn lớp 1, Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ bị xếp vào lớp số 1, tình cờ chính là Đồng Quý Sinh cũng vậy, càng trùng hợp hơn...Doãn Tu Trúc cũng thế.

Lúc Hứa Tiểu Minh nhìn thấy Doãn Tu Trúc, nó liền rộng lượng tuyên bố: “Chuyện lúc trước tôi không thêm tính toán với cậu nên hãy thành thật chút” Nó bị Tề Mộ đì chín mười phần là do nó đã đánh Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc liếc mắt nhìn nó, không lên tiếng.

Hứa Tiểu Minh cho là hấn sợ, tâm trạng càng ngày càng tốt lên, lại nói tiếp: “Cậu yên tâm, chúng ta có thể cùng lớp ấy cũng là duyên phận. Nếu có ai bắt nạt cậu thì cậu nói với tôi, tôi sẽ xem xét mà giúp đỡ cậu”

Doãn Tu Trúc thu tầm mắt lại, trở về chỗ ngồi của mình.

Hứa Tiểu Minh bĩu môi: “Thật đúng là không thể khiến người khác yêu quý nổi”

Bất quá đây đều là khúc nhạc dạo đầu, Hứa Tiểu Minh chỉ cần không thấy Tề Mộ thì với ai cũng dễ bắt chuyện. Đồng Quý Sinh trước đây không hợp với Hứa Tiểu Minh nhưng bởi vì cả hai đều đồng thời phải chịu khuất phục trước âm uy của Tề Mộ cho nên chí lớn gặp nhau, quan hệ cực kì tốt.

Trường tiểu học không thể so với nhà trẻ, đặc biệt là học phí lên đến 6 chữ số thì lại càng hận không thể bồi dưỡng mỗi đứa trẻ trở thành phân tử tinh anh toàn diện.

Chủ nhiệm lớp số 1 rất nhanh liền tới thăm dò tình hình lớp của mình. Tổng cộng có hai mươi bốn học

sinh, Hứa Tiểu Minh và Đồng Quý Sinh là đối tượng phải để tâm đến số 1 số 2, Phương Tuấn Kỳ là một nhànch cỏ đầu tường (*), những đứa trẻ khác thì cũng tạm ổn.

(Kiểu người không có chính kiến, gió chiều nào theo chiều ấy)*

Bất quá giáo viên chủ nhiệm đặc biệt chú ý đến Doãn Tu Trúc, đứa nhỏ này lớn lên rất đẹp, nhìn qua cũng không giống con trai, tính tình lại nhút nhát, lúc nào cũng ngồi cuối lớp, không tiếp xúc với bất kì ai cả.

Giáo viên chủ nhiệm Từ Đức đã dạy học tại trường Quốc Thụy 7 8 năm, biết không ít tin bất quái đặc biệt là chuyện của nhà họ Doãn.

Nghe đâu Doãn Tu Trúc không phải là con trai ruột của Doãn Chính Công mà là đứa con do mẹ Doãn ngoại tình sinh ra.

Đương nhiên đây chỉ là lời đồn, sự thật là gì thì không ai nói chắc chắn được, ngược lại Từ Đức không tin lắm: Có phải con trai của Doãn Chính Công hay không thì đi làm giám định một cái là xong rồi mà? Nếu thực sự không đúng thì sao phải nuôi thằng bé? Chẳng nhẽ là đang ngại nón chưa đủ xanh hay sao. (*)

(Đội nón xanh ý chỉ người đàn ông bị vợ cấm sừng/ngoại tình)*

Nhưng mà nếu là con trai ruột thì tại sao lại thờ ơ với thằng bé như vậy? Nhìn dáng dấp dè dặt của đứa nhỏ này, nghĩ cũng biết ở nhà đã phải chịu những gì. Từ Đức khẽ thở dài, rời tầm mắt — đây cũng không phải là chuyện y có thể tìm hiểu được.

Chớp mắt một cái đã qua nửa tháng, Hứa Tiểu Minh và Đồng Quý Sinh kẻ vai sát cánh, tự phong là nhất ban song hùng (*) với mục đích là xưng bá ở trong lớp.

*(*nghĩa là hai vị anh hùng của lớp số 1, mình để nhất ban song hùng cho nó sang chảnh)*

Hai người bọn họ làm sao biết được, những tháng ngày vui cười hớn hở đang sắp sửa chấm dứt

Lúc chuẩn bị tan học, Từ Đức thông báo: “Ngày mai sẽ có một bạn chuyển trường đến, các em phải hòa đồng với bạn nghe chưa”

Nghe thấy vậy, hai mắt của Doãn Tu Trúc đột nhiên sáng ngời.

Hứa Tiểu Minh và Đồng Quý Sinh ở phía sau líu ra líu rú: “Lại còn có học sinh chuyển trường nữa”

Đồng Quý Sinh nói: “Chúng ta có thể tiếp đãi người ta thật tốt”

Hứa Tiểu Minh cười bỉ ổi: “Nhất định rồi.”

Phương Tuấn Kỳ nhỏ giọng lên tiếng: “Năm đó Tề Mộ cũng chuyển tới...”

Hứa Tiểu Minh: “Trên đời này làm gì có nhiều Tề Mộ như thế được?”

Đồng Quý Sinh to gan lớn mật đáp: “Xì, nếu thật là Tề Mộ thì sao?”

Hứa Tiểu Minh vốn muốn nói tiếp nhưng ngấm lại dậm dậm Tề Mộ nhe răng cười thì nhất thời thấy căng thẳng: “Không thể nào, Tề Mộ đang học ở trường công rồi làm sao chuyển đến đây được”

Phương Tuấn Kỳ lập tức phá game: “Ngộ nhớ...ngộ nhớ...”

Hứa Tiểu Minh đập bàn một cái: “Nếu thực sự là Tề Mộ thì tớ sẽ ăn hết hộp bút chì này”

Dài 30 cm, chiều rộng mười mấy cm, mau đến xem hộp bút chì kiểu dáng xe ô tô ba tầng một chút nào!

Tác giả có lời muốn nói: Con à, mới còn nhỏ đừng nên tùy hứng quá.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tề Mộ học tại trường thực nghiệm cực kì vui vẻ, cậu chính là một ngọn lửa nhỏ chuyển thế, đặt ở nơi nào, nơi đấy liền bùng hực cháy.

Thời gian ở trường tiểu học so với nhà trẻ ngắn hơn không ít, thế nhưng tiểu học có rất nhiều quy định, một đồng lớp văn hóa thì không nói, bài tập cũng nhiều vô cùng. Bạn học Tề Mộ lại hoàn toàn kế thừa khuyết điểm của cha mẹ: Khả năng ngôn ngữ của Kiều Cẩn rất tốt nhưng toán học lại kém; Tề Đại Sơn thì ngoại trừ toán học những môn khác đều không đạt tiêu chuẩn.

Vì vậy trình độ ngữ văn của Tề Mộ thì giống cha, toán học lại giống mẹ, chuẩn xác bỏ qua thứ hạng mà trở thành học tra hạng nhất (*)

(*học tra: chỉ những người học kém)

Kiều Cẩn rầu rĩ vô cùng, sau hai ngày dạy kèm thì đã hết sức: Tim bà không tốt, thêm vài bận nữa chắc có khi phải lên bàn thờ ngồi mất.

Tề Đại Sơn lạc quan đến mù quáng nói: “Không sao, trước đây anh học cũng có giỏi đâu nhưng chẳng phải bây giờ vẫn sống rất tốt sao”

Kiều Cẩn lườm ông một cái: “Sao có thể so sánh Mộ Mộ với anh hồi đó được”

Tề Đại Sơn: “Đúng là không so nổi, cha anh hồi đó cũng không có cách nào tài trợ cho trường học được”

Kiều Cẩn: “... Cút cút cút, anh ở đây mà chiều hư con luôn đi!”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng thật ra Kiều Cẩn cũng không bắt ép Tề Mộ. Học không tốt thì mới phải đến trường, cả đời người cũng không phải chỉ có chuyện học hành. Về sau trời cao biển rộng, tự có cơ hội tung cánh bay lên.

Kiều Cẩn lại nghĩ đến anh trai của mình, trong lòng đau nhói.

Hi vọng duy nhất của bà đối với Tề Mộ chính là bình an, suôn sẻ mà khỏe mạnh lớn lên, còn những thứ khác thì thế nào cũng được.

Tề Mộ ở trường thực nghiệm vô cùng ngoan ngoãn, chủ yếu là không ai bắt nạt cậu cả. Cũng không phải là trường tiểu học này không có những đứa trẻ nghịch ngợm mà là lứa tuổi hồn đản vừa tiến vào hoàn cảnh mới, còn đang phải tập thích ứng, chưa kịp gây sự gì.

Về phần các lớp lớn, mới vừa nghe nói lớp 1 có vị tiểu thiếu gia được xe đưa xe đón thì vị tiểu thiếu gia kia đã chuyển trường mất rồi.

Trước ngày Tề Mộ tới Quốc Thụy báo danh, Doãn Tu Trúc gọi điện thoại cho cậu.

Tề Mộ rất cao hứng: “Nhớ tớ không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Doãn Tu Trúc đỏ bừng: “Nhớ.”

Tề Mộ cười hì hì: “Ngày mai tớ sẽ tới trường, mang cả sô cô la cho cậu nữa. Lúc trước tớ đi Bawaii mua, ngọt lắm luôn”

Doãn Tu Trúc: “Hawaii?”

Tề Mộ: “Ừ, là bờ biển đó.”

Doãn Tu Trúc không nỡ cúp điện thoại, tiếp tục hỏi: “Chỗ đó có vui không?”

Tề Mộ nói: “Cũng tạm. Ba tớ bảo chờ sau này chúng ta có thể ghi danh vào trại hè thì mang cậu đi luôn.”

Doãn Tu Trúc bỗng dưng mở to mắt: “Tớ... Tớ cũng đi được sao?”

“Đúng vậy ” Tề Mộ cho là hẳn là sợ cha mình, dù sao đồng chí Đại Sơn đáng đáp có phần cường tráng, hung hãn. Doãn Tu Trúc mỗi lần thấy ông đều khiếp sợ, cậu nói, “Cậu yên tâm, chỉ có hai đứa mình thôi, ba tớ không đi đâu.”

Tim Doãn Tu Trúc đập thành thịch, đến nửa ngày cũng không nói thành lời.

Tề Mộ không thể ngồi im một chỗ, có thể cùng Doãn Tu Trúc trò chuyện điện thoại lâu như vậy đã là cực hạn của cậu. Tề Mộ bắt đầu nghĩ đến việc phải chạy thật nhanh đi xem phim hoạt hình bèn nói: “Tớ cúp trước đây, mai gặp nhé”

Doãn Tu Trúc rốt cục cũng tìm lại giọng mình, hần đáp: “Ngày mai gặp.”

Tề Mộ dập điện thoại, tung tăng đi xem tivi. Doãn Tu Trúc lại cứ đứng tại chỗ cũ một hồi lâu, hẳn từ trước đến giờ đều rất bình tĩnh, đôi mắt lóe lên ánh sao sáng, thật giống một con búp bê xinh đẹp có hồn.

Ngày hôm sau Tề Đại Sơn đưa Tề Mộ đến tiểu học Quốc Thụy, Từ Đức ra mặt tiếp đón học sinh chuyển trường của lớp mình.

Từ Đức nhậm chức giáo viên nhiều năm, ánh mắt vô cùng lão luyện, chỉ liếc mắt thôi mà trán đã nảy một cái.

Thôi xong... Thịnh về một vị tôn thần rồi, chỉ tiêu thứ hạng của lớp bọn họ e là sẽ đạt được mức thấp nhất chưa từng có mất.

Tề Đại Sơn lúc này vô cùng thoải mái, dĩ nhiên là từ trên xuống dưới đều chuẩn bị vô cùng tốt. Từ Đức tuy rằng rất đau đầu, nhưng tưởng tượng tương lai sáu năm tới đều phải đối mặt với sự hào phóng của Tề tổng, thật sự là khổ sở không gượng dậy nổi.

Tề Đại Sơn đưa con trai đến nơi liền vô cùng yên tâm mà rời đi, nửa câu dặn dò cũng không thềm nói với Tề Mộ.

Từ Đức thử mở miệng dò hỏi: “Đến trường mới rồi thì không phải sợ nữa, có chuyện gì thì tìm thầy nhé.”

Tề Mộ nghe rằng nanh nhỏ, cười đến là ngây thơ hồn nhiên: “Thầy yên tâm, trong lớp có Hứa Tiểu Minh, Phương Tuấn Kỳ và Đồng Quý Sinh đều là bạn tốt của em.”

Cậu không nói tên Doãn Tu Trúc ra bởi vì Doãn Tu Trúc không chỉ là bạn tốt của cậu, mà còn là anh em tốt nữa... Dù sao cũng vẫn cao hơn một bậc mà!”

Nghe thấy tên của ba ông hoàng con kia, Từ Đức liền biết ngay hàng này có tài nghệ gì

Nụ cười của thầy giáo dần dần biến mất: “Ừ, có bạn thân là tốt...”

Vốn đã có ba con nít quấy rồi, giờ thêm một đứa là vừa đủ một bàn mặt chược à (*)? Lão Từ đồng chí đau lòng cho mái tóc lưa thưa của mình vô cùng.

(* Bàn mặt chược có 4 người thì mới chơi được. Ở đây lớp học vốn có 3 đứa rồi giờ thêm Tề Mộ là đủ 4 ý chỉ có thêm Tề Mộ thì mới đủ người để quậy phá đó)

Lại nói đến các bạn nhỏ khác, sáng sớm đến trường liền phát hiện cuối lớp bây giờ đã được đặt thêm một cái bàn.

Hứa Tiểu Minh hí hửng nói: “Lớp chúng ta có 24 người, xem ra học sinh chuyển trường phải ngồi một mình một bàn rồi”

Phương Tuấn Kỳ: “Thật đáng thương.”

Đồng Quý Sinh gắp một cái: “Đáng thương cái quỳ ấy, cái bàn kia rõ ràng là mới tinh”

Hứa Tiểu Minh đảo mắt: “Hay tội mình tặng cho cậu ta món quà ra mất đi?”

Đồng Quý Sinh tâm ý tương thông đáp: “Cái đó sao?”

Hứa Tiểu Minh cười bí ối: “Đúng thế”

Phương Tuấn Kỳ vừa đi theo bọn họ ra ngoài cửa lớp vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không tốt lắm đâu, ngộ nhỡ là nữ sinh thì sao, chẳng phải sẽ dọa người ta khóc ư?” Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng cũng chính bé mập này là người bắt được một con sâu tròn ửng.

Hứa Tiểu Minh bị nó làm cho mắc ối: “Sao bự quá vậy!”

Phương Tuấn Kỳ cân nhắc một chút rồi bảo: “Hay bắt con khác nhé?”

“Con khác cái rắm ấy, ” Hứa Tiểu Minh gõ gõ nhíp đáp, “Dùng luôn con này đi!”

Ba đứa nhỏ an bài tất cả xong, vô cùng chờ mong học sinh chuyển trường xuất hiện.

Tiết thứ nhất là môn ngữ văn của thầy Từ Đức, y dẫn Tề Mộ đi đến phòng học, lúc sắp bước vào trong Từ Đức nói: “Trước tiên em cứ đứng ngoài cửa chờ thầy một chút đã”

Tề Mộ hiểu ý: “Dạ!” Cậu còn cố ý lui về sau một chút, thề rằng phải cho đám bạn tốt một niềm vui không gì sánh kịp.

Sau khi Từ Đức tiến vào trong, các bạn học đều rướn cổ lên hiếu kỳ nhìn tới nhìn lui

Đồng Quý Sinh ngồi phía trước Hứa Tiểu Minh, nó liếc thấy góc áo màu lam nhạt của học sinh chuyển trường: “Hình như là đồng phục của trường thực nghiệm thì phải?”

Nghe đến thực nghiệm, tim gan phổi phèo của Hứa Tiểu Minh run lên dữ dội: “Cậu nhin nhầm rồi, làm sao học sinh thực nghiệm lại tới đây học được?”

Phương Tuấn Kỳ nói ra điều mà không ai muốn nghe (*): “Tề Mộ...”

(* Ở đây tác giả dùng thành ngữ (na hồ bất khai đề na hồ). Câu tục ngữ này có nguồn gốc từ một câu chuyện như sau: Người hầu bàn trong quán trà lấy ấm nước chưa sôi pha trà cho khách, cho người ta uống

nước lạnh. Bởi vì chữ “ ” nghĩa là “nói đến”, cho nên nghĩa bóng của câu tục ngữ trên là nói đến chuyện không nên nói, hoặc nói chuyện mà đối phương không thích.)

Hứa Tiểu Minh giật mình, húc cùi chỏ vào người nó “Không thể nào!”

Phương Tuấn Kỳ không đáp.

Từ Đức quét mắt một vòng, hắng giọng nói: “Hôm nay lớp chúng ta có một bạn học mới đến từ trường thực nghiệm...”

Đồng Quý Sinh cho Hứa Tiểu Minh một ánh mắt: Cậu thấy chưa, tớ không có nhìn nhầm nhé.

Từ Đức lại lên tiếng: “Bạn mới tới tên là Tề Mộ, tốt nghiệp từ mẫu giáo Quốc Thụy, thầy hi vọng rằng cả lớp có thể hòa thuận với nhau.”

Hai chữ kia vừa được nói ra, Hứa Tiểu Minh nhất thời trợn to mắt, một phát tóm được cánh tay mập mạp của Phương Tuấn Kỳ.

Phương Tuấn Kỳ kêu á một tiếng, đau đến chảy cả nước mắt.

Hứa Tiểu Minh: “Có phải tớ lãng tai rồi hay không mà lại nghe thấy tên Tề Mộ nhỉ?”

Khuôn mặt nhỏ của Đồng Quý Sinh cũng trắng bệch: “Tai của hai đứa mình cùng lúc có vấn đề à?”

Phương Tuấn Kỳ khóc rầm rức: “Thực sự là Tề Mộ rồi.”

Lúc này cửa phòng mở ra, tiểu thiếu niên trắng trẻo đeo cặp sách tiến vào. Vài sợi tóc trước trán không nghe lời mà vểnh lên, cái trán trơn bóng, cặp mắt to tròn, chóp mũi thanh tú, đôi môi mềm mại đang toét miệng cười để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ.

“Chào mọi người, tớ là Tề Mộ, sau này mong được chiếu cố nhiều hơn.”

Âm thanh lạnh lạnh vang vọng khắp cả gian phòng tựa như đang câu hồn đoạt phách —— phải là câu cái mạng chó của Hứa Tiểu Minh và Đồng Quý Sinh mới đúng.

Từ Đức nói với cậu: “Giờ em cứ ngồi ở bàn mới kia đi, lát nữa sẽ tiến hành đổi chỗ ngồi sau”

Tề Mộ đáp: “Vâng ạ!”

Cậu trực tiếp đi tới liền thấy Doãn Tu Trúc đang trợn mắt nhìn mình. Doãn Tu Trúc ngồi ở hàng thứ ba, hần ngồi thẳng lưng, vững vàng như một cây trúc nhỏ trưởng thành. Môi hần giật giật: “Tề Mộ.” Tuy không nói thành tiếng nhưng cái tên này luôn in sâu trong tim hần, theo máu thịt truyền cho hần rất nhiều sức mạnh.

Sắp vào giờ học rồi nên Tề Mộ cũng không vội mà cùng Doãn Tu Trúc chào hỏi, trước hết cậu phải về chỗ ngồi của mình đã.

Cậu vừa mới ngồi xuống, Hứa Tiểu Minh cách cậu hai dãy bàn đứng phất dậy

Từ Đức nheo mắt lại: “Em làm gì thế Hứa Tiểu Minh?”

Hứa Tiểu Minh ba bước làm hai, lướt gió quét đất vèo vèo cái liền đi đến trước mặt Tề Mộ.

Tề Mộ nhìn thấy nó rất kinh ngạc lên tiếng: “Tiểu Minh, đã lâu không gặp”

Hứa Tiểu Minh nở nụ cười cứng ngắc: “Ừ, lâu lắm mới gặp”

Tề Mộ nói: “Tụi mình đều là học sinh tiểu học rồi, không phải trẻ con nữa, cậu đừng tùy tiện rời khỏi chỗ như thế chứ.” Nhìn cậu trông rất trưởng thành và chừng chặc.

Hứa Tiểu Minh trong lòng đau đớn, nhưng nghĩ đến bàn học của Tề Mộ có một con sâu nó đành phải nhịn xuống. Đâu má, nếu để cho Tề Mộ nhìn thấy thì chắc chắn cậu sẽ bắt nó ăn con sâu đó mất!

Phương Tuấn Kỳ cũng kịp phản ứng, nó chậm chậm tiến tới nói: “Tề Mộ, tụi này giúp cậu dọn bàn mới”

Tề Mộ: “Tớ mang họ Tề Tề lúc nào vậy?”

Phương Tuấn Kỳ nước mắt lưng tròng: “À, là tớ thấy cậu nên vui quá ấy mà”. Đúng rồi, vui đến phát khóc luôn.

Tề Mộ vỗ vỗ bả vai nó nói: “Tớ biết các cậu sẽ rất mừng nên mới không nói gì định cho mấy cậu bất ngờ chơi.”

Nhìn mặt tui tui có giống như đang kinh hỉ không? (*)

(* kinh hỉ: ngạc nhiên vui mừng)

Mùng ở nơi mô? Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ đều đang sợ vãi tè đây!

Đồng Quý Sinh dù sao cũng không học cùng lớp với Tề Mộ, không thể lĩnh hội hoàn toàn sự “sợ hãi” của Hứa Tiểu Minh. Mặc dù nó cũng bắt đầu lo lắng không biết mùi vị của con sâu kia có ngon hay không.

Từ Đức nhìn không nổi bèn lên tiếng: “Bắt đầu vào lớp nào, các em mau ổn định chỗ ngồi đi!”

Hứa Tiểu Minh đẩy Tề Mộ nói: “Cậu lại đây với tớ, tớ có cái này muốn cho cậu...”

Tề Mộ: “Tan học nói sau đi, thầy giáo đang nhìn kìa”

Hứa Tiểu Minh đời nào chú ý đến thầy giáo. Mới có bé xú mà nó đã cảm thụ được sâu sắc được câu nhân sinh vô thường...Do đó khi tính mạng nó đang ngàn cân treo sợi tóc, lúc này nó chỉ muốn sống thôi.

Phương Tuấn Kỳ phản ứng nhanh, lập tức mở nắp bàn ra—— bàn học không phải là kiểu bàn có ngăn, mà là bàn gập (*)

(* Là kiểu bàn này:

Đáng tiếc Hứa Tiểu Minh còn chưa kịp lời đại boss đi thì đã bị đồng đội heo của nó bóc phốt.

Một con sâu siêu bự đang nằm uốn éo thân mình của nó...

Phương Tuấn Kỳ & Hứa Tiểu Minh & Đồng Quý Sinh: “...”

Tề Mộ chớp mắt một cái, lúc này mới hiểu ra: “Đây là quà ra mắt của tớ à?”

Hứa Tiểu Minh lão đảo, suýt thì quỵ xuống: “... Tớ không biết học sinh chuyển trường là cậu.”

Tề Mộ nhìn về phía nó: “May mà là tớ, nếu là người khác thì chẳng phải đã bị dọa phát khóc rồi à?”

Hứa Tiểu Minh bị hù sắp khóc rồi đây!!

Tụi nó ồn ào như vậy nên Từ Đức bèn đi tới. Các bạn học cùng lớp cũng đều đồng loạt nhìn sang.

Từ Đức nào có biết bọn nhỏ đang nháo cái gì. Y nhanh chân đi đến, nhìn thấy thứ gì đó màu xanh đang ngửa bụng lên trời: Một con sâu cực lớn!

Ngay sau đó toàn bộ lớp số 1, từ giáo viên chủ nhiệm đến học sinh đều biết học sinh chuyển trường cực kì hung tàn đáng sợ.

Chỉ thấy Tề Mộ bình tĩnh cầm lấy con sâu bự, nói với Hứa Tiểu Minh: “Cậu đi tìm một cái bình nhỏ lại đây”

Hứa Tiểu Minh sắc mặt trắng bệch như tờ giấy: “!”

Tề Mộ liếc mắt nhìn nó.

Hứa Tiểu Minh: “Tớ sai rồi, Mộ Mộ. Tớ sai rồi, lần sau tớ không dám làm thế nữa”

Nó cầu xin tha thứ vô cùng chân thành, phỏng chừng ngay cả mẹ Hứa cũng chưa từng thấy dáng vẻ này của thằng nhóc nghịch ngợm nhà mình bao giờ.

Tề Mộ rất có nguyên tắc: “Cậu muốn đem nó về nhà ăn hay là nuốt chửng?”

Oẹ một tiếng, Hứa Tiểu Minh tuyệt vọng khóc ra tiếng mán.

Sau đó con sâu vẫn được để vào trong một chiếc bình, đặt lên trên bàn Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ

Lão Từ chứng kiến từ đầu đến cuối mọi chuyện, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì: Dạy dỗ Hứa Tiểu Minh? Đứa nhỏ này đã rất đáng thương rồi thôi thì tha cho nó một lần; Nói với Tề Mộ rằng nếu xảy ra chuyện như thế này thì phải nói với thầy? Có khi Tề Mộ còn xử lí mọi thứ tốt hơn cả giáo viên ấy.

Muốn trừng trị mấy đứa nhóc hư đốn thì phải biết lấy độc trị độc.

Tề đại ca lại một lần nữa lấy được quyền làm chủ của Hứa Tiểu Minh, quả thực là đem kịch bản hồi còn học mẫu giáo thăng cấp rồi diễn lại một lần.

Tề Mộ chẳng cần làm gì cũng đã khiến cả lớp kinh hãi.

Bạn học lớp số 1 cũng không thiếu bạn bè ở các lớp khác, vì vậy một đồn mười mười đồn một trăm, đại danh của Tề đại ca liền vang vọng khắp cả khối.

Sau khi hết giờ học, Tề Mộ lúc này mới phát bực. Tất cả mọi người thấy thế bèn biết ý mà đi đường vòng.

Hứa Tiểu Minh oan ức thu mình lại thành một trái bóng tròn: Nó ngẩng đầu nhìn con sâu đang ngo ngoáy kia mắt liền âm ỉ đau; liếc sang thấy hộp bút chì xa xỉ của mình thì lại thấy đau răng; Nghĩ đến việc sau này ngày nào cũng phải gặp Tề Mộ là cả người nó liền đau nhức không thôi.

Không ai dám lại gần Tề Mộ, đương nhiên không bao gồm Doãn Tu Trúc.

Vừa hết tiết hần đã chạy đến bên cạnh cậu, Tề Mộ gọi hần: “Cậu ngồi đi.”

Doãn Tu Trúc ngồi xuống, Tề Mộ liền từ trong ngực móc ra một thanh sô cô la: “Cho cậu.”

Doãn Tu Trúc nhận lấy, chỉ cảm thấy nhiệt độ của thanh sô cô la xuyên thấu bàn tay truyền đến trong tim, hần xấu hổ nói: “Xin lỗi, tớ lại không có cái gì để cho cậu”

Tề Mộ: “Cậu còn nói như thế nữa thì tớ sẽ nghỉ chơi với cậu đấy”

Doãn Tu Trúc cuống quýt lên tiếng: “Xin lỗi.”

Tề Mộ híp mắt: “Lại xin lỗi à?”

Doãn Tu Trúc một chút cũng không sợ, ngược lại trong lòng nôn nóng, hần cụp mắt nói: “Vừa nãy cậu thật là lợi hại.” Ý hần nói là sự kiện con sâu bự kia.

Tề Mộ gục xuống bàn, lười biếng đáp: “Hứa Tiểu Minh chỉ thích ức hiếp người khác”

Doãn Tu Trúc: “Là tớ không tốt, không phát hiện ra bọn họ đụng đến bàn học của cậu”

“Việc này thì có liên quan gì đến cậu đâu?” Tề Mộ lại hỏi hần, “Đúng rồi, Hứa Tiểu Minh có bắt nạt cậu không?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu trả lời: “Không có, không có ai bắt nạt tớ cả”

Tề Mộ: “Vậy thì tốt, nếu đứa nào dám bắt nạt cậu tớ sẽ để cho nó ăn con sâu kia luôn”

Doãn Tu Trúc cười không khép miệng lại được: “Cậu thật lợi hại.”

Tề Mộ: “Cậu nói đến lần thứ hai rồi đó.”

“Nhưng...” Trong đầu Doãn Tu Trúc toàn là câu này, “Cậu thật sự rất lợi hại mà.”

Ok... Lần thứ ba rồi, Tề Mộ ngồi phịch ở trên bàn nói: “Được rồi, anh Tề Mộ lợi hại của cậu trở về bảo vệ cậu rồi đây”

Thật ra Tề Mộ nhỏ hơn Doãn Tu Trúc mấy tháng, nhưng bây giờ bọn họ lại hoàn toàn không biết.

Tiểu học Quốc Thụy chuẩn bị cẩn thận kế hoạch bồi dưỡng tinh anh (tiền không thể bỏ phí được). Các tiết học ngoại khóa đều rất phong phú, tiết thứ ba buổi chiều chính là học bơi.

Tề Mộ: “Giờ học bơi sao, em không mang quần bơi mất rồi”

Từ Đức hỏi: “Có ai mang theo quần bơi dư không?”

Thật ra có hỏi cũng không có tác dụng gì vì ai lại mang hai cái quần bơi đi bao giờ? Y đang suy nghĩ xem có nên đi mua cho Tề Mộ một cái mới không thì Doãn Tu Trúc đã giơ tay lên: “Em có mang hai cái.”

Từ Đức hơi kinh ngạc: “Thật không?”

Doãn Tu Trúc gật đầu: “Vâng ạ”

Tề Mộ lập tức nói: “Em mượn của Doãn Tu Trúc là được ạ.”

“Ừ.” Từ Đức cũng bớt việc, không cần phải đi mua nữa.

Trên đường đến phòng thay đồ, Tề Mộ hỏi Doãn Tu Trúc: “Tại sao cậu lại mang tận hai cái quần bơi thế?”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ biết hôm nay có giờ học bơi, lại nghĩ cậu sắp chuyển đến nên đã chuẩn bị trước.”

Ra là vậy... Tề Mộ cảm thấy cực kì đặc ý, trong đầu cậu chợt lóe lên câu nói của miệng của cha mình: “Cậu thật là ngoan!”

Tác giả có lời muốn nói: Nào, mau đọc theo tôi: Mộ Mộ là thụ, Mộ Mộ là thụ, Mộ Mộ là thụ.

Tề Mộ: Trật tự, bà tác giả này muốn ăn sâu sống hay rán chín đây?

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Doãn Tu Trúc mím môi cười nói: “Từ đó không dùng như thế.”

Tề Mộ một bên cởi quần áo một bên hỏi: “Vậy phải dùng như thế nào?”

Doãn Tu Trúc tìm được hai cái quần bơi, nghiêng đầu suy nghĩ đáp: “Từ điển có ghi —— thái độ ôn hòa, hiền lành nhu thuận, thông tình đạt lý, thông minh khéo léo.”

“Thế thì không sai mà, ” Tề Mộ hí ha hí hửng bấm ngon tay tính toán, “Cậu xem cậu vừa ôn hòa lại thiện lương, còn thông tình đạt lý và thông minh khéo léo nữa!”

Doãn Tu Trúc sững sốt một chút.

“Tớ nói đúng mà, tính tình cậu tốt như vậy: vừa không hay cáu giận, giặt khăn vô cùng sạch sẽ lại còn chuẩn bị quần bơi cho tớ...” Tề Mộ càng nói càng cảm thấy Doãn Tu Trúc thật tốt, thật ngoan.

Trong lòng Doãn Tu Trúc nóng lên, thật giống như bị nhét một củ khoai lang nướng vào trong người, rất ngọt nhưng bỏng rẫy. Hắn nhắm mắt, hàng mi run rẩy, nhẹ giọng nói: “Không phải thế.”

“Hả?” Tề Mộ không nghe rõ.

Doãn Tu Trúc lại thấp giọng, dường như đang nói thầm trong lòng: “Tớ chỉ như thế với một mình cậu thôi”

Tề Mộ xích lại gần hỏi: “Cậu nói to lên một chút đi mà, tớ không nghe thấy gì hết”

Doãn Tu Trúc lắc đầu đáp: “Không có gì đâu.”

Hắn không thể nói ra được, hắn biết như thế là đúng. Tại sao con người hắn lại ích kỷ như vậy? Tại sao trái tim hắn lại chỉ có thể chứa được duy nhất một người thế được?

Tề Mộ không thích ai có lòng dạ hẹp hòi.

Tề Mộ cũng không gặng hỏi nữa, cậu nhìn ra hắn có chút mất mát bèn an ủi: “Được rồi, nếu cậu không thích thì tớ không hỏi nữa vậy”

Doãn Tu Trúc cuống lên: “Không phải là không thích.”

“Thế thì...là thích?”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ gật gù sau ót, cảm thấy hoang mang: Đôi lúc cậu nghĩ rằng Doãn Tu Trúc rất giống mẹ mình, đối xử với cậu cực kỳ tốt. Nhưng có lúc nói chuyện thì lại khiến cậu không tài nào hiểu nổi, tựa như cha cậu vậy.

Lúc này khoe mắt cậu liếc về phía Hứa Tiểu Minh, bạn học Hứa Tiểu Minh mang khuôn mặt táo bón mà mặc quần bơi, trong lòng nghĩ: Mẹ nó, đối thoại giữa hai người kia là cái kiểu gì vậy? Cái gì mà ngoan với chả không ngoan, bộ đang chơi trò gia đình hay như nào?

“Hứa Tiểu Minh cậu lắm bả cái gì thế?!” Tề Mộ lên tiếng gọi nó.

Hứa Tiểu Minh giật mình, không chút chú ý đến việc đã nói suy nghĩ của nó thành tiếng. Cũng may là giọng nó khá nhỏ cho nên Tề Mộ không thể nghe thấy gì cả.

“Tớ nói...” Hứa Tiểu Minh đột nhiên nhanh trí đáp, “Doãn Tu Trúc thật sự rất thông minh”

Tề Mộ cảm thấy hứng thú, đi qua hỏi: “Sao cậu nghĩ vậy?”

Ý trí cầu sinh của Hứa Tiểu Minh vô cùng mạnh: “Ngay cả từ điển cậu ấy cũng nhớ được hết”

Đúng là vậy nha! Hai mắt Tề Mộ sáng lên, buông tha cho Hứa Tiểu Minh mà quay sang hỏi Doãn Tu Trúc: “Cậu học thuộc cả từ điển à?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu một cái: “Có thấy qua một chút”

Tề Mộ càng kinh ngạc hơn: “Chỉ nhìn thôi mà đã nhớ kỹ rồi sao?”

Doãn Tu Trúc chưa từng coi đây là việc gì khó khăn, hắn gật gật đầu.

Tề Mộ mừng tí mắt, khoác vai hắn nói: “Thật lợi hại!”

Doãn Tu Trúc nghĩ thầm: Đây thì có gì lợi hại đâu, hắn vẫn còn kém xa Tề Mộ nhiều.

Tề Mộ: “Nói cậu đừng không tin nhưng từ điển Trung Hoa tớ chỉ nhớ được có hai chữ thôi.” Mọi chữ đều dựa vào liên tưởng.

Doãn Tu Trúc bị cậu chọc cười.

Thị lực của Hứa Tiểu Minh rất tốt, nó bèn lại gần cổ vũ: “Doãn Tu Trúc rất thông minh, trên lớp giáo viên chỉ cần giảng một lần là đã hiểu được rồi.”

Tề Mộ rất tình nguyện nghe còn ra hiệu nó nói tiếp.

Hứa Tiểu Minh chém gió bay cả nóc nhà, đem Tề đại ca đỡ đến là vui vẻ: “Tiểu Minh, cậu đúng là chiếu cố Doãn Tu Trúc rất tốt nha.”

Hứa Tiểu Minh: “Đương nhiên rồi. Cùng là bạn học cả sao tớ lại không để ý cậu ấy chứ?”

Tề Mộ: “Ngày mai mang sô cô la cho cậu ăn.”

Ai thèm ăn sô cô la của cậu! Hứa Tiểu Minh vội vàng nói: “Cậu xem con sâu kia...có thể cho nó một con đường sống hay không?”

Tề Mộ: “Chuyện nào ra chuyện đấy chứ, hôm nay cậu ăn sâu ngày mai ăn sô cô la cũng được, đừng lo lắng.”

Hứa Tiểu Minh: “...” Đừng lo cái rắm ấy! Huhu, má ơi con muốn chuyển trường QAQ!

Tiết học bơi lội giống như lược sủi cỏ (*), đại đa số mấy đứa nhóc đều đã học bơi từ hồi mẫu giáo. Việc này không khó, mất mười mấy tiết dạy là có thể bơi được. Ở trường tiểu học bố trí lớp học này chủ yếu vẫn là vì muốn cho tụi trẻ con có cơ hội rèn luyện cơ thể.

(*Đây là ngôn ngữ mạng TQ ý chỉ hồ bơi đông đúc nhìn từ trên cao xuống giống với nồi lược sủi cỏ. Hình minh họa:

Tề Mộ lại không xuống nước, Doãn Tu Trúc nói: “Cậu không cần phải để ý đến tớ đâu, đi chơi đi”

Tề Mộ tựa vào ghế phơi nắng, không biểu hiện gì, đáp: “Chẳng có gì hay để chơi cả”

Doãn Tu Trúc: “Huấn luyện viên sẽ không vui.”

Tề Mộ: “Mặc kệ đi, tớ không muốn xuống đó uống đầy một bụng nước tiểu đâu.” Hơn hai mươi đứa con nít ở trong nước chìm chìm nổi nổi, có trời mới biết dưới đấy đã lẫn bao nhiêu nước tiểu rồi đấy.

Trong ánh mắt Doãn Tu Trúc đều là ý cười, tâm trạng so với ánh nắng ban trưa còn tươi sáng hơn.

Tề Mộ biết bơi, hơn nữa lại còn rất thích bơi lội.

Tề Đại Sơn là một đứa trẻ quê mùa lớn lên ở làng chài ven biển. Tuy rằng đã chuyển tới thành phố lớn, lại còn biến thành Tề tổng, nhưng bản năng vùng sông nước của ông vẫn chỉ có tăng chứ không giảm, không những thế còn di truyền cho Tề Mộ.

Lúc ba tuổi, ông đem con trai mình quẳng vào trong nước, nhìn thẳng nhỏ vùng vẫy.

Tề Mộ không sợ trời không sợ đất thì tí tẹo nước như này có thể làm gì được cậu? Không bao lâu sau đã học được cách bơi chó. Tề Đại Sơn đắc ý cực kì, bám theo vợ chém gió tứ tung sau đó bị vợ nổi trận lôi đình sặc cho một trận—— để anh dẫn con đi chơi chứ không phải cho anh nghịch đại nhè.

Sau đó Tề Đại Sơn bị “Cắm tước” không được phép tới bể bơi nữa, mà Tề Mộ lại cực kì thích, cởi quần áo liền nhảy thẳng vào trong nước. Kiều Cẩn thấy thế bèn tìm cho cậu một huấn luyện viên bơi lội chính quy.

Huấn luyện viên dạy xong hai buổi mới uyển chuyển nói: “Tôi nói thật, trẻ con 6 tuổi trở xuống không nên học bơi đâu”

Kiều Cẩn vừa nghe là hiểu ý: “Là do Mộ Mộ nghịch ngợm phá phách gì sao?”

Huấn luyện viên liền vội vàng nói: “Không không không, thằng bé rất thông minh...” Ý làm sao có thể mặt dày nói với nữ sĩ xinh đẹp này rằng con trai cô bỏ sâu vào trong quần bơi của tôi, hại tôi nhảy dựng lên, hoảng loạn cởi quần xuống chộc mù con mắt đi giúp việc ở ngay cạnh được!

Tuy rằng huấn luyện viên đánh chết cũng không làm, mà Tề Mộ cũng đã biết được những bước cơ bản. Thêm vào đó Tề Đại Sơn có tình yêu bao la với biển cả cho nên một nhà ba người thường xuyên đi hải đảo chơi, Tề Mộ đúng là ngày càng giỏi, khiến cho các bạn đồng trang lứa phải xách dép cho cậu

Nhưng chỉ cần Doãn Tu Trúc còn ở đây thì cậu sẽ không xuống nước.

Doãn Tu Trúc không thể bơi. Vào mùa hè trong nhà trẻ có hoạt động nghịch nước, Doãn Tu Trúc chỉ là đứng ở bể vầy cao không quá eo mà cả người đã tái nhợt co giật, tựa hồ muốn ngất đi. Các giáo viên sợ hết hồn, nhanh chóng đưa hấn đi bệnh viện làm kiểm tra. Kết quả là chẳng có chuyện gì hết chỉ là có chút vấn đề về tâm lý.

Điều này không dễ giải quyết, các cô giáo nói tình huống và phản ứng của hấn cho người nhà: mẹ hấn thì hồ hững, Doãn Chính Công cũng chẳng quan tâm nên việc này cứ lắng xuống như vậy.

Cũng chính vì điều bộ lúc đó của hấn quá đáng sợ do đó các bạn nhỏ trong trường mẫu giáo mới dần xa lánh hấn, cảm thấy hấn không được bình thường.

Mấy đứa con nít ranh không hiểu chứng sự hãi là gì, trái lại bọn chúng có nghe nói qua bệnh dại lúc phát tác sẽ sợ nước, không những thế còn có thể cắn người.

Kỳ thực Doãn Tu Trúc không sợ nước, hấn chỉ là không thể chịu đựng khi nước cao quá eo mình.

Bởi vì những nguyên nhân này nên mỗi khi đến giờ học bơi, Doãn Tu Trúc đều ngồi một chỗ.

Huấn luyện viên tới hỏi Tề Mộ, Tề Mộ mở miệng chính là nói: “Thưa huấn luyện viên em không biết bơi”

Huấn luyện viên: “Không sao, các thầy có thể dạy em mà”

Tề Mộ: “Em không thích học”

Huấn luyện viên không hiểu nội tình, ôn tồn nói nửa ngày rằng bơi lội thú vị như thế nào, cuối cùng mới hỏi: “Tại sao em lại không thích học thế?”

Một chữ của Tề đại ca quý như vàng: “Lười.”

Huấn luyện viên: “...” Nếu không có giám sát thì thật muốn một cước đạp thẳng cu này xuống bể.

Huấn luyện viên đi rồi Doãn Tu Trúc nhỏ giọng nói: “Cậu thực sự không cần phải để ý đến tớ đâu, mình tớ ngồi đây là được.”

Tề Mộ trực tiếp nằm xuống: “Giữa trưa rồi bơi cái gì mà bơi, chẳng thà ngồi ngủ một giấc cho xong”

Doãn Tu Trúc còn muốn nói thêm gì nữa thì đã thấy Tề Mộ nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Doãn Tu Trúc dừng lại, thay đổi đề tài: “Tớ không thể xuống nước được, đến lúc cậu dẫn tớ đi biển, tớ...”

Tề Mộ ngồi bật dậy: “Ai bảo với cậu ở biển chỉ có nước?”

Doãn Tu Trúc mở to mắt: “Vậy còn có cái gì?”

Tề Mộ: “Còn có làn da sô cô la của tớ nữa”

Doãn Tu Trúc chớp mắt một cái, thực sự theo không kịp mạch não của cậu.

Tề Mộ chán nản tặc lưỡi, sốt ruột kể lể: “Tớ vất vả lắm mới phơi nắng khiến da thành màu sô cô la, ấy vậy mà ba ngày sau đã trắng trở lại rồi. Chờ khi nào hai đứa mình cùng đi tớ lại phơi cho cậu xem”

Doãn Tu Trúc minh bạch: “Phơi...phơi nắng sao?”

“Đúng vậy, đẹp trai cực kì luôn”

Doãn Tu Trúc mỉm cười, ngày hôm nay số lần hần cười còn nhiều hơn cả tháng trước: “Ừm, nhất định là rất đẹp”

Lớp 1, 2 tiểu học đều trôi qua rất nhanh, phẳng phất chỉ cần đến trường, làm bài tập, đi dạo một chút là xong.

Lúc này chương trình học rất đơn giản, thành tích không tạo ra sự chênh lệch, cơ bản đều đạt gần điểm tối đa.

Tề Mộ của chúng ta tuy rằng không được 100 điểm nhưng 96 cũng rất tốt rồi nha, cái bài thi số học chữ xấu như gà bới đến nay vẫn còn được treo trong phòng làm việc của Tề lão đồng chí, có ai tới là lại phải khoe khoang một phen —— Nhìn đi, bốn bỏ năm vào là được điểm tối đa rồi đó (*)

(* bốn bỏ năm vào ý chỉ quy tắc làm tròn số, <5 thì làm tròn xuống 0, >5 thì làm tròn lên 1. VD: 96 làm tròn lên thành 100)

Hai năm qua đã từng thi rất nhiều lần kể cả giữa kì lẫn cuối kì, bất kể là ngữ văn, toán học tiếng anh thì Doãn Tu Trúc đều đạt điểm tối đa.

Tiểu học Quốc Thụy là trường song ngữ, vô cùng coi trọng việc dạy và học tiếng Anh. Từ lớp 1 đã sắp xếp các đợt thi chính quy cực kì nghiêm ngặt.

Thông thường để lấy được điểm 100 không khó nhưng nếu tiếng anh cũng được điểm tối đa thì thật chẳng dễ dàng.

Mà kể cả ở bất cứ kì thi lớn nhỏ nào, cho dù là bài tập ở nhà hay bài thi, Doãn Tu Trúc đều không thoát được điểm 100.

Tuy nói như thế nhưng kì thực cũng không cần quá ngạc nhiên. Chủ yếu là chương trình học của lớp 1 và 2 quá đơn giản, hơi chăm chỉ một chút thì có thể đạt được thành tích tốt rồi.

Mãi đến tận lúc lên lớp 3, rốt cuộc đám củ cải nhỏ mới có thành tích phân tầng rõ rệt.

Tỷ như Doãn Tu Trúc vẫn rất dễ dàng đạt điểm tối đa

Tỷ như Tề Mộ Mộ thi ngữ văn được 71 điểm thấp nhất toàn trường.

Kiều Cẩn nhìn bài thi, bó tay toàn tập: “Tề Mộ Mộ! Con lại đây cho mẹ!”

Tề đại ca về nhà chính là một chú cừu nhỏ, ảo não tiến tới.

Kiều Cẩn chỉ vào bài thi hỏi: “Con viết cái thứ gì đây hả?” Đó là câu điền vào chỗ trống: Tam nhân đồng hành, _____.

Câu trả lời của Tề Mộ tổ lái theo một hướng khác, nội dung làm cho người khác cười đến rụng răng —— Tam nhân đồng hành, tất hữu ngã soái (*)

(* Trong ba người cùng đi đều không đẹp trai bằng ta)

Kiều Cẩn véo tai cậu: “Tam nhân đồng hành, tất hữu ngã soái sao?? Hả? Có người đẹp trai như con á?”

Tề Mộ đuối lý: “Con không nhớ gì cả, cái chữ soái nó tự bật ra đó chứ”

“Đó là chữ sư trong câu Tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư” (*)

(*Nghĩa là: trong ba người cùng đi chắc có người là thầy của ta”. Nghĩa bóng: nói đến tầm quan trọng của tập thể. Chữ (Soái) và chữ (Sư) gần giống nhau nên Tề Mộ bị nhầm)

Tề Đại Sơn đang đứng bên cạnh thì lạc quan đến mù quáng: “Tốt tốt, thi được tận 71 điểm là giỏi lắm rồi.” Năm đó ông còn chẳng được như vậy.

Kiều Cẩn ném cho ông một ánh mắt sắc như dao.

Tề Đại Sơn lập tức cuốn xéo.

12. Chương 12

Mất thấy cha đã chuồn đi, Tề Mộ bĩu môi — Thật đúng là chẳng có tí oai phong gì cả.

Kiều Cẩn liền lườm một cái, oai phong gì đó của Tề Mộ cũng héo luôn, đi cọ cọ lấy lòng mẹ.

Cậu sinh ra trắng trẻo non nớt, đôi mắt đen láy sáng ngời. Lần nào giả bộ đáng thương đều khiến trái tim Kiều Cẩn hóa thành nước đường nhưng âm thanh vẫn còn cương ép nghiêm túc: “Đứng ngay ngắn, nhìn đề bài đi!”

Tề Mộ oan oan ức ức mà đứng thẳng, thành thật nhìn sang.

Kiều Cẩn vừa tức giận vừa buồn cười: “Cái này mà con cũng làm sai được à? Con không phân biệt được kiên nhẫn và cẩn thận sao?”

Đề bài là điền từ còn thiếu vào chỗ trống <Để làm đề toán cần phải (), nếu không sẽ dễ mắc lỗi>, chọn một trong hai từ “kiên nhẫn” và “cẩn thận”.

Rõ ràng nên điền chữ cẩn thận thế mà Tề Mộ lại chọn kiên nhẫn.

Kiều Cẩn: “Làm bài thì phải cẩn thận, không phải kiên nhẫn!”

Tề Mộ điên cuồng gật đầu, trong lòng nghĩ: Cẩn thận có ích lợi gì? Dù sao cũng sẽ làm sai thì chi bằng kiên nhẫn chờ Doãn Tu Trúc làm xong mới là chuyện đúng đắn nhất.

Đương nhiên cậu không dám nói những lời này ra, nếu không thì cậu cứ ở đó chờ Kiều nữ sĩ và đồng chí Đại Sơn song kiếm hợp bích đánh cậu đi.

Ở nhà giảng giải xong bài thi, lúc đến trường học thì lão Từ liền gọi Tề Mộ vào trong văn phòng, ngữ trọng tâm trường mà phân tích một phen.

Lão Từ là một người tu hành đặc đạo, đi với bụt mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy: “Cả ba người cùng đi này đúng thật là không đẹp trai bằng em, nhưng mà chúng ta không thể kiêu ngạo, biết trong lòng là

được, không cần viết ra.”

Tề Mộ: “...” Thầy giáo nói có đạo lý như vậy, cậu càng không có cách nào phản bác được.

Từ Đức dùng cách nói xằng nói bậy để giải thích xong bài thi cho Tề Mộ, thấy tâm trạng cậu không tệ một chút nào nên bèn đề nghị: “Em có muốn học phụ đạo sau giờ học không?”

Tề Mộ ở trên lớp bốn mươi phút đã như ngồi bàn chông, giờ lại để cho cậu phải học phụ đạo sau khi tan học thì không bằng đập đầu vào cái bụng bia của lão Từ chết quách cho rồi.

Lão Từ dạy cậu đã ba năm, liếc mắt một cái là biết cậu đang suy nghĩ gì: “Không phải thầy dạy em mà thầy định để Doãn Tu Trúc tới”

“Doãn Tu Trúc?” Tề Mộ trong nháy mắt liền cảm thấy hứng thú.

Từ Đức: “Ừ, sau giờ học hai em ở lại thêm nửa tiếng để Doãn Tu Trúc dạy kèm cho em.”

Tề Mộ động lòng. Đẳng nào về nhà cũng phải làm bài tập, nếu có thể cùng Doãn Tu Trúc ở trường học làm xong sớm thì về nhà cậu có thể chơi thật vui vẻ rồi.

Lão Từ hỏi: “Thế nào?”

Tề Mộ cười ha ha: “Được ạ.”

Lão Từ: “Đừng mừng vội, chờ thầy hỏi Doãn Tu Trúc xem em ấy có đồng ý không đã”

Tề Mộ tràn đầy tự tin: “Cậu ấy nhất định sẽ đồng ý.” Hai đứa tụi mình là quan hệ gì, chính là bài tập tuy hai mà là một.

Lão Từ cười đến là hiền hòa thân thiện (cáo già): “Thôi em về đi, lát nữa còn vào học”

Giờ thể dục kết thúc, Từ Đức gọi Doãn Tu Trúc vào văn phòng, đem vấn đề trước đó đã bàn với Tề Mộ nói ra một lượt.

Đôi mắt tĩnh lặng của Doãn Tu Trúc sáng ngời, thanh âm hiem thấy lại mang chút lo lắng: “Dạ được, em đồng ý. Bất quá Tề Mộ chấp nhận về nhà trễ ạ?”

Từ Đức: “Ban đầu thầy hỏi em ấy, em ấy bảo nếu để cho em dạy thì sẽ lập tức đồng ý”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc nhẹ nhàng nhếch lên, nhẹ đến đau lòng.

Từ Đức rất để ý Doãn Tu Trúc, đứa nhỏ này thực sự quá đáng thương, cũng không biết ở nhà phải chịu oan ức thế nào mới sinh ra tính tình cẩn thận dè dặt như vậy.

Từ sáng đến tối yên tĩnh không giống một đứa trẻ chút nào. Ngoại trừ Tề Mộ ra thì rất ít khi chủ động tiếp xúc với bất kì người nào khác.

Lại nghĩ đến việc hắn không thể xuống nước do mắc bệnh tâm lý, đồng chí lão Từ không thể không bỏ nã một vở kịch ngược tâm ngược thân trong đầu. Như vậy không khỏi trĩu nặng tình thương của người cha trong y, muốn vì Doãn Tu Trúc mà làm chút gì đó.

Y đoán rằng Doãn Tu Trúc về nhà cũng sẽ cảm thấy cô đơn nên đơn giản là để cho hắn ở trường học thêm một chút. Y biết hắn và Tề Mộ rất thân thiết với nhau, nên để hắn dạy kèm cho cậu nhất định là sẽ vui lắm.

Chỉ có điều vẫn là nên nhắc nhở một chút để đỡ biến buổi học phụ đạo thành chép bài tập, làm chậm trễ việc nâng cao thành tích của thằng nhóc nghịch ngợm Tề Mộ.

“Thầy ơi, em sẵn lòng phụ đạo Tề Mộ ạ” Doãn Tu Trúc cố gắng làm cho bề ngoài của mình trông thật bình tĩnh, nhưng dù sao cũng vẫn là tấm lòng của một đứa nhóc, gặp chuyện gì vui vẻ thì thanh âm có chút riu lại.

Từ Đức thành khẩn nói: “Thầy biết em và Tề Mộ có quan hệ rất tốt, là bạn bè vô cùng thân thiết nhưng em biết phải đối xử với bạn mình như thế nào mới tốt đúng không?”

Doãn Tu Trúc hơi run.

Từ Đức thở dài, lên tiếng: “Thầy nghe nói bởi vì Tề Mộ thi đứng thứ nhất từ dưới lên nên bị cha tàn nhẫn quát cho một trận.”

Trong đầu lấp tức hình dung ra cảnh tượng đó, nhất thời trái tim của Doãn Tiểu Trúc bị nhéo một cái.

Từ Đức liếc hắn, tiếp tục giả bộ: “Chà chà, lực tay của Tề tổng rất mạnh mỗi lần nổi giận thì thật đúng là dọa người. Cũng may Tề Mộ kiên cường, như mấy đứa nhỏ khác thì khẳng định đã khóc đến tan nát cõi lòng rồi.”

Lão Từ miêu tả như thật, thuận lợi làm cho thiếu niên choai choai trước mặt đây thập phần kinh hãi.

Từ Đức thấy thời cơ đã chín muồi, lại nói: “Nếu em thật lòng muốn đối xử tốt với Tề Mộ thì phải nghiêm túc phụ đạo cho em ấy, giúp em ấy nâng cao thành tích, như vậy mới có thể không phải chịu nỗi khổ đa

thịt.”

Doãn Tu Trúc nửa ngày sau mới hoàn hồn, hấn siết chặt nắm đấm, nghiêm túc đáp: “Thầy yên tâm, em sẽ giúp bạn ấy học tập thật tốt”

Từ Đức vui mừng nói: “Em đúng là một đứa trẻ ngoan có trách nhiệm, thầy tin em”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu.

Cuối cùng, Từ Đức vẫn không quên lấp vào chỗ hổng trong mấy lời nói hươu nói vượn của mình: “Lòng tự trọng của Tề Mộ rất cao, em đừng nên nhắc đến chuyện em ấy bị cha đánh”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Em sẽ không ạ.”

Lão Từ yên tâm: “Em còn không rõ sao, thật ra nếu em nói thì Tề Mộ cũng sẽ không thừa nhận đâu. Ngành hán Tề Mộ cho dù đầu rơi máu chảy cũng quyết phải chịu đựng”

Doãn Tu Trúc đối với Tề đại ca chính là mù quáng sùng bái: “Cậu ấy rất kiên cường, cũng rất lợi hại. Thầy giáo cứ yên tâm, cậu ấy nhất định sẽ đạt được thành tích tốt trong kì thi” Khẳng định sẽ không bị đánh đòn nữa!

Từ Đức nhìn theo Doãn tiểu thiếu niên rời đi, nói thầm trong lòng: May mà đã cùng vợ xem mấy tập phim cung đấu, nếu không thì đã chẳng thể nào giải quyết được mấy tên nhóc này rồi.

Sau khi tan học, việc phụ đạo cứ như vậy mà quyết định. Mới ngày đầu Tề Mộ Mộ đã cảm thấy vô cùng phấn khởi, lăm le chờ Doãn Tu Trúc làm bài tập sau đó chép một phát là xong.

Ai mà ngờ được Tiểu Doãn nhà cậu lại nghiêm túc cầm lấy sách giáo khoa, muốn giảng bài tập cho cậu.

Tề Mộ trợn to mắt: “Phải học thật sao?”

Doãn Tu Trúc: “Bài này không khó, tớ nói qua cho cậu một chút là có thể hiểu được ngay.”

Tề Mộ sụp đổ ngã xuống: “Không muốn, phiền chết tớ rồi.”

Doãn Tu Trúc không nói gì, cứ ngồi ở bên cạnh cậu như vậy.

Tề Mộ đợi nửa ngày mà hấn không phản ứng bèn nghiêng nghiêng đầu nhìn hấn.

Doãn Tu Trúc cầm sách giáo khoa, ngồi im tại chỗ như một pho tượng, chỉ có đôi môi nhợt nhạt mím chặt thành một đường thẳng.

Tề Mộ bắt chước bắt giác cảm thấy căng thẳng, nói: “Này... Cậu đừng khóc mà...”

“Tớ rất muốn dạy kèm cho cậu.” Âm thanh của Doãn Tu Trúc rất nhỏ, lí nhí như muỗi kêu.

Tề Mộ mỉm cười đi trông thấy. Cậu chính là kiểu người ăn mềm không ăn cứng, đặc biệt không chịu nổi khi Doãn Tu Trúc phải chịu ủy khuất, dù sao cũng là cậu nói muốn bảo vệ người ta.

“Tớ, tớ cũng thế.” Tề Mộ vội vàng nói.

Doãn Tu Trúc rũ mắt, lông mi cong và dày khẽ run: “Nếu như không thể giúp cậu nâng cao thành tích thì thầy giáo sẽ không để tớ phụ đạo cho cậu”

Tề Mộ tròn tròn mắt.

Doãn Tu Trúc siết chặt lấy sách vở, chậm rãi nói: “Tớ về nhà sớm cũng chỉ có một mình, tớ rất muốn ở trường học thêm một chút nữa...”

Lời này vừa nói ra khiến cho Tề Mộ lập tức không chống đỡ được. Hai người quen nhau lâu như vậy rồi, tình huống gia đình đôi bên cũng rất rõ ràng: Mẹ Doãn Tu Trúc không bước chân ra khỏi cửa bao giờ, cả năm trời cũng không liếc nhìn hán một cái; Cha Doãn Tu Trúc cũng không về nhà, gian nhà to lớn ngoại trừ lời nói châm chọc của bảo mẫu cũng chỉ có mỗi Doãn Tu Trúc bé nhỏ.

Không ai so với Tề Mộ hiểu rõ hơn tại sao hán lại không muốn về nhà. Chỉ tiếc là hán không có lý do gì để không thể trở về cả.

Hiện tại có thể dùng việc học bù lấy cơ về nhà trễ một chút, nên điều này đối Doãn Tu Trúc mà nói nhất định rất vui vẻ.

“Được rồi, ” Tề Mộ ảo não lên tiếng: “... Học, tớ học!” Trời ạ, thế mà cậu lại muốn sau giờ học ở lại trường nửa tiếng chờ bằng cơ đấy

Khóe miệng Doãn Tu Trúc hơi cong.

Tề Mộ không cam lòng nói: “Tớ chính là vì cậu mới học đó!”

Doãn Tu Trúc không có cách nào hình dung ra cỗ nhiệt khí đang sôi lên trong lòng mình, tựa hồ đem cả máu của hán hun nóng “Cám ơn cậu.”

“Cám ơn cái gì?” Tề Mộ gãi gãi ót, tự dưng biệt nữ, “Cậu dạy kèm cho tớ thì tớ phải cảm ơn cậu mới đúng... À... Tớ còn lâu mới cảm ơn cậu, tớ ghét học lắm”

Doãn Tu Trúc lại nói: “Là tớ không tốt.”

“Cậu đừng có nói như thế chứ.” Tề Mộ tức giận đáp, “Nếu cậu không tốt thì tớ đã sớm phải mông rời đi rồi”

Tuy không nói rõ ràng nhưng ý tứ ra sao thì đã sớm bày ở trước mắt, khóe miệng Doãn Tu Trúc nhếch lên có làm thế nào cũng không kìm lại được.

—— Vì cậu mà tớ mới làm chuyện đáng ghét như vậy.

Tại sao Tề Mộ lại tốt như thế. Trên đời có một Tề Mộ tốt bụng nhường này hẳn phải thật may mắn mới có thể gặp được.

Sau giờ học được phụ đạo riêng nên thành tích của Tề Mộ tăng nhanh như gió. Ước chừng lên được 9 điểm, lập tức đá Hứa Tiểu Minh và Đồng Quý Sinh xuống, trở thành người đứng thứ ba từ dưới lên!

Đứng trước kết quả này, thật lòng cảm thấy vui vẻ cũng chỉ có hai người.

Một là Doãn Tu Trúc, hai là Tề Đại Sơn.

Thật vi diệu đó là, hai người này đều cảm thấy rất vui khi cậu thi được có 71 điểm.

Hứa Tiểu Minh cầm bài thi 78 điểm khóc huhu: “Mộ Mộ ơi, sao cậu có thể phản bội tui tớ như vậy được? Cứ giữ mức 70 điểm không tốt à? Tại sao lại cúi đầu trước thế lực hắc ám thế chứ!”

Tề Mộ mắng nó: “Cậu mau lăn ra chỗ khác đi, tớ không muốn thông đồng làm bậy với cậu đâu.”

Hứa Tiểu Minh bị phản nói: “Cậu thay đổi rồi, không còn là ngôi sao sáng nhất lớp chúng ta nữa”

Tâm trạng Tề Mộ vô cùng tốt, mắt thấy nó muốn chấm dứt bài thi bảo bối của mình bèn cảnh giác lên tiếng: “Đừng đụng vào bài thi của tớ đó nha, rui mà hư thì cậu không đền nổi đâu.”

Hứa Tiểu Minh: “...” Không phải chỉ có 80 điểm thôi à! Tui đây cũng chỉ kém cậu có 2 điểm thôi! Đáng tiếc chênh lệch 2 điểm này nó thực sự không thể vượt qua nổi...

Thành tích tăng lên nên việc học bỏ túc có thể tiếp tục. Ngoài miệng Tề Mộ cũng không bài xích như vậy, cậu không thích nghe Từ Đức giảng bài nhưng lại bằng lòng nghe Doãn Tu Trúc. Giọng nói của Doãn Tu

Trúc rất êm tai, lại không nói dài dòng, thỉnh thoảng còn lấy sô cô la ra thưởng cho cậu. Tề Mộ lại giống như tiểu bạch thỏ nhìn chăm chăm củ cà rốt, nhảy nhót trông đến là vui vẻ.

Đảo mắt một cái bọn họ đã lên lớp 4. Thời tiết cũng mát dần, đến cuối tháng mười là bắt đầu lạnh đến run lấy bẫy.

Một tuần trước Tề Mộ đã nhớ ra một chuyện, chờ chờ đợi đợi chậm chậm đến sắp không nhịn nổi, cuối cùng cũng đến ngày 9/11.

Ngày hôm nay là sinh nhật của Doãn Tu Trúc, Tề Mộ biết được điều này từ chỗ lão Từ.

Sinh nhật của Tề Mộ đã tổ chức ở trường học nửa năm trước. Sau khi trải qua ngày sinh nhật, Tề Mộ và Doãn Tu Trúc cùng nhau cầu nguyện, lão Từ lúc ấy đã hỏi Tề Mộ một câu, Tề Mộ đáp: “Doãn Tu Trúc không có sinh nhật, cho nên tụi em cùng nhau làm.”

Lão Từ cảm thấy ngũ vị tạp trần: “Làm gì có ai lại không có sinh nhật được?”

Tề Mộ trả lời: “Cậu ấy từ nhỏ đã vậy rồi.”

Từ Đức sững sờ, liền nói ngay: “Để thầy đi kiểm tra một chút, lúc em ấy đăng kí học chắc chắn có điền trong giấy tờ.”

Vì vậy sinh nhật của Doãn Tu Trúc đã được hé lộ, Tề Mộ nghiêm túc nhớ thật kĩ, dự định cho hấn kinh hỉ.

Tề Mộ biết Doãn Tu Trúc không thích náo nhiệt nên vẫn luôn nín nhịn đến khi tất cả mọi người đều đi hết. Lúc hai người học bỏ tụi cậu mới lấy ra phần quà đã chuẩn bị từ trước.

“Sinh nhật vui vẻ!” Tề Mộ lớn tiếng nói.

Doãn Tu Trúc nhìn thấy trước mặt mình là một chiếc bánh ngọt sô cô la, cả người liền cứng đờ ra.

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau đồng chí Tiểu Doãn muốn lớn thật nhanh rồi.

=====

Doãn tiểu công cung Thiên Yết, nếu sau này lớn lên bị em Mộ trêu như trêu chóa xong hắc hóa thì tôi cũng hông ngạc nhiên lắm =))))))))))

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bánh ngọt rất nhỏ, đường kính nhiều nhất chỉ có 10cm giống như một cái oản lớn (*)

(* (Cái Oản – Gaiwan): là tách trà không có quai cầm và có nắp. Hình minh họa:

Nhưng nó lại có hình dáng của một chiếc bánh ngọt điển hình, đặc biệt trên bề mặt có dựng một tấm standee nhỏ, viết —— sinh nhật vui vẻ.

Doãn Tu Trúc nhìn hồi lâu mới không thể tin được mà hỏi: “Tớ, là của tớ sao?”

Tề Mộ đã thèm thuồng nguyên một ngày, thèm đến nỗi buổi trưa cũng ăn không ngon. Lúc này nhìn thấy sô cô la, mắt đều xanh (*): “Đương nhiên! Hôm nay là sinh nhật của cậu mà.”

(*Buổi tối mắt sói có màu xanh, ý muốn mô tả một cái gì đó hoặc một thứ gì đó mà bản thân cực kì muốn có được)

“Làm sao cậu biết?” Thật ra Tề Mộ nói như vậy hẳn cũng đã quyết định hôm nay sẽ là sinh nhật mình. Nếu không phải ngày mà hẳn chào đời thì cũng coi như là ngày hẳn tái sinh.

Có người chúc mừng vậy thì đây chính là sinh nhật của hẳn rồi.

Tề Mộ nói: “Giáo viên chủ nhiệm kiểm tra trong hồ sơ nhập học của cậu, bên trong có ghi.”

Doãn Tu Trúc trong lòng run lên —— Đúng rồi, hẳn có sinh nhật, chỉ là không ai bằng lòng nhắc đến mà thôi.

Tề Mộ lấy nến ra, vừa châm vừa nói: “Bánh ngọt hơi nhỏ nên không cắm được nhiều nến. Do đó tớ để 3 cái có được không?”

Doãn Tu Trúc hoàn hồn: “Cắm bốn cái đi.”

Tề Mộ nghiêng đầu: “Tại sao?”

“Chúng ta gặp nhau vào năm 4 tuổi.”

Trí nhớ của Tề Mộ không tốt lắm: “Hình như là vậy nha, hồi học lớp chồi mẫu giáo.”

Doãn Tu Trúc rũ mắt nở nụ cười: “Tiếc là tớ không nhớ rõ hôm đó là ngày bao nhiêu.” Hắn còn quá nhỏ, không phân rõ ngày tháng, thế nhưng hắn lại vĩnh viễn nhớ kỹ ngày hôm ấy, một khắc kia dưới ánh nắng của buổi chiều tà cùng với nụ cười chạm đến tận linh hồn hắn.

“Cái này thì nhớ làm gì?” Tề Mộ đáp, “Đã quen biết rồi thì sau này sẽ làm bạn bè cả đời”

“Ừm!” Doãn Tu Trúc dùng sức gật đầu.

Mũi hắn chua xót, trong mắt phủ đầy sương mù, trên khóe miệng nở nụ cười xưa nay chưa từng có. Phảng phất đem vui sướng trong lòng đều cụ thể hóa, tựa như dòng máu luôn được sưởi ấm trong suốt 6 năm kia cuối cùng cũng được đưa đi tuần hoàn khắp cơ thể, khiến cả người hắn nóng bừng lên.

Tề Mộ giục hắn: “Tối đây ước đi, sau đó thôi nén!”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu, bàn tay nhỏ chắp lại, nghiêm túc nhắm hai mắt.

Đây là ngày sinh nhật của hắn. Tinh linh ước nguyện của hắn.

Hắn chỉ có duy nhất một nguyện vọng —— vĩnh viễn có thể ở bên cạnh Tề Mộ

Vừa tham lam lại hèn mọn, hắn nguyện dùng cả đời không ngừng cầu xin điều ước ấy.

Tề Mộ rất hiếu kỳ: “Cậu cầu nguyện cái gì thế?”

Doãn Tu Trúc đối với cậu lúc nào cũng thiên y bách thuận (*), lúc này lại vô cùng kín miệng: “Không thể nói.”

(* rắm rập nghe lời, không trái một câu)

“Được rồi, nói ra lại mất linh.” Nhưng Tề Mộ vẫn vô cùng tò mò, “Hay viết ra được không?”

Cậu lớn như vậy rồi đương nhiên đã biết tinh linh ước nguyện chính là Kiều nữ sĩ. Tề Mộ cũng muốn trở thành tinh linh ước nguyện của Doãn Tu Trúc nhưng cậu lại không có hỏa nhãn kim tinh như mẹ mình, do đó nhìn không thấu Doãn Tu Trúc muốn cái gì. Như vậy làm sao mới có thể thỏa mãn tâm nguyện của hắn đây?

Doãn Tu Trúc tuyệt đối sẽ không lấy lời thề trọng yếu ra đùa giỡn: “Không được, sẽ mất linh.”

Tề Mộ: “...” Được rồi... Chỉ có thể cảnh giác cao độ tiếp tục quan sát vậy! Chắc là có liên quan đến học tập vì cậu luôn cảm thấy Doãn Tu Trúc rất thích việc học...

Doãn Tu Trúc gỡ nến xuống, lại không nở cắt bánh.

Tề Mộ thêm ăn đến trong lòng phát hoảng: “Mau ăn đi, tớ đã nhờ ba đặt làm bánh toàn sô cô la, bảo đảm là rất ngon!”

Doãn Tu Trúc cầm dao bắt động.

Tề Mộ nhìn hắn: “Làm sao thế?”

Doãn Tu Trúc vẫn không xuống tay được, hắn thấp giọng nói: “Có thể không ăn không?”

Tề Mộ đói bụng cả ngày giờ liền mở to mắt: “Tại sao không ăn? Ngon cực kỳ luôn á!” Đói sắp chết, thêm sắp chết rồi. Thật muốn nhào tới một ngụm nuốt trọn luôn!

Môi Doãn Tu Trúc hơi động, âm thanh buồn bã từ trong lồng ngực trực tiếp phát ra: “Đây là lần đầu tiên tớ được nhận quà sinh nhật nên tớ muốn giữ nó lại.”

Tề Mộ: “Đây chính là sô cô la á! Sẽ bị chảy hết đó, không giữ được đâu”

Doãn Tu Trúc mím môi, không lên tiếng.

Tề Mộ sợ nhất là dáng vẻ này của hắn. Cứ như thế 80% sẽ vô thanh vô thức rơi nước mắt. Thấy hắn khóc lóc thì tim của Tề Mộ liền như đang bị ai hung hăng nện cho một trận vậy

“Rồi rồi.” Tề Mộ nói, “Tớ tặng cho cậu thêm một món quà nữa không phải là được rồi sao.”

Doãn Tu Trúc đột nhiên ngẩng đầu. Cái này sao có thể, hắn sẽ không tham lam như thế đâu.

Tề Mộ: “... Tớ viết cho cậu một tấm thiệp chúc mừng, cái này có thể giữ được.”

Doãn Tu Trúc ánh mắt sáng lên như sóc thấy được quả hạnh, không có chút chống cự nào: “Được, được.”

Tề Mộ nói: “Cậu chờ tớ chút!”

Cậu chạy tới bàn học của Hứa Tiểu Minh, sau khi mở ra phát hiện một xấp thiệp chúc mừng —— lễ giáng sinh còn hơn một tháng nữa nên Hứa Tiểu Minh đã bắt đầu chuẩn bị.

Tề Mộ rút một tấm, trở về nói: “Chỉ có màu hồng thôi, cậu đừng chê nhé.”

Doãn Tu Trúc nhanh chóng lắc đầu: “Sẽ không!”

Tề Mộ mở một cái thiệp trống rỗng, vừa viết vừa nói: “Hứa Tiểu Minh quả là có bản lĩnh, mua nhiều thiệp chúc mừng như vậy là chuẩn bị đưa cho nữ sinh trong trường chúng ta mỗi người một tấm sao?”

Doãn Tu Trúc căn bản không quan tâm cái đó, hắn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Tề Mộ, nhìn cậu cầm lấy bút, nhìn cậu viết chữ.

—— Doãn Tu Trúc, chúc cậu sinh nhật vui vẻ. Hi vọng rằng chúng ta sẽ là bạn tốt cả đời!

Tề Mộ.

Chữ Tề Mộ và khuôn mặt cậu là hai thái cực khác nhau. Cậu có dáng vẻ ngoan ngoãn lại đáng yêu, một đôi mắt to so với rất nhiều cô gái còn đẹp hơn, tính tình thì 100% là của một tiểu bá vương, nét chữ nét người.

Ý tứ một chút thì có thể mô tả là rồng bay phượng múa, nhưng căn bản là cuồng phong bạo vũ!

Tề Mộ cầm lấy thiệp chúc mừng, sau khi thổi cho khô thì đưa cho Doãn Tu Trúc: “Tớ viết không đẹp lắm, đừng chê nha.”

Hắn làm sao có thể ghét bỏ chữ của cậu được! Doãn Tu Trúc cẩn thận nhận lấy, xem đi xem lại: “Rất đẹp”

Tề Mộ gãi gãi sau đầu nói: “Thiệp chúc mừng rất đẹp, chỉ là chữ của tớ lại giống với hái hoa tặc thủ đoạn ác độc gì đó.”

Doãn Tu Trúc căn bản không quan tâm thiệp chúc mừng có hình dáng ra sao, hắn chỉ nhìn thấy chữ Tề Mộ viết thôi.

“Tớ rất thích.”

Tề Mộ lặng lẽ quan sát hắn, trong lòng có chút hồi hộp: Cái thiệp hồng này đẹp như vậy sao? Lễ nào Doãn Tu Trúc thích màu hồng? Nếu không thì cậu tặng hắn một cái cặp sách màu hồng có được không ta.

Tề Mộ Mộ nào bỏ hình ảnh Doãn Tu Trúc lưng đeo cặp sách nhỏ màu hồng, run run một cái.

—— Sao tự dưng lại thấy có chút manh là sao nhầy!

Lần này đã có thể ăn bánh kem, hai người không dùng dao, Doãn Tu Trúc đề nghị: “Bánh lớn như vậy, hai đứa mình dùng thìa xúc luôn đi”

Tề Mộ: “Được đó.”

Cậu cho là Doãn Tu Trúc ngại phiền phức, nhưng kỳ thực Doãn Tu Trúc chỉ muốn cho cậu ăn nhiều thêm một chút. Cắt ra thì sẽ là mỗi người một nửa, nếu ăn chung thì hắn sẽ ăn chậm lại để Tề Mộ có thể ăn nhiều hơn.

Sau thời kì sóng yên biển lặng. Thời tiết càng ngày càng lạnh, đồng chí Hứa Tiểu Minh lại càng càng biết gây chuyện hơn.

Lễ giáng sinh vừa qua, nó liền dính phải “scandal”.

Một đám con gái chạy tới lấy thiệp chúc mừng đập nó: “Đồ tra nam!”

Hứa Tiểu Minh bị nện đến mặt mày xám xịt, luôn miệng cầu cứu.

Lần này người anh em tốt Phương Tuấn Kỳ cũng không thèm để ý đến nó, ai bảo một mình nó lại đi chọc ghẹo nửa số nữ sinh trong trường làm gì? Thật không biết xấu hổ!

Hứa Tiểu Minh ủy khuất vô cùng, chạy đến phía cuối lớp, nằm úp sấp trên bàn Tề Mộ gào lên: “Tớ chỉ sớm giăng lưới rộng rãi thôi mà, chờ lên sơ trung là tớ đã có bạn gái rồi! Bọn họ thật ngu ngốc, ghen tị nên mới đánh tớ như vậy”

Tề Mộ vừa mới ngủ một tiết xong, mơ mơ màng màng nhìn nó: “Ghen tị với cậu cái gì?”

Hứa Tiểu Minh: “Đại khái là vì tớ đẹp trai đi?”

Tề Mộ chán chảng thêm nhìn.

Hứa Tiểu Minh bi phẫn: “Chẳng lẽ tớ không đẹp trai? Không phải tớ là hotboy của lớp (1)mình sao?”

Xét thấy Tề Mộ đã lấy của nó một tấm thiệp chúc mừng, vì vậy bèn nói: “Cỏ đuôi chó.” (2))

(1+2: hotboy lớp = ban thảo ; ban = lớn ; thảo = cỏ)

Hứa Tiểu Minh lại bắt đầu gào tiếp.

Doãn Tu Trúc ngồi ở hàng trước không quay đầu lại, chỉ là tay cầm bút không khỏi dùng thêm sức.

Tề Mộ giống như một cái nam châm, luôn có thể hút tất cả mọi người tới bên cạnh cậu. Hứa Tiểu Minh cũng thế, Đồng Quý Sinh cũng vậy, bọn họ vừa sợ cậu vừa muốn tiếp cận cậu.

Ai lại không thích một người dương quang chói lọi như thế chứ? Đó đều là bản năng cả.

Kì nghỉ Tết Nguyên Đán, tất cả mọi người đều thu xếp trở về nhà.

Doãn Tu Trúc không hứng thú với việc này. Hắn chán ghét kỳ nghỉ, chán ghét ba ngày nghỉ ngọt ngào, tràn đầy tử khí kia.

Nhưng mấy ngày Tết ấy, Doãn gia lại trở nên náo nhiệt xưa nay chưa từng có.

Doãn Chính Công trở lại tổ chức tiệc rượu, mời không ít người quen lẫn bạn bè tới tham gia.

Mẹ Doãn Tu Trúc, Vu Đại Vân – nữ chủ nhân của căn nhà vẫn như trước không lộ mặt, bà ở trong phòng của chính mình tựa như đang trên hoang đảo, yên tĩnh như thể cả thế giới chỉ còn có mình bà.

Hiếm thấy Doãn Chính Công cho Doãn Tu Trúc vẻ mặt ôn hòa. Bởi vì y về nhà cho nên bảo mẫu đối xử với Doãn Tu Trúc tốt hơn rất nhiều, lấy ra lễ phục ngay ngắn chỉnh tề, cẩn thận giúp hắn mặc vào.

Nếu như là sáu năm trước, Doãn Tu Trúc chắc chắn sẽ cảm thấy thụ sủng nhược kinh, nhưng lúc này hắn chỉ cảm thấy những cơn gió lạnh buốt đang xuyên thấu lồng ngực hắn khiến lục phủ ngũ tạng đều đóng băng lạnh lẽo.

Bên ngoài đã chuẩn bị kĩ lưỡng, Doãn Tu Trúc liền tránh ra chỗ khác.

Hắn không thích căn phòng lớn sáng ngời kia, không thích những người xa lạ trên mặt lúc nào cũng là nụ cười giả tạo, càng không thích mỗi lời nói mà người đàn ông là cha hắn kia nói ra.

Hắn không quay về nhà, chỉ là chịu ở trong gió rét, ngồi tại một góc nhỏ trong hoa viên.

Ngày mùng 1 tháng 1, thời tiết lạnh đến mức làm hàm răng lập cập va vào nhau.

Doãn Tu Trúc ăn mặc phong phanh nhưng cũng không cảm thấy lạnh, bởi vì hắn đang cầm trong tay một tấm thiệp màu hồng nhạt.

Bên trên có dòng chữ mà Tề Mộ viết cho hắn:

—— bạn tốt suốt đời.

Nhìn chằm chằm bốn chữ này khiến bản thân hắn như được tiếp thêm sức mạnh.

Hắn ngấm ngấm đến xuất thần, thậm chí còn không chú ý đến việc có người đã tới gần.

“Đây là cái gì?” Thanh âm khinh thường của thiếu niên vang lên, sau đó y duỗi tay ra cướp đi tấm thiệp trong tay Doãn Tu Trúc.

Đại não Doãn Tu Trúc trống rỗng một giây, đột nhiên đứng lên.

Trước mặt hắn chính là một học sinh cấp hai, y mặc một bộ lễ phục trang trọng, ngực cài một đóa hoa màu lam nhạt làm bằng tơ lụa giống như thật, tao nhã độc đáo. Tóc của thiếu niên được chải ngược ra sau gáy để lộ cái trán trơn bóng, nhưng đôi mắt nhỏ hẹp sắc bén bên dưới hàng lông mày mỏng lại chứa đầy ác ý.

Y là đứa trẻ nhà bác gái của Doãn Tu Trúc, anh họ Vương Trác.

“Thiệp chúc mừng à?” Vương Trác khẽ cười nói, “Thế mà vẫn có người biết đến sinh nhật của mày sao?”

Sắc mặt Doãn Tu Trúc trở nên lạnh lẽo: “Trả lại cho tôi.”

“Tức giận hả? Thật là dọa người quá mà, chắc là mày sẽ không giống mẹ mày nhào lên cắn người đâu nhỉ!”

Doãn Tu Trúc siết chặt nắm đấm, trán nổi đầy gân xanh: “Trả lại nó cho tôi.”

Wang Trác cười khẩy một tiếng, bắt đầu nói bằng cái chất giọng khàn khàn khó nghe: “Trả lại cho mày à? Được, đến lấy đi!” Nói xong y bèn đem tấm thiệp chúc mừng ném vào trong đài phun nước ngay gần đó.

“Không! Đứng!” Doãn Tu Trúc liều mạng lao tới, cả người đều té trên nền gạch xanh (*), nhưng cũng không thể với tới tấm thiệp đang bay một đường parabol rơi thẳng vào trong hồ nước.

(*Ảnh minh họa:

Như bị búa tạ nện trúng, Doãn Tu Trúc cơ hồ mất đi năng lực suy nghĩ.

Âm thanh chọt xa chọt gần của Vương Trác vang lên: “Một cái thiệp chúc mừng rách nát cũng coi là báu vật như vậy, thật đúng là thằng ngốc.” Dứt lời y quay lưng bỏ đi.

Doãn Tu Trúc cả người run rẩy, đại não kêu lên những tiếng ong ong. Hắn không nghe được bất kỳ âm thanh nào, không thấy rõ bất cứ đồ vật gì, trong đầu chỉ có tấm thiệp chúc mừng nho nhỏ mà Tề Mộ viết cho hắn.

Nó đang ở dưới nước, bên trong cái hồ này, hắn rất muốn đi tới vớt nó ra.

Ban đêm âm 4-5 độ, thiếu niên có chứng sợ hãi nước cực độ lão đảo đứng lên.

Hắn muốn tới lấy nó, đó chính là món quà sinh nhật tuyệt nhất và cũng là duy nhất mà kiếp này hắn nhận được.

Doãn Tu Trúc không biết bản thân làm sao có thể bước vào trong nước, không biết bản thân nhấc chân lên thế nào, hắn chỉ thấy mực nước không ngừng dâng lên đến gần bắp chân của hắn, không đến eo, không tới ngực hắn, cuối cùng lấp kín mũi miệng của hắn.

“Tại sao mày lại sinh ra!! Thằng nghiệt tử này tại sao mày lại sinh ra hả!!”

Âm thanh một người phụ nữ cổ sức hét lên vang vọng vào tai hắn, chấn động tâm hồn hắn.

Bà ấy không những không hi vọng hắn chào đời mà thậm chí còn muốn giết hắn.

Bị chính mẹ ruột mình oán hận, sinh mệnh của hắn sao mà thấp kém đến thế.

—Anh tên là Tề Mộ, em tên gì?

Thanh âm non nớt tận sâu trong đáy lòng hắn vang lên, giống như một ngọn lửa đang hùng hực cháy, ngoan cường làm tan chảy tất cả băng giá.

Doãn Tu Trúc mở mắt ra, khuôn mặt run rẩy tái nhợt, tay vẫn nắm chặt tấm thiệp.

Nó bị ngâm nước đến không còn hình dạng, nét chữ mơ hồ nhìn không rõ nữa.

Doãn Tu Trúc lại như đã tìm về báu vật vừa mất đi, cẩn thận đem nó đặt ở trên ngực.

Đài phun nước không sâu, chỉ mới đến bắp đùi nhưng nước từ trên cao phun xuống lại làm ướt cả người hắn.

Hắn đứng ở trong làn nước lạnh lẽo, giống như bị móng vuốt của quỷ từ Địa ngục Vô Gian trói buộc tay chân.

Hắn chặt vật đứng vững, yếu đuối đến mức ngay cả thứ nho nhỏ trước ngực đây cũng không giữ gìn được.

Quá yếu, hắn quá yếu ớt.

Hắn không thể bảo vệ tấm thiệp mà Tề Mộ tặng hắn thì có tư cách gì tham lam ước muốn ở bên cạnh Tề Mộ mãi mãi đây.

Hắn căn bản không xứng đáng được ở bên cạnh cậu ấy!

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ... Bạn tốt suốt đời cái gì chứ, ngâm hồng thì cũng được thôi, dù sao đây cũng là một tấm “thẻ người tốt” dính đầy bả.

Hôm nay viết đến đoạn sinh nhật của Doãn Tu Trúc cũng vừa đúng lúc là sinh nhật của tôi luôn 233333

14. Chương 14

Hứa Tiểu Minh cũng đang ở Doãn gia, Hứa gia và Doãn gia không tính là thế giao, chỉ có điều gần hai năm trở lại đây có hợp tác qua. Doãn Chính Công mời Hứa Hạng Hữu, bởi vì đây còn là “Gia yến” (*) cho nên Hứa Hạng Hữu cũng đưa vợ con tới.

(Tiệc gia đình. Ở đây mình không dịch ra mà để đấy cho nó có không khí hội nhà giàu)*

Hứa gia vẫn vạch rõ ranh giới. Sản nghiệp của Doãn gia rất lớn, mời đến vô số người có quyền thế, Hứa Hạng Hữu không muốn trèo cao nên Hứa Tiểu Minh đương nhiên cũng sẽ không tiếp cận bất kì ai. Nó ở trong phòng đợi một lúc liền cảm thấy thực sự tẻ nhạt cho nên chạy ra ngoài.

Vừa ra tới nơi thì lại thấy cả người Doãn Tu Trúc ướt đầm.

“Cậu... Làm sao thế?” Là bạn học nhiều năm như vậy, Hứa Tiểu Minh hiển nhiên biết việc Doãn Tu Trúc sợ nước, ướt thành cái dạng như vậy, chẳng lẽ bị rơi xuống nước sao?

Nó chạy vài bước tới, gấp gáp hỏi: “Cậu có cần gọi...” Người nhà tới đây không?

Hứa Tiểu Minh còn chưa nói xong thì đã nghẹn ứ như bị ai bóp cổ, cảm thấy sợ hãi không tài nào hình dung nổi.

Thiếu niên ở trước mắt mặc một cái áo đuôi tôm màu đen (*), cả người đều thấm đầy nước lạnh làm cho tóc tai ướt đầm. Vài sợi tóc dài dính bết lên trán làm tôn lên màu da trắng nõn càng ngày càng tái nhợt, tựa như toàn bộ huyết sắc đều bị rút khô, chỉ còn dư lại mặt tuyết lạnh như băng.

Hắn ngược mắt, đôi con ngươi đen so với bóng đêm càng sâu đậm hơn, phẳng phất giống một cái động sâu không thấy đáy đem tất thấy bao gồm cả ánh sáng nuốt chửng.

Hứa Tiểu Minh run một cái, có loại cảm giác sợ hãi như đang gặp quỷ.

“Đừng nói ra.” Doãn Tu Trúc khàn cổ họng mở miệng.

Hứa Tiểu Minh rất cơ trí, chỉ có thể liên tục gật đầu: “Được, được.”

Doãn Tu Trúc đi lướt qua nó. Thời điểm vai hai người sượt qua nhau, hơi nước lạnh như băng dưới đêm đông thấu xương nường theo không khí mỏng manh xông thẳng vào trái tim Hứa Tiểu Minh.

Ngay sau đấy, nó lại nghe được âm thanh của Doãn Tu Trúc. Lần này nhỏ hơn như là đang cảnh cáo nó: “Đặc biệt là đừng nói với Tề Mộ.”

Hứa Tiểu Minh đứng nghiêm, cứng ngắc gật đầu: “Được.”

Qua một hồi lâu, Hứa Tiểu Minh mới quay đầu lại, nó chỉ thấy được bóng lưng dần dần biến mất trong màn đêm. Trong nháy mắt đó, nó có cảm giác rằng Doãn Tu Trúc đang tiến vào bóng tối vô tận.

Kỳ nghỉ kết thúc, Tề Mộ vừa tan học liền chạy tới chỗ bàn học của Doãn Tu Trúc đầu tiên.

Ngồi cùng bàn Doãn Tu Trúc là một bạn gái, vừa nhìn thấy Tề Mộ tiến đến liền lập tức rời đi.

Tề Mộ lôi đồ vật để trong lòng ngực ra: “Cho cậu.”

Doãn Tu Trúc cúi đầu ho khan một tiếng.

Tề Mộ cau mày nói: “Tại sao lại bị cảm rồi?” Cậu đưa tay sờ trán hẳn, “Phát sốt?”

Doãn Tu Trúc cầm lấy tay cậu đáp: “Không sao đâu”

“Cậu ốm thì về nhà nghỉ đi.”

“Sắp thi học kỳ rồi, tớ không muốn làm chậm trễ thời gian.”

Tề Mộ không tán thành: “Chắc chắn cậu sẽ lại được 100 điểm, trễ tí thì có sao đâu”

Doãn Tu Trúc dừng lại, nói rằng: “Tớ không muốn về nhà.”

Lời này như đâm vào tim Tề Mộ, cậu lên tiếng: “Vậy tớ đi cùng cậu tới phòng y tế nghỉ ngơi.”

Khóe mắt Doãn Tu Trúc nhuộm chút ý cười: “Đừng làm trễ nải việc học của cậu đó.”

“Học hành cái quý gì, đi thôi.” Cậu kéo Doãn Tu Trúc ra bên ngoài.

Hứa Tiểu Minh đang ngồi cách hai dãy bàn học không nhin được nhìn sang, nó bỗng nảy sinh hoài nghi rằng mấy ngày trước chính mình đã thấy ảo giác, làm sao mà lại nghĩ Doãn Tu Trúc đáng sợ được nhỉ? Cậu ta không phải vẫn như bình thường sao? Hiền lành, ngoan ngoãn, nghe lời Tề Mộ.

Ý niệm này mới vừa chợt lóe, Hứa Tiểu Minh liền cảm thấy một tầm mắt lạnh lẽo rơi trên người mình. Nó run run, bắt gặp khóe mắt mang ý cảnh cáo của Doãn Tu Trúc.

Hứa Tiểu Minh lập tức dựng thẳng sách giáo khoa lên, trong lòng vẫn còn sợ hãi: *Đâu má, cậu ta sẽ không giết người diệt khẩu đúng không!*

Tề Mộ cùng với Doãn Tu Trúc trốn học một tiết, cảm thấy mỹ mãn. Rất nhiều lần khi cậu trở về trường thì đều mang cho Doãn Tu Trúc đủ loại sô cô la, hiển nhiên đều là sô cô la rồi.

Doãn Tu Trúc không thích ăn nhưng lại rất yêu thích chúng. Bởi lẽ hắn biết rõ rằng đây là tâm ý của Tề Mộ —— cậu chỉ đơn thuần đem đồ vật mình thích nhất chia sẻ cho hắn mà thôi.

Tầm lòng này, hắn cực kì quý trọng.

Vào tiết bơi lội buổi chiều, Doãn Tu Trúc được lão Từ gọi vào trong phòng làm việc.

Từ Đức nghe thấy tiếng ho khan vô cùng nhẹ của hắn bèn hỏi: “Bị cảm sao?”

Doãn Tu Trúc đáp một cách gọn gàng dứt khoát: “Đã uống thuốc rồi ạ.”

Từ Đức: “Thầy có mấy bộ đề vốn muốn cho em làm một chút, bắt quá thân thể em không thoải mái thì vẫn nên...”

“Không sao đâu ạ.” Doãn Tu Trúc trả lời, “Thầy cứ để em làm.”

Hắn không tới lớp bơi lội nên Tề Mộ có thể xuống nước chơi. Thật tốt!

Từ Đức do dự một chút: “Mấy đề này rất quan trọng, em chắc chắn là mình đủ sức làm không?”

Doãn Tu Trúc: “Không thành vấn đề ạ.”

Có lẽ bởi vì đang bị cảm mạo nên âm thanh có chút khàn khàn mà Từ Đức thì luôn cảm thấy có chỗ nào đấy không giống lắm. Hắn tựa hồ càng bình tĩnh hơn, cũng không như lúc trước cẩn thận dè dặt mà là quyết đoán hơn, có chủ kiến hơn.

Hắn quyết đoán cái gì cơ chứ?

Từ Đức không biết, bắt quá mấy tập đề này vẫn đưa cho hắn làm.

Doãn Tu Trúc xem xét kĩ lưỡng đề bài sau đó tay nắm bút ngừng lại, Từ Đức liên tục nhìn chăm chăm vào hắn, tự nhiên chú ý đến điều đó, y đúng là sẽ không cho rằng Doãn Tu Trúc đang thấy đề bài khó, y hiểu thiếu niên ở trước mắt đây đã nhìn thấu cách giải.

Từ Đức vốn đã chuẩn bị giảng giải cho hần, ấy vậy mà Doãn Tu Trúc cái gì cũng không hỏi. Hần viết, ngồi bút nhỏ và trơn lộ ra đường cong xinh đẹp, tạo thành từng chữ Hán hoàn mỹ.

Nếu như nói mỗi lần Tề Mộ Mộ viết chữ là lại không dám nhìn thẳng, thì khi thấy Doãn Tu Trúc viết cũng tương tự.

Một là không nỡ nhìn thấy giấy bút bị nét chữ như gà bới phá hỏng, một là chẳng nỡ nhìn nét chữ đẹp vô cùng kia ở trên tấm giấy không xứng đáng với giá trị của nó!

Từ Đức cảnh đẹp ý vui nhìn chăm chú cả một tiết cho đến lúc Doãn Tu Trúc nộp bài thi.

Ba tờ bài thi, bốn mươi phút đã làm xong, càng chết hơn nữa chính là tất cả đều đạt điểm tối đa, đến một dấu chấm câu sai cũng không có.

Từ Đức cầm ba tờ bài thi lên xem đi xem lại: “Giỏi, rất giỏi!”

Doãn Tu Trúc buông bút xuống, yên tĩnh ngồi ở đó.

Từ Đức dừng lại, thẳng thắn nói: “Đây là bộ đề thi sơ trung, chỉ cần có thể trả lời đúng 80% là em đã có thể nhảy lớp được rồi.”

Hiện tại Doãn Tu Trúc đã đạt 100%.

Doãn Tu Trúc nhìn về phía y: “Thầy ơi, em muốn ở lại lớp chúng ta ạ”

Nghe hần nói như vậy, Từ Đức thậm chí ngay cả một chút bất ngờ cũng đều không có, trong lòng còn xuất hiện ý niệm quả nhiên là thế.

Từ Đức vì hần mà suy nghĩ, vẫn nói ra điều nên nói: “Trường học của chúng ta trước đây không cho phép lớp 4 nhảy lớp, vẫn chú trọng đến toàn bộ phương vị tố chất trưởng thành hơn. Sau lớp 4 thì không phải nghĩ đến vấn đề này nữa vì thầy tin rằng em có thể tự lo cho bản thân mình nên việc nhảy lớp đối với em mà nói là lựa chọn rất tốt.”

Doãn Tu Trúc lắc đầu, lặp lại câu trả lời: “Em muốn ở lại lớp chúng ta.”

Từ Đức cân nhắc một chút, nói tiếp: “Nếu như em nhảy lớp thì chắc chắn cha của em sẽ...”

Y còn chưa dứt câu, Doãn Tu Trúc đã cắt lời: “Em không học vì ông ấy.”

Từ Đức sợ run lên, muốn nói bao nhiêu thứ thì giờ không thốt ra được cái nào cả — trong lòng y rất mâu thuẫn, một mặt không hy vọng Doãn Tu Trúc nhảy lớp, bởi vì đứa nhỏ này tính tình lắm lì, nếu phải thay đổi hoàn cảnh mới thì sợ không thể thích ứng nổi. Mặt khác, y lại hy vọng Doãn Tu Trúc nhảy lớp, con cái có thành tích ưu tú như vậy cha mẹ nào lại không cao hứng cho được? Đứa trẻ này còn nhỏ, có thể được cha mẹ để ý tới cũng sẽ cảm thấy tự tin thêm một chút.

Bất quá Doãn Tu Trúc đã sớm có chủ ý, hắn vừa mở miệng liền từ chối. Sở dĩ ngồi làm thật tốt mấy bài thi này chỉ là do tôn trọng Từ Đức.

Từ Đức khẽ thở dài: “Em là vì Tề Mộ đúng không?”

Doãn Tu Trúc không do dự mà gật đầu: “Vâng ạ.”

Từ Đức nói: “Hiện tại thành tích của Tề Mộ rất tốt. Thầy sẽ để ý tới em ấy nhiều hơn, em không cần lo đâu.”

Nhắc đến Tề Mộ, trong mắt của hắn tựa hồ mới có chút ánh sáng, hắn đáp: “Không phải cậu ấy không thể rời xa em, mà là em không thể rời khỏi cậu ấy.”

Một câu nói này khiến cho Từ Đức ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt y đột nhiên nảy ra một suy nghĩ vô cùng đáng sợ

Doãn Tu Trúc đối với Tề Mộ...

Không...Từ Đức dứt khoát phủ định, một đứa trẻ thì biết cái gì cơ chứ? Doãn Tu Trúc chỉ là thấy cô đơn, có được một người bạn như Tề Mộ cũng giống như nắm được một khúc gỗ nổi trên đại dương mênh mông, không có cách nào buông tay.

Nghĩ tới đây, Từ Đức không hiểu sao lại đau lòng, hắn ôn tồn nói: “Thế cứ như vậy đi, cũng tốt.”

Doãn Tu Trúc trở về, Từ Đức cẩn thận thu hồi ba tờ bài thi chỉ có thể dùng hoàn mỹ để hình dung — *là đúng hay sai đây?*

Từ Đức cảm thấy bản thân y không sai, nhảy qua lớp 5 và 6 được gọi là thần đồng nhí thì sao? Cái Doãn Tu Trúc thiếu chính là một môi trường ổn định.

Nhảy lớp đối với Tề đại ca mà nói nằm ở một le vô vô cùng khác biệt, không có chút liên quan gì tới cậu cả.

Cậu căn bản không biết Doãn Tu Trúc vừa đi làm bài thi, càng không biết Doãn Tu Trúc vừa từ chối cái gì, cậu từ lớp bơi lội trở về liền hỏi hắn: “Lão Từ không bắt nạt cậu chứ?”

Doãn Tu Trúc ngửa đầu liền thấy mái tóc ướt sũng của cậu, hấn vừa lắc đầu vừa cầm khăn để cho cậu lau tóc: “Thầy giáo Từ đối xử với tớ rất tốt.”

Tề Mộ ghét nhất là lau tóc, cậu đơn giản là trực tiếp nằm úp sấp xuống, cánh tay buông thõng xuống bàn học, chỉ chừa lại cái đầu hướng về phía Doãn Tu Trúc.

“Cả ngày toàn cho cậu làm thêm đề, cái này gọi là tốt với cậu sao?”

“Làm bài tập rất thú vị.”

Tề Mộ gào thét: “Thú vị cái quỷ ấy!”

Doãn Tu Trúc cười cười.

Tề Mộ đầu không chú tâm, mới nói mấy câu đã lảng sang chuyện khác: “... Tóc tai thật là phiền phức, tớ muốn để đầu trọc cơ.”

Doãn Tu Trúc dừng tay, đáp: “Như thế này rất đẹp mà” Tóc Tề Mộ vừa mềm vừa ngắn, lau khô xong cả đầu sẽ xù lên. Chính cậu thì thấy rất phiền nhưng Doãn Tu Trúc lại thích vô cùng.

Tề Mộ đảo mắt, cười hì hì nói: “Cậu cảm thấy đẹp lắm sao?”

Doãn Tu Trúc: “Ừ, rất đẹp.”

“Vậy được ” Tề Mộ đắc chí, “Sau này việc lau tóc giao hết cho cậu!”

Doãn Tu Trúc: “...”

Trong mắt Tề Mộ thì Doãn Tu Trúc đang không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng thật ra hấn chỉ đang bị sự vui sướng làm cho thất thần.

Tề Mộ cười ha ha: “Cứ quyết định như vậy đi, cậu đừng có lười biếng đấy!”

Doãn Tu Trúc thật lâu sau mới nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười nhẹ nhưng vô cùng thật lòng: “Ừm.”

——Làm sao lại lười biếng được, hấn sẽ vui vẻ chịu đựng.

Đông đi xuân tới, hạ về thu đến, nháy mắt đám củ cải nhỏ đã lớn thành một tốp thiếu niên choai choai,

cũng sắp đến lúc thi tốt nghiệp lớp 6.

Từ tiểu học lên sơ trung, không có tí hồi hộp nào cả.

Tiểu học Quốc Thụy có cả trường sơ trung, đơn giản là mọi người cùng nhau chuyển phòng học tới nơi khác, tiếp tục học tập cho giỏi.

Bất quá cũng có chỗ mới mẻ, sơ trung mở đợt chiêu sinh rộng rãi, không chỉ dừng lại ở tiểu học Quốc Thụy mà còn chiêu mộ không ít học sinh ở các trường tiểu học khác. Đi theo con đường giáo dục bắt buộc, không còn là nơi bồi dưỡng tinh anh với các khoản chi phí khổng lồ nữa.

Nguyên nhân chủ yếu là lên sơ trung, tiểu học Quốc Thụy có không ít đứa trẻ trực tiếp xuất ngoại, số lượng học sinh thuộc sơ trung bị thiếu hụt nên đơn giản là mở đợt chiêu sinh.

Tề Mộ không quan tâm những thứ này, cậu không ra nước ngoài, Doãn Tu Trúc cũng vậy, như thế là được rồi.

Cái cậu quan tâm hơn chính là...

“Quyết định vậy nhé.” Tề Mộ từ đằng sau chọt Doãn Tu Trúc một cái “Nghỉ hè chúng ta sẽ đi trại hè.”

Đợi cả một cấp tiểu học, cuối cùng cũng đến ngày hôm nay.

Doãn Tu Trúc đứng dậy, ngồi bên cạnh hắn làm bài: “Ừ, cứ quyết định vậy đi.”

Tề Mộ không thèm làm bài, cậu nghiêng đầu đánh giá Doãn Tu Trúc: “Tại sao tớ lại có cảm giác cậu cao hơn tớ nhỉ?”

Doãn Tu Trúc buông lỏng cây bút, quay đầu nhìn cậu: “Có sao?”

“Đứng lên” Tề Mộ bắt nói, “Tự mình so thử”

Doãn Tu Trúc cười cười, ôn tồn đáp: “Được.”

Hắn ngồi dậy, Tề Mộ nhìn xong nhủ thầm: *em gái nhỏ của tui sao lại không có một chút dáng vẻ dễ thương nào vậy?*

Lại còn đẹp trai mới đau chứ.

Tác giả có lời muốn nói: Làn da sô cô la của Tề Mộ muốn được lên sân khấu.

Không nỡ Doãn – tới thời kỳ trưởng thành – Tu Trúc.

15. Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiếu niên 12-13 tuổi, mặt mày đã nảy nở.

Doãn Tu Trúc hồi bé gầy gò, ngũ quan tinh xảo, cộng thêm làn da trắng nõn mịn màng rất giống một bé gái. Nhưng giờ đây nửa phần nữ tính cũng hoàn toàn không còn nữa.

Vóc người hần cao gầy, thân thể thẳng tắp như cây trúc xanh trên núi cao, tuổi còn nhỏ nhưng đã ẩn chứa sự sắc sảo.

Đôi mắt xinh đẹp cũng không còn rụt rè nữa, trái lại bởi vì đuôi mắt hẹp và dài mà tạo ra cảm giác lãnh đạm người sống chớ lại gần. Bất quá khi hần nhìn về phía Tề Mộ, đuôi mắt kia liền nhẹ nhàng rũ xuống, không còn vẻ vô cùng đáng thương mà là ba phần ẩn nhẫn vui mừng và bảy phần dung túng kiềm nén.

Tề Mộ nhìn hần chằm chằm một lát, chán nản nói: “Tớ cũng muốn có mắt một mí.” Đẹp trai lắm nha! Sau khi lớn lên trực tiếp lột xác, nào giống cậu, vẫn là một gương mặt con nít.

Doãn Tu Trúc: “Cậu như vậy rất đẹp.”

Tề Mộ ghét bỏ đáp: “Cậu nói câu này giống hệt mẹ tớ.”

Doãn Tu Trúc tủm tỉm cười, không nói thêm nữa.

Tề Mộ cầm tay hần kéo ra phía sau: “Lại đây so thử một chút.”

Đo chiều cao như vậy bình thường đều dựa lưng vào nhau. Nhưng Tề Mộ không làm thế, cậu thích mặt đối mặt hơn, lý do thì rất là cây ngay không sợ chết đứng: “Dựa lưng vào nhau thì nhìn thế nào được? Ông đây muốn tận mắt chứng kiến thời khắc chiến thắng của mình.”

Cậu và Doãn Tu Trúc đã so chiều cao với nhau rất nhiều lần, lần nào cậu cũng thắng. Ngày hôm nay đứng gần nhau như thế này, cậu liền biết mình ăn phải thức ăn quá hạn rồi. Sắp thua!

Cậu giương mắt nhìn chằm chằm Doãn Tu Trúc, hai người chỉ cách nhau có một bàn tay, cậu buồn bực lên tiếng: “Cậu nhắm mắt làm gì?”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ: “Nhắm mắt rồi thì thấy ai cao hơn ai sao được nữa?”

Lông mi Doãn Tu Trúc run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, mới hé một chút đã đụng ngay phải ngôi sao nhỏ lấp lánh trong con ngươi của Tề Mộ. Ngay sau đó một luồng nhiệt nóng bỏng liền chạy dọc theo toàn thân hần khiến hần có chút cứng đờ ra, rất không được tự nhiên.

Tề Mộ lại nói tiếp: “Lông mi cậu cũng dài quá ha!”

Doãn Tu Trúc: “...”

“Ồi đệt!” Hứa Tiểu Minh mờ ám kêu lên, “Hai cậu làm gì đấy, hôn nhau à?”

Các bạn học đều đi đến lớp bơi lội còn Tề Mộ và Doãn Tu Trúc ở trong phòng học. Hứa Tiểu Minh tới hôm qua chơi game đến tận 12h, buồn ngủ rũ rượi, chạy về lớp định ngủ bù nhưng vừa mới vào liền thấy một màn trước mặt!

Tề Mộ mắng nó: “Lăn đi, tụi này đang so chiều cao nhé.”

Hứa Tiểu Minh trước đây sợ Tề Mộ nhất, bây giờ có cho tiền cũng không dám nhìn Doãn Tu Trúc. Nó hiểu rõ tính tình Tề Mộ, tiểu bá vương này nhìn thì dữ thật nhưng kỳ thực lại vô cùng nghĩa khí, chỉ cần đừng vô duyên vô cớ bắt nạt người khác thì cậu sẽ không chủ động đánh ai hết.

Hứa Tiểu Minh vốn miệng tiện, đặc biệt đối với người mình thì lại càng không thể không nói: “Tớ lại tưởng cậu ruốt cuộc cũng đại phát thú tính, ngay cả anh em cũng không buông tha.”

Tề Mộ tiến lên cho nó một cước: “Đừng nghĩ ai cũng như cậu, đồ tra nam!”

Hứa Tiểu Minh sờ mũi một cái, mặt dày nói: “Người ta gọi phong lưu.”

Tề Mộ: “Vừa điên vừa lưu manh, đúng là phong lưu thật (*).”

(* Chữ phong () trong phong lưu mà Tề Mộ nói có nghĩa là Điên = phong tử + lưu manh => phong lưu. Còn chữ phong () mà Hứa Tiểu Minh nói có nghĩa là gió)

Hai người bọn họ ở kia đấu võ mồm với nhau còn Doãn Tu Trúc đứng im tại chỗ, Tề Mộ nhìn thấy, gọi hần: “Đứng ở đó làm gì hả, người khổng lồ.” Ba chữ cuối cùng mang theo giọng điệu chua xót.

Hứa Tiểu Minh còn muốn lăm mồm, Doãn Tu Trúc bèn liếc mắt nhìn nó một cái nó liền tắt nắng luôn: “Tớ... Trở về ngủ bù, tớ đi đây.” Nói xong cũng nằm sấp xuống, giả bộ ngủ.

Tề Mộ mặc kệ nó, tiến tới bên cạnh Doãn Tu Trúc: “Hai năm qua cậu ăn gì mà sao cao nhanh vậy?”

Doãn Tu Trúc: “Ăn nhiều thịt và cải xanh, thêm một ít sô cô la nữa.”

Tề Mộ vừa nghe xong mặt liền xị ra: “Không bằng để tớ chết luôn đi cho rồi.”

Âm thanh Doãn Tu Trúc dịu dàng hơn: “Cậu đừng lo lắng, chú Tề cao như vậy thì cậu cũng sẽ không thấp được đâu”

Đương nhiên là sẽ không có chuyện đó, bây giờ cậu vẫn còn chiếm lấy vị trí ngồi cuối lớp cơ mà, chỉ là...Tề Mộ không cam lòng nói: “Tớ muốn cao hơn cậu.”

Doãn Tu Trúc: “Tại sao”

Tề Mộ bây giờ không giống hồi còn nhỏ nữa, sẽ biết ngại khi nói “Cậu cao hơn tớ thì tớ còn bảo vệ cậu thế nào được nữa” ra, cậu chỉ thuận miệng đáp: “Vị trí cuối cùng là ngai vàng của tớ, kể cả cậu thì tớ cũng sẽ không nhường đâu”

Doãn Tu Trúc hé miệng nở nụ cười: “Tớ với cậu ngồi cùng bàn không tốt à?”

Ấy? Tề Mộ ánh mắt sáng lên: “Hợp lý nha, cậu vẫn thông minh nhất. Quả là thi được 100 điểm không phải chỉ để làm cảnh mà”

Ý cười trong mắt Doãn Tu Trúc trở nên sâu hơn: “Tiếc là sắp tốt nghiệp rồi, dù muốn hay không thì cậu cũng phải nhường ngai vàng cho người khác.”

Tề Mộ: “...”

Hần tức giận nói: “Tất cả là tại cậu, sớm không cao, muộn không cao, lại cố tình đến gần lúc tốt nghiệp rồi mới cao lên.”

Hứa Tiểu Minh đang nằm úp sấp ở phía trước giả bộ ngủ đã nghe được toàn bộ câu chuyện, trên cánh tay nổi đầy da gà: Thật đáng ghét, tui và 18 cô bạn gái cũ cũng không có đáng ghét như vậy!

Tề Mộ vẫn rất để ý đến vấn đề chiều cao. Thật ra cậu biết nguyên nhân Doãn Tu Trúc có thể cao lên nhanh như vậy, không biết phải gió gì mà tên nhóc này từ hai năm trước đã bắt đầu kiên trì chạy bộ vào sáng sớm. Bất kể trời gió hay mưa, mùa hè hay mùa đông, đều phải đúng giờ đúng phút chạy 5km.

Đoán chừng là do vận động tiêu hao, ăn uống cũng nhiều hơn cho nên mới có thể nhanh chóng cao lên như vậy

Tề Mộ quyết tâm, dự định cũng đi chạy bộ.

Cậu chống lại cơn buồn ngủ, sáng sớm bò dậy, ra khỏi cửa chạy 300 mét liền mồ hôi đầm đìa mà quay về.

Chạy cái quỷ gì hử. Trời nóng như vậy, ở trong phòng ngồi điều hòa chẳng tốt hơn sao!

Tề Mộ Mộ xoay đầu, bèn nghĩ tới phòng tập thể hình ở nhà mình, toan đi tới máy chạy bộ thử một lần... Tổ chất thân thể của cậu rất tốt, thể lực cũng vậy, các hạng mục vận động đều rất mạnh, nhưng căn bản là do cậu lười biếng, không chịu kiên trì.

Chạy chậm một chút thì đã mất kiên nhẫn, mới chạy được có 10 phút đã buông xuôi. Vừa nghĩ tới phải kiên trì tận hai năm mới có thể cao lên, trong nháy mắt Tề đại ca tức vũ khí đầu hàng, ngoan ngoãn quay về phòng ngủ tiếp.

Thôi thôi, bây giờ mới lớp sáu, chờ lên sơ trung cậu sẽ tham gia đội bóng rổ, nhất định có thể vượt qua Doãn Tu Trúc!

Đến lúc thi tốt nghiệp, các bạn trong lớp lại không quá khắt khe— thi được bao nhiêu cũng sẽ được học lên tiếp thôi. Ngược lại tâm tình của Từ lão đồng chí lên xuống không ổn định, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị lấy kính mắt xuống lau nước mắt.

“Cả lớp!” Lão Từ chân thành thâm tình mà nhìn đám nhóc, “Lên sơ trung, các em chính là gần trưởng thành rồi, thời thanh xuân tươi đẹp đang ở phía trước chờ các em, thầy hi vọng các em có thể dũng cảm tiến tới, nghiêm túc đi trên con đường quan trọng nhất của cuộc đời mình...”

Nhìn thấy thầy giáo còn phải nói hơn nửa giờ nữa mới xong, Tề Mộ trước hết đã gục xuống bàn.

Từ Đức quát một cái liền gọi cậu dậy: “Mấy em đang ngủ kia tỉnh ngay cho tôi, qua ngày hôm nay, các em có muốn nghe tôi lải nhải cũng đều không có cơ hội nữa đâu!”

Tề Mộ nghĩ thầm... Không ai muốn nghe thầy lải nhải hết, nhưng vẫn ngồi dậy, lười biếng chống cằm, nghe lão Từ diễn giảng.

Lão Từ rất tốt, Tề Mộ cảm thấy được chính mình sau này có lẽ ở một lúc nào đó sẽ nghĩ đến y.

Nói xong lời cuối cùng Từ Đức vẫn lấy kính xuống bắt đầu điên cuồng lau nước mắt. Ai có thể nghĩ tới, một ông chú đầu trọc bụng bia lại có một tấm lòng dịu dàng như vậy được.

Tề Mộ cười cười, nằm úp sấp trên bàn học.

Khóc như thế thật quá mất mặt, nhưng thật ra lại có chút không nỡ.

Sáu năm rồi, chưa nghĩ tới thì còn không sao, vừa nghĩ thì lại phát hiện ra thời gian trôi qua quá nhanh, cũng thật thỏa mãn.

Sau giờ học, Hứa Tiểu Minh nước mắt giàn giụa tiến lại gần: “Lão Từ đi làm giáo viên quả là nhân tài không được trọng dụng, thầy ấy nên đi làm nhà diễn thuyết, bảo đảm vô cùng đáng xem.”

Tề Mộ không khách khí chút nào cười nhạo nó: “Nhìn lại bản thân cậu đi.”

Hứa Tiểu Minh khóc đến mức mắt đều đỏ: “Cậu cũng không khóc à.”

Tề Mộ khịt mũi coi thường: “Khóc có gì hay đâu.”

Hứa Tiểu Minh liếc mắt một cái đã nhìn thấu: “Thật ra là cậu gục xuống bàn một tiết rồi khóc đúng không?”

Tề Mộ háng giọng: “Không phải.”

“Được! Được, quả là Tề đại ca tâm địa sắt đá!”

Tề Mộ đuổi nó như đuổi ruồi, sau đó chạy đi tìm Doãn Tu Trúc: “Có khóc không?”

Doãn Tu Trúc không khóc, ngẩng đầu hỏi cậu: “Chúng ta tặng cho thầy Từ một phần quà được không?”

Trong lòng Tề Mộ cũng nghĩ như vậy: “Được, ngày mai chúng ta cùng đi mua.”

Doãn Tu Trúc: “Không cần mua, viết cho thầy tấm thiệp chúc mừng đi.”

Tề Mộ nghĩ một hồi, gật đầu đáp: “Vậy thì viết thiệp chúc mừng, nhưng mà tớ vẫn phải mua thêm một ít”

Ngày hôm sau Tề Mộ chia ra một xấp thiệp chúc mừng, kiểu dáng muốn bao nhiêu rực rỡ thì có bấy nhiêu, mỗi tấm đều có một đẳng cấp khác nhau.

Cậu nhân lúc nghỉ giữa giờ bắt đầu phát cho mỗi người một cái, cất giọng nói: “Viết cho hay vào đó, nếu viết sai thì đến chỗ tớ lấy tấm khác.” Cậu đã mua rất nhiều.

Không chỉ có viết thiệp chúc mừng, Tề Mộ còn đem theo một chiếc máy ảnh Polaroid (*), bắt đầu truyền tay nhau từ người thứ nhất, mỗi người tự chụp một tấm hình dán lên thiệp chúc mừng.

(*Là máy chụp ảnh lấy ngay hay Instant Camera, polaroid là tên của tấm ảnh sau khi được chụp bởi loại máy này. Hình minh họa:

Hứa Tiểu Minh một bên hạ xuống nét bút như giun như dế, một bên nói với Phương Tuấn Kỳ: “Đây là muốn cho lão Từ khóc đến ba ngày ba đêm chứ gì, không hổ là anh Mộ tâm địa sắt đá của chúng ta!”

Phương Tuấn Kỳ gật đầu liên tục: “Quá kiên cường”

Lúc chiếc máy ảnh truyền tới chỗ Doãn Tu Trúc, hắn quay đầu lại gọi: “Tề Mộ.”

Tề Mộ đang chiến đấu với tấm thiệp chúc mừng, nghe thấy tiếng hắn gọi thì ngẩng đầu lên.

“Tách” một tiếng, Doãn Tu Trúc đã ấn nút chụp

Tề Mộ nở nụ cười: “Sao không nói sớm tớ còn tạo dạng, phải chụp thật đẹp trai mới được!”

Doãn Tu Trúc cố ý nói: “Chụp lại một tấm nữa.”

Tề Mộ lập tức tạo dáng trông thật bảnh chòe: “Thế này, đẹp trai không?”

Doãn Tu Trúc nhìn chằm chằm camera: “Đẹp lắm.” Thêm một tấm nữa được chụp.

Tề Mộ xem tấm lúc trước hắn chụp, lên tiếng: “Tấm này xấu chết mất, bỏ đi.”

Doãn Tu Trúc: “Vứt ảnh không may mắn, cho tớ đi.”

Tề Mộ không xem đây là chuyện gì to tát: “Được.”

Cậu cầm lên tấm ảnh chụp được tạo dáng ban nãy của cậu, cẩn thận dán lên tấm thiệp chúc mừng.

Doãn Tu Trúc nhìn dáng dấp rũ rắm chăm chú của cậu cảm thấy ngón tay hơi ngứa, rất muốn chụp một tấm ảnh khác.

“Doãn Tu Trúc, cậu dùng xong chưa?” Nữ sinh bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

Doãn Tu Trúc hoàn hồn, đem máy ảnh đưa cho cô: “Xong rồi.”

Ai biết Tề Mộ lại chen vào: “Chờ đã, cho tớ mượn tí.”

Máy ảnh vốn là do cậu mang đến, đương nhiên khi cậu muốn lấy lại thì bạn nữ kia cũng không có ý kiến gì: “Tớ không cần gấp đâu.”

Tề Mộ nhe răng cười với cô: “Cậu giúp tớ chụp một tấm nha.”

Cô bé bị cặp răng nanh nhỏ làm cho rung động: “Được, được.”

Tề Mộ một khoác vai Doãn Tu Trúc, hai người sát lại gần nhau: “Chụp cho tụi tớ một tấm nào.”

Khi tiếng máy ảnh vang lên Doãn Tu Trúc mới hoàn hồn. Mặt của Tề Mộ kề sát vào mặt hắn, hai người tựa vào nhau gần đến mức ngay cả một sợi tóc cũng chen không lọt. Thậm chí hắn có thể cảm nhận được gò má co lại do đang cười của Tề Mộ, động tác nhỏ ấy giống như một đốm lửa thiêu cháy lồng ngực hắn.

“Sao cậu lại xị mặt ra như thế” Tề Mộ lèm bèm “Không thèm cười gì cả”

Doãn Tu Trúc nhìn tấm hình kia chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc “Chụp lại một tấm khác vậy”

Tề Mộ chỉ đành đi nhờ bạn học thêm lần nữa “Lại một tấm, chờ cậu ấy cười thì hăng chụp nhé”

Cô bé gật đầu liên tục “Được”

Tấm thứ hai Doãn Tu Trúc nở một nụ cười cẩn thận và câu nệ, Tề Mộ lại rất thích, cậu nói: “Tấm này đẹp, có chút dáng dấp hồi còn nhỏ của cậu.” Rụt rè, ngoan ngoãn

Doãn Tu Trúc không bày tỏ ý kiến, hắn giữ lại tấm thứ nhất, Tề Mộ giữ tấm thứ hai – đây là lần đầu tiên bọn họ chụp ảnh chung.

Từ lâu đồng chí nhận được một đồng thiệp chúc mừng, không ngoài dự đoán mà khóc thành một đoàn.

Mấy đứa nhóc này, mấy đứa nhóc này...

Đây tuyệt đối là món quà tuyệt vời nhất mà từ khi trở thành giáo viên Từ Đức đã nhận được.

Bởi vì quá cảm động, lão Từ lại trở về lớp số 1, phát biểu một bài diễn thuyết dài tận một tiếng.

Tề đại ca bị sốc quá nên ngồi phịch trên bàn học: Biết vậy không tặng thầy ấy thiệp chúc mừng nữa!

Thời học sinh tiểu học cứ thế vẽ một dấu chấm hết, trại hè mà Tề Mộ mong đợi đã lâu rốt cuộc cũng tới.

Đến địa điểm đã hẹn trước, Tề Mộ một mặt ghét bỏ nhìn Hứa Tiểu Minh và Phương Tiểu Mập: “Hai cậu đừng có gây chuyện đấy.”

Hứa Tiểu Minh khóc huhu, tui mới không muốn đến đây! Nắng vỡ mặt ra, phơi nắng với chả phơi phiec gì chứ!

Phương Tuấn Kỳ càng oan ức hơn, nó cực kì bất đắc dĩ! Nếu không phải nó có ít bạn thì đã sớm treo cổ Hứa Tiểu Minh đang một khóc hai nháo kia lên rồi!

Doãn Tu Trúc hỏi Tề Mộ: “Đồ đạc mang đủ chưa?”

Tề Mộ: “Đủ rồi.”

Nói xong cậu liền khẽ thở dài: “Vốn tưởng rằng chỉ có hai đứa tụi mình, ai dè còn phải chăm sóc hai đứa con ghê kia nữa”

Con ghế số 1 Hứa Tiểu Minh “...”

Con ghế số 2 Phương Tuấn Kỳ: “...”

Thật xin lỗi, đã làm lỡ mất tuần trăng mật của hai ba ba rồi!

Việc này nói ra cũng rất dài dòng, Doãn Tu Trúc không muốn mang hai người bọn họ đi theo nhưng nếu không có Hứa Tiểu Minh giúp đỡ thì hẳn cũng không dễ dàng ra khỏi nhà như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: mong rằng trong trường học có thể có nhiều giáo viên như Từ lão đồng chí

16. Chương 16

Doãn Tu Trúc không có cách nào trực tiếp đưa ra yêu cầu với Doãn Chính Công. Hắn không giống khi còn bé phải cố tỏ ra chăm chỉ nữa, chỉ cần có thể đạt mục đích là được.

Trước tiên Doãn Tu Trúc tìm Hứa Tiểu Minh, dạy nó phải nói thế nào.

Về phần Hứa Tiểu Minh tại sao lại nghe lời như thế: Thứ nhất là sau tối hôm đó nó cũng có chút kinh sợ Doãn Tu Trúc; thứ hai, bạn học Tiểu Minh là một học tra, so với Tề Mộ thì đúng là vô phương cứu chữa.

Doãn Tu Trúc không giúp nó gian lận, chỉ là trước khi thi thì giúp nó đoán đề.

Ban đầu Hứa Tiểu Minh bày ra một mặt nghi ngờ, sau đó phát hiện hắn đoán đề trúng đến 80% thì liền tâm phục khẩu phục, tình nguyện làm tùy tùng cho học bá.

Doãn Tu Trúc dạy nó nói cũng không khó, chủ yếu là phải chọn đúng dịp.

Hứa Tiểu Minh nhân lúc cha mình và Doãn tổng đều ở đây bàn xong chính sự thì chạy tới, xin cha cho đi trại hè, bởi vì thấy chú Doãn nên tiện thể nhắc đến Doãn Tu Trúc luôn.

Doãn Chính Công trong lòng lạnh nhạt với Doãn Tu Trúc thế nào đi chăng nữa thì ngoài mặt vẫn cư xử bình thường. Hứa Tiểu Minh ở trước mặt y nói như thế thì y chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, Doãn Tu Trúc nhận được một cú điện thoại từ trợ lý của cha báo về chuyện đi trại hè.

Hết thủy đều thuận lý thành chương, không có kẻ hở.

Lúc Doãn Tu Trúc cúp điện thoại, tâm tình bình tĩnh, không mong đợi cũng không có thất vọng. So với cái vị là cha trên danh nghĩa của hắn kia thì hắn càng quan tâm tới người chân chính đối tốt với hắn hơn.

Bởi vì lí do này nên Hứa Tiểu Minh không thể không đi, nhưng nó buồn lắm, nhìn Doãn Tu Trúc rồi lại nhìn sang Tề đại ca, nó nhất thời cảm thấy bản thân mình như một lá cải thìa bị kẹp ở giữa bơ vơ không nơi nương tựa.

Chính là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chia, Hứa Tiểu Minh đi cả tối đến Phương gia, ở trong phòng Phương Tuấn Kỳ vừa khóc vừa nháo còn suýt thì thất cổ.

Trong lòng Phương Tiểu Mập không muốn đi, nhưng nó không có nhiều bạn đến mức có thể tuyệt giao với Hứa Tiểu Minh, vì vậy lòng không cam tình không nguyện theo đến.

Tề Mộ ghét bỏ hai đứa con ghẻ của mình, lại cũng không biết con ghẻ cũng đang ghét bỏ cậu!

Trời nóng nực, ở nhà chơi game không tốt sao, đi ra ngoài tắm nắng như một đám nảo tàn làm gì cơ chứ!

Cân nhắc đến vấn đề an toàn nên không xuất ngoại, chỉ chọn một hải đảo nhỏ được khai phá không tệ, mặc dù vậy nhưng vẫn cách thành phố B khá xa, phải bay tận hai, ba tiếng.

Bốn cậu thiếu niên cùng đi đổi vé máy bay, xong xuôi Tề Mộ nhìn xuống chỗ ngồi.

Hứa Tiểu Minh là 1A, Doãn Tu Trúc là 1C, Tề Mộ là 1D, Phương Tuấn Kỳ là 1F.

Khoang hạng nhất một hàng có bốn chỗ ngồi, Hứa Tiểu Minh và Doãn Tu Trúc ngồi cùng nhau ở một bên, Tề Mộ và Phương Tuấn Kỳ ở phía còn lại, Doãn Tu Trúc và Tề Mộ cách nhau một dãy lối đi.

Tề Mộ nhìn chằm chằm một lát, xác nhận thêm “Tớ và Phương Tuấn Kỳ ngồi cùng nhau?”

Hứa Tiểu Minh cũng nhìn thấy, mặt biến sắc —— Nó và Doãn Tu Trúc phải ở cạnh nhau tận 3 tiếng đồng hồ? Nhảy dù vẫn tốt hơn!

“Chúng ta đổi chỗ!” Hứa Tiểu Minh phăm phăm tiến về trước nói với Tề Mộ.

Tề Mộ: “Chỗ của cậu rất tốt nha, được dựa vào cửa sổ đấy.”

Hứa Tiểu Minh: “Tớ không thích ngồi gần cửa sổ.”

Phương Tuấn Kỳ vô cùng chuyên nghiệp mà lật tẩy nó: “Lần trước chúng ta đi đảo Tề Châu (*) không phải cậu sống chết cũng muốn ngồi sát cửa sổ sao? Còn nói không được dựa vào cửa sổ thì sẽ chết trên máy bay.”

(Đảo Tế Châu chính là đảo Jeju của Hàn Quốc)*

Hứa Tiểu Minh: “...” *Tên béo chết bầm kia mi nói ít đi một tí không được à!*

Phương Tuấn Kỳ bắt gặp ánh mắt của nó, liền ngậm miệng.

Tề Mộ liếc nhìn Hứa Tiểu Minh một cái, Hứa Tiểu Minh run sợ, không biết mình chọc phải chỗ nào của vị đại ca này.

“Được thôi.” Âm thanh lạnh lạnh của Tề Mộ vang lên “Bọn mình đổi chỗ.”

Hứa Tiểu Minh kinh hồn bạt vía, thực sự không rõ bản thân sai ở chỗ nào.

Doãn Tu Trúc cũng nhận ra, hẩn nhìn về phía Tề Mộ.

Tề Mộ nhanh chân về phía trước, chuẩn bị qua cửa kiểm tra an ninh.

Hứa Tiểu Minh kéo Phương Tuấn Kỳ ra sau lú ra lú rú: “Cậu muốn hại chết tớ à!”

Về mặt Phương Tiểu Mập vô tội: “Tớ chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

Hứa Tiểu Minh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Ăn ngay nói thật em gái cậu ấy!”

Phương Tuấn Kỳ: “Tớ không có em gái.”

Hứa Tiểu Minh: “Bảo mẹ cậu sinh thêm một đứa đi!”

Phương Tuấn Kỳ: “Sinh ra để cậu mắng em tớ à?”

Hứa Tiểu Minh: *Móa nó, đôi lúc thật không hiểu rõ tên mập mập chết bầm này là ngốc thật hay chỉ giả vờ nữa!*

Sau khi qua cửa kiểm tra an ninh bọn họ đến sảnh chờ máy bay, đầu óc Phương Tiểu Mập mới load kịp: “Tề Mộ giận cậu hả?”

Phí lời, giờ chỉ còn thiếu mỗi viết chữ “tức giận” lên trán nữa thôi! Tới sảnh chờ máy bay rồi, Hứa Tiểu Minh rút một cốc cocacola đem đi lấy lòng Tề đại ca. Tề Mộ không thèm liếc mắt nhìn, tự mình rót một cốc nước chanh.

Hứa Tiểu Minh chủ động đem điều khiển từ xa cho cậu, Tề Mộ cũng không phản ứng, nghiêm túc uống nước chanh cần hạt dưa.

Hứa Tiểu Minh thấp thỏm bất an, quay đầu nhìn Phương mập đang cầm hai cái hamburger, ba cái chân gà nướng và bốn cái vé máy bay, tức giận nói: “Cậu là quỷ chết đói đầu thai à!”

Phương Tuấn Kỳ: “Buổi sáng ra khỏi nhà sớm quá tớ chưa kịp ăn.”

Hứa Tiểu Minh: “...” Thật là muốn chết quách cho rồi, mới bắt đầu mà đã gặp rắc rối thế này thì 6 ngày 7 đêm tới thì biết sống sao đây!

Tề Mộ cảm thấy khó chịu đương nhiên không thể gạt được Doãn Tu Trúc, bắt quả Doãn Tu Trúc giống với Hứa Tiểu Minh, không rõ tại sao cậu lại tức giận.

Muốn nói nguyên do vì sao thì chính là chuyện đổi chỗ ngồi.

Lẽ nào Tề Mộ không muốn ngồi cạnh hấn sao? Trong lòng Doãn Tu Trúc căng thẳng, không được phép suy nghĩ nhiều.

Ngoài vấn đề này ra thì làm gì còn nguyên nhân nào khác nữa.

Sau khi lên máy bay, Tề Mộ và Doãn Tu Trúc ngồi ở phía trước, Tề Mộ hỏi: “Cậu có muốn ngồi gần cửa sổ không?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu nói: “Tớ ngồi đây là được rồi.”

Tề Mộ đi vào trước ngồi xuống vị trí ban đầu của Hứa Tiểu Minh, Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ cũng vào bên trong. Tuy nói là cách một lối đi nhưng đều là một hàng cả, ai nói chuyện thì người xung quanh cũng nghe thấy được hết.

Doãn Tu Trúc vẫn hỏi: “Cậu không muốn ngồi cạnh tớ à?”

Âm thanh của hấn lúc nói lời này rất nhẹ, cũng không nhìn Tề Mộ, rũ mắt xuống che đi sự run rẩy.

Tề Mộ nhìn vào mắt hấn, cảm thấy vô cùng đau lòng, không khỏi ném cho Hứa Tiểu Minh một ánh nhìn dữ dằn.

Hứa Tiểu Minh: “!” *Dời ơi, đến cùng là con đã làm sai điều gì.*

Tề Mộ đáp: “Tớ chỉ đang tức Hứa Tiểu Minh.”

Doãn Tu Trúc sững sốt một chút, Hứa Tiểu Minh cũng vênh tai lên nghe, muốn biết vì sao bản thân lại bị tuyên án tử hình.

Tề Mộ ra vẻ hùng hồn nói: “Cậu ta dựa vào cái gì lại không muốn ngồi cạnh cậu? Chúng ta là bạn học đã nhiều năm như vậy, ngồi gần nhau thì có làm sao? Cậu ta vừa thấy thế liền đề nghị đổi chỗ với tớ thì coi thế nào được?”

Doãn Tu Trúc triệt để ngây dại.

Hứa Tiểu Minh & Phương Tuấn Kỳ: “...”

Tề Mộ cảm phẫn bổ sung: “Uổng công tớ coi cậu ta là bạn bè mà cậu ta lại đối xử với cậu như thế, sau này không cần để ý đến cậu ta nữa”

Oan uổng quá mà! Hứa Tiểu Minh kêu lên thảm thiết “Tớ không có, tớ không phải, tớ...”

Tề Mộ lướt qua Doãn Tu Trúc nhìn nó: “Thế chẳng lẽ là do tớ bắt ép cậu đổi chỗ?”

Hứa Tiểu Minh: “...” Đúng là nó đề nghị trước, đập má, như này thì giải thích thế nào giờ!

Sau khi hai người ầm ĩ một trận, rốt cuộc Doãn Tu Trúc mới phục hồi tinh thần lại, hắn nắm chặt tay Tề Mộ, âm thanh phải cực lực áp chế mới có thể trông thật bình tĩnh: “Không sao đâu.”

Tề Mộ bị hắn nắm đến ngẩn ra: *Lực mạnh ghê nha, quả nhiên vẫn còn buồn sao?*

Cậu không ầm ĩ cãi nhau với Hứa Tiểu Minh nữa, trở tay nắm chặt Doãn Tu Trúc, nói rằng: “Nếu trong lòng cậu cảm thấy oan ức thì phải nói ngay, cứ nín nhịn như thế thì mới bị người khác bắt nạt” Nói xong liền trừng mắt nhìn Hứa Tiểu Minh.

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy mu bàn tay nóng rát, chỗ bị Tề Mộ chạm vào giống như là đang thiêu đốt hắn. Đốm lửa trong lòng kia đang hận không thể đem lực phủ ngũ tạng hắn hóa thành tro, hắn không biết phải hình dung tâm tình hiện giờ của mình như thế nào, sự vui sướng lớn lao thế này, thân thể của hắn không thể chứa nổi.

“Không ai bắt nạt tớ hết.” Doãn Tu Trúc cố gắng để cho bản thân trở nên bình tĩnh đáp, “Chỉ cần có cậu ở đây thì không ai có thể bắt nạt tớ.”

Hắn nói một câu mang hai ý nghĩa này với giọng rất thấp, ngoại trừ Tề Mộ ra, không ai nghe thấy được.

Hứa Tiểu Minh cũng không có tâm tình nhét thêm cái gì vào tai nữa, nó đang bị oan vô cùng mà, oan như Đâu Nga luôn (*) nó oan ức đến độ sắp nhảy máy bay tới nơi rồi đây!

(“Oan Đâu Nga” là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện có thật về nỗi oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Truyện kể Đâu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng. Vở kịch được cho là sự đặt định về khái niệm người tốt người xấu và nhân quả báo ứng trong cuộc sống không bao giờ sai)*

Phương Tuấn Kỳ hỏi nó: “Tội mình đổi chỗ nhé?”

Hứa Tiểu Minh cảm kích đến rớt nước mắt: “A Mập, vẫn là cậu tốt với tớ.”

Phương Tuấn Kỳ: “Tớ sợ cậu chết trên máy bay thật”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Tề Mộ là kiểu người nói xong liền thôi, đặc biệt là khi toàn bộ chuyển đi trong mắt Doãn Tu Trúc đều mang ý cười. Cậu thấy hẳn dường như thật sự không có chịu ủy khuất nên cũng tha cho Hứa Tiểu Minh.

Hứa Tiểu Minh đem bát đựng trái cây của mình “cúng” cho cậu.

Tề Mộ không cần, chỉ nói: “Cậu đối xử tốt với Doãn Tu Trúc thì chúng ta vẫn sẽ là bạn”

Hứa Tiểu Minh nghĩ thầm: *Cậu ta có chỗ nào cần tui đối xử tốt đâu!*

Đương nhiên nó không dám nói câu này ra mà chỉ có thể gật đầu liên tục, Tề Mộ đem bát đựng trái cây có dưa hấu của mình cho nó —— Hứa Tiểu Minh thích ăn dưa hấu nhất.

Hành trình ba tiếng trôi qua rất nhanh.

Một tiếng đầu tiên ngồi cãi nhau, một tiếng sau đó là xem phim, cuối cùng lại ngủ quên mất.

Doãn Tu Trúc ngủ không được. Hắn không nỡ lòng ngủ một chút nào.

Tất cả mọi người đều ngủ cả rồi nên tiếp viên hàng không cũng không tới quấy rầy, Doãn Tu Trúc liền không kiêng kị gì mà nhìn Tề Mộ.

Hắn lúc này cũng không biết tâm tình chính mình như thế nào, cũng không biết ngọn lửa trong lòng đang

dần lan rộng ra này có nghĩa là gì

Hắn chỉ là muốn nhìn Tề Mộ, chỉ là cực kỳ trân trọng cậu, trân trọng người đã cho hắn tất cả ánh sáng ấm áp.

Đến nơi, thầy giáo tiếp đón sắp xếp bọn họ ở trong một ngôi biệt thự cạnh biển.

Trại hè ngày mai mới bắt đầu, tổng cộng có bảy, tám người, hạng mục cũng tương đối nhẹ nhàng: đầu tiên là tham quan bảo tàng hải dương học, tìm hiểu một chút về bánh khoa đại dương, sau đó sẽ được hỗ trợ lặn xuống biển, còn có đi tham quan tàu ngầm hải quân gì đó...

Hôm nay là ngày tập hợp, không có hoạt động gì, chủ yếu chỉ sắp xếp chỗ ở cho bọn họ.

Biệt thự không lớn, điều kiện cũng không thể nói là quá tốt được, chỉ có hai phòng ngủ. Lúc chia phòng, tinh thần cầu sinh của Hứa Tiểu Minh trỗi dậy: “Tớ coi các cậu như anh em ruột của mình nên ngủ cùng ai cũng được!”

Tề Mộ liếc hắn một cái, vẻ mặt ôn hòa: *Này còn tạm được.*

Hứa Tiểu Minh: “...” Tuyệt đối đừng thật sự ở cùng một phòng với Doãn Tu Trúc đấy nhé, buổi tối nó sẽ gặp ác mộng mất!

Doãn Tu Trúc còn không muốn ở chung với nó đâu. Kết quả chia phòng sau đó tự nhiên lại giống với chỗ ngồi trên máy bay.

Doãn Tu Trúc và Tề Mộ một phòng, Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ một phòng.

Bọn họ cùng lên lầu, thấy được hai căn phòng ngủ cạnh nhau.

Hai căn phòng ngủ đều có cửa sổ nhìn ra biển, bố cục cũng không khác nhau chút nào, bất đồng duy nhất chính là căn phòng đầu có một chiếc giường lớn, căn phòng thứ hai thì có hai chiếc giường đơn.

Chuyện này...

Hứa Tiểu Minh vội vàng nói: “Xin các cậu đấy, hãy thương tớ mà nhường tớ ở phòng đôi đi. Nếu tớ và Phương mập nằm cùng một cái giường thì một đêm tớ phải bị đập xuống giường 10 lần mất”

Tề Mộ: “...”

Phương Tuấn Kỳ lên tiếng: “Có mười lần thôi á? Tớ nhớ lần trước cậu ngủ dưới sàn nhà cả đêm luôn mà.”

Hứa Tiểu Minh mặt đầy bi phẫn: “Cậu còn không biết xấu hổ nói ra nữa à!”

Tề Mộ mở lòng từ bi: “Được rồi, các cậu ở phòng đôi, tớ và Doãn Tu Trúc ở phòng đơn vậy”

Hứa Tiểu Minh vui mừng hơn hở trở về phòng.

Tề Mộ và Doãn Tu Trúc cũng kéo hành lý vào trong, Tề Mộ ném valy xuống nhân tiện nói: “Nóng chết mất, tớ đi tắm nước lạnh trước đây.”

Dứt lời liền vén quần áo lên, bắt đầu cởi.

Đòi mạng chính là, cái áo ngắn tay của cậu có cổ áo sơ mi, chỗ đó có hai hàng nút. Cậu quen mặc áo phông, giờ lại quên không tháo ra đã cởi nên áo bị kẹt trên cổ.

Tề Mộ ảo não kêu: “Giúp tớ một chút, cởi không được!” Cái áo của nợ này, lần sau cóc thềm mặc nữa.

Tác giả có lời muốn nói: thâm mến không đáng sợ.

Đáng sợ chính là thâm mến một tên chuyên môn thích thả bả, chắc chắc

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Doãn Tu Trúc ngẩng đầu, thấy Tề Mộ đang xoắn xuýt với cái áo.

Hắn hé miệng nở nụ cười, đi tới nói: “Tớ đây.”

Cả đầu Tề Mộ đều chưa chui được ra khỏi cái áo, rầu rĩ lên tiếng: “Nút áo ở phía trước, cậu tìm thử xem.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Được.”

Vừa nói hắn vừa đưa tay về phía cổ cậu, nút ở đằng trước cổ áo nhưng bởi vì Tề Mộ đã đem áo kéo ngược lên tận đầu cho nên cũng không dễ tìm. Doãn Tu Trúc sờ mó một chốc thì đụng phải khuy áo...

Tề Mộ cười một tiếng: “Thật là nhột.”

Doãn Tu Trúc chợt sửng sốt.

Tề Mộ nói: “Cậu đừng chạm vào tớ nữa, nhột lắm.” Đoán chừng là bị quần áo làm cho nóng bức ngột ngạt nên thanh âm cậu giờ đây mềm mại, như đang làm nũng.

Vốn dĩ Doãn Tu Trúc không cảm nhận được gì nhưng trong chớp mắt, hần đường như thấy lời nói kia biến thành lông chim, lơ đãng lướt qua tai hần khiến thần kinh hần run rẩy

“Tớ...” Tay hần dừng lại, “Không có cố ý.”

“Tớ biết mà” Tề Mộ giục, “Cậu nhanh lên đi, tớ nóng muốn chết rồi!”

Doãn Tu Trúc vội vàng hoàn hồn, có chút lúng túng nói: “Được, được.”

Tề Mộ xoay đầu một cái, nghĩ tới chuyện gì đó: “Cậu chờ tớ kéo thẳng áo ra thì có thể dễ tìm hơn một chút”

Chủ ý này của cậu thực sự rất hay, hay đến mức để lộ toàn bộ thân trên của mình, cơ thể thẳng tắp ưỡn lên tựa như một cái bánh nếp trắng nõn có dính hai viên đậu đỏ.

Trong đầu Doãn Tu Trúc nổ ầm một tiếng, không biết phải gọi luồng nhiệt nóng rực đang chiếm cứ khoang ngực mình đây là gì.

“Doãn Tu Trúc?”

Doãn Tu Trúc thở hắt một hơi: “Tìm được rồi.”

Nút áo được cởi xong, cuối cùng Tề Mộ cũng có thể lột cái áo chết tiệt này xuống. Đầu nhỏ của cậu lộ ra bên ngoài, tóc rối bù, đôi mắt, chóp mũi lẫn bờ môi đều bởi vì nóng mà đỏ ửng lên. Cậu hít một hơi thật sâu, ghét bỏ nói: “Thứ quần áo khỉ gió gì, thật là phiền phức”

Doãn Tu Trúc khó khăn lên tiếng: “Rất đẹp.”

“Tặng cậu đó!” Tề Mộ như quăng củ khoai nóng bỏng tay này cho người khác, “Vứt đi thì mẹ tớ đánh tớ mất, giờ cậu nói cậu thích thì tớ tặng cậu luôn”

Doãn Tu Trúc: “...”

“Cứ quyết định như vậy nhé” Tề Mộ đắc ý cởi quần đùi, để mông trần đi vào phòng tắm.

Doãn Tu Trúc căn bản không dám nhìn cậu. Hần nghĩ người tại chỗ một lúc lâu, mới chậm rãi cầm chiếc áo màu xanh có cổ áo sơ mi trắng kia lên.

Hần không biết mình bị làm sao nữa, chỉ là cảm thấy lòng bàn tay đang nắm áo kia rất ngứa, ngứa như thể có hàng ngàn, hàng vạn con kiến gặm cắn vậy.

Hần muốn buông ra, nhưng không nhịn được mà lại nắm càng chặt hơn.

Tề Mộ tắm xong đi ra ngoài, liếc hần một cái nói: “Sao mặt cậu lại đỏ như vậy? Nhanh đi tắm nước lạnh đi, cẩn thận say nắng đó.”

Doãn Tu Trúc mắt nhìn thẳng: “Được.”

Hần tiến vào buồng tắm, Tề Mộ gọi giật lại: “Này, cậu không cởi quần áo à.”

Doãn Tu Trúc trầm mặc một chút mới đáp: “Trong phòng tắm có giá treo quần áo.”

Tề Mộ ở bên ngoài cười ha ha: “Tụi mình là ai với ai nào? Cậu còn thẹn thùng làm gì.”

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, mở vòi hoa sen, gội nước lạnh lên đầu mình.

Bạn học Tề Mộ không thể ngồi yên một chỗ liền bắt đầu càn rỡ tìm trò để chơi, cậu nhìn thấy vali của Doãn Tu Trúc chưa đóng lại nên tò mò đến gần.

Vali của hần cùng với bản thân hần rất giống nhau, cần bao nhiêu ngăn nắp thì có bấy nhiêu, mỗi món đều được phân loại rất cẩn thận, so với cái vali rối như tơ vò của Tề Mộ kia thì đúng là một trời một vực.

Bởi vì quá ngăn nắp, cho nên vừa nhìn là thấy hết ngay. Đập vào mắt Tề Mộ chính là một xấp đề thi và 3-5 quyển sách, nhất thời cậu cảm thấy bó tay toàn tập.

Đi chơi còn mang theo đề, không sợ học nhiều quá hóa đồ à!

Bên dưới đồng sách lộ ra một cái vạt áo màu xanh, đây có thể nói là thứ ngổn ngang duy nhất trong chiếc vali này. Tề Mộ vừa liếc mắt đã nhận ra kia chính là cái áo của nợ của mình.

Cậu cười hì hì, nghĩ thầm: “Đúng là rất thích nha.” Bất quá loại áo này rất hợp với Doãn Tu Trúc, mặc vào trông rất ngoan, à, con trai không nên dùng chữ ngoan, phải dùng... Tề đại ca vắt hết óc mới nghĩ ra một từ —— nhã nhặn!

Lúc Doãn Tu Trúc đi ra đã hoàn toàn bình tĩnh, Tề Mộ thấy hần thay bộ đồ khác liền hỏi: “Quần áo cũ của cậu đâu?”

Tất cả đều ước sùng cả rồi, lấy ra bây giờ cũng không tiện giải thích, Doãn Tu Trúc đáp: “Giặt rồi.”

Tề Mộ vội vàng nói: “Đem cả cái áo kia của tớ giặt đi. Cho cậu cái áo cũ tớ đã áy náy lắm rồi, nó lại còn dính mồ hôi của tớ nữa...”

“Không cần đâu.” Doãn Tu Trúc không chờ Tề Mộ nói xong đã cự tuyệt.

Tề Mộ kinh ngạc lên tiếng: “Tại sao?”

Doãn Tu Trúc: “...” Hần không giải thích được. Chính hắn cũng chẳng biết tại sao, hình như là sợ đụng tới bộ quần áo kia, cũng có thể là do yêu thích nó đến nỗi không đành lòng để nó có bất kì thay đổi nào. Lòng bàn tay của hắn lại bắt đầu ngứa, mang theo một trận lại một trận run rẩy không cách nào hình dung nổi.

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa đánh gãy đối thoại của bọn họ.

Doãn Tu Trúc đứng dậy đi mở cửa, bộ mặt dương quang xán lạn của Hứa Tiểu Minh trong nháy mắt cứng đờ: Móa nó sao lại thế này? Gõ cửa cũng gõ sai luôn rồi sao??

Tề Mộ vốn cũng không coi đây là chuyện gì to tát, bị Hứa Tiểu Minh chặn ngang nên bản thân cũng quên mất luôn: “Các cậu đều tắm cả rồi à?”

Hứa Tiểu Minh lúc này mới thôi ghen hòng: “Tắm rồi.”

“Thầy giáo ở ngay bên cạnh, nếu không chúng ta sang xin thầy cho ra ngoài chơi đi” Hứa Tiểu Minh nhỏ giọng kiến nghị.

Tề Mộ đã sớm đứng ngồi không yên, liền vội vàng bật dậy nói: “Đi thôi, ra ngoài hóng gió một chút”

Cái trại hè này là Tề Đại Sơn chọn trong hàng hà sa số các trại hè khác mới ưng ý, thầy giáo phụ trách có năm người, tỉ lệ gần như là 1 vs 1. Cái này cũng hết cách rồi, dù sao cũng đều là đại thiếu gia, không đảm bảo được an toàn thì nhà nào dám gửi con em mình đi.

Mặc dù buổi chiều bọn họ không có hoạt động gì, nhưng vẫn không được phép chạy loạn. Khu biệt thự này có bảo vệ, kể cả tầng ngoài cũng phải chịu giám sát, các thầy giáo cho bọn họ không gian độc lập tự chủ, nhưng thật ra cũng đang yên lặng để ý tới, bảo đảm bọn họ ra ngoài an toàn.

Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh hào hứng đi tìm giáo viên.

Ở cách vách là thầy giáo Triệu người đã tiếp đón bọn họ ở cửa ban nãy. Y rất trẻ, ước chừng khoảng 25-26 tuổi, là một hải quân đã xuất ngũ, thời điểm y nở nụ cười trên mặt liền mang theo sự chói lọi và mùi vị của biển cả.

Thầy giáo Triệu: “Đi thôi, thầy đưa tụi em ra ngoài một chút, nhưng mà các em không được chạy lung tung, ở đây không thể so với trong thành phố, an ninh không tốt cho lắm đâu”

Hứa Tiểu Minh gật đầu liên tục: “Vâng vâng!” Thật ra chỉ đáp cho có, nó chẳng nghe lọt tai được thứ gì hết.

Thầy giáo Triệu cười cười, gọi thêm hai người bạn học nữa tới, sau đó bảy người liền đi ra ngoài.

Biệt thự xây ở cạnh biển, đi 1-2 phút đã tới được bãi cát.

Quanh năm tiếp xúc với sắt thép mọc như nấm ở thành phố, giờ đây nhìn thấy biển rộng bao la như thế này thì trong lòng cực kì thoải mái, phảng phất hết thấy những phiền não đều bị gió biển thổi đi mất, thứ tâm tư không nên có kia cũng bị hải âu nhẹ nhàng tha đi.

Trái tim đang đập thành thịch của Doãn Tu Trúc cũng chậm rãi trở nên yên ổn.

“Doãn Tu Trúc!” Tề Mộ lớn tiếng gọi hắn.

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn lại. Trong phút chốc, chú hải âu vừa bay đi mất giờ đã quay trở lại thả tâm tư của hắn xuống, nhét trong lồng ngực hắn nhiều đến mức không sao chứa hết nổi.

Đường chân trời màu vàng, mặt biển hắt lên màu da cam, thiếu niên có vóc người cao gầy cười đến khoe mắt cong cong, lộ ra cặp răng nanh xinh đẹp. Cậu chạy về phía hắn, thật giống như nếu hắn giang hai tay ra là có thể ôm trọn lấy cậu vậy.

—— mang cậu ấy ra khỏi ánh chiều tà, đoạt lại giữa mặt biển vô tận, sau đó ôm thật chặt.

“Cái này cho cậu.” Tề Mộ đưa cho hắn một cái vỏ sò to ước chừng bàn tay.

Doãn Tu Trúc thở nhẹ: “Nhìn đẹp lắm.”

“Phải không” Tề Mộ cười hì hì, “Cậu giờ nó lên mà xem.”

Doãn Tu Trúc đưa vỏ sò lên cao, hướng ngay ánh tà dương đang chiếu xuống, ánh sáng ảm áp xuyên thấu lớp vỏ mỏng manh nhuộm lên một màu vàng đẹp đẽ.

Tề Mộ hỏi: “Có giống vàng không?”

Doãn Tu Trúc gật đầu: “Giống.”

“Vàng của biển.” Tề Mộ đáp, “Một viên đá quý rất đẹp”

Tề Đại Sơn kinh doanh trang sức còn Kiều Cẩn là nhà thiết kế. Tuy rằng hai người bọn họ đều không đem sự nghiệp của chính mình và mong muốn của bản thân áp đặt trên người con trai, nhưng rồi cũng mưa dầm thấm đất, so với người khác thì Tề Mộ vẫn tiếp xúc với thứ này nhiều hơn.

Cậu thích những đồ vật lấp lánh, không quan tâm giá cả như thế nào.

Trở về biệt thự ăn bữa tối, thầy giáo Triệu làm bếp trưởng, bốn tiểu thiếu niên làm phụ tá, nấu một nồi hải sản tươi.

Bạn nhỏ Phương Tuấn Kỳ không có gì là không thể ăn, nó nhìn cái đĩa của Hứa Tiểu Minh, hỏi: “Cậu không ăn nhím biển (*) hả?”

(*Là món này:

Hứa Tiểu Minh: “Cho cậu cho cậu, dù sao tớ cũng không ăn được đồ tanh!”

Phương Tuấn Kỳ: “Tanh chỗ nào? Tươi ngon thế này cơ mà!”

Tề Mộ đang chiến đấu với con cua, dần vật cả nửa ngày thì cậu bắt đầu phát bực: “Nhớ dì Trần quá đi” Dì Trần lột cua cực kì lợi hại, có thể xử lí cả một con vô cùng sạch sẽ.

Doãn Tu Trúc cầm lấy con cua của cậu: “Để tớ.”

Tề Mộ nói: “Cậu còn chưa ăn đó.”

Doãn Tu Trúc: “Tớ không thích ăn cua.” Hấn vừa trả lời vừa cầm con cua của Tề Mộ, bắt đầu lột.

Tề Mộ ăn hai miếng thịt cua mới hậu tri hậu giác hỏi: “Cậu không thích ăn mà sao lột cua giỏi vậy?”

Doãn Tu Trúc: “...”

Hứa Tiểu Minh chen miệng vô: “Có cái gì mà Doãn Tu Trúc không làm được đâu?”

Nói đúng nha, Tề đại ca đã hoàn toàn bị thuyết phục.

Ăn cơm xong vẫn còn cách giờ đi ngủ một quãng thời gian dài. Thầy giáo Triệu cười híp mắt đề nghị: “Nếu ngủ không được thì nói với thầy, thầy kể chuyện ma cho các em nghe”

Hứa Tiểu Minh tinh ranh kêu lên: “Được được!” Nói xong nó còn nhìn sang những người khác: “Các cậu không sợ đâu nhỉ?”

Phương Tuấn Kỳ bình tĩnh nói: “Này có gì mà phải sợ?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu một cái.

Hứa Tiểu Minh trực tiếp bỏ qua Tề đại ca. Đùa à, đại ca của chúng ta làm sao có khả năng sẽ sợ mấy câu chuyện ma được!

Trên thực tế, đại ca của nó đang sợ đến khòe miệng co rút rồi. Móa nó... Hứa Tiểu Minh cậu là tên khôn kiếp!

Thầy giáo Triệu không phải lần đầu tiên quản lý trại hè nên cực kì có kinh nghiệm. Câu chuyện được kể một cách thê lương, rả rích, kết hợp với gió từ điều hòa kêu vù vù, lạnh cả sống lưng!

“A a a!” Hứa Tiểu Minh kêu thảm thiết, sợ đến suýt tè ra quần.

Nếu không phải đang trùm chăn quá dày thì Tề Mộ đã sớm cùng nó hét thành một đoàn.

Thầy Triệu cười ha ha: “Được rồi được rồi, đều là giả mà thôi, tắt cả đi ngủ đi.”

Ngủ cái quỷ ấy! Móa nó, như này sao mà ngủ được hả!

Trở lại biệt thự, lúc lên lầu Hứa Tiểu Minh khúm núm nói: “Mộ Mộ, anh Mộ, tụi mình đổi lại phòng có được không?”

Tề Mộ cố nén run, đáp: “Đổi qua đổi lại làm cái gì?”

Hứa Tiểu Minh sống chết lôi kéo cánh tay mập mập của Phương Tuấn Kỳ: “Tớ muốn ngủ cùng giường với Tiểu Mập. Tớ muốn ôm cậu ấy ngủ. Nếu ngủ một mình một giường chắc tớ tiêu luôn mất!”

Tề Mộ không khỏi cảm thấy vui mừng, lí nào sẽ chịu đổi phòng: “Ồ, không phải chỉ là một câu chuyện ma thôi sao? Còn cậu ấy à? Ngoan ngoan trở về phòng ngủ đi!”

Dứt lời liền kéo tay Doãn Tu Trúc đi về phòng, không chút lưu tình mà đóng cửa!

Giờ cũng đã muộn, hai người nhanh chóng leo lên giường.

Doãn Tu Trúc nhận ra được cậu có chút khẩn trương: “Cậu sợ à?”

Tề Mộ làm sao có khả năng thừa nhận được: “Có cái gì mà phải sợ, tớ cũng chẳng phải là tên Hứa Tiểu Minh nhát gan kia”

Doãn Tu Trúc đáp: “Vây...tớ tắt đèn nhé?”

“Ừ.” Tề Mộ lạnh lẽo chui vào chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Trong lòng Doãn Tu Trúc mềm nhũn, trên mặt lại không biểu hiện ra, hấn biết Tề Mộ rất sĩ diện, không đành lòng để lộ.

Sau khi tắt đèn, hấn cũng lên giường.

Giường rất lớn, hai thiếu niên ngủ chung mà ở giữa vẫn còn có thể chứa một người nữa.

Tề Mộ cảm thấy sợ hãi. Trong đầu đều đang nghĩ đến ma nữ mà thầy Triệu vừa kể, luôn có cảm giác cái rèm cửa đang bay bay kia lơ mơ hiện lên một khuôn mặt người.

Đậu má! Tề Mộ tự dọa sợ chính mình!

Cậu muốn tới gần Doãn Tu Trúc một tí nhưng lại không muốn cho hắn biết mình đang sợ. Cậu chờ rồi lại chờ, thẳng đến khi hô hấp Doãn Tu Trúc trở nên đều đều bèn nhỏ giọng gọi: “Doãn Tu Trúc?”

Doãn Tu Trúc không trả lời.

Tề Mộ: “Cậu đã ngủ chưa?”

Doãn Tu Trúc vẫn không nhúc nhích.

Tề Mộ thở phào nhẹ nhõm, xác định rằng hắn đã ngủ nên cẩn thận nhích tới gần hắn.

“Meo ~ Meo ~”

Bên ngoài vang lên tiếng mèo kêu dọa Tề Mộ sợ mất mật. Cậu vò một cái chui vào lòng Doãn Tu Trúc, dùng sức ôm chặt eo hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Thuyền trưởng của chúng ta: Mèo con

=====

Chương sau có drama rồiiiii

18. Chương 18

Ôi chết mất! Tề Mộ sắp run thành cái sàng rồi!

Cậu cũng không sợ làm Doãn Tu Trúc tỉnh lại nữa. Ôm một cái thật chặt, cơ hồ dính sát vào cơ thể hắn.

Người đang sợ hãi thì đâu còn quan tâm đến cái này. Đặc biệt, Tề Mộ chưa bao giờ coi Doãn Tu Trúc là người ngoài, bọn họ là điển hình cho việc mặc chung một cái quần lớn lên, ngủ chung chăn thì đã là gì.

Bên ngoài mèo con kêu một tiếng liền bỏ đi, ấy thế nhưng Tề Mộ vẫn không có cách nào thả lỏng. *Này là cái quỷ gì? Làm sao mà chỉ kêu có một tiếng? Con mèo nào chỉ kêu một tiếng đã đi mất vậy??*

Tề đại ca bị dọa cho sợ mất mật hiện giờ mạch não cũng không được bình thường nữa... Dù sao thì cậu cũng không muốn buông Doãn Tu Trúc ra.

Tề Mộ thở phào nhẹ nhõm, lắng tai nghe một lúc lâu, cảm giác yêu ma quỷ quái bốn phía đều xéo đi cả rồi thì cơn buồn ngủ cũng như nước thủy triều bắt đầu ập tới, Tề Mộ thành thành thật thật ngủ thiếp đi.

Thấy người trong lòng mình đã bắt đầu hít thở đều đều, Doãn Tu Trúc mới chậm rãi mở mắt ra.

Hắn làm sao có thể ngủ được, làm sao mà ngủ được đây. Lúc trước đã không thể chợp mắt được rồi hiện giờ quả thật vô duyên với Trang Chu (*).

(Trang Chu là tên thật của Trang Tử)*

Doãn Tu Trúc thử cử động một chút, người đang trong lòng ngực của hắn như chim sợ cành cong, nhận thấy động tĩnh của hắn liền lập tức ôm chặt lấy, chỉ lo hắn chạy mất.

Không nhúc nhích, không thoát ra được, cái tư thế này khiến cả người Doãn Tu Trúc bốc hỏa luôn rồi.

Không phải do thời tiết nóng bức bên ngoài, mà là từ ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt bên trong.

Ngọn lửa ấy đốt cháy dòng máu hắn, xuyên thấu da thịt, cơ hồ muốn trào ra bên ngoài.

Không thể được, sẽ khiến Tề Mộ bị nóng mắt.

Ý niệm kì quái này làm hắn trở nên bình tĩnh hơn, cuối cùng ngọn lửa trong lòng Doãn Tu Trúc cũng giữ lại được một tia lý trí còn sót lại.

Mười tiếng dài đằng đẳng nhưng cũng qua mau, vừa đau khổ lại ngọt ngào.

Mãi đến tận hừng đông, Doãn Tu Trúc mới nhắm chặt mắt lại. Cả đêm hắn không ngủ, cũng là một đêm khó quên nhất kể từ khi hắn sinh ra cho đến nay.

Không thống khổ, cũng không phải vui vẻ từ đầu đến cuối. Nó càng giống như việc uống rượu độc giải khát: lúc uống thì tràn trề sung sướng, uống xong lại đau tận tâm can.

Bởi vì thực sự rất khát nên hết lần này tới lần khác đều biết là không đúng nhưng vẫn cứ đắm đầu vào.

Bấy giờ Doãn Tu Trúc không hiểu nhưng sau đó hắn đã rõ ràng, đây chính là cảm giác thâm mến một ai đó — là thứ tình cảm không có kết quả.

Lúc ăn bữa sáng, trong số 4 cậu thiếu niên thì có hai người mang cặp mắt gấu trúc.

Một trong số đó đương nhiên là bạn học Hứa Tiểu Minh. Nó chọt lát bánh mì, lầm bầm nói: “Phương mập ngáy cả đêm!”

Tề Mộ ngủ ngon lành một giấc nên tâm trạng rất tốt: “Cậu thực sự không bị câu chuyện ma kia dọa sợ sao?”

Hứa Tiểu Minh mạnh miệng đáp: “Làm gì có chuyện đấy được, tất cả là do Phương mập ngáy đó!”

Hỏi xong cậu liền chột dạ, nói lảng sang chuyện khác: “Cậu ngủ không ngon hả Doãn Tu Trúc? Sợ ma sao?”

Không sai, người thứ hai có mắt gấu trúc chính là bạn học Tu Trúc của chúng ta.

Doãn Tu Trúc đem mút sô cô la phết lên lát bánh mì của Tề Mộ: “Ừm.”

Hắn đáp qua loa khiến ba người còn lại cảm thấy ngạc nhiên đôi chút. Hứa Tiểu Minh còn mang bộ mặt như thể nó vừa phát hiện ra đại lục mới: “Cậu sợ thật sao? Sợ chuyện ma mà thầy Triệu kể hôm qua á? Ai dà, dù sao chuyện cũng đã qua rồi nào có đáng sợ như vậy đâu. Tổ nói cho cậu nghe, lúc trước tổ có xem qua một bộ phim kinh dị...”

Nó ba láp ba xàm kể về bộ phim kinh dị kia, không dọa Doãn Tu Trúc sợ nhưng lại hù cho Tề Mộ suýt thì đánh đổ cốc sữa bò.

“Hôm qua cậu ngủ sớm lắm mà.” Tề Mộ nhanh chóng đổi chủ đề, nói với Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc đáp: “Tớ ngủ sớm nhưng vẫn gặp ác mộng.”

Tề Mộ chột dạ hỏi: “Mơ thấy cái gì thế?”

Doãn Tu Trúc đem cốc sữa bò để dịch vào bên trong, trả lời: “Không nhớ rõ lắm, giống như bị rong biển cuốn lấy, không động đậy được.”

Làm rong biển cả một đêm – bạn học Tề Mộ cười mỉa nói: “Ha ha ha, thế là cậu thực sự bị ảnh hưởng bởi câu chuyện tối qua rồi.” Thầy Triệu kể ma nữ dùng rong biển kéo người khác xuống nước.

Hứa Tiểu Minh phấn khởi, mạnh mẽ đến an ủi Doãn Tu Trúc. Tề Mộ cũng tiếp lời, biểu thị chuyện ma không có gì đáng sợ.

Hứa Tiểu Minh thấy tinh thần Tề Mộ vững như vậy, không khỏi cảm khái: “Anh Mộ thật lợi hại, nói không sợ sẽ không sợ, cực kì đáng tin!”

Trên thực tế thì anh Mộ sợ muốn chết nên chỉ có thể lúng túng cho nó một nụ cười xã giao.

Ăn xong bữa sáng, sinh hoạt trại hè của bọn họ chính thức bắt đầu.

Nội dung được sắp xếp hết sức phong phú, bọn họ chơi thỏa thích vô cùng, học được rất nhiều thứ liên quan đến hải dương, đương nhiên cũng chụp được vô số bức ảnh.

6 ngày 7 đêm này đối Doãn Tu Trúc mà nói là vừa đau khổ vừa vui sướng.

Lớn như vậy rồi mà hắn chưa cảm thấy thoải mái như thế này bao giờ. Hắn không cần phải một mình đối mặt với căn nhà trống trải kia, không phải chào hỏi người mẹ luôn như đang sống ở một thế giới khác, cũng không cần để ý tới mấy người giúp việc luôn lạnh nhạt đối xử với hắn, càng không cần khẩn trương mỗi lần cha mình bỗng nhiên về nhà.

Hắn được ở cùng Tề Mộ cả ngày lẫn đêm, nhận lấy vui vẻ của toàn thế giới.

Chỉ là sự “Vui sướng” của hắn sau khi trời tối cũng sẽ mang tới cho hắn cảm giác “đau khổ” không thể miêu tả.

Di chứng của chuyện ma rất dài, vốn tưởng rằng chỉ qua một đêm là Tề Mộ sẽ không sao hết. Ai dè đến tối ngày thứ hai vừa tắt đèn thì cậu đã thấy sợ, ban đầu vẫn là sờ sờ mó mó, đại khái là không muốn quấy nhiễu giấc ngủ của Doãn Tu Trúc cho nên chỉ tới gần một chút, không ôm chặt hắn nữa.

Không ngờ rằng chỗ này có rất nhiều mèo hoang, bên ngoài vừa phát ra một tiếng “Meo~” thì Tề Mộ đã như một con mèo nhỏ rúc vào trong lồng ngực Doãn Tu Trúc, chẳng còn quan tâm Doãn Tu Trúc có ngủ hay không.

Mà Doãn Tu Trúc thà cả đêm không ngủ chứ cũng không nỡ đẩy cậu ra.

Có lần đầu, lần hai thì ắt sẽ có lần thứ ba, đợi đến đêm thứ tư, không cần boss mèo hoang xuất hiện thì Tề Mộ đã cọ cọ ôm chặt lấy hắn khi thấy hắn “ngủ” rồi đánh một giấc no say.

Lúc ở Tề gia, Tề Mộ có một cái gối ôm củ cải rất lớn, từ nhỏ đều ôm nó đi ngủ, cho nên tư thế cũng tập mãi thành quen.

Chỉ khổ mỗi mình Doãn Tu Trúc.

Bị dày vò hàng đêm, tối nào cũng ngậm đường mà sống, hôm nào cũng muốn có thêm nhiều lần như vậy nữa nhưng lại vì tâm tình không thể miêu tả được trong lòng mà cảm thấy không yên ổn.

Ngày lên đường trở về, khi Doãn Tu Trúc tỉnh lại thì mí mắt giật giật.

Tề Mộ thấy tinh thần hắn suy sụp uể oải, thập phần chột dạ: “Ngủ không ngon sao?”

Thật ra tối hôm qua Doãn Tu Trúc ngủ cũng không tệ, chẳng biết có phải là do dần dần thích ứng được rồi hay không nhưng vẫn cực kỳ mệt mỏi, mơ mơ màng màng rồi ngủ thiếp đi

“Ngủ ngon.” Doãn Tu Trúc không muốn để Tề Mộ lo lắng, đáp “Có thể là do ngày hôm qua chơi mệt thôi.”

Tề Mộ cười nói: “Phơi nắng cũng mệt được sao?” Ngày hôm qua có hạng mục lặn thì Doãn Tu Trúc không tham gia.

Doãn Tu Trúc liếc mắt nhìn cậu: “Bôi kem chống nắng mệt lắm”

“Cậu cứ trêu tớ” Tề Mộ phản khởi, “Còn không phải là vì tớ muốn cho cậu xem làn da sô cô la của tớ sao!”

Doãn Tu Trúc: “Vẫn trắng mà.”

Tề Mộ bất đắc dĩ nói: “Thời gian ít quá, tớ đâu còn cách nào khác...”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc mang đầy ý cười: “Đều đẹp cả.”

Tề Mộ bĩu môi: “Đó là do cậu chưa nhìn được làn da sô cô la của tớ thôi, thấy rồi đảm bảo cậu sẽ thích đến không đỡ nổi luôn cho mà xem”

Cậu vô tâm vô phẩy nói một câu, lại như đâm một mũi tên vào trái tim Doãn Tu Trúc.

Thích... Sao?

“Doãn Tu Trúc?” Tề Mộ phe phẩy tay trước mặt hắn.

Doãn Tu Trúc đột nhiên hoàn hồn, trong mắt có tia hoảng loạn chợt lóe.

Tề Mộ kẻ sát vào hắn, buồn bực nói: “Hôm nay cậu bị làm sao vậy?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu một cái: “Không có gì, chỉ là...” Hắn dừng lại, xoa mi tâm đáp “Ngủ không ngon thôi.”

Nhắc đến ngủ Tề Mộ lại cảm thấy đuối lý, cậu nói: “Được rồi, đêm nay về đến nhà, nằm trên giường của chính mình nhất định sẽ ngủ ngon giấc!”

Nghe thấy vậy, Doãn Tu Trúc không vui. Hắn miễn cưỡng cười cười.

Thầy giáo Triệu tiễn bọn họ lên máy bay, một đường an toàn về tới thành phố B.

Lúc xuống máy bay, Hứa Tiểu Minh thấy Doãn Tu Trúc lại dụi mắt thì hỏi: “Năm mê à?”

Doãn Tu Trúc: “Không, giật mí mắt.”

Hứa Tiểu Minh vui vẻ: “Giật bên nào?”

Doãn Tu Trúc: “Bên phải.”

Phương Tuấn Kỳ chen miệng nói: “Mắt trái giật là phát tài, mắt phải giật sẽ gặp họa, cậu coi chừng đó.”

Tề Mộ ghét bỏ lên tiếng: “Cái miệng quạ đen nhà cậu, về đến nhà an toàn rồi còn gặp tai họa ở đâu cơ chứ.”

Về nhà quả thật là họa, Doãn Tu Trúc vứt bỏ ý nghĩ lung tung này ra sau đầu, hỏi: “Chú Tề sắp xếp người tới đón cậu à?”

Tề Mộ trả lời: “Ừ, cũng tới luôn rồi nè.”

Doãn Tu Trúc gật gật đầu.

Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ cũng đều có người tới đón, bọn họ xách hành lý đi trước một bước.

Tề Mộ hỏi Doãn Tu Trúc: “Cậu về kiểu gì thế? Có muốn đi cùng tớ luôn không?”

Mí mắt Doãn Tu Trúc giật một cái, hần nhìn Tề Mộ một chút đáp: “Ừ, cũng tiện đường, chúng ta về thôi”

Tề Mộ vui vẻ lên tiếng: “Thế trước hết đưa cậu về nhà cái đã!”

Bọn họ cùng đi ra ngoài, ở cửa số ba thấy được Thái Lý – lái xe của nhà họ Tề, Tề Mộ liền tiến lên phía trước nói: “Chú Thái, hộp sô cô la này chú cầm về cho Tiểu Khánh ăn nhé.” Tiểu Khánh là con trai của Thái Lý, nhỏ hơn Tề Mộ gần hai tuổi, bọn họ đã gặp nhau mấy lần, cũng đã từng chơi chung.

Thần sắc Thái lý hơi cứng nhắc, nhận lấy hộp sô cô la mới đáp: “Cảm ơn tiểu thiếu gia, may mà cậu vẫn luôn nghĩ tới đứa bé kia.”

Tề Mộ nói: “Có thời gian chú lại dẫn em tới chơi nhé. Em ấy lợi hại cực kì, không nhìn hướng dẫn cũng có

thể xếp được một căn phòng lớn.”

Bàn tay cầm sô cô la của Thái Lý siết chặt lại, âm thanh khô khan: “Thằng bé không hiểu chuyện, sao có thể quấy rầy tiểu thiếu gia được.”

Bên ngoài xe rất nóng, Tề Mộ thấy tinh thần Doãn Tu Trúc có vẻ uể oải khó chịu, cũng không nói thêm nữa mà lôi kéo hần lên xe.

Lúc mở cửa xe ra, tim Doãn Tu Trúc đột nhiên giật thót một cái. Hần nhanh chóng nhìn về phía Thái Lý, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Cả ngày bất an, khi xe dần chạy thì bắt đầu lên đến đỉnh điểm.

Tề Mộ cho là hần ngủ không ngon bèn nói với Doãn Tu Trúc: “Nếu mệt thì cứ ngủ một lát, đến nơi tớ gọi cậu”

Doãn Tu Trúc quả thật là hơi mệt chút, bất quá từ nhỏ giấc ngủ của hần đã không tốt, có thể ngủ 4 tiếng cũng đã đủ để chống đỡ cả một ngày, tâm trạng sẽ không yên như bây giờ.

Tề Mộ ở bên cạnh hần ngáp một cái, lên tiếng: “Tật xấu của tớ đúng là hết thuốc chữa, vừa lên xe liền mệt chỉ muốn ngủ...”

Vừa mới dứt cậu, cậu đã nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Doãn Tu Trúc bắt đầu lo lắng, rùng mình. Hần đột nhiên ngẩng đầu, thấy trên kính chiếu hậu là đôi mắt mờ mịt hung ác của Thái Lý.

Không xong rồi!

Một trận đầu vầng mắt hoa ập tới, ý thức của Doãn Tu Trúc cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Tác giả có lời muốn nói: năm đó là anh hùng cứu mỹ nhân.

Bây giờ thì mỹ nhân cứu anh hùng.

Luôn cảm thấy chỗ nào không đúng lắm meme anh da đen hỏi chấm

19. Chương 19

“Làm sao lại tóm tận hai đứa về?”

“Chúng nó đi chơi với nhau nên cùng lên xe.”

“Đây là ai? Trông dáng dấp cũng không tệ, nhìn còn thuận mắt hơn con thỏ nhỏ kia nhiều”

“À, là tiểu thiếu gia nhà họ Doãn”

“Doãn gia?” Người đàn ông lớn tiếng mắng một câu “Đệt mợ, là Doãn gia ở Đông Thành á (*)?”

(Đông Thành là một quận thuộc thành phố Bắc Kinh (thành phố B), Trung Quốc)*

“Không sai.”

“Con mẹ nó mày muốn hại chết tao à? Ngay cả thằng nhóc nhà họ Doãn cũng dám bắt tới!”

Người kia đập cho Thái Lý một cước. Thái Lý bị đau, rên lên một tiếng, gã nói: “Chúng nó cùng nhau lên xe thì tao biết làm thế nào được? Trong xe đều đã chuẩn bị xong cả rồi, giờ chẳng nhẽ lại đưa bọn chúng về nhà sao?”

“Vậy mày cũng đừng trối người của Doãn gia chứ! Tề Đại Sơn không cần không để, ông đây xin hấn chút tiền bản thì chẳng quan trọng. Nhưng Doãn gia có nguồn gốc thế nào mày không biết sao? Hay là mày không muốn gặp lại con mày nữa rồi!”

Âm thanh Thái Lý yếu đi rõ ràng, gã thấp giọng nói: “Mày đừng có hoảng, thằng Doãn Tu Trúc này không phải là con trai ruột của Doãn Chính Công, chỉ là tấm màn che mà thôi, nếu mày thực sự muốn xé xác nó thì Doãn Chính Công còn phải cảm ơn mày ấy.”

“Không phải con ruột á?”

“Không biết là con của Vu Đại Vân và tên đàn ông nào”

“Đệt, không phải con ruột mà Doãn Chính Công vẫn nuôi?”

“Ai biết trong đó có thủ đoạn dơ bẩn gì không.”

Người đàn ông vừa lớn tiếng kia nhìn Doãn Tu Trúc một lúc, cổ họng có chút khô: “... Thật sự là Doãn gia

sẽ không quan tâm sao?”

Thái Lý đáp: “Yên tâm đi, nó và Tề Mộ quen biết đã 7-8 năm, nó ở trong Doãn Gia phải trải qua những gì thiếu thốn gia nhà tao không biết nhưng tao thì hiểu rõ.”

Người đàn ông kia hiểu kỳ hỏi: “Như thế nào?”

Thái lý cười nhạt: “Không bằng heo chó.”

Doãn Tu Trúc đã sớm tỉnh lại, nghe đến bốn chữ này thì không khỏi nghiêng rằng. Hắn trời sinh đã kháng thuốc, đặc biệt là kiểu thuốc này; lúc trước đúng là thuốc mê khiến hắn mê man nhưng lúc xuống xe có người đụng vào, hắn liền tỉnh.

Bất quá đối với tình huống trước mắt thì hắn chỉ có thể giả vờ ngủ.

Hắn và Tề Mộ bị bắt cóc, chủ mưu là một người đàn ông không biết tên và tài xế của Tề gia – Thái Lý.

Hắn nhớ lại cuộc đối thoại của bọn chúng, cơ bản đã đoán ra được ngọn nguồn.

Người đàn ông lạ mặt kia bắt con trai của Thái Lý trước rồi dùng cách này để uy hiếp gã, làm cho gã ra tay với Tề Mộ.

Thực sự là khó lòng phòng bị, Thái Lý đã làm việc ở Tề gia 4-5 năm cũng nhìn Tề Mộ lớn lên, thân thiết như thế thì tránh thế nào được?

Trước mắt không phải là lúc nghĩ đến điều này. Doãn Tu Trúc rất lo lắng cho Tề Mộ, lo âu trong lòng đang khiến cho lục phủ ngũ tạng của hắn đau đớn như bị thiêu cháy, mà quỷ dị chính là hắn vẫn giữ vững tỉnh táo.

Vào thời khắc nguy hiểm như vậy, lại còn nghe được đoạn hội thoại kia nhưng hắn vẫn không khẩn trương, không khó chịu, không sợ hãi, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ — *phải bảo vệ Tề Mộ*.

Dù có ra sao, không tiếc bất kì giá nào cũng phải bảo vệ Tề Mộ.

Người đàn ông cao giọng hỏi: “Gọi điện thoại cho Tề Đại Sơn chưa?”

Thái Lý trả lời: “Vẫn chưa tới lúc”

“Phải chờ bao giờ nữa? Đến khi bọn họ tìm đến đây sao?”

“Bọn họ không thể tìm được chỗ này!” Thái Lý gào lên một tiếng rồi mới bình tĩnh đáp, “Chờ chút, trước hết phải để bọn họ tìm một thời gian đã. Khi nào tâm lý trở nên hoảng loạn thì chúng ta mới tiện ra tay.”

“Mày đừng có giở trò gì đấy”

Thái Lý hung tợn trừng mắt: “Tao có thể giở trò gì với mày? Con trai của tao không phải đang ở trong tay mày à?”

“Mày biết điều là được!”

Doãn Tu Trúc chờ đúng một tiếng, cuối cùng cũng bắt được cơ hội.

Người đàn ông kia đi vệ sinh, chỉ còn một mình Thái Lý ở trong phòng.

Doãn Tu Trúc mở mắt ra, thấy rõ hết tình huống. Bọn họ đang bị nhốt trong kho hàng, đâu đâu cũng có rác thải, cũng không thiếu thùng gỗ chẳng còn nhìn ra hình dạng gì bị vứt bỏ. Thái Lý ở phía đối diện, bọn họ dọn dẹp một khối đất trống cũng coi như là sạch sẽ.

Trên tay Thái Lý không có súng, còn người đàn ông kia thì chưa chắc.

Hắn mở mắt ra, Thái Lý lập tức phát hiện và nhìn tới.

Doãn Tu Trúc mở miệng chính là nói: “Tề Đại Sơn sẽ không bỏ qua cho ông.”

Thái Lý chống tay xuống đất đứng lên, vung một cái tát tới: “Cái thằng con hoang này, mày câm miệng lại cho tao!”

Cái tát này dùng sức rất mạnh, da thịt mềm mại của Doãn Tu Trúc trong nháy mắt sưng đã lên, cơn đau bất ngờ ập đến khiến hắn thấy nhức đầu vô cùng.

Bất quá Doãn Tu Trúc vẫn nói tiếp: “Tề Đại Sơn chỉ có một đứa con trai duy nhất, ông bắt Tề Mộ thì dù ông có chạy đến chân trời góc biển thì chú ấy cũng sẽ tìm được và giết chết ông.”

Ngữ điệu của hắn bình tĩnh nhưng lại cực kì dữ tợn, từng câu từng chữ đều đánh trúng nỗi băn khoăn của Thái Lý.

Thái Lý sợ Tề Đại Sơn, tên phế vật Tần Hồ kia chỉ biết Tề Đại Sơn không có căn cơ, nhưng không nghĩ rằng một người không căn không đế như ông có thể leo được lên địa vị như hiện tại là nhờ vào đâu!

Doãn Tu Trúc thấy gã không lên tiếng, lại nói: “Nếu tên kia muốn tiền thì các ông bắt một mình tôi là được”

Thái Lý liền cho hắn một cái tát nữa: “Mày là cái thá gì”

Doãn Tu Trúc nuốt máu tanh trong miệng xuống, đáp: “Nếu Doãn Chính Công thực sự muốn giết tôi thì tôi đã chết vô số lần rồi. Cho nên mạng của tôi vẫn rất đáng giá “

Câu này không giống như lời của một thiếu niên 13 tuổi nên nói, dường như nếu từ trong miệng Doãn Tu Trúc nói ra thì liền biến thành chuyện hiển nhiên, hiển nhiên đến mức làm lòng người kinh hãi.

Sắc mặt Thái Lý bất định: “Việc đã đến nước này rồi những gì mày nói cũng vô ích thôi!”

Doãn Tu Trúc nhanh chóng lên tiếng: “Tề Mộ vẫn luôn hôn mê, không biết cái gì hết. Các ông lén lút thả cậu ấy ra, chắc chắn cậu ấy sẽ không biết đây là đâu.”

Thái Lý trả lời: “Tề Mộ biết là tao làm rồi!”

“Là ông thì thế nào? Giữa việc thả cậu ấy ra với việc bắt cóc tổng tiền thì cái nào nghiêm trọng hơn? Lúc đó ông chỉ cần nói rằng con trai cũng bị tóm, nên ông chỉ có thể lá mặt lá trái, tuy giúp tên kia bắt người nhưng lại vụng trộm thả Tề Mộ ra để lấy công chuộc tội. Khi đó Tề Đại Sơn còn có thể hận đến muốn giết chết ông sao?”

Trong lòng Thái Lý bắt đầu dao động.

Doãn Tu Trúc liền nhẹ giọng: “Tên kia hành xử lỗ mãng, ông cảm thấy việc này còn có thể thành công à, chỉ bằng quay...”

“Tụi mày đang nói cái gì vậy?” Tần Hổ trở lại.

Thái Lý nhìn chăm chăm Doãn Tu Trúc một cái, trong lòng đã thập phần dao động: Tần Hổ chính là một tên cặn bã không đầu óc, gã suốt ngày chỉ biết ăn chơi cờ bạc. Tiêu hết tiền thì bắt đầu nghĩ quẩn, cũng chẳng biết lấy lá gan ở đâu ra mà lại muốn đi bắt cóc tổng tiền.

Ngày thường Thái Lý cũng thích đi chơi đây đó, lúc này mới quen biết Tần Hổ. Tần Hổ nghe nói gã là tài xế của Tề gia thì lập tức sấp tới phô trương lấy lòng. Đôi khi Thái Lý cũng hay gặp kiểu người như vậy nên không coi là chuyện gì to tát, ai mà ngờ đâu Tần Hổ lại bắt con trai gã, uy hiếp gã phải ra tay với Tề Mộ.

Thái Lý chỉ lo tên liều mạng này làm con trai mình bị thương nên mới can rằng giúp gã bắt người tới đây. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy hoảng hốt vô cùng. Tề Đại Sơn đâu phải là người dễ chọc vào? Việc này đâu dễ dàng như vậy? Tần Hổ lớn mật làm vậy lại không có đầu óc, làm sao có thể thành công được?

Nếu giờ phút này thu tay lại cũng vẫn không tránh được vòng lao ngục, nhưng tốt xấu gì cũng mất bò mới lo làm chuồng...

Tần Hổ liếc mắt nhìn Doãn Tu Trúc một cái, nói: “Mày đánh nó làm gì, lãng phí khuôn mặt đẹp”

Vừa nói gã vừa tiến đến trước mặt Doãn Tu Trúc, bóp lấy cằm rồi nhìn một bên mặt còn lại của hắn, “Mềm thật, quả là thiếu gia được nuông chiều từ bé có khác, trắng trẻo như đậu hũ”

Trong lòng Thái Lý đột nhiên nhảy dựng lên, gã đứng dậy nói: “Được rồi, cũng chỉ là một thằng nhóc choai choai mà thôi”

“Ha ha.” Mắt Tần Hổ lộ ra vẻ thâm tà, “Thằng nhóc choai choai mới khiến người khác yêu thương được chứ”

Doãn Tu Trúc mặt không đổi sắc nhìn gã.

Tần Hổ cười khẩy, buông Doãn Tu Trúc ra, nói với Thái Lý: “Đáng tiếc bị mày đánh sưng nửa bên mặt rồi nên chẳng có ý nghĩa gì nữa.” Nói đoạn gã đứng dậy, khoe mắt liếc về phía Tề Mộ đang ngủ mê mết.

Trong lòng Doãn Tu Trúc chợt căng thẳng.

Thái Lý cũng nhận ra được, vội vàng lên tiếng: “Tần Hổ lại đây, tao có ý này...”

Không chờ hắn nói xong, Tần Hổ đã ngắt lời: “Tao đã gọi cho Tề Đại Sơn, bảo hắn chuẩn bị tiền rồi”

Đồng tử Thái Lý co rút lại: “Mày...”

“Lề mề như mày thì có thể làm được gì? Cứ chờ mà xem, lát nữa tao gửi cho hắn cái video, để hắn nhìn con trai bảo bối của hắn một chút rồi không phải muốn bao nhiêu tiền thì sẽ có bấy nhiêu sao?”

Trong khi nói chuyện Tần Hổ nhìn về phía Tề Mộ.

Thiếu niên 12-13 tuổi chính là thời điểm có ngoại hình phi giới tính nhất. Các tiểu thiếu giá quý báu này lại không phải chịu gió chịu mưa nên da mịn thịt mềm hơn cả con gái.

Trước chỉ lo nhìn Doãn Tu Trúc kia, bây giờ mới phát hiện Tề Mộ này rất đẹp, nửa phần cũng không giống cha: ngũ quan tinh xảo như búp bê, đặc biệt là đáng điệu lúc ngủ, thực sự là vừa thanh tú vừa đáng yêu...

Quá ngon! Tần Hổ nuốt nước miếng một cái: “Mày nói xem không phải chúng ta nên làm chút gì đó sao? Cứ để thế này cho Tề Đại Sơn nhìn thì liệu hắn có sốt ruột hay không? Mày nói đúng, để bọn họ hoảng rồi”

chúng ta mới có lợi. Tao lại không nở chặt ngón tay nó, chi bằng...”

Thái Lý quỳnh lên: “Mày...mày định làm gì!” Tề Đại Sơn vốn không phải người hiền lành gì. Nghĩ đến lúc ông biết con trai duy nhất của mình bị làm nhục, ông...

Tần Hổ đã ôm lấy Tề Mộ, đi vào bên trong: “Mày trông chừng thằng nhóc kia đi”

Doãn Tu Trúc cắn chặt môi dưới, máu chảy ròng ròng cũng không cảm thấy gì. Hắn nhìn chăm chăm Thái Lý, gắt gao nhìn gã chòng chọc: “Thả tôi ra.”

Thái Lý tâm hoảng ý loạn, gã chẳng thể tưởng được rằng Tần Hổ lại phóng đảng thành cái dạng như vậy. Nghĩ đến việc con trai mình đang ở trong tay tên kia, nhất thời da đầu gã tê dại.

Doãn Tu Trúc lạnh lùng nói: “Cởi trói cho tôi”

“Được... được...” Đầu óc Thái Lý trống rỗng, căn bản không biết tháo sợi dây thừng này như thế nào. Doãn Tu Trúc cũng chỉ là một thiếu niên 13 tuổi thì có thể làm được cái gì đây?

Dây thừng trong nháy mắt tuột ra. Doãn Tu Trúc đứng lên, mặt hắn sưng phù, dáng vẻ đặc biệt chật vật, nhưng đôi mắt đen lại như là vực sâu địa ngục, ma quỷ lẫn trốn trong đó đều đang đồng loạt bò ra, lộ một tia huyết khí đỏ tươi.

Hắn nhặt con dao mà Tần Hổ ném xuống lên, hướng thẳng về phía bóng tối.

Hắn không nhìn thấy gì cũng chẳng suy nghĩ, phán đoán được chi, trong đầu hắn hiện giờ chỉ quanh quẩn một câu nói.

—— Hắn là một thằng con hoang, là một thằng con hoang không cha không mẹ, là một thằng con hoang không xứng đáng được sinh ra.

Thế nhưng hắn có giá trị tồn tại.

Cái giá trị này là Tề Mộ cho hắn.

Ai cũng không thể tổn thương Tề Mộ.

Lúc dao đâm xuống, Doãn Tu Trúc nghe được tiếng kêu thảm thiết đau đớn của Tần Hổ, thấy được máu sền sệt chảy ra mãnh liệt và cả sự tuyệt vọng cùng hơi thở của cái chết.

Ừn ừn kéo đến, giống như quan tài đang được chôn xuống lòng đất.

Thời điểm Thái Lý hốt hoảng đuổi theo thì nhìn thấy thân hình ngã xuống đất của Tần Hổ và cả người thấm đầy máu giống ác quỷ Tu La của thiếu niên kia.

Doãn Tu Trúc nắm chặt cây dao, nói với Thái Lý: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Thái Lý đã sớm bị tình cảnh này dọa cho sợ vỡ mật. Gã lấy điện thoại di động ra, run rẩy đưa cho hắn.

Doãn Tu Trúc gọi cho Tề Đại Sơn, báo rõ vị trí của họ.

Từ đầu đến cuối hắn đều bình tĩnh lạnh lùng, tựa như xung quanh đây không hề có mùi máu tươi tanh tưởi buồn nôn.

Hắn thậm chí còn cẩn thận ôm Tề Mộ bảo vệ trong lồng ngực, chỉ có điều một tay còn lại dùng sức nắm chặt chuôi dao đến nổi cả gân xanh.

Tề Mộ vẫn còn mê man giống với những buổi tối kia, nằm sát bên cạnh Doãn Tu Trúc, ngủ ở một nơi không có ác mộng.

Mãi đến khi Tề Đại Sơn tới, dây cung đang kéo căng trong đầu Doãn Tu Trúc mới hoàn toàn đứt đoạn.

Tề Đại Sơn run rẩy ôm lấy hắn, đời này giọng nói của ông chưa từng hoảng loạn như vậy bao giờ: “Con à không sao rồi! Yên tâm, đều không sao cả rồi”

Tác giả có lời muốn nói: không thể nói thành lời, chỉ bằng cú đánh bài chuẩn thôi...

=====

Ui đọc chương này xong vừa thương vừa sợ Doãn tiểu công T_T

20. Chương 20

Sau khi lấy lại tinh thần Thái Lý đã sợ đến tè ra quần “Tề tổng, đều là do Tần Hổ cả. Tôi là bị hắn đe dọa, hắn bắt được con trai của tôi, uy hiếp tôi nhất định phải nghe theo hắn. Hắn là tên liều mạng, tôi không đánh cuộc được mà, tôi chỉ có mỗi một đứa con thôi, tôi...”

Tề Đại Sơn nghĩ mà sợ, đập cho hần một cước vào ngực: “Con mày là con, chẳng nhẽ Tề Mộ và Doãn Tu Trúc thì không phải chắc!”

Thái Lý bị đau, vẫn còn đang cầu xin tha thứ “Là tôi không tốt, đều là do tôi không tốt, làm tiểu thiếu gia sợ hãi. Nhưng tôi thật lòng không muốn làm tổn thương thằng bé, sau đó...sau đó là tôi thả Doãn Tu Trúc ra, nếu không phải tôi...” Gã nhanh chóng lấy ra đoạn dây thừng, hoảng loạn giải thích.

Tề Đại Sơn nghe mà da đầu tê dại: “Thái Lý, mày nghĩ tao là đồ ngu à!”

Thái Lý bị ông quát đến thất kinh.

Tề Đại Sơn nói: “Con mày bị bắt thì sao không đến tìm tao? Tần Hổ có âm mưu gì? Không phải hần muốn tiền sao? Nếu mày mở miệng ra thì chẳng nhẽ tao lại không quản?”

Thái Lý nói không thành lời, gã lắp bắp: “Nhiều, nhiều tiền như vậy không...không thể”

“Có thể hay không có thể thì trong lòng mày hiểu rõ” Tề Đại Sơn kéo cổ áo gã lên, ép gã phải nhìn thẳng vào ông “Căn bản là mày cũng muốn tiền chứ gì, nếu như mày thực sự vì con mày thì đã không làm ra cái chuyện vô liêm sỉ thể này rồi!”

Một câu nói liền vạch trần tâm tư ẩn sâu trong bóng tối của Thái Lý.

Phải...

Tề Đại Sơn nói không sai chữ nào. Con trai gã bị bắt, nếu gã đi tìm Tề Đại Sơn thì ông nhất định sẽ giúp nhưng là do gã không cam lòng.

Suốt bốn năm trời gã làm việc bên cạnh Tề Đại Sơn, nhìn việc làm ăn của ông ngày càng phát triển, nhìn ông ngày càng kiếm được nhiều tiền, nhìn thấy con trai của ông muốn gì là có cái đó!

Ban ngày là vô số vàng bạc châu báu kim cương bên trong cửa hàng Thất Xảo, buổi tối là căn nhà trọ nhỏ chưa tới trăm mét vuông. Một người được bao nhiêu kẻ lấy lòng còn một người chỉ là một gã tài xế, tương phản to lớn như vậy làm dấy lên sự căm giận trong lòng gã.

Dựa vào cái gì cơ chứ! Mười sáu năm trước Tề Đại Sơn bắt quá chỉ là một tên côn đồ lưu manh, bởi vì cười được đại tiểu thư của Kiều gia liền một bước lên trời, càng leo càng cao!

Nếu như từ nhỏ Tề Đại Sơn đã được hưởng phú quý thì thôi, nhưng trước đây ông vốn là một tên côn đồ, là người cơm không có để mà ăn, là thành phần thuộc tầng lớp thấp nhất trong xã hội. Ông ta dựa vào cái gì mà có được ngày hôm nay? Dựa vào cái gì hả!

Loại cảm giác đồ kị, không cam lòng cùng nỗi căm hờn không lý giải được tồn tại trong tâm trí Thái Lý, cuối cùng bị Tần Hổ châm ngòi bùng nổ.

Chờ khi gã nóng đầu gây chuyện thì lại bắt đầu hoảng sợ.

Doãn Tu Trúc nhìn thấu tâm tư của gã, dăm ba câu gây xích mích càng làm cho gã dao động. Sự căm ghét trong lòng gã nháy mắt biến mất, chỉ còn cảm giác kinh hoàng vô tận ập tới—— Tề Đại Sơn là ai? Tần Hổ là ai? Gã làm như vậy, làm sao có khả năng chết tử tế được?

Thời điểm Tần Hổ muốn làm cái chuyện hoang đường kia, Thái Lý hoàn toàn không có ai để tin tưởng nữa, tùy ý Doãn Tu Trúc sai khiến.

“Xin lỗi... Xin lỗi...” Thái Lý hối hận tới cực điểm, ôm chân Tề Đại Sơn “Tôi sai rồi, tôi sai rồi, đầu óc tôi mê muội...”

Tề Đại Sơn không muốn cùng gã tám nhảm nữa: “Mấy câu này vào tù rồi nói!”

Doãn Tu Trúc nằm mơ.

Trong mơ có một đứa trẻ, hơn một tuổi vẫn chưa biết đi. Nó ngồi ở trong một căn phòng trống trải, mờ mịt nhìn ra xa.

Ngoài phòng đang có người nói chuyện, nó nghe không hiểu, chỉ cảm thấy cái bóng bị kéo dài kia cong cong giống con sâu, xấu xí và buồn nôn.

Người phụ nữ gào thét, tiếng mắng chửi của đàn ông vang lên, còn có âm thanh vật nặng rơi xuống đất – không chói tai nhưng khi rơi xuống tấm thảm dày đặc trải trên sàn lại nặng nề dị thường. Loại cảm giác này giống với tiếng trống, chấn động đến mức trong đầu kêu lên từng tiếng ong ong.

Người đàn ông đi rồi thì người phụ nữ kia tiến vào. Bà rất đẹp, nhưng khuôn mặt kia sao mà dữ tợn quá.

Đứa nhỏ cũng không thân thiết gì với bà, thậm chí có chút sợ. Nó rụt rè lùi về phía sau một chút, người phụ nữ ấy liền xách nó lên, bàn tay trắng nõn tóm lấy cổ nó, dùng sức bóp chặt.

Đứa trẻ mở to mắt như cá thiếu nước, bắt lực giãy giụa.

Cuối cùng người phụ nữ vẫn buông nó ra và cho nó một cái tát. Không chút lưu tình dùng những ngón tay lạnh lẽo tạo ra từng vết từng vết sưng đỏ trên mặt nó.

Đứa nhỏ khóc lớn, người phụ nữ phát điên, mãi lúc sau mới có người tới lôi bà ta đi.

Doãn Tu Trúc đột nhiên mở mắt ra, chỉ cảm thấy trên gương mặt có cảm giác lạnh lẽo, trong không khí thoang thoảng mùi thuốc nhàn nhạt.

Lúc nhìn thấy người phụ nữ trước mặt, hắn còn tưởng mình vẫn đang nằm mơ, con người đen đột nhiên co rụt lại.

Kiều Cẩn sợ hết hồn, dịu dàng nói: “Không sao rồi Tiểu Trúc, là dì đây.”

Thanh âm của bà khiến Doãn Tu Trúc sực tỉnh, hắn rũ mắt xuống, nhẹ giọng hỏi: “Dì Kiêu, Tề Mộ...”

Kiều Cẩn đáp: “Nó còn đang ngủ, không sao đâu, tỉnh dậy là khỏe rồi”

Doãn Tu Trúc gật đầu.

Kiều Cẩn nhẹ giọng hỏi hắn: “Có đói bụng không?”

“Cũng tạm ạ” Doãn Tu Trúc trả lời “Cháu không muốn ăn gì cả.”

Kiều Cẩn còn muốn hỏi thêm thì phát hiện chồng đang dùng tay ra hiệu cho mình, bà liền nói: “Vây được, cháu cứ nghỉ ngơi một lát đi, có chuyện gì cứ việc nói nhé”

Doãn Tu Trúc chỉ trầm mặc gật đầu.

Kiều Cẩn rời khỏi phòng, mặt đầy lo âu nhìn về phía Tề Đại Sơn

Tề Đại Sơn cho tới bây giờ đều không có cách nào bình tĩnh lại được. Ai cũng không biết lúc ông nhìn thấy tình cảnh đó đã chịu bao nhiêu chấn động. Sao có thể nghĩ được một thiếu niên 13 tuổi sẽ...sẽ...

Tề Đại Sơn nhắm mắt lại.

Những gì nhân viên pháp y nói vẫn còn vang vọng bên tai ông: “Lực tay của đứa nhỏ này rất lớn, tư thế cầm dao cũng vừa vững vừa chuẩn. Nếu như cậu bé hoảng loạn nắm dao đâm vào eo thì phạm nhân sau khi bị thương rất có thể sẽ phản công, nhưng cậu bé lại lựa chọn một tay cầm dao một tay trợ lực, nhắm thẳng vào lưng tên kia”

Thật sự không chút do dự lại dìm thường tàn nhẫn đâm một dao, đừng nói là thiếu niên 13 tuổi, ngay cả người trưởng thành ở tình huống ấy khả năng cũng không làm như vậy được.

Nếu không trải qua huấn luyện có liên quan thì đích xác là hắc có “Thiên phú dị bẩm”.

Câu nói này mang hàm ý riêng: Một đứa trẻ có IQ cao, lại trưởng thành sớm, nếu như hình thành tính cách phản xã hội thì tương lai...

Tề Đại Sơn hít một hơi, đẩy cửa vào phòng.

Doãn Tu Trúc yên tĩnh ngồi ở đó, khiến người khác không nhìn ra hắc đang suy nghĩ gì.

Tề Đại Sơn đi tới trước mặt, vỗ vỗ bả vai hắc nói: “Có ổn không?”

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn về phía ông, nhẹ giọng đáp: “Chú Tề.”

Tề Đại Sơn cảm thấy ngũ vị tạp trần, ông an ủi: “Cháu đừng suy nghĩ quá nhiều, hành động của cháu thuộc về tự vệ nên không có chuyện gì hết. Những thứ khác cũng không cần phải lo lắng, chú sẽ xử lý ổn thỏa không để bất kì ai biết.” Ông dừng lại, sau đó nói tiếp, “Cháu cũng không cần có gánh nặng trong lòng, Thái Lý đã khai hết, Tần Hồ không...”

Hai chữ không chết còn chưa nói xong, Doãn Tu Trúc đã đáp lời: “Hắc đã chết.”

Tề Đại Sơn đột nhiên ngẩn ra.

Doãn Tu Trúc: “Cháu biết rồi.”

Tề Đại Sơn dừng lại, cũng không gạt hắc nữa: “Hắc chết cũng chưa hết tội” Chẳng biết có phải là ảo giác của ông hay không nhưng Tề Đại Sơn cảm thấy Doãn Tu Trúc căn bản không sợ việc mình đã giết người, hắc thậm chí còn không để chuyện này trong lòng.

Vậy đến cùng là hắc quan tâm đến cái gì.

Doãn Tu Trúc nhìn về phía ông: “Chú Tề, chú có thể giúp cháu một việc không?”

Về mặt Tề Đại Sơn trở nên nghiêm túc, nói “Cháu nói đi.” Doãn Tu Trúc đã cứu Tề Mộ, chỉ dựa vào phần đại ân này, Tề Đại Sơn có dùng cả đời cũng không trả hết được.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Cháu muốn trở thành con trai của Doãn Chính Công”

Tề Đại Sơn sững sờ.

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng hỏi: “Ồ tình huống thế nào sẽ không cần thông qua giám định nhân thân để xác định huyết thống đây?” Hấn tựa hồ như đang hỏi chính mình, cũng hỏi tỉnh Tề Đại Sơn.

Tề Đại Sơn: “Sinh đôi...”

Doãn Tu Trúc cup mắt: “... Liệu có kỹ thuật nào tân tiến hơn có thể xác định kết quả chính xác không. Hơn mười năm trước không có cách nào nhưng hiện giờ thì có thể”

Tề Đại Sơn hiểu ra, tim ông hơi chững lại, hỏi: “Cháu thực sự muốn quay lại căn nhà kia”

Âm thanh Doãn Tu Trúc rất nhẹ, lại kiên định đến lạ thường: “Muốn”

Hấn phải bảo vệ Tề Mộ, hấn muốn bảo vệ cậu trọn đời trọn kiếp. Nếu như ngay cả Tề Đại Sơn cũng không làm được, vậy thì hấn cần phải có năng lực cường đại hơn trước.

Tề Đại Sơn lấy lại bình tĩnh nói: “Được, chú giúp cháu. Bất quá chú có một điều kiện.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Chú cứ nói.”

Tề Đại Sơn cắn răng, có chút khó khăn lên tiếng: “Cháu có thể định kỳ đến gặp bác sĩ tâm lý được không?” Nói đoạn ông liền giải thích, “Không phải chú nói cháu có vấn đề gì, chỉ là gặp phải chuyện như vậy thì nên...”

“Được, cháu cảm ơn chú.” Doãn Tu Trúc cười cười với Tề Đại Sơn, “Cháu biết là chú chỉ muốn tốt cho cháu”

Tề Đại Sơn thấy hấn không giống giả bộ liền thở phào nhẹ nhõm.

Khi Tề Mộ tỉnh lại, liền ngay lập tức hỏi: “Mẹ, Doãn Tu Trúc đâu rồi?”

Trong lúc nhất thời Kiều Cẩn không nói ra được nửa chữ nào, chỉ dùng lực đem cậu ôm vào trong lòng, nước mắt chảy lã chã.

Tề Mộ đột nhiên có chút hoảng: “Làm sao vậy? Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Không sao...” Kiều Cẩn nức nở đáp, “Mẹ không cầu mong gì, chỉ mong đời này con có thể sống thật tốt thôi”

Tề Đại Sơn kể việc này cho Tề Mộ nghe, bất quá ông giấu đi việc mà Doãn Tu Trúc đã làm chỉ nói định vị trên điện thoại của Thái Lý đã làm bại lộ vị trí của gã, cảnh sát đúng lúc chạy tới cứu hai người họ đang

hôn mê ra, bị hoảng sợ chứ không nguy hiểm.

Tề Mộ cuồng lên: “Doãn Tu Trúc đâu? Về nhà à? Cậu ấy giờ sao rồi, có phải là sợ lắm không ạ?”

Nói xong cậu liền ảo não nói: “Cậu ấy nhất gan lắm. Phải chịu khổ cùng con như vậy khẳng định là đang khóc thảm ơi là thảm”

Tề Đại Sơn nghĩ đến thiếu niên bình tĩnh gần như là vô tình kia thì nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào.

Tề Mộ lên tiếng: “Con đi gọi cho cậu ấy một cú”

Tề Đại Sơn ngăn cậu lại: “Được rồi, Doãn Tu Trúc vừa mới về nhà xong. Con để bạn ấy nghỉ ngơi chút đi, chờ mấy hôm nữa ba dẫn con đi thăm.”

Tề Mộ lúc này mới buông lỏng xuống. Từ đầu đến cuối cậu đều không nhắc đến Thái Lý nửa câu, chỉ cực lực an ủi mẹ, làm đủ mọi trò để dỗ bà vui vẻ, mãi đến tận khi bà nín khóc mỉm cười mới thôi.

Nhưng đêm khuya, lúc Kiều Cẩn sang phòng đắp chăn cho Tề Mộ thì thấy cậu khóc ướt cả gối, ở trong mộng cũng còn nói mớ.

“Chú Thái... Tại sao...”

Một người đã từng đưa đón cậu tận 4-5 năm sao lại làm ra chuyện kinh khủng như vậy.

Tề Mộ không hiểu.

Nhưng cậu chẳng thể hỏi, thậm chí không dám khóc, cậu không nỡ khiến cho cha mẹ đau buồn nữa.

Kiều Cẩn lệ rơi đầy mặt, cúi đầu hôn lên khóe mắt cậu.

Doãn Gia.

Thiếu niên tóc đen nằm cuộn tròn trên giường, cuối cùng cũng chịu ngủ.

Hắn không đắp chăn, mắt cá chân trơn bóng thò ra bên ngoài, ngay cả ánh trăng cũng không nỡ chiếu vào.

Hắn ngủ rất say, mái tóc đen che đi khuôn mặt hắn, bên dưới sống mũi cao lại là đôi môi khê nhếch ——

hắn không còn mơ thấy ác mộng nữa, bởi vì hắn đang ôm thật chặt một món đồ.

Đó là một cái áo: màu xanh, cổ áo sơmi trắng, mang theo mùi của ánh dương.

21. Chương 21

Lớp 8/3 (*)

(Raw ghi là sơ nhị tam ban = lớp 8 lớp số 3 nên mình ghi là 8/3 nhìn cho nó khoa học)*

Mới kết thúc chia lớp xong, vừa ngồi vào phòng học mới các bạn học đã bắt đầu rỉ tai thì thầm.

“Sao lại xui xẻo thế cơ chứ, lại phải học chung một lớp với giáo bá (*)”

*(*Giáo bá: bá chủ/trùm/đầu sỏ/cầm trịch trường, edit ra thì nó mất hay nên thôi mình để giáo bá luôn)*

“Tiêu rồi, tớ nghe nói cậu ta một ngày ba bữa đều đi đánh người, không thiếu lần nào cả”

“Lúc cậu ta học lớp 7 đã dám đánh nhau với mấy anh lớp 9, đập cho người ta kêu cha gọi mẹ luôn!”

“Thế đã là gì? Cậu ta ở bên ngoài trường lẫn lộn kinh lắm mà!”

“Nghe nói cha cậu ta là xã hội đen hả?”

“Tớ đã thấy cha cậu ta! Người thì cao lớn, mặt đầy dữ tợn”

“Không phải nhà cậu ta rất giàu sao?”

“Ồ trong hắc đạo có thể nghèo được à?”

Mấy nam sinh kia vừa sợ vừa tò mò, bàn chuyện xong thì run lấy bầy, nữ sinh bàn trên xen vào nói: “Thật hay giả vậy? Nhìn cậu ấy trông đẹp trai thế kia mà.”

Nam sinh khịt mũi coi thường: “Đám con gái các cậu đúng là chỉ biết nhìn mặt”

Nữ sinh oán giận: “Không nhìn mặt người ta thì chẳng nhẽ ngắm mấy cục mụn của các cậu?”

Cậu con trai mặt mụn ngậm miệng không lên tiếng, sau đó lại có người mặt không nổi mụn sáp tới gần nói: “Cậu cẩn thận một chút, nghe nói cậu ta thay bạn gái như thay áo đó, còn làm con gái nhà người ta mang thai nữa”

Nữ sinh hoa dung thất sắc (*): “Không thể nào, thoát nhìn cậu ấy...”

*(*Hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi)*

“Đệt, lớn lên như thế không phải chỉ cần ngoắc tay một cái là cả đồng phụ nữ dâng tới cửa sao?”

Bọn họ nói sinh động như thật mãi cho đến lúc giáo viên vào lớp điểm danh.

Cả lớp 56 người, vắng 2.

Tề Mộ dậy trễ do tối hôm qua cậu quá hưng phấn, lăn qua lộn lại mãi không ngủ nổi. Chờ đến khi có thể chớp mắt được thì đã 2-3 giờ sáng, còn chưa kịp ngủ cho đầy giấc thì đồng hồ đã điểm 8 giờ.

Cậu thấp giọng chửi một câu, nhanh chóng mặc quần áo, sau đó ngay cả bữa sáng cũng không ăn mà chạy đi luôn.

Lúc này Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn đã sớm ra ngoài, người giúp việc làm xong bữa sáng thì đến gõ cửa phòng cậu nhưng đáng tiếc Tề Mộ ngủ say như chết, căn bản không nghe thấy gì.

Cậu leo lên xe đạp, phóng như điên đến trường học

Sau khi xảy ra chuyện vào kì nghỉ hè năm lớp 6 đó, lẽ ra Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn sẽ càng phải bảo vệ đứa con trai bảo bối duy nhất này kĩ hơn.

Nhưng hai người bọn họ vốn không phải như những cặp cha mẹ bình thường khác. Lên sơ trung, bọn họ trực tiếp sa thải tài xế, để Tề Mộ tự mình đến trường.

Ban đầu Kiều Cẩn lo lắng vô cùng, Tề Đại Sơn bèn an ủi bà: “Chúng ta không thể bảo vệ con cả đời, phải để thằng bé học cách tự vệ và độc lập”

Đồng chí Đại Sơn nói đúng, dù gia đình giàu có nhưng cũng không thể nhốt con mình trong một cái lồng sắt cả đời được, đây không phải là đang bảo vệ nó, mà là phá hủy nó. Sự việc xảy ra vào mùa hè kia khiến tất cả mọi người đều sợ hãi, nhưng không vì vậy mà thần hồn nát thần tính, cắt đứt tương lai của con trai mình.

E rằng các bậc phụ huynh khác sẽ bởi vì chuyện này mà lúc nào cũng kè kè bên cạnh con trai, nhưng Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn lại càng ngày càng buông thả. Đời người sẽ còn gặp phải những chuyện đáng sợ hơn, thay vì để cho người khác bảo vệ thì không bằng tăng cường khả năng phán đoán của chính mình, dựa vào bản thân để tránh né nguy hiểm.

Tề Đại Sơn dạy Tề Mộ vài chiêu phòng thân, cũng cho cậu thoải mái tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đối mặt với đủ loại hạng người, nhận biết ai thiện ai ác.

Về phần thành tích, nữ sĩ Kiều Cẩn sau khi cố gắng dạy bảo thì nói với chồng: “Được rồi, trên đời này chẳng có ai là hoàn hảo cả, mọi thứ không thể cứ cưỡng cầu mãi.”

Đồng chí Đại Sơn vốn không bắt ép quá —— *70 điểm còn muốn thế nào nữa? Làm tròn lên không phải là 100 rồi à!*

Tề Mộ chỉ dùng mười phút để đuổi giết tới trường học, nhưng đáng tiếc đã trễ. Trường học quy định bảy giờ rưỡi có mặt, tám giờ lên lớp, bây giờ là tám giờ hai mươi phút, đang bắt đầu tiết học rồi!

Làm thế nào bây giờ? Trèo tường vậy, ngược lại cũng đâu thể xông thẳng vào. Có lẽ chủ nhiệm mặt đen như dít nôi đang canh chừng ở trước cửa, nếu thực sự đến gần thì chẳng phải sẽ bị mắng đến 3 tiếng đồng hồ sao!

Tề Mộ vừa tới chỗ quen thuộc liền thấy ngay anh em tốt của mình.

Hứa Tiểu Minh vẫn còn buồn ngủ mà chào cậu “Anh Mộ.”

Tề Mộ lạnh mặt nhìn sandwich trong tay nó, đồng chí Tiểu Minh đưa cho cậu: “Cậu ăn đi, tớ còn một cái nữa.”

Tề Mộ cũng không khách khí với nó, cầm lấy cắn một cái: “Tối hôm qua lại đi ra ngoài ăn chơi lêu lổng à?” Hứa Tiểu Minh cũng không biết chuyện vui khiến cậu mất ngủ hôm qua.

“Không” Hứa Tiểu Minh thần sắc mệt mỏi: “Đi bang chiến, lão đại tớ đây sao lại không phụng bồi tới cùng được”

Tề Mộ hỏi nó: “Trò gì vậy, tớ cũng muốn thử một chút.”

Hứa Tiểu Minh tinh thần phấn chấn: “Cậu tuyệt đối đừng có chơi, tớ phải thật vất vả mới trở thành lão đại trong bang, cậu mà tới thì tớ biết làm thế nào.”

Tề Mộ nói: “Không tranh với cậu là được.”

Khuôn mặt Hứa Tiểu Minh tái mét: “Cậu có thể không giành với tớ nhưng mấy tên nhóc kia muốn tạo phản, lập vua mới!”

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn nó: “Dùng tiền mua tình cảm thì không bền vững đâu”

Việc này có chút nguyên nhân, Hứa Tiểu Minh trừ ăn uống ra chính là chơi game. Nó có nhiều tiền, nạp vào trong game rồi nhanh chóng biến bản thân thành đại thần, người ta nói có tiền mua tiên cũng được, Hứa ba ba chỉ còn thiếu điều phát tiền lương cho người trong bang thôi, do đó ai cũng đều nghe theo nó, đề cử nó lên chức bang chủ.

Hứa Tiểu Minh cảm thấy đắc ý, kiêu ngạo vô cùng, không nhận được muốn khoe khoang. Vì thế, nó kể với Tề Mộ.

Tề Mộ đang buồn chán nên cũng chơi cùng. Như thế rất tốt, Tề đại ca mị lực nhân cách là vô địch, đặc biệt rất hấp dẫn các hán tử nhiệt huyết. Cậu chỉ mới chơi có một tháng đã chung sống vô cùng hòa bình với các anh em trong bang, tiền hô hậu ủng.

Hứa Tiểu Minh đang sống sờ sờ bị anh em tốt cho đi tàu bay giấy (*), thành một bang chủ hữu danh vô thực.

(* nghĩa là không có thực quyền)

Đập rất nhiều tiền vào game rồi lại bị xoay như chong chóng như vậy, Hứa Tiểu Minh rất không cam lòng, uyển chuyển vào trong bang thăm dò: “Tôi gần đây công việc bề bộn (giả vờ làm người lớn), có thể phải A(bỏ game)...”

Không chờ nó thăm dò xong, một đám người trong bang liền nói: “Anh yên tâm đi lão đại, còn có anh Mộ mà.” “Đúng, anh Mộ sẽ giữ vững bang của chúng ta “Hay lão đạo trực tiếp đưa acc cho anh Mộ luôn đi?” “Không cần đâu, acc này của anh Mộ cũng rất mạnh rồi, lão đại anh đem chức bang chủ giao cho anh ấy đi.”

Hứa Tiểu Minh khóc ngất trước máy vi tính ——*Trời đã sinh ra Minh sao còn sinh ra Mộ!*

Cũng may anh Mộ là gian tặc trượng nghĩa, thẳng thắn nói: “Minh tử bỏ game? Vậy tôi cũng thế.”

Vết thương trong lòng Hứa Tiểu Minh vừa mới lành lại một chút, thì đã bị đồng bình luận huyền não trên kênh bang hội làm cho đứng tim.

“Anh Mộ bỏ game?” “Đậu má, đừng mà, anh Mộ đừng đi!” “Anh Mộ mà bỏ game thì em xóa acc luôn” “Không có anh Mộ, cái game này chẳng còn ý nghĩa gì nữa!” “Bye bye anh em, tôi đi nhảy lầu đây.”

Hứa Tiểu Minh: “...” Nhảy nhảy nhảy đi, cậu mà không nhảy tôi sẽ đập cậu xuống.

Thực sự là bị đám lòng lang dạ sói trong bang này làm cho tức chết!

Đang đúng lúc hỏa khí ngất trời, Hứa Tiểu Minh liền thấy một thiên sứ viết “Lão đại đừng đi...”

Hứa Tiểu Minh cảm động đến rơi nước mắt, thật tốt quá còn có người không muốn nó đi. Ngay sau đấy nửa câu sau liền hiện ra, “... Lão đại không đi thì anh Mộ sẽ ở lại.”

Hứa Tiểu Minh đập đầu vào bàn phím chết tươi!

Vì đã có tiền án nên Hứa Tiểu Minh có đánh chết cũng không chịu chơi game cùng với Tề Mộ, trải qua cảm giác quá tệ, dùng tiền mua bực vào người!

Bọn họ dựa vào tường gặm sandwich, Hứa Tiểu Minh nhìn Tề Mộ cười không khép miệng lại được, hỏi: “Học kì mới có chuyện gì hay à? Sao cậu vui vẻ như vậy.”

Tề Mộ nghe răng nanh nhỏ: “Bí mật.”

Hứa Tiểu Minh sửng sốt một chút, bỗng nhiên phúc chí tâm linh (*): “Doãn Tu Trúc về rồi?”

(* phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn))

Đôi mắt Tề Mộ sáng quắc, so với ánh nắng nơi đường chân trời còn đẹp hơn: “Ừa!”

Doãn Tu Trúc tạm nghỉ học một năm, rốt cục cũng phải quay lại!

22. Chương 22

Hai người ăn xong bữa sáng, Tề Mộ hưng phấn nói: “Đi thôi, không chừng cậu ấy đang ở trong lớp rồi đó”

Hứa Tiểu Minh cũng không nề nề, nhanh nhẹn nhảy một cái, hai tay bám trụ mép tường, chân giẫm xuống đất rồi bay qua bên kia. Tường này không cao, nó trèo mãi đã thành quen, vô cùng lưu loát tự nhiên

Tề Mộ cũng theo nó, ai ngờ đầu cậu vừa vũng vàng đứng trên bờ tường, Hứa Tiểu Minh đã kêu lên thảm thiết: “A a a!”

Không sợ trời không sợ đất chỉ sợ quỷ, Tề Mộ không chịu nổi tiếng hét như xé vải kia. Cậu bị dọa sợ hết

hồn, còn chưa kịp mắng người thì trên tay bởi vì dính chút bơ mà trơn tuồn tuột khiến cậu tóm không được mép tường, thân thể liền nghiêng ngã rơi xuống.

Tiêu rồi tiêu rồi, lần này mộng nở hoa luôn rồi!

“Cẩn thận.” Một âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên, sau đó Tề Mộ được người ta đỡ lấy, tránh được thảm cảnh hôn đất.

Tề Mộ trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu lên nhìn người mà cậu “ngày nhớ đêm mong”.

Doãn Tu Trúc!

Tề Mộ vui vẻ nói: “Cậu về rồi! Sao lại ở đây thế? Là đang chờ tớ à? Có nhớ tớ không? Cậu xem, tớ có phải cao lên rồi không?”

Cậu hỏi liên tục, trực tiếp hỏi đến mức thiếu niên đang ôm lấy mình đây phải run lên.

Vốn đã rất kiềm nén nhưng không có cách nào áp chế được nỗi nhớ nhung đang như thủy triều ập tới, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua thân thể cậu bỗng hơi dùng sức, Doãn Tu Trúc một chữ cũng không nói thành lời.

Tề Mộ kích động cực kỳ, trước tiên không nói hai câu mà cho Doãn Tu Trúc một cái ôm ấm áp: “Được rồi, trở về là tốt, cũng đừng khóc nha.”

Doãn Tu Trúc rốt cục không thể nhịn được nữa, dùng sức ôm chặt cậu.

Tư thế của hai người bọn họ thật ra có chút quái lạ, động tác của Tề Mộ là kiểu anh em quàng vai bá cổ, mà Doãn Tu Trúc lại ghi chặt eo cậu, hận không thể đem cả người cậu khảm vào trong lồng ngực.

Hứa Tiểu Minh làm một quần chúng vây xem rất khó giải thích được mà nổi da gà, nó không dám lên tiếng, chỉ lén lút dịch ra xa một chút đánh giá Doãn Tu Trúc.

Một năm không gặp, Doãn Tu Trúc dường như thay đổi rất nhiều nhưng cũng tựa hồ không có khác biệt gì so với trước đây.

Cảm thấy đổi khác nhất là lúc Hứa Tiểu Minh vừa mới vọt qua tường: Người trước mặt có vóc dáng cao gầy, khuôn mặt sắc sảo, yên tĩnh đứng ở đằng xa hoàn toàn không giống mùi vị ngây ngô của thiếu niên mà càng giống một người trưởng thành điềm đạm bình tĩnh hơn. Đặc biệt là trong tích tắc mặt đối mặt với hắn, Hứa Tiểu Minh cảm thấy mình bị nhìn thấu, tựa như mọi chuyện lông gà vỏ tỏi nó giấu ở trong lòng đều bị bại lộ.

Nó hét thảm như vậy hơn phân nửa là do chột dạ.

Nhưng bây giờ nó lại cảm thấy một Doãn Tu Trúc đang ôm Tề Mộ kia căn bản vẫn không thay đổi: vẫn ỷ lại vào Tề Mộ, tựa như khi trốn ở sau lưng Tề Mộ là có thể cực kì an toàn.

Không... Vẫn không giống, không phải trốn ở sau lưng Tề Mộ mà là bảo vệ cậu ở trước ngực.

Chờ đến lúc Hứa Tiểu Minh hoàn hồn lại thì trước mắt đã không còn ai, nó ngẩn người ra một lúc rồi bị phần nói: “A a a, cái thằng thấy sắc quên bạn kia!” Nói xong nó chột sững lại, thấy sắc quên bạn ư? Ai là sắc ai là bạn giờ? Rõ ràng đều là bạn mà. Haizz, dùng thành ngữ bữa bãi như thế chẳng trách điểm ngữ văn chưa bao giờ cao cả.

Tề Mộ đâu còn quan tâm đến Hứa Tiểu Minh, Hứa Tiểu Kê, Hứa Tiểu Điều (*)

gì gì nữa, trong mắt cậu hiện giờ chỉ có mỗi Doãn Tu Trúc.

*(*Chữ Minh trong tên của Hứa Tiểu Minh được ghép bởi chữ điều và chữ khẩu. Trong chữ Kê cũng có một chữ điều)*

“Mẹ cậu thế nào rồi? Một năm này có khá hơn chút nào không?” Cậu hỏi Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc mắt không chớp nhìn cậu, đáp: “Vẫn phải tiếp tục tĩnh dưỡng.”

Tề Mộ: “Không cần cậu ở bên cạnh sao?”

Doãn Tu Trúc nói: “Không cần thiết, hơn nữa tớ cũng không thể làm chậm trễ việc học được”

“Cũng đúng” Tề Mộ trấn an hẳn, “Cậu yên tâm, chương trình lớp 7 không khó lắm, nếu cậu không theo kịp thì tớ sẽ dạy kèm cho cậu.”

Doãn Tu Trúc khước miệng khê nhếch: “Sau khi tan học cậu giúp tớ được không?”

Tề Mộ nói xong câu đó đã thấy hối hận rồi. Cậu thì dạy được cái rắm ấy, cả lớp ngoại trừ Hứa Tiểu Minh ra ai cũng có khả năng hơn cậu! Nhưng mà thật vất vả mới học hơn Doãn Tu Trúc một lớp, thật vất vả mới đến lượt hẳn phải học bổ túc, Tề Mộ không muốn làm vượt mất cơ hội này chút nào: “Được... Được thôi!” Sớm biết vậy một năm vừa qua phải học cho thật tốt, trở thành một học sinh xuất sắc!

Hai người đi không bao lâu đã đến lớp học, Doãn Tu Trúc ôn tồn nói: “Cậu vào trước đi, tớ còn phải đến phòng giáo vụ lấy đồ nữa.”

Tề Mộ hằng hái đáp: “Tớ đi cùng cậu”

Đôi mắt Doãn Tu Trúc như dính trên người cậu, căn bản không rời khỏi: “Bây giờ đang trong giờ học rồi”

Đúng nha...Tề Mộ quên bég luôn chuyện này! Cậu bây giờ phải trở về phòng học, cùng lắm là ra cuối lớp đứng một tiết, nếu giờ chạy đến phòng giáo vụ thì không phải sẽ bị giáo viên chủ nhiệm tóm lấy mắng cho một trận sao.

Tề Mộ rụt cổ lại: “Cậu mau đi đi, tớ về lớp cái đã”

“Ừm.” Doãn Tu Trúc đứng tại chỗ không nhúc nhích, “Cậu cứ đi trước, tớ không vội”

Tề Mộ chờ không được nữa, cậu vội vã lên lầu, vội vã cùng với Hứa Tiểu Minh đứng ở cuối lớp.

Đang trong giờ học nên toàn trường yên tĩnh không một bóng người. Tầm mắt Doãn Tu Trúc rất cục không áp chế nữa, một hồi quẩn luyến và nhung nhớ trong đó lộ ra toàn bộ, giống như một chiếc đèn pha đuổi theo sát nút bóng lưng dần dần đi xa kia.

Chịu đựng nỗi nhớ cả ngày lẫn đêm, cuối cùng cũng thấy được cậu.

Hắn nhẫn nại cả một năm qua chỉ vì muốn dùng một dáng vẻ tốt hơn để ở bên cạnh cậu, muốn xứng đôi vừa lứa với cậu.

Một năm này đối với Tề Mộ mà nói là nhàm chán và vô vị, còn đối với Doãn Tu Trúc lại là trời đất xoay vần.

Tề Đại Sơn điều tra chuyện xưa đã lâu chưa ai đụng tới của Doãn gia —— mặc dù có chút dây vò, nhưng trên đời này không có tường nào mà gió không lọt qua được, nếu muốn thì hoàn toàn có thể tra được.

Đúng như những gì Doãn Tu Trúc suy đoán, Doãn Chính Công có một người anh em sinh đôi tên là Doãn Chính Quyền.

Ông nội và bà nội của Doãn Tu Trúc không thân thiết, quanh năm ly thân. Doãn Chính Công ở trong nước, Doãn Chính Quyền thì cùng mẹ ra nước ngoài định cư. Tuy nói là sinh đôi, nhưng thời gian gặp mặt rất hiếm.

Mãi đến tận khi ông nội Doãn Tu Trúc qua đời, bà nội Doãn Tu Trúc nắm giữ một nửa cổ phần của công ty mới mang theo Doãn Chính Quyền khí thế lớn lao trở về.

Doãn Chính Công đối với mẹ và người anh em ruột thịt này có thể nói là không có chút tình cảm nào.

Quan hệ theo kiểu giường cung bạt kiếm, bên ngoài ai ai cũng biết.

Trong này có một số việc Tề Đại Sơn cũng không tra được, mà khiến cho ông tương đối nghi hoặc chính là: Vu Đại Vân là vị hôn thê của Doãn Chính Công, hai người hồi đại học có qua lại, vì gia thế tương đương, rất nhanh liền tiến tới đính hôn.

Cũng chính bởi vì có Vu gia hậu thuẫn, Doãn Chính Công mới không bị mẹ và người anh em ruột thịt từ nước ngoài trở về một ngụm nuốt trọn.

Có thể thấy Doãn Chính Công và Vu Đại Vân hẳn là sẽ ân ái ái ái, tại sao sau khi kết hôn lại trở thành thế này, thậm chí hoài nghi cả huyết thống của Doãn Tu Trúc?

Chuyện gì đã xảy ra thì không có cách nào điều tra được nhưng kết quả lại rõ ràng.

Khi Doãn Chính Quyền và mẹ của ông lên máy bay trực thăng thì phát sinh sự cố, cả hai cùng qua đời, Doãn Chính Công thuận lợi thừa kế tất cả, hoàn toàn trở thành người nắm quyền xứng đáng.

Từ đó về sau, tinh thần Vu Đại Vân không ổn định, thường xuyên tự giam mình ở trong phòng, lúc mất kiểm soát có khuynh hướng tự hại bản thân.

Khi đó Doãn Tu Trúc đã được sinh ra, theo lẽ thường thì hẳn nhất định phải là con trai của Doãn Chính Công, có thể Doãn Chính Công cũng hoài nghi chuyện này, còn nguyên nhân thực sự thì khả năng chỉ có y và Vu Đại Vân là rõ ràng.

Doãn Chính Quyền hẳn là cũng biết, nhưng ông đã chết rồi.

Sinh đôi cùng trứng mang bộ gen có độ tương đồng rất cao, dùng kỹ thuật khi đó căn bản không có cách nào phân biệt được Doãn Tu Trúc là con trai của ai.

Vì vậy tuổi thơ giống như ác mộng của Doãn Tu Trúc bắt đầu mở màn.

Không điều tra thì không rõ, lúc biết được rồi thì Tề Đại Sơn thực sự rất thương Doãn Tu Trúc. Cũng sớm đoán được hẳn phải trải qua rất nhiều đau khổ, nhưng vụn vặt không ngờ tới lại gian nan đến như vậy.

Mẹ là một kẻ điên một giết hấn, người cha quanh năm không trở về nhà, người giúp việc không cho hấn ăn ngon, căn bản không để tiểu chủ nhân vào mắt, ý vào việc hấn không biết nói, nóng lên thì vừa đánh vừa chửi, một đứa trẻ 1-2 tuổi nói còn chưa sôi bị đánh nhiều như vậy khóc cũng không dám khóc.

Nếu Doãn Tu Trúc không gặp Tề Mộ vào năm 4 tuổi ấy thì không biết lớn lên sẽ thành cái dạng gì, đúng thật là không thể nào tưởng tượng được.

Lúc Tề Đại Sơn đem chuyện cũ hồi đó nói cho Doãn Tu Trúc nghe, sắc mặt hắn rất bình tĩnh, chỉ bảo rằng: “Phiền chú Tề để cho cha cháu làm lại giám định nhân thân một lần nữa ạ”

Tề Đại Sơn biết rõ: “Yên tâm, đều sắp xếp xong cả rồi.”

Việc này cũng không khó làm, chỉ cần một lần rồi lại một lần đưa tới chỗ Doãn Chính Công tin tức “Kỹ thuật giám định nhân thân tân tiến nhất, có thể cho ra kết quả chính xác lên tới 100%” là được.

Lâu như vậy rồi mà y vẫn nuôi dưỡng Doãn Tu Trúc, rõ ràng chính là trạng thái lưỡng lự bất định. Chỉ cần có cơ hội, y nhất định sẽ muốn xác nhận lại.

Không ngoài dự đoán, vào lúc Doãn Tu Trúc chuẩn bị vào sơ trung, Doãn Chính Công mặt đầy kích động trở về nhà.

Hắn ôm chặt lấy Doãn Tu Trúc, dùng âm thanh ân cần trước nay chưa từng có nói: “Xin lỗi, là ba có lỗi với con.”

Doãn Tu Trúc vô cùng tự nhiên làm vẻ mặt hết sức sợ sệt, bày ra bộ dạng vừa khấn trương vừa vui vẻ

Doãn Chính Công ở nhà với hắn 3 ngày, Doãn Tu Trúc mắc ối cả 3 buổi.

Cha? Là từ ngữ nực cười nhất trên đời này.

Vẻ ngoan ngoãn của Doãn Tu Trúc khiến cho Doãn Chính Công thập phần áy náy, nhưng dẫu sao thì y vẫn còn có công việc cần phải làm, không thể ở nhà với hắn mãi được.

Doãn Tu Trúc nương theo tâm tư hổ thẹn của y, thuận tiện đề nghị: “Cứ để mẹ như vậy mãi cũng không tốt, có thể đưa mẹ đến chỗ bác sĩ khám được không?”

Sắc mặt Doãn Chính Công trở nên phức tạp, một hồi lâu mới nói: “Ba sẽ sắp xếp cho mẹ con đi chữa bệnh”

Doãn Tu Trúc đáp: “Con đi cùng mẹ, ra nước ngoài không quen con e mẹ sẽ sợ”

Vốn Doãn Chính Công không muốn đưa Vu Đại Vân ra nước ngoài, nhưng nghe Doãn Tu Trúc nói như vậy y lại động lòng: Trong nước khó tránh khỏi có người bàn ra tán vào, đi nước ngoài có khi lại đỡ phiền phức hơn.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Mẹ rất sợ người lạ, có con ở đây mẹ sẽ khỏe hơn nhiều”

Doãn Chính Công lo lắng nói: “Nhưng việc học của con...”

Doãn Tu Trúc mím môi nở nụ cười: “Trước đây thầy Từ có cho con làm một bộ đề thi, thầy nói nếu con trực tiếp lên thẳng sơ trung cũng không thành vấn đề”

Doãn Chính Công ngẩn ra, vừa áy náy lại vừa kiêu ngạo trả lời: “Tốt, con giỏi lắm”

Doãn Tu Trúc ngẩng đầu nhìn y: “Vậy con có thể đi cùng mẹ không?”

“Được.” Doãn Chính Công thở dài nói “Những năm này cực khổ cho con rồi.”

Doãn Tu Trúc cụp mắt đáp: “Không đâu, mỗi lần ba về con đều rất vui”

Trong lòng Doãn Chính Công lại càng cảm thấy hổ thẹn hơn, chỉ muốn bồi thường cho hắn thật tốt—— *cũng may là hết thấy vẫn còn kịp.*

Doãn Tu Trúc tạm thời nghỉ học, đi cùng Vu Đại Vân ra nước ngoài chữa bệnh.

Quá trình trị liệu cũng không thuận lợi cho lắm. Các bác sĩ vô cùng phiền não, mỗi lần cảm thấy trạng thái của Vu Đại Vân đang theo xu hướng ổn định thì nhất định vào một thời điểm nào đó lại triệt để bùng phát, khiến cho các đợt chữa trị trước đây thất bại trong gang tấc, càng ngày càng không thể cứu vãn được.

Các bác sĩ đều thương Doãn Tu Trúc, thương thiếu niên hiểu chuyện lúc nào cũng chuyên tâm chăm sóc mẹ.

Mặc dù mẹ lúc nào cũng nói những lời ác độc với hắn, mắng hắn, đánh hắn, dùng đồ vật đập hắn nhưng hắn vẫn không oán không hối, nghiêm túc chăm sóc bà, khiến người ngoài nhìn vào đều cảm thấy trong lòng chua xót không thôi.

Thật ra là chỉ cần có Doãn Tu Trúc ở bên cạnh thì trạng thái của Vu Đại Vân liền không thể ổn định.

Doãn Tu Trúc dùng thời gian một năm, khiến Vu Đại Vân nửa đời sau chỉ có thể sống tại trại an dưỡng.

Hắn không bao giờ muốn gặp lại người phụ nữ điên khùng này nữa, cũng không quan tâm năm đó bà ta đã phải trải qua những gì. Hắn chỉ muốn thoát khỏi ràng buộc, rời khỏi địa ngục sâu thẳm mang tên “Mẹ” kia mà thôi.

Một năm sau hắn trở lại, thoát thai hoá cốt (*)

(* nghĩa là thay da đổi thịt = lột xác)

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không chờ giáo viên mở miệng, Tề Mộ đã tự giác đứng ở cuối lớp làm bạn với Hứa Tiểu Minh.

Thầy giáo Tôn đã dạy cậu từ năm lớp 7, thấy cậu như vậy, nhất thời phùng mang trợn mắt nói: “Có một số bạn học, ưu điểm duy nhất chính là biết mình biết ta, nhưng biết mình biết ta quá mức sẽ trở thành không biết xấu hổ.”

Y nói như thế xong, trong lớp liền im phăng phắc, đặc biệt là đám nhỏ vừa nói chuyện riêng kia lại run lẩy bẩy một cái.

Má ôi, lão Tôn quả đúng là hán tử chân chính, thầy không sợ tiểu bá vương sẽ lấy gạch ném thầy à!

Ai mà ngờ tiểu bá vương trong miệng bọn họ hay đi đánh nhau ngoài đường rồi còn làm con nhà người ta lớn bụng lại đang sờ sờ mũi, lúng túng nói: “Em không cố ý ngủ quên mà”

Lão Tôn phát hỏa: “Em không cố ý cũng tới trễ nửa tiếng rồi, giờ cũng không cần phải học tiết này nữa đâu!”

Tề Mộ tội nghiệp nói: “Lần sau em đến trường sớm nửa giờ bưng trà rót nước cho thầy nhé”

Lão Tôn hừ một tiếng: “Không cần!” Nói xong y quay người, tiếp tục viết lên bảng.

Mấy bạn học mới mặt đầy hoang mang...Hình như không giống với lời đồn cho lắm nhỉ? Không phải nói tiểu bá vương kia điên lên thì ngay cả giáo viên cũng đánh sao?

Hứa Tiểu Minh nhỏ giọng: “Doãn Tu Trúc đâu?”

Tề Mộ đắc ý đáp: “Đến phòng giáo vụ lấy đồ rồi.”

Hứa Tiểu Minh: “Lớp mình 56 người ngồi kín chỗ rồi, thế cậu ấy ngồi ở đâu?”

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn nó: “Cậu nói thử xem?”

Hứa Tiểu Minh oan ức: “Tớ biết ngay mà, cái tên phụ tình nhà cậu có Doãn Tu Trúc rồi thì không cần tớ nữa chứ gì!”

Tề Mộ an ủi: “Bạn học Tiểu Minh cũng không còn nhỏ nữa, nên rời khỏi baba mà sống tự lập đi thôi”

Hứa Tiểu Minh nước mắt lưng tròng, hết sức nhớ nhung Phương Tiểu Mập lớp 7/1.

Sắp hết tiết mà Tề Mộ cũng không thấy Doãn Tu Trúc xuất hiện, Hứa Tiểu Minh lại hỏi: “Làm sao còn chưa thấy người đâu ta?”

Tề Mộ: “Chắc vẫn còn một số thủ tục chưa xong?”

Hứa Tiểu Minh trời sinh miệng quạ: “Tớ nói này...Doãn Tu Trúc sẽ không tới lớp số 2 đâu nhỉ?”

Trong lòng Tề Mộ run lên, cảm thấy không tài nào tin nổi: “Cậu ấy khó khăn lắm mới trở về, đương nhiên muốn học cùng lớp với tớ rồi!”

Hứa Tiểu Minh: “Chỉ sợ cậu ấy không quyết định được thôi. Lớp chúng ta là số chẵn, lớp 2 là số lẻ.”

Tề Mộ thúc cùi trỏ vào người nó: “Cậu biết tính toán vậy sao điểm số học lại kém thế”

Năm phút cuối giờ, tâm trạng Tề Mộ lên lên xuống xuống không yên, dựa vào tường nhưng lại đứng không vững, chốc lát lại nhích sang bên nọ bên kia, chốc lát lại cọ cọ giống như bị rận cắn, không lúc nào ngơi nghỉ.

Lão Tôn ném một viên phấn vào người cậu, bắt đầu mĩa mai: “Một số bạn học e rằng trong đầu chỉ chứa mỗi chuông tan học, sắp hết giờ liền chuẩn bị kêu đúng không!”

Tề Mộ gơ tay: “Thầy ơi em muốn đi vệ sinh!”

Trong lớp nhất thời truyền đến tiếng nén cười, lão Tôn liền ném viên phấn nữa vào người cậu: “Nhịn đi!”

Tuy nói rất dữ tợn nhưng khoe miệng lại cong cong... Thằng mặt giặc này nếu là cháu của y thì nhất định sẽ bị đánh cho một trận, đánh đến khi nào mộng nở hoa mới thôi.

Thật vất vả mới hết tiết, Tề Mộ lao ra khỏi phòng học nhanh như một cơn gió. Cậu muốn tới phòng giáo vụ thăm dò tình hình, kết quả còn chưa xuống hết tầng đã nghe thấy tiếng mấy đứa con gái lớp bên cạnh bàn tán xôn xao

“Học sinh chuyển trường đẹp trai quá đi!”

“Là học sinh của trường chúng ta đó không phải chuyển trường đâu, bởi vì một số nguyên nhân mà tạm nghỉ học một năm.”

“Tạm nghỉ học một năm mà còn có thể trực tiếp lên lớp 8 sao?”

“Nghe nói học rất giỏi, giáo viên đặc biệt cho phép.”

“Vừa cao vừa đẹp trai lại còn học giỏi, trời má, đây là vị thần tiên từ đâu tới vậy!”

“Hình như nhà cậu ấy còn rất giàu nữa...”

“Đậu má, có người như vậy tồn tại thật à?”

“Có, cậu ấy tên là Doãn Tu Trúc.” Bất thành linh một giọng nam vang lên. Đám con gái giật nảy mình, vừa quay đầu lại liền thấy một cặp răng nanh nhỏ của giáo bá đang nhe ra, cười đến là “xấu xa”.

Đám con gái hoa dung thất sắc, đồng loạt rút lui.

Tề Mộ đuổi theo kịp, hỏi: “Cậu ấy học cùng lớp mấy cậu à?”

“Ác danh” của Tề đại ca được lan truyền rộng rãi. Ngay cả nam sinh cũng đều sợ cậu thì không cần phải nói tới đám nữ sinh. Các cô ấy gật đầu đáp: “Dạ, đúng thế.”

Tề Mộ cau mày, bất mãn nói: “Tại sao lại như thế được”

Dứt lời cậu bèn rời đi. Đám nữ sinh hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều đồng loạt bắn ra tin tức: “Tiêu rồi! Học sinh chuyển trường bị giáo bá để ý tới”

Chính là chuyện tốt chưa ra khỏi cửa chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, Tề Mộ bởi vì vụ việc năm lớp 7 mà bị các bạn học yêu ma hóa: bây giờ cậu đang cau mày lại, lộ ra thần sắc phiền não khiến người khác khó có thể không nghĩ nhiều.

Doãn Tu Trúc đẹp trai hơn Tề Mộ, học giỏi hơn Tề Mộ, nhà cũng giàu... Một nhân vật xuất sắc như thế khẳng định đã gây được sự chú ý của giáo bá khiến cậu nhất định phải bắt nạt hẳn một phen!

Đám nữ sinh đều muốn đi tìm giáo viên nhờ giúp đỡ! Sau đó lại nghĩ đến việc Tề Mộ cũng đánh cả giáo viên thì liền từ bỏ.

Tiêu rồi... Nam thần tạm nghỉ học một năm, nhất định là thân thể không khỏe. Tiểu bá vương này vùng nắm đầm có phải nam thần sẽ hứng gió ngã xuống không. Sau đây chuyển trường, thương tâm rồi đi.

Đám con gái nào bỏ xong thì cõi lòng tan nát rơi lả tả xuống đất, có thể thấy được sau này vẫn còn phải vớ thêm mấy lần nữa.

Tề Mộ khó chịu ơ là khó chịu, đen mặt đi đến cửa lớp 8/2, liếc mắt đã thấy được Doãn Tu Trúc. Đúng thật là bị mầm quạ đen của Hứa Tiểu Minh nói trúng, Doãn Tu Trúc không học ở lớp 3 của bọn họ mà tới lớp 2 mất rồi!

Mấy bạn nhỏ của lớp 2 thấy vị tôn thần đứng ở cửa này sợ đến hít ngược khí, lại thấy cậu “âm u” nhìn chằm chằm Doãn Tu Trúc, trong lòng thầm kêu lên không ổn rồi!

Tề Mộ cũng mặc kệ đây không phải lớp mình. Cậu trực tiếp đi tới trước bàn học của Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc đã sớm không phải là “em gái nhỏ” rụt rè trốn sâu lưng cậu năm đó nữa. Hẳn ung dung tự nhiên, tuy rằng vừa mới tới một môi trường xa lạ nhưng cũng rất nhanh đã hòa đồng được với các bạn khác.

Lúc Tề Mộ đi đến, hẳn đang sắp xếp sách giáo khoa.

“Sao cậu lại ở đây” Tề Mộ thấp giọng lên tiếng.

Doãn Tu Trúc hơi run, ngẩng đầu nhìn về phía cậu.

Tề Mộ thất vọng nói: “Cậu...”

Cậu còn chưa nói hết thì chuông đã reo, Tề Mộ học lớp 3 cũng không tiện ở lại lớp số 2.

Doãn Tu Trúc đứng lên, nhỏ giọng đáp: “Tan học tớ đến tìm cậu”

Tề Mộ suy nghĩ một chút, nói: “Tan học tớ ở tháp chuông chờ cậu”

Doãn Tu Trúc nhìn cậu: “Ừ.”

Tề Mộ rầu rĩ không vui rời đi, cậu cũng không tiện nói quá nhiều: Một là vừa đến đã không cùng lớp, thứ hai là cậu cũng biết thanh danh của bản thân không tốt lắm, không muốn liên lụy đến Doãn Tu Trúc vừa mới đến trường.

Tuy cậu nói rất ít nhưng toàn là những lời hay ho khiến cho toàn bộ tiểu đội bát quái của lớp 2 náo nổ ra cả một thế giới mới.

Tờ giấy 1: Đậu má, Tề đại ca tuyên chiến rồi!

Tờ giấy 2: Quá trâu bò, học sinh chuyển trường ứng chiến luôn!

Tờ giấy 3: Tháp chuông, 11h30, quyết phân thắng bại

Tờ giấy 4: Học sinh chuyển trường trông nhả nhận vậy, không nghĩ tới lại là một người cực kì kiên cường như thế.

Tờ giấy 5: Tớ đứng về phe học sinh chuyển trường, cảm thấy cậu ấy vô cùng lợi hại

Tờ giấy 6: Đừng hòng, không ai có thể địch lại Tề đại ca đâu

Tờ giấy 7: Năm đó tớ đã nghĩ Tề Mộ Mộ sẽ phải quỳ xuống xin lỗi đàn anh lớp 9, kết quả là cậu ta đánh Vương Trác đến nỗi phải chuyển trường luôn!

Tờ giấy 9: Năm đó tớ đã nghĩ Tề Mộ Mộ cho giáo viên ăn no đòn như thế sẽ bị đuổi học, kết quả là giáo viên phải cuốn gói về nhà!

Tờ giấy 9 —— tờ giấy 19: Tề đại ca thật trâu bò, Tề đại ca uy vũ, Tề đại ca vững vàng như núi Thái Sơn!

Tề Mộ quay về phòng học liền nằm úp sấp trên bàn, Hứa Tiểu Minh cẩn thận dè dặt: “Cũng không có cách nào mà, lớp tụi mình cũng đủ người rồi”

Tề Mộ quay đầu nhìn nó: “Hay là cậu xin chuyển sang lớp 1, làm bạn với Phương Tuấn Kỳ đi.”

Hứa Tiểu Minh trợn lồi cả mắt: “Sao cậu không bảo tớ đi chết luôn đi” Lớp 1 là lớp chọn, cả lớp đều từng cầm giải Olympic Toán học quốc tế. Với cái tài nghệ này của Hứa Tiểu Minh thì cho nó làm chỗ kê chân cũng khiến lớp người ta phải kêu rằng trứng ngỗng (điểm 0) của nó quá cứng.

Tề Mộ thở dài: “Tại sao lại như vậy được...”

Hứa Tiểu Minh an ủi cậu: “Không sao mà, cách nhau có một đoạn thôi”

Tề Mộ dán mặt vào bàn học phiên muộn nói: “Tớ nhớ cậu ấy lắm, một năm qua không lúc nào là không nhớ.”

Hứa Tiểu Minh: “...” Nó có thể nói tiếp thế nào giờ? 18 cô bạn gái trước đây cũng chưa có ai nói với nó mấy lời như vậy đâu!

Tề Mộ thở ngắn than dài một lúc, rốt cục vẫn là không thể chống lại thần ngủ mà đánh một giấc.

Vất vả ngủ thẳng đến giờ tan học buổi trưa, Tề Mộ tinh thần phấn chấn mà đứng phắt dậy, đi tới cửa lớp số 2.

Lớp 2 vẫn đang học, Tề Mộ liếc mắt nhìn vua dạy lỗi đang đứng trên bục giảng nước miếng văng tứ tung, cảm thấy vẫn còn phải chờ thêm một lúc nữa.

Thôi, trước đi mua cho Doãn Tu Trúc nước uống cái đã! Tề Mộ đi thẳng đến căn tin.

Lại nói đến bạn học Hứa Tiểu Minh bị đánh thức.

“GOGOGO, nhanh đi xem kịch hay thôi!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Học sinh chuyển trường và Tề Mộ hẹn nhau ở tháp chuông, sắp đại chiến tám trăm hiệp rồi!”

“Thật hay giả đó? Học sinh chuyển trường có gan lớn như vậy sao?”

“Thật á! Học sinh chuyển trường thoát nhìn rất lợi hại. Tề Mộ vì nghênh chiến mà đã sớm đi đến căn tin mua Mizone (*) rồi.”

(* Mizone là tên một loại nước khoáng của TQ)

Hứa Tiểu Minh hoài nghi bản thân nó ngủ đến lú luôn rồi, nếu không tại sao lại nghe thấy cái điều vi diệu này được.

Doãn Tu Trúc và Tề Mộ đại chiến tám trăm hiệp?

Chiến ở đâu? Trên giường à?

Tác giả có lời muốn nói: đây là chương của ngày mai nhưng mà tôi không nhin được nên đăng luôn!

Sau đó ngày kia là vào V rồi, moaz moaz moaz

Hi vọng các độc giả bảo bối của tôi có thể tiếp tục ủng hộ Tề đại ca, xin cảm ơn!

=====

Em Tiểu Minh phán chỉ có chuẩn =))) Quả là ăn bánh chúa dát vàng từ nhỏ tới lớn có khác =)))

24. Chương 24

Bạn học Tiểu Minh bị chính mình làm cho kinh ngạc! Giường cái quỷ gì, đầu óc này của nó thật đúng là nên ra vòi nước rửa sạch một trận.

Nó rất buồn bực, học sinh chuyển trường nhất định là Doãn Tu Trúc, Doãn Tu Trúc sẽ đánh nhau với Tề Mộ sao? Xác suất sao Hỏa đụng phải Trái Đất còn nhiều hơn việc này nữa.

Hứa Tiểu Minh xoa xoa mặt, lấy lại tinh thần rồi cũng đến tháp chuông hóng chuyện.

Trung học Quốc Thụy rất lớn. Hơn nữa mấy năm qua có xây dựng thêm nên giờ đã to gấp ba, bởi vì nguyên nhân kiến trúc cũ mới đan xen, vô hình trung chia làm trường học thành hai khu: Tháp chuông thuộc khu nhà cũ, khá cổ, cái chuông treo trên đó đã từng thay một lần. Tuy gọi là tháp chuông nhưng đây cũng không phải một cái tháp, mà nó giống với cái chòi nghỉ mát; phía trên là chuông, phía dưới là một mảnh đất trống rộng rãi, mùa hè trở thành Thánh địa tránh nắng của học sinh trong trường.

Hứa Tiểu Minh vừa đến tháp chuông, liền dùng đôi mắt cú vọ của nó phân tích tình hình nơi đây.

Một đám đang làm như đi bộ ngang qua để chờ xem kịch vui, một đám thì nín thở sợ hãi “thương vong” sắp xảy ra, thậm chí còn có mấy đứa đã chuẩn bị sẵn sàng chạy đi, đoán chừng là nếu chuyện phát sinh quá mức sẽ vọt tới phòng giáo vụ gọi thầy.

Hứa Tiểu Minh khịt mũi coi thường: Đúng là diễn sâu.

Đáng tiếc số người đã từng học tiểu học Quốc Thụy rất ít, hơn một nửa là lặn sang các quốc gia tư bản học, còn lại đều bị trung học Quốc Thụy khổng lồ vô tình trộn lẫn, nếu không thì chắc hẳn sẽ không có nhiều tên nhóc ấu trĩ như thế này.

Doãn Tu Trúc và Tề Mộ ụnh lộn sao? Cười ỉa.

Nó đếm không hết số lần Tề Mộ vì Doãn Tu Trúc mà đánh nhau trong 10 năm qua, từ mẫu giáo đến tiểu học, lên đến sơ trung ngay cả khi Doãn Tu Trúc không ở đây cậu vẫn có thể đánh vỡ đầu tên khốn Vương Trác kia.

Anh Mộ của nó coi trọng nghĩa khí đến vậy, Doãn Tu Trúc nếu muốn lấy oán trả ơn, Hứa Tiểu Minh sẽ là người đầu tiên tiến đến...tiến đến...

Đậu má, không thể nào!

Nhóm quần chúng vây xem cũng không biết sự tình ngày đó, ai ai cũng hồi hộp, trong đầu có hồ nghi đến mức khiến mặt trắng cũng cảm thấy xấu hổ.

“Nhìn kia! Tề mộ tới rồi!”

“Móa nó, cậu ta ném đồ uống đi rồi”

“Chiêu này thật tàn nhẫn, dùng đồ uống thay viên gạch đập vào trán, đánh đòn phủ đầu luôn!”

“Học sinh chuyển trường phản công rồi, liệu cậu ấy có cầm chai nước đập lại không nhỉ?”

“Bắt được rồi...” Nữ sinh nhỏ giọng thét chói tai, “Động tác thật đẹp, học sinh chuyển trường thực sự quá đẹp trai”

Chuyện phát sinh kế tiếp khiến đám quần chúng ăn dưa chỉ biết trố mắt đứng nhìn.

Đánh nhau đâu rồi? Khiêu khích đâu rồi? Coi chai nước như việc gạch, đập sưng đầu đâu rồi?

Học sinh chuyển trường sao lại vịn nắp ra uống? Sao lại uống được chứ? Bầu không khí này... sao lại quỷ dị như thế, quỷ dị đến mức khiến người khác phải ghen hòng.

Tề Mộ mua hai chai nước uống, một vị đào một vị nho. Cậu đưa chai vị đào cho Doãn Tu Trúc, chính mình cầm chai vị nho uống.

Giữa mùa hè, bên ngoài hơi nóng bốc đầy trời, uống một ngụm nước xong thật thoải mái

Doãn Tu Trúc: “Cảm ơn.”

Tề Mộ nghe chẳng lọt câu này của hắn, không vui nói: “Tại sao cậu lại sang lớp 2?”

Doãn Tu Trúc giải thích: “Lớp 2 vừa vắng thiếu một người.”

Tề Mộ rất không vui: “Trường học cũng không quy định sĩ số trong lớp, dựa vào cái gì chỉ có mỗi lớp đó thiếu người?”

Tâm trạng Doãn Tu Trúc so với nước vị quả đào này còn ngọt ngào hơn: “Học kỳ này chỉ có thể như vậy,

sang kỳ tới tớ sẽ tìm cách chuyển sang lớp cậu”

Tề Mộ vẫn thấy khó chịu: “Cậu vất vả lắm mới thích ứng được với hoàn cảnh mới, đổi qua đổi lại làm chi”

Doãn Tu Trúc: “Tớ không...”

Hắn còn chưa nói dứt câu, Tề Mộ liền khẽ thở dài, ngữ trọng tâm trường lên tiếng: “Học kỳ này không có cách nào, chờ học kỳ sau tớ sẽ nghĩ biện pháp chuyển tới lớp cậu.”

Giống hệt như những gì Doãn Tu Trúc vừa nói ban nãy, lúc này lại từ trong miệng Tề Mộ phát ra dĩ nhiên là mang một mùi vị hoàn toàn khác. Doãn Tu Trúc liền ngáy ngẩn cả người.

Tề Mộ rốt cục cũng cười khoe răng nanh nhỏ: “Được rồi, ở lớp 2 cũng đừng sợ, tớ học ngay lớp bên cạnh thôi.”

Nhiều năm trôi qua cậu trước sau vẫn như một, đem lời hứa năm 4 tuổi ấy nhớ kỹ đến tận bây giờ.

Mười năm... Doãn Tu Trúc không còn là Doãn Tu Trúc của năm đó nữa, nhưng Tề Mộ thì vẫn là Tề Mộ của thuở ban đầu.

Trong một năm có quá nhiều sự thay đổi kia, viên mắt Doãn Tu Trúc cũng chưa bao giờ đỏ lên một lần nào. Dù cho cuối cùng hắn cũng chờ được cái gọi là tình thương của cha, dù cho bị người mẹ đang trong trại an dưỡng kia tay đâm chân đá, dù cho tự tay hắn đã cắt đứt đi liên hệ cuối cùng của mình thì trong lòng cũng không có bao nhiêu gợn sóng.

Nhưng bây giờ chớp mũi hắn cay cay, một luồng hơi nóng xông thẳng lên khiến trước mặt hắn có chút mờ mịt.

Vận mệnh thật công bằng: tàn nhẫn cướp đi một nửa nhân sinh của hắn, sau đó ban tặng cho hắn một sinh mệnh mới được thắt trên tay Tề Mộ.

“Đừng khóc mà.” Tề Mộ nhìn hắn như vậy có chút luống cuống tay chân, “Nếu không bây giờ tớ chuyển sang lớp 2 nhé? Tớ đi tìm ba tớ nói qua một chút chắc là cũng được thôi, vừa mới vừa khai giảng...”

“Không cần...” Doãn Tu Trúc đã chỉnh đốn xong tâm tình của mình “Đừng làm phiền chú Tề”

“Cái này thì có phiền gì đâu?” Tề Mộ càng nghĩ càng cảm thấy khả thi, cậu nhất thời không chờ nổi, muốn về nhà ngay để tìm cha bàn chuyện.

Doãn Tu Trúc: “Lớp 2 hay lớp 3 đều thế cả, tan học tớ sang tìm cậu”

Tề Mộ buồn cười đáp: “Đừng nói nhảm, cậu là học sinh giỏi sao có thể tùy tiện tới lớp này lớp nọ được”

Doãn Tu Trúc: “Tớ không bận tâm mấy cái đó...”

Tề Mộ nói: “Ngoan ngoãn ở trong lớp chờ, tớ đi tìm cậu”

Doãn Tu Trúc còn muốn nói tiếp thì Tề Mộ lại chen vào: “Cậu học trễ mất một năm, hiện giờ phải bỏ túc cho thật tốt sao có thể đi qua lớp tớ được? Cứ ở đây chờ tớ thì hơn.”

Doãn Tu Trúc không kiên trì nữa, hắn mím môi nở nụ cười: “Ừ.”

Thời gian một năm qua đi, hắn rốt cục cũng lộ ra nụ cười chân thành —— đuôi mắt nhẹ nhàng cong lên, vui vẻ xuất phát từ tâm khảm, phảng phất đem con người rải rác đầy sao hướng tới bầu trời đêm

Tề Mộ nhìn đến sững sờ, hắng giọng nói: “Nữ sinh lớp cậu đều nói cậu rất đẹp trai”

Doãn Tu Trúc không nghe rõ: “Hả?”

“Hình như trở nên đẹp trai thật” Tề Mộ nhích tới gần chỗ Doãn Tu Trúc, nhìn hắn chăm chăm một hồi lâu “Sao cậu dám đẹp trai hơn tớ hả!!”

Doãn Tu Trúc bị cậu bỗng nhiên sáp lại gần làm cho tim nhảy vọt.

Tề Mộ vẫn hỏi tiếp: “Một năm sau mới gặp lại, cậu không thấy tớ có thay đổi gì à?”

Hai người bọn họ dính sát vào nhau, chóp mũi chỉ cách của đối phương một nắm đấm. Doãn Tu Trúc đâu còn nghe rõ cậu nói cái gì nữa.

Tề Mộ gặng hỏi: “Không phát hiện ra hả?”

Doãn Tu Trúc siết chặt lấy chai nước ngọt, thiếu chút nữa bóp nát nó.

“Hai cậu...” Hứa Tiểu Minh luôn có cảm giác nó đã từng nói câu này trước đây, “Làm gì thế, muốn hôn môi à.”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ rốt cục cũng kéo dài khoảng cách với Doãn Tu Trúc, mắng Hứa Tiểu Minh: “Xôi xéo đi.”

Hứa Tiểu Minh ngáp một cái: “Lớp 2 và lớp 3 đều đang chờ trận chiến tranh thế giới giữa hai cậu đó. Đã không đánh nhau thì thôi, còn đứng gần chim chuột nhau như vậy, nếu không chọt choẹt một cái thì quả là phụ lòng mong đợi của quần chúng vậy xem”

Tề Mộ căn bản không coi những gì cái miệng tiện của nó nói ra là chuyện gì to tát, cậu lên tiếng: “Doãn Tu Trúc đã lâu không gặp tớ nên tớ để cho cậu ấy ngắm tớ thật kĩ.”

Hứa Tiểu Minh nói tiếp: “Cậu có gì đâu mà nhìn?”

“Nói nhảm, đương nhiên là nhìn xem tớ có trở nên đẹp trai không rồi.”

Doãn Tu Trúc rốt cục cũng phục hồi tinh thần, hần nhẹ giọng đáp: “Đẹp lắm”

Tề Mộ vui mừng hơn hở: “Đó, nghỉ hè tớ toàn đi chơi bóng rổ, coi như phơi nắng đen đi một chút”

Hứa Tiểu Minh trầm nghĩ: *Da như thế kia mà gọi là đen thì nữ sinh trong trường này sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh mất*

Âm thanh Doãn Tu Trúc có chút khàn khàn: “Cậu có như nào cũng vẫn đẹp”

Tề Mộ khó giải thích được mà thấy nhũn cả người, luôn cảm thấy giọng nói của Doãn Tu Trúc có phần kì lạ nhưng lại rất dễ nghe. Cậu nhe răng: “Cậu cũng đẹp trai lắm, người lại cao nên trông càng đẹp hơn!”

Hứa Tiểu Minh đứng ở bên cạnh da gà nổi đầy người: *Hai đứa này còn thiếu mỗi hôn môi thôi, thật là đáng ghét!*

“Thôi, đi ăn cơm nào.” Tề Mộ kéo tay Doãn Tu Trúc, dẫn hần tới căn tin.

Hứa Tiểu Minh cũng chạy theo. Nó nhìn nhìn tay hai người họ, ý vị thâm trường nói: “Anh Mộ, sao cậu chưa bao giờ nắm tay tớ như thế?”

Tề Mộ đáp: “Cậu không biết đường tới căn tin à?”

Hứa Tiểu Minh lập tức biến thành ảnh đế “Mị hông bít mà! (*)”

*(*Tác giả chơi chữ ở đoạn này. Trong raw ghi , cụm từ đọc là bùjídǎo có nghĩa là Đảo Phuket – Thái Lan, cũng đồng âm với (Bù zhīdào) nghĩa là tôi không biết)*

Tề Mộ buồn nôn “Cút!”

Trải qua trò đùa của nó, Tề Mộ mới buông lỏng tay Doãn Tu Trúc ra. Hai người bọn họ không như hồi còn bé nữa, cậu không thể coi Doãn Tu Trúc giống một bé gái được, như vậy rất không tôn trọng hắn.

Doãn Tu Trúc không nói gì, hắn rất vui khi Tề Mộ buông tay hắn ra ra, bởi vì lòng bàn tay hắn toàn là mồ hôi, cả cánh tay đều tê rần.

Ba người sóng vai đi ăn, trên đường gặp được Phương Tiểu Mập.

Phương Tuấn Kỳ thấy Doãn Tu Trúc, chào một câu xong thì hỏi: “Sao Doãn Tu Trúc lại học lớp số 2?”

Tề Mộ như tìm được tri kỷ: “Đúng thế, sao cậu ấy lại không học cùng lớp tớ được chứ”

Phương Tuấn Kỳ im rồi lại im, giải thích: “Ý tớ là Doãn Tu Trúc nên qua lớp 1”

Tề Mộ vênh mặt lên: “Sao, anh mập muốn giành người với tớ à?”

Phương Tuấn Kỳ dở khóc dở cười: “Doãn Tu Trúc đạt điểm tối đa toàn khối, chẳng nhẽ không thể vào được lớp 1 à?” Lớp 8/1 là lớp chọn, nếu như Doãn Tu Trúc không tạm nghỉ học, thì nhất định sinh ra sẽ là người thuộc lớp 1, chết cũng làm ma của lớp 1.

Tề Mộ: “...” Cảm thấy đáng lòng!

Doãn Tu Trúc cầm khay thức ăn bên trên là thịt nướng đã lấy cho Tề Mộ, nói rằng: “Tớ nghỉ học một năm nên bị chậm trễ rất nhiều giờ học, không vào lớp số 1 được đâu.”

Phương Tuấn Kỳ: “Năm lớp 4 cậu chẳng có cơ hội nhảy thẳng lên sơ trung còn gì...”

Tề Mộ tò mò: “Còn có việc này sao?”

Phương Tuấn Kỳ đáp: “Lão Vương lớp tớ có nói, lúc đó là thầy ấy ra đề rồi lão Từ cho Doãn Tu Trúc làm, bài của cậu ấy được điểm tối đa.”

Tề Mộ nhìn về phía Doãn Tu Trúc: “Hồi lớp 4 mà cậu đã giỏi như vậy rồi á?”

Doãn Tu Trúc nói: “Do may mắn cả thôi, đề có nhiều câu trắc nghiệm.”

Tề Mộ có mạch não của người ngoài hành tinh: “Vận may của cậu thật tốt, mỗi lần đi thi đều đoán đề siêu chuẩn”

Hứa Tiểu Minh & Phương Tuấn Kỳ: “...” Cũng không biết phải thông nào cho bạn mình như thế nào. *Anh Mộ của tui ơi đoán đề không dựa vào may mắn được đâu!*

Phương Tuấn Kỳ cũng chỉ có thể đem câu “Tớ đã làm qua bộ đề đó, câu hỏi có một đáp án có không tới 10 câu còn lại toàn là nhiều đáp án” nuốt trở vào trong.

Doãn Tu Trúc có thể vào lớp số 1, nhưng hắn càng muốn cùng lớp với Tề Mộ hơn, cho nên khi làm bài kiểm tra đầu vào hắn cố tình làm sai mấy câu, miễn cưỡng duy trì số điểm để tối đa là có thể vào lớp 2, không phải đi lớp 1 nữa.

Ai mà ngờ rằng lớp Tề Mộ đã đủ sĩ số, vì thế hắn phải vào lớp 8/2.

Tuy nói mối quan hệ giữa hắn và Doãn Chính Công hiện nay là kiểu “Phụ từ tử hiếu” nhưng Doãn Tu Trúc cũng không thể đưa ra quá nhiều yêu cầu. Cái “Phụ từ” này cũng phải có mức độ.

Ăn cơm trưa xong, Phương học bá vội vã trở về lớp học. Hứa Tiểu Minh còn có một vài hoạt động khác, ví dụ như lướt mạng chẳng hạn.

Thường ngày Tề Mộ còn có thể cùng hắn đi chơi một chút, nhưng lúc này Doãn Tu Trúc mới trở về, cậu đi cùng hắn còn hận sao thời gian quá ít.

Hai người đi bộ về phía lớp học, Tề Mộ nhiệt tình giới thiệu bố cục trường học cho hắn.

Doãn Tu Trúc nghiêm túc nghe, đem mỗi chữ mỗi câu cậu nói khắc ở trong lòng, đợi đến lúc đêm khuya vắng người lấy ra tỉ mỉ thưởng thức.

Hôm nay nắng to, Tề Mộ nói một lèo liền khát không chịu được.

Cậu đã sớm uống sạch đồ uống, lúc này nhìn thấy chai của Doãn Tu Trúc còn hơn một nửa bèn nhân tiện nói: “Cho tớ xin một ngụm nước”

Doãn Tu Trúc ngần ra. Không chờ hắn có phản ứng, Tề Mộ đã cầm lấy, vặn ra ngụm miệng chai mà uống.

Đồng tử Doãn Tu Trúc hơi co lại, trong lòng nóng lên như có ai đang đốt đuốc.

25. Chương 25

Tề Mộ thấy Doãn Tu Trúc vẫn luôn nhìn mình, tốt bụng chứa lại cho hắn một ít: “Cậu muốn uống à?” Nói xong chìa chai nước ra.

Doãn Tu Trúc mắt không chớp nhìn chăm chăm chai nước, thật giống như bên trong không phải chứa nước mà là lửa, đồng dạng với dục hỏa trong lòng hắn.

Tề Mộ thấy thần sắc hắn không bình thường, chớp mắt một cái: “Làm sao thế?” Giận à? Không thể nào, tớ mới uống một ngụm thôi mà?

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, cầm cái chai lên uống hết số nước còn lại. Động tác của hắn cứng ngắc, môi vẫn còn run, nếu biết thì nói hắn đang uống nước, không rõ thì quả thực phải nghi ngờ rằng hắn đang uống một loại thuốc độc nào đó.

Tề Mộ dở khóc dở cười, hỏi: “Không thích loại nước này sao?”

Doãn Tu Trúc không nhìn cậu: “Thích lắm.”

Tề Mộ còn muốn hỏi, Doãn Tu Trúc đã nói: “Đây là thứ ngon nhất mà tớ đã từng uống.” Hắn sẽ không bao giờ quên mùi vị này.

Tề Mộ: “...” *Thật không nhìn ra là cậu thích đó.*

Khúc nhạc dạo ngắn như vậy Tề đại ca hoàn toàn không để ở trong lòng, tiếp tục dẫn Doãn Tu Trúc làm quen trường học.

Hai người vẫn luôn tản bộ đến khi chuông vang lên mới trở lại lớp học.

Ở bên ngoài một lúc lâu, trên trán bọn họ đều lấm tấm một tầng mồ hôi mỏng, Tề Mộ lên tiếng: “Chờ chút!”

Doãn Tu Trúc không rời xa cậu, một bước hậm không thể tách làm hai “Sao thế?”

Tề Mộ tìm tòi trong túi nửa ngày, cuối cùng cũng lấy ra được một gói giấy ăn: “Lau trán của cậu đi, điều hòa trong lớp mở mạnh lắm, cẩn thận kéo bị ốm đó”

Doãn Tu Trúc cầm giấy ăn, nói rằng: “Cậu cũng đổ mồ hôi kìa”

Tề Mộ tự lấy tay lau qua loa một hồi, đáp: “Tớ không sao, thân thể cường tráng chưa bao giờ bị cảm lạnh

cả.”

Thể trạng Doãn Tu Trúc bây giờ chỉ sợ là khỏe hơn Tề Mộ mấy lần, bắt quá hần rất thích Tề Mộ quan tâm hần như thế này, cực kì thích: “Cảm ơn cậu”

Tề Mộ: “Đừng khách khí với tớ như thế”

Doãn Tu Trúc: “Không phải khách khí với cậu, chỉ là...”

“Chỉ là sao?”

Chỉ là nếu không nói tiếng cảm ơn thì tình cảm trong lòng lại đầy đến mức tràn ra ngoài.

Doãn Tu Trúc lắc đầu một cái: “Không có gì.”

Mặc dù Tề Mộ tò mò nhưng xưa nay không bắt ép hần bao giờ. Nếu hần không muốn nói thì cậu sẽ không gắng hỏi nữa: “Đi nào đi nào, trở lại lớp học thôi!”

Trước khi hai người trở về phòng học, Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Sau khi tan học có thể dạy kèm cho tớ không?”

Đúng lúc lớp phó học tập lớp 8/2 đi qua, nghe thấy thế thì biểu tình như ăn phải phân—— *Đậu má, không phải học sinh chuyển trường học giỏi lắm sao? Một người phải cần đến Tề đại ca phụ đạo cho thì giỏi chỗ nào được? Chờ đã... Hai người này không phải muốn choảng nhau à? Sao lại thành hẹn nhau học rồi?*

Lúc này Tề Mộ nhìn thấy đồng chí lớp phó học tập, bèn chào hỏi: “Đây là lớp phó học tập của các cậu, bình thường nếu có vấn đề gì thì cậu có thể hỏi cậu ấy.”

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng đáp: “Khi nào tan học tớ đến hỏi cậu”

Tề Mộ cho là hần sợ người lạ, vỗ ngực nói: “Được, tớ dạy cho cậu!” Biểu tình trên mặt lớp phó học tập trở nên phức tạp: *Cái vị chỉ đạt tiêu chuẩn dưới mức trung bình kia, ngài lấy đâu ra tự tin như thế vậy!*

Từng người trở về lớp, Doãn Tu Trúc ngồi xuống chỗ của mình, bạn cùng bàn của hần liền tỏ vẻ thân thiết: “Tớ giúp cậu vứt cái chai này đi nhé?”

Thanh âm của học sinh chuyển trường luôn tao nhã lịch sự đột ngột trầm xuống “Đừng đụng vào nó.”

Bạn cùng bàn sợ hết hồn, còn tưởng rằng đây là một quả bom được ngụy trang thành chai nước: “Được,

được.”

Chỉ thấy học sinh chuyển trường dè dặt nhét cái chai vào trong cặp sách, cẩn thận kéo khóa, rồi quay đầu về phía bạn cùng bàn cười nói: “Tớ tự làm được.”

Cười một cái là như ngôi sao lộng lẫy, trong giây lát khiến bạn học Lý vốn là thằng nam sắt thép hiểu rõ tại sao các nữ sinh lại gào thét như vậy! Đệt mợ, chính nó cũng muốn nhập hội luôn nè!

Nhưng Tề Mộ không nghĩ tới chính là sau khi tan học hai người bạn họ lại không học bỏ tức ở trong trường.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Tiện đến nhà tớ không?”

Ánh mắt Tề Mộ sáng lên, hỏi ngược lại: “Có thể tới nhà cậu sao?” Hai người bạn họ quen biết đã mười năm, ngay cả cửa nhà họ Doãn trông như thế nào Tề Mộ còn không biết.

Trong miệng Doãn Tu Trúc đắng chát: “Nếu cậu muốn thì có thể đến bất cứ lúc nào”

Tề Mộ hơi có chút sốt sắng: “Thật không? Ba mẹ cậu...” Cậu chợt nhớ tới dì Vu vẫn đang ở nước ngoài, “Chú Doãn sẽ không để bụng chứ?”

Doãn Tu Trúc nói: “Ông ấy đi công tác rồi, không ở nhà.”

Tề Mộ thở hắt ra một hơi: “Vậy thì tốt quá!” Nói xong cậu lại cảm thấy lời này không đúng lắm bèn giải thích, “Không phải là tớ không muốn gặp chú Doãn, chỉ là... ừm... Sợ quấy rầy chú ấy, vạn nhất sau này lại không cho tớ với cậu chơi cùng nhau thì làm sao bây giờ”

Trong lòng Doãn Tu Trúc nóng lên, nhin không được liền cầm tay cậu: “Không đâu” Ai cũng không thể chia cách chúng ta.

Tề Mộ cười hì hì nói: “Tớ cũng thấy thế. Kiểu người hoa gặp hoa nở người gặp người thương như tớ đây ai mà không thích cho nổi. Họ hàng nhà tớ ai cũng quý mến tớ hết”

Doãn Tu Trúc nghiêm túc gật đầu, đồng ý 100%.

Tề Mộ không đi xe đạp mà lên xe của Doãn gia.

Xe chạy ước chừng ba mươi phút, cuối cùng cũng tới nơi.

Tề Mộ rất có tầm mắt nên không đến nổi kinh ngạc, chẳng qua lại nhăn mày: “To quá!” Kỳ thực cậu muốn

nói là rất quanh quẽ nhưng nghĩ đến Doãn Tu Trúc bèn sửa miệng.

Doãn Tu Trúc đáp: “Tớ cũng cảm thấy vậy.”

Một căn nhà hơn 100m vuông là vừa rồi, nhưng trái lại nơi đây dường như không thể chứa nổi cả căn nhà.

Tề Mộ chạy hết một vòng trong vườn, nói vài câu tình nghịch làm bầu không khí trở nên sống động hơn.

Sau khi vào bên trong cậu lại cảm thấy quanh quẽ, thật ra máy điều hòa trong phòng vẫn bật ở mức vừa phải, không khí cũng mát mẻ tự nhiên, lắp đặt theo phong cách châu Âu tao nhã, không quá tráng lệ cũng không quá mức giản dị lại có một phần ưu nhã cách điệu

Ngoài huyền quan có đặt một pho tượng danh gia, phòng khách có một bức tranh sơn dầu nguy nga đồ sộ, tấm thảm màu đen được trải ra, tựa như có luồng ánh sáng thần thánh nơi chân trời chiếu xuống, bảo hộ cả tòa nhà.

Sau khi quan sát một lượt xong, Tề Mộ luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Cậu muốn uống gì?”

Tề Mộ đáp: “Tùy cậu”

Doãn Tu Trúc đi tới nhà bếp.

Tề Mộ lúc này mới kịp phản ứng —— cả một căn phòng lớn như vậy mà không có một bóng người, không có giúp việc, không có đầu bếp. Người làm vườn thì chắc chắn có nếu không một mảnh sân rộng lớn bên ngoài kia ai dọn dẹp, nhưng khăng định cũng không ở lại đây.

Doãn Tu Trúc bưng hai cốc đồ uống nóng ra, Tề Mộ vừa ngửi liền biết, cậu mừng tí mắt: “Cacao nóng à?”

Doãn Tu Trúc đưa cốc cho cậu: “Ừm.”

Tề Mộ cực kì vui vẻ: “Vẫn còn cậu hiếu tứ!” Cậu nếm thử một ngụm, trong nháy mắt đã bị khuấy phục, “Thật là thơm.”

Khóe mắt khóe miệng Doãn Tu Trúc đều là ý cười, hắn nói: “Cậu có muốn ăn sô cô la không?”

Nước miếng Tề Mộ cũng sắp chảy cả ra: “Đương nhiên rồi!”

Doãn Tu Trúc đi lên gác, xách một cái vali xuống.

Tề Mộ tò mò lại gần: “Nhiều như vậy sao?”

Doãn Tu Trúc mở ra vali, Tề Mộ nhìn mà ngây ngẩn cả người: “Trời má!”

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng nói: “Ở nước ngoài một năm này, mỗi lần tớ đi siêu thị đều sẽ nhìn một chút xem có loại cậu thích không.” Mỗi một thanh đều là do hắn lựa chọn cẩn thận, mỗi một thanh đều hàm chứa nỗi nhớ không sao kể xiết của hắn.

Tề Mộ cảm động đến chớp mũi cay cay, cậu ôm Doãn Tu Trúc một cái, kích động lên tiếng: “Đúng là người anh em tốt cả đời của tớ!”

Doãn Tu Trúc run lên, nụ cười hơi có chút cứng ngắc: “Cậu thích là tốt rồi.”

“Đâu chỉ là thích!” Tề Mộ đáp, “Đây là món quá tuyệt vời nhất mà tớ thấy được từ khi sinh ra đến nay” Nhiều loại sô cô la như vậy, quả thực là “Rượu trề thịt lâm” (*)!

*(*Rượu trề thịt lâm: mô tả cuộc sống sung túc và vô lo vô nghĩ của một người nào đó)*

Việc chăm chỉ học bổ túc đã sớm bị quăng đến một thế giới khác, tối nay Tề Mộ vừa ăn vừa uống, muốn bao nhiêu tự tại liền có bấy nhiêu tự tại.

Mãi đến tận khi cậu liếc nhìn đồng hồ: “Đệt! Tám giờ rưỡi rồi á!” Khởi nói đến việc học bổ túc, bài tập của cậu một chữ cũng còn chưa làm đây.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Tớ cùng làm bài tập với cậu”

Tề Mộ nhìn thời gian vò đã mẻ lại sút: “Tớ phải về nhà rồi, chưa làm kịp thì thôi vậy”

“Vẫn nên làm một ít đi.” Doãn Tu Trúc đáp, “Tớ giúp cậu, cũng nhanh thôi.”

Tề Mộ đảo mắt: “Cái đó...”

Doãn Tu Trúc dung túng nói: “Tớ có thể bắt chước chữ cậu”

“A a a!” Tề Mộ ôm chặt lấy hắn, còn muốn hôn một cái “Cậu đúng thật là thiên sứ của tớ!”

Doãn Tu Trúc bị cậu bất thành linh ôm làm cho huyết khí dâng trào: “... Sau này không thể như thế nữa.”

Tề Mộ buông hấn ra, trả lời: “Chỉ lần này thôi, cậu mang về nhiều sô cô la như thế làm sao tớ nhin nổi? Cậu là người đốt lửa thì cậu phải chịu trách nhiệm dập lửa chứ!”

Yết hầu Doãn Tu Trúc trượt lên xuống: “Ừ”

“Chờ tớ đi gọi điện thoại cho mẹ cái đã”

Tề Mộ hào hứng chạy đi, Doãn Tu Trúc đứng tại chỗ thật lâu mới bình ổn nhịp đập của trái tim.

Hấn mở cặp sách của Tề Mộ ra, lấy vở bài tập của cậu. Lúc nhìn thấy chữ của cậu, ngón tay không nhin được vuốt nhẹ lên trên — *Thật đáng yêu, tất cả mọi thứ của Tề Mộ đều thật là đáng yêu.*

Trở về thật tốt! Doãn Tu Trúc áp mặt lên vở cậu, nhắm hai mắt nghĩ thầm: *có thể về bên cạnh cậu ấy thực sự quá tốt*

Cái gọi là có lần một thì sẽ có lần 2, lần 3... Nói nốt lần này xong bất tri bất giác mấy tháng đã trôi qua.

Nguyên tắc của Doãn Tu Trúc ở trước mặt Tề Mộ chính là một chiếc bánh cháy khét, có thể dễ dàng nghiền nát thành bột.

Ngày thứ nhất là bởi vì sô cô la, ngày thứ hai Tề Mộ tự giác hơn một chút, cắn đầu bút làm bài tập, làm được nửa giờ đã phóng ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Doãn Tu Trúc. Khi đó Doãn Tu Trúc vẫn còn có nguyên tắc: “Còn một nửa thôi, nhanh làm xong đi”

Tề Mộ cắn cắn cục tẩy: “Khát quá”

Doãn Tu Trúc lập tức nói: “Tớ đi lấy nước uống cho cậu”

Uống ca cao nóng xong Tề Mộ lại đói bụng; ăn cơm tối xong, Tề Mộ đã thèm cái khác ; ăn bánh ngọt sô cô la xong, Tề Mộ no căng cả bụng.

Nháo một trận đã đến 8 giờ rưỡi, Tề Mộ bắt đầu bận rộn tay chân: “Tiêu rồi tiêu rồi, mẹ tớ muốn kiểm tra bài tập. Nếu biết tớ chưa làm xong khẳng định sẽ không cho tớ tới nhà cậu nữa!”

Lời này làm tim Doãn Tu Trúc đập hụt mất mấy nhịp: “Còn bao nhiêu nữa mới xong?”

Tề Mộ: “Nhiều lắm á.” Nói xong làm điệu bộ rưng rưng nước mắt nhìn hấn.

Doãn Tu Trúc đời nào chịu đựng nổi. Hắn cầm bút lên, dùng nét chữ của cậu viết gọn gọn gàng gàng xuống.

Tề đại ca đã thực hiện được mưu kế của mình, cười hì hì: “Tiểu Trúc tử, cậu đúng là đại bảo bối của tớ mà!”

Doãn Tu Trúc: “...”

Có thể làm gì bây giờ đây? Chẳng nhẽ lại nói hắn vì mấy lời của cậu mà cả đêm mộng đẹp sao?

Lần thứ ba, lần thứ bốn, lần thứ năm, lần thứ sáu, ông chủ Tề đã nắm giữ kĩ xảo thuần thục sai khiến đại bảo bối nhà cậu một cách vô cùng trôi chảy hoàn hảo.

Buổi trưa một ngày nào đó khi đang cùng nhau ăn cơm, Hứa Tiểu Minh phùng tào: “Anh Mộ à, gần đây tỉ lệ hoàn thành bài tập của cậu có chút cao đó”

Bên cạnh Tề Mộ chính là Doãn Tu Trúc, cậu nghĩ một chút liền cảm thấy cực kì thoải mái, khoe miệng cười đến không khép lại nổi.

Hứa Tiểu Minh nhìn anh Mộ của nó cười rạo rức như vậy liền ma xui quỷ khiến phán một câu xanh rờn: “Trời *** hay là cậu yêu đương rồi?”

“Hử?” Tề Mộ mờ mịt nhìn nó, “Ai với ai cơ?”

Hứa Tiểu Minh bổ não: “Mau nói đi cậu thông đồng với ai hả? Chắc chắc cậu sẽ tìm một cô nào đấy học thật giỏi, rồi dụ dỗ người ta làm bài tập hộ cậu chứ gì!”

Tề Mộ: “...”

Hứa Tiểu Minh nói năng hùng hồn: “Không ngờ cậu lại là người đi bán nhan sắc để đổi lấy bài tập như vậy đấy anh Mộ!”

Doãn Tu Trúc đang nghiêm túc gấp rau thơm tay đột nhiên run lên một cái, cơm suýt chút nữa cũng rơi ra ngoài.

Hứa Tiểu Minh mặt dày cầu tiến: “Cậu làm sao lừa được người tới tay thế? Dạy tớ vài chiêu đi!”

26. Chương 26

Lừa á... Tề Mộ nghĩ lại những gì mình đã làm trong mấy ngày vừa qua, thế mà đúng thật là chạy không thoát cái chữ này.

Chính xác là cậu vừa dỗ vừa lừa, cầu xin Doãn Tu Trúc làm bài tập cho mình.

Tề đại ca hơi chột dạ bèn lấy đùi gà chặn miệng nó: “Bớt xàm đi, tớ tự viết cả đấy.”

Hứa Tiểu Minh không tin: “Thật sự là không có nàng tiên ốc?”

Tề Mộ liếc trộm Doãn Tu Trúc một cái, lí nhí đáp: “Không có!”

Phương Tuấn Kỳ yên lặng bồi cho một đũa: “E là chàng tiên ốc”

Hứa Tiểu Minh quay đầu nhìn Phương Tiểu Mập, bé mập liền nhanh nhẹn uống sạch nước canh, nói: “Tớ còn một số ghi chép cần phải sửa lại, đi trước đây”

Hứa Tiểu Minh hậu tri hậu giác trở lại phòng học lén lút hỏi Tề Mộ: “Chàng tiên ốc là ai thế? Doãn Tu Trúc à?”

Tề Mộ chột trán nó, khóe miệng giương lên: “Nói nhảm”

Hứa Tiểu Minh mất hết hi vọng, vẻ mặt đưa đám lên tiếng: “Tớ cũng muốn có một cậu bạn thân hiền lành thông minh như thế!”

Tề Mộ liếc nó: “Cậu là thấy tớ hay Tiểu Mập không thông minh, hoặc là cậu không coi Doãn Tu Trúc là bạn thân?”

Vạn vạn không ngờ tới chỉ với một câu nói thôi mà nó đã bị Tề Mộ đào nhiều hố như vậy. Hứa Tiểu Minh vội vàng nói thêm: “Rõ ràng là cậu và Doãn Tu Trúc thân nhau hơn mà”

“Cái đó... ” Tề Mộ bằng lòng nghe tiếp: “Chúng ta không giống nhau.”

Hứa Tiểu Minh: *Các cậu thì khác rồi, người bình thường đâu có ai dính nhau như vậy đâu!*

Tề Mộ thở dài “rầu rĩ” nói: “Tớ và Doãn Tu Trúc là tình bạn sống chết có nhau...”

Hứa Tiểu Minh ở trong lòng lờm một cái: Ồ, lại nữa rồi... *Ngay cả cái bản mặt côn đồ lừa đảo cũng không*

biết kia đáng giá để một năm nói đi nói lại mấy chục lần thế à!

Cuối mùa thu là tới sinh nhật Doãn Tu Trúc.

Tề Mộ đã sớm nghĩ đến, lại đúng vào thứ sáu, sau khi tan học là có thể thoải mái phóng túng một lần.

Sáng sớm Tề Mộ đem quà để vào trong cặp xách, ngồi lên xe đạp nghênh ngang rời đi.

Kiều Cẩn dặn cậu: “Đi chậm thôi, cẩn thận vào!”

Tề Mộ không quay đầu lại: “Mẹ yên tâm”

Kiều Cẩn nhìn bóng lưng cậu, nhin không được cười cười, dì Trần ở một bên nói: “Mộ Mộ càng lớn càng đẹp trai”

Kiều Cẩn: “Mười bốn tuổi rồi, phỏng chừng trong lòng cũng đã có người thích”

Dì Trần kinh hãi đến biến sắc: “Không được, yêu sớm làm trễ nải việc học đấy!”

Kiều Cẩn cười đáp: “Việc học của thằng bé kể cả không yêu sớm cũng chẳng khá khẩm lên được đâu”

Dì Trần không dám nói tiếp nữa. Làm việc ở gia đình này nhiều năm như vậy mà bà vẫn không hiểu được hai vợ chồng họ. Trong nhà rất hòa thuận, cậu con trai mặc dù hơi nghịch ngợm một chút nhưng rất dễ khiến người khác yêu thích. Chỉ là cách Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn giáo dục con cái là dì Trần không quá tán thành cho lắm—— Liệu có quá buông thả rồi không?

Có đứa con trai như vậy không phải là nên bồi dưỡng thật tốt để kế thừa sản nghiệp sao?

Tề Mộ tới trường học, trước tiên vọt thẳng vào lớp 8/2. Đám học sinh lớp 2 tập mãi thành quen, đã sớm coi cậu thành nửa bạn cùng lớp. Lớp phó thể dục Bằng Lương thường xuyên cùng cậu chơi bóng rổ, lại càng quen thuộc như anh em: “Tối sớm thế?”

Tề Mộ ném cho nó một cái bánh mì. Bằng Lương lấy rồi mật báo: “Hôm nay tiết đầu là môn Tiếng Anh, Doãn Tu Trúc tới văn phòng rồi.” Ở nước ngoài tận một năm, trở về không làm đại diện môn Tiếng Anh là không được

“Ok” Tề Mộ lao ra ngoài nhanh như gió.

Cậu vừa ra cửa liền thấy vóc người cao gầy của Doãn Tu Trúc đi trên hành lang, thoải mái làm lu mờ tất

cả những người khác, cực kì loá mắt.

Tề Mộ tiến lên, toan lấy tập bài thi trong tay hắn.

Doãn Tu Trúc tránh né: “Cậu vẫn còn đeo cặp sách kia, tớ cảm là được rồi”

Đôi mắt cú vọ của Tề Mộ tia được một bạn học lớp 2, vội vã chào hỏi: “Diêu Văn Hàng, giúp tớ cầm bài thi vào trong lớp nhé tớ cần tìm Doãn Tu Trúc có chút việc”

Bạn học kia bị điểm danh đột xuất thì sợ hết hồn, khẩn trương đáp: “Được, được!”

Đối với người của lớp 2 Tề Mộ rất quen thuộc, học sinh của lớp mình còn không nhận được hết ai với ai ấy vậy mà lại nhớ hết lớp số 2 một lượt. Lão Tôn cũng từng phê bình cậu: “Một số bạn học ấy à, nếu dùng đầu óc như vậy học thuộc văn thơ thì cũng không đến nỗi đem chốn đào nguyên thành trốn mất dạng (*)!”

(chốn đào nguyên táohuāyuán ; trốn mất dạng táozhīyāoyāo. Hai cụm từ này đọc gần gần giống nhau nên Tề Mộ bị nhầm)*

Sau khi đã sắp xếp thỏa đáng, Tề Mộ lôi kéo Doãn Tu Trúc ra một góc.

Doãn Tu Trúc mơ hồ đoán được, cổ họng khô khốc, ánh mắt nhìn cậu cũng trở nên nóng bỏng hơn.

Tề Mộ cười híp mắt: “Sinh nhật vui vẻ!”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc có làm thế nào cũng không khép lại được: “Cảm ơn cậu!”

Tề Mộ lại hỏi: “Có phải tớ là người đầu tiên nói với cậu không?”

Doãn Tu Trúc dùng sức gật đầu: “Ừ”

Tề Mộ hài lòng, cậu lôi cặp sách đeo trên vai trái xuống, móc ra một món đồ kín đáo đưa cho hắn: “Đây là quà sinh nhật.”

Thật ra không cần quà sinh nhật, có câu nói này của cậu đã đủ để chiến thắng tất cả kì trân dị bảo trong thiên hạ rồi.

Doãn Tu Trúc nhận lấy, đang muốn cảm ơn thì lại ngây ngẩn cả người: “Cái này...”

Tề Mộ lên tiếng: “Đừng có khách khí với tớ đó.”

Doãn Tu Trúc nhìn cái hộp trong tay, có chút không chắc chắn bèn nói: “Điện thoại di động à?”

“Ừ, kiểu mới nhất đó. Hình như là 3GS cái gì gì đấy tớ cũng không nhớ rõ, rất sang chảnh, lại còn cảm ứng!”

Doãn Tu Trúc dừng lại: “Chắc là đắt lắm.”

“Không biết.” Tề Mộ đáp “Ây dà, tiền mừng tuổi của tớ nhiều quá xài mãi chẳng hết”

Doãn Tu Trúc còn muốn nói thêm thì thấy Tề Mộ lục lọi trong cặp sách lấy ra một chiếc điện thoại di động màu đen: “Tớ cũng mua một cái, tụi mình giống nhau”

Doãn Tu Trúc nhẹ lấy hơi, nắm cái hộp trong tay càng chặt hơn.

Tề Mộ lên tiếng: “Nó còn có thể gọi video đấy, sau này chúng ta có thể dễ dàng liên lạc với nhau rồi “

Sức hấp dẫn kia đối với hắn là quá lớn khiến hắn không làm cách nào trả lại món quà này được: “Cảm ơn cậu.”

Tề Mộ nói: “Ba chữ này sắp thành câu cửa miệng của cậu rồi à”

“Nhưng mà...”

Tề Mộ thấy hắn mím chặt môi, lại bảo: “Được rồi mau trở về lớp đi, sau này có thể liên lạc bằng di động!”

Doãn Tu Trúc gật đầu: “Ừm!”

“Đúng rồi” Tề Mộ hỏi, “Buổi tối cậu có rảnh không?”

Doãn Tu Trúc nghe thấy rõ: “Ba tớ hôm nay không về”

Tề Mộ hớn hở ra mặt: “Vậy tối nay tớ qua nhà cậu!”

Doãn Tu Trúc rất vui vẻ: “Được.”

Đợi đến khi tan học, không chỉ có Tề Mộ tới Doãn gia mà cả Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ cũng đi theo.

Tổ chức sinh nhật đương nhiên là muốn càng nhiều người đến càng tốt, chỉ tiếc Doãn gia có chút xa, tình huống cũng tương đối đặc thù, không tiện mời bạn cùng lớp tới. Bằng không nếu dùng tiêu chuẩn của Tề Mộ thì nhất định phải gọi lớp phó thể dục, lớp phó học tập, bí thư đoàn, lớp phó kỉ luật, tổ trưởng đến cho bằng hết!

Tề Mộ của chúng ta học hành có thể không ra gì nhưng từ nhỏ đã rất biết đối nhân xử thế, cậu thành lập các mối quan hệ, đảm bảo Doãn Tu Trúc ở lớp 2 không phải chịu thua thiệt.

Hứa Tiểu Minh cũng coi như là khách quen của Doãn gia, Phương Tuấn Kỳ lại như cô gái lần đầu xuất giá.

Phương Tuấn Kỳ tò mò tự mình quan sát một phen, cuối cùng cho ra kết luận giống với Tề Mộ —— rất quạnh quẽ.

Căn nhà lớn như vậy mà có mỗi một người ở không phải là vắng vẻ lắm sao. Nó không biết rằng trước đây nơi này rất đông đúc: hai người làm vườn, ba người giúp việc, hai đầu bếp, còn có một dì chuyên chăm sóc Doãn Tu Trúc.

Bất quá những người này đều bị Doãn Tu Trúc sa thải, cả căn nhà to lớn có một người ở mặc dù hơi cô đơn nhưng so với một đồng yêu ma quỷ quái giả tạo thì vẫn tốt hơn nhiều.

Tề Mộ đã cắm xong nến. Chiếc bánh ga tô này vô cùng vĩ đại, ba tầng bánh sô cô la khiến Hứa Tiểu Minh cảm thấy đau răng: “Bự vậy chúng ta ăn hết được không?”

Tề Mộ nuốt nước miếng một cái: “Ăn không hết...thì ngấm cho đã”

Hứa Tiểu Minh: “...” Anh Mộ của nó là đàn ông chuẩn men sao lại thích ăn sô cô la giống con gái thế nhỉ!

Qua đêm nay Doãn Tu Trúc đã mười lăm tuổi, hẳn lớn hơn Tề Mộ một tuổi, nói chính xác thì là 5 tháng.

Tề Mộ không thừa nhận. Năm tháng mà đã tính là hơn á? Bằng tuổi! Là bằng tuổi mới đúng!

Mấy cậu thiếu niên chơi cả tối nay rất vui vẻ, nghĩ kĩ lại một chút thì đã 10 năm rồi – từ lúc 4 tuổi đến khi 14 tuổi.

Nhân sinh liệu có mấy cái mười năm?

Mà rất hiếm là 10 năm đầu tiên này họ lại trải qua cùng nhau.

Hứa Tiểu Minh yên tĩnh được đúng năm phút đồng hồ sau đó hưng phấn nói: “Tớ mang đĩa theo nè, chúng ta coi phim kinh dị đi”

Tề Mộ: “...” Trên mặt vững như bàn thạch nhưng trong lòng lại sợ đến sắp hold không nổi.

Phương Tuấn Kỳ thì lại không sợ thật, nó đáp: “Tớ thì sao cũng được”

Doãn Tu Trúc biết Tề Mộ sợ, thế nhưng...

Hứa Tiểu Minh gõ nhịp “Có anh Mộ ở đây, xem phim kinh dị đặc biệt có cảm giác an toàn.”

Tề Mộ: “...” *Cảm ơn chú đã coi trọng anh như vậy, chú thay mặt anh gửi lời cảm ơn đến 18 đời tổ tông nhà chú nhé!*

Tề đại ca trên vai gánh trọng trách nặng nề cứ như vậy lòng không cam tình không nguyện gật đầu, chẳng phải là mất ngủ thôi sao? Ngày mai không phải đi học, nếu sợ quá thì khỏi ngủ luôn!

Hứa Tiểu Minh mở cặp sách, móc ra một xấp đĩa khiến da đầu Tề Mộ tê dại.

Bà mợ thẳng chóa này không ngờ lại đem theo nhiều như vậy! Muốn xem đến chết luôn à!

Hứa Tiểu Minh lật một cái đĩa có bìa vô cùng u ám lên: “Xem cái này đi, nhìn nữ quỷ này trông cũng hay phết”

Hay em gái cậu ấy! Tề Mộ tức giận mắng thầm trong lòng, trên mặt vẫn còn giả bộ: “Ừ được”

Bây giờ sẽ bắt đầu xem...

Nửa giờ sau, Hứa Tiểu Minh kêu lên thảm thiết: “Đậu má đậu má! Hù chết ông đây rồi!”

Tề Mộ dính sát vào người Doãn Tu Trúc, suýt nữa thì đẩy hẳn ra ngoài ghế sofa: “Hét cái rầm gì mà hét, sợ thế sao còn xem làm gì hả!”

Hứa Tiểu Minh vừa che mặt vừa lẩm bẩm: “Sợ thì mới xem chứ. Các cậu thấy đó nếu không sợ thì còn gì vui nữa”

Phương Tiểu Mập nhìn hình ảnh máu tanh như thế vẫn còn có thể nhai khoai tây rôm rốp: “Có gì đâu mà phải sợ, toàn là tương cà chua thôi”

Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh cùng nhau nhìn về phía tên mập kia, mặt đầy sợ hãi —— Anh Mập khí phách như vậy, nữ quỷ trong TV có biết không!

Thật vất vả xem xong một bộ phim, mắt thấy Hứa Tiểu Minh còn muốn mở thêm đĩa khác, Tề Mộ không thể nào nhịn nổi “Cút cút cút, vẫn chưa xong à, cậu ồn ào muốn chết mất”

Hứa Tiểu Minh cười bỉ ổi: “Cái này không phải phim ma, là hàng tốt”

Tề Mộ vừa nghe không phải phim ma liền thở phào nhẹ nhõm: “Phim hài hả?”

Mắt Hứa Tiểu Minh quét quanh người họ một vòng, mang giọng điệu của người từng trải nói: “Các cậu cũng lớn rồi, đừng cả ngày chỉ biết đến học với... Đánh đánh giết giết, nên xem mấy thứ đứng đắn một chút”

Sếp Hứa bị phim ma dọa cho run lấy bẫy, lúc này chính là muốn phân tán tư tưởng một chút, nhưng phải làm sao đây, đương nhiên là phải xem phim “tình cảm hành động” rồi.

“Cái này là lão Đồng mang từ Mỹ về. Tổ còn chưa xem đâu, hôm nay chúng ta phải mở mang tầm mắt một chút” Sau khi tốt nghiệp tiểu học Đồng Quý Sinh đi Mỹ, nó và Hứa Tiểu Minh là kiểu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, hai đứa vẫn luôn trộm gà bắt chó mà liên lạc với nhau.

Tề Mộ rất tò mò: “Phim hành động gì cơ, Hollywood á?”

Hứa Tiểu Minh nhìn đại mỹ nữ trên mặt bìa, nở một nụ cười ý vị thâm trường: “Đều là phim “hành động cả”

Khi phụ đề kết thúc chính là một tràng tiếng thở dốc, thanh niên da trắng mảnh khảnh đang bị một người da đen đè xuống ghế sofa làm đến ý loạn tình mê...

Trong giây lát, cả căn phòng im phăng phắc.

Hứa Tiểu Minh thật lâu sau mới phục hồi tinh thần, nó nhanh chóng lấy điều khiển tắt TV đi, mặt đầy khiếp sợ: “Đù má, khẩu vị của lão Đồng đúng là hù chết tổ rồi!”

=====

Thế rốt cuộc em Đồng Quý Sinh mang đĩa GV về cho em Tiểu Minh là có ý gẻ đây =))))))))

27. Chương 27

Hình ảnh này đối với một đám thiếu niên chưa khai trai mà nói quả thật là một sự kích thích quá lớn.

Đâu chỉ là vấn đề khẩu vị nặng, này là trực tiếp tổng sang thế giới mới luôn rồi!

Ngay cả miếng khoai tây chiên Phương Tuấn Kỳ cũng ăn không nổi nữa, học bá mập từ khi lên sơ trung chưa từng chửi bấy bao giờ, ấy vậy mà giờ khắc này cũng không thể nhịn được nữa: “Con mẹ nó cậu làm cái gì thế hả Minh tử?” Buổi tối, bốn thằng con trai lại đi xem GV.

Hứa Tiểu Minh cảm thấy bối rối, nó lắp bắp nói: “Tớ, tớ cũng không biết, lần trước tớ xem không phải như thế mà là một nam một nữ...” Nói xong nó bèn cầm đĩa lên, chìa cho mọi người xem “Các cậu nhìn đi phía trên này rõ ràng là phụ nữ, ngực bự như vậy mà”

Trên bìa đĩa người phụ nữ tóc vàng đang làm điệu bộ lả lơi đưa tình, quần áo mặc như không mặc. Thật ra bên trong video không phải người phụ nữ này mà lại là hai người đàn ông hàng thật giá thật.

Thật lâu sau Tề Mộ mới phục hồi tinh thần, sắc mặt phức tạp “Cái này là thứ vớ vẩn gì thế?”

Hứa Tiểu Minh cũng không giả ngu, giải thích: “Phim giáo dục vỡ lòng á. Đồng Quý Sinh ở nước Mỹ có rất nhiều, mang về cho tớ không ít, trước đây đều là mỹ nữ ngực bự eo thon chân dài, lần này...” Làm sao lại biến thành hai người đàn ông được? Hơn nữa sao lại đơn giản thô bạo như vậy, bước dạo đầu cũng không có mà trực tiếp đè người kia xuống là sao?

Phương Tuấn Kỳ và Tề Mộ trừng trắng mắt nhìn nó.

Hứa Tiểu Minh tủi thân vô cùng: “Có chút trục trặc thôi mà các anh” Tiếng “anh” này nghe oan uổng quá bởi vì nó đúng là đứa nhỏ tuổi nhất trong số bốn người.

Chuyện xảy ra vừa rồi làm mất hết cả khẩu vị, Phương Tiểu Mập ăn không vô, nó nói: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về thôi”

Tề Mộ đã sớm có dự tính, cậu phất tay một cái đáp: “Các cậu đi đi, đêm nay tớ ở lại đây.” Doãn Tu Trúc thật vất vả mới trải qua ngày sinh nhật, một mình ở lại trong căn phòng vắng lặng này cũng thấy cô đơn. Cậu đã sớm tính toán thật chu toàn, hôm nay là thứ sáu, ở lại ngủ một giấc cũng không có gì đáng ngại, cha mẹ cậu cũng không quản, chỉ cần sớm báo một tiếng là được.

Ai biết cậu vừa nói xong, cả ba người kia đều đồng loạt quay đầu nhìn —— kinh ngạc.

Tề Mộ chớp mắt một cái: “Sao, các cậu cũng muốn ở lại hả?”

Phương Tuấn Kỳ và Hứa Tiểu Minh máy móc lắc đầu.

Doãn Tu Trúc vẫn luôn không lên tiếng, lúc này mới mở miệng: “Đêm nay cậu muốn ngủ lại nhà tớ à?”

Tề Mộ: “Ừ, tớ không về. Tớ đã nói với mẹ rồi. Bà ấy đã đồng ý, với lại ngày mai cũng không phải đi học mà” Nói đoạn cậu nhìn về phía hai người Hứa Tiểu Minh “Hay các cậu cũng ở lại đi? Thời gian không còn sớm, đi đi về về làm gì.”

Hai người họ lắc đầu như trống bỏi, một đứa nói: “Sáng mai tớ có lớp học thêm, đến muộn thì không hay lắm” Một đứa thì bảo: “Mẹ tớ không cho tớ ngủ ở bên ngoài, sợ tớ làm ra chuyện xằng bậy gì”

Tề Mộ cũng không giữ lại nữa: “Vậy các cậu cứ về đi, thứ hai gặp nhé.”

Doãn Tu Trúc hồi phục tinh thần: “Tớ đi tìm tài xế”

Hứa Tiểu Minh: “Không cần không cần, tài xế nhà tớ đến rồi, để tụi tớ tự về là được”

Doãn Tu Trúc khăng khăng nói: “Vậy tớ tiễn các cậu ra cửa”

Hắn đi lên phía trước, Tề Mộ vội vàng đuổi theo — *đùa gì vậy, để tui một mình ở lại căn phòng vừa ngồi xem phim mà này là muốn hù chết Tề đại ca của mấy cậu à!*

Tháng mười một bên ngoài đã rất lạnh, đặc biệt là buổi tối nhiệt độ chỉ còn mười mấy độ. Tuy rằng đã mặc quần áo tử tế nên không đến mức cảm thấy lạnh lẽo, nhưng khi một cơn gió thổi tới, cũng làm cho cả người không nhịn được mà run rẩy một chút.

Gió lạnh lùa vào sau gáy, cả người huyết dịch sôi trào của Doãn Tu Trúc mới từ từ dịu xuống.

Tề Mộ co rúm người, hoa viên đen kịt này đặc biệt đáng sợ, làm sao lại cảm thấy giống với hình ảnh trong bộ phim ma kia nhỉ?

Sau khi Phương Tuấn Kỳ và Hứa Tiểu Minh lên xe thì cùng ngồi ở ghế sau.

Hai người bọn họ trầm mặc một lát, Hứa Tiểu Minh thấp giọng lên tiếng: “Anh Mộ của tớ thật lợi hại, xem cái đoạn phim kia xong mà vẫn còn có thể thần nhiên ngủ lại”

Phương Tuấn Kỳ: “Có làm sao đâu”

Hứa Tiểu Minh bắt đầu ăn nói luyên thuyên: “Thì... Hai người, một phòng. Đêm lại dài, xung quang vắng

lặng, kêu rách cổ họng cũng đều...”

Phương Tuấn Kỳ liếc mắt nhìn nó một cái: “Tớ thấy có vẻ cậu không phải bật nhầm đĩa mà là thường xuyên xem mấy thứ này”

Hứa Tiểu Minh mặt đầy khiếp sợ: “Sao thế được? Người ta chỉ thích các em gái cup D thôi, đàn ông ngực phẳng thì có ý vị gì đâu?”

Phương Tuấn Kỳ: “À”

Hứa Tiểu Minh không phục: “Cậu nói chuyện tử tế tí đi Phương mập, à cái gì mà à”

Phương Tuấn Kỳ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Hứa Tiểu Minh nóng lòng giải thích: “Ờ phắc, cậu đừng hiểu lầm mà. Tớ không có hứng thú với đàn ông, nếu có thì...” Đầu nhỏ của nó nghĩ nghĩ, lên tiếng “Nếu có thì tớ đã theo đuổi Tề Mộ từ lâu rồi” Tề Mộ kia môi hồng răng trắng, mắt to, đến cả hoa khôi trường cũng không sánh kịp.

Phương Tuấn Kỳ cho nó ba chữ: “Bệnh thần kinh.”

Hứa Tiểu Minh: “...” Nó nói xong cũng thấy hối hận rồi. Anh Mộ của nó lớn lên có đẹp đến thế nào đi chăng nữa thì cũng vẫn là anh Mộ của nó, dựa theo so sánh của nó thì đúng là nên thả lỏng thôi!

Hai người bọn họ vừa đi, Tề Mộ không đã chịu không nổi. Đứng ở đây gió lạnh thổi vù vù, xung quanh bóng tối bao phủ, lúc nào cũng như sắp có ma nữ từ nơi quỷ quái xông tới. Trong lòng cậu cảm thấy hoảng sợ vô cùng!

“Chúng ta vào nhà đi, đừng để bị cảm.” Tề Mộ nhẹ giọng nói, sợ làm kinh động đến quỷ.

Doãn Tu Trúc lại có chút đi không nổi, vừa nghĩ tới chuyện vào trong phòng ở một mình với Tề Mộ là hần lại thấy vừa ngọt vừa nóng, rất cần không khí lạnh lẽo bên ngoài làm hạ nhiệt.

Tề Mộ: “Hắt xì.” Cậu giả vờ.

Doãn Tu Trúc lập tức đáp: “Đi, vào nhà thôi, cẩn thận kéo bị ốm mất”

Tề Mộ thở phào nhẹ nhõm, khẩn trương theo sát hần. Nếu không phải ngại mất mặt thì cậu còn rất muốn cầm tay hần.

Vườn hoa Doãn gia được xây dựng rất đẹp. Cây tùng bách được cắt tỉa cẩn thận, bãi cỏ cũng được chăm sóc rất tốt, còn có một đài phun nước, tuy rằng lúc này đã ngừng hoạt động nhưng chắc chắn khi mở ra thì cũng hết sức đẹp mắt.

Trên đường được rải đá cuội, giày thể thao bước lên trên không phát ra âm thanh. Hai thiếu niên sóng vai nhau đi tới, đạp ánh trăng giống như bức họa.

Đáng tiếc suy nghĩ của hai người lại đang bất đồng: Doãn Tu Trúc hận không thể biến con đường này thành vô tận, như vậy hắn có thể cùng Tề Mộ đi tiếp; Tề Mộ lại cảm thấy con đường này dài như cầu Nại Hà vậy, bụi cây bên cạnh lại như hoàng tuyền, lúc nào cũng có quỷ treo cổ trực chờ nhào tới!

Đột nhiên, một bóng đen chợt vụt qua.

Trong chớp mắt, Tề Mộ hoàn toàn sụp đổ: “Quý...Có quỷ!!!” Cậu ôm chặt lấy Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc: “!” Không phải bị quỷ dọa sợ mà là đột nhiên bị cái ôm bất ngờ này làm cho kích thích.

Tề Mộ gắt gao ôm hắn, cả người đều dán ở trên người hắn, tuy rằng cách một lớp đồng phục học sinh nhưng từng trận nóng quỷ dị như xuyên thấu tường đồng vách sắt xông thẳng về phía Doãn Tu Trúc.

“Đừng, đừng sợ.” Thanh âm Doãn Tu Trúc khàn khàn đến chính hắn còn nghe không rõ. Hắn nặng nề nhấc tay lên, khoanh khắc chạm vào sau lưng Tề Mộ tựa như đang lấy búa đập vào sắt, ầm một cái, tia lửa bắn ra bốn phía.

Tề Mộ nào có biết điều đó. Cậu bị dọa đến hồn bay phách lạc rồi!

“Meow~ “

Một tiếng kêu tội nghiệp, rụt rè vang lên

Doãn Tu Trúc thanh âm hơi run: “Không sao đâu, là mèo con”

Tề Mộ vẫn ôm chặt Doãn Tu Trúc, chỉ hơi lộ đầu ra ngoài. Cả người cậu đều bám lên người Doãn Tu Trúc, vóc dáng hai người cũng không chênh nhau là bao, cậu xoay đầu như thể một cái vài sợi tóc liền trượt qua mũi Doãn Tu Trúc, khiến cho đầu óc hắn càng ngày càng choáng váng.

“Mèo á?” Tề Mộ nương theo ánh sáng đèn yếu ớt mà thấy rõ bóng đen kia.

Quả thật là một con mèo đen, chỉ có bốn cái móng bé xíu là màu trắng.

Trông nó giống như vừa mới cai sữa xong, vừa nhỏ vừa đáng thương: đôi mắt ướt át, lại có chút sợ hãi và lấy lòng nhìn hai người đang ôm cứng lấy nhau kia.

Tề Mộ thở phào nhẹ nhõm, vẫn không buông Doãn Tu Trúc ra mà lí nhí lên tiếng: “Thực sự là mèo à?” Hay là yêu quái biến thành, tới gần lại lộ ra cái miệng đỏ tươi như máu thì sao...

Doãn Tu Trúc không thể động đậy cũng chẳng dám nhúc nhích, hần nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, là mèo con. Nếu cậu không thích thì cứ bảo tớ, tớ đuổi nó đi.”

Mèo con hần là đói bụng, liền meow một tiếng, nhu nhu nhược nhược, đáng thương lại đáng yêu.

Tề Mộ vốn là một hán tử cứng như sắt thép nhưng lại không chịu đựng được “Liều chỉ nhu” (*). Cậu cũng không đoái hoài tới quỷ nữa, buông Doãn Tu Trúc ra, cúi người xuống sờ mèo con: “Nhóc con này ở đâu chui ra đây?”

*(*người mạnh mẽ/kiên cường/cứng cỏi trở nên dịu dàng hơn)*

Mèo con không sợ cậu, còn dụi đầu vào lòng bàn tay cậu, thuận tiện meow một tiếng lấy lòng.

Lòng bàn tay Tề Mộ hơi ngứa, thần kinh căng thẳng rốt cục cũng được thả lỏng: “Tớ nghĩ là nó đói bụng”

Doãn Tu Trúc nhìn chăm chăm con mèo đen.

Mèo con cực kì mẫn cảm, nó cảm giác được “lai giả bất thiện” (*), lập tức rúc về phía Tề Mộ.

(Người đến không có ý tốt)*

Tề Mộ bế nó lên, hỏi Doãn Tu Trúc: “Trong nhà có sữa bò không?” Nói xong liền lẩm bẩm “Mèo có thể uống sữa không ấy nhỉ?”

Doãn Tu Trúc dừng lại.

Tề Mộ suy nghĩ: “Hình như mèo không thể uống sữa, sẽ bị đau bụng? Hừm...Tớ phải đi siêu thị mua một ít thức ăn cho mèo!”

Giờ này đi siêu thị thì cũng đã quá trễ, Doãn Tu Trúc chỉ có thể nói: “Tớ cho nó ăn chút ức gà, nếu không cho muối và gia vị thì nó có thể ăn được.”

Tề Mộ vô cùng nịnh nọt: “Vẫn là cậu biết nhiều”

Doãn Tu Trúc: “...” Tuy rằng không thích vật nhỏ đen thùi lùì này nhưng mà cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Tề Mộ ôm nó lên liền không theo sát Doãn Tu Trúc nữa, cậu lên tiếng: “Nghe nói mèo đen có thể trừ tà, nhóc này xuất hiện chắc là để giúp chúng ta đây”

Doãn Tu Trúc liếc mắt nhìn nó, mèo đen nhỏ có khát vọng sống rất mạnh, nhanh chóng cọ cọ lên người Tề Mộ, meow một cái.

Tề Mộ cười nói: “Cậu nhìn này, nó còn biết làm nũng, thật dính người”

Doãn Tu Trúc ghét con mèo này.

Có nhóc con phân tán sự chú ý, Tề Mộ sẽ không sợ quỷ nữa. Cậu và Doãn Tu Trúc cùng nhau nấu Ức gà cho nó, nhìn nó ăn ngon lành như thế còn cảm thấy mới mẻ.

“Vật nhỏ này đáng yêu quá.”

Doãn Tu Trúc thấp giọng đáp: “Tạm tạm”

Tề Mộ thấy hắn không hào hứng lắm, hỏi: “Cậu ghét mèo à?”

Doãn Tu Trúc không đáp.

Tề Mộ lại nói: “Chắc là sau khi cai sữa thì không ai cần nó nữa, bản thân bị lạc đến đây. Tổ thích nó lắm, tiếc là mẹ tổ dị ứng với lông chó mèo, nếu không tổ sẽ đem nó về nhà nuôi”

Nghe cậu nói vậy, Doãn Tu Trúc liền cảm thấy ghét con mèo này từ tận đáy lòng.

Ai biết Tề Mộ lại lên tiếng: “Tổ còn đang nghĩ để cậu chăm sóc nó. Hàng ngày tổ tới nhà cậu, cũng coi như tổ đang nuôi nó luôn!”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ: “Nếu cậu không thích mèo thì cũng được thôi, tổ đi hỏi Hứa Tiểu Minh...”

“Tổ không ghét” Doãn Tu Trúc chân thành thâm tình đáp “Tổ rất thích nó”

Tề Mộ vui vẻ nói: “Thế thì tốt quá! Vậy để nó sống ở đây đi, buổi tối nếu tổ không đến thì nó có thể làm

bạn với cậu”

Nói đến đây thì Doãn Tu Trúc đã hiểu ra, một dòng nước ấm áp tràn vào trái tim, trong nháy mắt đã làm tan đi vị chua đang cuộn trào lên.

Tề Mộ lên tiếng: “Tớ đã định cùng cậu nhận nuôi một em cún, nhưng mèo con này lại xuất hiện thật trùng hợp, nếu cậu đã không chán ghét như thế thì chúng ta giữ nó lại nhé”

Căn nhà này quá cô quạnh, Tề Mộ cũng không thể bên cạnh hần mỗi ngày. Nếu có một chú thú cưng nhỏ ở đây thì vào buổi tối Doãn Tu Trúc có thể cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Giọng Doãn Tu Trúc khàn cả đi: “Ừ” Không thể chối từ, Tề Mộ đã cho hần tắt cả ấm áp khiến hần vô sức phản kháng.

Tề Mộ chơi đùa với mèo con, nói: “Vậy tụi mình đặt tên cho nó nhé?”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Cậu làm đi”

Tề Mộ đã nghĩ ra, cậu bảo: “Hay gọi là Quỷ Quỷ đi, Nguyệt hắc phong cao dạ Quỷ bắt Quỷ (*), nghe được không”

*(*Câu Nguyệt hắc phong cao dạ nằm trong cụm từ , nghĩa là đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa. Ý chỉ hoàn cảnh nguy hiểm.)*

Khóe miệng Doãn Tu Trúc mang theo ý cười: “Cũng được, trong nhà có tiểu quỷ này rồi các thứ khác sẽ không tới phá nữa”

Tề Mộ ngẩng đầu nhìn hần, cười hì hì đáp: “Chỉ có cậu hiểu tớ!” Nói xong cậu liền thấy hơi lúng túng “Cái đó...tớ, tớ không sợ ma đâu. Chủ yếu là cậu ở nhà một mình, vì nghĩ cho cậu...”

Ôn nhu trong mắt Doãn Tu Trúc sắp tràn cả ra ngoài, hần trả lời: “Cám ơn cậu.”

Nếu hần trêu ghẹo cậu thì Tề Mộ còn dễ chịu chút, ấy thế mà hần lại nói cám ơn khiến cho Tề Mộ nhất thời không có chỗ dung thân, cậu bảo: “Được rồi, giờ cũng đã muộn, chúng ta đi ngủ sớm thôi”

Doãn Tu Trúc lúc này mới nhớ ra: “Để tớ đi thu dọn phòng cho cậu”

“Hử?” Tề Mộ theo hần lên gác, uyển chuyển lên tiếng, “Chúng ta ngủ chung không được à?”

Doãn Tu Trúc dừng bước, thiếu chút nữa đi cùng tay cùng chân, hắt nuốt nước bọt một cái đáp: “Giường của tớ... nhỏ lắm. Vẫn là nên thu dọn phòng khách để cậu nghỉ ngơi thì hơn”

Nhỏ thì nhỏ vẫn có thể nằm chung mà! Tề Mộ đáng thương không thể nói thành lời, chỉ có thể nhắm mắt lên tiếng: “Không sao, tớ không chiếm nhiều chỗ, tư thế ngủ cũng rất tốt, sẽ không đạp cậu xuống giường đâu”

Doãn Tu Trúc nói: “Tư thế ngủ của tớ xấu lắm”

Tề Mộ: “...” *Thôi xong, đêm nay mất ngủ rồi!*

Doãn Tu Trúc dọn dẹp phòng khách cho cậu, giúp cậu đổi một tấm ga trải giường và chăn đệm mới, hạ nhiệt độ điều hòa xuống làm cho căn phòng luôn giữ một độ ẩm phù hợp.

Tề Mộ lấm lét nhìn hắn, Doãn Tu Trúc quay đầu lại, suýt chút nữa nói ra cái gì đó.

Mèo con đáng yêu ư? Nó làm sao bằng được một phần vạn cái người trước mặt này.

Doãn Tu Trúc gạt lực di dời tầm mắt, thẳng thắn tàn nhẫn nói: “Ngủ ngon.”

Tề Mộ thấy sự cũng đã thành, tự biết không còn đường lùi nữa, chỉ có thể lòng không cam tình không nguyện mà trả lời: “Ngủ ngon.” Ngon ngon cái rắm ấy, nếu tối nay cậu mà ngủ ngon thì cậu sẽ đổi sang họ Doãn, từ nay gọi là Doãn Tề Mộ.

Doãn Tu Trúc môi mỏng khê động, chung quy vẫn nhịn được. Hắn đóng cửa lại, lùi ra ngoài.

Tề Mộ bị dọa cho sợ như chó trong căn phòng rộng rãi thoải mái tràn ngập ánh sáng của mình.

Doãn Tu Trúc thở dài rồi trở về phòng ngủ.

Lúc này đã 10h30, không còn sớm nữa. Ngày thường Doãn Tu Trúc đều 11h mới đi ngủ, bây giờ cũng không xê xích quá nhiều.

Hắn đi tắm nước lạnh, sau khi xong xuôi thì ngã xuống giường.

Tề Mộ ở ngay phòng bên cạnh. Tề Mộ chỉ cách hắn có 10 bước chân thôi, sáng mai là có thể nhìn thấy cậu rồi.

Doãn Tu Trúc gác tay lên trán, ánh đèn dịu dàng phác họa độ cong ngọt ngào trên khóe miệng hắn.

Rất vui, hẳn vui đến nỗi không biết dùng từ gì để diễn tả —— trong lòng hẳn cảm thấy cực kì thỏa mãn, căng tràn, còn hơi ngứa ngứa.

Doãn Tu Trúc thở hắt ra một hơi, lật người nằm úp sấp xuống gối, mong đợi ngày mai đến, lúc vừa mới mở mắt ra là có thể nhìn thấy Tề Mộ.

Nếu cái gì cho cậu ấy ăn sáng bây giờ? Tề Mộ thích nhất là sô cô la nhưng mà sáng sớm ăn ngọt không tốt, ừm...trước tiên có thể cho cậu uống một cốc ca cao nóng...

Doãn Tu Trúc càng nghĩ càng phấn khởi. Tự dưng bắt đầu ghét bỏ thời gian trôi qua quá chậm, thấy mặt trăng sao mà chướng mắt, càng hận mặt trời làm gì lười thế, tại sao vẫn chưa mọc, tại sao chưa xuất hiện nơi đường chân trời? Tại sao không chịu đánh thức Tề Mộ?

Trần trọc trở mình hai mươi phút, Doãn Tu Trúc ngồi bật dậy.

Hắn xuống giường mở ra tủ quần áo, lấy ra cái áo phông cổ sơ mi màu xanh từ tận trong góc.

Đây là cái áo của Tề Mộ, tuy rằng nó sớm đã bị Doãn Tu Trúc giặt sạch, sẽ không còn mùi của Tề Mộ nữa, nhưng chỉ khi nhìn thấy nó trái tim không ngừng dao động của Doãn Tu Trúc mới có thể bình tĩnh trở lại.

Lúc trước mỗi lần thấy khó ngủ, hắn đều dùng nó để tiến vào mộng đẹp.

Doãn Tu Trúc cẩn thận ôm cái áo, trở lại trong chăn.

Khi đang mơ mơ màng màng ngủ, hẳn dường như đang nằm mơ, sa vào hồi ức trước đây.

Trong giấc mộng của hắn, chỉ cần có Tề Mộ thì đều là mộng đẹp.

Mà giấc mộng đêm nay tựa hồ so với bình thường còn tuyệt hơn. Hẳn thế mà lại thấy bản thân hắn đang cùng Tề Mộ ở trên bãi biển.

Hắn không xuống nước, Tề Mộ cũng cũng vậy.

Tề Mộ lười biếng nằm nhòai trên ghế bãi cát, giục hắn: “Giúp tớ bôi kem chống nắng vào lưng với. Bôi đều đều chút, nếu không phơi nắng xong sẽ xấu lắm”

Hắn bôi kem cho cậu, hiểu rõ phải làm thế nào:”Được.”

Mà khi tầm mắt của hắn rơi xuống lưng cậu, một dòng điện quỷ dị trong nháy mắt mãnh liệt chạy trong

người hấn, làm cho hấn không biết phải làm sao.

Tề Mộ có cơ thể rất đẹp: xương bả vai hẹp và gầy, giống như cánh bướm đang xòe rộng, cột sống thắt lưng hõm xuống, đẹp dễ tựa như đuôi khổng tước.

Doãn Tu Trúc hạ tay xuống, bắt được eo cậu, đợi đến lúc hấn ý thức chính mình đang làm gì thì những nụ hôn vụn vặt đã rơi xuống.

Tề Mộ hơi kinh ngạc nhưng lại không tức giận, trái lại phì cười nói: “Thật là nhột.” Âm cuối vừa quen thuộc vừa xa lạ nhẹ nhàng nâng cao, quấn lấy tai hấn.

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy đầu mình kêu ong ong, nhiệt độ mãnh liệt ngày đêm phải kiềm chế cuối cùng cũng tìm được chỗ phát tiết.

Hấn nâng cậu dậy, khiến thân thể cậu uốn thành một độ cong mê người, sau đó...

Đột nhiên từ trong mộng tỉnh dậy, nơi đó của Doãn Tu Trúc đã trở thành một mảnh hỗn độn.

Khoái cảm to lớn vẫn còn quanh quẩn trong đầu, cả người Doãn Tu Trúc ở trong giấc mộng nóng bỏng kia tỉnh lại.

“Tề Mộ...” Vừa mở miệng, hấn mới ý thức âm thanh của mình hiện giờ khó nghe đến thế nào.

Doãn Tu Trúc nhắm mắt, muốn tìm lại sự trấn tĩnh của mình. Nhưng dường như bóng tối trước mắt đang khuếch trương hình ảnh trong đầu hấn, đáng vẻ ý loạn tình mê của Tề Mộ như hạt mầm đâm vào trái tim hấn.

Hấn thích Tề Mộ...

Lần đầu tiên nhìn thấy cậu đã thích rồi.

Mà loại yêu thích này nhiều hơn chính là cảm giác quyến luyến và ỷ lại, là khát vọng đối với ánh sáng duy nhất của cuộc đời mình, là sự cố chấp đối với ngọn cỏ cứu mạng, là đem tất cả những tình cảm bị thiếu hụt của bản thân cho người ấy.

Từ khi nào thì bắt đầu thay đổi.

Doãn Tu Trúc không biết. Nhưng ôm cậu, chiếm giữ cậu, làm cho cậu phải kêu tên hấn, khiến trong mắt cậu chỉ có mình hấn... Loại tâm tình này tựa như hạt giống ma quỷ bị nguyên rửa, điên cuồng vung dây leo, siết chặt lấy trái tim hấn.

Nếu vậy, phải chăng bọn họ có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Trước khi ngủ ôm cậu, dậy sớm hôn môi cậu, bất kể là đêm đông lạnh lẽo hay mỹ lệ triều dương, thời thời khắc khắc đều có cậu bên cạnh.

Điều ấy đối với Doãn Tu Trúc là một sự mê hoặc quá lớn.

Giống như người lữ hành cô độc đi lại vô số ngày đêm trên sa mạc, cuối cùng gặp ốc đảo: Là nơi khởi nguồn sinh mệnh, tái tạo linh hồn, không có cách nào chống lại cám dỗ khổng lồ.

Doãn Tu Trúc hít một hơi sâu, đi thay bộ đồ khác và tắm nước lạnh.

Hắn từ buồng tắm đi ra thì bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Âm thanh trầm thấp của Tề Mộ vang lên: “Doãn Tu Trúc, cậu đã ngủ chưa?” Giọng nói đáng thương trong ban đêm yên tĩnh lại càng trở nên tội nghiệp hơn, tựa như mèo con bị bỏ lại ven đường kêu lên một tiếng đầy vẻ khó chịu.

Thân thể vốn đã hạ nhiệt của Doãn Tu Trúc trong nháy mắt đã trở nên khô nóng, đang lúc hoảng hốt hắn lại còn nghĩ mình vẫn ở trong mơ.

Tề Mộ không thấy tiếng đáp lại nhưng chưa hết hi vọng: “Nếu cậu tỉnh thì mở cửa ra một chút đi mà. Tớ, tớ không có sợ ma, chỉ là tên nhóc nghịch ngợm Quỷ Quỷ kia cứ cào tớ khiến tớ ngủ không được...” Cái có cậu mượn được vô cùng sốt sắng, đáng tiếc là Tề đại ca chẳng thèm để ý tới. Cậu đã mở to mắt nhìn trần nhà tương thân tương ái ba, bốn tiếng rồi, nếu cứ tiếp tục chịu đựng như thế thì cậu chỉ muốn chết đi cho rồi!

Doãn Tu Trúc mềm lòng đến rối tinh rối mù, thân thể vẫn hành động nhanh hơn ý thức, chờ đến lúc mở cửa nhìn thấy mái tóc rối bù, đôi mắt mở to, cả người bọc trong chăn lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ của Tề Mộ...

Oành một tiếng, hình ảnh ở trong mộng kia nổ tung.

Doãn Tu Trúc trở tay đóng cửa lại.

Tề Mộ: “...”

Ba giây sau, Doãn Tu Trúc lần thứ hai mở cửa, nhìn cậu không chớp mắt.

Đáng vẻ hắn trông rất bình tĩnh, tựa như vừa nãy cái gì cũng đều chưa xảy ra. Cả cái người suýt chút nữa

đóng sập cửa vào mặt Tề Mộ cũng không phải hần!

Tề Mộ mù mờ: “Cậu...bị mộng du à?”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ thấy hần không lên tiếng, còn tưởng rằng mình đã đoán đúng, nhất thời trong lòng vui vẻ: Mộng du thì tốt, vậy là cậu có thể thuận thế vào trong phòng hần, leo lên giường của hần, gạ hần ngủ chung...

“Tớ vừa mới tỉnh rồi” Chỉ với một câu nói mà Doãn Tu Trúc đã thành công bác bỏ ý nghĩ của Tề Mộ.

Tề Mộ lúng túng nói: “Sao lại tỉnh? Không phải là do tớ đánh thức cậu chứ, hahaha”

Doãn Tu Trúc đầy đầu đều là cái có cái không: “Nằm mơ”

“Nằm mơ?” Tề Mộ hiểu ý “Không phải vì bộ phim ban nãy đấy chứ?”

Đồng tử Doãn Tu Trúc đột nhiên co rút lại, cho rằng tâm tư của mình đã bị cậu nhìn thấu.

Tề Mộ vội vã dỗ dành hần: “Nếu cậu sợ thì phải nói với tớ, tớ ngủ cùng cậu. Cứ khẳng khẳng không chịu, khách khí với tớ làm gì hả? Tớ còn có thể cười cậu sao? Yên tâm, tớ đến rồi, có tớ ở đây, yêu ma quỷ quái gì cũng không dám tới gần cậu đâu!”

Doãn Tu Trúc quả thật là bối vì bộ phim kia, bất quá không phải là phim kinh dị.

Hần đương nhiên sẽ không giải thích.

Tề Mộ muốn lách người vào: “Muộn rồi, tội mình đi ngủ thôi”

Doãn Tu Trúc vừa cùng cậu cánh tay chạm cánh tay liền bị “nóng” phải tránh ra một chút. Tề Mộ nhân dịp đó đi vào phòng, buồn bực nói: “Cậu vừa mới tắm nước lạnh à?”

Phòng tắm của Doãn Tu Trúc vẫn còn bật đèn, bên trong hơi nước mờ mịt.

Tề Mộ tự nhủ: “Bị ác mộng làm tỉnh giấc nên đi tắm nước lạnh ấy à?” Cái thú tình gì thế này? Tề Mộ Mộ không hiểu.

Lúc này Doãn Tu Trúc mới phục hồi tinh thần, nhớ ra trên giường mình vẫn còn rất bừa bộn — trong

chấn dím dấu vết, còn có bộ quần áo kia của Tề Mộ, không thể để cậu nhìn thấy được.

Mặc dù Tề Mộ không rành thể sự nhưng nếu bắt gặp cũng sẽ rõ.

Mắt thấy Tề Mộ muốn vén chăn lên, chui vào.

Doãn Tu Trúc bắt lấy cánh tay cậu: “Đừng...”

Tề Mộ không chút phòng bị đụng phải lồng ngực Doãn Tu Trúc, cậu chớp mắt nhìn hắn: “Làm sao thế?” *Người anh em thân mến, hãy thương tui mà chứa chấp tui một đêm đi mà, đại ca của cậu sắp bị dọa chột rồi nè!*

Doãn Tu Trúc: “...”

Trong khoảnh khắc ấy, hắn chỉ muốn hôn cậu.

=====

Ôi chương này dài gấp đôi các chương bình thường khác:))

Btw cá nhân tui thấy mấy phân đoạn kiểu như chương này còn kít thít hơn cả H ///

28. Chương 28

Bị người khác không kiêng kị gì nhìn chằm chằm vào môi mà Tề Mộ cũng không hiểu sai, thẳng đến mức có thể so với sắt thép trộn bùn đất: “Miệng tớ dính gì à?”

Doãn Tu Trúc cứng đờ đôi mắt, nói chuyện theo bản năng: “... Sô cô la.”

“Á?” Tề Mộ lau miệng, ngượng ngùng nói “Bình thường đánh răng xong tớ sẽ không ăn gì nữa, nhưng đêm nay không...không ngủ được mà.” Cậu ăn vụng bị phát hiện, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cổ họng Doãn Tu Trúc khô đến phát đau. Hiện tại Tề Mộ chính là vị sô cô la, ngọt ngào đến đau khổ.

“Vậy tớ đi súc miệng” Tề Mộ cho là Doãn Tu Trúc thấy bản thân cậu quá bẩn thỉu mới không chịu cho cậu bò lên giường hắn.

Doãn Tu Trúc như người trên mây đáp: “Ừm.”

Tề Mộ lắc lư cổ tay: “Cậu cứ nắm tay tớ thế thì sao tớ đi được đây?”

Doãn Tu Trúc lập tức buông tay, Tề Mộ hành động vô cùng tự nhiên, nhìn phòng vệ sinh xong lại bắt đầu lè mề: “Đi với tớ không?”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ lôi ra một lý do đầy cường ép: “Một mình cậu ở đây hẳn là sẽ sợ lắm, chi bằng tới phòng vệ sinh với tớ luôn”

Đứng trước yêu cầu ngọt ngào này, Doãn Tu Trúc cũng sắp hoá thành nước đường rồi.

“Đi mà.” Tề Mộ toan tới kéo tay hắn thì Doãn Tu Trúc đã trở tay nắm chặt cậu, thấp giọng nói: “Về phòng của cậu đi.”

Tề Mộ sững sốt.

Doãn Tu Trúc giải thích cho cậu nghe cũng như làm cho chính bản thân hắn bình tĩnh: “Tớ mới vừa tắm rửa sạch sẽ xong nên cả phòng vệ sinh toàn là nước. Cậu vào đó sẽ bị trượt chân.”

“Không sao đâu” Tề Mộ rất sợ sẽ bị tổng cổ về phòng, rất sợ sẽ không được leo lên giường của hắn “Tớ sẽ đi dép vào thật cẩn thận”

Doãn Tu Trúc biết rõ trong lời nói của cậu tuyệt không có ý khác, nhưng vẫn bị kích thích đến cả người tê dại, hắn nói: “Tớ đi cùng cậu” Một câu nói miễn cưỡng bị chia thành hai câu, “Tới phòng cậu ngủ”

Tề Mộ mừng rỡ: “Tụi mình cùng nhau ngủ ở phòng khách sao?”

Doãn Tu Trúc trịnh trọng gật đầu: “Ừ.”

“Cũng được” dù sao cũng chỉ cần ngủ chung là ổn rồi, Tề Mộ đáp “Đi, về phòng ngủ!” Giờ đã là rạng sáng 2-3 giờ, nếu không phải sợ ma, Tề Mộ đã sớm ngủ đến quên cả trời đất.

Doãn Tu Trúc vừa buông tay cậu ra, Tề Mộ đã dắt tay hắn, theo sát như một chú gấu koala hận không thể đu trên người hắn.

Doãn Tu Trúc phải cắn đầu lưỡi mới miễn cưỡng ép được luồng tà hỏa kia xuống.

Hai người bọn họ cùng đi tới phòng khách. Trước hết Tề Mộ đi rửa mặt, xong xuôi cậu bèn hỏi Doãn Tu Trúc đang đứng ở cạnh cửa: “Thế nào, sạch rồi đúng không” Dứt lời cậu liền nhe răng, nụ cười so với đèn phòng vệ sinh còn sáng hơn, lộ ra rằng nanh nhỏ đáng yêu khiến người khác chỉ muốn cắn một cái.

Ý thức được chính mình đang suy nghĩ gì, Doãn Tu Trúc cup mắt, tránh né: “Ừm.”

Tề Mộ đánh giá hẳn: “Sao tớ cảm thấy cậu cứ là lạ”

Trong lòng Doãn Tu Trúc run lên, siết chặt tay: “Có sao?”

Tề Mộ vỗ vai hẳn, thông cảm nói: “Xem loại phim đó xong ai cũng sẽ như vậy, tớ hiểu mà”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ đẩy hẳn lên giường: “Thật ra rất thú vị, tớ thích xem lắm nhưng mà xem xong thì không ngủ một mình được.”

Rõ ràng cậu đang nói đến phim ma, nhưng kỳ diệu là lại hoàn toàn ăn khớp với bộ phim “tình cảm hành động” không thể nói kia.

Doãn Tu Trúc một chữ cũng không thốt ra được, chỉ lo rằng sẽ dọa cậu chạy mất.

Tề Mộ cuối cùng cũng coi như đã kéo được Doãn Tu Trúc lên giường, cậu tốt bụng nói: “Cậu có mệt không? Cậu dùng gối của tớ trước đi để tớ đi tìm trong ngăn tủ cái mới” Nói xong liền đem gối của mình đưa cho hẳn, thấy hẳn chỉ mặc có mỗi một cái áo mỏng nên đem cái chăn mà bản thân vừa nãy dùng để bọc người kia đắp cho hẳn “Cậu lấy cái chăn này đi nè!”

Nằm lên gối Tề Mộ đã từng nằm, đắp chăn Tề Mộ đã từng đắp, Doãn Tu Trúc nằm thẳng trên giường, đầu óc nổ tung, dòng máu chảy khắp người như luồng điện đều đồng loạt vọt ra, tập trung vào nơi nào đó.

Đồ ngủ của Tề Mộ là áo ngắn tay quần cộc, tay lẫn chân đều lộ ra ngoài, cho nên vừa nãy mới bọc chăn đi lại khắp nơi. Bất quá trong phòng cũng không lạnh, mặc như vậy đi ngủ đâm ra vừa vặn, chỉ là kích thích thị giác quá lớn. Doãn Tu Trúc cắn nát đầu lưỡi, nếm được mùi máu tanh mới làm dịu đi từng đợt từng đợt rung động kia.

Phòng khách này có gian để đồ, bên trong không treo quần áo mà để đệm dự phòng cho khách tới thăm nên rất dễ tìm thấy. Chăn đệm đều được định kỳ phơi nắng, lấy ra trực tiếp dùng luôn là được.

Lúc này Doãn Tu mới nhớ tới việc bản thân hẳn là chủ nhân căn nhà này, nhưng hẳn căn bản không có cái nào rời khỏi, lại càng không muốn nói đến chuyện đi tìm một cái chăn khác.

Tề Mộ vĩnh mộng lên tìm nửa ngày, rốt cuộc cũng thấy: “Nhà cậu để gối ở chỗ thấp quá”

Cậu đội gối lên đầu, trong lòng ngực ôm chần, như biểu diễn xiếc mà lắc lư đi tới.

“Thấy tớ lợi hại không?” Cậu đắc ý nói “Khả năng giữ thăng bằng rất tốt!” Cái gối không hề rơi, Tề đại ca thật trâu bò!

Nhưng cổ áo lại trĩ xuống, lộ ra một đoạn bả vai.

Doãn Tu Trúc rúc vào trong chăn: “Ngủ đi.”

Tề Mộ không được khen ngợi nên cảm thấy không vui: “Làm thế này khó lắm cậu đến thử xem. Loại gối này vừa phẳng vừa to, nếu không có kĩ xảo thì không thể nào đội nó đi được”

Nếu như bình thường, Doãn Tu Trúc có thể viết ra công thức phân tích một người cao 1m7 nặng 50kg phải dùng tư thế nào để có thể đội một cái gối có chiều dài 60cm chiều rộng 30cm lâu hơn...

Nhưng bây giờ, đầu hắn chỉ toàn là cảnh tượng trong giấc mộng kia: tấm lưng trơn bóng và thắt lưng xinh đẹp của Tề Mộ.

Tề Mộ đặt cái gối bên cạnh hắn chuẩn bị ngủ, cậu nói: “Chờ lần sau kêu Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ tới. Bốn người chúng ta so tài một chút, chắc chắn tớ sẽ đứng hạng nhất cho mà xem”

Cậu ở ngay sát gần hắn, âm thanh giống như không truyền qua không khí mà là trực tiếp rót vào lỗ tai hắn, thuận tiện mang không khí tiến vào đường hô hấp của hắn.

“Ừm.” Doãn Tu Trúc đáp một tiếng.

Tề Mộ nghiêng người sang, ngoẹo đầu nhìn: “Mệt à?”

Doãn Tu Trúc chẳng buồn ngủ chút nào: “Hơi hơi”

“Ngủ đi.” Tề Mộ cong mắt cười “Tớ ở đây rồi, cậu không phải sợ cái gì cả.”

Doãn Tu Trúc dùng sức siết chặt chăn, âm thanh có phần không khống chế được: “Tề Mộ?”

Tề Mộ biết trên giường có người, trong lòng yên tâm hơn nữa: “Sao thế?”

Doãn Tu Trúc nhìn chăm chú vào đôi mắt trong suốt không vương bụi trần của cậu.

Cậu có đôi mắt cực kì đẹp, hẹp và dài giống như một quả hạnh nhân lại có phần yếu đuối, nhưng bởi vì đôi mắt gương lên nhuốm một tia anh khí nên nhìn tổng thể luôn phần chấn, tràn đầy năng lượng. Cậu luôn dùng một đôi mắt cực kỳ sạch sẽ nhìn hấn, tựa như cậu và hấn đang cùng nhau sống dưới ánh mặt trời.

Nhưng là...

Doãn Tu Trúc dời tầm mắt, luồng nhiệt trong lòng hấn vọt tới cuống họng đến tâm hoảng ý loạn. Hấn muốn nói ra, muốn đem khát vọng của hấn nói cho cậu biết, muốn để cậu thấy hấn và cậu không giống nhau. Hấn chỉ đang giả vờ, trong đầu hấn hiện giờ chứa đựng toàn những thứ rất khó coi.

“Tề Mộ, tớ...” Doãn Tu Trúc cảm thấy đây không phải chữ cũng chẳng phải câu, mà là máu và thịt của trái tim hấn.

“Tớ thích cậu”

Hèn mọn, hoảng sợ, mang theo dũng khí đập nổi dìm thuyền (*)

(Quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng))*

“Ừm...” Cánh tay Tề Mộ vắt ngang người hấn, chân cũng gác lên như con bạch tuộc chặt chẽ quấn lấy hấn.

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ đã ngủ, bây giờ là 3 giờ rưỡi sáng, cũng đã qua giờ cậu thường ngủ từ lâu. Trước là do lo lắng sợ hãi nên ngủ không được, bây giờ bên cạnh có Doãn Tu Trúc, sau khi ổn định lại nhịp tim thì nhanh chóng bị Chu công mang đi.

Doãn Tu Trúc quay đầu, thấy được khuôn mặt gần trong gang tấc của người trong lòng.

Hoàn mỹ như một bức tranh không tồn tại ở thế giới thực, mỗi một sợi lông mi đều đẹp như cánh thiên sứ, vỗ về linh hồn hấn.

Doãn Tu Trúc dung túng cười cười, không chút kiêng kị mà nhìn cậu.

29. Chương 29

Lúc Tề Mộ rời giường đã là 11 giờ rưỡi. Cậu ngủ rất ngon, tỉnh dậy rồi tinh thần cũng phần chấn hơn.

Ban ngày thật đẹp, ban ngày thật vui, ban ngày yêu ma quỷ quái đều hóa thành tro!

Tề Mộ chui ra khỏi ổ chăn phát hiện bên cạnh không có ai, xem ra Doãn Tu Trúc đã sớm tỉnh rồi.

Cậu để chân trần đi rửa mặt, mới vừa vào buồng tắm đã cảm giác được một luồng khí nóng, dư âm lưu lại sau khi tắm rửa xong.

Cậu lẩm bẩm: “Doãn Tu Trúc đúng là ưa sạch sẽ. Tối qua tắm, sáng sớm cũng tắm tiếp à?” Cậu nào biết hôm trước Doãn Tu Trúc không chỉ tắm có một lần, nếu không phải cực kỳ mệt mỏi thì có thể hẳn sẽ đứng dưới vòi sen cả đêm.

Tề Mộ nặn kem đánh răng, không chú ý mà cầm cốc lên súc miệng, xong xuôi cậu mới nhận ra bản thân dường như đã dùng nhầm mất rồi.

Cái này là của Doãn Tu Trúc thì phải? Cái cốc không dính nước bên cạnh mới là của cậu. Haizz, cũng lỡ rồi thì kệ thôi!

Cậu rửa mặt qua loa, sau khi ra ngoài rất tự giác bắt đầu gấp chăn, vén bên này cuộn bên kia. Tề đại ca ngày thường vốn lơ là cầu thả bỗng chợt phát hiện —— Chăn của Doãn Tu Trúc sao lại đổi thành cái khác rồi?

Tối hôm qua cậu nhớ là màu xám nhạt, sao giờ lại biến thành màu trắng đục? Tề Mộ dụi dụi mắt, buồn bực nói: “Hay mình nhớ lộn ta?” Không thể nào, tối hôm qua cậu sợ như chó, coi cái chăn này như bùa trừ tà mà quần quanh người đến gió còn không lọt qua.

Đã tiếp xúc thân mật như thế rồi sao có thể nhận sai được? Cái chăn màu trắng đục này nhất định không phải là thứ đã cùng cậu vượt qua cửa ái khó khăn tối qua!

Cho nên... Là Doãn Tu Trúc thừa dịp cậu ngủ liền đổi chăn? Tại sao vậy chứ? Tề Mộ cân nhắc nửa ngày, cuối cùng cho ra một đáp án: Là chề đồ cậu đã dùng qua à?

Hóa ra Doãn Tu Trúc có tính khiết phích (*)?

(* *bệnh sạch sẽ*)

Nghĩ kỹ thì đúng là có chút dấu hiệu: Từ nhỏ Doãn Tu Trúc đã ưa sạch sẽ, không thích tiếp xúc với người khác. Ở nhà trẻ khăn tay lúc nào cũng được giặt cẩn thận, còn từng nhìn thấy khăn của Tề Mộ bị bẩn và

giúp cậu giặt sạch; Khi học tiểu học lại là đứa trẻ ngăn nắp nhất lớp, sách vở không bị quăn mép, bài tập lúc nào cũng được trình bày gọn gàng, thầy giáo khen không ngớt. Tề Mộ đã thấy qua cặp sách của hần, trong đó phân loại, sắp xếp muốn bao nhiêu ngay ngắn thì có bấy nhiêu. Doãn Tu Trúc cũng từng thu dọn cặp sách cho Tề Mộ, chỉ tiếc là Tề đại ca phóng đảng bất kham yêu thích tự do, sau một buổi tối đã khiến trong cặp loạn thành đồng rác...

Bất thành linh nhớ tới những chuyện vụn vặt đó, khoe miệng Tề Mộ gương cao, cảm thấy một Doãn Tu Trúc có tính khiết phích chơi cùng vẫn vui.

Sau đó cậu nhớ tới việc hoang đường mà mình đã làm thì có phần chột dạ.

Doãn Tu Trúc không giỏi ăn nói, gặp chuyện gì không vui cũng chỉ biết nhịn chứ không mở miệng. Cậu lại luộm thuộm lôi thôi như vậy, liệu hần có thấy cảm phần hay không?

Tề Mộ vừa nghĩ đến dáng vẻ oan ức nhưng không dám nói của Doãn Tu Trúc, trái tim như bị ai nhéo cho một cái, ân hận tại sao thần kinh mình lại thô đến như vậy.

Cậu đá dép xuống lầu, nghe trong nhà bếp có động tĩnh, cũng không để ý Doãn Tu Trúc đang làm gì liền bước lên trước thính tội: “Tớ vừa lơ mơ ngủ dậy, lỡ dùng cốc của cậu, cậu đừng giận nhé”

Doãn Tu Trúc đang đánh trứng gà, nghe cậu nói như vậy, tay run lên một cái khiến bát rơi xuống đất.

Tề Mộ nhìn thấy thế, trong lòng trống rỗng: *Trời à, tính khiết phích nghiêm trọng vậy sao? Chỉ xài chung có cái cốc thôi mà kích động đến mức bát cũng không cầm chắc được à?*

Cũng may cái bát rất bền, không bị vỡ, thế nhưng trứng lại rơi đầy đất, sàn nhà sáng bóng bỗng chốc biến thành một mảnh hỗn độn.

Doãn Tu Trúc hoàn hồn, vội vã khom lưng dọn dẹp.

Tề Mộ tiến lên trước nói: “Để tớ để tớ, cậu mau đi thay dép đi” Trên dép lê của hần dính đầy lòng trắng trứng, với cái tính khiết phích không chừng sẽ thấy rất khó chịu.

Doãn Tu Trúc làm sao có thể để cho cậu đụng tới những thứ bẩn thỉu này, hần cầm lấy tay cậu nói: “Cậu ra ngoài đi, để tớ làm”

“Tớ làm được mà” Tề Mộ đáp “Cậu đừng khách khí với tớ, nếu có gì không vui thì cứ nói ra. Đầu óc tớ nghĩ không sâu xa được, nếu làm phiền cậu, cậu...”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người: “Sao cậu lại nói thế?” Hần làm sao lại thấy cậu phiền cho được?

Tề Mộ lúng túng lên tiếng: “Cậu ưa sạch sẽ, còn tớ thì cả ngày cứ lòi tha lòi thôi...”

“Cậu không lòi thôi.” Doãn Tu Trúc phát hiện bản thân hẳn không thích nghe thấy ai nói Tề Mộ không tốt, cho dù là chính cậu cũng không được, hẳn bảo “Cậu rất tốt.”

Nói xong hẳn giành lấy khăn lau trong tay Tề Mộ, động tác lưu loát dọn dẹp sạch sẽ sàn nhà.

Tề Mộ đứng ở bên cạnh, nói: “Nếu cậu không ghét bỏ tớ thì sao vừa nghe thấy chuyện tớ dùng cốc của cậu lại làm đổ trứng gà...”

Doãn Tu Trúc: “...” Sự thật là trong đầu hẳn chỉ nghĩ tới việc hôn gián tiếp.

Trong lòng Tề Mộ vẫn có chút khó chịu: thứ nhất là nhiều năm trôi qua như vậy có khả năng Doãn Tu Trúc đã luôn nhẫn nhịn bộ dạng nhếch nhác của bản thân; thứ hai cậu cũng tức cái thần kinh thô của mình, bao lâu rồi cũng không phát hiện ra; thứ ba là lo lắng Doãn Tu Trúc chịu ủy khuất cũng không nói chỉ biết kìm nén.

Tề Mộ nhỏ giọng lên tiếng: “Tớ thấy cậu còn đỡ cả chán, là chê vì trước đây tớ đã đắp à?”

Doãn Tu Trúc càng không có cách nào giải thích. Tối hôm qua cậu ở gần hẳn như vậy, trong mắt là cậu, chớp mũi cũng là cậu, đưa tay ra là có thể chạm tới... Thậm chí trong mộng cũng đều thấy được cậu

Giấc mộng kia có thể kể ra sao? Dục vọng xấu xa của hẳn có thể thẳng thắn nói ra sao?

Dùng khí được tích lũy vào lúc đêm hôm khuya khoắt đã sớm bị ánh mặt trời nướng thành tro, nửa chữ cũng không thể nói được.

“Không phải.” Doãn Tu Trúc thở khẽ “Tối qua tớ đắp chăn kia có hơi nóng nên mới đổi cái khác”

Tề Mộ không tin: “Sắp mùa đông đến nơi rồi, cái chăn kia dày chỗ nào chứ?”

Doãn Tu Trúc không dám nhìn cậu “Cậu ôm chặt tớ cả đêm”

Tề Mộ ngẩn ngơ.

Doãn Tu Trúc lơ đãng liếm đôi môi đã khô: “Chắc là cậu gặp ác mộng nên vẫn luôn ôm chặt tớ không buông. Chỉ đắp cái chăn kia thì vừa đủ ấm, bị cậu ôm liền...”

Hẳn không cần nói hết câu, Tề Mộ cũng đã hiểu. Cậu cười nhạt đáp: “Ha ha ha, là tư thế ngủ của tớ không

tốt” Mất mặt chết rồi!

Doãn Tu Trúc lại bảo: “Vừa nãy không phải vì cậu dùng cốc của tớ mà tớ làm đổ bát trứng.”

Tề Mộ gãi gãi đầu, hỏi: “Thế cậu làm sao?”

Doãn Tu Trúc cụp mắt, nhẹ giọng nói: “Bình thường tớ đều ở nhà một mình, yên tĩnh quen rồi. Bất thành linh nghe có tiếng người thì nhất thời không thích ứng được.”

Một câu nói đã khiến trong lòng thằng nam bẽn vưng Tề đại ca mềm thành nước. Đúng rồi... Bình thường đều chỉ có một mình, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có. Cậu cất giọng oang oang, vang vọng như vậy Doãn Tu Trúc giật mình cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ như vậy, Tề Mộ đau lòng cực kì, vội vàng nói: “Sau này nếu cuối tuần tớ không bận việc gì thì sẽ qua chơi với cậu”

Tim Doãn Tu Trúc đập thành thịch, tâm tình của hắn hết sức phức tạp: Nếu tình huống như tối hôm qua lặp lại nhiều lần, hắn...

Cũng may Tề Mộ đã bồi thêm một câu: “Cậu yên tâm, chỉ cần không xem phim kinh dị thì tớ sẽ không chen cùng một giường với cậu. Cậu ngủ một mình một chỗ, nhất định có thể ngủ ngon”

Doãn Tu Trúc nghe vậy liền cảm thấy mát mẻ.

Hắn không thoải mái, trong thời gian dài cũng không thể thoải mái được. Chỉ ngày càng khó chịu hơn.

Nhưng hắn muốn Tề Mộ tới đây. Doãn Tu Trúc bèn lên tinh thần đáp: “Một lời đã định.”

Tề Mộ cùng cụng tay với hắn: “Một lời đã định!”

Lúc này mèo đen nhỏ vẫn còn ngái ngủ đi tới, ngọt ngào mà vòng quanh chân Tề Mộ, kêu meow một tiếng.

Tề Mộ bế nó lên rồi xoa đầu nó: “Đói bụng rồi à?”

Quỷ Quỷ dụi lòng bàn tay cậu, bản lĩnh làm nũng quả là số 1.

Tề Mộ cười nói: “Chờ một chút để tao bảo anh Doãn làm ức gà cho mày ăn”

Con mèo nhỏ phối hợp kêu “Meow” một cái.

Tề Mộ kẹp lấy con mèo đen nhỏ, tay cầm móng vuốt của nó giơ lên cao, mô phỏng theo ngữ khí của nó kêu: “Anh Doãn”

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy một luồng điện chạy từ lòng bàn chân lên đỉnh đầu, hần suất bị một tiếng “anh” này làm cho thất thố.

Tề Mộ vì rút ngắn khoảng cách một người một mèo, diễn rất sâu: “Anh Doãn, bé muốn ăn thịt ~ “

Doãn Tu Trúc: “...”

“Ồ?” Tề Mộ kinh ngạc nói “Cậu đi đâu vậy?”

Doãn Tu Trúc không quay đầu lại, đáp: “Phòng vệ sinh”

Tề Mộ cảm thấy hoang mang, cúi đầu nhìn Quỷ Quỷ: “Anh của mày hình như không có thích mày cho lắm thì phải”

Quỷ Quỷ làm nũng với cậu: “Meow~ “

Tề Mộ chột trán nó: “Đừng có làm nũng với tao hoài thế, sang làm nũng với Doãn Tu Trúc kia kìa. Tao còn phải nhờ mày giúp đỡ cậu ấy đó”

Quỷ Quỷ nghe hiểu được chết liền, nó chỉ biết: “Meow~ “

Tề Mộ còn không biết xấu hổ mà mắng nó: “Nhóc ngốc.”

Lần này Doãn Tu Trúc ở trong phòng vệ sinh khá lâu, khi trở về dường như trên người còn dính chút hơi nước.

Bất quá Tề Mộ đang cùng con mèo chơi đến quên cả trời đất, một người một mèo lăn qua lăn lại trên ghế sofa, đâu còn phát giác được những thứ này.

Doãn Tu Trúc thở dài, tiếp tục đi làm bữa trưa “lắm tai nạn” này.

Tề Mộ ở nhà hần thực sự là vừa ngọt ngào vừa đau khổ, nhưng hần cam tâm tình nguyện, chỉ hy vọng thời gian trôi qua càng chậm càng tốt. Có thể khiến cuối tuần này dài thành cả đời, chính là điều mà hần cầu cũng không được.

Lúc Quỷ Quỷ đắc ý ăn ức gà, Tề Mộ cũng ngồi trên bàn ăn.

“Giỏi quá trời!” Tề Mộ không hề che giấu sự kinh ngạc của mình, “Cậu cũng quá cầu kì đó, đại Kiều (*) của tớ cũng chỉ làm được đến mức này thôi!”

(Kiều ở đây là tên Kiều Cần mẹ Tề Mộ, chữ đại phía trước là trong từ đại nhân, danh xưng thể hiện sự tôn trọng với bề trên/người lớn nên mình để nguyên)*

Bày trên bàn ăn sang trọng là ba món mặn một món canh. Đều là món ăn thường ngày nhưng được chế biến vô cùng tinh xảo, lửa dầu vừa chín tới, màu sắc lẫn hương thơm đều đủ cả, chỉ là còn chưa được nêm mùi vị

Doãn Tu Trúc xới cho cậu một bát cơm, hạt gạo thơm được nấu chín trắng phau tựa như những viên trân châu nhỏ được đựng trong bát sứ, vừa nhìn là khiến cho người khác yêu thích.

Tề Mộ nhận lấy nói: “Cậu thật là siêu!”

Trong lòng Doãn Tu Trúc cảm thấy thỏa mãn, mắt đong đầy sự ôn nhu: “Nếm thử xem sao”

Sau khi Tề Mộ ăn liền giơ ngón tay cái lên: “Ăn ngon cực!”

Doãn Tu Trúc ngồi đối diện cậu: “Có thể ăn được là được.”

“Đâu chỉ có thể ăn?” Tề Mộ bội phục “Ngay cả muối với đường tớ còn không phân biệt được, thế mà cậu lại có thể làm ra cả một bàn thức ăn như thế này” Quả là tâm phục khẩu phục!

Doãn Tu Trúc đáp: “Cậu không cần làm mấy thứ này đâu.” Hắn sẽ không để Tề Mộ phải động tay động chân làm mấy việc vặt vãnh khói dầu.

Tề Mộ hiểu lầm ý hắn, cậu nói: “Thật ra cậu có thể tìm một dì giúp việc mà”

Doãn Tu Trúc nở nụ cười, giải thích: “Tớ không thích người lạ, như thế này yên tĩnh hơn.”

Tề Mộ cũng biết khi còn bé hắn đã bị bảo mẫu ngược đãi, sợ chọc vào vết thương trong lòng bèn nói lảng đi: “Cái này ăn ngon thật!”

Doãn Tu Trúc đổi vị trí món ăn: “Nếu thích thì ăn nhiều một chút.”

Tề Mộ ăn xong rất thỏa mãn, buông bát đũa xuống nói “Với tay nghề này thì mai sau ai gả cho cậu nhất

định sẽ bội thu”

Doãn Tu Trúc cũng đã no. Hắn sững sốt một chút, nhú mày đáp: “Tớ sẽ không kết hôn.”

Tề Mộ hỏi: “Tại sao?”

Doãn Tu Trúc: “...” Hắn chỉ muốn ở bên cạnh Tề Mộ thôi.

Thấy hắn không lên tiếng, Tề Mộ cũng không gắng hỏi nữa lại còn thở dài nói “Tớ cũng không muốn kết hôn.”

Doãn Tu Trúc đột nhiên ngẩng đầu: “Vì sao?”

Tề Mộ liếc mắt nhìn hắn, cười đáp: “Hồi nhỏ tớ còn tưởng nhầm cậu là con gái, còn nghĩ lớn lên sẽ lấy cậu làm vợ đấy”

Trong lòng Doãn Tu Trúc run lên, hỏi cậu: “Nếu như tớ là con gái...”

Tề Mộ khoát tay một cái nói: “Tớ nói đùa thôi. Cậu chính là cậu, một nam sinh tên là Doãn Tu Trúc, không phải con gái!” Cậu luôn ghét bỏ đôi mắt nữ tính của mình cho nên hiểu rõ việc nhầm lẫn giới tính rất khiến người khác tổn thương lòng tự trọng. Bởi vậy vẫn luôn tránh nhắc đến, ngày hôm nay không cần thận lại nói tới, cũng nên mau chóng chuyển đề tài đi thôi.

Doãn Tu Trúc mím môi, không lên tiếng.

Tề Mộ sửa miệng: “Thật ra tớ không nghĩ đến việc kết hôn là vì đại Kiều nhà tớ quá tốt. Có lẽ, trên đời này chỉ có một đại Kiều thôi nhưng lại bị đồng chí Đại Sơn lừa đi mất rồi, vậy tớ phải đi đâu để tìm một đại Kiều khác đây? Do đó không kết hôn thì vẫn hơn”

Doãn Tu Trúc phụ họa: “Dì Kiều rất tốt.” Nếu như mẹ của hắn là ác ma thì Kiều Cẩn chính là thiên sứ, có thể đem đến cho con trai mình luồng ánh sáng ấm áp.

Tề Mộ là kiểu người lúc không cần nhạy cảm thì lại rất nhạy cảm, lúc không nên nhạy cảm lại nhạy cảm đến mức làm cho người khác ầm lòng.

Cậu biết lí do tại sao Doãn Tu Trúc không muốn kết hôn rồi. Nếu như nói người phụ nữ số một lòng nam sinh chính là mẹ thì người phụ nữ kia chỉ mang đến cho Doãn Tu Trúc toàn là ác mộng.

Một người mẹ cộng thêm các di bảo mẫu như vậy, thì hắn làm sao còn hi vọng gì đối với hôn nhân nữa.

“Được rồi.” Tề Mộ đáp “Sau này cậu nhất định sẽ gặp được một người còn tốt hơn Đại Kiều nhà tớ”

Doãn Tu Trúc ngược mắt nhìn cậu, thấp giọng nói: “Cậu là người tốt nhất mà tớ từng gặp”

Tề Mộ: “Nhưng tớ là nam mà.” Vừa nói cậu lại cảm thấy vui “Nếu mẹ tớ sinh tớ ra là con gái thì tớ có thể làm em gái Kiều của cậu rồi”

Cậu vô tâm vô phé nói, khiến trong lòng Doãn Tu Trúc trở nên điên cuồng như máy phát điện, sản xuất ra dòng điện làm cả người hắn thoáng chốc mềm nhũn.

“Tề Mộ...”

Tề Mộ liền cười ha ha: “Cũng không đúng lắm, tớ họ Tề chứ không phải họ Kiều”

Doãn Tu Trúc thật muốn nắm chặt tay cậu, ôm cậu, ghé sát lỗ tai cậu nói cho cậu biết —— Cậu là nam hay nữ cũng được, đời này hắn chỉ cần cậu thôi.

Nhưng, hắn không thể nói.

Tề Mộ cảm thấy đề tài này đã kết thúc, đứng lên nói: “Tớ đi rửa bát”

Doãn Tu Trúc đáp: “Cậu đi xem Quỷ Quỷ ăn xong chưa, nếu nó ăn xong rồi thì thuận tiện đem bát của nó lại đây luôn.”

Tề Mộ thoải mái bị sai khiến, chờ đến lúc cậu quay trở lại, Doãn Tu Trúc đã đem bát đĩa bỏ vào máy rửa bát, dọn dẹp gần xong rồi.

Tề Mộ ôm Quỷ Quỷ, hỏi Doãn Tu Trúc: “Chúng ta đi siêu thị nhé? Mua một ít thức ăn cho mèo” Muốn nuôi tên nhóc này dài lâu thì chắc chắn không thể chỉ cho nó ăn ức gà.

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng hỏi: “Khi nào thì cậu về nhà?”

Tề Mộ trả lời: “Buổi tối đi, chờ ba từ công ty về thì qua đón tớ luôn”

Doãn Tu Trúc lại hỏi: “Vậy cậu ăn bữa tối ở nhà tớ?”

“Ừ” Tề Mộ nghĩ tới chuyện một mình hắn ăn cơm rất cô đơn bèn đáp, “Nếu đồng chí Đại Sơn tan làm sớm thì để ông ấy ném thử tay nghề của cậu luôn.”

Doãn Tu Trúc cười cười: “Ừm.”

Hai người bọn họ thay xong quần áo thì cùng ra ngoài, đi siêu thị ở trung tâm thành phố.

Thật ra nếu mua đồ cho mèo con thì đến cửa hàng thú cưng là phù hợp nhất. Bất quá hai tiểu thiếu niên đều chưa từng nuôi con vật gì bao giờ nên trong lúc nhất thời cũng không nghĩ tới, chỉ nhớ rõ trong siêu thị có khi dành cho thú cưng, mới muốn đi đến đó.

Siêu thị nằm trong một trung tâm thương mại. Hôm nay còn là cuối tuần, người đến rất đông.

Tề Mộ ghét nhất là đi dạo phố. Bình thường bị Kiều Cẩn lôi ra khỏi cửa thì cũng chỉ là vào cửa hàng rồi ngồi xuống, đại Kiều mặc cái gì cậu đều gạt đầu nói được, qua loa đến mức như một thằng nam mẫu mực.

Kiều Cẩn chê cậu: “Sinh con ra còn chẳng bằng sinh cái chày gỗ cho rồi.”

Tề-chày-gỗ bèn đi lấy lòng: “Mẹ đẹp như vậy đương nhiên mặc cái gì cũng hợp rồi”

Kiều Cẩn véo má cậu: “Miệng lưỡi trơn tru! Mai sau cũng đừng lấy những câu nói này đi lừa gạt con gái nhà người ta đó.”

Tề Mộ đem chuyện lý thú hồi ấy kể cho Doãn Tu Trúc nghe, vừa nói vừa tức giận bất bình: “Cậu xem tớ có giống kiểu đàn ông đi lừa gạt con gái không?”

Doãn Tu Trúc nghiêm túc đáp: “Không giống.”

Tề Mộ nhớ tới trước đây Hứa Tiểu Minh đã từng phàn tào cậu gạ gẫm người khác giúp cậu làm bài tập, cười hì hì nói: “Tớ cũng chỉ dụ dỗ có mình cậu thôi.”

Doãn Tu Trúc ngẩn ra.

Tề Mộ lên tiếng: “Dụ cậu làm bài tập cho tớ.”

Doãn Tu Trúc vốn đã quyết định giúp cậu bỏ cái thói hư tật xấu này đi, bây giờ lại bắt đầu dao động đến không xuống tay nổi —— gió thổi bên tai, người nào đó đâu còn tìm được phương hướng nữa.

Hai người bọn họ tiến vào siêu thị, đi về phía quầy hàng cho thú cưng. Lúc ngang qua khu bán đồ ăn vặt, trong lòng Tề Mộ lại bắt đầu ngứa ngáy khó nhịn: “Sô cô la kia...”

Doãn Tu Trúc nói: “Trong nhà vẫn còn.”

Tề Mộ mặt đầy vẻ hám của: “Không bao giờ là đủ hết”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ lại thả một cục đường trong lòng hần: “Cậu tặng tớ mấy thanh đó, tớ không nỡ ăn”

Lúc ấy Doãn Tu Trúc có ý nghĩ muốn mua tất cả những thứ có liên quan đến sô cô la trong siêu thị cho cậu mang về nhà.

Hai người bọn họ đi qua quầy bán kẹo, không mua sô cô la nên thành thử lại phát hiện người quen.

Mắt cú vọ của Tề Mộ liếc một cái là nhận ra ngay: “Đằng kia không phải là lớp phó thể dục lớp cậu à?”

Cậu và Bàn Lương quan hệ cũng không tệ, nhìn thấy liền muốn đi lên chào hỏi mấy câu, nhưng Doãn Tu Trúc kéo cậu, ngăn cậu lại.

Tề Mộ lúc này mới phát hiện bên cạnh Bàn Lương còn có người khác – một cô gái thanh tú mặc áo len trắng.

Tề Mộ chớp mắt một cái, ngạc nhiên nói: “Người kia....hình như là lớp phó truyền thông lớp cậu Giang Mạn Mạn nhỉ”

Người không ở lớp hai nhưng hồn lại ở lớp hai, đem học sinh lớp bên nhớ đến rõ rõ ràng ràng. Cậu kéo Doãn Tu Trúc xuống, ghé vào bên tai hần nói: “Hai người bọn họ có phải đang nói chuyện yêu đương không?”

Khấp lỏ tai Doãn Tu Trúc đều đã tê rần, đâu còn nghe rõ cậu đang nói cái gì nữa.

Tề Mộ cười hì hì lên tiếng: “Không ngờ nha, đồng chí Tiểu Bàn quả thật là có bản lĩnh”

Bàn Lương và Giang Mạn Mạn nào biết chỗ ngoặt bên cạnh lại có người quen. Bọn họ ở trong trường học phải lén lút sợ người khác biết, thật vất vả đến cuối tuần mới có thể ra ngoài hẹn hò, đương nhiên là tình nồng ý mật đâu còn để ý tới người ngoài.

Cũng không biết Bàn Lương đã nói gì, Giang Mạn Mạn xấu hổ cúi đầu, hai má ửng hồng. Tiểu tử Bàn Lương đúng là gan dạ, thể mà lại cúi đầu hôn con gái nhà người ta.

Tề Mộ dùng sức nắm lấy cánh tay Doãn Tu Trúc, trợn mắt há mồm nói: “Hai người bọn họ hôn môi rồi!”

Doãn Tu Trúc căn bản không nhìn thấy người khác, cũng không quan tâm người khác thế nào, hần chỉ biết

cả người Tề Mộ đều đang ở trong lồng ngực của hắn.

Tề Mộ còn tiếp tục lẩm bẩm: “Tớ còn chưa từng thử bao giờ, không biết cảm giác khi hôn là thế nào nhỉ?”

Cổ họng Doãn Tu Trúc khô như thả một mồi lửa, nói không ra lời.

Tề Mộ muốn lén lút nhìn nhưng lại sợ bị phát hiện, dằng dấp ngó nghiêng dáo dác rất giống một tên trộm.

Vừa khéo đằng sau đúng thật là có người tưởng cậu là trộm. Bác gái phụ trách trông giữ quầy đồ ăn vặt ghét nhất là mấy đứa tiểu tử thói như thế này, cứ cho là chỉ trộm có 1 viên kẹo là không ai phát hiện ra sao?

“Lén lén lút lút làm gì thế!” Bác gái gầm lên giận dữ rất giống Võ Tòng đánh hổ. Tề-hổ-con vốn đang làm “trộm” thì bị bác gái này quát cho một trận giật nảy cả mình.

Chỗ cậu đang núp là một kệ bày kẹo, hai cái giá ở trung tâm được đặt tạm thời trên mặt bàn, một người nấp thì còn đỡ, hai người thì không đủ.

Tề Mộ bị dọa lùi về sau một bước, kệ đựng kẹo kia làm sao chịu được cậu, bây giờ lại giống quân domino rơi la tả đầy đất.

Từng viên kẹo nhỏ như vậy, Tề Mộ theo bản năng muốn bỏ chạy, nhưng đáng tiếc chân vừa nhấc lên lại như đang trượt băng, trơn cực kì. Thân thể cậu nghiêng ngã, hoảng hốt tóm lấy Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc chỉ sợ cậu ngã, vội vàng ôm cậu. Cả hai người ở trong đồng kẹo này thì đứng vững thế nào được?

Sau khi đồng loạt ngã xuống, Doãn Tu Trúc trở thành đệm thịt người cho cậu.

Vừa khéo Tề Mộ lại hôn đến bẹp một cái vào miệng Doãn Tu Trúc.

30. Chương 30

Tề Mộ mở to mắt, chớp lia lịa.

Doãn Tu Trúc chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt khí vọt thẳng lên đỉnh đầu, biến hắn thành cái ấm nước nóng, trong đầu vang lên tiếng sôi ùng ục.

Ma xui quỷ khiến môi hắn khê cử động, phát điên với ý muốn dùng sức hôn cậu.

Cũng may Tề Mộ đã chống tay đứng lên. Thời điểm bờ môi hai người tách ra, Doãn Tu Trúc như từ thiên đường rơi xuống nhân gian, không biết mình là ai đây là đâu.

“Đúng là nghiệp chướng!” Bác gái tức đến trào máu họng. Một đồng hỗn loạn thế này muốn dọn thế nào đây! Hai thằng nít ranh kia tính phá hết cái siêu thị à!

Động tĩnh lớn như vậy, Bằng Lương và Giang Mạn Mạn cũng đều nghe thấy. Hai người đồng thời nhìn sang, tự nhiên phát hiện Tề Mộ lẩn Doãn Tu Trúc.

Đôi chim cu không thấy bọn họ vừa hôn nhau, chỉ đơn thuần nghĩ họ đang bị mặt đất đầy kẹo dọa sợ. Tề Mộ chỉ có thể cho hai người kia một nụ cười gượng gạo đầy phép tắc.

Cậu vẫn ngồi trên đùi Doãn Tu. Tề Mộ nhanh chóng đứng dậy, đưa tay kéo Doãn Tu Trúc lên.

Doãn Tu Trúc ngơ ngác không nhúc nhích. Chung quanh hắn là các loại kẹo đủ mọi màu sắc, cả người lại trắng nõn tuấn tú, ngồi ở trong đồng kẹo thật giống với các nhân vật trong truyện cổ tích, tựa như ảo mộng.

Tề Mộ nghĩ lại chuyện hoang đường vừa này mình đã làm, hoảng sợ kinh khủng—— *Xong phim, Tiểu Trúc tử có phải là giận rồi hay không?*

Móa nó đây là nụ hôn đầu nhỉ? Cứ bị cậu cướp đi như vậy à? Chẳng hiểu thế nào lại vô lý bị cậu lấy mất?

Nếu việc này xảy ra trên người cậu thì cậu cũng sẽ giận. Anh em tốt thì đã làm sao? Là anh em tốt cũng không thể tùy tiện cướp đi nụ hôn đầu của người ta được mà.

Cả đời cũng chỉ có một lần, mất rồi cũng chỉ có thể đợi đến kiếp sau thôi!

Trong lòng Tề Mộ hoảng loạn, lại không tiện ở trước mặt nhiều người như vậy xin lỗi, chỉ có thể lắp bắp nói: “Ngã, ngã có đau không?”

Doãn Tu Trúc đột nhiên ngẩng đầu, đôi con ngươi đen kịt khóa chặt lấy cậu.

Tề Mộ cho là hắn tức giận, có chút khó chịu: “Là lỗi của tớ, ngạc nhiên quá nên đứng không vững, cậu...”

“Ôi trời à!” Bác gái gào khóc “Sao lại đụng phải hai thằng nhóc láo xược này chứ, làm thế nào bây giờ đây? Công việc này không thể giữ được rồi!”

Có người ngoài ở cạnh, Tề Mộ không thể giải thích. Cậu nhanh chóng nói với bác gái: “Xin lỗi, cháu sẽ bồi thường ạ.”

Bác gái không tin: “Bồi với chả thường cái gì hả, dám nít ranh chúng mày...”

Tề Mộ cắt ngang lời bác gái: “Bác yên tâm, cháu sẽ mua hết số kẹo này”

Bác gái sững sờ: “Cái gì?”

Tề Mộ lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, nói rằng: “Bác giúp cháu tính một chút, toàn bộ số kẹo bị rơi cháu mua hết. Cái kệ hàng này nếu có hư hại gì hết bao nhiêu cháu cũng sẽ bồi thường đầy đủ”

Lúc này người phụ trách quầy bán kẹo tới, chợt nhìn thấy bãi chiến trường này cũng thấy tê cả da đầu. Mặc dù nghe Tề Mộ nói vậy nhưng y cũng vẫn không tin tưởng lắm...

“Chỗ kẹo này không ít tiền đâu...”

Tề Mộ tự nhận có lỗi, từ trước đến giờ là có gan làm có gan chịu: “Không sao, cháu mua hết” Mặc dù halloween đã qua, nhưng cũng có thể mang đến trường học chia cho mọi người.

Có mấy câu nói này của cậu, nhân viên siêu thị bắt đầu bận rộn. Bọn họ đều là làm công ăn lương, xảy ra chuyện như vậy không ai muốn phải gánh chịu, bọn họ cũng rất khó khăn.

Ngày thường Bằng Lương và Tề Mộ khá thân thiết, Giang Mạn Mạn cũng biết. Hai người không để ý tới chút xấu hổ này, đi tới trước giúp đỡ, đồng thời thu dọn kệ hàng và đóng kẹo rơi vãi đầy đất.

Trong lòng Tề Mộ trống rỗng, thật không dám nhìn Doãn Tu Trúc. Đơn giản mượn cơ hội cả hai cùng bận việc, dấu sao cũng phải dọn cho xong cái đã.

Ước lượng xong xuôi thì tính tiền. Tề Mộ trực tiếp quẹt thẻ thanh toán, không có chút do dự nào.

Lúc này các nhân viên siêu thị mới thở phào nhẹ nhõm, biết rằng Tề Mộ không phải chỉ mạnh miệng.

Bác gái cũng ý thức được mình đã hiểu nhầm cậu, nhỏ giọng nói: “Là lỗi của bác, còn tưởng rằng hai đứa muốn trộm kẹo cho nên mới quát như thế”

Tề Mộ vốn cũng không so đo những thứ này, thấy bác đã xin lỗi mình thì đáp: “Không sao ạ, vốn là do chúng cháu cứ lén lén lút lút”

Bác gái hiểu kỳ hỏi: “Hai cháu rình mò ở đây làm gì thế?”

Tề Mộ cười khỏ thấp giọng trả lời: “Đôi tình nhân nhỏ kia là bạn học của cháu, thấy bọn họ đang hẹn hò nên muốn lén đi theo nhìn một tẹo ạ”

Bác gái đã hiểu: “Thì ra là vậy...”

“Nhưng mà” Tề Mộ tội nghiệp đáp “Giá tiền một lần nhìn trộm cũng không nhỏ!”

Cậu nói mấy câu đã chọc cho bác gái phải bật cười, lúc gần đi còn dúm cho cậu một hộp sô cô la làm quà.

Đến mua thức ăn cho mèo nhưng lại có thu hoạch ngoài ý muốn là 4 túi kẹo siêu bự.

Bàng Lương lúng túng nói: “Thật tình cờ”

Tề Mộ trêu ghẹo hai người họ: “Không phải, nếu không tại hai cậu thì tớ cũng không cần mua nhiều kẹo như vậy đâu”

Bàng Lương cùng đã quá quen, biết cậu đang nói đùa, cười mắng: “Ai bảo cậu xấu bụng”

Tề Mộ nói: “Tớ mà không tốt bụng thì khi hai cậu hôn nhau giữa thanh thiên bạch nhật tớ đã không núp đi như vậy rồi”

Cậu nói toạc ra khiến cả ba người ở đây đều đỏ mặt. Khóe mắt Tề Mộ liếc sang Doãn Tu Trúc, tim đập thành thịch: *Đậu má... nên khâu cái miệng thói này vào cho rồi!*

Cũng may Bàng Lương và Giang Mạn Mạn lại càng xấu hổ hơn, hoàn toàn không phát hiện ra hai người họ có gì khác thường.

Tề Mộ còn không biết nên xin lỗi Doãn Tu Trúc như thế nào, đơn giản kéo Bàng Lương và Giang Mạn Mạn cùng đi uống nước.

Bên ngoài chính là tiệm cà phê. Bởi vì đồ đặc quá nhiều, bốn người ngồi tại một chiếc bàn dài, bên cạnh ai cũng có một túi kẹo.

Tề Mộ nói: “Các cậu mỗi người xách một túi về nhé”

Giang Mạn Mạn ngượng ngùng đáp: “Tớ...”

Tề Mộ lên tiếng: “Lớp phó truyền thông đừng hẹp hòi như vậy mà. Giúp bọn tớ chia sẻ một chút, nặng lắm”

Giang Mạn Mạn nhìn Bàn Lương, Bàn Lương đáp: “Không sao, coi như cậu ấy đền bù cho tội mình”
Phá buổi hẹn hò tốt đẹp của người ta!

Giang Mạn Mạn ngại ngần cười cười.

Đều là bạn học, dăm ba câu đã bắt đầu tám xuyên lục địa.

Mặc dù trước đây Giang Mạn Mạn không cùng Tề Mộ nói chuyện quá nhiều, nhưng mà cũng biết cậu không hung ác như trong lời đồn. Tính tình rất tốt, hơn nữa vẫn luôn chăm sóc Doãn Tu Trúc, ấn tượng của lớp số 2 bọn họ với cậu đã thay đổi không ít.

Trò chuyện một lúc, Tề Mộ hóng hớt được chút bí mật nhỏ của hai người họ.

Bàn Lương cười hì hì, có phần thẹn thùng bèn đắc ý nói: “Bọn tớ lưỡng tình tương duyệt nên mới hẹn hò thôi”

Tề Mộ khoa trương: “Vậy sao vẫn chưa có ai lưỡng tình tương duyệt với tớ?”

Tay khuấy cafe của Doãn Tu Trúc ngừng lại.

Tề Mộ vẫn không dám nhìn hấn, chỉ có thể chơi với bạn học kia.

Giang Mạn Mạn bị hấn chọc cho cười không ngừng, cũng không câu nệ như ban đầu nữa, cô nói: “Các cậu được ủng hộ lắm đó”

Tề Mộ nhạy cảm bắt được trọng điểm: “Bọn tớ á?”

Doãn Tu Trúc vẫn luôn không lên tiếng, Giang Mạn Mạn đối với hấn vẫn có chút thiếu tự nhiên, chỉ nhỏ giọng đáp: “Nhân khí của Doãn Tu Trúc rất cao.”

Tề Mộ cảm thấy hết sức hứng thú: “Sao thế? Nữ sinh mấy cậu còn ngâm bàn nhau cơ à?”

“Đương nhiên...” Giang Mạn Mạn đáp “Rất nhiều nữ sinh thầm mến cậu ấy.”

Dáng vẻ Tề Mộ như vừa khám phá được thế giới mới: “Vậy sao tớ không biết gì hết?”

Bàng Lương cười ha ha: “Cậu có phải nữ sinh đâu nên biết thế quái nào được!”

“Nhưng cũng không thấy có nữ sinh nào tìm cậu ấy chơi cùng mà.” Tề Mộ cả ngày đều ở cạnh Doãn Tu Trúc, ngạc nhiên là không phát hiện có cô gái nào chủ động tiếp cận hắn.

Giang Mạn Mạn nhỏ giọng trả lời: “Tất cả mọi người đều không dám tới gần cậu ấy...”

Tề Mộ ngăn người, bỗng nhiên thông minh hẳn lên: “Không phải là bởi vì tớ đấy chứ?”

Ba người ở đây đều không theo kịp mạch não của cậu.

Tề Mộ nói thêm: “Thanh danh của tớ không ra gì, mấy bạn gái thích Doãn Tu Trúc là bởi vì tớ cho nên mới không dám tới gần cậu ấy phải không?”

Giang Mạn Mạn phì cười: “Hóa ra cậu cũng biết thanh danh của mình không tốt đấy”

Tề Mộ thoải mái đáp: “Đã là đàn ông thì dám làm dám chịu.”

Giang Mạn Mạn lắc đầu nói: “Không phải do cậu, là Doãn Tu Trúc cho người khác cảm giác không dễ gần cho lắm”

Điều này cũng đúng... Tề Mộ nhìn Doãn Tu Trúc trầm mặc ở bên cạnh, trong lòng run sợ: Lúc hắn làm mặt lạnh thì cậu cũng có chút hãi nữa là. Haizz, bản thân tại sao lại hồ đồ cướp đi nụ hôn đầu của người ta thế này! Phải làm sao bây giờ, dỗ kiểu gì mới được đây!

Doãn Tu Trúc vẫn luôn không nói gì, Giang Mạn Mạn cũng không tiện nói chuyện với hắn bèn nhắc đến Tề Mộ.

Tề Mộ cực kì hứng thú hỏi: “Lớp 2 có người thích tớ à?”

Giang Mạn Mạn cười lắc đầu: “Không nói cho cậu biết đâu”

“Nói đi mà” Tề Mộ đáp “Tớ còn chưa được ai tỏ tình bao giờ đó”

Giang Mạn Mạn kinh ngạc nói: “Không có ai sao?”

Tề Mộ bất đắc dĩ trả lời: “Chưa từng” Không biết có phải là ảo giác của cậu hay không nhưng cậu cảm thấy Doãn Tu Trúc như đang liếc mắt nhìn cậu. Đến lúc cậu quay sang thì chỉ thấy Doãn Tu Trúc vẫn đang khuấy cafe.

Bàng Lương nói xen vào: “Thấy mấy chiến tích vĩ đại kia của cậu thì có nữ sinh nào muốn trêu chọc cậu đây?”

Tề Mộ thở dài lên tiếng: “Tớ không đánh con gái mà”

Giang Mạn Mạn vẫn còn tò mò, thấy Tề Mộ thân thiện như vậy mới bèn hỏi quá phận một câu. Tề Mộ đối với chuyện này cũng không muốn nói nhiều, hơi hột đáp: “Học trường thì làm sao. Ngứa đón tìm tới cửa nên tớ cũng chỉ có thể đánh đến khi anh ta thỏa mãn mới thôi”

Cậu nói nhẹ nhàng nhưng kết quả lại quá dọa người, Giang Mạn Mạn thấy thế cũng không dám hỏi thêm nữa.

Bốn người uống hết cà phê xong thì đã muộn, ai đi đường nấy.

Từ đầu đến cuối Doãn Tu Trúc chỉ nói có một câu với nhân viên phục vụ — một cốc cà phê.

Hai người bắt xe, ngồi chung ở phía sau, đặt kẹo trong cốc xe. Sau khi xe nổ máy Tề Mộ nhìn nhìn hấn rồi lại nhìn nhìn hấn, rốt cục không kìm được mà nhích lại gần, nhỏ giọng lên tiếng: “Đừng giận nhé, là tớ không tốt.”

Bởi vì cậu dựa sang chỗ hấn mà lưng Doãn Tu Trúc cứng còng, thậm chí nghe không hiểu ý cậu.

Tề Mộ lấy lòng nói: “Tớ không cố ý mà. Nếu cậu thấy khó chịu thì cứ đánh tớ này?”

Rốt cục Doãn Tu Trúc cũng hoàn hồn, hấn hỏi ngược lại: “Hả?”

Tề Mộ: “...” *Tui chót. Tiểu Trúc tử tức giận đến mức thực sự muốn đánh tui một trận cho hả giận rồi nè!*

Trời đất thiên địa thánh thần ơi, cậu không cố ý mà! Nhưng nụ hôn đầu này thật sự đã là một đi không trở lại!

Tề Mộ quyết tâm, nói rằng: “Chờ về nhà, ở trên xe khéo lại bị đàm tiếu không tốt”

Câu này Doãn Tu Trúc nghe thấy rõ ràng. Hấn hơi nghi hoặc một chút, lại không biết nên hỏi thế nào.

Tề Mộ chỉ lo sẽ làm hấn thấy phiền nên liền ngồi cách xa hấn. Trong lòng cậu loạn tung phèo, thấp thỏm bất an: *Đánh một trận mà người giận thì cũng được thôi, chỉ sợ cái tên này lại thấy bực bội!*

Sau khi về đến nhà, vừa xuống xe xong Doãn Tu Trúc lại không đầu không đuôi hỏi một câu: “Cậu chưa

từng được ai tỏ tình à?”

Tề Mộ hỏi ngược lại: “Lẽ nào cậu đã từng?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu.

Tề Mộ cũng lắc đầu: “Không có, cho tới bây giờ cũng chưa được.”

Doãn Tu Trúc dừng lại: “Nếu có người tỏ tình với cậu thì cậu sẽ như thế nào?”

“Thế nào là sao?” Tề Mộ mất tập trung đáp “Chắc là từ chối thôi”

Trong lòng Doãn Tu Trúc trầm xuống.

Tề Mộ nói: “Tớ không thích cô ấy thì đương nhiên là sẽ từ chối rồi”

“Cậu có...” Doãn Tu Trúc suy nghĩ nửa thì hỏi *Cậu có người mình thích chưa* nhưng vì Tề Mộ đã đẩy cửa phòng ra nên đành phải đi vào nhà trước.

Ai ngờ vừa vào bên trong, Tề Mộ thở dài, dùng tư thái thấy chết không sờn cởi áo khoác, nhắm hai mắt nói: “Đến đây đi!”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ mặc một cái áo phông mỏng mặt đối mặt với hắn, nhắm chặt hai mắt lại, bên dưới sống mũi thanh tú là bờ môi mềm khê run.

Đến đây đi.

Giống như muốn được hôn.

31. Chương 31

Doãn Tu Trúc giống như bị đầu độc, từng chút từng chút một tiến tới gần cậu.

Cậu không hề phòng bị, hoàn toàn thoải mái, tựa hồ có chút khản trương —— lông mi khép hờ khê rung,

cắn nhẹ môi dưới.

Doãn Tu Trúc muốn hôn lên đôi môi cậu, muốn nghiêm túc thưởng thức hương vị của cậu. Xúc cảm ban sáng vẫn còn quanh quẩn trong đầu, sự mềm mại mang theo từng tia mát lạnh, cơ hồ giống như mây trên trời, chạm vào liền biến thành giọt nước, thấm vào lục phủ ngũ tạng của hắn, tưới vào linh hồn khô cằn của hắn.

Tại sao phải nhận chứ?

Hắn thích Tề Mộ, ỷ lại cậu, lưu luyến cậu, quý trọng cậu. Cuộc đời này không có ai thích cậu nhiều như hắn, cũng sẽ không có ai cần cậu hơn hắn.

Tề Mộ là của hắn, hắn cũng chỉ có Tề Mộ.

Còn do dự cái gì nữa? Hôn cậu ấy, chiếm hữu cậu ấy, in lên người cậu ấy dấu ấn của bản thân khiến cho cậu ấy vĩnh viễn thuộc về mình. Tính mạng của hắn là do cậu thấp sáng, hắn khao khát có được cậu hơn tất cả mọi thứ.

Doãn Tu Trúc giữ chặt bờ vai cậu, cách cậu càng ngày càng gần. Chỉ cần một chút kích thích, hắn liền có thể chạm vào được người mà hắn ngày đêm mong nhớ.

Tề Mộ, Tề Mộ, Tề Mộ.

Kêu tên cậu bao nhiêu lần cũng không đủ, tình cảm của hắn ngày qua ngày lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Đã như vậy thì...

“Cậu nhẹ tay thôi...” Tề Mộ vừa nhắm mắt vừa nhẹ giọng nói.

Cậu hoảng hốt, tim đập mãnh liệt, nhanh đến nỗi não bộ cũng không cung cấp đủ máu nữa! Cậu lớn như vậy rồi nên đã từng bị đánh rất nhiều: nắm đấm thép của Tề lão đồng chí thì không nói, chỉ cần là đánh nhau với bạn đồng trang lứa cũng đã đếm không xuể. Người ngoài chỉ thấy Tề đại ca xưng hùng xưng bá, không gì không làm được, thật ra loại chuyện đánh đấm như thế này sao mà có thể không bị thương tổn bao giờ? Mặc dù thắng nhưng trên người cũng bị dính đòn không ít lần.

Tề Mộ đến chết vẫn cứ sĩ diện, xưa nay đều không kêu một tiếng, tỏ vẻ da dày thịt béo. Kỳ thực thần kinh cậu rất mẫn cảm với đau đớn, rất sợ đau, khi bị trúng đòn thì thường ở trong phòng rên rỉ, muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu.

Cho nên để cậu đứng thẳng lưng chịu đòn như thế này, nếu nói không căng thẳng thì là giả! Đây chính là Doãn Tu Trúc, nếu là người khác... Ngay cả đồng chí Đại Sơn muốn đánh cậu cũng phải đuổi theo từ trên

lầu xuống dưới lầu khoảng nửa tiếng!

Tề Mộ không chỉ cảm thấy hồi hộp mà tâm trạng còn hơi bức bối. Cậu đùa quá trớn với bạn tốt nhất của mình như vậy, cậu khó chịu; Doãn Tu Trúc thật sự giận cậu, cậu càng khó chịu hơn; người có tính tình tốt như Doãn Tu Trúc muốn đánh cậu lại càng khiến cậu khó chịu hơn nữa!

Có lẽ phần bức bối này có pha thêm một chút cảm xúc khác, ví dụ như là oan ức.

Mà Tề Mộ sẽ không thừa nhận. Nam tử hán đại đầu hũ, bình thường giả vờ đáng thương giả vờ oan ức thì còn được, bảo cậu thực sự đáng thương thực sự oan ức thì chỉ bằng một quyền đánh ngất cậu luôn đi cho rồi.

Tề Mộ cảm thấy vai mình nặng trĩu, càng cố gắng giả bộ: “... Đừng đánh vào mặt.”

Hai câu liền lay tỉnh Doãn Tu Trúc. Tim hắn đập nhanh lại còn nóng đầu nhưng may là vẫn còn một tia lý trí.

“Đánh mặt?” Giọng hắn khàn khàn.

Tề Mộ nhắm chặt mắt, ưỡn ngực: “Trừ mặt ra thì cậu muốn đánh chỗ nào cũng được. Chủ yếu là tớ sợ ba tớ nhìn thấy, ba nếu biết tớ với cậu đánh nhau thì nhất định không phân tốt xấu mà đánh tớ trước, tớ thì đánh không lại ông ấy... Cho nên cậu đừng đánh vào mặt, còn đâu thì cứ thoải mái đi” Nói xong, âm cuối còn hơi run rẩy.

Doãn Tu Trúc còn chưa phản ứng kịp: “Tại sao tớ lại phải đánh cậu?”

Tề Mộ hơi hé mắt, lẳng lẽ nhìn Doãn Tu Trúc một cái, thấy sắc mặt hắn lạnh lùng, liền chột dạ nhắm mắt lại: “Tớ... Tớ không cố ý hờn cậu mà.”

Doãn Tu Trúc: “...”

Âm thanh của Tề Mộ lí nhí như muỗi kêu: “Cậu đừng có giận nha, tớ chịu nhận lỗi với cậu rồi, cậu muốn thế nào cũng được tớ sẽ không phản kháng.”

Vốn đang nỗ lực kiềm chế luồng nhiệt đang từ dưới chui lên—— *Muốn như thế nào cũng được?* Hắn muốn hôn cậu, muốn ôm cậu, muốn triệt để chiếm lấy cậu.

Tề Mộ lén lút nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Doãn Tu Trúc, đừng giận tớ nữa mà?”

Thanh âm của cậu rất mềm mại, tựa như tiếng mèo con kêu meow meow. Cậu dùng một đôi mắt trong veo

ngơ ngác, vô cùng đáng thương mà nhìn hấn.

Vốn Doãn Tu Trúc cũng không tức giận, nhưng nếu hấn thật sự tức giận thì vào giờ phút này nửa điểm hỏa khí cũng không có, trong lòng mềm nhũn.

“Tớ không tức giận” Doãn Tu Trúc rũ mắt xuống, siết chặt nắm đấm.

Tề Mộ không tin lắm: “Từ lúc tớ hôn cậu đến giờ cậu vẫn luôn làm mặt lạnh...”

Tại sao cậu ấy có thể dễ dàng nói ra chữ hôn? Tại sao cậu ấy lại nói ra không chút kiêng dè gì? Là bởi vì không để tâm sao.

Doãn Tu Trúc hô hấp hơi đình trệ, đáp: “Chẳng qua là tớ thấy có chút mất mặt.”

Tề Mộ: “Mất mặt?”

Doãn Tu Trúc bình ổn cảm xúc, nói: “Tớ không thích chỗ công cộng. Ở siêu thị náo loạn lớn như vậy nên tâm trạng tớ không được tốt cho lắm, lại còn bị bạn cùng lớp bắt gặp nữa.”

Tề Mộ gấp gấp lên tiếng: “Không sao, Bằng Lương và Giang Mạn Mạn không thấy tụi mình hôn nhau đâu”

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn cậu, con ngươi đen lấp lóe, môi mỏng tái nhợt mím chặt.

Tề Mộ kịp phản ứng —— *Phắc, mình đúng là ngu mà. Nói cái nào thì không nói lại cứ nhắc đến chuyện kia làm gì không biết!*

“Tóm lại, hôm nay là tớ không tốt cứ hấp ta hấp tấp!” Cậu thành tâm thành ý đáp “Tớ không có cố ý. Cậu biết tớ sợ nhất là khi cậu khó chịu mà, tớ có chọc ai tức giận cũng được chỉ có cậu là không thể”

Câu chữ đi kèm với âm thanh lạnh lạnh kia như rượu tiên nước thánh rót vào trong lòng, khiến cho miệng hấn nổi lên từng tia ngọt ngào.

Doãn Tu Trúc thở dài, ôn tồn đáp: “Tớ sẽ không giận cậu.”

Tề Mộ nhìn hấn: “Thật không?”

Doãn Tu Trúc liếc mắt một cái đã hiểu được rõ trong lòng cậu nghĩ gì, cho nên trong miệng lại ngọt đến có chút đắng: “Cậu có làm gì đi chăng nữa thì tớ cũng sẽ không giận cậu” Hấn làm sao có thể giận cậu được. Không ai lại nổi tức giận với bảo bối mà mình đã quý trọng 10 năm như thế cả.

Tề Mộ nhìn hẩn chăm chăm một hồi lâu, thấy hẩn không giống như đang nói dối sau cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu trong lòng cậu không thoải mái thì nhất định phải nói cho tớ biết, đừng có giấu giấu diếm diếm.” Tề Mộ nhắc nhở hẩn.

Doãn Tu Trúc lại chỉ có thể giấu giấu diếm diếm, hẩn gật đầu: “Ừm.”

“Nhất định không được phép giấu tớ”

Doãn Tu Trúc: “Được.”

Tề Mộ cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ lòng, không sợ Doãn Tu Trúc sẽ tuyệt giao với cậu nữa.

Hai người bọn họ đứng ở cửa một hồi lâu, Quỷ Quỷ nghe thấy động tĩnh liền đi ra, quần lấy chân Tề Mộ làm nũng.

Khuôn mặt Tề đại ca vô cùng vui vẻ, khom lưng ôm vật nhỏ vào lòng, chọt chọt chóp mũi nó: “Tiểu bại hoại có nhớ anh không?”

Quỷ Quỷ rất thích cậu, liếm liếm đầu ngón tay của cậu.

Tề Mộ trời sinh đã sợ ngứa, bị đầu lưỡi nhỏ gai gai liếm một cái, lập tức cười ra tiếng: “Thật là nhột.”

Cậu vẫn nói chuyện với Doãn Tu Trúc: “Cậu tới thử mà xem, thật sự là ngứa lắm luôn”

Cậu rứt đầu ngón tay lại, muốn cho mèo con liếm nhưng lại rất sợ nhột—— đáng dấp kia khiến tim Doãn Tu Trúc còn cảm thấy ngứa hơn.

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi thay quần áo trước đã”

Tề Mộ đùa với con mèo nhỏ nói: “Được...”

Chờ Doãn Tu Trúc xuống nhà, Tề Mộ đã ôm mèo con chơi thành một đoàn, cậu thấy Doãn Tu Trúc tới liền khoe khoang nói: “Cậu xem nó thích tớ chưa này, cứ liếm tớ hoài luôn”

Nhìn cậu bị mèo con quấy phá đến thở hổn hển, Doãn Tu Trúc: “...” Đúng là mèo với miếc, thật đáng ghét!

“Chắc nó đói bụng rồi” Doãn Tu Trúc nhẩn tâm chọc thủng quỹ kế của mèo con.

“Đúng ha!” Tề Mộ ôm lấy nhóc con, hỏi nó “Mày có đói bụng không?”

Quỷ Quỷ nào biết cái gì, chỉ mù mờ kêu meow.

Tề Mộ làm bộ nghe hiểu, cũng không quay đầu lại mà kêu: “Anh Doãn, bé muốn ăn cơm!”

Anh Doãn của cậu lão đảo, suýt nữa thì ngã xuống cầu thang

Tề Mộ nghe có tiếng động, quay đầu nhìn hẩn: “Làm sao vậy?”

Lỗi tai Doãn Tu Trúc ứng đồ: “Không có gì.”

Tề Mộ quay lại tiếp tục chơi với mèo. Một người một mèo nói qua nói lại trông cũng cực kì hài hòa.

Đại khái là bởi vì có cùng thuộc tính —— đáng yêu như nhau.

Quả nhiên là Quỷ Quỷ rất đói bụng, sau khi đồ thức ăn cho mèo ra, nó ăn đến mức thở phì phò, đuôi nhỏ quét quét xuống đất như con chó nhỏ.

Tề Mộ nhìn một lát, bèn hỏi một câu: “Thức ăn cho mèo có ngon không?”

Doãn Tu Trúc nhịn không được, bật cười.

Tề Mộ nóng lòng giải thích: “Màu sắc rất giống sô cô la mà... Hơn nữa Quỷ Quỷ ăn ngon lành như thế”

Doãn Tu Trúc đứng lên nói: “Tớ đi làm cơm, một lúc nữa là có thể ăn rồi”

Tề Mộ quả thật đang rất đói, thiếu niên lúc này chính là đến tuổi ăn tuổi lớn, một ngày hận không thể ăn sáu bữa cơm!

Tề Mộ do dự một chút, mở miệng bảo: “Ba tớ...”

Lúc này chuông điện thoại vang lên, Tề Mộ giật mình mới phản ứng được là điện thoại di động của bản thân đang kêu.

“Vẫn chưa thích ứng được món đồ mới này cho lắm” Tề Mộ lục tìm điện thoại trong áo khoác.

Là Tề Đại Sơn gọi tới, Tề Mộ ấn nhận điện thoại liền nghe cha cậu nói: “Tối nay con có về nhà không?”

Mắt Tề Mộ sáng quắc: “Con có thể ngủ lại một hôm nữa ạ?”

Tề Đại Sơn: “Muốn ở thì cứ ở. Tối nay ba với mẹ con có một bữa tiệc cần phải tham gia, lúc về có thể tương đối trẻ”

Tề Mộ vui vẻ: “Vậy con không về nữa, ở lại chơi với Doãn Tu Trúc”

Tề Đại Sơn dặn cậu: “Đừng có ham chơi quá, nhớ làm bài tập đó!”

Tề Mộ lúc này mới nhớ đến vấn đề bài tập, vội vàng đáp: “Ba yên tâm, con đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ” Có Tiểu Trúc tử ở đây, còn phải lo đến chuyện này sao?

Cúp điện thoại, Tề Mộ liền thấy Doãn Tu Trúc đang ngơ ngác đứng ở một bên.

“Ba tớ nói hôm nay tớ có thể ở lại ngủ một đêm.”

“Ồ...” Doãn Tu Trúc xoay người đi về phía nhà bếp, âm thanh bình tĩnh, bóng lưng suất khí, chỉ là có chút cùng tay cùng chân...

Tề Mộ vèo một cái chạy lên trước: “Không vui à?”

Cậu cúi người xuống, muốn thấy mặt hắn. Doãn Tu Trúc giấu được sự vui sướng trong mắt nhưng khóe miệng lại không nhịn được nhếch lên.

Tề Mộ: “Nếu muốn cười thì cứ cười đi mà”

Doãn Tu nhìn về phía cậu, lộ ra một nụ cười sáng lạn như dải ngân hà.

Tề Mộ: “!”

Cậu sờ mũi một cái, thầm nghĩ: *Doãn Tu Trúc lớn lên đúng thật là cực kì đẹp trai! Chẳng trách nhân khí lại cao như vậy.*

“Tớ đi nấu cơm.” Doãn Tu Trúc rất cực vẫn còn nhỏ, ngay cả âm thanh vui vẻ cũng không giấu được: Vừa

ở lại một đêm, bây giờ Tề Mộ vẫn muốn ở thêm một đêm nữa. Sinh nhật của hắn năm nay thực sự quá tuyệt vời.

Sau khi hai người ăn cơm xong, Tề Mộ quần lấy Doãn Tu Trúc bắt đầu làm bài tập.

Doãn Tu Trúc lại nói: “Lần sau cậu phải tự mình làm”

Tề Mộ gật đầu như gà mổ thóc, cam đoan giống hệt như mấy tên đàn ông chuyên đi lừa gạt người khác: “Lần sau tớ nhất định sẽ tự làm.”

Nói xong cậu rất nhiệt tình mà xoa bóp vai cho Doãn Tu Trúc. Doãn Tu Trúc rất sợ cậu gần mình như vậy nhưng lại không nỡ bảo cậu ngừng tay — cũng may là mấy bài tập này hắn không cần động não cũng có thể làm tốt.

Giải quyết xong bài tập thì thời gian vẫn còn sớm, Tề Mộ muốn xem ti vi, lúc đang tìm điều khiển từ xa lại không cẩn thận đánh rơi một thứ xuống đất

Tề Mộ cúi xuống nhặt, đoạn thiếu chút nữa đã quăng nó đi.

Doãn Tu Trúc bưng ca ca nóng lại gần, cũng nhìn thấy

Tề Mộ cười gượng nói: “Hứa Tiểu Minh bỏ quên món đồ này rồi”

Trong tay cậu là một cái đĩa DVD, trên bìa là mỹ nữ tóc vàng với dáng vẻ lẳng lơ, mặc như không mặc, thật tội cho đám vải vóc.

Tề Mộ cầm lấy cũng không biết nên đặt nó ở đâu, chợt nghĩ đến nội dung bên trong lại càng cảm thấy lúng túng muốn chết.

Cơ thể đối lập rõ ràng của hai người đàn ông một da trắng một da đen kia vẫn còn hiển hiện trong đầu cậu, mãi cũng không đuổi đi được.

Doãn Tu Trúc liếc mắt thật nhanh nhìn cậu, cái tay cầm khay không khỏi dùng sức, khớp xương có phần trở nên trắng bệch.

Tề Mộ đảo mắt sang chỗ hắn, trong lòng hơi hồi hộp: *Xong đời, chắc chắn lại khiến Doãn Tu Trúc cảm thấy không thoải mái rồi.*

Nội dung bộ phim này ai thấy cũng sẽ khó chịu, thêm vào việc ban nãy cậu vô tình hôn hắn. Nghĩ kĩ một chút thì Doãn Tu Trúc khẳng định sẽ thấy không vui về gì cho cam.

Tề Mộ vội vàng tự tẩy trắng: “Bộ phim này thật buồn nôn.”

Doãn Tu Trúc ngẩn ra, đáy lòng chợt lạnh.

Tề Mộ cười gương nói: “Tại sao lại có người biến thái như vậy cơ chứ, đi quay cái phim thể này...”

Sau đó một chữ Doãn Tu Trúc cũng không nghe rõ được nữa. Hắn bị hai từ “Buồn nôn” “Biến thái” đáng trúng lòng ngực, trong lúc nhất thời hô hấp có chút khó khăn.

“Được rồi ” Tề Mộ thấy sắc mặt hắn không đúng cho lắm, vội vàng an ủi hắn “Tớ sẽ đập vỡ nó rồi ném vào thùng rác. Sau này cậu không bao giờ còn nhìn thấy nó nữa”

Tề Mộ xoay người định đi, Doãn Tu Trúc liền hỏi cậu: “Cậu cảm thấy rất buồn nôn sao?”

“Đương nhiên.” Tề Mộ chỉ lo hắn vẫn còn để ý đến chuyện hôn môi, bèn nói đến là dứt khoát “Hai người đàn ông sao có thể làm như vậy được, đúng là biến thái mà”

Từng câu từng chữ như dao đâm vào tim Doãn Tu Trúc.

“Đúng thế...” Âm thanh của Doãn Tu Trúc rất nhẹ, nhẹ như thể toàn bộ khí lực đều đã bị rút sạch “Đúng là bệnh thần kinh”

Bởi vì có quan hệ với Vu Đại Vân nên hồi nhỏ Doãn Tu Trúc hay bị chửi là bệnh thần kinh. Tề Mộ rất chán ghét ba chữ này, cậu biết Doãn Tu Trúc cũng không thích, cho nên lúc hắn nói ra câu bệnh thần kinh kia thì xem ra là đang chán ghét đến cực điểm.

Trong lòng Tề Mộ cảm thấy không quá dễ chịu, nhưng cậu càng sợ Doãn Tu Trúc buồn hơn bèn nói lảng đi: “Dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta, cứ vứt đi là được”

Không liên quan gì đến chúng ta...

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, đáp: “Ừm.”

Tề Mộ cũng không mặc áo khoác, vội vàng ném cái thứ đồ hư hỏng này đi. Cậu sợ bị người quét dọn nhìn thấy nên không chỉ bỏ gãy chiếc DVD, mà còn tìm bật lửa một hơi đốt cháy cái bìa.

Không biết tại sao, trong đầu cậu chợt lóe lên dáng vẻ tái nhợt, nghiêm mặt nhắm chặt mắt của Doãn Tu Trúc. Hắn trông rất khó chịu, rất thống khổ, như phải chịu một sự dả kích lớn nhưng vẫn cố nhịn.

Trong lòng Tề Mộ dâng lên một nỗi phiền muộn, tùy tiện gãi đầu: “Đừng như vậy mà, không phải tớ cố ý bắt nạt cậu, chỉ là...” Cậu lẩm bẩm, suy nghĩ lại càng loạn hơn.

Thật ra cậu đang chột dạ. Cậu sợ Doãn Tu Trúc tức giận như thế là có nguyên nhân.

Thời điểm chuẩn bị ngã sấp xuống, cậu thấy được người dưới thân chính là Doãn Tu Trúc, cậu hoàn toàn có thể nghiêng đầu tránh môi hắn, nhưng cậu lại không làm vậy...

Trong khoảnh khắc đó, nhìn Doãn Tu Trúc nằm trên đồng kẹo, đầu cậu chỉ toàn nghĩ đến cảnh tượng trước mặt thật là đẹp: mái tóc đen tán loạn ưa nhìn, bởi vì lo lắng mà đôi mắt đẹp để mở lớn, sống mũi cao xinh xắn. Còn có đôi môi nhạt màu, hơi mỏng, làm cho cậu nhớ đến lớp đường được rắc lên trên chiếc bánh sô cô la.

Cậu muốn ném thử cái bánh mềm mại kia.

Tề Mộ tự cốc đầu mình, trong lòng lặp đi lặp lại: “Doãn Tu Trúc không phải con gái, Doãn Tu Trúc không phải con gái, Doãn Tu Trúc không phải con gái! Không thể đối xử với cậu ấy như vậy!”

Cậu phấn chấn lên, nơi sâu nhất trong nội tâm xuất hiện một tia mát mát mà chính cậu cũng không cảm nhận được—— tại sao Doãn Tu Trúc không phải con gái nhỉ. Rõ ràng khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn cậu đã muốn giống như ba đối với mẹ, chăm sóc hắn cả đời.

Lúc trở về phòng, cả hai người đều không nhắc lại sự kiện chiếc đĩa nữa.

Tề Mộ ôm Quỷ Quỷ xem hoạt hình nửa tiếng. Khi đồng hồ chỉ 10 giờ, Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi ngủ đây.”

Tề Mộ cũng mắt tập trung, gật đầu đáp: “Tớ cũng thế”

Hai người bọn họ cùng lên lầu, từng người trở về phòng của mình. Tề Mộ cũng không có mặt mũi nào nhắc đến việc ngủ chung nữa.

Nói cho cùng trong lòng Tề Mộ vẫn không suy nghĩ quá nhiều, tắm một lúc, chơi với mèo, ở trên giường lăn qua lộn lại chốc lát sau đã ngủ khò khò.

Mặt khác Doãn Tu Trúc lại trắng đêm khó ngủ.

Hắn vừa bất an vừa vui mừng, ngực đau như sắp nứt ra nhưng lại có cảm giác hạnh phúc của người chết đuối vớ được cọc.

May mà hắn không nói gì, may mà hắn chưa hề làm gì cả, may mà hắn không làm cho Tề Mộ cảm thấy

buồn nôn.

Hắn không dám nghĩ đến việc nếu như Tề Mộ chán ghét hắn, Tề Mộ rời xa hắn, từ nay không gặp lại hắn nữa thì sẽ như thế nào. Nỗi sợ hãi giống như rắn độc bò từ dưới chân lên, lè lưỡi cuốn lấy trái tim hắn.

May quá...may quá...Doãn Tu Trúc ôm chặt cái áo trong tay, run rẩy hôn lên nó: *May mà Tề Mộ không biết.*

Hắn mơ mơ màng màng ngủ, rồi lại thấy một giấc mộng hắn chưa từng thấy.

Kể từ khi hắn giết người đàn ông kia trong sự kiện đó, Doãn Tu Trúc chưa từng nằm mơ thấy chuyện này bao giờ.

Sau lúc phát sinh vụ việc ấy, Tề Đại Sơn rất lo lắng đến tình trạng của Doãn Tu Trúc. Ông sắp xếp một vị bác sĩ tâm lý vô cùng chuyên nghiệp, định kỳ gặp mặt hắn.

Doãn Tu Trúc tiếp nhận ý tốt của ông, lần nào cũng cư xử rất nghiêm túc, không chống đối cũng chưa từng vắng mặt bao giờ.

Kỳ thực hắn biết rõ tình huống của chính mình, chuyện ngày đó không tạo nên cái gọi là bóng ma trong lòng hắn. Đúng thật là hắn chưa từng nhìn thấy nhiều máu như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới bản thân lại giết người, nhưng hắn sẽ không vì vậy mà sợ hãi, càng sẽ không cảm thấy hổ thẹn. Nếu cho hắn quay trở lại thì hắn cũng vẫn sẽ hành động như thế.

Hắn tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ nào dám làm tổn thương Tề Mộ.

Giết người đàn ông kia đối với Doãn Tu Trúc mà nói chính là sự giải thoát, bằng không hắn sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

Vì thế thời gian cứ trôi qua, hắn chưa bao giờ mơ tới cảnh tượng ngày đó, chưa bao giờ hăm sâu vào cái gọi là ác mộng không bao giờ quên.

Nhưng đêm nay hắn lại nằm mơ. Hóa ra hắn vẫn nhớ được dáng vẻ của người đàn ông kia, nhớ đến rõ ràng.

Ý dâm trong mắt gã, khuôn mặt xấu xa của gã, một thân hèn hạ của gã.

Gã tới gần Tề Mộ toan làm chuyện giống như trước đây. Trong lòng Doãn Tu Trúc chột căng thẳng.

Hắn luống cuống muốn nâng Tề Mộ dậy rồi lại phát hiện cậu đã tỉnh. Cậu mở to mắt, dùng con ngươi đen nhánh nhìn hắn phẳng phất như đang nhìn một người xa lạ.

Doãn Tu Trúc có chút hoảng loạn, hần giải thích: “Tớ...”

“Các người đều cùng một giuộc cả” Trong đôi mắt đẹp đẽ của Tề Mộ toát ra thần sắc sợ hãi và chán ghét “Các người thật buồn nôn, giống đến mức khiến người khác phát ốm. Tất cả đều là lũ biến thái, đều là đám bệnh thần kinh!”

Doãn Tu Trúc đột nhiên tỉnh lại, cả người bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

——Đúng, hần và gã kia giống nhau, giữa bọn họ đâu có gì khác biệt? Đều có ý nghĩ biến thái như vậy, đều điên cuồng muốn làm tổn thương Tề Mộ.

Hần ngồi trong căn phòng tối, rất lâu sau mới phục hồi tinh thần.

Giấc mộng chỉ là giấc mộng.

Nhưng trái tim lại như bị khoét một lỗ.

Doãn Tu Trúc rúc vào mép giường, ôm thật chặt lấy cái áo vào trong lòng. *Không thể để cho Tề Mộ chán ghét, không thể để cho cậu ấy biết, không thể đánh mất cậu ấy.*

Doãn Tu Trúc gắt gao mở to mắt, tựa như nếu nhắm mắt lại thì con thú hoang điên cuồng trong lòng hần sẽ xông tới, điên cuồng làm ra những tội ác ngập trời.

Sau khi trở lại trường học, Hứa Tiểu Minh sắp lại tìm Tề Mộ nói chuyện.

Tề Mộ không để ý tới nó.

Hứa Tiểu Minh lập tức phát hiện: “Sao vậy anh Mộ? Anh Mộ không cần tiểu đệ này nữa à?”

Tề Mộ nhìn thấy nó liền tức điên lên. Nếu không phải tại thằng chóa này mang cái đĩa phim quái quỷ kia tới thì Doãn Tu Trúc đã không khẫn trương như vậy rồi!

Hứa Tiểu Minh đã quên sạch, chẳng hiểu cái mô tê gì. Lúc ăn cơm buổi trưa bèn hỏi học bá mập: “Tớ đã làm gì, tại sao Tề Mộ lại không thèm để ý đến tớ nữa?”

Phương Tiểu Mập cười khẩy: “Ngài quả thật là quý nhân đa vong sự (*)”

(*Xem chú thích chương 05)

Hứa Tiểu Minh: “Nói tiếng người đi!”

Phương Tuấn Kỳ: “Sinh nhật vui vẻ của Doãn Tu Trúc bị bộ GV của cậu phá cho lan tanh bành”

“!” Đang ở trốn đông người nên Hứa Tiểu Minh vội vàng nói “Con mẹ nó cậu bé mồm một chút cho tớ nhờ”

Phương Tuấn Kỳ: “Cậu dám làm mà giờ lại không muốn để cho người khác nói à?”

Hứa Tiểu Minh sắp tức chết rồi: “Tớ không phải cố ý mà!”

Phương Tuấn Kỳ khinh bỉ nó.

Hứa Tiểu Minh thực sự là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội, nó mắng: “Đồng Quý Sinh sắp trở về rồi, chờ đến giáng sinh tớ sẽ đem cậu ta đi hiến tế luôn!”

Học bá mập nhìn thấy cũng gần đến giờ, vẫy tay với nó: “Cố lên, tớ về lớp làm đề đây”

“Làm bài, làm bài.” Hứa Tiểu Minh cả giận “Cậu chỉ biết có làm bài thôi”

Phương Tuấn Kỳ dừng lại, nhìn về phía nó: “Cậu cho rằng ai cũng giống cậu và Tề Mộ vô lo vô nghĩ sao?”

Hứa Tiểu Minh nhú nhú mày, hỏi: “Gia đình cậu...”

Phương Tuấn Kỳ lạnh mặt: “Không sao, vẫn chống đỡ được” Nói xong nó quay người đi.

Hứa Tiểu Minh nhìn bóng lưng của Tiểu Mập, trong lòng trống rỗng—— nhưng có thể làm gì đây, chuyện trong nhà nó đâu có giúp được gì.

Loáng một cái cũng sắp đến lễ giáng sinh.

Hứa Tiểu Minh đặt làm một xấp thiệp chúc mừng, chờ dịp giăng lưới bắt cá.

Tề Mộ mặt mày ủ dột: “Cậu không thấy mệt à?”

Số chữ mà Hứa Tiểu Minh viết được trong một năm còn không bằng mấy ngày này, nó hưng phấn nói: “Chờ tớ lừa được một cô bạn gái thì cậu sẽ biết mệt như này đáng giá thế nào”

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn nó: “Bạn gái có cái gì tốt hả?”

Hứa Tiểu Minh ngừng bút, nhìn cậu như nhìn một đứa thiếu năng: “Điểm tốt của bạn gái nói bao giờ mới xong?”

Tề Mộ: “...” *Tui nghĩ không ra đấy.*

Hứa Tiểu Minh quyết định phổ cập kiến thức cho Tề Mộ, nó bẻ ngón tay mấy cái rồi đáp: “Nếu như tớ có bạn gái, sáng sớm có bữa sáng tình yêu, chơi bóng rổ có người đưa đồ uống, ăn cơm có người ngồi cùng, tan học có người chơi chung, sau đó còn có thể làm bài tập với nhau, xong xuôi còn có thể dính một chỗ giết thời gian...”

Tề Mộ trầm mặc.

Hứa Tiểu Minh liệt kê xong thì ý thức được vấn đề ở chỗ nào: “Anh Mộ này, cậu không cần bạn gái đâu, có Doãn Tu Trúc là đủ rồi.” Bạn gái bình thường cũng không thích hợp bằng Doãn Tu Trúc!

Tề Mộ nghe vậy lại thấy phiền não trong lòng, cậu nói: “Đừng có so sánh cậu ấy với con gái”

Hứa Tiểu Minh đầu trộm đuôi cướp xích lại gần: “Hai cậu gần đây làm sao vậy?”

Hai người bọn họ vẫn như bình thường nhưng Hứa Tiểu Minh là ai cơ chứ? Chơi chung với cả hai mươi năm trời rồi, liếc mắt cái là phát hiện ra có vấn đề.

Tề Mộ nghĩ đến là thấy bực mình, liếc nhìn nó một cái, thầm nghĩ: *Còn không phải tại cậu à, sinh nhật của người ta đang vui là thế mà tự dưng lại làm hỏng mất!*

Hứa Tiểu Minh khuyên Tề Mộ: “Được rồi, cậu cũng đừng suốt ngày dính lấy Doãn Tu Trúc như thế. Cậu ấy không còn là hạt mầm như trước đây nữa, hiện tại đã trở nên vô cùng đắt giá. Nếu không phải cậu cả ngày cứ như môn thần (*) canh giữ bên người thì cậu ấy cũng đã yêu đương từ lâu rồi ấy”

(môn thần: thần giữ cửa)*

Tề Mộ nghe thấy liền không vui: “Sao tớ lại thành môn thần?”

Hứa Tiểu Minh nói lảng đi: “Cậu cũng thử quen bạn gái xem sao, thú vị lắm”

Trong đầu Tề Mộ trong chột lóe lên hình ảnh nữ sinh khóc vô cùng thảm thiết kia, lắc đầu: “Không, phiền chết mất.”

Hứa Tiểu Minh cũng phải bận rộn chính sự, qua loa đáp lời: “Vây cậu với Doãn Tu Trúc làm bạn cả đời đi!”

=====

Gửi Hứa Tiểu Minh!

Sau này em sẽ biết Phương Tuấn Kỳ không chỉ biết làm bài mà còn biết làm em nữa đó!:)3

32. Chương 32

Tề Mộ nghĩ thầm: “*Tui đang hận không thể làm anh em ruột thịt cả đời đây nhưng người ta có bằng lòng đâu!*” Chút chuyện rắc rối cũng qua, vậy mà cũng khó chịu đến tận một tháng!

Tề đại ca u oán, chẳng có tâm trạng làm gì hết.

Hứa Tiểu Minh viết thiệp chúc mừng đến quên cả trời đất. Nó cũng thật là có bản lĩnh, lại nhớ được nhiều tên con gái như vậy.

Tề Mộ chẳng có việc gì để làm bèn nhìn nó múa bút thành văn. Hứa Tiểu Minh không ngẩng đầu lên hỏi: “Cho cậu một tấm nhé?”

Tề Mộ động lòng, nhớ tới việc bản thân đúng là đã trộm rất nhiều thiệp chúc mừng của Hứa Tiểu Minh.

Hứa Tiểu Minh bỗng nhiên tràn đầy phấn khởi: “Hai đứa mình chơi trò chơi đi!”

Tề Mộ không hăng hái lắm: “Hả?”

Hứa Tiểu Minh nói: “Mỗi đứa viết một tấm thiệp chúc mừng, viết lung tung thôi. Sau đó ra ngoài cửa lớp tặng cho bạn học đầu tiên không thuộc lớp mình được không?”

Tề Mộ liếc mắt khinh bỉ: “Vô vị”

“Đi mà~ ” Hứa Tiểu Minh đáp “Đang lúc rảnh rỗi, tớ rất muốn biết ai có vận khí tốt như vậy lại có thể nhận được thiệp chúc mừng của anh Mộ đấy”

Tề Mộ nói: “Không chơi, tớ không muốn tặng thiệp đâu”

Hứa Tiểu Minh: “Chơi đi chơi đi. Sắp phải thi học kỳ rồi, các bạn học đều khẩn trương như vậy, hai bọn mình không có việc gì làm thì cho mấy người họ một chút kinh hỉ cũng được mà.”

Tề Mộ nói: “Cậu chắc đó là kinh hỉ mà không phải là kinh hãi à?”

“Kinh hãi cũng chẳng sao” Hứa Tiểu Minh cười bỉ ổi đáp “Đều là thay đổi tâm trạng, làm không khí sôi động hơn.”

Lẽ ra Tề Mộ sẽ không hòa theo nó, loại trò càn quấy này không phù hợp thiết lập tính cách của Tề đại ca mặc dù cậu không cao lãnh, cũng không đùa cợt người khác bao giờ. Chỉ nếu chẳng may làm chuyện gì đó quá mức kinh thiên động địa khiến danh tiếng của cậu truyền ra bên ngoài, rồi lại làm toàn bộ thầy cô và học sinh toàn trường hoảng hốt.

Thế mà lúc này cậu nhìn thiệp chúc mừng lại quý dị đồng ý.

Mắt Tề Mộ lóe lên một cái: “Tớ có một điều kiện.”

Hứa Tiểu Minh đang vô cùng nhàm chán, chỉ cần cậu chơi cùng nó thì điều kiện gì đều được: “Cậu nói đi”

Tề Mộ lên tiếng: “Thiệp sẽ tặng cho người đầu tiên nhìn thấy sau khi tan học”

Hứa Tiểu Minh không cảm thấy có vấn đề gì cả: “Được đó, vậy chúng ta chơi lớn một chút. Không giới hạn ở bạn học nữa, nếu như nhìn thấy giáo viên thì cũng phải tặng!”

Tề Mộ gật đầu: “Ok”

Hứa Tiểu Minh hí ha hí hửng đưa cho cậu một tấm thiệp chúc mừng: còn cổ tình chọn màu hồng, mặt trên là một hàng trái tim nhỏ, góc trên cùng còn nạm cả vụn kim cương, suýt nữa thì chói mù mắt chó của thằng nam Tề đại ca.

Tề Mộ: “Mắt thẩm mỹ của cậu kiểu gì thế này?”

Hứa Tiểu Minh: “Nữ sinh đều thích mấy cái đó!”

Tề Mộ mở miệng nói: “Đổi đi, tớ muốn cái kia...” Cậu vừa định bảo muốn tấm màu xám, lại nghĩ tới người nào đó hình như rất thích màu hồng, đặc biệt là khi còn bé... Bây giờ lớn rồi không thích nữa, nhưng không chừng là do ngưỡng ngừng nên không dám biểu hiện ra, trong lòng lại vẫn luôn nghĩ tới.

Hứa Tiểu Minh muốn nhìn cậu tặng tấm màu hồng: “Không được, cái đó tớ đều viết xong rồi!”

Tề Mộ không tiếp tục kiên trì nữa, cắn nắp bút bắt đầu nghỉ ngơi.

Hứa Tiểu Minh giục giây cậu: “Viết một chút tình nồng ý mật đi!”

Tề Mộ nhướn mày nhìn nó: “Viết lên mặt cậu?”

Đồng chí Tiểu Minh “Hoa dung thất sắc”, thành thật ngậm miệng lại.

Tề Mộ nhìn chằm chằm thiệp chúc mừng, do dự một hồi lâu mới viết. Hứa Tiểu Minh yên tĩnh mới được có ba giây liền muốn sắp lại gần nhìn một chút.

Tề Mộ không thèm ngẩng đầu lên: “Nếu cậu tới gần thêm chút nữa thì tớ không quản được cây bút này nữa đâu.”

Hứa Tiểu Minh hãi hùng, sợ Tề Mộ sẽ thật sự đem mặt của nó làm thiệp chúc mừng.

Tề Mộ viết xong thì hơi khô một phút, đóng thiệp lại rồi ngả đầu xuống ngủ.

Cách giờ tan học còn 2 tiết nữa, Hứa Tiểu Minh cảm thấy khó chịu, trong lòng ngứa ngáy bứt rứt, hiếu kỳ đến cực điểm!

Tề Mộ có thể cùng nó chơi trò chơi này cũng đã đủ lạ lùng rồi, thế mà lại còn nghiêm túc đi viết thiệp, viết cái gì vậy?

Liệu ai sẽ là người có “Phúc khí” trời đất nhận được tấm thiệp chúc mừng này đây? Hứa Tiểu Minh tò mò sắp không chịu được nữa rồi!

Tề Mộ vẫn cứ vững như Thái Sơn, hai tiết tiếp theo đều đề chặt lên tấm thiệp, ngủ im re.

Hứa Tiểu Minh không tài nào chợp mắt nổi. Nó mở mắt trừng trừng đếm thời gian, hận không thể đi lên chỉnh kim đồng hồ khiến cho chuông tan học mau chóng vang lên.

Kỳ thực Tề Mộ vẫn còn thức, ít nhất một tiết đầu là vậy. Cậu còn mơ mơ màng màng nghe giảng non nửa tiết, bắt quá tiết Tiếng Anh phía sau giáo viên lại quá đông dài khiến cậu ngủ gục mất. Chờ tiếng chuông tan học vang lên, cậu mới giật mình tỉnh dậy.

Hứa Tiểu Minh không nhìn thêm được nữa, đi ra ngoài tìm Phương Tuấn Kỳ kể một lèo. Tề Mộ vui đầu trên bàn học, trong tay nắm điện thoại di động của mình.

Cậu do dự đến nửa ngày, mãi đến tận khi chuông reo cũng không gửi tin nhắn đi.

Sau khi vào lớp chắc chắn Doãn Tu Trúc sẽ không đọc tin nhắn, cho nên muốn gửi thì cũng chỉ có thể gửi vào giờ giải lao. Hiện tại thời gian nghỉ đã qua, gửi hẳn cũng sẽ không đọc.

Tề Mộ nghĩ một lúc rồi cắt điện thoại đi: Không nhắn nữa, nếu hẳn qua đây thì cậu sẽ tặng thiệp chúc mừng cho hẳn, nếu hẳn không đến cậu liền xé rách tấm thiệp luôn! Trò chơi cái gì cũng chỉ là mượn cớ thôi, cậu chính là muốn tặng cho Doãn Tu Trúc một tấm thiệp chúc mừng, cũng chỉ muốn cho hẳn.

Hứa Tiểu Minh đi từ lớp 1 về, nhìn thấy chính là tư thế ngủ cao ngạo bất phàm, bình thần của Tề đại ca.

Chà chà... Tiểu Minh tốt bụng lo lắng. Rốt cuộc là cô gái nào sẽ được Tề đại ca sủng ái đây?

Thật vất vả chịu đựng đến giờ tan học. Mông Hứa Tiểu Minh như bị cháy mà nhảy dựng lên, giáo viên không chút khách khí mà ném thẳng viên phấn vào đầu nó.

Tiểu Minh bị thương, sau khi ngồi xuống bắt đầu kêu la í ới: “Anh Mộ, dậy đi tan học rồi!”

Tề Mộ: “...” *Tui chưa dậy đâu, vẫn còn đang ngủ nè.*

Hứa Tiểu Minh cũng không dám lớn tiếng quá, chỉ có thể nhỏ giọng gọi như muỗi kêu.

Tề Mộ muốn vả cho nó một cái nhưng không muốn để lộ chuyện mình đang giả bộ ngủ, nên đành phải mặc cho nó rầm rì bên tai.

Giáo viên giao bài tập xong lại dằn dò một lúc mới rời đi.

Hứa Tiểu Minh không nín nổi, lay Tề Mộ: “Tan học rồi, tan học rồi, chúng ta...”

Tề Mộ gục xuống bàn, thấp giọng đáp: “Cậu cứ thử động vào tởm một lần nữa thử xem?”

Hứa Tiểu Minh: “...” Đệt! Sợ vãi cả ra quần rồi nè!

Tề Mộ không để ý tới nó, tiếp tục ngủ.

Hứa Tiểu Minh không dám chọc cậu nữa, sợ cậu gắt ngủ khó chịu lại đem nó ra thử đao.

Thấy bên ngoài người đến người đi, vô số người qua lại như con thoi, Hứa Tiểu Minh mong chờ hai tiết sắp

tuyệt vọng đến nơi rồi. Tề Mộ căn bản cũng không muốn chơi trò chơi này, cậu đơn giản chỉ muốn đùa giỡn nó, hại nó kích động suốt cả 2 tiết.

Tề Mộ làm sao chộp mắt được? Cậu sắp giả vờ không nổi nữa rồi: *Tan học được 20 phút mà Doãn Tu Trúc vẫn chưa đến tìm cậu. Chẳng nhẽ nếu cậu không đến thì hắn cũng thôi luôn sao? Lẽ nào hắn không chờ cậu tan học mà đã tự đi về?*

Cậu tự biết bản thân mình như thế nào nên cũng không dạy kèm cho hắn nữa, nhưng hai người đã nói sẽ cùng nhau làm bài tập ấy vậy mà chỉ có mình cậu coi đây là chuyện hệ trọng sao? Nhắc mới nhớ, nếu không có cậu thì Doãn Tu Trúc sẽ làm bài tập dễ dàng hơn chút.

Tâm trạng Tề Mộ rất ư là khó chịu, nằm sấp trên bàn càng ngày càng thấy bức mình.

Mãi đến tận khi bên cạnh truyền đến thanh âm quen thuộc: “Tề Mộ làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?” Giọng nói của Doãn Tu Trúc rất nhẹ, hỏi Hứa Tiểu Minh.

Hứa Tiểu Minh thất hồn lạc phách: “Không biết, cậu ấy cứ ngủ cả hai tiết như thế đấy.” Bên ngoài chẳng còn ai nữa, tặng thiệp chúc mừng thể rắm nào được!

Doãn Tu Trúc hơi nhú mày, tay sờ lên trán Tề Mộ...

Hắn còn chưa kịp đụng tới thì Tề Mộ đã ngẩng đầu lên, đôi mắt ngái ngủ mông lung nhìn hắn.

Doãn Tu Trúc cứng đờ, rút tay về, tầm mắt ép buộc rời sang chỗ khác.

Tề Mộ đóng giả bộ dạng vừa mới vừa tỉnh ngủ rất giống: “Tan học rồi?”

Hứa Tiểu Minh vẻ mặt đau khổ nói: “Tan học được nửa tiếng rồi!”

Tề Mộ “Ồ” một tiếng, gãi đầu đứng lên. Cậu mới vừa ngồi dậy liền làm lộ ra tấm thiệp màu hồng bị đè suốt cả hai tiết.

Doãn Tu Trúc liếc nhìn, đồng tử đột nhiên co rút lại: *Thiệp chúc mừng màu hồng này là ai tặng cho Tề Mộ?*

Ngay sau đó hắn liền cảm thấy như có kim đâm vào tim mình, trong miệng dâng lên một trận chua xót mạnh mẽ —— *Người chưa từng được tỏ tình bao giờ là Tề Mộ đây cuối cùng cũng được người khác thổ lộ rồi.*

Ai may mắn như vậy?

Con người Doãn Tu Trúc tối sầm lại.

Hứa Tiểu Minh đau xót nói: “Anh Mộ, rốt cuộc cậu vẫn không tặng thiệp cho ai à?”

Tề Mộ vờ như vừa mới nhớ ra, quan sát ánh mắt Doãn Tu Trúc rồi mới nói: “Tặng nè”

Hứa Tiểu Minh: “Tặng ai thế? Người trong trường cũng sắp về hết rồi!”

Tề Mộ cầm lấy thiệp chúc mừng tiện tay đưa cho Doãn Tu Trúc: “Tặng cho người không thuộc lớp chúng ta đầu tiên nhìn thấy sau khi tan học”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Doãn Tu Trúc thấy được tấm thiệp màu hồng trong ngực mình, không thể bình tĩnh nổi.

Tề Mộ nói: “Đúng không, quy tắc là như vậy mà? Tan học, người đầu tiên tớ gặp là Doãn Tu Trúc, cậu ấy có thuộc lớp tụi mình đâu.”

Hứa Tiểu Minh ghen một cục tức: “Không sai.”

Con mẹ nó cậu nói hoàn toàn đúng, nhưng vấn đề là... Nó không muốn nhìn thấy kết quả như thế hiểu chưa! Nó đã rất hi vọng Tề Mộ sẽ đưa thiệp cho cô giáo, à không, bạn học nữ cũng được, đưa cho Doãn Tu Trúc thì có ý nghĩa gì nữa hả? Hai người kia quan hệ như vậy, nói chỉ đưa mỗi thiệp chúc mừng nếu đưa cả XX thì nó cũng không thấy ngạc nhiên đâu!

Tề Mộ xách cặp vắt lên trên vai trái rồi lên tiếng: “Đi, về nhà thôi”

Doãn Tu Trúc đuổi theo, nhỏ giọng: “Tấm thiệp này...”

Tề Mộ không quay đầu lại, làm như lơ đãng nói: “Hứa Tiểu Minh bảo tớ viết thiệp, sau khi tan học thì đưa cho người đầu tiên nhìn thấy”

Doãn Tu Trúc dùng sức siết chặt thiệp chúc mừng.

Tề Mộ hắng giọng một cái: “Đúng lúc cậu tới thì tặng cậu luôn.”

Doãn Tu Trúc kim lòng khôngặng hỏi cậu: “Nếu như là người khác thì sao?”

Cuối cùng Tề Mộ cũng chẳng cần giả bộ nữa, cậu ra khỏi lớp học bỏ rơi Hứa Tiểu Minh ở đằng sau, cười hì hì đáp: “Nếu người khác đến thì tớ sẽ xé nó đi”

Cuối tháng mười hai buổi sáng càng ngày càng ngắn, mới năm giờ chiều đã đỏ rực cả bầu trời, màn đêm dần dần buông xuống.

Doãn Tu Trúc đứng trên bậc thang trường học, mắt không chớp nhìn thiếu niên trước mặt.

Cậu mặc một bộ đồng phục màu xanh biển sọc trắng không thể tầm thường hơn, cặp sách màu đen tùy tiện khoác lên vai. Gió lạnh thổi qua khiến tóc cậu hơi vểnh lên một chút, nhưng tất cả khuyết điểm nhỏ nhặt đó đều không giấu được cặp mắt sáng ngời và nụ cười xán lạn kia.

Cậu đứng ở đằng xa, làm cho ánh tà dương thành nắng sớm, thay ban đêm thành ban ngày.

Doãn Tu Trúc siết chặt tấm thiệp, tựa như người chết đuối vớ được cọc.

Hắn thấy trên thiệp chúc mừng có ghi dòng chữ — *Doãn Tu Trúc, chúc cậu giáng sinh vui vẻ. Mong rằng chúng mình sẽ là bạn tốt cả đời!*

Tề Mộ.

Ngay từ ban đầu Tề Mộ đã viết tấm thiệp này cho hắn.

Nội dung đơn giản, không chặt chẽ, tựa hồ còn có chút khách sáo và ngốc nghếch, nhưng hàng chữ ấy lại hung hăng đâm vào trái tim Doãn Tu Trúc.

Năm mười tuổi ấy, Tề Mộ tổ chức cho Doãn Tu Trúc sinh nhật đầu tiên trong đời.

Hai người bạn họ ở trong phòng học, chia sẻ một cái bánh ngọt nho nhỏ. Lúc đó Tề Mộ tặng hắn một tấm thiệp chúc mừng màu hồng nhạt, bên trên cũng viết y như vậy chỉ có điều đem sinh nhật đổi thành giáng sinh.

Hắn vẫn nhớ, cả Tề Mộ cũng vậy...

Tấm thiệp kia đã bị hắn làm mất, từ hồi đó đến nay Doãn Tu Trúc vẫn không có cách nào cảm thấy bớt tiếc nuối, mà hiện tại Tề Mộ lại tặng hắn một cái khác.

Bạn tốt cả đời!

Doãn Tu Trúc nhìn chăm chăm hai chữ “cả đời”, chậm chạp không chuyển rời tầm mắt.

Như vậy cũng tốt. Có thể ở bên cạnh cậu mãi mãi đã là nguyện vọng lớn nhất của hắn rồi.

Tề Mộ rốt cục cũng thấy được nụ cười đã lâu không gặp của Doãn Tu Trúc. Cuối cùng cũng coi như cậu đã đỡ được người ta thành công rồi! Khoảnh khắc này, chớp mũi Tề đại ca cay cay, giận dữ thật là khó chịu, từ nay về sau cậu sẽ không bao giờ chọc hắn tức giận nữa!

Đêm Giáng sinh năm nay vừa vặn là cuối tuần, Đồng Quý Sinh từ nước ngoài cấp đất về.

Hứa Tiểu Minh hận nó đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhắc điện thoại triệu hồi 500 anh em tới.

Bạn học Tiểu Đồng gặp được đầy đủ bạn bè như vậy còn rất kích động: “Tất cả mọi người đúng là rất nhớ tớ đó nha”

Hứa Tiểu Minh: “Ừ nhớ, nhớ đến mức muốn đập chết ăn thịt cậu đây!”

Nói xong Hứa Tiểu Minh liền vung nắm đấm lên đánh nó. Đồng Quý Sinh đã ăn hamburger, hotdog, xúc xích 2 năm nên cơ thể bây giờ vô cùng chắc khỏe, nó cười ha ha đáp: “Làm gì thế hả Minh Tử, anh đây đối tốt với cậu thế mà!”

Hứa Tiểu Minh cười thẳng vào mặt nó: “Cậu đưa cho tớ thứ gì vậy hả?”

“Không hay sao?” Đồng Quý Sinh vô tội trả lời “Đều là phim mới đó, tớ xem qua rồi, có hứng thú mới đưa cho cậu”

Hứa Tiểu Minh mặt như bị táo bón: “Hứng thú? Thật con mẹ nó quá hứng thú, tên cẩu tặc nhà cậu không phải có ý gì với mông tớ đấy chứ?”

Tề Mộ & Phương Tuấn Kỳ & Doãn Tu Trúc: “...”

Quả là tâm phục khẩu phục, đồng chí Tiểu Minh đã không nói thì thôi mà một khi nói lại lập tức khiến người khác phải kinh ngạc.

Đồng Quý Sinh mơ màng đáp: “Cái gì cơ?”

Hứa Tiểu Minh trở người non dạ, nói chuyện không hề e dè, dăm ba câu đã kể hết chuyện về bộ GV ra.

Đồng Quý Sinh: “...”

Hứa Tiểu Minh chất vấn nó: “Nói đi, không phải cậu có ý gì với tớ đấy chứ?”

“Ý em gái cậu ấy” Đồng Quý Sinh dở khóc dở cười hỏi lại “Cậu bảo bà có hình gì ấy nhỉ?”

Hứa Tiểu Minh cẩn thận miêu tả một phen. Đồng Quý Sinh trầm mặc một lát, bảo rằng: “Tớ biết rồi.”

Hứa Tiểu Minh nghĩ vẫn cần phải hỏi cho rõ ràng: “Biết cái gì?”

Đồng Quý Sinh bất đắc dĩ đáp: “Yên tâm, mong cậu an toàn lắm, là tớ phải đề phòng nè”

Hóa ra cái DVD kia là của một học trưởng cho nó, Đồng Quý Sinh đúng thật là đã xem bộ phim ấy nhưng không phải là cái học trưởng đưa. Nó thấy mình đã có một chiếc rồi nên mới cho Hứa Tiểu Minh.

Hứa Tiểu Minh đã hiểu: “Thế vị học trưởng kia đối với cậu...”

Đồng Quý Sinh cũng không cố kỵ gì: “Anh ta là song tính luyến, nhìn thế chắc là cũng có một chút ý tứ với tớ...”

“Song tính luyến (*)?” Hứa Tiểu Minh lần đầu nghe thấy từ này, hết sức tò mò “Làm sao được?”

*(*Song tính luyến (Bisexual): là mối quan hệ hoặc hấp dẫn tình dục của một người với cả hai giới tính nam và nữ)*

Đồng Quý Sinh cười hì hì, phổ cập cho bạn học kém hiểu biết của mình: “Kiến thức đừng có hạn hẹp như thế chứ. Việc yêu đương ấy mà, cũng không nhất thiết phải là nam với nữ đâu”

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nói đến đàn ông cũng thật thần kì, nếu như con gái xem được loại phim kia, sau khi che mặt gào thét thì nhất định sẽ nhìn trộm qua kẽ hở ngón tay —— Hóa ra hai người đàn ông cũng có thể yêu nhau à.

Nhưng đám con trai thì lại không có mạch não như vậy, bọn họ nghĩ đơn giản thô bạo hơn——Hóa ra hai người đàn ông cũng có thể làm sao?

Chỉ có tình dục, không có tình yêu.

Đồng Quý Sinh là người có kiến thức bèn nói với bọn họ rằng: “Đàn ông và đàn ông, phụ nữ và phụ nữ cũng có thể yêu nhau.”

Nó rất khách quan giải thích đồng tính luyến ái và song tính luyến ái là gì, không để bọn họ tiếp tục giới hạn ở vấn đề giới tính nữa, mà mở rộng sang tình yêu. Kỳ thực xã hội bây giờ đã rất cởi mở, trong trường học còn có một đồng hồ nữ, cả ngày hết YY cái này lại chuyển tới YY cái kia, ngấm ngấm làm quá mọi chuyện lên.

Chỉ là Tề Mộ tiếng xấu đã thành chương—— mới lên sơ trung đã đánh nhau, đe dọa thầy giáo, làm con gái nhà người ta có thai. Tất cả đều vượt quá tam quan của học sinh trung học, cho nên các em gái có tà tâm cũng không dám lén phét gì, căn bản là chẳng có can đảm đùa giỡn cùng cậu.

Tề Mộ cũng không rành con đường đam mỹ này cho lắm. Doãn Tu Trúc lại chẳng để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ có Tề Mộ Mộ, càng chưa tiếp xúc với những thứ này bao giờ.

Hứa Tiểu Minh là người duy nhất bén duyên “tốt” với đám con gái nhưng lại là “tra nam” hàng thật giá thật đối trên lừa dưới, luôn nằm trong danh sách đen của nữ sinh, ngấm ngấm bị gán ghép cho cái danh quý súc công, sao có thể để cho nó biết được.

Trái lại Phương Tuấn Kỳ lại rất bình thường. Đáng tiếc nó học lớp chọn, trong lớp không phân biệt nam nữ, chỉ có học bá mà thôi.

Đồng Quý Sinh nói: “Các cậu đừng có thành kiến với đồng tính luyến ái đó. Có rất nhiều nước đã hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính rồi, thời đại nào mà còn kì thị cơ chứ!”

Hứa Tiểu Minh nghi ngờ hỏi: “Cậu cũng là đồng tính luyến ái?”

Đồng Quý Sinh cho nó ăn một phát tát: “Cái ánh mắt này của cậu chính là đang kì thị!”

Hứa Tiểu Minh cổ quái nói: “Đàn ông yêu đàn ông ấy hả, thật là vi diệu.”

Đồng Quý Sinh lên tiếng “Có gì đáng kinh ngạc đâu, người ta yêu ai là chuyện của người ta, ảnh hưởng gì đến cậu sao?”

Hứa Tiểu Minh nhất thời không đáp.

Đồng Quý Sinh lại bảo: “Chỉ là thích một người có cùng giới tính thôi mà, không giết người cũng không phóng hỏa, càng không đến trước mặt chọc giận thì mắc mớ gì đến cậu?”

Nghe thấy nó nói vậy, Doãn Tu Trúc sững sốt.

Hứa Tiểu Minh vẫn muốn “cãi lý”: “Nhưng mà hai người đàn ông không thể sinh con mà”

Đồng Quý Sinh cười mắng: “Chẳng nhẽ cậu cưới vợ chỉ là để sinh con à?”

Hứa Tiểu Minh: “...” Hình như cũng không phải. Nếu như chỉ vì sinh con thì nó đi làm lợn cho rồi: Nhoảng cái được một ổ, xuất chuồng là lên bàn luôn.

“Nhưng...” Hứa Tiểu Minh không nghĩ ra lý do nào khác, bi phần nói “Nếu phụ nữ yêu nhau hết thì há chẳng phải tớ sẽ ế cả đời sao!”

Đồng Quý Sinh chê bai nó: “Đủ để thấy cậu đúng là một thằng cặn bã, gái thẳng nhà người ta thà đi yêu phụ nữ cũng không thèm qua lại với cậu”

Hứa Tiểu Minh thẹn quá hóa giận, không cãi lại được thì bắt đầu đánh. Hai người bọn họ từ hồi mẫu giáo đã bắt đầu choáng nhau, những người xung quanh đã sớm tập mãi thành quen, mặc cho hai người kia đánh đấm đến khuyên giải cũng lười.

Những lời này của Đồng Quý Sinh ảnh hưởng rất lớn tới bọn họ.

Thời trung học chính là lúc định hình tam quan vì đối với tương lai và thế giới này vẫn còn rất mơ hồ, cho nên rất dễ dàng không có được chính kiến của bản thân.

Điều này cũng tương đối dễ hiểu, giống như người đứng trong sương mù vậy, khi nhìn thấy một luồng ánh sáng sẽ không nhận được mà tiến lại gần, cũng không quan tâm chỗ đó có an toàn hay không: Nếu như đâm vào giữa đèn pha ô tô đang lao nhanh đến thì cả đời liền đi vào ngõ cụt; nhưng nếu cứ tiến về phía ánh sáng dẫn lối của ngọn hải đăng thì sẽ tới được nơi trời cao biển rộng.

Đồng Quý Sinh rất khách quan, không tận lực nói tốt cũng không cố gắng kể xấu. Chẳng qua nó chỉ trần thuật sự thật, đem chuyện này giải thích cho rõ ràng.

Giữa hai người đàn ông và hai người đàn bà cũng sẽ có tình yêu. Đó là tình cảm thiêng liêng trong mỗi con người, bất luận nó là gì thì đều đáng được tôn trọng.

Cuối cùng Đồng Quý Sinh nói với bọn họ: “Đừng bảo anh đây chưa nhắc nhở các cậu, tuyệt đối đừng thấy hiếu kỳ mà đi tìm hiểu cái này. Thật lòng yêu thích một người là phải trải qua thử thách của thời gian, không được bởi vì nhất thời kích động mà phá hủy chính bản thân mình rồi hại lây người khác.”

Doãn Tu Trúc như bị sét đánh, cả người đều ngây dại.

Hứa Tiểu Minh khinh bỉ Đồng Quý Sinh ra mặt: “Coi như cậu cũng hiểu chuyện!”

Đồng Quý Sinh lên tiếng: “Đương nhiên là thế, tình yêu của người chưa thành niên đáng giá mấy đồng đây? Ngày hôm nay yêu ngày mai lại không yêu, có bản lĩnh thì nhịn đến khi thành niên rồi cho đối phương một lời hứa hẹn chân thực xem nào!”

Hứa Tiểu Minh bất mãn: “Đợi đến khi thành niên thì hoa tốt cũng bị hái đi rồi”

Đồng Quý Sinh oán giận nó: “Cũng bởi vì cái đồ hái hoa tặc nhà cậu mà mới có nhiều bông hoa bị chà đạp như vậy đó.”

“Tớ chỉ tiên hạ thủ vi cường (*)thôi”

(*Người ra tay trước sẽ có được lợi thế)

“Cho nên cậu chỉ vui hoa đập liễu chứ gì!”

Hai người bọn họ phỉ nhổ lẫn nhau, cậu một câu tởm một câu đến càng ngày càng hăng máu.

Ai dè Phương Tuấn Kỳ lại đột ngột nói: “Tớ cảm thấy rất có đạo lý, đã là đàn ông thì phải làm sao để xứng với cái danh đàn ông, ý vào thời niên thiếu làm chuyện hoang đường chính là kẻ vô trách nhiệm”

Hứa Tiểu Minh sững sốt một chút, tỉnh táo lại: “Tiểu Mập, ngay cả cậu cũng bắt nạt tớ!”

Phương Tuấn Kỳ ha ha đáp: “Tớ nói cái thằng tra nam nào đó cơ”

Hứa Tiểu Minh không choảng nhau với Đồng Quý Sinh nữa, quay sang đánh Phương Tuấn Kỳ, cùng nó loạn thành một đoàn.

Tề Mộ cười híp mắt, nhích lại gần Doãn Tu Trúc: “Tình cảm của bọn họ thật tốt.”

Doãn Tu Trúc nhìn ba người có tình cảm tốt đang đánh nhau sưng mặt sưng mũi kia, mù quáng tán thành: “Ừ.”

Tề Mộ cất giọng nói: “Được rồi, các cậu cứ như vậy tởm lại thấy ngứa tay”

Đồng Quý Sinh & Hứa Tiểu Minh & Phương Tuấn Kỳ: “...” Sợ hãi nhớ lại cảm giác bị Tề đại ca khống chế.

Bọn họ chỉ đang đùa giỡn, nhưng nếu Tề Mộ gia nhập chính là đơn phương đánh đấm!

Đồng Quý Sinh sửa sang lại kiểu tóc lộn xộn, tức giận nói: “Hơn một năm không gặp mà Hứa Gà Con (*)lại đối xử với tớ như vậy sao!”

(*Ban đầu mình định edit thành Hứa Tiểu Kê vì đây là đang chỉ tên người nhưng mà dựa theo đoạn sau thì nếu dịch Hán-Việt ra như vậy nó sẽ không buồn cười nữa nên mình sẽ edit thế này nhé)

Hứa Tiểu Minh: “Con mẹ nó cậu gọi tớ là cái gì cơ?”

“Hứa Gà Con!”

“Đồng Trứng Trứng!” Đồng Quý Sinh đồng âm với Kê Sinh, cho nên nó chính là quả trứng (*).

(*Quý Sinh đọc là jìshēng ; Kê Sinh đọc là jìshēng. Kê nghĩa là con gà, tại sao tên Tiểu Minh có liên quan đến con gà thì đọc chú thích chương 22. Mà gà đẻ ra trứng nên ý Tiểu Minh đang muốn chửi đổng Đồng Quý Sinh:)))

Đồng Trúng Trúng bị chọc trúng chỗ đau: “Hứa Không Gà!”

Hứa Gà Con đánh nhau không lại bèn đấu võ mồm: “Đồng Không Trúng!”

Phương Tuấn Kỳ lườm một cái, cách hai đứa ngu xuẩn kia xa một chút, sợ bị lây bệnh.

Tề Mộ được hai người họ pha trò cười gần chết, cười đến nghiêng ngả. Doãn Tu Trúc thuận tiện đỡ lấy cậu, nửa người cậu đều dựa vào người Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc cũng không nhịn được nhếch khóe miệng.

Năm người quen biết nhau từ hồi học mẫu giáo, tình cảm đương nhiên là không giống với người khác. Bọn họ chơi chung, vừa nói vừa cười, hết đánh lại nháo, thời gian liền nhanh chóng trôi qua.

Buổi tối Tề Mộ lại mời cả đám đến nhà cậu chơi.

Phương Tuấn Kỳ nói: “Sắp thi cuối kì rồi, tớ còn mấy bộ đề chưa làm xong”

Hứa Tiểu Minh không chịu buông tha nó: “Anh Mộ, ở đây có đứa chuẩn bị bỏ của chạy lấy người kìa mau mau đi chết nó”

Tề Mộ nói: “Đề cái gì mà đề, mang tới nhà tớ mà làm!”

Phương Tuấn Kỳ: “...” Phải trông nom đám người các cậu thì làm thế quái nào được.

Đồng Quý Sinh huých cùi trỏ vào người nó: “Anh Trúng nhà cậu sắp bị đày sang Mỹ rồi mà cậu vẫn còn muốn đi làm đề sao?” Nó bị Hứa Tiểu Minh tẩy não, quen mồm nói anh Đồng thành anh Trúng.

Phương Tuấn Kỳ nín cười đáp: “Được rồi, tối nay em đây sẽ đối xử thật tốt với anh Trúng”

Đồng Quý Sinh: “...”

Giờ mới kịp phản ứng rằng mình vừa nói lỡ miệng, anh Trúng bèn thẹn quá hóa giận: “Hứa Gà Con lặn ra mau, ông đây phải phật chết cậu!”

Hứa Tiểu Minh gào khóc kêu loạn: “A a a, Đồng Trúng Trúng đùa giỡn lưu manh muốn hái bông hoa tươi là tớ nè!”

Tề Mộ cười mắng: “Hai cậu thật là đáng xấu hổ!”

Tề Mộ gọi điện thoại cho đồng chí Đại Sơn, Đại Sơn rất hưng phấn nói: “Chờ chút, ba bảo tài xế đến đón mấy đứa.”

Tề Mộ giả giọng ông chủ: “Tụi con có 5 người, cho thêm một chiếc Lincoln (*) tới nha.”

(*Đây là xe Lincoln:

Đại Sơn mắng cậu: “Thế có cần ghé trúc luôn không (*)?”

(*Ở đây Tề Đại Sơn chơi chữ “lâm” (rừng) và chữ “trúc” vì xe Lincoln có Hán Việt là Lâm Khảm)

Tề Mộ cười hì hì nói: “Ba đừng làm con mất mặt mà. Ở đây có rùa biển (*), phải để cho cậu ấy cảm nhận được khí phách của thiên triều đại quốc ta chứ”

(*Rùa biển là ngôn ngữ mạng TQ chỉ người du học từ nước ngoài trở về. Trong đó hai từ “rùa biển” và “nước ngoài” đều có cách phát âm là hǎiguī)

Tề Đại Sơn ngoài miệng thì kêu: “Thằng oắt con này, chiều quá thành hư rồi!” Quay đầu lại còn thật sự bảo tài xế lái hai chiếc trông thật sang chảnh tới đón bọn họ.

Hứa Tiểu Minh chân chó: “Vẫn là anh Mộ có mặt mũi.”

Tề Mộ nói: “Cũng cần thiết mà, đồng chí Đại Sơn vừa nghe thấy phải đón các cậu nên rất chịu khó đầu tư”

Đồng Quý Sinh thốt lên tiếng: “Tớ đã gặp qua vô số người, tốt như ba cậu thực sự là rất hiếm thấy”

Tề Mộ hỏi: “Mẹ tớ không tốt sao?”

“Tốt tốt tốt” Đồng Trừng Trừng chưa xót đáp “Cả nhà cậu đều vezy gud”

Tề Mộ: “Cậu có thực sự là rùa biển không đấy, trình độ tiếng Anh chỉ có thể này thôi à?”

Hứa Tiểu Minh nhanh chóng bồi thêm một câu: “Rùa biển cái rắm gì, là ba ba thì có (*)”

(*Con ba ba = vương bát. Vương bát cũng có thể hiểu là một câu chửi tương tự với Thằng chó/Đồ khốn)

Và thế là, một con ba ba và một con gà con lại loạn thành một đoàn.

Xe đến nhưng cả năm người đều không di chuyển. Bọn họ đều đã chơi với nhau nhiều năm rồi, vô cùng hiểu rõ tính khí của Tề Mộ: nếu ai dám gạt Doãn Tu Trúc ra ngoài, cậu sẽ không nói hai lời mà vùng nắm đấm. Mặc dù ba người Phương Tiểu Mập, Hứa Gà Con và Đồng Trừng Trừng rất muốn ngồi cùng một chiếc, nhưng cũng không lập tức đưa ra ý kiến.

Nhiều năm trôi qua như vậy thật ra bọn họ đã coi Doãn Tu Trúc là bạn bè, chỉ có điều bạn bè thì cũng có bạn bè this bạn bè that, kiểu cách ở chung không giống nhau. Ví dụ như Đồng Quý Sinh và Hứa Tiểu Minh có thể không cần mặt mũi mà đùa giỡn, nhưng lại không thể đối với Doãn Tu Trúc như vậy được.

Khi còn bé Tề Mộ không hiểu, cứ cho là bọn họ cô lập, coi thường Doãn Tu Trúc cho nên mới sinh lửa giận.

Bây giờ cậu đã biết, kể cả là anh em ruột cũng sẽ có khoảng cách, không tiếp tục đi cưỡng cầu nữa. Tề Mộ nói: “Ba người các cậu lên chiếc xe mới kia đi, tớ và Doãn Tu Trúc đã từng thử rồi, ngẫu cực kì.”

Đám Hứa Tiểu Minh lập tức chui vào trong xe.

Tề Mộ và Doãn Tu Trúc lên chiếc xe phía dưới, cùng nhau ngồi ở hàng ghế sau.

Tề Mộ lên tiếng: “Bọn họ ồn áo chết đi được, tụi mình cứ cách xa một chút”

Trong lòng Doãn Tu Trúc nóng bừng, hẳn biết Tề Mộ đang an ủi hắn. Kỳ thực hắn căn bản không quan tâm đến vấn đề đó, chỉ là hắn rất thích Tề Mộ săn sóc hắn như vậy.

Tề Mộ sợ hắn cô đơn, sợ hắn không có bạn, sợ hắn không thể hòa đồng được với mọi người. Cho nên mới lôi kéo hắn, đẩy hắn, dẫn hắn theo làm bạn với bọn Hứa Tiểu Minh.

Doãn Tu Trúc biết hết, mà hắn lại càng biết rõ thì lại càng quý trọng Tề Mộ hơn.

Một Tề Mộ tốt như thế, hắn đem cậu đặt ở trên đầu quả tim thì vẫn còn cảm thấy không đủ.

Tề Mộ thấy hắn xuất thần, hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Trong đầu Doãn Tu Trúc đều chỉ nghĩ đến cậu, đương nhiên không thể nào nói ra, hắn đáp: “Đồng Quý Sinh biết nhiều thật”

Tề Mộ nói: “Môi trường giáo dục của nước ngoài khác với chúng ta. Cậu ấy tiếp xúc nhiều nên càng biết được nhiều thứ hơn”

Doãn Tu Trúc liếc mắt nhìn cậu, hỏi: “Cậu cảm thấy cậu ấy nói đúng sao?”

Tề Mộ hỏi ngược lại: “Cậu đang nhắc đến phương diện nào?”

Cổ họng Doãn Tu Trúc có chút nghẹn, ngón tay co lại: “Đồng tính luyến ái ấy”

“Cái này ấy à.” Tề Mộ đáp “Tớ cũng không rõ lắm. Trước đây tớ cảm thấy kết hôn rồi chính là tình yêu, giống như ba mẹ tớ vậy, nhưng bây giờ cũng hiểu được rằng việc này cũng không hẳn là chính xác” Cậu không nói rõ, nhưng không chỉ riêng gì cha mẹ Doãn Tu Trúc mà có rất nhiều cặp đôi khác sau khi kết hôn lại bất hòa trở mặt thành thù.

Doãn Tu Trúc nhìn chằm chằm mu bàn tay của chính mình, lên tiếng: “Vậy cậu nghĩ một người đàn ông có thể yêu một người đàn ông khác không?”

Tề Mộ trả lời: “Có chứ. Đồng Quý Sinh không phải đã nói rồi sao, những người như vậy rất nhiều.”

Doãn Tu Trúc cảm thấy trái tim mình sắp vọt ra ngoài cuống họng: “Thế cậu có chán ghét những người như họ không?”

Tề Mộ lắc đầu: “Sẽ không, bọn họ cũng không làm chuyện thương thiên hại lý, chẳng có lí do gì để tớ ghét cả”

“Nếu như...” Lời chưa kịp ra khỏi miệng đã rụt trở về.

Tề Mộ nhìn về phía hần: “Nếu như làm sao?”

Doãn Tu Trúc đáp lại ánh mắt cậu, hỏi thăm: “Nếu như tớ thích cậu thì cậu có ghét tớ không?”

Tiếc là hần không làm thế. Cũng giống như Đồng Quý Sinh đã từng nói vậy, sự yêu thích của trẻ vị thành niên tính là gì? Hần muốn đem câu nói này chân thật đặt trong đáy lòng, hần phải bảo vệ nó thật tốt, đợi đến khi hần có đầy đủ tư cách sẽ mang nó ra dâng tặng cho Tề Mộ.

Tề Mộ xứng đáng nhận được thứ tốt nhất.

Mà hần cũng nhất định phải biến thành người càng tốt hơn nữa, đem yêu thương từ tận đáy lòng và trách nhiệm cả đời giao hết cho cậu.

Cái gọi là mãi mãi của đứa trẻ 15 tuổi quá rẻ mạt.

Hần sẽ bắt đầu tích góp từ bây giờ, vì cậu xây lên tình yêu trọn đời trọn kiếp.

Doãn Tu Trúc mím môi cười nói: “Sau này lớn lên, hi vọng rằng cậu sẽ không chán ghét tớ.”

Tề Mộ đáp: “Cậu đừng nói linh tinh, tớ làm sao có thể ghét cậu được”

Nổi mắt mát đã lâu trong lòng Doãn Tu Trúc rốt cục cũng bị sự ngọt ngào gây thương bao phủ, hần lên tiếng: “Cảm ơn cậu”

Tề Mộ hạn hần lời: “Tớ thấy cậu cũng nên có một cái biệt danh, gọi là Doãn Cảm Ơn!”

Doãn Tu Trúc nhếch khóe miệng, chỉ cười chứ không nói lời nào.

Tề Mộ quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, khóe miệng cũng không nhịn được nâng lên —— hơn một tháng qua cậu luôn cảm thấy Doãn Tu Trúc đang trốn tránh mình, xa cách không nói rõ được. Hiện tại hần rốt cục cũng trở về giống với trước đây.

Từ tận đáy lòng cậu hi vọng cả đời cũng sẽ không cùng Doãn Tu Trúc nảy sinh mâu thuẫn, bọn họ phải hòa thuận như vậy mãi mãi.

Cái ông Tề Đại Sơn không đáng tin này thấy nhiều nhóc con như vậy liền có cảm giác như đang trẻ ra 20 tuổi: “Hồi chú bằng tuổi mấy đứa đã cầm chai rượu tu ừng ực rồi đó”

Hứa Tiểu Minh không ngại lớn chuyện: “Chú Tề thật lợi hại, cha cháu không cho cháu uống rượu đâu.”

“Uống rượu phải luyện tập sớm mới được, sau này mới ngàn chén không say.”

Ánh mắt Hứa Tiểu Minh sáng lên: “Vậy hôm nay chúng ta luyện tập một chút có được không ạ?”

Tề Đại Sơn lại thật sự coi mình là một đứa trẻ 15-16 tuổi: “Được, để chú đi khui rượu cho tụi bây”

Kiều Cẩn không nhìn nổi nữa: “Dẹp sang bên, mấy đứa nhỏ còn chưa thành niên đâu đấy!”

Tề Đại Sơn: “Uống chút rượu ngọt không sao hết, chỉ là đồ uống thôi mà.”

Kiều Cẩn tát ông một cái, to tiếng: “Rồi đến lúc uống say thì anh giải thích với ba mẹ người ta như thế nào?”

Tề Đại Sơn nói: “Không say được...”

Kiều Cẩn đưa ra lệnh cấm: “Không cho uống rượu, ai uống thì trả về phụ huynh luôn

Đám nhóc đang rục rịch làm loạn đột ngột im phăng phắc...

Hứa Tiểu Minh lại gần hỏi Tề Mộ: “Anh Mộ à, chú Tề có tửu lượng cao như vậy có phải cậu cũng trâu bò lắm không?”

Tề đại ca – người có tửu lượng một chén choáng váng, hai chén đã gục, ba chén không phân biệt nổi đông tây; lãnh đạm lên tiếng: “Nói nhảm, đương nhiên là di truyền cả rồi”

Hứa Tiểu Minh sùng bái nói: “Sau này anh em mình phải cùng nhau uống mới được”

Tề Mộ chột dạ đáp: “Không nghe mẹ tớ nói à, vị thành niên không được uống rượu, sẽ bị nhừ đầu đó.”

Hứa Tiểu Minh: “Khi nào trưởng thành cơ mà.”

Tề Mộ nghĩ đến việc tới lúc trưởng thành còn tận mấy năm nữa bèn thận trọng trả lời: “Chuyện tương lai để sau này hẵng nói.”

Qua lễ giáng sinh chính là Tết Nguyên Đán

Năm nay cũng rất đặc biệt, cả đám trải qua Noel ở nhà Tề Mộ còn Nguyên Đán thì tập hợp đầy đủ ở chỗ Doãn Tu Trúc

Nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

Tại nhà Tề Mộ, bọn họ chỉ là bạn thuở nhỏ, không bị ràng buộc, ăn uống thoải mái. Cuối cùng đại chiến gối, chơi đến quên cả trời đất.

Nhưng ở nhà Doãn Tu Trúc lại phải cùng cha mẹ tham gia yến tiệc, ai cũng đều đeo nơ nhỏ, mặc áo đuôi tôm, lúc nào cũng phải nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh.

Doãn gia có một tục lệ đó là tổ chức “gia yến” vào mỗi dịp Tết Nguyên Đán, mời bạn bè thân thiết đến, cùng đón năm mới.

Những năm qua Doãn Chính Công đều đứng ra chủ trì, nhưng trước đây Doãn Tu Trúc đều bị coi như không tồn tại, thậm chí còn bị mấy đứa trẻ con nhà họ hàng bắt nạt.

Mà kể từ năm ngoái khi Doãn Chính Công tìm được trung tâm giám định uy tín hơn, bản báo cáo xét nghiệm nhân thân kia đã khiến y hoàn toàn yên tâm. Doãn Tu Trúc ở trong miệng y cũng trở thành một đứa con ưu tú, là người thừa kế tương lai.

Thời gian một năm qua đi, Doãn Tu Trúc đã trở thành tồn tại “chung tình củng nguyệt” (*)

(* Chung tình củng nguyệt: như sao vây quanh mặt trăng. Ý nói là luôn được che chở, chú ý, là cái rốn của vũ trụ. Mà mình thấy edit thành “cái rốn của vũ trụ” nó hơi mang nghĩa tiêu cực quá nên để luôn thành ngữ hán việt)

Trước đây nhà họ Tề đều chưa từng tới bữa tiệc này bao giờ, nguyên nhân chủ yếu là Tề Đại Sơn chưa đủ tư cách.

Mà những năm này sự phát triển của trang sức Thất Xảo ngay cả Doãn gia cũng không thể khinh thường được. Tề Đại Sơn cũng trở thành một nhân vật nóng bỏng tay nên Doãn Chính Công tự nhiên sẽ gửi thiệp mời cho ông.

Tề Đại Sơn hỏi Tề Mộ: “Con đi không?” Ông rất coi trọng việc mở rộng mạng lưới quan hệ cho Tề Mộ, nhưng sẽ không ép buộc cậu đi đến buổi tiệc như thế này. Giao tiếp cũng chia thành hiệu quả và không có hiệu quả, ở tuổi này của Tề Mộ có thể quen biết được nhiều bạn học đã là đủ lắm rồi, không cần thiết phải đi kết giao với mấy người luôn đặt lợi ích lên hàng đầu đó.

Tề Mộ lại cảm thấy rất hứng thú: “Có ạ, bọn Hứa Tiểu Minh cũng đi mà.”

Tề Đại Sơn liền nói: “Vậy được, hai cha con mình đi”

Tề Mộ hỏi Kiều Cẩn: “Mẹ cũng đi chứ.”

Không chờ Kiều Cẩn mở miệng, Tề Đại Sơn đã đáp: “Mẹ con lười xã giao lắm”

Kiều Cẩn đang vẽ, trên tạp dề dính đầy thuốc màu: “Mẹ mà có thời gian thì thà ngồi vẽ mấy bản thiết kế còn hơn”

Tề Mộ đối với mấy chuyện của người lớn kiến thức vẫn còn rất lơ mơ, cậu nói: “Vậy cũng tốt, con với ba đi chơi”

Kiều Cẩn nhìn cậu một cái: “Đó cũng không phải là chỗ để cho con chơi đâu”

Lúc đó Tề Mộ vẫn còn không hiểu lắm. Nhưng ít lâu sau, trong đầu cậu luôn quanh quẩn những lời mà Kiều Cẩn nói.

Cậu đã tới Doãn gia vô số lần, thậm chí còn ở lại đây rất nhiều.

Mà hôm nay, cậu thấy được một Doãn gia vô cùng xa lạ.

Đám đông nhốn nháo, đèn đuốc rực rỡ, một bữa tiệc đầy danh lợi.

Đài phun nước mà cậu mong đợi từ lâu đã mở, so với trong tưởng tượng của cậu còn đẹp hơn. Nước suối chảy cũng sẽ không đóng băng trong đêm đông, ánh đèn sáng lóa bên trên hóa ra cảnh tượng đèn hoa rực rỡ dưới trời đêm.

Tất cả đều đẹp, nhưng rất xa lạ.

Tề Mộ ở xa xa nhìn thấy Doãn Tu Trúc.

Cậu đã quá quen thuộc với Doãn Tu Trúc. Bắt đầu từ lúc bốn tuổi đến nay đã 10 năm.

Nhưng lúc này đây, cậu thấy Doãn Tu Trúc không giống trong suy nghĩ của cậu nữa.

Thiếu niên anh khí bức người, bộ âu phục được đặt làm riêng càng lộ ra vẻ rắn rỏi kiên cường của hắn. Bên dưới mái tóc đen như mực là đôi mắt sâu và sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng kia câu lên độ cong vừa phải. Dáng vẻ hắn trầm tĩnh ứng đối rất có chừng mực, rồi lại như đỉnh núi đông mọc lên thông lạnh, mang theo sự hơi hột lạnh đậm không sao với tới được.

Tề Mộ ngẩn người, lần đầu tiên cậu ý thức rõ ràng rằng —— Từ lâu Doãn Tu Trúc đã không còn là đứa nhỏ luôn trốn sau lưng cần cậu bảo vệ nữa.

Hắn đứng lên còn cao hơn cậu, so với hắn cậu còn kém xa. Doãn Tu Trúc đã sớm giương cánh bay cao, tung hoành khắp bầu trời vào cái lúc cậu không nhận ra rồi.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Tề Mộ dâng lên một chút mất mát.

Như có tâm linh tương thông, tầm mắt Doãn Tu Trúc phóng ra xa, lướt qua vô số người nhìn thẳng vào cậu.

Chớp mắt sau sương tuyết tan đi, chồi xuân nảy mầm, trong đôi mắt Doãn Tu Trúc đều là gió xuân êm dịu.

Tề Mộ ngẩn ngơ. Điện thoại di động trong túi quần vang lên, cậu liền cúi đầu nhìn.

Doãn Tu Trúc: Chờ tớ.

=====

Tui rất rất thích chương này, có thể nói chương này là chương đánh dấu cho biến chuyển trong tình cảm của công thụ, tư duy cực kì hợp lí nhưng vẫn không mất đi tính non nớt của tuổi trẻ nồng nhiệt. Thực sự phải cảm ơn Đồng Quý Sinh rất nhiều:3

Btw, đừng ai đọc xong chương này mà ship Hứa Tiểu Minh với Đồng Quý Sinh đấy nhé =)) Không tiểu công nhà em biết được lại lấy thịt đè người đó:)))

34. Chương 34

Tề Mộ cất điện thoại, trong lòng là một mảnh dương quang sáng lạn.

Hứa Tiểu Minh tinh mắt nhìn thấy cậu, sắp lại gần nói: “Ai ui, bộ đồ hôm nay của anh Mộ đẹp quá”

Đại Sơn là người sống trên núi, nhưng thẩm mỹ của Kiều nữ sĩ lại mang tầm vóc quốc tế. Bà tự tay phối đồ cho con trai bảo bối của mình thì sao có thể không đẹp được.

Tề Mộ ngẩng đầu ưỡn ngực: “Mẹ tớ mà”

Nếu tổng Hứa Gà Con này về thời cổ đại thì không thành thái giám cũng sẽ là nịnh thần: “Chủ yếu vẫn là do cậu vốn dĩ đã ưa nhìn rồi, đáng đáp lại đẹp trai vô cùng”

Tề Mộ còn lâu mới thêm đốp chát của nó, hỏi: “Ba cậu đâu?”

Hứa Tiểu Minh bĩu môi: “Hôm nay anh trai dẫn tớ đến, ba tớ không tới”

Hứa Tiểu Minh là đứa nhỏ lúc lớn tuổi mới sinh, cách anh nó tận 16-17 tuổi. Bây giờ nó mới có 14 mà anh trai đã 30, gần như phải chống đỡ một mình. Cũng chính bởi vì có người anh trai như thế nên Hứa Tiểu Minh mới có thể phóng túng, ham chơi, thích gì làm nấy.

Tề Mộ nói: “Anh Hứa hình như đang hơi mệt” Cậu biết Hứa Thịnh Nguyên, mặc dù chưa nói chuyện bao giờ nhưng quen biết Tiểu Minh lâu như vậy rồi nên đối với anh nó cũng không phải xa lạ gì nữa.

Hứa Tiểu Minh lẩm bẩm nói: “Có quỷ mới biết anh ấy đang làm gì. Mấy hôm trước cũng chỉ vì mấy chuyện vợ vẫn trong công ty mà cãi nhau với ba tớ một trận không khuyên can được”

Tề Mộ lên tiếng: “Cậu đúng là đừng nói chuyện không đầu lưm (*)”

() Ý chỉ những người nói thì hay nhưng không chịu đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ)*

Hứa Tiểu Minh thở dài đáp: “Ba tớ vất vả cả nửa đời người rồi, thế mà anh tớ lại chuẩn bị noi gương ba đi mở công ty gì đó”

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn nó: “Không nhờ ba và anh cậu thì liệu cậu có ngày hôm nay không?”

Hứa Tiểu Minh lí nhí: “Nhận tiền lương của gia đình cũng rất sung sướng mà”

Tề Mộ vốn muốn phản bác lại ý kiến của nó nhưng ngẫm lại Tề Đại Sơn cũng hay về nhà trễ và Doãn Chính Công chẳng bao giờ xuất hiện ở nhà, thì cũng không nói được gì nữa.

Hứa Tiểu Minh buồn không quá ba giây, lại nói: “Phắc, Trúc Tử nhà cậu thật là tuyệt, như hai người khác hoàn toàn ấy”

Tề Mộ nghiền ngẫm mấy câu này liền cảm thấy có gì đó sai sai. Trúc Tử nhà cậu nghe lọt tai đó nhưng sao cái từ đầu tiên lại thấy khó chịu thế nhỉ.

Tề Mộ nhìn nó chằm chằm: “Cậu muốn phắc ai cơ?”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Tề Mộ cho nó một phát đấm. Hứa Tiểu Minh có khả năng diễn xuất siêu việt, làm như đang sốc lắm: “Tớ nói đó là thán từ, không phải động từ mà!”

Tề Mộ không vui: “Thán từ cũng không được.”

Hứa Tiểu Minh oan ức: “Tớ có thể làm thật...”

Nó còn chưa nói dứt câu, Tề Mộ đã nhướn lông mày. Nó bèn nín thinh, kéo khóa miệng: “Ok ok ok, Doãn công tử ngọc thụ lâm phong, không thể vậy bản.”

Tề Mộ vẫn thấy không được thoải mái cho lắm, có loại xúc động mãnh liệt muốn rửa sạch miệng thẳng nhóc này.

Hứa Tiểu Minh thấy tình thế không ổn, giả bộ chìm cut.

Tề Mộ không để ý đến nó nữa, bởi vì Doãn Tu Trúc đang đi tới.

Doãn gia là chủ trì của yến tiệc, đương nhiên Doãn Tu Trúc sẽ trở thành tiêu điểm được mọi người chú ý, đi tới chỗ nào cũng đều có người chào hỏi hân.

Tề Mộ đợi chốc lát, thấy hân rốt cục lướt qua người khác đến đây.

Doãn Tu Trúc vừa thấy hân liền cười, so với nụ cười lúc đối đãi với khách thì khác biệt hoàn toàn, vô cùng thật lòng. Tựa như đem sao trên trời hái xuống để tô điểm cho con người màu đen.

Tề Mộ tâm tình rất tốt, sớm đem Hứa Tiểu Minh đạp ra khỏi chín tầng mây.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Cậu tới khi nào?”

Tề Mộ: “Vừa mới đây thôi.”

Doãn Tu Trúc tới gần, nhẹ giọng nói: “Cho cậu.”

“Hả?” Tề Mộ chìa tay ra, phát hiện một cái hộp nhỏ được đặt vào lòng bàn tay. Cậu cúi đầu, vừa nhìn là vui vẻ lên tiếng: “Sô cô la?”

Doãn Tu Trúc mặt mày toàn là ý cười “Hôm nay có nhiều trẻ con tới, loại này ăn ngon nhất nên đều bị lấy cả rồi...”

Nếu là gia yến thì đồ vật dùng để dỗ đám trẻ con có không ít. Có thể cũng sẽ không chỉ bày một loại, mấy đứa nhỏ đều rất tinh mắt, biết cái nào ngon thì đều nhanh chóng càn quét hết.

Tề Mộ tới nơi không tính là sớm, bởi vì không quen biết ai cho nên luôn đứng bên ngoài. Doãn Tu Trúc lại rất tri kỷ mà để dành cho cậu.

Trong lòng Tề Mộ vô cùng đắc ý nhưng ngoài miệng lại nói: “Tớ có nhiều rồi mà, cậu cầm mãi thế không thấy mệt à?” Nghĩ đến cảnh tượng thiếu niên tay cầm hộp sô cô la ở trong đám người trò chuyện vui vẻ là cậu lại không nhịn được cười.

Doãn Tu Trúc đáp: “Không, tiếc là chẳng thể lấy nhiều thêm một chút”

Tề Mộ chớp chớp mắt: “Không sao, trong kho nhà cậu chắc chắn vẫn còn, hôm khác tớ sẽ ngồi ở đó ăn.”

Doãn Tu Trúc nở nụ cười: “Được, cuối tuần này tớ chờ cậu”

Đồng chí Hứa Tiểu Minh này giờ vẫn còn đứng bên cạnh không kìm được mà lên tiếng: “Cái đó...”

Tề Mộ tỏ vẻ ghét bỏ: “Hả?”

Hứa Tiểu Minh oan oan ức ức: “Tớ không có sô cô la thì thôi đi, nhưng các cậu cũng đừng coi tớ như không khí thể chứ!” Đãi ngộ này cũng chênh lệch quá rồi. Người ta vẫn còn là tiểu bảo bảo đó, người ta cũng muốn có người lén lút lấy đồ ăn ngon cho mình mà!

Tề Mộ & Doãn Tu Trúc: “...”

Khụ, đúng là đã quên mất đồng chí Hứa Gà Con.

Doãn Tu Trúc không có cách nào ở chỗ này quá lâu, nói mấy câu xong liền đi.

Hắn vừa rời khỏi, Hứa Tiểu Minh liền sáp lại gần, nhìn không chớp mắt vào sô cô la trên tay Tề Mộ.

Tề Mộ nhìn nó: “Ăn không?”

Bình thường Hứa Tiểu Minh một mẩu sô cô la thôi cũng lười ăn, nhưng vào giờ phút này nó lại rất thèm, gật đầu điên cuồng: “Ăn!”

Cứ tưởng rằng anh Mộ sẽ cho nó một miếng, dù sao cũng là một hộp sô cô la nhỏ, bên trong chắc hẳn sẽ có 7-8 miếng.

Ai ngờ đầu Tề Mộ lại nắm chặt, chắc nịch nói: “Không cho.”

Hứa Tiểu Minh: “???” *Wtf, đây là anh Mộ giả à! Ba cậu có tài sản kếch xù, tiền của nhà cậu nhiều đến nỗi có thể đem đi lấp biển được mà bây giờ cậu thậm chí còn không nỡ cho anh em một miếng sô cô la sao!*

Hứa Tiểu Minh đau lòng, không muốn đi theo Tề đại ca nữa. Nó bị thương quay đầu, muốn qua chỗ Phương mập khóc huhu một trận.

Tề Mộ vui cười hớn hở, một chút xấu hổ cũng đều không có: *Đùa gì vậy. Cho cái tên Hứa Tiểu Minh chẳng biết gì về sô cô la không phải phung phí của trời à!*

Sau đó Doãn Tu Trúc đều không tìm được cơ hội tới chỗ cậu, trái lại Tề Đại Sơn dẫn Tề Mộ đi gặp Doãn Chính Công, đôi bên hàn huyên lẫn khoe khoang một hồi. Lần đầu tiên Tề Mộ mặt đối mặt với Doãn Chính Công (*) dưới tình huống như vậy nên cảm thấy rất ngạc nhiên, răng nanh nhỏ sáng bừng, giấu cũng không giấu được.

*(*Chỗ này raw ghi là Doãn Tu Trúc nhưng mình thấy phải là Doãn Chính Công mới đúng nên tự sửa lại)*

Lại là chuyện xã giao của người lớn, Tề Mộ nghe đến phát chán bèn lén chạy ra ngoài.

Cậu vốn muốn đi tìm Hứa Tiểu Minh — *cái tên này không biết đi chỗ nào lâu rồi.*

Kết quả đi tới tuổi phun cũng không thấy bóng dáng Hứa Gà Con. *Thằng chóa này lén đi đâu rồi ta?* Tề Mộ đợi đến hơi lạnh, thật sự là rất lạnh, cũng không phải do sợ ma! Do đó, Tề đại ca muốn về nhà.

Khi cậu quay người lại thì bỗng phát hiện có gì đó khác thường.

Có vài người trời sinh đã có 5 giác quan nhạy bén, bất kể là thính giác, thị giác hay xúc giác đều tốt hơn người bình thường một chút. Hơn nữa “Thân kinh bách chiến” rèn luyện ra trực giác, cho nên Tề Mộ hay có linh cảm đối với loại chuyện khiêu khích này.

Đầu không cử động, cậu nghiêng người tránh thoát nắm đấm đang xông tới.

Tề Mộ 4-5 tuổi đã luyện tập bài bản cùng với Tề Đại Sơn, sau còn đi theo thầy học võ. Những năm gần đây ngoại trừ lần cậu bị bắt cóc là không biết tại sao lại ngủ thiếp đi thì chưa từng sơ suất bao giờ.

Muốn đánh lên cậu sao, còn non và xanh lắm! Nói thì chậm nhưng xảy ra thì rất nhanh, Tề Mộ vừa xoay người vừa vung nắm đấm lên. Tư thế cực kì chuẩn, sức vô cùng mạnh, thoáng cái đã tặng cho người kia một bên mắt gấu trúc.

“Đệt!” Người nọ chửi thề tục một câu, bị đau mà lui về sau.

Tề Mộ nghe tiếng thấy không phải người quen, đang có chút buồn bực là ai muốn chơi mình nhưng cậu vừa ngẩng đầu lên thì nhận ra đối phương ngay.

Vương Trác.

Một học sinh lớp 9 bị cậu hồi lớp 7 đánh tới mức phải chuyển trường.

Tề Mộ nheo mắt lại: “Vương Trác, mày có ý gì đây?”

Vương Trác hận cậu đến nghiêng răng nghiêng lợi. Đời này nó chưa từng phải chịu oan ức như vậy bao giờ—— học sinh lớp 9 bị một học sinh mới lớp 7 đánh cho răng rơi đầy đất. Nghĩ lại liền thấy phẫn uất, hận Tề Mộ thấu xương!

Khi đó sự việc này ồn ào rất lớn, Vương Trác tức không nhịn nổi, bảo cha nó tạo áp lực cho trường để đuổi học Tề Mộ. Nhưng Vương Trác không nghĩ tới chính là, núi cao còn có núi cao hơn.

Ban giám hiệu nhà trường liên lạc với Tề Đại Sơn, Tề Đại Sơn nói một không hai quyền góp cho nhà trường tòa nhà dạy học, làm gì có trường nào dám tùy tiện đuổi học con trai ông được.

Ý ban giám hiệu là muốn để Tề Đại Sơn và Vương Nguyễn Lâm âm thầm hòa giải, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Tề Đại Sơn hỏi rõ ngọn nguồn sau đó nói: “Chuyện của mấy đứa nhỏ thì để chúng tự giải quyết, chúng ta là người lớn đừng nên nhúng tay vào đúng không Vương tổng.”

Vương Nguyễn Lâm run rẩy khoe miệng, ông đâu biết được con trai mình lại chọc tới thẳng nhà Tề Đại Sơn. Tề Đại Sơn không ngại va chạm, đừng phải ai cũng dám oán, đừng nói là Vương Nguyễn Lâm ngay cả em rể Doãn Chính Công của ông cũng phải nể đối phương mất phần.

Vương Nguyễn Lâm chỉ có thể trả lời: “Vâng, chuyện của mấy đứa nhỏ chúng ta không nên nhúng tay vào.”

Vương Trác bối rối. Nó ỷ vào trong nhà có tiền có thế, mẹ của nó còn mang họ Doãn, ngông cuồng quen rồi, đời nào lại phải chịu ủy khuất như thế? Nó khóc lóc tìm mẹ nhưng cha lại cho một câu: “Còn có mặt mũi mà khóc sao? Không chịu nổi thì chuyển trường đi!”

Vương Trác không phục nên vẫn còn muốn hành Tề Mộ, kết quả là n lần đều bị đánh đến sưng cả mặt mũi răng rơi đầy đất. Nó bị đánh thì đi tố cáo, giáo viên cũng rất bất đắc dĩ: “Em đừng có gây sự với bạn nữa”

Trong lòng Vương Trác bực bội muốn chết, nghĩ tất cả biện pháp cũng không trị được Tề Mộ. Cuối cùng cha nó sợ mất mặt bèn cho nó chuyển trường.

Tề Mộ có được uy danh hiển hách trong trường như vậy là nhờ công Vương Trác.

Vương Trác cho là đời này cũng sẽ không gặp lại được Tề Mộ nữa, thế mà không ngờ hôm nay lại thấy được.

Mẹ của nó chính là chị họ Doãn Chính Công. Mặc dù không phải ruột thịt nhưng từ nhỏ Doãn Chính Công đã chơi cùng bà đến lớn, quan hệ rất thân, có thể so với chị em ruột cũng được. Vương Nguyễn Lâm ỷ vào gia thế nhà họ Doãn, những năm này bươn chải không tệ cho nên Vương Trác mới dám kiêu ngạo như vậy.

Trước đây nó bắt nạt Doãn Tu Trúc rất nhiều, sao có thể để người ngoài vào trong mắt được?

Hôm nay từ xa đã nhìn thấy Tề Mộ đi đến, nó tự coi đây là địa bàn của mình, suy nghĩ đến việc trừng trị cậu một chút.

Sau lưng Vương Trác có người, nó khoanh tay lại bảo rằng: “Đánh chết nó. Nếu xảy ra vấn đề gì tao sẽ chịu trách nhiệm”

Nó đã lên cấp 3, kết giao với một đám người trong xã hội nên càng ác hơn nữa. Mấy người đi theo nó cũng hết cách, mặc dù Tề Mộ là ai họ cũng không biết nhưng cha chúng đều phải dựa dẫm vào Vương Nguyễn Lâm nên bọn họ đành phải trở thành tay sai mà nghe lời Vương Trác. Thêm nữa, Vương Trác ở Doãn gia hô mưa gọi gió, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng sao cả.

Bọn họ dứ tợn xông lên.

Nếu là bốn người lớn thì Tề Mộ còn kiêng kỵ chút, nhưng trước mặt lại là 4 tên oắt con, cậu không thèm

để vào mắt.

Tề Mộ nói: “Vương Trác, mày đúng là thằng hèn.” Dứt lời liền vút áo khoác đi, vung nắm đấm tiếp chiêu.

Thời bấy giờ nhỏ hay lớn đều đã từng kinh qua lớp học tự chọn: cái gì mà Tae Kwon Do rồi Judo hay cả võ thuật nữa, ít nhiều cũng đã từng học qua, nhưng cái võ mèo cào này làm sao có thể so với Tề Mộ được?

Một tuổi xưng bá khắp xóm, ba tuổi thống trị trường mẫu giáo. Hồi đó đã là đại ca một phương thì lớp tự chọn là cái gì cơ chứ?

Thật ra Tề đại ca cũng là người chuộng hình thức, nhưng cho tới bây giờ Tề Đại Sơn vẫn theo chủ nghĩa thực dụng: một là không học, hai là đã học thì phải nghiêm túc.

Mắt thấy 4-5 thiếu niên bị đánh đến nỗi không dám tiến lên, Vương Trác cả giận: “Cái đám phế vật này!” Dứt lời nó nhặt cây gậy gỗ gần đó lao về phía Tề Mộ.

Tề Mộ giơ tay lên đỡ, nhìn nó chăm chú: “Vương Trác, mày thực sự là nhớ ăn không nhớ đòn” Vừa dứt câu, nắm đấm đã trúng thẳng vào mũi nó, khiến máu chảy ròng ròng.

Vương Trác làm sao có thể nghĩ đến việc mình có nhiều người như vậy mà vẫn đánh không lại một học sinh sơ trung, nó giận muốn điên lên: “Mày đánh tao! Con mẹ nó Tề Mộ mày lại dám đánh tao!”

“Đánh mày thì làm sao?” Tề Mộ liền tát nó một cái “Lúc mày gây sự với tao không nghĩ đến việc sẽ bị đánh à?”

Vương Trác bị đau, miệng đầy lời thô tục: “Đù má mày, mày...”

Tề Mộ không thích nghe nhất là mấy câu tục tĩu này. Mắt cậu trầm xuống, thăm hỏi không phải bằng tay mà bằng nắm đấm.

“... Anh Trác, anh làm sao thế?”

Nghe thấy có người, Vương Trác vội vàng lên tiếng: “Phương Tuấn Kỳ mau tới đây. Nếu mày đánh thắng này cho tao thì tao sẽ nói đỡ với ba tao đảm bảo cho nhà mày”

Tề Mộ sững sờ, nắm đấm không rơi xuống nước.

Người đến đúng thật là Phương Tuấn Kỳ. Nó ở ngoài sáng, Tề Mộ và Vương Trác ở trong bóng tối, Tề Mộ đưa lưng về phía nó, Phương Tuấn Kỳ chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt sưng phù lên của Vương Trác.

Phương Tuấn Kỳ trực tiếp đi tới, từng tiếng bước chân vang vọng trong đêm.

Tề Mộ ngừng tay, không quay đầu lại.

Tình hình bên này ồn ào như vậy, vệ sĩ đã sớm nghe thấy một chuỗi tiếng kêu thán. Bọn họ đều là người có kinh nghiệm, vừa nhìn để chắc chắn không có chuyện gì xảy ra vừa đi gọi người. Loại chuyện đùa giỡn giữa đám trẻ con này, bọn họ xông ra thì chỉ loạn thêm, vẫn đi gọi phụ huynh tới thì hơn.

Một đám người ào ào tiến đến, dẫn đầu chính là Doãn Chính Công.

Doãn Tu Trúc ở phía sau y, vốn dĩ hần đang rất bình tĩnh nhưng khi nhìn thấy Tề Mộ, biểu tình của hắn trong nháy mắt trở nên cứng đờ, khóe miệng hạ xuống, bên trong con ngươi là một mảnh đen kịt.

Vương Trác thấy người lớn đến là bắt đầu bán thảm: “Cậu ơi, sao chúng ta có thể mới loại khách thể này đến được? Nó thực sự là rất quá đáng, Tiểu Phi chỉ lỡ đụng vào nó chút thôi nó đã đánh người ta. Cháu tới can thì nó còn đánh cả cháu nữa, như thằng điên ấy!”

Cái gì gọi là kẻ ác cáo trạng trước? Vương Trác chơi đã thành thói rồi.

Bất thành linh nhìn thấy cục diện này cũng thật khó nói đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Lúc trước đánh nhau có tận bốn năm người, nhưng bởi vì sợ phiền phức nên đều chuồn cả, chỉ còn lại một người gọi Tiểu Phi và Vương Trác. Hai người bọn họ đều bị thương nằm trên đất, chỉ có Tề Mộ vẫn đứng vững, dưới chân còn đặt một cây gậy gỗ.

Vương Trác thấy tình thế có lợi với mình bèn nói tiếp: “Phương Tuấn Kỳ đều chứng kiến hết, mọi người có thể hỏi cậu ta” Vừa nói hắn vừa thở hắt ra, thật sự đang bị đau.

Tầm mắt của mọi người đều nhìn về Phương Tuấn Kỳ, Phương Tuấn Kỳ lại coi như không thấy cả Tề Mộ lẫn Vương Trác. Nó bình tĩnh đáp: “Cháu vừa tới nên không nhìn thấy bất cứ thứ gì ạ”

Nó vừa dứt câu, Vương Trác liền híp mắt lại đầy uy hiếp.

Phương Tuấn Kỳ nói: “Tuy cháu không thấy nhưng ở đây có camera, kiểm tra một chút là biết ngay.”

Vương Trác kinh hãi đến biến sắc, Tề Mộ khóe miệng nhếch lên, làm một khẩu ngữ với Vương Trác: Đồ hèn hạ, mất não.

Vương Trác tức giận đến mức suýt thì liều mạng mà nhào tới.

Vương Nguyễn Lâm cũng chạy đến. Y vừa nhìn liền đoán ra ngay chuyện gì xảy ra, nếu đi xem camera

thật thì đúng là xấu hổ chết mất! Y hoa giải nói: “Mấy đứa nhỏ nô đùa không biết chừng mực, nên...”

Tề Đại Sơn lên tiếng: “Vương tổng nói đúng. Trẻ con không biết chừng mực vạn nhất bị thương thì không hay cho lắm, chúng ta vẫn nên đi kiểm tra camera thì hơn”

Vương Nguyễn Lâm bị ông làm cho ghen hòng.

Doãn Chính Công cũng hiểu tính tình Vương Trác, biết việc này tám phần mười là nó gây sự trước. Bất quá Tề Đại Sơn đã lên tiếng, hiển nhiên là không muốn để cho con trai phải chịu oan ức. Y trừng mắt nhìn Vương Trác: “Còn không mau xin lỗi đi? Cháu cũng 17-18 tuổi rồi, bắt nạt một đứa con nít không cảm thấy xấu hổ à?”

Vương Trác sững sờ.

Vương Nguyễn Lâm tiến lên cho nó một cái tát: “Thằng mất dạy, bình thường cứ luôn nuông chiều mày nên mới lắm tật xấu thế này đây!”

Vương Trác lơ mơ để bị đánh, khó mà tin nổi: “Ba, con...”

Vương Nguyễn Lâm chỉ lo nó lại làm y mất mặt nữa liền tát nó thêm một phát.

Tề Mộ không hề liếc mắt nhìn nó, đi tới lên tiếng: “Làm phiền chú Doãn rồi ạ” Nói rồi cậu liền nhìn về phía Tề Đại Sơn “Ba, con muốn về nhà”

Cậu chỉ cần hai câu đã thể hiện rõ sự oan ức và rộng lượng của mình ra, quả thực là khác Vương Trác một trời một vực.

Doãn Chính Công vội vàng đáp: “Đi thay bộ đồ khác đi” Nói rồi y liếc về phía Doãn Tu Trúc “Mau dẫn Tề Mộ lên nhà tắm rửa”

Doãn Tu Trúc cụp mắt, thu lại ánh nhìn nham hiểm: “Vâng”

Tề Mộ chú ý đến Doãn Tu Trúc, không muốn nháo quá mức bèn đồng ý.

Hai người bọn họ vừa đi, mọi người cũng giải tán. Doãn Chính Công nhìn Vương Nguyễn Lâm, Vương Nguyễn Lâm liền nhận lỗi với Tề Đại Sơn cả tối.

Thật ra Tề Đại Sơn cũng không tức giận. Việc này ông vừa thấy liền hiểu ngay, cũng biết thực lực của con trai mình khẳng định không phải chịu thiệt gì, Vương Trác chính là vì thiếu đòn mà tìm tới thôi.

Bất quá Tề Mộ vẫn là bị ức hiếp trước. Với tư cách là một người cha ông đương nhiên là sẽ đến đòi lại công bằng cho con mình.

Chuyện của các bạn phụ huynh đơn giản không đề cập tới nữa. Nói đến Tề Mộ, tách khỏi người lớn cậu bèn nói với Doãn Tu Trúc: “Không sao, tớ có bao giờ bị thua khi đánh nhau đâu”

Doãn Tu Trúc siết chặt nắm đấm, móng tay đâm vào da thịt: “Xin lỗi.”

Tim Tề Mộ mềm nhũn, cậu đáp: “Có liên quan gì đến cậu hả? Sao chuyện gì cũng ôm đồm vào người thế.”

Doãn Tu Trúc đột nhiên quay đầu, ánh mắt hẩn lạnh lẽo, mây đen che phủ dày đặc: “Ở nhà tớ, ngay trước mặt tớ, tại nơi mà tớ duỗi tay là có thể chạm tới vậy mà lại để cậu bị bắt nạt!” Hẩn hận Vương Trác càng hận sự bất lực của chính mình hơn!

Tề Mộ bị dáng vẻ ấy của hẩn dọa sợ, cậu luống cuống tay chân nói: “Tớ, tớ không bị bắt nạt mà” Tề Mộ cậu đây có lúc nào bị rơi vào hoàn cảnh đó đâu chứ!

Doãn Tu Trúc bỗng nhiên nắm chắc vai cậu, môi mỏng run run, dáng vẻ vô cùng đáng sợ.

Trong lòng Tề Mộ căng thẳng, gấp gáp lên tiếng: “Doãn Tu Trúc, tớ...”

“Đậu má!” Hứa Tiểu Minh kêu la chạy tới, nhìn Tề Mộ từ trên xuống dưới một lượt “Anh Mộ không sao chứ? Thằng chó Vương Trác vậy mà dám phục kích cậu!”

Nó vừa xuất hiện đã đánh tan bầu không khí quỷ dị trước đó. Tề Mộ liếc nhìn Doãn Tu Trúc, phát hiện hẩn đã bình tĩnh lại đôi chút.

Hứa Tiểu Minh giận đến nghiến răng, nói với Doãn Tu Trúc: “Ông anh họ kia của cậu đúng là chẳng ra cái thá gì. Hồi lớp 7 hẩn ở trong trường nói xấu cậu bị Tề Mộ tóm lấy đánh cho một trận, từ đấy liền y như bọ chết nhảy qua nhảy lại không ngừng!”

Tề Mộ muốn cắt lời đã không còn kịp nữa rồi: “Cậu ngậm miệng lại đi Hứa Tiểu Minh!”

Hứa Tiểu Minh lại cố ý nói ra: “Cậu không biết là trong thời gian cậu tạm nghỉ học một năm, anh Mộ đã vì cậu mà trả giá thể nào đâu”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người. Âm u, tàn ác và cố chấp đang trào lên trong lòng hẩn nháy mắt bị ép xuống.

Hẩn nhìn về phía Tề Mộ, viên mắt đỏ hoe: “... Chuyện gì xảy ra?”

Tề Mộ đỡ trán, ảo não lên tiếng: “Cậu có thể quản cái miệng của mình được không Hứa Tiểu Minh?”

Hứa Tiểu Minh nhin không nổi, nó hếch mặt lên trời thực sự là trông giống hết một chú gà con: “Có cái gì mà phải giấu, chẳng nhẽ Doãn Tu Trúc không biết à?”

35. Chương 35

Miệng nhỏ của Hứa Tiểu Minh liền thoáng kể hết mọi chuyện ra.

Tề Mộ ở trong lòng mắng cái mồm bà tám của nó, ngẫm lại thì thấy Hứa Tiểu Minh đúng là có thiên phú dị bẩm, cái miệng này có thể so được với Kỷ Hiểu Lam, nói người chết sống lại!

Nghe nó nói qua nói lại một hồi, người trong cuộc là Tề Mộ đây cũng không nhin được mà nghi ngờ: *tui cố chấp như vậy sao!*

Tề Mộ đã nghĩ thế thì có thể tưởng tượng được Doãn Tu Trúc cảm thấy xúc động đến mức nào. Trong thời gian hẩn tạm nghỉ học một năm này thật ra rất căng thẳng, hẩn sợ Tề Mộ có bạn mới, sợ cậu thân thiết với người khác hơn, càng sợ sau khi trở lại sẽ dần dần xa lánh hẩn.

Nhưng trên thực tế, một năm hẩn không ở đây, Tề Mộ lại đang dốc hết sức che chở hẩn.

Vương Trác vốn là một tên cặn bã, trước kia chưa từng thắng Doãn Tu Trúc lần nào. Nghe nói hẩn chuẩn bị lên sơ trung, sắp phải cùng trường với nhau thì nó càng không nhin được. Cố tình đám đàn em ở trường học của nó lại lắm mồm, không hiểu tình hình, chỉ biết Doãn Tu Trúc là thiếu gia duy nhất của Doãn gia, nghĩ muốn đi nịnh bợ một phen.

Vương Trác làm sao có thể chịu đựng nổi? Nó ở trường học hô mưa gọi gió đã hơn hai năm, làm sao có thể để Doãn Tu Trúc đoạt đi danh tiếng được? Lòng dạ nó thay đổi, bắt đầu bôi đen Doãn Tu Trúc.

Bởi vì Tề Mộ mà ở tiểu học Quốc Thụy không ai nhắc đến mẹ của Doãn Tu Trúc, càng sẽ không nói hẩn là bệnh thần kinh. Sáu năm tiểu học đều bình an vô sự, đáng lẽ khi lên sơ trung cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng ai mà ngờ được lúc Tề Mộ vừa nhập học đã nghe thấy mấy lời bàn ra tán vào.

“Nghe nói vị thiếu gia nhà họ Doãn kia đầu óc có vấn đề”

“Mẹ cậu ta mắc bệnh tâm thần, bản thân cậu ta cũng thế. Cái này là di truyền mà”

“Nhưng thành tích của cậu ta rất tốt, thi lên lớp còn đứng nhất toàn trường”

“Cậu không thấy trên TV nói gì sao. Ở phương diện khác một vài người thiếu năng trí tuệ rất giỏi ...”

Bốn chữ “thiếu năng trí tuệ” khiến Tề Mộ không tài nào nhin nổi. Cậu nhanh chân đi ra, xách cổ áo người kia lên hỏi: “Mày nghe điều này ở đâu”

Những người đó chẳng biết Doãn Tu Trúc là ai nhưng lại có thể bàn bạc như thật, nên chỉ có thể là người quen của Doãn Tu Trúc phát tán ra ngoài. Việc này không lạ, dù sao cũng có khá nhiều người biết được tình huống của Doãn Tu Trúc rồi. Hồi tiểu học nhờ Tề Mộ cường thế trấn áp mới chẳng ai dám nhắc đến, lên sơ trung có khi lại cảm thấy trời đất bao la có thể sửa loạn lung tung.

Tề Mộ vốn rất anh tuấn nhưng lúc tức giận lại cực kì đáng sợ. Tên nhóc này bị dọa sợng sốt một chút, mở miệng khai hết: “Là... Là anh họ của Doãn Tu Trúc đó. Người nhà họ đã nói như vậy thì chắc chắn là thật rồi.”

Tề Mộ còn không biết Doãn Tu Trúc có một ông anh họ học tại trung học Quốc Thụy.

Tại trung học, bình thường học sinh lớp 7 sẽ rất ngoan, đừng nói đi gây sự với học sinh lớp 9, nhìn thấy cũng đều phải chú ý tránh đi.

Tề Mộ không quan tâm. Cậu trực tiếp đá cửa phòng học lớp 9 kêu tên Vương Trác. Vương Trác căn bản chẳng thèm để Tề Mộ vào mắt, con nít con nôi mà cũng dám đến đây gây sự, đúng là ngứa đòn!

Tề Mộ hỏi nó: “Mày chính là thằng bơi lội Doãn Tu Trúc?”

Vương Trác không buồn để ý đến “Nó vốn là cái thứ ti tiện đầu óc có vấn đề”

Câu đầu tiên đã chọc cho Tề Mộ nổi khùng, cậu chẳng quan tâm đây là đâu nữa mà vùng nắm đấm, làm cho mặt mũi Vương Trác sưng vù lên.

Vương Trác cáu tiết: “Đệt, con mẹ nó mày lại dám đánh tao”

Tề Mộ: “Nhớ cho kỹ vào! Mày mắng cậu ấy một câu, tao liền đánh mày một trận.”

Vương Trác tức điên, từ đó kết thù với Tề Mộ.

Tề Mộ hành động kiên quyết như vậy ngay lập tức có được hiệu quả rất rõ ràng. Vương Trác nào còn nhớ tới Doãn Tu Trúc đang tạm nghỉ học nữa, cả đầu đều nghĩ đến việc làm thế nào có thể trị chết Tề Mộ, giống hệt chó dại thấy cậu là nhào đến cắn.

Cũng may Tề Mộ tường đồng vách sắt, căn bản không hề sợ hãi. Ở trong trường học Vương Trác không

chiếm được lợi lộc gì, ngoài trường cha nó cũng không chen ép được Tề Đại Sơn, muốn bao nhiêu uất ức liền có bấy nhiêu, ngán ngùi nửa năm trôi qua mà như đã bức bối cả nửa đời người.

Cuối cùng, Hứa Tiểu Minh đưa ra một kết luận đầy quang vinh: “Quả đúng là anh Mộ của tớ, đánh đâu thắng đó!”

Tề Mộ liếc nhìn nó: “*Tấu nói (*)* hả ba”

*(*một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt)*

Hứa Tiểu Minh còn muốn kể tiếp, Tề Mộ đã khoát tay đáp: “Được rồi, chút chuyện con con như thế có gì hay đâu mà nói nhiều vậy.”

Hứa Tiểu Minh tức giận lên tiếng: “Nếu không phải Vương Trác làm loạn thì sao cậu lại bị bạn học gọi là hồng thủy mãnh thú (*) được!”

*(*thú dữ và dòng nước lũ, ví với tai họa ghê gớm)*

Lời này khiến cho sắc mặt Doãn Tu Trúc trở nên trắng bệch, hẳn đương nhiên là hiểu cảm giác bị cô lập là như thế nào.

Biểu cảm của Tề Mộ trở nên nghiêm nghị, âm thanh trầm xuống: “Cậu ít tám chuyện đi một chút có được không hả Minh tử. Không có Vương Trác thì cũng sẽ có Lý Trác, Tôn Trác, tớ đến trường mới nhất định phải đánh cho đám đầu sỏ đến phục thì thôi”

Cậu nói như vậy lại khiến trong lòng Doãn Tu Trúc càng thấy khó chịu hơn. Lúc này rồi mà Tề Mộ còn lo cho hắn, sợ hắn vì thế mà áy náy.

Hứa Tiểu Minh chơi cùng Tề Mộ đã lâu đương nhiên biết cậu thật sự tức giận, không còn dám dài dòng nữa, ảo não nói: “Tớ đi tìm Phương Tuấn Kỳ, cũng không biết thằng chóa này tối nay chạy đi đâu nữa...”

Nó nói đi là đi, Tề Mộ bỗng gọi lại: “Phương Tuấn Kỳ...”

Hứa Tiểu Minh ngạc nhiên đáp: “Hả, Tiểu Mập làm sao cơ?” Bỗng dưng nghe được tên đầy đủ của Phương mập từ trong miệng Tề Mộ, Hứa Tiểu Minh cảm thấy khiếp sợ lẫn hoảng loạn, tên mập kia không phải là đã làm gì ngu xuẩn đắc tội Tề Mộ đấy chứ.

Tề Mộ lắc lắc đầu nói: “Thôi, không có gì.” Hối Hứa Tiểu Minh cũng như không. Hơn nữa Phương Tuấn Kỳ nhìn thì có vẻ ôn hòa nhưng thật ra lòng tự trọng của nó rất cao, có một số việc phổng chừng cũng không muốn để quá nhiều người biết đến.

Hứa Tiểu Minh chẳng hiểu mô tê gì, bắt quá những gì nên nói đều đã nói, những gì nên làm cũng đã làm, tiếp tục ở lại nơi này cũng không tiện lắm.

Hứa Tiểu Minh vừa đi, Tề Mộ thở dài, nói với Doãn Tu Trúc: “Cậu đừng có suy nghĩ lung tung.”

Doãn Tu Trúc nắm tay cậu thật chặt.

Tề Mộ hít một hơi sâu.

Doãn Tu Trúc lập tức buông cậu ra, giọng nói đong đầy sự hối hận: “Làm đau cậu sao?”

Tề Mộ cười cong khóe mắt: “Đau lắm”

Đôi mắt Doãn Tu Trúc đều dừng trên mu bàn tay cậu, căn bản không thấy trong mắt cậu đều là ý muốn đùa: “Trong nhà có thuốc, tớ đi tìm cho cậu...”

“Không cần thuốc đâu” Tề Mộ nhe răng nanh nhỏ “Đem một hộp sô cô la ra đây là không đau nữa”

Bỗng dưng Doãn Tu Trúc ngẩng đầu, nhìn cậu bằng đôi mắt ấm áp như ánh mặt trời.

Tề Mộ...

Tề Mộ không dám trêu hấn nữa: “Đừng, đừng khóc mà”

Doãn Tu Trúc rũ lông mi, có như vậy thì một tầng nước phủ đầy mắt hấn mới không rơi xuống.

“Tớ dẫn cậu đi thay quần áo.” Dứt lời hấn nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, không đụng nơi bị tím bầm, dịu dàng như đang che chở một đám mây trôi, hết sức cẩn thận.

Tề Mộ cùng hấn đi lên lầu, vào phòng ngủ của hấn.

Mới vừa mở cửa, một tên nhóc đen thùi lùi nào đó xông tới, bổ nhào vào trong lòng ngực Tề Mộ.

Tề Mộ bị nó liếm đến cười khanh khách không ngừng: “Ok ok, đừng liếm nữa, nhột chết mất!” Vừa sợ đau lại vừa sợ nhột, chính là Tề đại ca rồi.

Doãn Tu Trúc đi tìm quần áo cho cậu, Tề Mộ nói: “Tớ đi tắm nước lạnh nhé” Nói xong bắt đầu vén vạt áo lên.

Tim Doãn Tu Trúc run lên, thấp giọng lên tiếng: “Tớ đi tìm thuốc cho cậu”

Tề Mộ đã cởi áo xong, kêu: “... Đã bảo lấy hộp sô cô la là được mà”

Doãn Tu Trúc nào dám quay đầu lại, chỉ buồn bực đáp: “Ừm”

Tề Mộ cũng không để ý lắm. Tiểu Trúc tử nhà cậu chính là thế: ngại ngùng, thận trọng lại nhạy cảm và thích nghĩ bậy nghĩ bạ, trông chẳng khác gì con gái.

“Móa nó...” Mu bàn tay Tề Mộ không cẩn thận quệt qua quần áo, đau đến mức phải văng tục..

Chuyện đánh nhau này thường là dùng hết sức cho đối phương một trận, đừng thấy Vương Trác bị đánh sưng mặt sưng mũi mà nghĩ Tề đại ca không bị thương chút nào, thực ra cậu vung nắm đấm đánh người nên mu bàn tay phải dùng không ít sức.

Da dẻ cậu thừa hưởng của Kiều Cẩn, vừa non vừa mềm. Bình thường bị va đập cũng đã xanh tím một mảng, kiên cường lâu như vậy, khớp xương đã sớm kêu gào.

Tề Mộ là đau thật, đương nhiên cũng không thể đứng trước mặt người khác mà thể hiện ra —— nam tử hán đại trượng phu, chảy máu cũng không rơi lệ, đau đến mấy cũng chỉ có thể cố chịu đựng!

Cậu oan oan ức ức đi tắm, mu bàn tay dính nước vào liền rên rỉ khe khẽ, lẳng nhà lẳng nhằng mất hai mươi phút mới tắm xong.

May mà Doãn Tu Trúc không nhìn thấy bộ dạng mềm mại nhỏ nhắn tức giận kia của cậu, không thì nhất định sẽ máu dồn lên não mà xử lí cậu tại chỗ luôn.

Thay xong quần áo đi ra, Doãn Tu Trúc đã ngồi trên giường chờ cậu.

Tề Mộ nói: “Thực sự là không sao mà, cậu đừng có quan trọng hóa vấn đề lên như thế.”

Doãn Tu Trúc kéo cậu ngồi xuống, cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc cho cậu, đáng vẻ vô cùng chăm chú —— tựa như đang cầm trên tay không phải móng heo của đàn ông mà là một viên ngọc quý hiếm, vô giá.

Khóe miệng Tề Mộ giương lên, vừa thấy buồn cười lại vừa rất hưởng thụ, giống như thật sự chẳng đau chút nào.

Doãn Tu Trúc nhìn chăm chăm mu bàn tay của cậu, hỏi: “Đau không?”

Hắn nói đơn giản như vậy nhưng Tề Mộ lại nghe được trong từng câu chữ lại mang nhiều hàm nghĩa, hắn hỏi cậu— *Lần đánh nhau năm lớp 7 ấy, tay có đau không?*

Tề Mộ nhìn về phía hắn, tầm mắt không tự chủ được trở nên dịu dàng: “Nếu tớ đau như thế thì Vương Trác kia không phải sẽ chết rồi sao”

Doãn Tu Trúc mím môi.

Tề Mộ nói: “Bảo cậu đừng suy nghĩ nhiều thì cậu chẳng nghe, bộ tớ sẽ là người dễ dàng chịu thiệt như thế à? Từ nhỏ đến lớn không ai có thể ức hiếp tớ hết.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc vẫn vô cùng đau đớn. Nếu như không phải vì hắn thì Tề Mộ đã có thể giảm bớt phiền phức, cậu sẽ sống một cuộc sống bình thường của một học sinh cấp 2, không bị bạn bè xa lánh.

Tề Mộ liếc mắt là biết hắn đang suy nghĩ gì: “Chỗ nào mà chẳng có mấy tên côn đồ như vậy, tớ còn lạ gì những kẻ đó nữa. Vương Trác không đến gây sự với tớ thì cũng sẽ có người khác, đánh một trận cũng tốt, sau này yên bình được rồi.”

Đúng là yên bình thật, yên bình đến nỗi đám học sinh hận không thể cách xa cậu ba mét!

Doãn Tu Trúc không đáp chỉ cẩn thận bôi thuốc cho cậu. Sau khi tỉ mỉ làm xong, hắn bèn đi rửa tay.

Tề Mộ vốn không coi cái tay bị thương này là chuyện gì to tát, nhưng thấy Doãn Tu Trúc quý trọng như thế nên cậu cũng chỉ đành hơi nâng tay lên, xem chính mình là bệnh nhân.

Sau khi Doãn Tu Trúc rửa tay sạch sẽ ra ngoài, lấy xô cô la trong túi ra.

Ánh mắt Tề đại ca sáng lên: “Chỉ có cậu thương tớ”

Bàn tay mở gói giấy của Doãn Tu Trúc khẽ run, nhẹ giọng nói: “Hôm nay cậu ăn nhiều rồi, không tốt đâu”

Tề Mộ đáp: “Được được được, một miếng thôi mà”

Trên tay cậu đều là thuốc, đương nhiên không có cách nào tự mình ăn bèn ngẩng đầu chờ Doãn Tu Trúc đút cho cậu. Doãn Tu Trúc cầm miếng xô cô la nhỏ đưa đến bên miệng cậu, Tề Mộ tru lên rồi cắn một phát, miệng liền chạm vào đầu ngón tay Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc rút tay lại, trong lòng nóng bừng.

Tề Mộ ăn một miếng xong lại muốn ăn tiếp, con người đảo một vòng rồi nói: “Tay đau quá à”

Doãn Tu Trúc lập tức cuống lên: “Bôi thuốc rồi mà vẫn còn đau sao? Tớ dẫn cậu đi bệnh viện, chụp X-quang...”

Tề Mộ phì cười, năn nỉ hẳn “Ăn một miếng sô cô la nữa là hết đau.”

Doãn Tu Trúc: “...”

Chiều con như giết con, may mà Doãn Tu Trúc sau này sẽ không làm cha.

Lúc rời khỏi Doãn gia, miệng Tề Mộ đầy vị sô cô la như mèo con vừa được ăn no.

Tề Đại Sơn cốc đầu cậu: “Mèo tham ăn”

Tề Mộ ngồi nghiêm chỉnh: “Ba tuyệt đối không được nói cho đại Kiều biết”

Kiều Cẩm hiện tại quản Tề Mộ rất chặt, không cho cậu ăn quá nhiều sô cô la. Ở nhà cậu đã nhịn rất lâu nên mới ở chỗ Doãn Tu Trúc giải tỏa cơn nghiện.

Tề Đại Sơn cười nói: “Được, ba sẽ không tố cáo con” Nhưng nếu vợ hỏi thì ông không thể không trả lời.

Tề Mộ hiểu rất rõ cái kiểu đáp bừa này của cha mình, cảm thấy bản thân tối nay sẽ lành ít dữ nhiều, chạy không thoát Đường Tăng niệm kinh.

Liên quan tới chuyện xấu của Vương Trác, cả hai gia đình đều không mở miệng nhắc tới, Tề Mộ đã sớm khai báo hết mọi việc cho cha từ năm lớp 7 rồi. Tề Đại Sơn cảm thấy con trai mình không sai, lưng ưỡn thẳng, vỗ ngực nói: “Yên tâm, cùng lắm ba xây cho cưng cái trường học là được chứ gì!”

Có một người cha như thế cũng khó trách Tề Mộ bá khí trắc lậu, nhưng cái chính là người ta vẫn nói được làm được!

Khi về đến nhà, Tề Mộ nghiêm mặt lên tiếng: “Ba, có việc này con muốn ba giúp con một tay”

Tề Đại Sơn hỏi: “Làm sao?”

Tề Mộ cân nhắc một chút, nói rằng: “Ba có biết Phương Tuấn Kỳ không, là nhóc mập trước đã từng đến nhà chúng ta chơi ấy.”

Tề Đại Sơn đáp: “Nhớ chứ, thằng bé kia học rất giỏi.”

“Đúng, chính là cậu ấy...” Tề Mộ cũng vẫn chỉ là một thiếu niên choai choai, đối với việc trong gia đình vẫn chưa nắm chắc được. Cậu bảo “Có thể gia đình cậu ấy gặp chuyện gì đó. Lúc trước dựa trên khẩu khí của Vương Trác, hình như cha cậu ấy muốn tìm Vương Nguyễn Lâm để đảm bảo cái gì đó thì phải.”

Tề Đại Sơn vừa nghe đã hiểu. Ông không nhiều lời, chỉ hỏi cậu: “Con muốn thế nào?”

Tề Mộ gãi đầu: “Con không hiểu nhưng con lo cho cậu ấy lắm. Ba, ba có thể giúp con điều tra một chút không? Xem gia đình cậu ấy bị làm sao...”

Tề Đại Sơn không cần điều tra cũng đoán được tình huống của nhà họ Phương, ông tiếp tục hỏi Tề Mộ: “Nếu như nhà bạn ấy xảy ra vấn đề thật thì con muốn giúp bạn à?”

Tề Mộ nhìn về phía Tề Đại Sơn, nghiêm túc trả lời: “Giúp”

“Được rồi” Tề Đại Sơn vỗ đầu cậu, cười nói “Ba giúp con hỏi thăm một chút.”

Nhà Phương Tuấn Kỳ cũng đang là một đồng hồ loạn. Ông nội nó là một người có năng lực, trong thời gian cải cách mở cửa liền chuyển sang kinh doanh, thành lập nên một sản nghiệp rất lớn, ở thành phố B cũng có chút tiếng tăm.

Đáng tiếc cha Phương Tuấn Kỳ lại là người không có đầu óc, sau khi thừa kế sản nghiệp của cha thì bắt đầu giở trò tìm đường chết, đời sống cá nhân lộn xộn còn chưa tính, trong công việc lại thích tham công. Nghe người khác buông lời gièm pha, vào lúc không nên đầu tư thì lại đổ rất nhiều tiền, muốn vượt qua cha mình đưa Phương gia lên địa vị càng cao hơn.

Kết quả có thể tưởng tượng được, khủng hoảng tài chính đập vào mặt, Phương gia mất hết vốn liếng, Phương lão gia tử không chịu đựng nổi, đang sống sờ sờ lại bị làm cho tức chết.

Lần này Phương gia liên tiếp gặp nạn, mưa gió đập chùng.

Phương lão gia tử vừa qua đời, cha Phương Tuấn Kỳ lại như trưởng thành sau một đêm, cực kỳ an phận. May là căn cơ của Phương gia dày, thành thật nhìn một hai năm, mặc dù không phong quang vô hạn như trước đây nhưng cũng không đến nỗi phải phá sản.

Bây giờ Phương Như Hải tiếp nhận một hạng mục, nếu làm xong nhất định có thể ổn định được Phương gia. Nhưng trước đây bị y dày vò quá mức, toàn bộ công ty đều trở thành cái xác rỗng, căn bản không xuất được vốn nên không có cách nào khởi động hạng mục.

Có một cái phao cứu sinh như thế trong tay, đời nào Phương Như Hải lại cam lòng buông xuống. Y đi

khắp nơi nhờ giúp đỡ, muốn tìm người đảm bảo để tới ngân hàng vay tiền. Nhưng do trước đây y quá vô liêm sỉ, tất cả mọi người đều nhìn y không vừa mắt; ngoài ra cảm thượng thiêm hoa (*) thì còn dễ, nếu là tặng than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì rất khó. Hầu như toàn là một đám người chờ xem kịch hay, chẳng ai tình nguyện ra tay giúp y.

(Ý chỉ việc làm cho sự vật càng đẹp hơn)*

Tề Đại Sơn kể cho Tề Mộ nghe từ đầu đến cuối.

Sau khi Tề Mộ nghe rõ xong bèn hỏi: “Nhà họ Phương muốn vay bao nhiêu tiền ạ?”

Tề Đại Sơn: “80 triệu.”

Tề Mộ: “...”

Thật ra việc làm đảm bảo này Tề Đại Sơn có thể giúp Phương Như Hải. Ông đã tìm hiểu qua, hạng mục kia Phương Như Hải có thể làm, nếu thành công có thể trả nợ, ông còn có thể bán cho Phương Như Hải một ân tình. Chỉ là việc này do Tề Mộ mở miệng, ông muốn nghe một chút ý kiến của Tề Mộ, cũng muốn nhờ vào đó để cho cậu tiếp xúc với vấn đề ở phương diện này.

Tề Đại Sơn nói: “Nếu con muốn giúp bạn học thì có thể đem tiền mừng tuổi của con cho bạn ấy mượn. Mặc dù cha bạn ấy đã phá sản, nhưng số tiền kia cũng có thể giúp bạn tới khi tốt nghiệp đại học” Tề Mộ có không ít tiền mừng tuổi, khoảng 1-2 triệu gì đó.

Tề Mộ nhú mào, nhìn về phía Tề Đại Sơn: “Cái hạng mục kia của nhà cậu ấy, ba cảm thấy không ổn sao?”

Tề Đại Sơn cười cười: “Ba thấy ổn. Nhưng mà việc này không phải ba làm. Ai có thể khẳng định sau này sẽ như thế nào?”

Tề Mộ nói ra một đề nghị ngây thơ nhưng cay độc: “Ba có thể nhập cổ phần không?”

Tề Đại Sơn khẽ nhướn lông mày: “Con chắc chứ? Cái này không còn là việc đơn thuần giúp đỡ bạn nữa đâu”

Tề Mộ lắc đầu đáp: “Cái Phương Tuấn Kỳ muốn không phải là hỗ trợ tiền bạc mà cậu ấy càng cần gia đình mình hơn”

Khóe miệng Tề Đại Sơn nhếch lên.

Tề Mộ lại nói: “Nhưng mà chuyện này con không hiểu lắm, vẫn muốn hỏi kinh nghiệm của ba. Nếu như ba

cảm thấy hạng mục này có thể kiểm được lời vậy thì dùng hình thức nhập cổ phần giúp bọn họ, nếu như không được thì thôi vậy”

Tề Đại Sơn kim lòng không dặng mà xoa đầu con trai mình “Nhóc thối.” Quả không hổ danh là con trai ông.

Thương nhân trực lợi cũng phải trọng tình.

Nếu chỉ chăm chăm tính đến cái được mất trước mắt thì sẽ sai cả ngàn dặm. Đương nhiên cũng không thể xử trí theo cảm tính, khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán do đó mới không bị loạn.

Tề Mộ vẫn còn rất trẻ con nhưng lại có cá tính: Muốn giúp đỡ bạn bè cũng không quá mù quáng; thấy bạn mình cần cái gì thì cũng sẽ không tương trợ vô điều kiện.

Cho một con cá không bằng dạy cách đánh cá, từ trước đến giờ câu này nói miệng thì dễ, lúc làm thì lại chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Sau khi thi học kỳ kết thúc là thời điểm công bố thành tích. Học tra Tề Mộ đối với chuyện này vốn không quan tâm, cậu là người đầu tiên chạy đi xem kết quả của lớp 2.

Không bất ngờ lắm, Doãn Tu Trúc đạt được điểm tối đa ở tất cả các môn, thuận lợi dành vị trí thứ nhất toàn khối.

Tề Mộ cầm bài thi của hần, vui đến mức hold không nổi: “Giỏi quá, viết văn còn được điểm tối đa luôn nè”

Doãn Tu Trúc: “Chẳng qua thầy chỉ nhìn chữ tở thôi” Thật ra hần viết rất máy móc, dựa theo phong phạm của một bài văn bình thường mà viết. Chẳng qua chữ nghĩa nắn nót khiến cho giáo viên không thể tìm ra lỗi.

“Nói vớ vẩn” Tề Mộ nhìn từng chữ một “Viết hay thế này cơ mà, quả là có thiên phú văn chương”

Doãn Tu Trúc cười nhẹ, trong lòng nghĩ: *Lần sau phải viết thật nghiêm túc, làm ra một bài văn chân chính nhận được lời khen ngợi của Tề Mộ.*

Tề Mộ xem xong liền cầm về lớp mình khoe khoang. Đồng chí lão Tôn vừa vắn tiến vào trong lớp, thấy Tề Mộ đắc ý thế kia bèn nói với cậu: “Nào lại đây, đọc thử cho mọi người một chút”

Tề Mộ mù mờ: “Dạ?”

Lão Tôn lên tiếng: “Đọc bài của em một lần rồi đọc bài của Doãn Tu Trúc một lần.”

Tề Mộ: “...”

Cả lớp cười phá lên. Vẫn là lão Tôn chịu chơi không ai sánh bằng.

Tề Mộ trở lại chỗ ngồi bảo với Hứa Tiểu Minh rằng: “Chênh lệch giữa bọn tớ thực sự không nhỏ, Doãn Tu Trúc viết hay lắm luôn.”

Hứa Tiểu Minh thì không đạt yêu cầu, rất sợ về nhà sẽ bị đánh, ỉu xìu đáp: “Doãn Tu Chúc chắc là đủ điều kiện để dự khuyết lớp chọn rồi nhỉ. Chờ đến khi lên lớp 9, cậu ấy nhất định sẽ đứng nhất lớp 1 cho mà coi”

Tề Mộ không trả lời: *Móa nó, quên xừ nó mất. Tui còn đang muốn lên lớp 9 sẽ được học cùng lớp với Doãn Tu Trúc đây!*

Hừm...Tề đại ca suy xét cả một tiết, hỏi Hứa Tiểu Minh: “Cậu nói thử xem nếu bây giờ tớ bắt đầu cố gắng thì nửa năm sau có thể thi vào lớp chọn được không?”

Biểu tình của Hứa Tiểu Minh như nhìn thấy quỷ: “Anh Mộ mau tỉnh lại đi, Đại Thanh diệt vong rồi”

Tề đại ca hóa đá: *Đời này không thể vào lớp chọn được rồi. Học hành không giỏi, phải cọ cọ Doãn Tu Trúc mới có thể duy trì tình hình như hiện nay.*

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhận được thành tích thì tới kì nghỉ đông, trước đó giáo viên để các bạn học ở lại làm tổng vệ sinh.

Hứa Tiểu Minh dụ dỗ Tề Mộ: “Chúng ta đi dọn sân thể thao không?”

Tề Mộ cảm thấy chuyện nay rất khả thi, vì vậy cả hai bèn dắt díu nhau đi quét dọn sân bóng rổ.

Khối lớp 7 nghỉ hè sớm, nhìn trên sân có người bèn sôi nổi chạy tới xem náo nhiệt. Cũng chỉ có thể miêu tả đám nhóc tuổi này đang chạy nhanh trên sân bằng hai từ “ĐẸP TRAI” in hoa.

Lại càng đừng nói đến Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh, ngay cả cậu bạn đồng đội mặt đầy mụn cũng được buff cho một liều nhan sắc cấp 10, đẹp trai đến rơi rụng.

Hứa Tiểu Minh như được bơm máu gà, thấy mấy em gái lớp dưới đang nhìn thì chơi càng hăng hơn. Sau khi biểu diễn một loạt động tác, mệt đến mức há mồm thở hồng hộc, nó bèn quay sang hỏi Tề Mộ: “Trông tớ có giống Rukawa Kaede (*) không?”

(*Một nhân vật trong manga Slam Dunk của Nhật Bản)

Khóe miệng Tề Mộ khẽ nhếch, làm một cú ba bước lay-up (*), thành công nhận được một tràng tiếng reo hò cổ vũ.

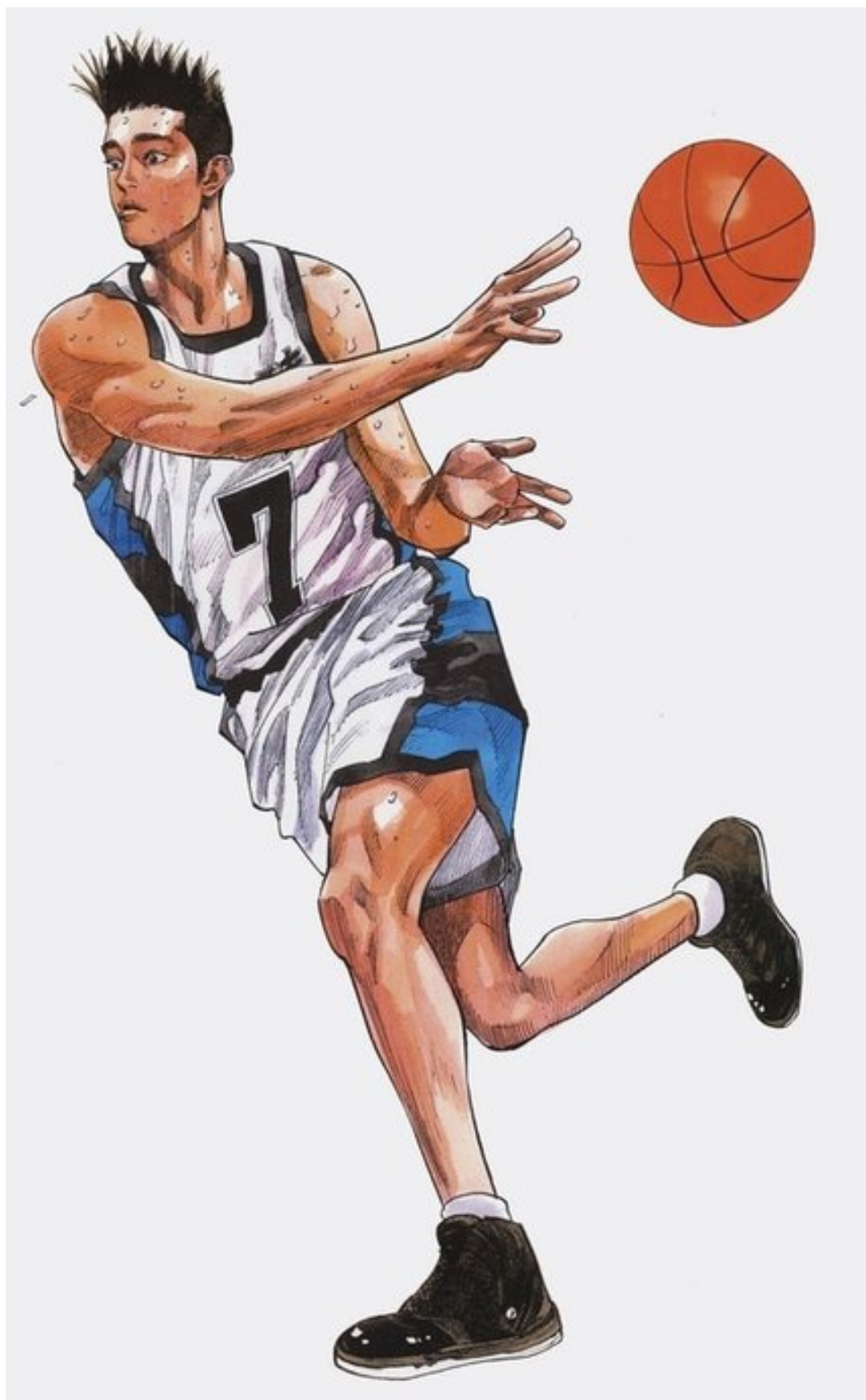
(*hoặc hai bước lên rổ (ba bước ở đây tính cả bước nhảy). Là kỹ thuật chạy 2 bước từ vòng 3 điểm của đối

phương đến phía dưới rổ và thực hiện việc nhảy lên đưa bóng vào rổ)

“Số 10 đẹp trai quá, nhìn cứ như Rukawa Kaede phiên bản người thật ấy!”

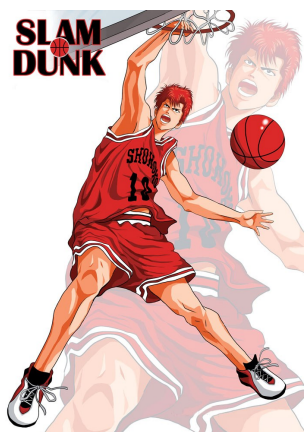
“Tớ lại thấy giống Sendo (*) hơn!”

(* Sendo Akira, một nhân vật trong manga Slam Dunk)

“Áo của cậu ấy cũng là số 10, lúc cười rộ lên không phải càng giống Hanamichi Sakuragi (*) à!!”

(* Hanamichi Sakuragi cũng là một nhân vật trong Slam Dunk. Trong truyện, Sakuragi mang áo số 10)

Hứa Tiểu Minh chưa xót nói: “Anh Mộ, tớ có thể ngừng đẹp trai được không đây!”

Tề Mộ mắng hằn: “Bớt ảo tưởng đi.”

Mắt thấy người vây xem ngày một nhiều hơn, đám nhóc con này lại càng ngày càng hưng phấn, chơi cực kì hăng say.

Việc tổng vệ sinh trước khi nghỉ hè cũng chỉ là chạy theo hình thức, giáo viên chẳng trông cậy vào chuyện đám học sinh có thể làm tử tế, sau khi quét dọn xong thì cho bọn nhóc đi về.

Lớp 2 đã dọn vệ sinh xong, còn Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh bên này vẫn lười biếng không thèm làm gì hết, ai cũng đều muốn chơi trội, tranh giành thi đấu.

Không có bất ngờ nào chính là việc Tề Mộ có nhân khí cao nhất, thần kinh vận động của cậu rất phát triển, lớn lên lại cao ráo đẹp trai, tuy rằng thanh danh có hơi độc ác tàn nhân nhưng đàn ông không xấu phụ nữ không yêu, sau lưng cậu vẫn có rất nhiều fangirl, đủ để chống lại mấy bà vợ từ trên trời rơi xuống của Doãn Tu Trúc.

Sau khi tan học, Doãn Tu Trúc sang lớp số 3, lớp phó lớp 3 bèn bảo: “Tề Mộ đi ra sân thể thao rồi”

Doãn Tu Trúc gật đầu, đáp: “Đưa túi rác cho tớ đi, đằng nào tớ cũng ra ngoài”

Lớp phó lớp 3 mặt đỏ tim đập trả lời: “Được, được” Lúc sau nó lại cực kì hối hận. Trời ơi, để cho đôi tay làm bài toán được điểm tối đa kia xách túi rác quả là phí của đời mà.

Doãn Tu Trúc bây giờ chính huyền thoại của lớp số 2. Bảo lưu một năm, khi trở về liền lấy được vị trí nhất khối, lần đầu tiên lớp chọn của cấp II Quốc Thụy lại bị một học sinh ở lớp thường cướp mất hạng đầu như thế này!

Càng đừng nói đến việc người ta lớn lên còn đẹp trai nữa!

Gần đây em gái lớp dưới mới vừa đọc xong Vampire Knight, không nhận được bèn ảo tưởng: Doãn Tu Trúc chính là Kuran Kaname(*) bước ra từ truyện tranh!

(*Vampire Knight là một bộ shoujo manga của Nhật. Kuran Kaname là một trong hai nam chính)

Hoa lệ, tuần tú, là tồn tại khiến người khác phải ngược nhìn.

Lúc em gái hoàn hồn lại thì đã không thấy bóng dáng Doãn – Kuran Kaname – Tu Trúc đâu. Em gái vô cùng chán nản, cũng không muốn về nhà nghỉ hè nữa!

Doãn Tu Trúc vứt rác xong liền đi về phía sân thể thao, mới vừa đến nơi đã nghe thấy âm thanh cổ vũ náo nhiệt.

Hắn phóng tầm mắt ra xa, đúng lúc thấy được cú nhảy lấy đà của Tề Mộ. Thiếu niên đứng ở vạch ba điểm, thân thể trẻ trung giống như cá vọt khỏi mặt nước, mồ hôi bắn ra từ tóc tựa như giọt nước dưới ánh mặt trời, khúc xạ ra những vì sao.

Rầm một tiếng.

Quả bóng chuẩn xác lọt vào trong rổ, kéo theo đó đám bạn học điên cuồng reo hò.

Tề Mộ cười thật tươi, đập tay với đồng đội rồi lui về phòng thủ.

Doãn Tu Trúc nhếch khóe miệng, trực tiếp xuyên qua đám người đi tới...

Cục diện trên sân đã nghiêng về một phía, đội của Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh dẫn trước đối phương mấy chục điểm, nếu không phải tiếng reo hò của mấy em gái quá nhiều thì đội kia cũng đã không muốn chơi nữa rồi!

Thấy đội mình sắp thắng, Tề Mộ chợt ngừng lại.

Hứa Tiểu Minh gọi cậu: “Anh Mộ, đón bóng!”

Tề Mộ lên tiếng: “Không chơi nữa, nên về nhà thôi”

Cả đám đều ngẩn người. Đang chơi hay, sao phải giải tán? Hơn nữa động tác lại xuất sắc như vậy, đẹp trai như vậy cơ mà!

Tề Mộ kéo áo lên lau mồ hôi, nói rằng: “Được rồi, trong lớp tổng vệ sinh cũng đã xong, không về nhà là muốn ở lại đến sang năm à?”

Nói xong cậu trực tiếp đi vào trong đám đông.

Hứa Tiểu Minh thuận theo bóng lưng cậu nhìn sang, trong nháy mắt liền rõ ràng: “A a a, chơi một lát nữa đi mà. Để Doãn Tu Trúc chờ chút cũng không được sao!”

“Không chơi nữa” Tề Mộ phát tay đáp “Mệt rồi”

Mệt cái quái gì! Nó vẫn còn sung sức thế này thì Tề Mộ mệt sao nổi? Còn không phải là nhìn thấy Doãn Tu Trúc đến, nhất thời không chờ được à. Chẳng hiểu tại sao, trong đầu Hứa Gà Con lại hiện ra ba chữ — Vợ quân nghiêm.

Đệt! Bạn học Gà Con mắng một câu. Cái gì thế này, đầu óc nó đúng thật là nên đem đi khử độc!

Mặc cho mọi người cố gắng giữ lại, Tề đại ca nói đi là đi, không chút do dự.

Thấy cậu mặc như vậy, Doãn Tu Trúc chỉ dám nhìn vào mắt cậu: “Chơi thêm một chút nữa đi, không vội”

Tề Mộ nở nụ cười: “Không được, chúng ta về nhà thôi.”

Sau nụ cười này của cậu, đến ánh mắt Doãn Tu Trúc cũng chẳng dám nhìn nữa.

Tề Mộ nói: “Tớ thay quần áo cái đã” Trước tiên Tề Mộ phải đi đến phòng thay đồ, trong sân thể thao không khí còn ẩm, ra ngoài chắc đông thành đá mất.

Doãn Tu Trúc đáp: “Ừm, cẩn thận kéo bị cảm lạnh.”

Hai người bọn họ rời đi bỏ lại ánh mắt đầy tiếc hận của đám em trai em gái lớp dưới. Nhưng một vài em gái vẫn hưng phấn nhỏ giọng gào thét: “Quá ngọt ngào, Tề đại ca của chúng ta đúng là ngọt ngào chết mất” “Sao tui lại có cảm giác Doãn học bá càng cưng chiều Tề đại ca hơn là sao ta. Nhìn ánh mắt kia kìa, ôn nhu muốn xỉu luôn!” “Tình cảm của bọn họ thật là tốt QAQ!” “Hai người họ chỉ là bạn thân thôi sao?” “Tui không quan tâm, trong thế giới của tui hai người họ đích thị là một đôi!”

Tề Mộ đi mất, những người khác cũng giải tán. Hứa Tiểu Minh theo sát phía sau đi đến phòng thay quần áo.

Sắp được nghỉ học nên tâm trạng ai cũng đều rất tốt, cười cười nói nói chí chóc, sức sống bắn ra bốn phía đến tận phòng thay đồ cũng không ngừng được.

Tề Mộ sợ Doãn Tu Trúc chờ lâu, nhanh nhẹn thay xong quần áo rồi ra ngoài cửa.

Doãn Tu Trúc cầm trên tay một chiếc cốc giữ nhiệt, bên trong là nước khoáng vừa đủ ấm.

Tề Mộ cầm lấy tu ừng ực. Cậu ngẩng đầu, tóc vẫn còn vương hơi nước, cằm cổ trắng nõn như một miếng ngọc hoàn mỹ hình trăng lưỡi liềm, đẹp tới nỗi khiến người khác miệng cạn lưỡi khô.

Doãn Tu Trúc cũng thấy hơi khát.

Tề Mộ uống xong rồi hỏi hấn: “Vẫn còn một ít đó, cậu có muốn uống không?”

Doãn Tu Trúc nhận lấy cốc nước, uống một hớp từ chỗ Tề Mộ vừa nhấp môi.

Chưa uống thì không sao, nhưng khi uống rồi thì hấn cảm thấy đây không phải là nước, mà là mật ong nóng bỏng: đầu lưỡi, khoang miệng, cuống họng đều bị vị ngọt và nóng làm cho tê rần.

Tề Mộ không phát hiện ra, trong lòng cậu bây giờ đang có chuyện muốn bàn, thấy Doãn Tu Trúc đã uống xong liền vội vàng hỏi: “Kì nghỉ đông tới cậu có sắp xếp gì chưa?”

Đầu lưỡi Doãn Tu Trúc vẫn hơi tê, lơ mơ đáp: “Hả?”

Tề Mộ nói: “Nghỉ đông rồi, ba cậu bên kia có nói sẽ để cậu làm gì không?” Trước đây Doãn Tu Trúc toàn ở nhà một mình, không ra khỏi cửa không bước khỏi cổng, miễn cưỡng vượt qua kì nghỉ..

Hiện tại chắc chắn sẽ không như vậy nữa, có khả năng Doãn Chính Công đã có thu xếp khác.

Doãn Tu Trúc hỏi ngược lại: “Cậu thì sao?”

Đôi mắt Tề Mộ mang theo chút phiền muộn: “Mẹ tớ sợ lạnh, muốn đi hải đảo nghỉ phép.”

Doãn Tu Trúc vừa nghe xong, trong lòng ngập tràn thất vọng: “Cậu cũng muốn đi đúng không?”

“Ừ” Tề Mộ đáp “Ba tớ không đi được mấy ngày, tớ cũng thế nữa thì đại Kiều sẽ cô đơn lắm”

Doãn Tu Trúc cụp mắt, nói: “Cậu nên đi”

Tề Mộ không nhận được hỏi: “Cậu cũng đi đi. Chỗ đó không có gì hay để chơi cả, tụi mình ở cùng nhau sẽ bớt nhàm chán hơn.”

Doãn Tu Trúc đương nhiên muốn đi, chỉ có điều...

Hấn lắc đầu lên tiếng: “Ba tớ sẽ không đồng ý đâu. Cuối năm bận rộn, có không ít tiệc rượu phải tham gia, có thể tớ sẽ phải đi cùng ông ấy”

Tề Mộ cũng đoán được, cho nên mới cảm thấy mất mát, cậu bảo: “Đành vậy, chúng ta liên lạc qua QQ nha”

Trong lòng Doãn Tu Trúc nổi lên vị đắng chát, còn chưa rời khỏi nhau đã bắt đầu nghĩ: “Được, cậu muốn đi đâu, có bị lệch mũi giờ không?”

“Có...” Tề Mộ nghĩ một hồi, dự đoán “Cũng không nhiều, chắc là tầm ba, bốn tiếng.”

Doãn Tu Trúc gật đầu nói: “Vậy được, cậu chơi vui vẻ nhé, khai giảng gặp.”

Tề Mộ thở dài: “Đúng thật là chỉ có thể gặp lại khi khai giảng!”

Hai người bọn họ đi ra cổng trường, tách ra lên xe về nhà. Dọc đường đi trong lòng Doãn Tu Trúc đều thấy buồn buồn, không nhận được lấy điện thoại di động lật xem ảnh chụp bên trong: Lẽ nào kì nghỉ đông này, mình chỉ có thể nhìn Tề Mộ trên ảnh thôi sao?

Doãn Tu Trúc khẽ vuốt khuôn mặt cậu trên điện thoại, trái tim trở nên trống rỗng.

Ai biết được khi hấn vừa đến nhà, điện thoại di động liền vang lên – là Tề Mộ gọi tới.

Doãn Tu Trúc miễn cưỡng chờ tiếng chuông reo đến lần thứ hai mới nhất nút nghe: “Tề Mộ à.”

Giọng nói của Tề Mộ phát ra từ loa cũng vẫn rõ ràng như vậy: “Ba cậu có ở nhà không?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Không, mấy ngày tới ông ấy cũng sẽ không về.”

Tề Mộ hoan hô một tiếng, bảo rằng: “Tớ tới nhà cậu ở mấy ngày”

Doãn Tu Trúc sững sờ, hoài nghi chính mình nghe nhầm.

Tề Mộ giải thích: “Phải một tuần nữa tớ mới đi. Tớ đã xin ý kiến mẹ rồi, mẹ cho phép tớ sang nhà cậu làm bài tập!”

Doãn Tu Trúc hòa hoãn lại, cười nói: “Được được, cậu tới bây giờ sao?”

Tề Mộ đáp: “Đang trên đường đến rồi nè!”

Doãn Tu Trúc mơ hồ nghe được giọng của Tề Đại Sơn, ông bảo: “Con đừng có mải chơi, làm bài tập thật chăm chỉ, nếu không xong thì ba sẽ tịch thu điện thoại di động đấy!”

Tề Mộ lên tiếng: “Ba yên tâm, con nhất định sẽ làm xong!”

Sau khi cúp điện thoại, Doãn Tu Trúc nhận được tin nhắn từ Tề Mộ: “Nghe thấy chưa, không làm xong bài tập tớ sẽ không được dùng điện thoại di động nữa. Không có điện thoại thì khi tớ ra nước ngoài rồi cũng chỉ có thể gặp cậu trong mơ thôi!”

Trong lòng Doãn Tu Trúc chợt thấy căng thẳng, trả lời tin nhắn: “Yên tâm, nhất định sẽ xong.”

Tề Mộ cười hì hì đáp “Có cậu ở đây rồi chắc chắn sẽ làm được.”

Doãn Tu Trúc cứ như vậy bị Tề đại ca “đàn áp”. E rằng cả đời này cũng không thể cấm cậu nhờ hấn làm bài tập.

Tề Mộ đến Doãn Gia, vừa mới thay xong quần áo ở nhà thì điện thoại di động vang lên.

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi làm cho cậu một cốc ca cao nóng”

Tề Mộ vui mừng: “Được!”

Cậu nhận điện thoại – là Phương Tuấn Kỳ, Tề Mộ đã biết trước kiểu gì nó cũng sẽ gọi đến bèn hỏi: “Chuyện gì thế?”

Phương Tuấn Kỳ ngừng lại, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Cậu ở nhà Doãn Tu Trúc hả?”

Tề Mộ lên tiếng: “Ừa, qua nhà cậu ấy ở mấy ngày”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Tớ đến tìm cậu”

Tề Mộ trả lời: “Ok, cậu ăn cơm tối luôn không? Tụi tớ nấu thêm một chút”

Phương Tuấn Kỳ đáp: “Còn chưa ăn à, tớ mang thức ăn qua nhé”

Tề Mộ vội vàng bảo: “Mua tôm hùm đắt đi, phải cay, càng cay càng tốt.”

Giọng nói nghẹn ngào của Phương Tuấn Kỳ giờ đây mang theo một phần ý cười: “Được!”

Cúp điện thoại, Tề Mộ nói với Doãn Tu Trúc chuyện Phương Tuấn Kỳ muốn tới, Doãn Tu Trúc hỏi: “Là có chuyện gì quan trọng sao?”

Tuy nói Phương Tuấn Kỳ cũng thường xuyên đến nhà Doãn Tu Trúc, nhưng nếu như không phải Tề Mộ ngõ ý mời trước thì nó cực kì ít khi chủ động tới.

Tề Mộ không gạt Doãn Tu Trúc, kể từ đầu đến đuôi cho hấn nghe chuyện của nhà họ Phương. Nghe cậu nói xong, Doãn Tu Trúc thật lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Hấn nói: “Cậu thật tốt.”

Tề Mộ đáp: “Tớ có làm gì đâu, đều là nhờ ba tớ mà.”

Trong con người Doãn Tu Trúc là đốm lửa ấm áp: “Nếu như không phải vì cậu thì chú Tề sẽ không quản chuyện Phương gia.”

Tề Mộ cảm thấy ngượng ngùng khó hiểu, cậu gãi gãi sau gáy: “Đều là bạn bè cả, nếu giúp được gì thì tớ nhất định sẽ làm”

Doãn Tu Trúc cười cười, ôn tồn nói: “Có thể trở thành bạn của cậu thật sự là may mắn.”

Tề Mộ giống như một chùm ánh sáng, hấp dẫn vô số người tới gần cậu. Bản thân cậu không cảm thấy mình làm được gì, nhưng thật ra xung quanh cậu lúc nào cũng ấm áp không gì sánh bằng, khiến cho hết thảy những người bên cạnh cậu thoát khỏi mờ mịt và đau khổ.

Phương Tuấn Kỳ mang tôm hùm đất đến Doãn gia, Doãn Tu Trúc bày đồ ăn lên bàn.

Phương Tuấn Kỳ kinh ngạc nói: “Siêu vĩ”

Tề Mộ lại làm như thể mình mới là người được khen: “Giỏi mà, đúng không đúng không”

Phương Tuấn Kỳ đáp: “Có thể mở nhà hàng được rồi.”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi múc canh.” Hắn cố ý vào nhà bếp, để cho hai người họ một không gian riêng.

Bất thành linh chỉ còn lại Phương Tuấn Kỳ và Tề Mộ, hai thiếu niên đều có chút mất tự nhiên, Tề Mộ rất sợ Phương Tuấn Kỳ cảm ơn mình, trong lòng Phương Tuấn Kỳ lại cực kì biết ơn cậu, thậm chí không có cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Qua một hồi lâu, Phương Tuấn Kỳ lên tiếng: “Cám ơn cậu và chú Tề”

Tề Mộ trả lời: “Không có gì.”

Phương Tuấn Kỳ bị một đồng lời nói ghen ở cổ họng đến phát đau, cuối cùng lại chỉ có thể thốt ra một câu: “Tề Mộ, sau này bất kể nước sôi lửa bỏng anh em quyết không từ nan” Một thiếu niên choai choai nói ra mấy câu như vậy thật giống trong phim võ hiệp.

Nhưng kỳ thực đây chính là những gì thật tâm nó muốn, lại không có cách nào nói ra nhiều hơn, chỉ có thể đem cái ân tình đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi này khắc ghi trong tim.

Tề Mộ dấm vào người nó: “Cậu đừng có nói nhảm nữa!”

Doãn Tu Trúc đứng đằng sau cửa phòng bếp, nhìn viên mắt đỏ chót của Phương Tuấn Kỳ rồi lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Tề Mộ.

Ánh mặt trời đang chiếu rọi lòng hân, tuy rằng ngay cả những phần đen tối và ô uế cũng bị soi tỏ, nhưng cũng vẫn không so được với khát vọng tham lam muốn có được chùm ánh sáng ấy.

Thật tốt, Tề Mộ thật sự là quá tốt rồi.

Sau khi Phương Tuấn Kỳ ăn cơm xong liền đi. Ngày kế Tề Mộ mời Hứa Tiểu Minh đến, Hứa Tiểu Minh lại gọi Phương Tuấn Kỳ, bốn người tập trung lại một chỗ, chơi đến quá nửa đêm.

Hứa Tiểu Minh tận mắt nhìn thấy Doãn Tu Trúc “viết hộ” bài tập, hăm mộ mắt đều xanh cả rồi (*): “Anh Doãn, cậu thật sự không muốn lên giúp tớ sao?”

(*Xem chú thích chương 13)

Tề Mộ mắng nó: “Xéo, đừng có đánh chủ ý lên cậu ấy”

Hứa Tiểu Minh gào khóc: “Doãn Tu Trúc, Tề Mộ cho cậu cái gì, Hứa Tiểu Minh tớ đây trả cậu gấp đôi!”

Doãn Tu Trúc nở nụ cười, Tề Mộ lập tức đuổi Hứa Tiểu Minh như đuổi ruồi.

Chuyện trong nhà của Phương Tuấn Kỳ đã có chuyển biến tốt, tâm trạng nó cũng khá hơn rất nhiều thế là bèn khảy Hứa Tiểu Minh một câu: “Chỉ bằng thành tích kia của cậu, có làm bài hay không thì giáo viên cũng sẽ không quan tâm đâu”

Hứa Tiểu Minh đánh không lại Tề Mộ, nhưng có thể choảng nhau với Phương Tuấn Kỳ.

Nhìn thấy hai người này lại loạn thành một đoàn, Tề Mộ cũng vui vẻ cong cong khóe mắt.

Sang năm mới, chớp mắt một cái đã phải đi học.

Trước khai giảng một ngày Tề Mộ mới trở về, bất thành linh chuyển từ nơi có khí hậu nóng bức sang thành phố lạnh như băng khiến cậu rét run cầm cập.

Doãn Tu Trúc muốn gặp cậu đến mức cả đêm không ngủ.

Tề Mộ trả lời tin nhắn của hắn: “Ngày mai gặp ở trường nhé”

Doãn Tu Trúc cũng không tiện đi Tề gia tìm cậu, chỉ có thể kìm lại nỗi nhớ tới mắt ăn mắt ngủ vào sâu trong lòng, nhìn xuống hình ảnh Tề Mộ chụp vào kì nghỉ đông vừa qua và video của bọn họ do hắn quay, trần trọc chờ đến ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, khi hắn vừa mới tới trường học đã thấy Tề Mộ mặc một cái áo lông trắng, cả người như nằm tuyết tròn vo.

Tim hắn đột nhiên đập mạnh, chân cũng không thể di chuyển. Tề Mộ nhào tới, cho hắn một cái ôm chặt chẽ ấm áp: “Cuối cùng tớ cũng về rồi, sắp bị mẹ tớ cần nhằn sắp chót đây!”

Doãn Tu Trúc không dám cử động dù là nhỏ nhất, chỉ có thể để cho cậu ôm, may là trời lạnh mặc nhiều quần áo, bằng không chắc là hắn sẽ làm ra chuyện gì đó trở thành trò cười cho cả thiên hạ mất.

Học kì mới bắt đầu, Doãn Tu Trúc hận không thể bảo trường học vĩnh viễn cũng dừng cho học sinh nghỉ hè, như vậy hắn sẽ được nhìn thấy Tề Mộ mỗi ngày, không cần chịu nỗi khổ tương tư nữa.

Tề Mộ ra nước ngoài chơi lâu như vậy, đương nhiên là phải mang quà về.

Hứa Tiểu Minh nhìn cái vỏ sò vỡ trong tay mình, chê bai: “Anh Mộ, đừng có nói là cậu đi biển tiện tay nhặt được rồi đem về tặng tớ đây nhé!”

Tề Mộ đáp: “Cái này tận 200 đô, đồ cậu nhặt được ở đâu đấy?”

Hứa Tiểu Minh: “...” 2 đồng không hơn thì có.

Nó lại hỏi Tề Mộ “Thế cái cốc xoắn ốc (*) của Doãn Tu Trúc bao nhiêu?”

(*Là cốc như này:

Tề Mộ bình tĩnh trả lời: “1600...”

Hứa Tiểu Minh nói: “Cũng không chênh lệch lắm so với cái của tớ mà sao lại đẹp vậy?”

Tề Mộ bổ sung: “... Đô la mỹ.”

Hứa quý phi phát cờ khởi nghĩa: “Không được không được, bọn cung không thể sống như thế này mãi được!”

Gần nửa năm sau, Hứa Tiểu Minh nhất ngữ thành châm (*), anh Mộ của nó không còn là đồng chí với nó nữa, người ta có bạn cùng bạn mới rồi nha!

(*lời tiên đoán trở thành sự thật)

Lúc lên lớp 9, các khối đều phải trộn lẫn, bắt đầu xếp lại lớp.

Trước khi thi học kì, Tề Mộ vẫn còn nước đến chân mới nhảy, ảo tưởng bản thân bỗng nhiên được sao Văn khúc chiếu xuống, chẳng may đi thi lọt vào top 30, vinh quang vào học lớp số 1, ngồi cùng bàn với Doãn Tu

Trúc.

Vì thế Tề Mộ còn hỏi Tề Đại Sơn: “Ba, vị đại sư hồi nhỏ đặt tên cho con giờ còn sống không? Con đi tìm ông ấy xin một quẻ”

Tề Đại Sơn nhìn cậu: “Quẻ gì?”

Tề Mộ: “Xem xem con có thể lọt top 30 được không.”

Tề Đại Sơn không chút lưu tình cười nhạo cậu: “Không cần tìm đại sư, ba xem luôn cho con cũng được”

Tề Mộ bịt lỗ tai, nhưng Tề Đại Sơn vẫn cứ nói to: “Kiếp sau con trai tôi cũng không thể vào được top 30.”

Tề Mộ: “...” Thật muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông!

Càng tới gần thời điểm thi cuối kỳ, tâm trạng Tề Mộ ngày càng buồn bực hơn, đến cả bài tập cũng không để cho Doãn Tu Trúc làm hộ nữa.

Doãn Tu Trúc mang cho cậu một cốc nước lạnh: “Không hiểu sao?”

Tề Mộ ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt to lấp lánh đáng thương: “Cậu phải hỏi tớ là có biết làm đề nào không mới đúng.”

Doãn Tu Trúc cười nói: “Vậy tớ giảng từ đầu cho cậu”

Tề Mộ thở dài: “Có dạy tớ cũng không nhớ được”

Doãn Tu Trúc đáp: “Cứ thử xem, không khó đâu”

Tề Mộ không cam tâm, định coi ngựa chết như ngựa sống: “Chỉ tớ đi, tớ phải đá đít tụi nó mới được!” Có thể học thêm cái gì liền học thêm cái đấy, không chừng lại chó ngáp phải ruồi, có thể qua lớp 1 thì sao!

Doãn Tu Trúc biết cậu đang suy nghĩ cái gì, nhưng hắn vẫn luôn không đề cập tới việc chia lớp, chỉ nghiêm túc giảng bài cho cậu.

Trước khi thi gần nửa tháng, thành tích của Tề Mộ tăng cao, khoảng cách đến lớp 1 của cậu rút ngắn lại còn —— khoảng ba trăm Hứa Tiểu Minh nữa!

Tề Mộ chán nản thất vọng, chỉ có thể trông mong mình sẽ được xếp vào lớp 2, như vậy coi như cách lớp 1 gần hơn một chút...

Lúc này Hứa Tiểu Minh kinh ngạc thốt lên: “Đậu móa, anh Mập được bơm máu gà à? Đứng nhất khối nè!”

Tề Mộ sững sờ: “Cái gì cơ?”

Hứa Tiểu Minh kéo cậu lên trước, chỉ cho cậu xem: “Người đứng thứ nhất là Phương Tuấn Kỳ đó. Trâu bò vãi lúa, thế mà lại vượt qua cả Doãn Tu Trúc à?”

Trong lòng Tề Mộ cảm thấy không vui: Doãn Tu Trúc làm sao lại không đứng nhất được? Chẳng lẽ phải dạy kèm cho mình nên chậm trễ việc học của cậu ấy?

Sau đó Hứa Tiểu Minh lại tiếp tục kinh hô: “Chuyện gì thế này, Doãn Tu Trúc đâu rồi? Top 50 cũng không thấy tên luôn nè!”

Tề Mộ cuống lên, nhanh chóng tới gần. Hai người họ tìm cả nửa ngày mới thấy tên Doãn Tu Trúc nằm ở vị trí hơn 100.

Hứa Tiểu Minh thốn thức lên tiếng: “Trăm triệu lần không ngờ tới, Doãn đại thần cũng có lúc mắc sai lầm như thế này!”

Tề Mộ nhú mày, nói rằng: “Chắc là nhầm rồi” Vô lý, Doãn Tu Trúc cả một năm đều vượt qua lớp chọn để chiếm giữ vị trí đầu bảng, làm gì có chuyện sẽ rớt ra ngoài top 100 như vậy được?

Chắc chắn là sai rồi! Giáo viên nào mắt mù nhìn nhầm điểm thế!

Thật ra không chỉ có bọn họ sốt ruột, mà cả các thầy cô cũng vậy.

Giáo viên chủ nhiệm lớp 2 gọi hấn vào văn phòng, hỏi: “Trong nhà gần đây có chuyện gì sao?” Kỳ thực thành tích lần này cũng không kém, chỉ là không tương xứng với trình độ của Doãn Tu Trúc thôi.

Doãn Tu Trúc đáp: “Không có gì ạ.”

“Trong lúc thi hồi hộp quá hả?” Thầy giáo nói tiếp “Tuy rằng lớp 1 phải xét thành tích, thế nhưng trước đây điểm của em vẫn rất tốt, lần này... Khả năng chỉ là bất trắc, giờ thầy châm chước cho em vào lớp 1 được không?”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Thưa thầy, quy định đã đặt ra thì cứ thực hiện đi ạ. Hôm nay thầy phá lệ cho em, sau này biết giải thích với các bạn học như thế nào đây?”

Thầy giáo không nhin được đáp: “Nhưng thành tích của em vẫn luôn rất tốt” Bởi vì lần thi cuối cùng này mà bỏ lỡ cơ hội vào lớp 1 thì thực sự quá đáng tiếc.

Doãn Tu Trúc hỏi ngược lại y: “Tại sao em lại phải vào lớp 1 ạ?”

Thầy giáo bị hỏi bất ngờ, theo bản năng lên tiếng: “Môi trường ở lớp 1 tốt hơn, tiến độ học tập cũng nhanh, giáo viên giảng bài kĩ hơn chút...”

Doãn Tu Trúc cắt ngang lời y: “Cuối cùng thành tích cũng chỉ có như vậy thôi.”

Một câu này của hấn khiến cho thầy giáo nghẹn lời. Y hiểu rõ ý tứ của Doãn Tu Trúc.

Lớp chọn thì sao? Môi trường tốt hơn thì sao? Cả năm lớp 8 Doãn Tu Trúc đều học ở lớp thường mà thành tích vẫn có thể đề bệp toàn bộ học sinh lớp 1 đấy thôi.

Tại sao mọi người chen chúc sứt đầu mẻ trán cũng muốn vào lớp 1, đơn giản là muốn giữ vững thành tích cao.

Mà Doãn Tu Trúc thì không cần điều đó—— dù có ở lớp 1 hay không, hấn cũng có thể đạt được hạng nhất dễ như ăn cháo.

Thầy giáo dừng lại, nói: “Em cố tình thi như vậy à?”

Doãn Tu Trúc không trả lời: “Thưa thầy, em có thể về được chưa ạ?”

Thầy giáo... Hẹn hán lời luôn!

Năm cuối cấp II, Doãn Tu Trúc chỉ muốn học chung lớp với Tề Mộ, chỉ muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy cậu.

37. Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Doãn Tu Trúc thi thành cái dạng như vậy chỉ làm cho Tề Mộ càng căng thẳng hơn.

Trên đường về nhà cậu cẩn thận đánh giá vẻ mặt hấn, hoàn toàn không dám nhắc tới chuyện thành tích, rất sợ tâm tình hấn không tốt lại bắt đầu chảy nước mắt.

Tề Mộ nói: “Tớ biết một quán mới bán đá bào ngon cực, cậu có muốn ăn không?” Trời nóng như vậy, ăn gì đó lạnh lạnh tâm trạng hấn là sẽ khá hơn, Tề Mộ hi vọng hấn không còn thấy buồn vì thành tích của mình kì này mà dừng cảm tiến về phía trước.

Doãn Tu Trúc không có hứng thú với đồ ăn, chỉ muốn ở cùng với Tề Mộ thêm một chút: “Được.”

Tề Mộ nói vị trí, tài xế xác nhận lại một lần nữa rồi đưa bọn họ tới.

Đến nơi thì Tề Mộ bắt đầu hối hận, đây là cửa hàng vô cùng nổi tiếng trên mạng nên đang phải xếp hàng dài dằng dặc, dựa theo tình hình này nếu muốn ăn đá bào thì phải chờ ít nhất là một tiếng nữa.

Tề Mộ sợ Doãn Tu Trúc mất kiên nhẫn, bèn hỏi: “Hay là đến chỗ khác?”

Doãn Tu Trúc: “Không phải cậu muốn ăn cái này sao?”

Tề Mộ đáp: “Đồng lắm, phải chờ rất lâu”

Doãn Tu Trúc không hề ngại việc phải chờ cùng cậu, bất quá hẳn cũng sợ Tề Mộ sẽ thấy chán: “Nếu không để tài xế Vương xếp hàng hộ, chúng ta đi dạo trong trung tâm thương mại một chút?”

Tề Mộ thấy Doãn Tu Trúc có hứng thú với đá bào, liền nói: “Được!”

Sau khi tài xế đỗ xe thì đi giúp Doãn Tu Trúc và Tề Mộ xếp hàng, hai người bọn họ quay người tiến vào trong trung tâm thương mại.

Bên ngoài hơi nóng bay ngút trời nhưng trong trung tâm thương mại lại mở điều hòa, cực kì mát mẻ. Tề Mộ không thích dạo phố cho lắm, đi được hai vòng đã cảm thấy chán. Doãn Tu Trúc bèn đề nghị: “Bên kia có sân bắn, có muốn tới chơi một chút không?”

Ánh mắt Tề Mộ sáng lên: “Đi thôi!”

Hai người bọn họ đến khu giải trí ở phía bắc, xa xa liền thấy một cái sân bắn trong nhà. Có không ít đôi tình nhân đều đứng ở đó, nam sinh phụ trách việc giả vờ đẹp trai còn nữ sinh thì lãnh trách nhiệm gào thét, chỉ cần có thể lấy được giải thưởng nhỏ, không quan tâm nó có đáng giá hay không thì đều thấy vui như vừa trúng xổ số 500 vạn.

Tề Mộ mê tít cả mắt, nói với Doãn Tu Trúc: “Chờ đó, tớ nhất định sẽ đem phần thưởng hạng nhất về” Phần thưởng hạng nhất là một khẩu súng săn 98K (*) được đặt trên cùng, hoành tráng kinh hồn, dẫn dụ đám người tiêu tiền như rác lao đầu vào như thiêu thân.

(* Hình minh họa:

Tề Mộ ngoại trừ học tập ra thì những thứ bàng môn tà đạo khác đều có thể hạ bút thành văn. Tuy cậu chưa từng chơi bắn súng lần nào nhưng chắc chắn chuyện này cũng không thể làm khó dễ Tề đại ca của chúng ta được.

Cậu xòe tiền mua đạn, chuẩn bị bắt đầu.

Ba phút sau...

Tề đại ca đen mặt: “Vô lý!” Khả năng của cậu, khả năng của cậu làm sao lại không lấy được cả phần thưởng thấp nhất? Rõ ràng cậu đều ngắm chuẩn mà!

Doãn Tu Trúc ôn tồn nói: “Lại một lần nữa xem sao”

Tề Mộ không cam lòng, hơn nữa cảm thấy thế này quá mất mặt, bèn đáp: “Ừa, làm lại vậy” Lần trước nhất định là do cậu chưa quen tay, vô tình mắc sai lầm.

Ai mà ngờ được lần thứ hai còn thảm hại hơn, điểm không thể thấp hơn được nữa.

Tề Mộ: “...”

Doãn Tu Trúc liền đi mua đạn cho cậu, Tề đại ca chơi hết 300 tệ bèn buông súng: “Với số tiền này có thể mua được 3 khẩu súng kia được rồi!”

Doãn Tu Trúc dừng lại, hỏi: “Để tớ thử nhé?”

Tề Mộ sững sờ, vội vàng lên tiếng: “Ừ, cậu thử xem!” Cậu luôn cho là Doãn Tu Trúc không thích, cho nên mới muốn tự mình chơi rồi lấy phần thưởng kia cho hắn.

Doãn Tu Trúc cầm lấy cây súng, ngắm bắn một chút.

Tề Mộ nói: “Tớ cảm thấy chủ quán ăn gian, rõ ràng đã ngắm chuẩn nhưng đều không trúng!” Nói xong cậu trừng mắt, chủ quán là một ông chú tốt tính, vui cười hơn hử đáp “Vẫn phải cần một chút kĩ xảo nho nhỏ chứ, không thì làm sao mà kiếm được tiền”

Tề Mộ: “...” Người ta đã thành thật như vậy thì cậu cũng trách sao nổi nữa.

Đoàng đoàng đoàng...

Tiếng súng kết thúc, Tề Mộ không mong đợi lắm nhìn sang, sau đó liền mở to hai mắt.

Phát súng đầu tiên 60 điểm, phát thứ hai 80 điểm, phát cuối cùng tụt xuống còn 50 điểm, nhưng bắt đầu từ phát thứ tư đến hai mươi đều được điểm tối đa!

Không chỉ có Tề Mộ, mà ngay cả chủ quán hay người cùng chơi khác đều trợn mắt há mồm. Đậu xanh, quỷ quái phương nào đây?

Lúc Doãn Tu Trúc buông súng xuống thì đã đạt được số điểm đủ để lấy giải thưởng hạng nhất.

Chủ quán u mê đưa khẩu 98K cho hắn, Doãn Tu Trúc bèn giao cho Tề Mộ: “Làm tốt lắm”

Tề Mộ ngơ ngác: “Trước đây cậu từng chơi trò này rồi à?”

Đúng là Doãn Tu Trúc đã từng cùng Doãn Chính Công đi đến sân bắn, chạm qua loại súng dùng để thi đấu, bất quá hai cái này không giống nhau, huống chi chủ quán đã sử dụng mảnh lõi, vị trí ống ngắm không đúng quy luật, vì vậy đơn thuần ngắm bắn sẽ không thể trúng được.

Tề Mộ rất giỏi nhưng lại không nhìn thấu được cái bẫy của chủ quán, cho nên cậu ngắm càng chuẩn điểm lại càng thấp.

Doãn Tu Trúc không vạch trần điều này trước mặt mọi người, hắn lên tiếng: “Chơi thêm một chút, cậu còn muốn lấy cái gì nữa không?”

Tề Mộ không cần cái gì hết nhưng tâm tư cậu vẫn đảo loạn, chỉ vào một dãy phần thưởng: “Cái kia, cái kia còn có cái kia nữa... Đều muốn tất!” Cậu gần như đã chỉ hết một lượt.

Doãn Tu Trúc cười đáp: “Được.”

Mười phút sau, ông chú chủ quán khóc lóc nói: “Người anh em à, chú đây chỉ làm ăn nhỏ thôi, có thể tha cho chú một mạng không!”

Tề Mộ còn chưa hốt đủ, vui vẻ trả lời: “Mở cửa làm ăn, có lời thì phải có lỗ, cứ bình tĩnh bình tĩnh.”

Người ta bình tĩnh không nổi nữa, người ta muốn khóc được chưa!

Hiển nhiên là Doãn Tu Trúc đã mò ra quy luật, hắn tính chuẩn như cái máy, giống hệt với điểm thi của hắn, mỗi một phát súng đạt điểm tối đa, ngay cả 0,5 điểm cũng không mất oan.

Thấy hắn lợi hại như vậy, bên cạnh lập tức vây quanh một đồng người, tất cả bọn họ đều liên tục thốt lên đây về kinh ngạc, trợn mắt há mồm ra mà nhìn.

Còn có một cô gái oán giận bạn trai mình: “Anh xem bạn trai nhà người ta giỏi chưa kìa!”

Câu nói của cô gái kia lại vừa khéo lọt vào tai Doãn Tu Trúc, tay hắn run lên, phát súng đó đạt 30 điểm.

Tề Mộ cho là hán một bèn vội vàng nói: “Được rồi, không chơi nữa, hết tay để cầm phần thưởng rồi nè.”

Doãn Tu Trúc để súng xuống, lỗ tai có chút nóng: “Ừm.”

Hai người bọn họ thắng trận trở về, nhét đồ chơi đầy xe. Tề Mộ nhìn Doãn Tu Trúc, cẩn thận từng li từng tí nói: “Cậu xem bình thường kĩ thuật bắn súng của tớ rất tốt mà cũng có lúc mắc sai lầm. Thắng bại là chuyện thường ngày ở huyện, càng không thể vì một lần sơ xuất mà nản lòng.”

Cậu huyện thuyền trăng giang đại hải, lòng vòng bảy tám trăm lần thì Doãn Tu Trúc mới kịp phản ứng.

Tề Mộ nói tiếp: “Tuy không thể lấy 100 điểm trong kì thi nhưng hôm nay cậu đã dành được vô số điểm tối đa rồi!”

Tề Mộ nào cần mấy cái phần thưởng này, cậu chỉ muốn làm cho Doãn Tu Trúc vui vẻ một chút, thấy hán được điểm tối đa để bù lại tiếc nuối chuyện thành tích.

Doãn Tu Trúc hiểu rõ, trong lòng vô cùng thoải mái như ăn phải mật ngọt.

Hán đáp: “Tớ không buồn”

Tề Mộ chợt thấy căng thẳng, sợ hán lại kiên cường chịu đựng một mình bèn bảo rằng: “Ừ, được rồi, không có gì phải buồn hết. Lần này không được còn có lần sau, Doãn Tu Trúc của chúng ta nhất định phải được hạng nhất!”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Thật ra tớ rất vui.”

“Hử?” Tề Mộ ngẩn người, cho là đứa nhỏ này thương tâm quá mức nên bị chập mạch.

Doãn Tu Trúc nhìn về phía cậu, nhẹ giọng nói: “Cuối cùng chúng ta cũng có thể học chung một lớp”

Tề Mộ: “!”

Doãn Tu Trúc di chuyển tầm mắt, nhìn bên ngoài cửa sổ để phân tán tình cảm rồi ren trong lòng mình: “Tớ không muốn học lớp 1, tớ chỉ muốn học cùng lớp với cậu thôi.”

Tề Mộ: “!!!” Đờ phắc, cậu lại chỉ đau lòng thay cho Doãn Tu Trúc rồi quen bém mắt vấn đề này.

Doãn Tu Trúc không vào lớp chọn, nghĩa là hai người họ có thể trở thành bạn cùng lớp đó!

Tề Mộ dẹp đi vẻ mặt lo lắng, nắm chặt cánh tay Doãn Tu Trúc nói: “Đúng đúng đúng, học lớp 1 làm khi gì nữa. Năm cuối cấp này chúng ta nhất định phải được học chung một lớp!”

Doãn Tu Trúc gật đầu, trịnh trọng nói: “Ừ”

Khi hai người cùng nhau ăn đá bào, Tề Mộ nhớ lại: “Đừng nói là cậu cố tình thi như thế đấy nhé.”

Doãn Tu Trúc không đáp

Tề Mộ như mở cờ trong bụng: “Được lắm, quả đúng là người anh em tốt của tớ.”

Tề đại ca vui vẻ đem phần đá bào sô cô la của mình cho Doãn Tu Trúc: “Cậu ăn đi nè!”

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ có rồi, cậu ăn đi...”

Tề Mộ vô cùng phấn khởi đáp: “Có thể học chung lớp với cậu thì tớ nhin ăn sô cô la một năm cũng được!”

Doãn Tu Trúc bị câu nói này thiêu cháy, suýt thì đánh rơi cả thìa.

Nghỉ hè vừa qua, Hứa Tiểu Minh đã trở thành đứa trẻ không nơi nương tựa. Nó là bạn cùng bàn với đại ca hai năm, Doãn Tu Trúc vừa đến, nó liền bị đá ra ngoài đường, như một cô vợ bị chồng phụ bạc!

Hứa Tiểu Minh nào có biết, tháng ngày phải đắp thức ăn cho chó của nó mới chỉ bắt đầu...

Lớp 9 vốn nên là một năm đặc biệt căng thẳng. Kì thi lên cấp 3 cũng không nghiêm túc bằng kì thi đại học, nhưng cũng gần bó chặt chẽ tới tương lai, rất nhiều người có thành tích học tập kém thì khả năng cao sẽ dừng bước tại đây mà đặt chân vào xã hội.

Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh không lo đến mấy thứ này, Hứa Tiểu Minh hỏi Tề Mộ: “Lên cấp ba cậu không đi du học à?”

Tề Mộ nói: “Đi du học làm gì?”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Anh của tớ đề nghị tớ ra nước ngoài...”

Tề Mộ trả lời: “Muốn đi thì cứ đi thôi, du học cũng tốt mà.”

Hứa Tiểu Minh thở dài: “Anh Mộ, cậu nói xem sau này tớ sẽ làm gì bây giờ.”

Tề Mộ thẳng thừng bảo: “Muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó đi.”

Hứa Tiểu Minh nhìn cậu: “Vậy còn cậu, sau này cậu muốn làm gì?”

Tề Mộ thản nhiên nói: “Giúp ba mẹ, rảnh rỗi thì tìm các cậu đi chơi.”

Hứa Tiểu Minh ngồi phịch ở trên bàn: “Cậu thật là sướng.”

Tề Mộ cười nó: “Cậu thôi đi, làm gì có ai hạnh phúc bằng cậu được.”

Hứa Tiểu Minh bĩu môi, nói: “Ba với anh tớ sắp đoạn tuyệt quan hệ tới nơi rồi, mỗi lần về nhà đều kinh hồn bạt vía.”

Tề Mộ liếc nhìn nó “Cho nên cậu mới càng phải về nhà nhiều vào.”

Hứa Tiểu Minh sững sờ.

Tề Mộ không nói thêm nữa, thậm chí còn đuổi nó “Mau trở lại chỗ của cậu đi, Doãn Tu Trúc sắp về rồi.”

Hứa Tiểu Minh liền biến thành Hứa Gà Con, bi phẫn lên tiếng: “Cậu vừa có tâm hoan đã quên luôn tình cũ, thiệt thòi cho tớ luôn cẩn thận hầu hạ suốt hai năm trời, mắt trước mắt sau đã bị dày vào lãnh cung!” Lúc này bộ phim Cung Tâm Kế đang phát sóng rất hot, khí thế của Hứa Gà Con sục sôi ngất trời.

Tề Mộ nổi hết cả da gà: “Nói tầm bậy cái gì thế.”

Đến kỳ tốt nghiệp, thành tích tốt cũng được, thành tích không tốt cũng chẳng sao, ai cũng đều trở thành người đa sầu đa cảm.

Học ở trường ba năm, khắp nơi đều chứa đầy hồi ức, sắp đến lúc phải chia tay thì lại nhìn sao cũng thấy không nỡ.

Năm lớp 9 Bằng Lương được xếp chung lớp với Tề Mộ, nó và Hứa Tiểu Minh là bạn cùng bạn, ngồi phía trước Tề Mộ, đã suy sụp được non nửa tháng.

Hứa Tiểu Minh thổn thức lên tiếng: “May mà tớ không yêu sớm.”

Tề Mộ nói: “Cậu có yêu sớm cũng chỉ nhiệt tình được ba phút, quá một cái kiếu gì cũng chia tay”

Hứa Tiểu Minh muốn phản bác, nhưng lại thấy rất có đạo lý bèn không ý kiến ý cò gì nữa.

Bằng Lương mang bộ dạng hồn bay phách lạc trở về chỗ. Hứa Tiểu Minh bảo: “Chẳng phải chỉ là khác trường thôi à..không sao đâu.”

Đôi tình nhân nhỏ Bằng Lương và Giang Mạn Mạn này không thể học chung một trường cấp III, Giang Mạn Mạn học cũng tạm tạm nên vào tam trung, thành tích của Bằng Lương thì kém cỏi, nhưng môn thể dục lại cực kì xuất sắc, do đó nó có thể vào trường cấp III tốt nhất thành phố B nhờ được đặc cách.

Bằng Lương mặt đầy khó chịu: “Cậu nói xem...có phải tớ làm trễ nải việc học của cậu ấy không”

Hứa Tiểu Minh an ủi nó: “Không, cậu xem trình độ của anh Mộ tệ như vậy nhưng cũng có làm giảm thành tích của Doãn Tu Trúc đâu.”

Tề Mộ “...” Khuyến thì cứ khuyến, đá xoáy ông đây làm chi.

Hứa Tiểu Minh tiếp tục phát biểu cao kiến: “Có thể thấy học giỏi hay không cũng chẳng liên quan gì đến bạn trai, chủ yếu vẫn là chính mình thôi.”

Tề Mộ và Bàng Lương đều nghe không nổi nữa, Bàng Lương cướp lời, nói: “Mạn Mạn nhà tớ chỉ là một cô gái bình thường, sao có thể so với Doãn thần được?”

Tề Mộ im lặng từ nãy đến giờ, không kìm được mà mở miệng: “Trọng điểm là cái này sao?”

Hứa Tiểu Minh và Bàng Lương ra vẻ đương nhiên: “Nếu không thì là gì?”

Chẳng lẽ tại bây không thấy dùng từ “bạn trai” có gì đó không đúng hả! Tề Mộ không thể không cảm thấy ngại khi hỏi ra miệng, luôn cảm thấy bọn họ tỏ ra bình thường mà mình lại đi hỏi thì không ổn cho lắm!

Lúc này Doãn Tu Trúc trở lại, Bàng Lương là bạn học với hắn hai năm, đã sớm không kinh sợ hắn nữa, chỉ nghe nó ai oán nói: “Cũng là hai cậu sướng nhất, chẳng cần quan tâm thành tích ra sao cũng có thể vào được một trường cấp III.”

Doãn Tu Trúc biết tại sao nó buồn: “Chuyện như vậy chẳng nhẽ cậu không tính toán từ sớm à?”

Bàng Lương đáp: “Tính rồi chứ, một năm qua Mạn Mạn đã rất cố gắng, nhưng mà...” Hiệu quả không cao.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Nếu cô ấy không tới được nhất trung thì cậu đi cùng là được không phải à?”

Bàng Lương ngây người.

Tề Mộ vừa nghe đã thấy không thích hợp lắm, vội vàng nói: “Không được, tam trung không có lớp năng khiếu thể dục, Bàng Lương có muốn đi cũng không được.”

Doãn Tu Trúc rót đầy ly nước cho Tề Mộ, không lên tiếng nữa.

Hứa Tiểu Minh động tâm, hỏi Doãn Tu Trúc: “Nếu người cậu thích thành tích không tốt, chỉ có thể học một trường cấp III khác thì cậu làm thế nào?”

Doãn Tu Trúc không chút do dự đáp: “Cậu ấy đi đâu tớ liền theo đó. (*)”

(* Ở đây Doãn Tu Trúc dùng đại từ ngôi thứ ba số ít dành cho phái nam)

Hứa Tiểu Minh hỏi tiếp: “Trường cấp III đó có tỉ lệ lên lớp rất thấp, không thi nổi đại học tốt thì làm sao bây giờ? Vì cô ấy, cậu không cần cả tương lai của mình luôn hả?”

Doãn Tu Trúc nhìn về phía nó, đáp: “Không có cậu ấy thì không có tương lai.”

Một câu nói đã khiến cho cả ba đứa nhóc còn lại phải á khẩu.

Tề Mộ lén nhìn Doãn Tu Trúc một cái, trong lòng suy nghĩ —— đúng là một người si tình, không biết ai có thể trở thành cô gái trong miệng cậu ấy đây ta.

Hứa Tiểu Minh cảm thấy mình sắp điên mất, nó luôn cảm thấy “cô ấy” mà Doãn Tu Trúc vừa nói chính là “cậu ấy”, mà người đó không ai khác chính là anh Mộ! Xùy xùy xùy, không thể nào, đáng sợ quá!

Mắt thấy Bàng Lương càng trở nên đau buồn hơn, Tề Mộ bèn trấn an nó: “Doãn Tu Trúc chưa yêu đương bao giờ, căn bản không hiểu gì đâu, cậu đừng có suy nghĩ lung tung. Không có một tương lai tốt thì làm sao có thể chăm sóc cho Giang Mạn Mạn được, cho nên cậu nhất định phải đi nhất trung đó.”

Bàng Lương được an ủi phần nào, nhưng cũng chỉ là tạm thời, nghĩ đến lại có một đồng buồn rầu cuộn trào trong lòng.

Yêu sớm thì trong sáng tốt đẹp đấy nhưng cũng đã định là sẽ có rất nhiều trông gai và lận đận.

Khi không thể không rời khỏi nhau, mấy ai có thể vì cậu (cô) mà vứt bỏ tiền đồ của mình đây? Cho dù từ bỏ thì đã làm sao, hiện thực so với truyện cổ tích tàn khốc hơn nhiều, một thiếu niên choai choai không có cách nào nắm giữ toàn bộ cuộc đời của bản thân được.

Đương nhiên Doãn Tu Trúc là ngoại lệ, nhưng đâu có ai biết hắn đã phải trả giá bao nhiêu, chịu đựng thế nào, trải qua những gì.

Hai chữ Tề Mộ cơ hồ đã trở thành chấp niệm của hắn, lại không phải là thứ mà các thiếu niên sống vô tư vô tư có thể tưởng tượng được.

Cách kì thi lên cấp III còn 3-5 ngày nữa, một câu nói vô tâm vô phé của Hứa Tiểu Minh đã nhắc nhở Doãn Tu Trúc.

Buổi trưa bốn người cùng nhau ăn cơm, Phương Tuấn Kỳ đang cùng với Hứa Tiểu Minh vừa đánh vừa cãi, bỗng nhiên một cô gái trắng trẻo xuất hiện.

Cô gái nhìn có chút nhỏ nhắn nhưng cũng là học sinh lớp 9. Cô cúi đầu, tóc mái che đi đôi mắt, chỉ chừa lại sống mũi thanh tú và bờ môi vì hồi hộp mà run rẩy.

“Phương, Phương Tuấn Kỳ...” Giọng nói của cô gái nhỏ như muỗi kêu.

Phương Tuấn Kỳ sững sờ, quay đầu nhìn cô: “Có chuyện gì sao?”

Cô gái vô cùng xấu hổ, cổ cũng đều đỏ ửng. Cô chìa tay ra, đưa tới một bức thư màu xanh nhạt: “Cái này, cái này cho cậu!”

Phương Tuấn Kỳ theo bản năng nhận lấy phong thư, nhưng vẫn chẳng hiểu mô tê gì.

Cô gái thấy nó đã nhận liền nhanh chóng rời đi, từ đầu đến cuối đều không dám liếc nó một cái.

Tề Mộ hậu tri hậu giác nói: “Cái này... Chẳng lẽ là thư tình trong truyền thuyết à?”

Hứa Tiểu Minh nhảy dựng lên, thò tay cướp lấy bức thư: “Anh mập lợi hại ghê há, lại được một em gái siêu moe thổ lộ!”

Phương Tuấn Kỳ cạ lời: “Lấy cái gì, trả đây”

Hứa Tiểu Minh giơ bức thư lên nhìn nửa ngày, rốt cuộc vẫn không thể mặt dày mà mở ra được, nó cười bỉ ổi hỏi: “Cô gái kia cậu quen hử?”

Phương Tuấn Kỳ cầm lại bức thư, nhét vào trong túi đáp: “Chưa từng thấy.”

“Thế sao cổ lại viết thư tình cho cậu?”

Phương Tuấn Kỳ liếc nhìn nó: “Ai mà biết được.” Dứt lời liền cúi đầu ăn cơm.

Sau khi Hứa Tiểu Minh đánh giá nó một lượt từ trên xuống: “Nhắc mới nhớ... Một năm này anh mập gầy đi không ít đó nha”

Tề Mộ cũng nhìn sang, trầm nghĩ: Gầy đi không ít ở đâu? Quả thực như biến thành người khác luôn rồi nè.

Phương Tuấn Kỳ từ nhỏ chính là một bé mập, béo béo trắng trắng, suốt ngày đi theo sau Hứa Tiểu Minh, rất không gây chú ý.

Thế mà từ khi lên sơ trung, nó bắt đầu trở mã. Hai năm trước vẫn chỉ cảm thấy nó đang cao lên mà thôi, năm nay lại hoàn toàn lột xác, trực tiếp gầy đi ba bốn vòng, trở thành một thiếu niên anh tuấn.

Hứa Tiểu Minh nhìn nó một hồi lâu mới lên tiếng: “Có câu nữ đại thập bát biến (*), anh Mập của tớ thay da đổi thịt như xài tà thuật Châu Á ấy”

(* nữ đại thập bát biến: sự thay đổi của về tính cách lẫn ngoại hình của thiếu nữ trong độ tuổi dậy thì)

Phương Tuấn Kỳ nghiêng đầu nhìn nó.

Hứa Tiểu Minh giả mù sa mưa: “Chẳng trách lại được người khác thổ lộ, anh mập đẹp trai như vậy, đến tớ còn muốn tỏ tình nữa là” Đáng tiếc chất giọng của nó lại chưa đến kì lạ, chứng tỏ rõ ràng cho sự không cam tâm, thương xót một soái ca như nó lại không được ai đưa thư tình.

Tề Mộ buồn bực nói: “Cũng sắp tốt nghiệp rồi, sao bây giờ mới chịu bày tỏ?”

Hứa Tiểu Minh kinh nghiệm đầy mình bèn lập tức đứng ra giải thích: “Bởi vì sắp tốt nghiệp nên mới dám tỏ tình, biết chắc sẽ không bị trêu chọc nữa cho nên muốn nói ra tình cảm ở trong lòng, sau này mới không cảm thấy nuối tiếc.”

Tề Mộ mặt đầy tiếp thu: “Ra là vậy à.”

“Chính xác” Hứa Tiểu Minh đảo mắt, lại nói, “Anh Mộ cứ chờ xem, tớ có linh cảm rằng cậu cũng sẽ nhận được một đồng thư tình.”

Tề Mộ không theo kịp mạch não của nó: “Tại sao?”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Cậu không biết à, trong trường có rất nhiều nữ sinh thầm mê cậu, thế nhưng vẫn không dám tới gần cậu. Hiện tại sắp tốt nghiệp rồi, mấy cô ấy cũng không cần phải sợ gì nữa nên chắc chắn sẽ nói rõ tâm ý với cậu!”

Tề Mộ: “Có quỷ mới tin cậu”

Hứa Tiểu Minh bị nghi ngờ uy tín, hết sức không phục: “Nếu không cậu cứ chờ xem, kỉ lục chưa bao giờ được ai tỏ tình của cậu sắp bị đập đổ rồi”

Nó vừa nói xong Tề Mộ lại càng cảm thấy chán nản hơn, cậu sờ mũi một cái nói: “Đúng thế, lớn đến thế này rồi còn chưa được ai tỏ tình đây”

Doãn Tu Trúc chỉ ngồi nghe từ nãy đến giờ không khỏi siết chặt đôi đũa.

Tề Mộ xưa nay chưa từng được ai bày tỏ, nếu chờ thêm chút nữa, cơ hội này sẽ bị người khác đoạt đi mất.

Vừa nghĩ tới việc có người bày tỏ tâm ý với Tề Mộ, cũng là người đầu tiên trong đời Tề Mộ, Doãn Tu Trúc liền cảm thấy vô cùng rối loạn, thùng dấm chua 15 năm cứ thế đổ lênh láng.

Làm sao bây giờ? Doãn Tu Trúc khẽ động, nghĩ ra một cách.

Ngày hôm sau, trên mặt bàn của Tề Mộ có nhiều hơn một bức thư màu hồng.

Hứa Tiểu Minh gào thét: “Ông đây không phải là nhà tiên tri mà, sao phán chuẩn dữ vậy trời”

Tề Mộ: “...” Đúng là có người thích cậu sao?

38. Chương 38

Hứa Tiểu Minh tiến lên muốn đoạt lấy phong thư. Tề Mộ không phải là Phương Tuấn Kỳ, cậu nhanh tay nhanh mắt, lập tức liền đem bức thư màu hồng trên bàn nhét vào trong cặp.

Hứa Tiểu Minh gào khóc: “Cho tớ xem một chút đi mà, nhỡ đâu không phải đưa cho cậu mà là dành cho tớ, chỉ có điều lại để nhầm chỗ thì sao.”

Tề Mộ không thèm để ý đến nó.

Trong lòng đồng chí Hứa Gà Con vô cùng bất bình: Hôm qua Phương Tuấn Kỳ nhận được thư tỏ tình, hôm nay thì đến lượt Tề Mộ. Dựa vào cái gì mà nó lại không được đưa một cái nào? Rõ ràng so với bọn họ thì nó mới là người muốn thoát kiếp FA nhất, thế mà các nữ sinh lại không hiểu, không thèm một bạn trai ưu tú như nó mà tỏ tình với đám người không hiểu tình thú này làm gì!

“Anh Mộ à, cho tớ xem một chút đi mà. Tớ chỉ ngắm tẹo thôi, nhất định sẽ không mở ra.” Hứa Tiểu Minh vẫn chưa từ bỏ ý định “Màu hồng đó nha...Hôm qua cái của Phương Tuấn Kỳ là màu xanh biển, cho nên em gái gửi cho cậu bức thư này chắc chắn sẽ ngọt ngào hơn, như vị dâu tây chẳng hạn.”

Tề đại ca có chút xấu hổ: “Xôi xéo đi, thư từ là chuyện riêng tư, ngay cả việc này mà cậu cũng không hiểu à?”

Hứa Tiểu Minh bĩu môi, đúng lúc nhìn thấy Doãn Tu Trúc đi đến, nó liền đùa giỡn nói: “Tề Mộ nhận được thư tình rồi! Nhất định là do hôm qua tớ cho cậu ấy uống một ngụm sữa tươi mới có thể dẫn một cô bạn gái nhỏ đến, trời ạ...” Hứa Tiểu Minh ảo não nói, “Tại sao tớ không tự uống nhỉ?” Như vậy hôm nay nó sẽ có bạn gái rồi.

Không biết tại sao khi nhìn thấy Doãn Tu Trúc tới gần, Tề Mộ lại có chút không tự nhiên.

Doãn Tu Trúc nhìn về phía cậu.

Tề Mộ lên tiếng: “Đừng nghe Hứa Tiểu Minh nói hươu nói vượn.”

Hứa Tiểu Minh tức giận đáp: “Chẳng nhẽ cậu không nhận được thư tình?”

Khóe mắt Tề Mộ liếc nhìn Doãn Tu Trúc, nói với Hứa Tiểu Minh: “Chẳng qua là một phong thư, nội dung cũng chưa xem, sao cậu cứ như biết tuốt rồi thế”

Hứa Tiểu Minh lầu bầu: “Bức thư màu hồng... Ngoại trừ thư tình thì còn có thể cái gì?”

Tề Mộ để cặp sách xuống, nhắc nhở: “Tĩnh lại đi, lão Tôn tới rồi, cậu muốn bị phạt đứng à?”

Hứa Tiểu Minh vẫn rất kinh sợ —— thư tình còn chưa lấy được mà đã bị phạt đứng thì cũng quá thiệt thòi. Trời nóng như vậy, ai lại muốn ra ngoài tắm nắng làm chi?

Cuối cùng cũng được yên tĩnh, Tề Mộ thấp giọng hỏi Doãn Tu Trúc: “Sao muộn như vậy mới tới?”

Thật ra Doãn Tu Trúc đã đến sớm hơn bất kỳ ai, hắn vào phòng học đặt bức thư xuống rồi đi ra ngoài, ở đó một lúc lâu, nhìn thấy Tề Mộ tiến vào lớp mới trở về.

Đương nhiên là hắn không nói với Tề Mộ chuyện này, chỉ có thể đổi chủ đề.

Doãn Tu Trúc nhỏ giọng hỏi: “Có người viết thư cho cậu à?”

Tề Mộ hơi do dự một chút mới lấy phong thư màu hồng nhặt trong cặp sách ra: “Không biết ai để ở chỗ này, chắc là không phải cho tớ đâu”

Doãn Tu Trúc nói: “Đặt ở trên bàn của cậu, sao lại không phải đưa cho cậu được?”

Tề Mộ gãi đầu một cái, không đáp. Chỉ là trong lòng có hơi biệt nữ: *Kỳ ghê, sao lại viết cho mình nhử.*

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Không mở ra xem sao?”

Tề Mộ lắc đầu trả lời: “Thôi.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc chợt căng thẳng: “Tại sao không?”

Tề Mộ nói: “Có biết bên trong viết cái gì đâu?”

Doãn Tu Trúc: “Mở ra xem không phải sẽ biết sao?”

Tề Mộ cân nhắc một chút, bèn bảo: “Biết rồi thì phải làm sao đây?”

Tim Doãn Tu Trúc đập thành thịch.

Tề Mộ nói: “Nếu như trong này là tâm ý của người khác, sau khi tớ đọc xong lại không có cách nào đáp lại cô ấy, thế chẳng phải không hay lắm sao?”

Lông mi của Doãn Tu Trúc khẽ run: “Nếu cậu ta (*) viết thư cho cậu thì đó chính là muốn để cậu biết được tấm lòng của mình. Dù cho cậu không thể trả lời, cậu ta cũng vẫn hi vọng cậu sẽ hiểu.”

(Ở đây Doãn Tu Trúc vẫn dùng đại từ nhân xưng ngôi thứ ba số ít dành cho nam)*

Doãn Tu Trúc nói nghe cũng hợp lý, nhưng Tề Mộ có chút mâu thuẫn, cậu phiền muộn đáp: “Thật là phiền phức.”

Doãn Tu Trúc dường như lơ đãng nói: “Cậu thực sự không tò mò à? Có lẽ là một cô gái rất xinh đẹp viết cho cậu, biết đâu sau này cậu gặp được rồi cũng sẽ thích cậu ta, biết đâu cậu...”

Hắn vừa nói vừa khiến cho tim phổi mình như vỡ tung — rõ ràng chỉ là một câu chuyện không có thật, lại trở thành một lưỡi dao vô hình, không chút lưu tình đâm thẳng vào đầu quả tim hắn.

Bây giờ có thể là không thật, nhưng sau này ngày đó sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Tề Mộ cắt ngang lời hắn: “Tớ sẽ không đáp ứng đâu”

Doãn Tu Trúc quay phắt đầu về phía cậu: “Tại sao?”

Tề Mộ bị hấn hỏi đến sững sờ, đáp: “Còn tại sao gì nữa? Chưa nói với nhau câu nào, làm sao mà thích được?”

Doãn Tu Trúc kim lòng không đành lại hỏi cậu: “Vậy cậu cảm thấy như thế nào mới là thích?”

Tề Mộ trả lời: “Cần phải quen biết từ lâu này, hiểu nhau này, nói chung...” Cậu nói mãi, phát hiện bản thân không hề có kinh nghiệm gì, căn bản chẳng biết nói sao nữa nên liền im bặt “Dù sao cũng không phải như thế kia!”

Doãn Tu Trúc cũng không thể hỏi thêm, hấn liếc mắt nhìn lá thư đó, vẫn hi vọng Tề Mộ có thể mở ra xem một chút.

Nếu như Tề Mộ nhất định sẽ được người khác tỏ tình thì hấn mong muốn người đầu tiên sẽ là hấn. Cho dù là dùng cách thức không có dũng khí thế này.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Cậu vẫn nên đọc qua thì hơn. Nếu cậu ta viết xong, lấy hết can đảm đưa cho cậu thì chính là hi vọng cậu có thể thấy được. Cậu không trả lời cậu ta cũng không sao, nhưng ít nhất cũng phải cho cậu ta có cơ hội biểu đạt tâm ý”

Câu nói này của hấn đã thuyết phục được Tề Mộ.

Tề Mộ đáp: “Cũng đúng, dù thế nào thì tớ cũng phải tôn trọng tấm lòng này của cô ấy. Mặc dù không thể đồng ý, cũng có thể nói rõ ràng trước mặt cô ấy vào một ngày nào đó!”

Tim Doãn Tu Trúc bị đâm thêm một nhát: Tuy rằng hấn không thể nào tỏ tình với Tề Mộ, thế cho nên Tề Mộ cũng không có cơ hội thăng thưởng từ chối hấn.

Mà trong lúc hoảng hốt Doãn Tu Trúc vẫn thấy được tình cảnh đó.

Thực là vừa đơn giản lại tàn khốc.

Sau khi quyết định Tề Mộ cũng không do dự nữa, cậu mở phong thư ra, thấy được tờ giấy viết thư sạch sẽ ở bên trong.

Mặc dù cậu không biết người viết thư cho mình là ai, nhưng phong thư và giấy viết đều biểu hiện chủ nhân của nó là một người có suy nghĩ vô cùng tinh tế, là một cô gái ưa sạch sẽ.

Bất quá đây cũng không phải là đặc thù riêng biệt của nữ sinh. Doãn Tu Trúc là nam mà còn sạch sẽ ngăn nắp hơn bất cứ người nào. Nếu như Doãn Tu Trúc phải viết thư cho ai, nhất định cũng sẽ cẩn thận như thế này.

Không hiểu tại sao trong đầu Tề Mộ lại xuất hiện một ý nghĩ cực kì hoang đường —— *nếu như phong thư này là do Doãn Tu Trúc viết.*

Làm sao có thể! Mặt Tề Mộ có chút nóng, cảm thấy bản thân quá không biết xấu hổ. Cậu thở hắt một hơi, quyết định phải cách xa Hứa Gà Con một chút, nhất định là bị lây bệnh của nó rồi!

Mở tờ giấy viết thư ra, Tề Mộ thấy được chữ viết ngay ngắn bên trên, ngay sau đó trái tim cậu dâng lên một cảm giác mát mát không sao diễn tả được.

Nét chữ đẹp nhưng vô cùng xa lạ. Đương nhiên là xa lạ rồi chẳng nhẽ còn có thể là người quen viết à?

Tề Mộ bỗng nhiên không muốn đọc nữa... Cậu nhận ra bản thân căn bản không muốn biết bên trong viết cái gì, cũng không thấy tò mò chút nào. Cậu lén lút nhìn sang phía Doãn Tu Trúc một cái, phát hiện hắn đang làm đề.

Tề Mộ nghĩ lại những gì Doãn Tu Trúc đã nói, nhận ra mình cần phải tôn trọng người viết thư, vì vậy lại kiên nhẫn đọc.

Doãn Tu Trúc ngồi ở bên cạnh cậu bề ngoài thì như đang làm bài thi, nhưng thật ra ngòi bút vẫn dừng lại ở một câu chưa rời khỏi. Đừng nói là làm bài, căn bản ngay cả đề hắn cũng xem không hiểu.

Tề Mộ đang đọc thư. Doãn Tu Trúc vừa thở phào nhẹ nhõm, vui mừng vì cuối cùng cậu cũng chịu xem; vừa thấy rất khó chịu, không biết Tề Mộ sẽ có tâm trạng như thế nào sau khi đọc xong bức thư này?

Cậu sẽ nảy sinh lòng hiếu kỳ với nữ sinh chưa từng tồn tại ấy sao?

Cậu sẽ vì phong thư đó mà muốn biết cô gái kia là ai ư? Hoặc nói cậu không hề có hứng thú với bức thư, thậm chí là còn cực kì chán ghét?

Bất kể kết quả như thế nào, Doãn Tu Trúc đều không vui.

Hắn hi vọng Tề Mộ sẽ thích nội dung bức thư, nhưng lại không hi vọng Tề Mộ thấy xúc động sau khi đọc xong.

Tâm tình mâu thuẫn khiến cho hắn vô cùng đau khổ, cuối cùng cũng là gieo nhân nào thì gặt quả nấy.

Tề Mộ đọc hết một lượt liền sững sờ.

Doãn Tu Trúc giả vờ mình vừa làm xong một đề, quay đầu nhìn cậu: “Thế nào?”

Tề Mộ: “Cô ấy không có để lại tên”

Doãn Tu Trúc nói: “Đã tỏ tình với cậu rồi mà không viết tên sao?”

Tề Mộ nhăn mặt, giải thích: “Cô ấy nói tuổi của hai đứa còn quá nhỏ, cố mong rằng sau này có thể nói cho tớ biết cô là ai.”

Doãn Tu Trúc đương nhiên biết nội dung bức thư là gì, dù sao cũng là do chính hắn tự viết, hầu kết hắn trượt lên xuống, hỏi Tề Mộ, “Vậy cậu nghĩ thế nào?”

Tề Mộ do dự một chút, cười đáp: “Rất thú vị.”

Doãn Tu Trúc nghe cậu nói như vậy, trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu, hắn lên tiếng: “Nếu như sau đó cậu ta tìm cậu? Cậu...”

Tề Mộ trả lời: “Tớ sẽ nói cảm ơn cô ấy, tuy rằng tớ không có cách nào đáp lại, nhưng nhất định phải cảm tạ sự nghiêm túc này của cô ấy.”

Doãn Tu Trúc không thể miêu tả rõ tâm tình bây giờ của mình.

Sau khi hết giờ học, Hứa Tiểu Minh cực kì tò mò, sắp tới hỏi chuyện thư tình.

Tề Mộ hiểu rất rõ tính cách nó, nếu không nói ra thì có thể nó sẽ vẫn tiếp tục dính lấy như thiêu thân. Tề Mộ bèn tóm tắt đơn giản vài ba câu cho nó nghe.

Hứa Tiểu Minh kinh ngạc: “Thế mà không để lại tên á?”

Tề Mộ lắc đầu một cái.

Hứa Tiểu Minh bối rối “Vậy tại sao lại đưa thư tình cho cậu, có ý nghĩa gì đâu?” Tên cũng không thèm viết, tính là tỏ tình thế nào được?

Tề Mộ biết bằng niềm tin à.

Hứa Tiểu Minh bỗng nhiên bộc phát trí tưởng tượng phong phú, nói: “Hay là cô biết cậu chưa từng được tỏ tình, cho nên muốn trở thành người đầu tiên đưa thư tình cho cậu.”

Tề Mộ cười, mắng nó “Nói vớ vẩn gì thế? Cậu có thể bịa ra một câu chuyện như vậy sao không đi viết tiểu thuyết luôn đi?”

Hứa Tiểu Minh bị não bở của chính mình làm cho cảm động: “Trời ơi anh Mộ, người này đối với cậu tình sâu như biển, nhiều năm sau e rằng cậu sẽ phải ngã vào vòng tay người ta mất”

Tề Mộ đấm nó một phát: “Cậu nói vậy là sao? Tính nguyên rửa tở hả?”

Hứa Tiểu Minh cố ra vẻ thần bí: “Không, tớ chỉ đang tiên đoán mà thôi!”

Tề Mộ: “Tớ thấy cậu đang ngựa đón thì có”

Nhà tiên tri Gà Con gào khóc: “Quân tử động thủ bất động khẩu...”

Hai người bọn họ cười đùa cợt nhả với nhau, lại khiến lưng Doãn Tu Trúc cứng nhắc.

—— Hứa Tiểu Minh vô tình nói ra chân tướng.

Buổi tối sau khi về nhà, Tề Mộ vào phòng mình, lấy lá thư đó ra xem.

Ánh đèn trong phòng rất sáng, chiếu vào mặt giấy viết thư làm cho hoa văn trên đó hiện lên rõ ràng.

Nội dung bức thư cũng không nhiều, chỉ nói là cô ấy thích cậu nhưng không muốn quấy rầy cuộc sống của cậu, cũng không muốn tuổi còn nhỏ đã thăng thấn với cậu. Cô muốn chờ, chờ đến thời điểm hợp lí hơn sẽ dùng dáng vẻ trưởng thành hơn đi đến trước mặt cậu.

Tề Mộ đọc đi đọc lại, không thể nói bản thân có tâm trạng như thế nào. Cậu chỉ là muốn đọc, lướt qua lướt lại mà đọc, phẳng phất muốn tìm thấy chút gì đó sau từng con chữ này..

Cho đến khi...

Tề Mộ đột nhiên ngồi dậy, bàn tay vì dùng sức quá nhiều mà trở nên trắng bệch.

Cuối bức thư là một dấu chấm, rất tròn, như thể được in ra vậy.

Trước đây không lâu Hứa Tiểu Minh còn phun tào: “Bài văn này Doãn Tu Trúc không xài máy đánh chữ á?”

Tề Mộ không muốn nghe: “Cậu không viết được thì cũng đừng oán thầm người khác như vậy.”

Hứa Tiểu Minh nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, chỉ vào dấu chấm câu nói với Tề Mộ: “Cậu xem

nè, dấu chấm này còn có thể tròn hơn được nữa không? Đây thực sự là người vẽ hả? Cậu vẽ cho tớ nhìn thử coi!”

Tề Mộ nhìn dấu chấm nhỏ kia, chỉ cảm thấy đáng yêu vô cùng, cậu hừ một tiếng nói: “Đừng có mà không ăn được nho liền nói nho chua.”

Quả thật là có chút chua: “Người với người, đúng là làm nhau tức chết mà.”

Tề Mộ vô cùng vinh dự, vui vẻ đến xem Doãn Tu Trúc viết văn, phát hiện hần đúng thật là cẩn thận đến mức ngay cả dấu chấm cũng giống như được in lên.

Vừa nghĩ tới Doãn Tu Trúc lén lút ở nhà tập viết dấu chấm câu, cậu liền không nhịn được mà thấy buồn cười—— *Thật là đáng yêu!*

Cho nên khi Tề Mộ nhìn thấy dấu chấm trong bức thư kia thì không thể rời mắt nổi.

Cậu biết cái này không thể nào là do Doãn Tu Trúc viết, nhưng bởi vì trong thư có nét giống mà tâm trạng cậu liền thay đổi. Cậu càng xem càng thấy vừa mắt, càng đọc càng cảm thấy nội dung rất thú vị, càng nhìn dấu chấm nhỏ kia càng thấy...Đáng yêu.

Vốn dĩ cậu muốn vứt phong thư này đi mà bây giờ lại lôi chiếc hộp dưới gầm giường ra, cất nó vào.

Bởi vì dấu chấm nhỏ này mà giữ lại.

Sóng gió thư tình cứ như vậy trôi qua, ngay sau đó là phải nghênh đón kì thi tốt nghiệp.

Hôm cậu đi thi Kiều Cẩn tự mình xuống bếp, làm hai quả trứng chần và một cái bánh quẩy.

Tề Đại Sơn cười ha ha: “Con trai, con cũng đừng phụ lòng mong đợi của mẹ con đó”

Tề Mộ cạ lời: “Mẹ, con phải ăn cái này à?”

Kiều Cẩn nói: “Bà nội con trước đây nấu cho mẹ như thế này, mỗi lần ăn đều phát huy cực kỳ tốt, con cũng phải cố gắng lên, thi thật tốt vào!”

Tề Mộ nhìn cái bánh quẩy gầy gò ốm yếu kia rồi lại quả trứng trần xinh xắn, đáp: “Mẹ, mẹ muốn con chết đói phải không!”

Kiều Cẩn: “...”

Tề Đại Sơn cười ngất: “Hôm nay thi tận hai môn, đây là muốn song bách (*)rồi.”

*(*Song bách: đôi trăm/200. Ý là mong Tề Mộ thi hai môn mỗi môn đạt 100 điểm)*

Tề Mộ trừng mắt với cha mình: “Hai cái bánh quẩy, bốn quả trứng trần có thể lấp đầy bụng à?”

Tề Đại Sơn nói: “Vì điểm tối đa, đôi tí có làm sao!”

Tề Mộ tức giận làm liều, một ngụm ăn sạch miếng sandwich trong tay Tề Đại Sơn.

Tề Đại Sơn phát hỏa: “Đó là sandwich tình yêu mẹ con làm cho ba, thằng nhóc này lại dám cướp!”

Kiều Cẩn không lên tiếng: *Hai cha con này lại làm loạn rồi...*

Sau đó Tề Mộ ăn hai bát mì kèm một cái xúc xích, miễn cưỡng tích góp được 100 điểm.

Kiều Cẩn tâm tình phức tạp: “Mộ Mộ sau này sẽ không lớn thành bé mập đấy chứ, ăn giỏi quá!”

Tề Đại Sơn nói: “Này tính là gì? Hồi bằng tuổi nó một lúc anh có thể ăn được 6 cái bánh bao”

Kiều Cẩn: “...”

Kiều nữ sĩ quay trở lại nhà bếp thì phát hiện, ô, trứng chần đâu? Chẳng nhẽ Tề Mộ cũng không buông tha cả hai quả trứng? Tuổi dậy thì thật đáng sợ, đặc biệt là cái dạ dày...

Thật ra Tề Mộ không ăn, cậu tìm một cái hộp rồi đặt hai quả trứng chần và một cái xúc xích vào trong.

Sau khi tới phòng thi, cậu liếc một cái đã thấy Doãn Tu Trúc, bèn gọi hân: “Tới đây”

Doãn Tu Trúc chuẩn bị gọn gàng ra trận, chỉ cầm theo hai cây bút, ngay cả tẩy cũng không mang—— học thần là như vậy đó, đến cả tờ đáp án cũng không tô sai được.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Mang đủ đồ dùng chưa?”

Tề Mộ đeo cặp sách lên một bên vai, đồ đạc vô cùng đầy đủ, cậu nói: “Yên tâm, không thiếu thứ gì hết.” Nói xong cậu liền mở cặp, lấy ra một chiếc hộp “Ăn sáng không? Nếu chưa ăn thì mau ăn lúc còn nóng đi nè”

Doãn Tu Trúc ngẩn ngơ: “Đây là...”

Tề Mộ cười hì hì đáp: “Mẹ tớ làm trứng chăn và xúc xích, ăn xong sẽ thi được 100 điểm”

Trong lòng Doãn Tu Trúc cảm thấy ấm áp: “Cậu ăn chưa?”

Tề Mộ trả lời: “Tớ có ăn hay không thì cũng thế, cậu ăn mới có tác dụng.”

Doãn Tu Trúc còn muốn nói, Tề Mộ đã bảo: “Tớ vất vả lắm mới mang được đến đây, chốc nữa nguội rồi sẽ mất ngon đó.”

Doãn Tu Trúc không nỡ lãng phí tấm lòng của Tề Mộ, vội vàng đáp: “Được.”

Kiều Cẩn là người mười ngón tay không dính nước, một năm cũng chỉ có mấy lần xuống bếp, bà làm cơm mùi vị cũng được, chỉ là quá đề cao chủ nghĩa hình thức ví dụ như quả trứng chăn này tròn ơi là tròn, trông cũng rất đẹp mắt, nhưng lại hơi nhỏ, đám nhóc có thể ăn một lúc 10 quả cũng được.

Cũng chính vì nó nhỏ nên Tề Mộ mới mang nó đến, như vậy cho dù Doãn Tu Trúc có ăn sáng rồi cũng vẫn đủ sức ăn thêm.

Doãn Tu Trúc mở nắp hộp ra, vừa định xiên một quả trứng trần thì Tề Mộ đã nói: “Ăn xúc xích trước đi.”

Doãn Tu Trúc: “Hả?”

Tề Mộ nhe răng nanh nhỏ: “Một trăm điểm thì phải ăn từ số 1, ăn số 0 trước sao được? Cậu muốn thi được 1 điểm à!”

Doãn Tu Trúc nghiêm túc gật đầu: “Được, tớ sẽ ăn xúc xích trước.”

Tề Mộ hài lòng, giương mắt nhìn Doãn Tu Trúc ăn hết.

Doãn Tu Trúc cất hộp đi, nói: “Tớ cầm về rửa sạch rồi trả cho cậu”

Tề Mộ đoạt lại: “Cặp sách cậu còn không mang thì để ở đâu? Chẳng nhẽ dùng nó để trải bài thi?” Nghĩ tới hình ảnh ấy, Tề Mộ không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cậu nhét hộp vào trong cặp sách, vỗ vỗ bả vai hắn: “Cố lên!”

Doãn Tu Trúc cười với cậu: “Ừm!”

Sau khi vào phòng thi, Tề Mộ mới hậu tri hậu giác phản ứng lại: “Trời *** điểm tiếng Anh tối đa là 120, Doãn Tu Trúc chỉ thi được 100 điểm không phải sẽ loạn sao?” Cậu dành được 100 điểm là đã vượt xa mức bình thường, Doãn Tu Trúc thi được 100 chẳng phải sẽ rơi xuống thần đàn à?

Cậu nhanh chóng nhắn tin cho Doãn Tu Trúc, giải thích một chút.

Doãn Tu Trúc rất nhanh đã trả lời: “Cậu muốn tớ thi được bao nhiêu điểm?”

Câu hỏi này là sao? Tề Mộ vui vẻ đáp: “Chẳng nhẽ tớ bảo cậu thi được bao nhiêu thì cậu sẽ thi được bấy nhiêu hả?”

Doãn Tu Trúc: “Cứ thử xem.”

Tề Mộ cảm thấy Tiểu Trúc tử bắt đầu khoe khoang quá trớn, cậu nói: “Ok, anh đây sẽ thử một chút, nếu như cậu thi được, tớ sẽ đáp ứng một tâm nguyện của cậu!”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Một lời đã định.”

Tề Mộ thấy hần bình tĩnh như thế liền bị khơi dậy ý chí chiến đấu: “Vậy nếu không thành công thì tớ phải phạt cậu mới được!”

Tay cầm điện thoại của Doãn Tu Trúc run lên: “Ừm.”

Tề Mộ gửi tin nhắn xong lại có chút hối hận, cậu nói: “Được rồi được rồi, giỡn thôi, cậu đừng có áp lực quá. Nếu thi không tốt thì anh đây cũng có thể thỏa mãn tâm nguyện của cậu mà” Chẳng nhẽ Doãn Tu Trúc có chuyện gì muốn làm sao? Cứ nói là được rồi, cậu nhất định sẽ đáp ứng mà!

Yết hầu Doãn Tu Trúc khô khốc, cũng may qua điện thoại di động thì Tề Mộ sẽ không biết, hần đáp: “Tớ lớn hơn cậu một tuổi.”

Tề Mộ chớp mắt.

Doãn Tu Trúc gửi tới tin nhắn thứ hai: “Nếu như tớ thi được số điểm cậu viết ra thì sau này cậu gọi tớ là anh có được không?”

Tề Mộ nhìn chằm chằm tin nhắn, trong lòng khẽ run. Wtf!

Thời điểm công bố thành tích, điểm của Doãn Tu Trúc có thể nói đã trở thành truyền kì.

Ngoại trừ văn học tổng hợp (*) vì để trống mất hai câu nên bị trừ 5 điểm, các môn khác đều được điểm tối đa.

*(*Văn học tổng hợp là bài thi gồm 3 môn lịch sử – chính trị – địa lý)*

Người khác không biết nhưng Tề Mộ lại rõ ràng, số điểm mà cậu gửi cho Doãn Tu Trúc chỉ có văn học tổng hợp là bớt đi 5 điểm.

Nếu như không phải cái miệng tiện của cậu thì, thì Doãn Tu Trúc đã được điểm tối đa ở tất cả các môn sao?

Đây chính là kì thi tốt nghiệp đó người anh em, sao lại biến thành trò đùa thế này? Nhưng mà cúi đầu nhìn điểm của bản thân, trong nháy mắt Tề đại ca cảm thấy đâu mới là nơi của người trần mắt thịt. Khoan đã, trước mắt Tề mộ tối sầm lại — *chẳng nhẽ lên cấp III cậu phải gọi Doãn Tu Trúc là anh à?*

39. Chương 39

Sau khi tốt nghiệp, bốn người họ tụ tập lại một chỗ.

Lúc vào chỗ ngồi Hứa Tiểu Minh bèn sắp lên người Tề Mộ, nói: “Anh Mộ, tụi mình ngồi chung đi”

Tề Mộ không biết nó phát bệnh gì: “Làm sao?” Cậu mới không thêm ngồi cạnh nó, cái tên này chẳng khi nào yên tĩnh cho nổi, ăn bữa cơm cũng khua tay múa chân, ngồi kế bên thì không khác gì phải nhặt cơm thừa của nó.

Hứa Tiểu Minh lại nhất quyết bám lấy, chỉ nghe thấy nó chưa xốt nói: “Hai người bọn họ là đại thần lớp 1 và lớp 2 còn tụi mình là gì? Đừng tự làm xấu mặt mình đã tốt lắm rồi”

Tề Mộ cực kì khinh bỉ nó: “Cậu chỉ có chút ít tiền đồ này thôi à”

Hứa Tiểu Minh không phục: “Đều là anh em tốt, dựa vào cái gì mà hai người bọn họ được bay lên trời, còn tụi mình lại phải bò dưới đất!”

Tề Mộ tức giận lên tiếng: “Vậy lúc các cậu ấy làm bài thi, ôn đề thì cậu đang làm gì?”

Hứa Tiểu Minh: “...” Chơi game, xem hoạt hình, trêu gái. Nói chung ngoại trừ học ra thì cái khác đều đã

làm hết cả!

Hứa Tiểu Minh vẫn không cam tâm: “Anh Mộ, sao cậu lại đứng về phía bọn họ! Chúng ta mới là một đội cơ mà!”

Tề Mộ huých cùi chỏ vào người nó: “Cậu tự chơi một mình đi, tớ cũng không muốn thông đồng làm bậy với cậu đâu” Dứt lời cậu ngồi xuống bên cạnh Doãn Tu Trúc.

Hứa Tiểu Minh tức đến đau thấu cả tâm can, tự ôm tự khóc không thành tiếng: “Cậu chỉ thích Doãn Tu Trúc, cũng chỉ yêu có mình cậu ấy thôi, căn bản cậu không yêu tớ chút nào!”

Ba người còn lại: “...”

Hứa Tiểu Minh bật mode ảnh đế, càng gào càng khoái: “Trong lòng cậu, trong mắt cậu đều là Doãn Tu Trúc, thế còn tớ thì sao? Đến cùng tớ là gì đối với cậu đây? Hức hức hức”

Nó bắt đầu nói nhảm nhiều đến mức khiến trái tim Doãn Tu Trúc cảm thấy ngứa ngáy, hần quay đầu liếc nhìn Tề Mộ.

Tề Mộ dở khóc dở cười, cũng đang rất ngứa tay, muốn dằn cho con gà con này một trận.

Phương Tuấn Kỳ liếc mắt sang phía Hứa Tiểu Minh, cười khẩy: “Cậu nghĩ là mình đủ trình sao? Hức hức cái quái gì.”

Hứa Tiểu Minh: “...” Không diễn nữa, trước tiên phải bạo lực gia đình cái đã.

Hai người bọn họ lao vào đánh nhau, Tề Mộ cũng không tiện ra tay, cuối cùng còn phải can ngăn, bảo: “Được rồi được rồi, đừng cãi nhau nữa.”

Hứa Tiểu Minh tức giận đến đau trứng, nói với Tề Mộ: “Anh Mộ cậu phải làm chủ cho tớ, tớ từ nhỏ đã bảo vệ tên mập này thế mà mắt trước mắt sau nó đã bắt nạt tớ, đúng là đồ bạch nhãn lang!”

Tề Mộ thâm nghị: “Còn không phải do cái miệng tiện thích trêu chọc người khác của cậu à!”

Dường như tâm trạng Phương Tuấn Kỳ cũng không quá tốt, im lặng không nói mà ngồi một chỗ uống nước, không thèm nhìn ai hết.

Lúc này Doãn Tu Trúc lên tiếng, hỏi Hứa Tiểu Minh: “Cậu phải xuất ngoại à?”

Một câu nói đã khiến Hứa Tiểu Minh im như thóc.

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Quyết định rồi?”

Hứa Tiểu Minh nhảy mắt trở nên ủ rũ, cắn cắn ống hút: “Tớ chính là một lá cải thìa, không ai thương cũng không ai yêu.”

Tề Mộ: “Nói tiếng người đi.”

Hứa Tiểu Minh khóc hu hu: “Cha tớ chính là bạo quân, là kẻ độc tài, là Hitler! Tớ đã nói tớ không muốn xuất ngoại, ông ấy vẫn lừa tớ đi làm thủ tục!”

Tề Mộ lại tò mò vấn đề khác, cậu quay đầu nhìn Doãn Tu Trúc: “Làm sao cậu biết?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Ngày hôm qua tớ gặp bác Hứa, nói chuyện một hồi thì bác ấy có nhắc đến.”

Tề Mộ cũng có chút đau lòng thay Hứa Tiểu Minh, thằng nhóc này thật đáng thương, cha ruột nói với người khác cũng không nói với nó.

Hứa Tiểu Minh chán nản cúi đầu: “Tớ cũng không muốn xuất ngoại đâu, nhưng mà tớ...”

Nó rất sợ cha. Hứa Hạng Hữu cũng sắp 60, mặc dù đến tuổi trung niên mới có con, rất thương Hứa Tiểu Minh nhưng lại gia trưởng phong kiến nói một không hai. Chuyện nhỏ thì ông có thể dung túng Hứa Tiểu Minh càn quấy, cũng không bắt nó phải gặt hái được nhiều thành công gì, nhưng một vài chuyện đại sự lại trực tiếp bỏ qua quyết định của Hứa Tiểu Minh, căn bản không thêm hỏi ý kiến của nó.

Tề Mộ cũng biết rõ tình huống gia đình nó, chẳng trách Hứa Thịnh Nguyên suốt ngày cãi nhau với cha mình. Có người cha vừa thích kiểm soát lại máy móc như vậy, không phản kháng thì cũng chỉ mất hết tự do.

Hứa Tiểu Minh chính là một con bọ chết, bình thường nhảy nhót đến là vui vẻ, chính sự vừa tới lại như bị đập chết.

Hứa Tiểu Minh nói: “Thành tích thi lên cấp III của tớ quá kém, cha tớ không muốn tớ ở trong nước làm mất hết thể diện.”

Hèn chi nó lại có thành kiến với Doãn Tu Trúc và Phương Tuấn Kỳ như vậy. Ngày thường nó cũng chẳng quan tâm đến điểm số, hôm nay chắc là bị kích động nên mới thế. Nếu thành tích tốt thì nó đã chẳng cần phải ra nước ngoài hay chia tay với đám bạn, lại càng không phải một thân một mình đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Tề Mộ thấy nó như vậy, trong lòng cũng không thoải mái cho lắm, cậu hỏi: “Không có cách nào khác sao?”

“Còn biện pháp nào nữa?” Hứa Tiểu Minh nhìn về phía Tề Mộ, “Nếu tớ có ba như chú Tề thì tốt biết bao!”

Tề Mộ: “...” Đại Sơn thì cực đoạn theo kiểu khác, sáng sớm hôm thi trung khảo còn giấu cột con trai mình không được bình thường đây!

Phương Tuấn Kỳ vẫn luôn trầm mặc đột ngột lên tiếng: “Đừng có nói mấy cái này nữa, chính bản thân cậu vẫn muốn đi chứ gì.”

Hứa Tiểu Minh bùng nổ: “Sao tớ lại muốn đi được!”

Bình thường, phần lớn thời gian Phương Tuấn Kỳ đều bày vẽ “Không thêm chấp” nhưng hôm nay lại hỏa khí ngút trời: “Nếu cậu không muốn đi thì sao không bảo ngay với bác Hứa, chẳng nói chẳng rằng còn ở đây giả mù sa mưa khóc với chả lóc cái gì!”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Tính khí cha tớ thế nào chẳng nhẽ cậu không biết à? Anh của tớ còn chẳng làm được, cậu nghĩ tớ nói sẽ có tác dụng sao!”

“Cái thằng nhát gan!” Từ trước đến giờ Phương Tuấn Kỳ đều chưa từng nặng lời như vậy với Hứa Tiểu Minh “Cậu chính là thử cũng không dám thử, đúng là đồ con rùa rụt đầu!”

Mặt Hứa Tiểu Minh đỏ lên vì tức, nó trừng mắt với Phương Tuấn Kỳ: “Con mẹ nó cậu nói lại câu nữa thử xem!”

Phương Tuấn Kỳ cũng gắt gao nhìn chăm chăm nó: “Tớ nói một vạn lần cũng được, đồ thổ đế, thằng hèn nhát, không tiền đồ...”

Bốp một tiếng, Hứa Tiểu Minh vung tay cho Phương Tuấn Kỳ một cái tát.

Tề Mộ vừa nhìn đã thấy không ổn, đột nhiên đứng dậy cầm lấy cánh tay Hứa Tiểu Minh: “Được rồi được rồi” Thường ngày hai người họ cũng hay đùa giỡn, chỉ là đàn ông thì có thể dùng nắm đấm để giải quyết, tát thì không hay cho lắm. Bất quá Phương Tuấn Kỳ hôm nay như ăn phải thuốc nổ, nói những lời hết sức khó nghe.

Phương Tuấn Kỳ đẩy ghế ra, đứng lên: “Tớ đi về trước.” Dứt lời cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

Hứa Tiểu Minh mắng nó: “Cút! Cả đời này ông đây đếch muốn gặp lại cậu nữa!”

Bước chân Phương Tuấn Kỳ thoáng dừng lại, sau đó càng sải rộng chân, đi nhanh hơn trước.

Hứa Tiểu Minh giận điên lên, viền mắt đỏ ửng.

Tề Mộ liếc mắt ra hiệu cho Doãn Tu Trúc. Hắn gật đầu, đứng dậy đuổi theo.

Tề Mộ ghìm Hứa Tiểu Minh lại, nói: “Đừng có độc mồm như vậy chứ.”

Hứa Tiểu Minh chưa từng thấy tử thân thể này bao giờ? Cả người nó đều sắp bùng cháy luôn rồi, tâm can phồng phều đều như lửa đốt, nóng đến mức làm nó mất sạch lí trí: “Cậu nghe thấy rồi đấy, thằng đó có chịu nói tiếng người đâu!”

Tề Mộ an ủi nó: “Phương Tuấn Kỳ sai, nhưng mà tâm trạng cậu ấy không tốt, cho nên...”

“Tâm trạng không tốt?” Hứa Tiểu Minh càng điên tiết hơn “Thì đúng thứ hai toàn trường mà tâm trạng còn không tốt? Vậy tớ ở hạng thứ hai từ dưới đếm lên không phải nên chết luôn rồi à”

Tề Mộ ngừng lại, đáp: “Cậu ấy chỉ không muốn cậu đi mà thôi”

Không nhắc đến thì không sao vừa động vào Hứa Tiểu Minh lại càng cảm thấy oan ức hơn, nước mắt rơi không ngừng được: “Tớ muốn đi à? Tớ đồng ý xuất ngoại à? Tớ muốn rời khỏi các cậu đến một nơi không hề quen thuộc sao? Điểm tiếng anh của tớ con mẹ nó chỉ có mỗi 50, ra nước ngoài làm sao sống qua nổi một ngày đấy?”

Trong lòng Tề Mộ cũng rất khó chịu, đừng nói đến tình cảm mười mấy năm qua của bọn họ, chỉ nghĩ đến việc phải chia tay bạn học thời sơ trung thì trong lòng đã cảm thấy cực kì không muốn.

Đồng Quý Sinh chính là một ví dụ sờ sờ, sau khi tốt nghiệp tiểu học liền đi Mỹ, một năm có thể trở về mấy ngày đã là tốt lắm rồi.

Hứa Tiểu Minh ở cạnh Tề Mộ cũng chẳng cần mặt mũi nữa, nước mắt rơi không ngừng, hận không thể xả hết oan ức của mình ra: “Tớ có thể làm gì được? Ba với anh tớ ngày nào cũng cãi nhau, hai người bọn họ vừa thấy mặt đã như kẻ thù! Thân thể ba tớ không tốt, âm ỉ với anh tớ xong thì cả đêm đều thấy đau tim. Ông ấy không còn trẻ nữa, năm xưa lại làm việc bất kể ngày đêm, giờ thì hay rồi, nhìn ba như vậy tớ làm sao dám chọc giận ông ấy đây!”

“Phương Tuấn Kỳ nói tớ nhất gan, nhưng đó là ba tớ, tớ làm sao có gan cãi lại được? Nếu như vì nổi cáu với tớ mà xảy ra chuyện gì thì tớ sẽ hận chết chính mình mất!”

Tề Mộ cảm thấy ngũ vị tạp trần, cậu vỗ vỗ vai nó nói: “Thân thể của bác Hứa vẫn rất tốt mà”

Nước mắt của Hứa Tiểu Minh chảy ròng ròng, đem hòn đá đè trong lòng nói ra hết: “Đúng, tớ không cố gắng, cũng biết Phương Tuấn Kỳ hiện tại rất coi thường tớ. Cậu ấy lợi hại, học giỏi, thân hình cao ráo lại

đẹp trai, còn được người ta tỏ tình! Đời nào cậu ấy chịu để mắt đến tớ? Tớ là một phế vật vô dụng, có mỗi việc học cũng không nên thân, chuyện của chính mình cũng không làm chủ được.”

Tề Mộ nhíu mày đáp: “Đừng nói như thế.”

Trong lòng Hứa Tiểu Minh khó chịu muốn chết: “Từ khi lên sơ trung cậu ấy đã dần thay đổi, thật sự là đang coi thường tớ đó.”

Tề Mộ dừng lại, bảo rằng: “Chuyện gia đình Phương Tuấn Kỳ chắc cậu cũng biết một chút nhỉ”

Hứa Tiểu Minh không thể nói thành lời.

Tề Mộ lên tiếng “Phương Tuấn Kỳ cũng không dễ dàng gì, cậu ấy muốn giống cậu lắm chứ, nhưng tình hình gia đình cậu ấy như vậy thì...không thể không tự mình phấn đấu. Dù thế nào đi chăng nữa thì bác Hứa cũng vì muốn tốt cho cậu, còn ba Phương Tuấn Kỳ thì sao? Phá hủy cả công ty, bên ngoài còn có bồ nhí, một trái tim chia thành mấy ngăn, có thể dành cho Phương Tuấn Kỳ bao nhiêu phần đây? Nếu như cậu ấy cũng chơi bời giống cậu thì sau này biết phải làm sao bây giờ?”

Hứa Tiểu Minh biết tình hình nhà họ Phương mấy năm trước đây không ổn định, chỉ là không nghe được nhiều. Chủ yếu là Hứa Hạng Hữu công tư phân minh, chưa bao giờ đem những việc này về nhà nói, Hứa Tiểu Minh có hỏi qua Phương Tuấn Kỳ, Phương Tuấn Kỳ cũng hiểu Hứa Tiểu Minh không giúp được gì, hơn nữa nó lại sĩ diện cho nên không chịu nói ra.

Hứa Tiểu Minh vốn là người có tính trẻ con nhất trong bốn người bọn họ, làm sao có thể nghĩ sâu xa được như vậy.

Tề Mộ lên tiếng: “Đừng giận cậu ấy nữa, cậu ấy chỉ là không nỡ để cậu đi thôi.”

Bên ngoài, Doãn Tu Trúc cũng theo kịp Phương Tuấn Kỳ, hắn hỏi: “Cậu như vậy chẳng phải là muốn đuổi cậu ấy đi à?”

Một câu nói của hắn đã khiến Phương Tuấn Kỳ phải dừng lại, nó nhíu mày đáp: “Tớ có nói gì thì cậu ấy cũng sẽ phải đi thôi.”

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Cứ thế để cậu ấy đi, sau này cả đời cũng không gặp lại nữa sao?”

Phương Tuấn Kỳ cảm thấy rất buồn, nó và Hứa Tiểu Minh chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tình cảm không khác gì anh em như thể tay chân, một người đi rồi thì không khác nào xẻ thịt róc xương.

Phương Tuấn Kỳ mím chặt môi, nói không thành lời.

Doãn Tu Trúc lại bảo: “Cãi nhau cũng vô dụng thôi, nếu cậu không muốn Hứa Tiểu Minh đi thì phải giữ cậu ấy lại.”

Phương Tuấn Kỳ nhìn hần: “Giữ thế nào?”

Doãn Tu Trúc nói cho nó một biện pháp. Phương Tuấn Kỳ sững sờ, lần thứ hai cảm nhận được sự chênh lệch giữa bọn họ và Doãn Tu Trúc.

Cũng 16 tuổi nhưng Doãn Tu Trúc thật giống như chưa từng bị kích động bao giờ, vẫn luôn bình tĩnh nhìn thấu tất cả như một người trưởng thành.

Phương Tuấn Kỳ thở dài: “Do tớ quá xúc động”

Doãn Tu Trúc nói: “Quay về thôi”

Phương Tuấn Kỳ trở lại, Hứa Tiểu Minh thì vẫn còn tức giận: “... Còn khước, cậu ấy nhất định là đang coi thường tớ.”

Phương Tuấn Kỳ: “...”

Hứa Tiểu Minh chưa biết nó đã trở lại, oán hận kêu: “Tớ biết thừa, nếu tớ mà đứng cạnh cậu ấy thì chính là làm ô uế mặt mũi học bá!”

Phương Tuấn Kỳ lạnh giọng lên tiếng: “Vậy thì cậu phải dốc hết sức học cho tốt vào”

Hứa Tiểu Minh sững sốt, quay phắt đầu lại.

Phương Tuấn Kỳ bỏ đi sau khi vừa cãi nhau với nó một lúc đã quay về, khuôn mặt có phần không nén được giận (vì nhục), nó buồn bực nói: “Rốt cuộc là cậu có muốn ra nước ngoài hay không?”

Hứa Tiểu Minh tuy rằng hận nó đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nhớ tới những gì Tề Mộ nói, rồi lại nghĩ tới tình trạng của Phương gia liền không muốn kích thích nó nữa: “Không!”

Phương Tuấn Kỳ đáp: “Vậy cậu về nhà nói với ba cậu rằng cậu không muốn xuất ngoại nữa”

Hứa Tiểu Minh phát bực “Con mẹ nó nếu tớ dám nói, tớ...” *lại còn phải để cậu chứ là thằng hèn à!*

Phương Tuấn Kỳ cắt ngang lời nó: “Cậu dùng não đi có được không? Ai bảo cậu tìm bác Hứa khóc lóc om sòm hả? Cậu nói đến chuyện của Đồng Quý Sinh ấy, kể việc gì bẩn thỉu xấu xa vào. Sau đó nói với bác

Hứa lên cấp III đảm bảo sẽ học tập thật tốt, nếu đến lúc thi cuối kỳ thành tích vẫn đứng chót thì sẽ chủ động ra nước ngoài!”

Hứa Tiểu Minh ngẩn ngơ, rõ ràng không kịp phản ứng.

Tề Mộ vừa nghe đã biết chủ ý này 80% là do Doãn Tu Trúc nghĩ ra. Trong lòng thầm khen một câu, ngoài miệng thì nói đỡ: “Nhớ nói cả chuyện ở nước ngoài đã hợp pháp hóa cần sa cho bác Hứa nghe đấy.”

Hứa Tiểu Minh tỉnh táo lại: “Nhưng ... Nhưng thành tích thi lên cấp III của tớ không tốt”

Phương Tuấn Kỳ khinh bỉ nó: “Cậu không thể có một chút tiền đồ được à?”

Hứa Gà Con điên tiết: “Con mẹ nó cậu dám xem thường tớ hả!”

“Tớ coi thường cậu thì sao? Thi được từng đó điểm thì cậu muốn ai nể mặt cậu đây?”

Hứa Tiểu Minh nhìn về phía Tề Mộ, bi phần nói: “Anh Mộ, cậu thấy chưa, cậu ấy...”

Tề Mộ bó tay toàn tập, vừa định nói Phương Tuấn Kỳ một chút thì Phương Tuấn Kỳ đã lên tiếng: “Lên cấp ba tớ dạy kèm cho cậu. Nếu vẫn thi không nổi thì mau lăn ra nước ngoài đi, đừng ở trong nước tự bôi tro trát trấu vào mặt nữa!”

Hiển nhiên Phương Tuấn Kỳ còn hiểu Hứa Gà Con hơn cả Tề Mộ, chiêu khích tướng vẫn là vừa nhanh vừa chuẩn nhất, nháy mắt đã khiến bạn học Gà Con mắc câu: “Đầu má, ông đây nếu không lọt vào...lọt vào top 20 thì sau này sẽ mang họ của tên mập nhà cậu luôn!”

Phương Tuấn Kỳ dần dần bộc lộ bản tính độc mồm độc miệng của mình: “Nhà họ Phương không cần một con gà vô dụng.”

Hứa Tiểu Minh: “!!!”

“Tớ phắc cả nhà cậu!” Hứa Tiểu Minh nhào tới, cùng nó loạn thành một đoàn.

Tề Mộ thở phào nhẹ nhõm, biết hai người họ đã “làm lành” rồi.

Sau đó Hứa Tiểu Minh đúng thật là được ở lại. Hứa Hạng Hữu muốn đưa nó ra nước ngoài chẳng qua là hi vọng nó có một tương lai tốt đẹp hơn. 15 16 tuổi rồi vẫn còn trẻ con, cũng khó trách Hứa Hạng Hữu đều phải tự mình quyết định mọi chuyện cho nó.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tiểu Minh nêu lên suy nghĩ của bản thân mình, lại còn nói có sách mách có chứng, Hứa Hạng Hữu vui mừng còn chẳng kịp, làm sao có thể tức giận được?

Thậm chí ông còn khen nó: “Tiểu Minh thật hiểu chuyện, so với thằng anh mất dạy của con thì đúng là tốt hơn nhiều!”

Hứa Tiểu Minh nhớ mình đã từng kể rằng anh và ba nó sắp đoạn tuyệt quan hệ cha con, Tề Mộ lúc ấy nói với nó: *Cho nên cậu mới càng phải về nhà thường xuyên hơn.*

Nó hiểu được một ít, rồi lại như chưa hiểu được gì cả nhưng bây giờ thì đã rõ.

Mối quan hệ giữa cha và anh nó vô cùng cứng nhắc, không có cách nào câu thông. Vì thế nó càng phải về nhà an ủi cha, khuyên anh hai, hòa hoãn lại quan hệ giữa bọn họ.

Nó không thể xuất ngoại cũng không thể rời đi. Nó muốn ở lại đây, khiến cho người khác phải lác mắt!

Vì vậy... Hứa Tiểu Minh dán hai chữ “cố gắng” trên trán.

Không phải chỉ là top 20 sao, phải chiến đến cùng mới được! *Tiểu Mộ còn làm được sao mình lại không thể cơ chứ!*

Bởi vì Hứa Tiểu Minh hăng máu gà phần đấu, cho nên nghỉ hè Tề Mộ cũng không còn hứng thú đi chơi nữa.

Doãn Tu Trúc nói với cậu: “Cậu có muốn ra ngoài chơi mấy ngày không, tớ đi cùng cậu.”

“Thôi” Tề Mộ đáp “Cậu bận như vậy mà” Cũng không biết tâm tư Doãn Chính Công lớn hay do Doãn Tu Trúc quá giỏi, y lại thừa dịp nghỉ hè mà để Doãn Tu Trúc tới làm trợ lý cho mình.

Doãn Tu Trúc quả thật vẫn chịu được, lại còn làm việc vô cùng gọn gàng ngăn nắp, chỉ là có hơi bận chút...

Doãn Tu Trúc đáp: “Không sao, tớ đi được mà”

Tề Mộ lắc đầu trả lời: “Cũng chẳng có chỗ nào muốn đi hết. Tớ cũng phải sớm chuẩn bị bài tập mới được”

Doãn Tu Trúc động lòng: “Hay là buổi tối cậu tới nhà tớ, tớ giúp cậu học bù nhé?”

Tề Mộ không thích học nhưng ngay cả Hứa Gà Con cũng không đội sổ nữa, nếu cậu còn rớt lại đằng sau thì không hay lắm, vì vậy cậu đáp: “Được, tớ sang nhà cậu!”

Buổi tối tới nhà họ Doãn, Tề Mộ liền chơi với Quỷ Quỷ một lúc.

Mèo con lớn rất nhanh, bây giờ đã trở thành một bé mập xinh đẹp, ngày nào cũng đi tuần tra khắp Doãn gia một vòng, cực kì ngang ngược.

Tề Mộ ôm lấy nó, nhỏ giọng nói: “Mày nên giảm cân đi Quỷ Quỷ” Nặng quá trời, đây không phải là một con mèo lai đã bôi đen sao!

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Không ăn thì lại ngủ, sao mà gầy nổi”

Tề Mộ thích nhìn thấy Doãn Tu Trúc thân thiết với Quỷ Quỷ bèn trêu ghẹo: “Nghe thấy chưa? Bé mèo mập, anh của mày ghét bỏ mày rồi kìa.”

Câu “anh mày” này làm cho Doãn Tu Trúc phải liếc mắt nhìn cậu.

Trong lòng Tề Mộ trống rỗng, bắt đầu hối hận vì sao mình lại nói những thứ không nên nói.

Doãn Tu Trúc miệng khô lưỡi khô, biết rõ nếu phóng túng chính mình lần này sẽ cảm thấy khó chịu hơn nhưng hắn vẫn không nhận được: “Tớ thi được số điểm cậu yêu cầu rồi”

Tề Mộ: “...”

Doãn Tu Trúc cũng không ép cậu, lại hỏi: “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Tề Mộ nói: “Cái gì cũng được.”

Doãn Tu Trúc nghĩ một lúc rồi đáp: “Vậy cậu cứ xem TV đi, nấu cơm xong tớ sẽ gọi cậu.”

Tề Mộ gật đầu, ôm Quỷ Quỷ ngồi lên ghế sofa. Cậu nhìn thấy Doãn Tu Trúc đi khuất mới xoa đầu Quỷ Quỷ: “Làm sao bây giờ? Sau này anh của mày cũng là anh của tao rồi”

Quỷ Quỷ cọ vào lòng bàn tay cậu, miễn cưỡng “Meow” một tiếng.

Tề Mộ nhìn chằm chằm TV, thử mở miệng, mãi vẫn không nói được một chữ “anh” này thành tiếng...Quá khó, từ này quá khó mà!

Đã đồng ý thì nhất định phải làm được, Tề Mộ ôm Quỷ Quỷ thật chặt, cố gắng luyện tập. May mà TV không thành tinh, bằng không nhất định sẽ đứng máy, lưỡi nhìn người câm cứ há miệng mãi này.

Khiến cho Tề Mộ trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, Doãn Tu Trúc thế mà lại làm bánh ngọt sô cô la.

Chiếc bánh cao khoảng 60-70cm, bề mặt được rưới sô cô la nóng, chỉ ngửi mùi thôi đã làm tay chân Tề đại ca mềm nhũn.

“Cậu...” Tề Mộ cũng không biết phải nói cái gì.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Tớ làm cốt bánh từ sáng, mới vừa nướng lại, chắc là ăn cũng tạm được.”

Tề Mộ sắp chảy nước miếng: Sao lại chỉ có tạm được cơ chứ?

“Cậu giỏi quá!” Tề Mộ hoàn toàn nể phục “Cậu còn biết làm cả cái này sao?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Tớ làm chơi thôi”

Tề Mộ đỏ mắt chờ mong: “Ta muốn ăn hai miếng, phải lấp đầy cái bụng mới được”

Doãn Tu Trúc cắt cho cậu một miếng nhỏ, Tề Mộ ném thử xong cả người như tan chảy: “Ngon lắm!”

Doãn Tu Trúc cười đáp: “Chỉ cần là sô cô la thì cậu đều thích hết”

“Không phải mà, cái này thật sự rất ngon, hương vị lại còn vừa phải!” Bánh sô cô la này quả thật vô cùng có ý tứ, không giống hạt cacao, mùi vị kém rất xa.

Doãn Tu Trúc lại lấy cho cậu một miếng bánh nhỏ khác: “Được rồi, số còn lại sau khi ăn cơm xong thì ăn nốt nhé”

Tề Mộ sao có thể chịu nổi, vội vàng nói: “Thêm một miếng đi mà, một miếng nữa thôi”

Doãn Tu Trúc không hề bị lay động: “Đã hứa thì phải giữ lời”

Nói xong hắn cầm bánh ngọt mang vào phòng bếp, Tề Mộ cuống lên, gọi hắn: “Doãn...”

Vừa mới thốt ra một chữ, cậu chợt dừng lại sửa miệng “Anh Doãn...”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ nhỏ giọng nói: “Em vẫn muốn ăn.”

40. Chương 40

Tuy rằng đã lén lút luyện tập rất nhiều, nhưng tựu chung vẫn là quá xấu hổ cho nên giọng của Tề Mộ rất nhỏ, còn hơi run run.

Cậu như vậy càng khiến xưng hô đầy mơ mộng kia trở nên mê người hơn.

Doãn Tu Trúc cảm thấy bản thân đúng là đang đi tìm đường chết, hẩn nhìn về phía Tề Mộ: “Không nghe thấy.”

Tề Mộ bỗng dưng mở to mắt, khuôn mặt đỏ ửng: “Hả?”

Doãn Tu Trúc cố gắng giữ giọng nói của mình thật bình tĩnh: “Vừa nãy cậu gọi cái gì? Tớ không nghe rõ.”

Thế mà lại không nghe thấy! Tề Mộ đã vận dụng hết 10 ngàn tấn dũng khí, nhắc lại lần nữa thì há chẳng phải...

Doãn Tu Trúc làm bộ như chuẩn bị đi: “Không có chuyện gì thì tớ đi nấu cơm.”

“Đừng... đừng mà” Cậu còn muốn ăn bánh ngọt sô cô la nữa. Tề Mộ do dự nửa giây mới cất cao giọng: “Anh ơi!”

Khóe miệng Doãn Tu Trúc nhếch lên, nhìn cậu bằng ánh mắt có khi còn ngọt ngào hơn cả lớp ca cao nóng: “Hả?”

Không hiểu tại sao ban đầu lại lúng túng muốn chết. Tề Mộ đã nghĩ cả đời này mình chẳng thể gọi ai là anh thế mà giờ đây lại nói ra khỏi miệng được, thậm chí còn cảm thấy xưng hô này cũng không có vấn đề gì. Chẳng phải Hứa Tiểu Minh suốt ngày gọi cậu là anh Mộ này anh Mộ nọ sao? Như nhau cả thôi!

Cậu không gọi “Anh Trúc” là bởi vì từ này nghe không hay lắm, Tiểu Trúc tử nhà cậu thông minh như thế còn lâu mới là anh heo (*).

(* Anh Trúc zhúgē đồng âm với anh heo zhūgē)

Tề Mộ nhận ra bản thân cậu khi đứng trước Doãn Tu Trúc cũng không cần phải giữ thể diện. Hai người bọn họ đã quen biết nhau lâu như vậy, đi so đo một cái xưng hô để làm chi?

Trước đây Doãn Tu Trúc vẫn luôn cẩn thận dè dặt, bây giờ còn có thể đưa ra yêu cầu như vậy đã là tiến bộ cực lớn rồi. Tề Mộ càng nghĩ càng cảm thấy việc này thật đáng khích lệ, vì vậy bèn xoa triệt để!

“Cho em ăn thêm một miếng đi mà” Tề Mộ giương mắt lên nhìn hắn, còn bồi thêm một câu rất chán sống “Anh Doãn à năn nỉ đấy”

Doãn Tu Trúc: “!”

Hoan nghênh tới xem hiện trường tự lấy đá đập chân mình đây!

Tề Mộ vô cùng hăng hái, nói tiếp: “Có được không anh.”

Doãn Tu Trúc: “...”

“Ồ kìa...” Tề Mộ cuống lên “Cậu bị làm sao thế?”

Thật ngại quá, Doãn tổng trẻ tuổi khí thịnh bị người trong lòng chọc ghẹo đến chảy cả máu mũi!

Doãn Tu Trúc đặt bánh ngọt xuống, trấn định đáp: “Thời tiết hanh khô, tớ đi mở máy tạo ẩm” Nói xong bèn chạy trốn chết.

Tề Mộ vẫn còn lo lắng: “Không cần tới bệnh viện kiểm tra một chút sao?”

Doãn tổng tương lai bước chân lảo đảo, thất hồn lạc phách rời đi.

Kiểm tra cái gì? Kiểm tra tại sao hắn lại vì hai câu của cậu mà huyết mạch sôi trào, hận không thể nổ tung tại chỗ à?

Tề Mộ là một người có thần kinh thô, căn bản sẽ không liên tưởng tới phương diện nào khác. Cậu đảo mắt, giống như mèo con tham ăn mà đi hưởng thụ chiếc bánh sô cô la.

Bất luận thế nào thì cứ phải ăn trước đã rồi nói, chờ Doãn Tu Trúc quay lại thì cậu đã ăn xong hết rồi!

Một lúc lâu sau Doãn Tu Trúc mới trở về, bây giờ Tề Mộ đã vô cùng thỏa mãn mà ôm Quỷ Quỷ ngồi xem TV.

“Không sao chứ?”

Giọng nói của Doãn Tu Trúc có hơi khàn: “Không sao.”

“Cậu lại tắm à” Tề Mộ phun tào “Cái tính khiết phích của cậu đúng là rất nghiêm trọng đó, chỉ là chảy máu mũi thôi mà còn phải đi tắm nước lạnh hả?”

Doãn Tu Trúc không còn sức lực đâu để giải thích, chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác: “Tớ đi nấu cơm.”

Tề Mộ cười hì hì đáp: “Tớ ăn no rồi, cậu nấu cho bản thân là được.”

Doãn Tu Trúc: “...” Bánh ngọt cũng đã mất, còn có thể thế nào giờ, chẳng phải chính hắn cũng không có tiền đồ sao.

Tề Mộ không ăn nên Doãn Tu Trúc cũng sẽ không xuống bếp, Tề Mộ hỏi hắn: “Cậu không đói à?”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Cũng tạm, chốc nữa lại ăn thêm” Trễ một chút Tề Mộ có thể sẽ cảm thấy đói bụng, đến lúc đó đi nấu cơm vậy.

Tề Mộ rất muốn tiếp tục xem ti vi, mà nghĩ đến việc bản thân đang dùng danh nghĩa đến học bổ túc để ở lại đây. Nếu không chịu học mà lại bị đại Kiều phát hiện thì nhất định sẽ xách cổ cậu lôi về nhà.

Vì vậy Tề Mộ chủ động đề nghị: “Hay tui mình đi học nhé?”

Doãn Tu Trúc đang rất cẩn tĩnh tâm, bèn đồng ý: “Được”

Đáng tiếc Tề Mộ quả thực quá đáng yêu, trái tim Doãn Tu Trúc dùng hồng bình ổn lại được, cả một buổi tối đều thành thỉnh thỉnh như đánh trống, nếu không Tề Mộ sẽ bị tiếng tim đập của hắn làm cho điếc tai mất!

Sau khi học xong, Tề Mộ thở dài: “Tớ đúng là không hợp với việc học...Cảm thấy bất tự không hợp với nó” Nhìn thấy chúng liền muốn lăn ra ngủ.

Doãn Tu Trúc nói: “Không cần phải miễn cưỡng bản thân.”

Tề Mộ buồn bã lên tiếng: “Đã là học sinh mà học không giỏi thì tương lai sau này biết phải làm sao?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Cậu ưu tú hơn người khác rất nhiều”

“Đó là cậu thôi” Tề Mộ bĩu môi “Tớ có làm gì cậu cũng thấy tốt hết.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc thoáng run rẩy: “Cậu thực sự rất tốt mà.”

Tề Mộ vui vẻ: “Đương nhiên, nếu tớ không tốt thì sao cậu lại nhận tớ làm em chứ?”

Doãn Tu Trúc ngẩn ra.

Tề Mộ ngược mặt lên, vờ bày ra bộ dạng sùng bái: “Có phải không anh.”

Doãn Tu Trúc: “...” Vào giờ phút này, tình cảnh này mà hắn vẫn không cúi xuống hôn cậu đã đủ để chứng minh Doãn tổng tương lai là người có thể làm được đại sự. Nếu với khả năng kiềm chế này mà không làm được đại sự thì chẳng phải là đang phụ lòng hắn sao!

Tề Mộ rất thích nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của hắn, cậu vui vẻ đứng lên, vừa thu dọn sách giáo khoa vừa nói: “Giờ là mấy giờ rồi, cậu không ăn cơm sao?”

Doãn Tu Trúc miễn cưỡng hoàn hồn: “Cậu đói bụng à?”

Tề Mộ xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình, đáp: “Hình như là hơi hơi.”

Doãn Tu Trúc lập tức nói: “Tớ đi nấu cơm.”

Đã hơn 9 giờ, đây có thể xem như là bữa ăn khuya. Tề Mộ vừa ăn cơm vừa gọi video cho Kiều Cẩn.

“Mẹ, nhìn này! Đây đều là do Doãn Tu Trúc làm đó!”

Kiều Cẩn: “Con còn mặt dày cho mẹ xem nữa à, có bản lĩnh thì về nhà nấu cho mẹ một bàn thức ăn đi”

Tề Mộ sờ mũi: “Không được đâu”

Kiều Cẩn ghét bỏ: “Vậy mà con còn dám chê mẹ?”

Tề Mộ nói: “Con có chê mẹ đâu, đây là khoe, khoe nha.”

Âm thanh của Tề Đại Sơn lọt vào trong điện thoại: “Khoe khoang cái rắm gì, có bản lĩnh thì con cưới một cô vợ biết nấu ăn đi!”

Tề Mộ lầu bầu: “Ba đừng có nói chuyện không đầu lưng (*)”

(* Xem chú thích chương 34)

Tề Đại Sơn sắp lại, phóng đại gương mặt to bự lên màn hình: “Ba cũng đang đứng, eo cũng không đau. Ai bảo ba của cũng lại có vợ? Vợ ba còn biết nấu cơm chứ!”

Kiều Cẩn mắng ông: “Anh lăn sang một bên đi!”

Tề Đại Sơn nói với vợ: “Anh đang dạy con nó mà”

Kiều Cẩn: “Dạy cái gì?”

Tề Đại Sơn dương dương tự đắc: “Dạy cho nó biết đâu mới là khoe khoang thực sự!”

Tề Mộ: “.....”

Tạm biệt! Tề đại ca tức giận cúp điện thoại.

Doãn Tu Trúc mặt đầy ý cười: “Chú Tề thật thú vị.”

Tề Mộ nói: “Có cái gì tốt mà khoe. Đại Kiêu là vợ của ông ấy cũng là mẹ tớ mà!”

Doãn Tu Trúc cười cười gật đầu: “Ừ.”

Tề Mộ đảo mắt, lại nghĩ tới một việc bèn gọi điện thoại cho Tề Đại Sơn: “Đồng chí Đại Sơn ba không bằng con được đâu. Ba chỉ có một đại Kiêu, nhưng con có đại Kiêu và cả vợ của ba đó!”

Tự cảm thấy bản thân với cha mình đã hòa nhau, trong lòng Tề Mộ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ai biết Tề Đại Sơn lại bảo: “Nằm mơ đi, 80% vợ con ngay cả cửa phòng bếp ở đâu cũng không biết”

Tề Mộ: “...” *A a a, tui giận!*

Tề Đại Sơn làm một người cha rất có tiêu chuẩn, ông bồi thêm một câu: “Ba muốn ôm vợ đi ngủ, cầu độc thân nhà con chỉ có thể cạo bữa cơm từ người anh em cũng mau chóng đi tắm rồi ngủ một giấc đi”

Tề Mộ Mộ bùng nổ tại chỗ, muốn về nhà luyện võ với cha một chút!

Doãn Tu Trúc bị cha con cậu chọc cười đến cả người đều ôn nhu, khẩu vị cũng khá hơn rất nhiều, nói rằng: “Chẳng trách dì Kiều càng ngày càng trẻ ra.”

Tề Mộ: “Hả?”

Doãn Tu Trúc mím môi cười: “Nhìn cha con cậu mỗi ngày, dì ấy chắc chắn sẽ thấy rất vui vẻ”

Tề Mộ cả giận: “Tề Đại Sơn chính là cào lố tai, cả ngày chỉ biết đào hố tở để dỗ đại Kiều.”

Doãn Tu Trúc nghe không hiểu cái từ này cho lắm: “Cào lố tai?”

Kiều Cẩn là người vùng Tứ Xuyên cho nên Tề Mộ biết không ít tiếng địa phương, cậu giải thích: “Chính là vợ quân nghiêm, sợ vợ á!”

Doãn Tu Trúc cười nói: “Là thương vợ đi.”

Tề Mộ bảo: “Dù sao trong mắt ba cũng chỉ có mỗi mình mẹ! Đứa con ruột là tở đây chính là hạt cơm nhỏ rơi dưới đất! Cậu không biết tở ở nhà thăm đến thế nào đâu, có bài hát trong đó có một câu rất ư là phù hợp nhé —— Rõ ràng là bộ phim của ba người. Mà đến sau cùng vẫn không có tên tôi!” (*)

(Lời bài Luôn Thật Lặng Lẽ do A-sun trình bày)*

Doãn Tu Trúc cười nhiều đến mức không thể không buông đũa xuống: Thật sự là quá đáng yêu, quả nhiên chỉ có gia đình như vậy mới có thể nuôi được một Tề Mộ đáng yêu thế này.

Giữa bọn họ, ngay cả màu sắc của sinh mệnh cũng không giống nhau.

Sau khi hai người ăn cơm xong, Tề Mộ đi theo Doãn Tu Trúc thu dọn bát đĩa để vào trong bếp, những thứ khác cũng sẽ động đến.

Bất quá Doãn Tu Trúc cũng không cần phải làm gì nhiều, đem toàn bộ nhét vào trong máy rửa bát rồi lau bàn là xong.

Ở nhà có hai người nên công việc rất ít, bọn họ mỗi người làm một thứ, giải quyết thật nhanh gọn.

Tề Mộ luôn lắc lư ở trước cửa phòng bếp, Doãn Tu Trúc bèn hỏi cậu: “Làm sao thế, có chuyện gì à?”

Tề Mộ cân nhắc một chút, vẫn nói ra: “Thành tích thi tốt nghiệp của cậu thật là lợi hại”

Doãn Tu Trúc đáp: “Không có gì mà.” Đối với hắn mà nói, nếu có thể thông qua tính toán mà lấy được thứ mình muốn thì là chuyện không đáng để nhắc tới.

Tề Mộ uể uải chuyển lên tiếng: “Tội mình không phải đã nói rồi à...”

Doãn Tu Trúc nghe không rõ: “Sao vậy?”

Tề Mộ nói: “Thì nếu cậu thi được điểm tở yêu cầu thì tở sẽ hoàn thành một tâm nguyện của cậu.”

Doãn Tu Trúc sững sờ... Không phải cậu đã gọi hắn là anh rồi à. Nghĩ đến đây, tiểu Doãn tổng lại bắt đầu máu dồn lên não.

Tề Mộ bảo: “Đã lâu như vậy rồi mà cậu cũng chưa chịu nói tâm nguyện của cậu là gì.”

Hầu kết của Doãn Tu Trúc khẽ nhúc nhích: “Cậu gọi tở là anh rồi.”

Tề Mộ kinh ngạc đáp: “Cái này cũng tính là tâm nguyện sao?”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ lên tiếng: “Chẳng nhẽ đây không phải là hàng đi kèm à? Cực thêm cái gì đó đi.”

Không, điều này đối Doãn Tu Trúc mà nói đã nhiều đến mức có thể mua được núi vàng núi bạc tiền cực rồi.

Tề Mộ lại nói: “Được rồi, cậu mau nói mình có tâm nguyện gì ra đi, tở nhất định sẽ thỏa mãn cậu!” Cậu rất tò mò, tuy rằng hai người đã quen biết lâu như vậy nhưng thật ra Doãn Tu Trúc chẳng thiếu cái gì hết, cuộc sống mỗi ngày giống hệt nhà sư vô dục vô cầu. Mỗi lần Tề Mộ tặng hắn món quà nào đó đều phải vất óc ra mà nghĩ, nhưng tựa hồ cũng không phù hợp lắm.

Cho nên lần này bất thành linh nghe thấy hắn có tâm nguyện, cho nên cậu rất muốn biết.

Cuống hòng Doãn Tu Trúc khô khốc. Hắn có chút tham lam: đã lấy được một phần thì sẽ muốn lấy thêm phần thứ hai, rồi dần dà càng ngày càng muốn nhiều hơn trước.

Từ lần gặp gỡ thuở nhỏ, từ khi sinh nhật đầu tiên bắt đầu, tâm nguyện của hắn mỗi một năm đều giống nhau như đúc, vô cùng đơn giản —— Muốn ở cạnh Tề Mộ, hắn chỉ muốn được ở bên Tề Mộ mà thôi.

Hắn chỉ có duy nhất một tâm nguyện như vậy và cũng chỉ có Tề Mộ mới có thể thỏa mãn hắn.

Nhưng hắn không thể nói ra. Hắn biết mình không thể hù dọa “Tinh linh ước nguyện” của mình.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Kỳ thực cũng không có gì, lúc đó tớ chỉ thuận miệng nói chút thôi.”

Khuôn mặt Tề Mộ mang đầy vẻ thất vọng: “Cậu thật sự là không có tâm nguyện gì đặc biệt muốn thực hiện sao?”

Có, chính là cậu đấy.

Doãn Tu Trúc lại cười đáp: “Hay là... Đêm nay chúng ta ngủ chung.”

Tề Mộ ngây ngẩn cả người: “Hả?”

Doãn Tu Trúc biết rõ đây là một cái hố sâu, là thứ có thể đem bản thân hắn chôn vùi vào trong mà hắn thì lại không hề do dự nhảy xuống: “Đêm nay tới phòng ngủ của tớ, được không?”

“Ừa” Điều Tề Mộ để ý chính là “Đây là tâm nguyện của cậu à?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Ừm.”

Tề Mộ trừng mắt nhìn hắn: “Cậu cũng quá coi thường hai chữ tâm nguyện này đấy!”

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Vậy tâm nguyện của cậu là gì?”

Tề Mộ bị hỏi đến sững sờ nhưng rất nhanh cậu đã nói: “Xây dựng một lâu đài sô cô la, xung quanh là thành hào (*)lầm bằng siro sô cô la!”

*(*thành hào: con sông bảo vệ thành)*

Doãn Tu Trúc cười đáp: “Tớ cảm thấy cậu càng cần cách làm thế nào để ăn mãi cũng không bị sâu răng hơn.”

Tề Mộ lườm hắn: “Đừng có bóc phốt tớ như thế”

“Được” Doãn Tu Trúc trả lời “Mau súc miệng đi, đến giờ đi ngủ rồi.”

Tề Mộ theo phía sau hắn, hỏi: “Cậu thật sự muốn để tớ qua phòng của cậu ngủ à?”

Doãn Tu Trúc không quay đầu lại mà chỉ đáp một câu: “Ừm.”

Tề Mộ gãi đầu nói: “Tư thế ngủ của tớ xấu lắm đó.”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Không sao, cậu đừng có miễn cưỡng làm gì. Tớ cũng chỉ thuận miệng nói ra tâm nguyện thôi, cậu không cần coi là thật đâu.”

Tề Mộ là kiểu người thích ăn mềm không ăn cứng, vừa nghe hắn nói vậy đã lập tức lên tiếng: “Như vậy không hay lắm! Tớ nói được làm được mà!”

Vì thế cậu đi qua phòng khách, ôm chăn và gối của bản thân sang phòng Doãn Tu Trúc. Quý Quý còn tưởng rằng cậu buồn ngủ, nhảy một phát thật pơ phọc lên giường, kết quả thì sao: Ô kìa? Con sen đâu, sao không tới hầu hạ boss đi ngủ hả?

Tề Mộ tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo xong thì leo lên giường, hỏi Doãn Tu Trúc: “Sao đột nhiên lại muốn ngủ cùng tớ thế?”

Không phải đột nhiên, mà là vẫn luôn muốn.

Doãn tinh phân bình tĩnh nói hươu nói vượn: “Buổi sáng có đọc một bộ tiểu thuyết kinh dị.”

Tề Mộ mở to mắt: “À, là vậy hả!”

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Vốn là không cảm thấy gì chỉ có điều tới gần lúc đi ngủ mới cảm thấy có chút đáng sợ.”

Tề Mộ đầy thông cảm: “Ra là vậy... Trời sáng là tốt nhất, không giống lúc đêm khuya vắng người chút nào.”

Doãn Tu Trúc nói: “Nhưng mà có cậu ở đây thì tớ ngủ ngon được rồi.” Trình độ nói mò đúng là đã đạt max, còn việc ngủ ấy à, nhắm mắt được mới là lạ đó!

Tề Mộ trấn an hắn “Có tớ ở đây, không có gì phải sợ hết!” Bản thân cậu lại bắt đầu phát hãi rồi nè.

Doãn Tu Trúc gật đầu nói: “Ừ, hiện tại tớ cảm thấy tốt hơn trước rất nhiều rồi.”

Tề Mộ vô cùng kinh sợ, lại lo chính mình giấu đầu lòi đuôi, bèn bảo: “Mau ngủ đi.”

Doãn Tu Trúc đứng dậy tắt đèn, sau khi căn phòng chìm trong bóng tối, hắn rõ ràng nhìn thấy Tề Mộ hơi co người lại.

Doãn Tu Trúc thật muốn đem cậu ôm vào trong lòng. Không được... Đừng có suy nghĩ lung tung, có thể trải qua một đêm thế này cùng nhau đã là rất ngọt ngào rồi.

Ai biết Tề đại ca lại chủ động đưa đầu vào trong, tự bán mình đi một cách triệt triệt để để: “Doãn Tu Trúc, cậu đã ngủ chưa?”

Doãn Tu Trúc vừa định mở miệng đáp, nhưng Tề Mộ lại chợt nhớ tới mình dùng xưng hô không đúng bèn sửa lời: “Anh ơi, anh ngủ chưa?”

Doãn Tu Trúc: “!”

“Chưa” Doãn Tu Trúc cố gắng không chế giọng nói của chính mình “Chưa ngủ.”

Thấy hắn nói lấp như vậy, Tề Mộ tưởng là hắn vẫn còn sợ. Bản thân cậu cũng vậy, nắm góc chăn, nhỏ giọng hỏi: “Cậu đọc tiểu thuyết kinh dị gì thế?”

Doãn Tu Trúc căn bản chưa từng đọc một quyển nào, bắt quá từ tối nay trở đi chắc là thỉnh thoảng hắn sẽ mở ra xem một chút.

“Cậu muốn nghe à?” Doãn Tu Trúc hỏi cậu.

Tề Mộ run rẩy, nhưng lại hiểu kì muốn chết “Cậu kể một chút đi, kể xong rồi phỏng chừng cũng sẽ không sợ nữa.”

Doãn Tu Trúc nhắc cậu: “Nhưng cậu không sợ à?”

Cậu không nói tớ cũng vẫn sợ nè, không chỉ sợ mà còn tò mò nữa, đúng là hết sức dầy vò!

Thật ra Tề Mộ cũng thuộc kiểu người thích phim kinh dị. Cậu và Hứa Tiểu Minh giống nhau, lúc xem thì sợ muốn vãi tè ra quần, không xem thì hiểu kỳ muốn chết, đúng là có máu M.

Đã đến giờ Doãn đại thần chém gió.

Tề Mộ phun tào Hứa Tiểu Minh lớn lên có thể làm một tiểu thuyết gia. Còn nếu sau này công ty của tiểu Doãn tổng phải đóng cửa thì đi kể chuyện ma cũng đủ để nuôi sống cả gia đình rồi.

Mười lăm phút sau, Tề đại ca đã phải trải qua đủ loại sợ hãi “Sau, sau đó thì sao? Trong số họ quả thật là có ma à?”

Doãn Tu Trúc: “Thật ra... là cô gái mặc đồ trắng...”

Hắn còn chưa nói dứt câu, Tề Mộ vèo một cái đã tiến vào trong chăn của hắn: “Đậu xanh, đáng sợ như thế á! Cậu kể sắp hết chưa!”

Doãn Tu Trúc chỉ có thể bất động thanh sắc co người lại, che đi nơi nào đó.

Tề Mộ gắt gao ôm chặt cánh tay hắn: “Tiếp tục đi.”

Đầu óc Doãn Tu Trúc trở nên trống rỗng, không nói gì.

Tề Mộ thấy hắn không lên tiếng, lại hỏi: “Làm sao rồi?”

Doãn Tu Trúc cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, chậm rãi bịa ra một câu chuyện ma vốn dĩ không hề có thật.

Sau khi kể xong, Tề Mộ Mộ vô cùng hài lòng, lại còn khen hắn: “Cậu siêu quá, nhớ được rõ ràng như thế.”

Có thể không rõ sao được? Tác giả còn đang bị cậu ôm chặt đây.

Tề Mộ lên tiếng: “Tác giả câu chuyện này là ai vậy? Viết hay ghê.”

Doãn Tu Trúc nói: “Cậu muốn đọc không?” Hắn đã sớm biết đáp án nên mới hỏi.

Đúng như dự đoán Tề Mộ lắc đầu đáp: “Không không không, tớ không thích đọc sách!” Đọc đọc cái quái gì hả trời, nghe thôi đã sợ gần chết, ngồi đọc một mình không phải là muốn sớm lên bàn thờ ngồi ngắm gà khỏa thân sao.

Doãn Tu Trúc bảo: “Kể ra hết thật sự đã khá hơn rất nhiều, không còn sợ nữa.”

Tề Mộ lại run lấy bầy vì sợ, cậu mở to mắt nhìn hắn: “Cậu sẽ không bắt tớ quay về phòng ngủ đấy chứ?”

May mà không bật đèn, nếu không Doãn Tu Trúc nhất định sẽ hôn lên đôi mắt ướt nhẹp tựa như quả nho đen của cậu.

“Không” Doãn Tu Trúc đáp, “Cậu vừa đi, không chừng tớ lại thấy sợ.”

Tề Mộ thở phào một hơi, chỉ lo Doãn Tu Trúc lại đổi ý, bèn giục hắn: “Mau ngủ đi, không còn sớm nữa rồi!”

Doãn Tu Trúc: “Ừ”

Tề Mộ kiên quyết không chịu buông cánh tay hắt ra, lúc ngủ thì như một con bạch tuộc ôm lấy Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc vừa ngọt ngào vừa đau khổ, giữa chừng phải đi một chuyến đến phòng tắm, nghĩ đến Tề Mộ rồi tự mình dập lửa.

Sau khi trở lại hắt nhẹ nhõm hơn một chút, cẩn thận đem người ôm vào trong lồng ngực. Tề Mộ ngủ say như chết, không cảm giác được gì, ngoan ngoãn như một thiên sứ nhỏ tỏa ra ánh hào quang rực rỡ.

Trong lòng Doãn Tu Trúc thoáng mềm nhũn như mây trên trời, chỉ muốn ôm cậu như vậy, bảo vệ cậu đời đời kiếp kiếp.

“Ngủ ngon” Hắt nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cậu.

Trân trọng, kìm nén và thành kính.

Mùa hè này Tề Mộ chẳng đi đâu chơi hết, chỉ có chạy đi chạy lại giữa Doãn gia và Tề gia.

Lúc về nhà Kiều Cẩn bên kiểm tra quá trình học hành của cậu, Tề Mộ đáp rất trôi chảy khiến Kiều Cẩn yên tâm hẳn, tiếp tục để cho cậu sang nhà Doãn Tu Trúc học bổ túc.

Kỳ nghỉ thoáng một cái đã qua, ngày khai giảng đã sắp sửa tới..

Thành tích của Hứa Tiểu Minh và Tề Mộ đều không đủ trình độ để học ở nhất trung, nhưng mà trường cấp III nào cũng có đợt chiêu sinh đặc biệt, ưu điểm của gia đình hai người họ chính là có tiền, cũng coi như là đạt tiêu chuẩn.

Kỳ thực việc này ai cũng đều rõ ràng, không nhờ “Học sinh năng khiếu” tài trợ thì trường học làm sao có căn tin và kí túc xá mới đây? Nói cho cùng vẫn là tạo phúc cho học sinh.

Học sinh khóa này của trường quá sức trâu bò, ông nội của một em học sinh còn là tướng quân, ưu thế của gia đình ba đời trong quân đội bên phát huy hết tác dụng.

Đó chính là... Học sinh mới khóa này sẽ được đi đến doanh trại huấn luyện quân sự.

Nghe được tin dữ ấy, Hứa Tiểu Minh trực tiếp phát điên: “Đứa nào, rốt cuộc là đứa nào lại đi đào hố nhau thế hả!”

Vốn dĩ tập quân sự đã khổ lắm rồi, giờ lại còn muốn đến doanh trại nữa để làm gì?

Biết thế xuất ngoại luôn cho xong!

=====

“tình địch” của Doãn tiểu công sắp online ==))

41. Chương 41

Đối với việc phải tới doanh trại quân đội này thì có người vui, cũng có người buồn.

Hứa Nhược Kê đương nhiên là sầu đến độ hận không thể bỏ của chạy lấy người, không bao giờ trở về nữa; cũng có tân sinh vô cùng tò mò với doanh trại, coi đây như một kì nghỉ, còn thật lòng cảm thấy vui vẻ, tỷ như hai người tứ chi phát triển Tề Mộ và Bằng Lương chẳng hạn...Ừ, đầu óc cũng không đơn giản.

Trong lòng Tề Mộ vui sướng khôn tả, nói với Doãn Tu Trúc: “Tân sinh là ai thế, quả là có năng lực nha, muốn sớm đi quân doanh nhìn một chút ghê.”

Cậu thuận miệng hỏi, ai biết Doãn Tu Trúc lại cho cậu đáp án: “Là Ngụy gia, Ngụy Bình Hi.”

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Các cậu quen nhau à?”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Gặp một lần rồi.”

Tề Mộ đã hiểu, hiện tại Doãn Chính Công có xã giao đều đặn dẫn Doãn Tu Trúc theo, mạng lưới giao thiệp của Doãn gia phức tạp, khắp các mặt đều có tiếp xúc nên quen biết cậu học sinh mới này cũng không lạ.

Vốn hứng thú đối với tân sinh nhưng lúc này Tề Mộ lại cảm thấy vô nghĩa, cậu bèn thay đổi đề tài: “Cậu có sợ tập quân sự không?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu một cái, nói rằng: “Khả năng cao là mấy ngày tới tớ mới đến được”

Tề Mộ: “Làm sao thế?”

Doãn Tu Trúc giải thích: “Bệnh tình của mẹ tớ không tốt lắm nên tớ phải qua thăm bà ấy một chút, khoảng 4-5 ngày sau mới có thể trở về.”

Tề Mộ hỏi: “Dì Vu sao rồi?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Bác sĩ nói gần đây nhất trạng thái của bà ấy rất bất ổn, vẫn luôn phát bệnh, vừa vặn tở còn chưa vào học nên trước hết phải tới đó.”

“Nên thế” Tề Mộ nói “Cậu đừng lo lắng, dì Vu sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Ánh mắt Doãn Tu Trúc trở nên ôn hòa: “Ừm.”

Tề Mộ sợ hấn đau lòng, bèn an ủi: “Cũng tốt, có thể bớt 5 ngày chịu tội, nhìn cậu da mỏng thịt mềm thế này không chừng lại bị té xỉu trên sân huấn luyện ấy chứ.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc mềm nhũn: “Thật ra tở rất mong đợi đợt huấn luyện quân sự lần này” Có thể sớm chiều ở chung với Tề Mộ mười ngày, đừng nói là doanh trại quân đội, kể cả là núi đao biển lửa thì hấn cũng thấy thích như mật ngọt.

Tề Mộ nói: “Không sao, cậu đi năm ngày xong về là có thể nhìn thấy làn da sô cô la của anh Mộ rồi!”

Doãn Tu Trúc liếc mắt nhìn cậu..

Tề Mộ cười gượng: “Cậu là anh, cậu là anh được chưa!”

Doãn Tu Trúc thập phần tiếc nuối lên tiếng: “Không biết cậu mặc quân trang trông như thế nào nhỉ”

Tề Mộ nói: “Nhất định là đẹp trai siêu cấp vũ trụ rồi!”

Doãn Tu Trúc liếm môi dưới, đáp: “Ngày mai sẽ phát quần áo đó, hay là cậu mặc vào thử xem?”

Tề Mộ còn thẳng thắn hơn cả hấn: “Ok, tở qua nhà cậu, mặc cho cậu nhìn!”

Doãn Tu Trúc hài lòng: “Được.”

Cái gọi là quân trang kỳ thực chính là một bộ đồ rằn ri, size bình thường khoác lên người trông cũng không khác gì sinh viên năm nhất đại học, cũng may Tề Mộ dáng người cao gầy, mặc vào ra dáng cực kì.

Tề Mộ kéo ống tay áo lên tạo dáng pose rồi hỏi: “Thế nào, đẹp trai chứ?”

Tầm mắt Doãn Tu Trúc rơi trên eo của cậu: “Thắt lưng có bị chật không?”

Tề Mộ chống tay lên hông: “Không đâu, vừa như in luôn.”

Thật nhỏ. Doãn Tu Trúc cảm thấy tương lai của chính mình trong năm ngày tới đều không thể thoát khỏi hình ảnh ấy.

Trời nóng như thế này, mặc đồ rần rì đương nhiên sẽ rất ngót. Tề Mộ khoe xong lập tức cởi ra, hỏi Doãn Tu Trúc: “Cậu có muốn thử một chút không?”

Doãn Tu Trúc không cầm quần áo về. Size đồ của hắn bị thiếu cũng vừa vặn hắn phải ra nước ngoài tận 4-5 ngày nên thầy giáo bèn đưa đồ đó cho người khác, chờ hắn trở về liền lấy cho hắn bộ mới.

Tề Mộ cởi áo khoác cho hắn: “Cậu mặc đồ của tớ nè.”

Doãn Tu Trúc nhìn thấy nửa thân để trần của Tề Mộ, nóng bừng nói: “Không cần đâu.”

Tề Mộ đáp: “Mặc đi mà, tớ muốn là người đầu tiên chứng kiến phong thái của anh Tu Trúc”

Doãn Tu Trúc bị cậu chọc cười, lên tiếng: “Được rồi.”

Hắn không cởi sạch quần áo giống như Tề Mộ mà trực tiếp mặc áo khoác của cậu bên ngoài chiếc áo phông. Mặc dù như vậy nhưng hắn cũng cảm thấy nhiệt độ của người nọ xuyên thấu qua lớp vải mỏng tanh của quần áo, chạm thẳng vào da thịt hắn, làm cho hắn có cảm giác run rẩy cả da đầu.

Tề Mộ đắc ý nói: “Đẹp trai quá!”

Doãn Tu Trúc ngẩng đầu nhìn cậu.

Tề Mộ quả thật rất giống anh em sinh đôi của Hứa Gà Con, vô cùng chân chó: “Anh Doãn của chúng ta thật là đẹp trai!”

Trải qua rèn luyện trong suốt cả mùa hè, Doãn Tu Trúc đối với danh xưng này đã bắt đầu có sức đề kháng, hắn nói: “Không có chúng ta, chỉ có cậu thôi.”

Tề Mộ cười ha ha: “Làm gì có chuyện đấy, tớ và Quỷ Quỷ đã là hai người rồi, à, là một người một mèo chứ.”

Quỷ Quỷ nghe thấy có người gọi nó, tiến lại gần meow một tiếng.

Tề Mộ vui vẻ: “Kìa, Quỷ Quỷ gọi cậu đó.”

Doãn Tu Trúc cười theo, mỗi khi hắn và Tề Mộ ở bên nhau lúc nào cũng thấy thật hạnh phúc.

Mười mấy chiếc xe buýt trở đám học sinh lớp 10 tới doanh trại quân đội. Khi cánh cửa vừa mở ra đã đóng lại, Hứa Tiểu Minh bảo: “Sao trông giống như bị nhốt vào tù thế nhỉ?”

Câu nói này của nó quả thật đã gợi dậy không ít sự đồng tình, rất nhiều đứa trẻ chưa từng ra ngoài một mình lần nào cũng thấy hoảng hốt.

Tề Mộ lườm nó: “Nói ít đi một chút”

Hứa Tiểu Minh khóc huhu: “Anh Mộ, cậu không sợ nhưng tớ sợ mà, chỗ như quân doanh rất kinh khủng, không phù hợp với người nhu nhược như tớ”

Tề Mộ: “...” Đúng là cái đứa vô địch trong làng không biết xấu hổ, Hứa Tiểu Minh định dùng cả cuộc đời để giải thích câu nói này chắc.

Hứa Tiểu Minh kích động mất nửa ngày, thấy đa số mọi người đều suy sụp giống mình thì tâm tình của nó mới sáng khoái chút, đảo mắt nhìn sang phía Tề Mộ đang âm trầm không nói, lên tiếng: “Anh Mộ, không phải cậu rất chờ mong sao? Thế nào lại cứ rầu rĩ không vui thế?”

Tề Mộ đáp: “Bị nhốt vào nhà lao với cậu thì ai vui vẻ cho nổi?”

Hứa Tiểu Minh cười hì hì, nhỏ giọng nói: “Hay là bởi vì Doãn Tu Trúc không tới?”

Con gà con này thế mà lại nói trúng tâm lòng cậu, ánh mắt Tề Mộ vẫn nhìn thẳng đáp: “Hai ngày nữa cậu ấy đã tới rồi.”

Hứa Tiểu Minh: “Hai ngày nữa?”

Tề Mộ dừng một chút: “Năm ngày.” Đâu má, lâu quá, tận 5 ngày lận!

Hứa Tiểu Minh cười bỉ ổi: “Một ngày không gặp như cách ba năm, năm ngày tức là mười lăm năm liền đó! Anh Mộ, cậu nên nhanh nhẹn chút, trẻ con cũng có thể đi mua nước tương rồi kia!”

Tề Mộ đang thương cảm được một nửa liền bị thằng chóá kia làm tụt mood: “Cút cút cút!”

Lúc này điện thoại di động của Tề Mộ vang lên, cậu lấy ra nhìn, là tin nhắn do Doãn Tu Trúc gửi tới: “Đã đến nơi chưa?”

Tề Mộ không thèm quan tâm tới Hứa Tiểu Minh nữa, nhả tin trả lời hần: “Sắp xuống xe rồi.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Chơi vui nhé”

Vui cái quần què gì, Tề Mộ hiện tại đang rất là không vui đây, bắt quá Doãn Tu Trúc đã phải lên đường, nói với hần chuyện này cũng không có tác dụng gì, cậu bảo: “Lên đường bình an.”

Để điện thoại di động xuống, Tề Mộ liền phiền muộn chốc lát.

Hứa Tiểu Minh lại mở miệng tiện: “May mà Doãn Tu Trúc là nam, nếu không hai cậu đã sớm kết hôn sinh con, thậm chí con của hai cậu còn có thể đi tập quân sự chung nữa”

Tề Mộ: “...”

Hứa Tiểu Minh chợt thấy sắc mặt Tề đại ca rất khó coi, không dám nhiều lời bèn vội vàng nói: “Đến rồi đến rồi, mau xuống xe thôi!”

Chuyện quân huấn này xưa nay đều khổ, rất khổ, cực kì khổ. Đến doanh trại lại phải đem mỗi cái khổ đều nhân đôi, căn bản là khổ đến vô cùng tận luôn!

Vừa xuống xe, cái sự không vui trong lòng Tề Mộ lại tăng lên gấp bội.

Sau khi huấn luyện viên giải thích quy định xong, chuyện thứ nhất mà y làm chính là: “Lấy hết đồ đạc mà các em mang tới ra ngoài!”

Mọi người: “...” Đây là ý gì?

Huấn luyện viên hung dữ cực kì, y nói lại lần nữa: “Các em đến đây là để tập quân sự, không phải đến để hưởng phúc. Mau nộp tất cả mọi thứ lên, sau khi rời đi sẽ trả lại cho các em!”

Tất cả đám nhóc đều thấy hơi sợ, bèn đành hoảng nộp mọi thứ mà mình mang theo lên.

Sau đó liền thành một màn tấu hài.

Hứa Tiểu Minh kéo vali dài gần 80cm(*) tới. Khi mở ra xem, đến cả huấn luyện viên cũng còn sợ ngây người.

(*30 tấc ~ 30 inch ~ 76,2cm)

Màn hình, máy chủ, chuột máy tính... Đây là trực tiếp mang máy vi tính từ ở nhà đến sao?

Hứa Tiểu Minh sờ mũi một cái nói: “Vốn dĩ là muốn mang laptop, cơ mà chỗ này không có mạng, em mang máy tính để bàn (desktop) theo nên đồ đạc bên trong mới nhiều thế này” Game offline này, phim hoạt hình này, toàn bộ đều đủ cả.

Huấn luyện viên cả giận: “Tối tận đây rồi mà em còn muốn chơi game à? Nằm mơ đi!” Không nói hai lời, trực tiếp kéo vali của Hứa Gà Con đi.

Tiếp theo là Tề Mộ, cậu chỉ mang theo một cái balo, cực kì sạch sẽ gọn gàng, nhưng khi cậu lôi đồ ra ngoài lại khiến cả lớp đều phải hán hán lời.

Sô cô la, sô cô la, sô cô la... Ôi chào, rốt cục cũng có một cái không phải là sô cô la, nhìn kỹ một chút thì thấy, ok, là bánh quy vị sô cô la.

Hứa Tiểu Minh không khách khí chút nào mà cười ra tiếng: “Anh Mộ, cậu năm nay mới ba tuổi à!” Quả thật rất giống các bạn nhỏ mẫu giáo sắp xếp đồ đạc đi hưởng kì nghỉ xuân.

Trái tim Tề Mộ đang âm thầm rỉ máu, đe dọa nhìn nó một cái, Hứa Tiểu Minh bèn ngậm miệng, cả lớp đều mang tâm tình phức tạp nhìn thẳng nhóc đẹp trai kia không ngừng lôi sô cô la trong balo để ra bên ngoài.

Đến cuối cùng, ngay cả huấn luyện viên cũng đều không nhịn cười được: “Cái balo này của em như túi thần kì của Doraemon ấy nhỉ”

Tề Mộ không đáp, trời mới biết cậu đã phải mất bao nhiêu sức lực mới nhét được nhiều sô cô la như vậy vào trong balo!

Về sau, các học sinh khác đều rất an phận, đồ vật được lấy ra cũng được tính là bình thường chút.

Tất cả đều bị tịch thu có hoàn lại, huấn luyện viên toan để bọn họ xếp thành hàng thì điện thoại di động của Tề Mộ vang lên làm cho huấn luyện viên sững sờ, mắng: “Ai dám mang điện thoại di động đến đây?”

Tề Mộ nói: “Báo cáo huấn luyện viên, là em ạ!”

Huấn luyện viên giận đùng đùng đi tới: “Lấy ra, nơi này không cho phép sử dụng điện thoại di động!”

Tề Mộ đáp: “Báo cáo huấn luyện viên, không lấy.”

Huấn luyện viên: “...”

Đám học sinh không nhìn được bèn phì cười.

Mặt huấn luyện viên đen xì, nếu là lính mới thì y đã sớm đập cho một cước rồi, mà đây chỉ là mấy đứa học sinh, tuy nói là để cho bọn họ trải nghiệm sinh hoạt quân doanh, đúng là so với trường học thì nghiêm khắc hơn nhưng cũng không dám làm quá mức.

“Không lấy ra chứ gì?” Huấn luyện viên quát “Đi chạy mấy vòng đi!”

Tề Mộ đứng nghiêm chào: “Huấn luyện viên, chạy mấy vòng ạ?”

“Mấy vòng ấy hả?” Huấn luyện viên cả giận “Mười vòng, chạy không xong không cho phép ăn cơm!”

Tề Mộ đứng nghiêm: “Đã rõ thưa huấn luyện viên!”

Cậu còn thật sự làm theo. Huấn luyện viên bị nghẹn đến hoảng, thằng nhóc thối này nhìn thì cứng đầu thế mà lại còn rất biết nghe lời, đúng là không được bình thường!

Huấn luyện viên lại hỏi: “Còn ai vẫn giữ điện thoại di động không?”

Hứa Tiểu Minh co đầu rụt cổ, huấn luyện viên liếc mắt một cái đã nhìn thấu: “Không nộp thì cũng được thôi, mỗi ngày cứ chạy mười vòng đi!”

Hứa Tiểu Minh vừa nghe đã thấy suy sụp, vội vàng đem điện thoại di động nộp lên. Trong lớp cũng có mấy đứa cũng lén lút mang theo, bọn họ cân nhắc một chút giữa việc mười vòng và điện thoại di động, cuối cùng lựa chọn từ bỏ chiếc điện thoại.

Không phải ai cũng có thể là Tề đại ca!

Tề Mộ không thể nộp điện thoại di động được. Đùa nhau à, không còn điện thoại di động thì cậu làm sao gọi điện cho Doãn Tu Trúc được đây?

Hắn phải ra nước ngoài nên cậu rất lo lắng. Nếu mất liên lạc lần nữa chẳng phải sẽ hù chết cậu sao?

Tề Mộ còn nhớ, khi Doãn Tu Trúc tạm nghỉ học năm lớp 8 đó trở về, trên cánh tay đều là những vết xanh tím, đó là dấu tay của Vu Đại Vân thậm chí còn có cả dấu răng nữa.

Bị chính mẹ mình đối xử như thế, dù có trong giai đoạn phát bệnh thì ắt hẳn Doãn Tu Trúc cũng rất khó chịu.

Cho nên nghe hắn nói muốn đi thăm Vu Đại Vân, Tề Mộ liền cảm thấy căng thẳng hơn bất kì ai. Đã khẩn trương đến như vậy còn muốn tịch thu điện thoại di động của cậu thì cậu tình nguyện về nhà, không đi quân sự nữa.

Tề Mộ mang theo tâm sự nặng nề mà chạy một vòng, rồi bị người khác gọi lại: “Cậu ở lớp nào.”

Tề Mộ lúc này mới phát hiện ra trên thao trường còn có người đang chạy. Người kia nhuộm tóc vàng trông rất khoa trương, ở dưới ánh nắng đặc biệt gây sự chú ý, phách lối đến mức như mọc mặt trời trên đỉnh đầu. Người bình thường chống đỡ không nổi cái màu tóc này thế mà người kia lại là có thể, làn da của hắn rất trắng, ngũ quan anh tuấn mang theo chút thanh tú của con gái, nhưng bởi vì biểu cảm quá bất cần đời, nên khiến cho người khác không nhìn ra phần nữ tính trong đó nữa.

Tề Mộ không biết hắn nhưng không ngại làm quen với người có đồng cảnh ngộ phải chạy với mình: “Tề Mộ, lớp 10/6”

“Cậu chính là Tề Mộ à” Thiếu niên tóc vàng kính ngạc nói.

Tề Mộ nhìn hắn: “Cậu quen tớ hả?”

Thiếu niên nhe răng nở nụ cười: “Đã nghe danh từ lâu”

Tề Mộ xác định người nọ không thuộc cấp II Quốc Thụy, cậu không nghĩ tới “đại danh” của bản thân lại có thể truyền tới trường khác như thế này.

Thiếu niên chạy nhanh tới bên cạnh cậu, nói rằng: “Tớ tên là Ngụy Bình Hi, ở lớp 10/4.”

Ngụy Bình Hi? Tề Mộ cảm thấy cái tên này cực kì quen tai, hình như đã nghe được ở đâu rồi thì phải.

Cậu nghĩ một hồi mới nhớ được...Hóa ra đây chính là người mà Hứa Tiểu Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lôi ba đời làm quân nhân của nhà hắn ra quyết đấu một trận.

Tề Mộ vui vẻ, hỏi hắn: “Sao cậu lại phải chạy thế?”

Ngụy Bình Hi móc một bao thuốc từ trong túi ra: “Làm một điều không?”

Tề Mộ: “... Không.”

Ngụy Bình Hi kính ngạc nói: “Lẽ nào cậu không phải vì cái này mới phải chạy?”

Tề Mộ đáp: “Là vì điện thoại di động.”

“Điện thoại di động á” Ngụy Bình Hi trả lời “Đáng sao?”

Tề Mộ cảm thấy nói chuyện với hắn chẳng được cái tích sự gì, hút với trà thuốc, không bằng ăn một miếng sô cô la cho rồi.

Sau khi hai người cùng nhau chạy năm vòng xong liền bắt đầu thở dốc, Ngụy Bình Hi bèn liếc mắt nhìn cậu: “Sức lực của cậu khá phết”

Tề Mộ cũng nhìn hắn: “Cậu cũng thế”

Ngụy Bình Hi nói: “Hồi ba tuổi tớ đã bắt đầu chạy trong sân rồi, sớm đã tập thành thói quen”

Tề Mộ còn rất tò mò “Cậu lớn lên trong quân doanh à?”

Ngụy Bình Hi đáp: “Đây chỉ là thao trường, chưa được tính là doanh trại quân đội đâu”

Tề Mộ lại hỏi: “Vậy quân doanh chân chính trông như thế nào?”

Ngụy Bình Hi lười nói với cậu.

Sau khi chạy xong mười vòng, tâm tình Tề Mộ vẫn rất ổn, tuy rằng lúc trước nghe thấy tên Ngụy Bình Hi trong miệng Doãn Tu Trúc còn thấy rất chán ghét, nhưng lúc tiếp xúc rồi lại cảm thấy người cũng không tệ, ngoại trừ hút thuốc có hơi nhiều thì cái khác cũng vẫn ổn.

Thời điểm hai người trở về, huấn luyện viên đã để phần cơm cho bọn họ, Tề Mộ mới vừa ngồi xuống thì điện thoại di động đã vang lên.

Tề Mộ khước miệng nhếch lên, ấn nhận điện thoại: “Cậu vẫn còn chưa đi à?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Sắp lên máy bay rồi, cậu thì sao, đã thích ứng được chưa?”

Tề Mộ đương nhiên sẽ không đem chuyện mình bị phạt chạy ra kể, chỉ bảo: “Chơi rất vui.”

Doãn Tu Trúc nói: “Ăn cơm chưa, có quen không?”

Toàn là bánh bao với dưa muối, quen làm sao nổi? Tề Mộ lên tiếng: “Khó ăn chết mất, may mà cậu không

ở đây.”

Doãn Tu Trúc vừa nghe đã thấy đau lòng: “Nếu không cậu cũng xin nghỉ một ngày đi, chờ khai giảng...”

Tề Mộ cười đáp: “Tớ da dày thịt béo, không sao đâu”

Doãn Tu Trúc lại không nhìn ra cậu da dày thịt béo ở chỗ nào, rõ ràng mỗi một tác đều non mềm như đậu phụ, càng nghĩ như vậy hẳn lại càng thấy nhớ cậu hơn: “Đừng có miễn cưỡng chính mình.”

Tề Mộ nói: “Được rồi, cậu đừng làm trễ chuyến bay”

Doãn Tu Trúc lưu luyến không rời: “Chờ tớ trở về.”

Tề Mộ gật đầu, cười đáp: “Ừa, tớ chờ.”

Cậu cúp điện thoại, Ngụy Bình Hi bày ra vẻ mặt anh đây biết tuốt: “Bạn gái à.”

Tề Mộ: “...”

Ngụy Bình Hi gặm một miếng đồ ăn, nói tiếp: “Chẳng trách không chịu nộp điện thoại di động.”

Tề Mộ giải thích: “Không phải, chỉ là...”

Ngụy Bình Hi kinh nghiệm đầy mình, khoát tay nói: “Tớ hiểu mà, vẫn còn đang trong giai đoạn thả thính chứ gì? Được rồi, ai ở trong thời kì này cũng thấy một ngày không gặp như cách ba thu hết.”

Đây là lần thứ hai trong ngày Tề đại ca nghe thấy câu nói này, nghe nhiều đến mức giống như thật sự cảm thấy một ngày không gặp mà đã quá ba năm!

Sau khi trở lại ký túc xá, Hứa Tiểu Minh bắt đầu mở cuộc toa đàm, thảo phạt cái người có gia đình ba đời là quân nhân đã hành hạ bọn họ kia.

Miệng lưỡi của nó cứ bô lô ba la, nói đến người chết còn phải đội mồ sống dậy, người sống bị nói tới đầu văng mắt hoa, căm ghét cái tên tân sinh kia đến tận xương tủy.

Thấy Tề Mộ sắp tới, Hứa Tiểu Minh liền kéo cậu nhập bọn: “Anh Mộ cậu nói thử nghe coi, nếu không phải tại cái cậu tân sinh này thì cậu đã không vì điện thoại di động mà phải chạy tận 10 vòng rồi!”

Tề Mộ: “Cũng không đến nỗi.”

“Đúng vậy!” Trong lòng Hứa Tiểu Minh đầy căm phẫn: “Chúng ta phải thật đồng lòng, chờ đến lúc tìm ra tân sinh kia là ai, nhất định phải cho cậu ta biết thế nào là lễ hội!”

Tề Mộ nhìn Hứa Tiểu Minh rồi lại nghĩ đến Ngụy Bình Hi, cảm thấy bạn học Gà Con mà đi chọc giận người ta thì khả năng cao nó mới là người biết cái gì là lễ hội mới đúng.

“Được rồi.” Tề Mộ nằm lên giường, gối lên cánh tay “Quân doanh thật thú vị, có thể tới rèn luyện cũng tốt mà.”

Hứa Tiểu Minh không muốn nói chuyện với anh Mộ “Siêu nhân” như vậy nữa!

Ngày huấn luyện quân sự thứ hai chính thức bắt đầu, vì để phương đội (*) nhìn đẹp mắt một chút, nên 9 lớp 10 chia thành 3 phương đội: một, hai, ba là phương đội số 1; bốn, năm sáu là phương đội số 2; bảy, tám chín là phương đội số 3.

*(*Phương đội: đội ngũ hình vuông)*

Mỗi phương đội có sáu huấn luyện viên, huấn luyện viên trưởng vừa lên đã muốn chọn phương đội trưởng.

Tất cả mọi người vẫn còn xa lạ, không ai chủ động ra mặt. Huấn luyện viên trưởng bèn thả một miếng mồi lớn: “Ai có thể thông qua sát hạch trở thành phương đội trưởng thì có thể hưởng một đặc quyền.” Nói xong y quét mắt tới hàng ngũ của Ngụy Bình Hy và Tề Mộ.

Tề Mộ động lòng, giơ tay hỏi: “Báo cáo huấn luyện viên, đặc quyền gì cũng được sao?”

Huấn luyện viên đáp: “Không quá giới hạn là được.”

Ngụy Bình Hi cắt lời, đứng ra nói: “Em xin báo danh.”

Tề Mộ cũng tiến lên.

Trừ hai người họ ra thì không có ai khác, chủ yếu đều đã bị cái gọi là sát hạch dọa sợ.

Huấn luyện viên hỏi: “Còn có ai không?”

Hai trăm người ở phương đội 1 yên lặng như tờ. Đùa gì thế, ai muốn so với hai con người chạy 10 vòng mà mặt không đổi sắc làm gì cơ chứ!

Huấn luyện viên nói: “Vậy được rồi, hai em đến đây.”

Ngụy Bình Hi nhìn về phía Tề Mộ, môi mỏng khẽ động: “Tớ sẽ không nhường cậu đâu.”

Tề Mộ nói: “Không hút thuốc có lợi cho sức khỏe.”

Ngụy Bình Hi lười nhác nở nụ cười: “Xem ra hôm nay phải gây đánh uyên ương rồi.”

Việc sát hạch trong miệng huấn luyện viên quả nhiên không phải chuyện dễ dàng gì, đám bạn học nhìn thấy chướng ngại thi đấu xong mặt đều đen. Đậu móa, so với mấy chương trình tạp kỹ còn độc ác hơn, liệu có thể vượt qua được thật không vậy?

Huấn luyện viên đưa ra điều kiện là: “Ai mất ít thời gian hơn thì vị trí phương đội trưởng sẽ dành cho người đó.”

Sau khi dứt hiệu lệnh, hai thiếu niên liền nhìn chăm chú vào mục tiêu phía trước.

Vốn là ba lớp hợp thành một phương đội, tuy rằng trong lòng cũng chưa quen thuộc lẫn nhau nhưng dù sao cũng là bạn cùng lớp, không biết là ai lên tiếng hô lớp 6 cổ lên khiến cho lớp 3 cũng bắt đầu ồn ào, cổ vũ nhiệt tình cho bạn mình.

Lại nhìn chướng ngại vật trên sân của Ngụy Bình Hi và Tề Mộ, quả thực là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết!

“Đậu má, lợi hại thế. Vậy mà cũng nhảy qua được sao?”

“Mau nhìn Ngụy Bình Hi kìa, tốc độ leo núi nhanh kinh khủng!”

“Tề Mộ của chúng ta cũng trâu bò quá, muốn phá kỉ lục ba bước nhảy lấy đà à!”

Đừng nói bọn họ, ngay cả huấn luyện viên cũng đều nhìn đến tít cả mắt—— đúng là tuổi trẻ tài cao, trình độ của Ngụy Bình Hi thì y đã biết rõ, nhưng tư chất của Tề Mộ này cũng không tệ!

Sau đó Tề Mộ thắng, Ngụy Bình Hi cười nói: “Khá lắm người anh em”

Tề Mộ đáp: “Cảm ơn.”

Ngụy Bình Hi sững sờ.

Kỳ thực Tề Mộ muốn thắng được Ngụy Bình Hi thì vẫn rất khó, ở cửa ải cuối cùng Ngụy Bình Hi đã nhường cậu.

Tề Mộ biết vậy cho nên mới nói tiếng cảm ơn.

Ngụy Bình Hi cười cười, vỗ bả vai cậu: “Hẹn ngày tái đấu”

Tề Mộ cười đáp: “Rất sẵn lòng”

Buổi tối hôm đó, Tề Mộ lại phải chạy, Ngụy Bình Hi ngạc nhiên bảo: “Đội trưởng, cậu thích việc này lắm hả?”

Tề Mộ lên tiếng: “Muốn dùng điện thoại nên thế”

Ngụy Bình Hi đáp: “Không phải cậu có đặc quyền sao?”

Tề Mộ nói: “Đặc quyền dùng vào việc này phí lắm” Cậu muốn giữ lại.

Ngụy Bình Hi ngẫm hiểu: “Hóa ra là để dành cho bạn gái.”

Tề Mộ kiên trì giải thích: “Không phải bạn gái.”

“Ừm.” Ngụy Bình Hi đáp “Bạn gái tương lai.”

Tề Mộ: “...” Thôi, chán chẳng buồn nói.

Bây giờ mới là ngày thứ nhất mà Hứa Tiểu Minh đã thành con gà chết: “Tớ muốn về nhà... Anh Mộ, mau đưa tớ về nhà đi mà, tớ cảm thấy mình sắp lên châu ông bà tới nơi rồi”

Tề Mộ đùa nó: “Chẳng phải cậu còn muốn đấu một trận với cậu tân sinh kia sao?”

Nói chưa dứt lời, Hứa Tiểu Minh đã nộ khí xung thiên, đang hấp hối mà cũng phải ngồi bật dậy: “Nếu không tại cậu ta, ông đây sao lại phải sống dở chết dở như thế này hả?”

Tề Mộ lên tiếng: “Hôm nay người thi đấu với tớ chính là cậu ta đó”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Tề Mộ liếc mắt: “Cậu tới solo với người ta đi”

Hứa Tiểu Minh yên tĩnh, trầm kín chần nói: “Ngủ ngủ...” Đờ phắc, đó còn là người sao? Thắng thế quái nào được!

Trong chớp mắt kì tập luyện quân sự đã qua được một nửa, các bạn học cũng dần dần thích ứng, thậm chí còn có tâm tình đùa giỡn với nhau.

“Tề Mộ và Ngụy Bình Hi quá xứng đôi!” Đám nữ sinh tập chung lại một chỗ cùng nhau ríu ra ríu rít

“Dương quang bạo ngược công x tóc vàng lưu manh thụ sao? Tui duyệt, có thể quỳ xuống chân CP này 100 năm cũng được!”

“Tui cảm thấy Ngụy Bình Hi giống công hơn. Cậu ấy cực kỳ lợi hại, vẫn luôn nhường Tề Mộ mà.”

“Làm sao có thể, Tề đội trưởng oai phong nhất quân doanh, ngay cả huấn luyện viên cũng đều khen cậu ấy nữa.”

“Lặng lẽ chen một câu, tui thấy huấn luyện viên x Tề đội trưởng cũng moe lắm”

“Tà giáo cút sang một bên! Huấn luyện viên đã ba mươi tuổi rồi đó!”

“Lẽ nào các cậu không thích manh thú công!”

“Không được, tui này là phe thịt tươi, phe huấn luyện viên mời rẽ trái sang phòng bên!”

Lúc này có nữ sinh sâu xa nói: “Các cậu suy nghĩ nhiều quá, Tề đại ca của chúng ta không phải đã có CP chính thức rồi sao?..”

Các em gái tốt nghiệp cấp II Quốc Thụy đều rất bình tĩnh: “Chờ chính công lên sàn, bảo đảm toàn bộ các cậu đều sẽ phải leo tường”

Ngụy Bình Hi và Tề Mộ bền vững một trăm năm? Vậy là do các cậu chưa từng thấy Doãn Tu Trúc bao giờ thôi!

42. Chương 42

Doãn Tu Trúc còn chưa trở lại, tên của hắn đã nương theo hào quang của Tề Mộ mà truyền từ trong đám nữ sinh ra.

“CP chính thức của Tề Mộ là ai thế?”

“Cậu ấy tên là Doãn Tu Trúc, là người hoàn toàn xứng với danh hiệu nam thần 360 độ không góc chết!”

Các em gái tân sinh mặt đầy vẻ không tin: “Nam thần thì năm nào chẳng có, nhìn thấy liền tụt cả mood”

Là bạn cùng lớp năm lớp 9 với Tề Mộ – Khương Vũ Ngưng đẩy đẩy mắt kính nói: “Chẳng biết định nghĩa nam thần của các cậu như thế nào, nếu như chỉ có cao – giàu – đẹp trai thì thật ngại quá...”

Em gái tân sinh xuýt xoa: “Không cao, không đẹp trai thì sao gọi là nam thần được”

Khương Vũ Ngưng chờ chính là câu nói này, chỉ thấy nó khiêm tốn nở nụ cười, ý vị thâm trường nói: “Doãn thần của chúng ta không chỉ cao – giàu – đẹp mà còn cực giàu, cực đẹp trai, chiều cao lại vừa phải!”

Các em gái bị nó chọc cười: “Thôi cậu đừng chém gió nữa!”

Khương Vũ Ngưng bình tĩnh đáp: “Này cô gái, chờ cô gặp được người rồi thì cô sẽ biết vừa nãy tôi miêu tả có bao nhiêu ngắn gọn súc tích, nói đại thần mờ nhạt đến thế nào.”

“Không tin, tui cảm thấy Ngụy Bình Hi và Tề Mộ đã đủ đẹp trai lắm rồi, không thể có người còn đẹp hơn hai người bọn họ được.”

Phía sau có một em gái học bá đang đọc sách, nói: “Chẳng nhẽ các cậu không xem thành tích nhập học à?”

“Làm sao thế?” Còn chưa nhìn được trường học trông ra sao đã bị kéo đến doanh trại quân đội, nào ai biết thành tích nhập học như thế nào.

Khương Vũ Ngưng lập tức nói tiếp: “Thật ngại quá, Doãn thần của tụi này học lớp số 1 ngoại trừ văn học tổng hợp thì đều được điểm tối đa cả!”

Lần này khiến cho cô gái cảm thấy kinh hãi: “Còn là học bá cơ à!”

“Không.” Khương Vũ Ngưng cùng với Hứa Tiểu Minh hoàn toàn có thể hợp lại thành một đội tấu hài “Xin hãy gọi là học thần!”

Các cô gái: “...”

Khương Vũ Ngưng hùng hổ khoác lác nửa ngày, cuối cùng nói: “Doãn thần của chúng ta trên thông thiên văn dưới rành địa lý, cầm kỳ thi họa không gì là không làm được, nếu nói đến khuyết điểm thì cũng chỉ có một.”

Đám người tức giận, hỏi tới: “Làm sao?”

Khương Vũ Ngưng thở dài đáp: “Vợ quản nghiêm lâu năm.”

“Hả?” Các em gái mặt đầy vẻ thất vọng “Có bạn gái rồi à.”

Khương Vũ Ngưng cười thần bí, đẩy mắt kính “Là bạn trai, cảm ơn!”

Một câu nói đã châm ngòi máu sôi khắp phòng: “Tình hình thế nào?”

Khương Vũ Ngưng nhìn bọn nó như nhìn một đám thiếu năng trí tuệ: “Doãn Tu Trúc và Tề Mộ là CP chính thức đó, bên nhau một vạn năm!”

“Hai người bọn họ thật sự...”

“YY không có tội, nếu coi là thật mời đi thẳng ra cửa quẹo phải”

“Cho nên...” Có người kịp phản ứng “Cậu ấy sợ Tề Mộ sao?”

Khương Vũ Ngưng lên tiếng: “Vợ quản nghiêm là sợ? Sao có thể sợ được? Là sủng! Sủng lên tận trời còn ngại chưa đủ cao đây!”

Các em gái hai mắt tỏa sáng, hỏi: “Mau mau mau nói thêm đi, sủng như thế nào cơ?”

Khương Vũ Ngưng nuốt nước miếng, bắt đầu thức đêm PR nhiệt tình: “Nói ra các cậu chắc chắn sẽ không tin nhưng trước kia tớ ở phe các bà vợ lâu năm của Doãn thần đó, sau khi đớp hint thì hold không nổi, CP này ăn quá ngon, tự nhiên thuần khiết không ô nhiễm, ngọt đến sún cả răng...”

Chính là nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, Khương Vũ Ngưng nào có biết náo bố của nó còn không bằng một phần mười hiện thực.

Giờ đang là mùa hè, trại huấn luyện vô cùng vắng vẻ, Tề Mộ ở bên ngoài làm thức ăn cho lũ muỗi như sắp thành tinh, vừa to vừa dữ. Các huấn luyện viên một chút cũng đều không lo đến chuyện đám học sinh chạy

ra ngoài gây chuyện, có đàn muỗi như thế canh chừng thì chắc phải cả bọn hợp lại mới đủ sức cho bọn chúng ăn no.

Thế nhưng Tề Mộ lại cam tâm tình nguyện —— đi gọi điện thoại cho Doãn Tu Trúc.

Trong kí túc xá quá ẩm ỉ, vốn là một đám nhóc đáng thương không có điện thoại di động mắt cũng đều xanh cả rồi, giờ đây cậu lại đứng trước mặt họ gọi điện thoại thì e rằng bọn họ sẽ tạo phản mất. Vì không thể gây ra sự phẫn nộ của dân chúng, Tề đại ca chỉ có thể trốn ra ngoài nói chuyện, cũng có thể nói nhiều thêm một chút.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Chỗ cậu đang 10 giờ rồi nhỉ.”

Tề Mộ nói: “Không sao, dù gì cũng mất ngủ” Con mẹ nó muỗi nhiều quá.

Doãn Tu Trúc thiên tính vạn tính cũng không thể nghĩ ra Tề Mộ lại đang chịu làm thức ăn cho muỗi, nếu hắn biết thì nào dám nói chuyện với cậu nữa mà đã sớm bảo cậu trở về phòng.

Bởi vì không biết và cũng do đã thật nhiều ngày không gặp nhau, hơn nữa nhìn thấy Vu Đại Vân phiền muộn như thế này, Doãn Tu Trúc lại càng muốn nói chuyện với Tề Mộ. Không biết phải nói cái gì, chỉ cần có thể nghe giọng cậu một chút thì trong lòng hắn cũng sẽ bình tĩnh hơn.

Doãn Tu Trúc hỏi chuyện tập quân sự của cậu, Tề Mộ kể từng cái cho hắn nghe, đương nhiên đều nói đến chuyện tốt, còn việc bị phạt chạy gì đó, một chữ cũng sẽ không nhắc tới.

Doãn Tu Trúc càng nghe càng nhớ cậu, nhớ đến vô phương cứu chữa, chẳng có cách nào bằng được việc có thể trực tiếp nhìn thấy cậu. Nghe giọng nói của cậu, nhìn cậu qua video đều không thể dập tắt ngọn lửa trong lòng hắn, chỉ có thể làm cho nó cháy to hơn, thiêu rụi mọi thứ nhanh hơn.

Tề Mộ lên tiếng: “Dì Vu thế nào rồi?”

Sắc mặt Doãn Tu Trúc hơi suy sụp, nói rằng: “Có khá hơn một chút”

Nhưng thật ra là không có chuyển biến tốt. Doãn Tu Trúc càng ngày càng trưởng thành thì Vu Đại Vân càng ngày càng hận hắn, khoảnh khắc nhìn thấy hắn, bà lại bắt đầu không ngừng chửi rủa, mắng Doãn gia, mắng Doãn Chính Công, mắng Doãn Tu Trúc.

Bà thường xuyên nói một câu: “Nhà họ Doãn các người đều là cái thứ lòng lang dạ sói, nên bị đày xuống 18 tầng địa ngục, không được chết tử tế!”

Doãn Tu Trúc đã từng hỏi bà: “Con đã làm sai điều gì?”

Vu Đại Vân luôn nói cho hấn một đáp án trước sau như một: “Tồn tại của mày chính là sai lầm lớn nhất, mày không nên được sinh ra mới phải, trong người mày chảy dòng máu ác quỷ của Doãn gia!”

Nếu như lúc ấy Doãn Tu Trúc hỏi lại, Vu Đại Vân sẽ càng nguyên rửa hấn bằng những lời lẽ độc ác hơn, rồi nhào lên cầu hấn cắn hấn, thậm chí còn muốn bóp chết hấn.

Mấy người hộ sĩ kéo bà ra chỗ khác, bác sĩ cũng sẽ trấn an Doãn Tu Trúc: “Cháu đừng có nghĩ nhiều cũng đừng coi là thật, mẹ cháu khi phát bệnh thần trí sẽ không tỉnh táo như vậy đâu.”

Kỳ thực Doãn Tu Trúc rõ hơn bất cứ ai, khi Vu Đại Vân ở trạng thái này mới nói ra được suy nghĩ của bản thân. Còn cái người suốt ngày ngồi ở bên cửa sổ, hờ hững nhìn ra bên ngoài là đang phải chịu tác dụng của thuốc, luôn luôn mất phương hướng.

Doãn Tu Trúc đã hiểu điều này từ lâu, bởi vì chỉ khi phát điên Vu Đại Vân mới nhận ra hấn, còn người phụ nữ lúc nào cũng yên tĩnh một mình kia ngay cả con trai là ai cũng không biết.

Rốt cuộc mẹ là người như thế nào? Trước khi quen Tề Mộ, những lời bà nói với Doãn Tu Trúc cũng chỉ có mắng chửi và nguyên rửa.

Giọng nói của Tề Mộ kéo hấn từ trong vũng bùn kìm ứ ra ngoài. Âm thanh của cậu rất nhẹ, khiến cho phần mong đợi và nhớ nhung kia như một dòng nước trong veo chảy vào trong tim Doãn Tu Trúc.

Tề Mộ hỏi hấn: “Chừng nào thì cậu về?”

Doãn Tu Trúc rất muốn có thể tới cạnh cậu ngay bây giờ: “Ngày mai.”

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Ý, ngày mai á?”

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Không còn việc gì nữa rồi, ngày mai tớ sẽ về.”

Tề Mộ lập tức cười đến khóe mắt cong cong: “Được!”

Tâm tình của Doãn Tu Trúc cũng trở nên thoải mái hơn: “Cậu nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải huấn luyện.”

“Ừa!” Nếu ngày mai hấn trở lại rồi thì cậu cũng không cần cầm di động nói chuyện “Vây tớ tắt máy nha”

Doãn Tu Trúc đáp: “Ừm.” Để điện thoại xuống hấn liền đi đổi vé máy bay, vốn là dự định ngày mai mới xuất phát, nhưng hiện tại hấn rất muốn đi, không thể chờ thêm một giây một phút nào nữa.

Tề Mộ ngủ ngon giấc, ngày hôm sau tinh thần sảng khoái mà đi tập quân sự.

Hứa Tiểu Minh sống dở chết dở nói: “Anh Mộ đúng là không phải người...”

Tề Mộ nhin không được bèn bảo: “Hôm nay Doãn Tu Trúc về rồi”

Hứa Tiểu Minh kinh ngạc đáp: “Đã 5 ngày rồi á?”

Tề Mộ đếm đếm: “Mới 4 ngày thôi”

Hứa Tiểu Minh nói: “Doãn Tu Trúc đúng là tự làm khổ mình, bay một chuyến mất mười mấy tiếng, trở về lại thêm mười mấy tiếng nữa, sức đâu mà chịu được?”

Tề Mộ ngây ngẩn cả người.

Hứa Tiểu Minh lại lên tiếng: “Như vậy còn muốn đến tập quân sự? Chà chà, chuyện của thần tiên các cậu người phàm như tớ đúng là không thể hiểu nổi.”

Tề Mộ chỉ mãi vui vẻ nên quên luôn vấn đề này! Bốn ngày cũng quá gấp rồi! Thân thể làm sao chịu nổi? Tề Mộ cũng không đoái hoài tới việc tập hợp nữa, quay đầu chạy về phía kí túc xá.

Hứa Tiểu Minh mông lung: “Cậu đi đâu thế? Phải tập trung rồi đó!”

Tề Mộ cất giọng nói: “Cậu đi trước đi, tớ tới ngay”

Hứa Tiểu Minh gọi cậu: “Sắp muộn rồi, tới trễ sẽ bị phạt đấy”

Tề Mộ đã chạy mất dạng.

Hứa Tiểu Minh: “...” Càng ngày càng không hiểu anh Mộ của nó, chẳng nhẽ tập quân sự xong lại làm cho đầu óc ngu đi?

Trời ạ, Hứa Gà Con vô cùng ăn năn hối hận: Nó là một đứa nhu nhược mềm yếu thật sự không thích hợp với nơi quỷ quái này QWQ!

Ký túc xá của Tề Mộ ở tầng năm, cậu xông vào trong, không ngừng chạy trên những bậc thang, lúc cầm được điện thoại di động lên thì cả người đã đổ một tầng mồ hôi mông. Cậu ổn định lại hô hấp rồi mới bấm số của Doãn Tu Trúc.

Chỗ cậu đang là 6 giờ sáng thì Doãn Tu Trúc bên kia đã là nửa đêm, cũng không biết đã ngủ hay chưa.

Điện thoại vang lên lời nhắc: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.”

Tề Mộ khẽ thở dài: “Chắc là ngủ rồi”

Thôi, cậu trực tiếp nhắn tin cho hắn vậy: “Đừng vội về, cậu bay tới bay lui lâu như vậy mệt lắm, còn bị lệch múi giờ nữa. Ở bên đó nghỉ ngơi mấy ngày thật tốt đi, tập quân sự xong thì về cũng được!”

Ấn gửi rồi cậu lại soạn thêm một tin nhắn: “Tập quân sự chán lắm, nơi này vừa bẩn vừa loạn, tám người chen chung một phòng, chỗ tắm riêng cũng không có... Ký túc xá nam thì bốc mùi như chuồng lợn, muỗi thì to như con ruồi, gián còn bò đầy đất... Cậu tuyệt đối đừng có đến đấy!”

Tề Mộ vắt óc nói xấu doanh trại, chỉ lo Doãn Tu Trúc lại tò mò trở về xem.

Nhưng mà Doãn Tu Trúc đã hạ cánh. Trong chớp mắt khi hắn khởi động máy đã thấy điện báo nhắc nhở, sau đó là hai tin nhắn được gửi đến.

Thông báo của điện thoại nhắc tin nhắn mới nhất trước, Doãn Tu Trúc thấy Tề Mộ không cho hắn đi tập quân sự thì hơi sững sốt một chút, ngay sau đó nhận được tin nhắn tiếp theo: Trong nháy mắt dòng nước ấm liên chảy trong lồng ngực, hắn bay nửa vòng trái đất rất mệt mỏi, giờ chỉ cảm thấy không khí trong nước thật sự quá tốt, thấm vào tận ruột gan.

Buổi trưa là thời điểm mặt trời lên cao nhất, các huấn luyện viên sợ mấy con gà yếu này ngất xỉu, vì vậy dẫn bọn họ ngồi dưới gốc cây hóng gió.

Một lớp gần nghìn người chen chúc ở một chỗ, muốn bao nhiêu ồn ào thì có bấy nhiêu ồn ào.

Đồng chí Khương Vũ Ngưng PR vô cùng nhiệt tình, tiếp tục kéo thêm người lọt hố chung.

Mặc dù những gì nó nói đều là thật, nhưng vẫn không ngăn được bản thân nói hơi quá, bắt đầu có mấy em gái nghi ngờ Doãn Tu Trúc.

“Tui không tin có người nào hoàn mỹ đến như vậy, đây cũng không phải tiểu thuyết mà.”

“Không đâu cô gái.” Khương giáo chủ đáp “Hiện thực so với tiểu thuyết còn tuyệt vời hơn nhiều.”

“Không tin, làm gì có học thần nào vừa cao vừa đẹp trai lại vừa có tiền như thế được? Rõ là không tồn tại mà!”

“Tớ cũng cảm thấy không thể nào, Khương Vũ Ngưng cậu chắc là người tình trong mắt hóa Tây Thi rồi, học cùng trường với cậu ấy quá lâu cho nên mới thấy cậu ấy đẹp trai”

Khương Vũ Ngưng mỉm cười, bí hiểm khó lường mà ngồi đợi cả đám bị vả mặt.

Thật trùng hợp, Doãn Tu Trúc đúng là đang đi tới.

Gần nghìn người nép ở phía đông sân huấn luyện, một mình hắn đi từ phía tây đến, gây sự chú ý của biết bao người.

Giữa trưa nắng chói chang, bầu không khí khô nóng, thiếu niên tóc đen mặc một chiếc áo phong trắng, vai trái tùy ý khoác balo như thổi một cơn gió mát ngang qua, hấp dẫn ánh nhìn của những người khác.

Có nữ sinh trợn mắt há mồm: “Đờ phắc, ai vậy? Thần tiên ở đâu hạ phạm thế?”

Một người lên tiếng trăm người nhìn lại, tầm mắt mọi người đồng thời rơi trên người hắn, nhưng cũng không che được khuôn mặt tuần tú mang theo ý cười nhàn nhạt.

Người đẹp có không ít, đặc biệt là khi truyền thông phát triển như ngày nay thì có minh tinh nào không rực rỡ đây? Mà trên ti vi so với việc nhìn tận mặt thì cảm giác hoàn toàn bất đồng! Con người không phải chỉ có mắt, thẩm mỹ cũng không giới hạn ở đó, khi ngũ giác đều tập trung trên một người, mà người này lại hoàn mỹ đến không tỳ vết thì loại thần phục kia cũng không có cách nào mô tả bằng lời nói.

Khương Vũ Ngưng bình tĩnh lên tiếng: “Đẹp trai không?”

Các nữ sinh: “Quá đẹp trai!”

Khương Vũ Ngưng khiêm tốn đáp: “Thật ngại quá, đây cũng không phải thời điểm mà cậu ấy đẹp trai nhất đâu”

Các nữ sinh: “.....”

“À, đúng rồi.” Trong lòng Khương Vũ Ngưng ngập tràn sáng khoái, giới thiệu với người bên cạnh “Đây chính là Doãn Tu Trúc.”

Hứa Tiểu Minh oán hận Tề Mộ: “Về thật kia!”

Tề Mộ hoàn toàn sững sốt.

Hứa Tiểu Minh tính toán thời gian một chút rồi nói: “Tối hôm qua cậu ấy đã lên đường rồi, anh Mộ này, không phải chỉ cần một cú điện thoại cậu đã hỏi người ta trở về đây chứ?”

Tề Mộ ngơ ngác lắc đầu: “Không, tớ không có, cậu đừng nói bừa”

Hứa Tiểu Minh bị dáng vẻ của cậu chọc cười đến nghiêng ngả.

Doãn Tu Trúc liếc sang phía này, nhiều người như vậy, vô cùng lộn xộn, thật đoán không ra hắn dựa vào cái gì mà ánh mắt lại có thể nhìn thẳng tới chỗ Tề Mộ.

Tề Mộ bỗng cảm thấy trời thật nóng, khiến cho cả người cậu đổ mồ hôi.

Đáng tiếc Doãn Tu Trúc không thể lại đây, điểm thi của hắn như vậy thì không thể không vào lớp chọn. Hắn không thể nói ra yêu cầu được chuyển lớp với Doãn Chính Công vì hắn không thể đưa ra được một câu trả lời hợp lý khi bị hỏi.

Mặc dù tạm thời ở lớp 1, nhưng hắn không vội, cấp III mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Mãi đến tận lúc huấn luyện buổi chiều kết thúc, Tề Mộ cũng không thể nhìn thấy Doãn Tu Trúc. Hắn vừa tới doanh trại quân đội, nhận xong đồng phục thì tới kí túc xá, còn phải nghe giáo huấn từ huấn luyện viên, cũng không thể một chốc đã hoàn thành.

Tề Mộ ăn xong liền tới lớp 1 châu trực, huấn luyện viên của bọn họ trừng mắt với cậu: “Làm sao, hôm nay không chạy nữa hả?”

Tề Mộ: “...” Đúng là không muốn chạy, Doãn Tu Trúc đã trở về rồi cậu còn cần điện thoại di động làm gì nữa.

Ai biết cậu không nói cũng không đồng nghĩa với việc Hứa Tiểu Minh sẽ im lặng: “Không chạy, có thể tịch thu điện thoại của anh Mộ được rồi ạ”

Huấn luyện viên tò mò nói: “Chạy mệt, dùng điện thoại đã rồi chứ gì?”

Cái miệng tiện của Hứa Tiểu Minh mở mồm chính là: “Cậu ấy...”

Tề Mộ bịt miệng nó, đứng lên: “Em đi chạy.”

Hứa Tiểu Minh không thể nói thành lời, nó chớp mắt, dịch câu này thành: Chạy cái quái gì nữa, Doãn Tu Trúc về rồi còn gì?

Tề Mộ lườm nó, đe dọa: “Cấm nói ra!”

Hứa Tiểu Minh u mê: Việc này có gì mà không được nói.

Tề Mộ chẳng thèm nói nhảm với nó nữa, đứng dậy đi ra sân luyện tập. Mọi người sáp lại gần hỏi Hứa Tiểu Minh, Hứa Tiểu Minh cưỡng ép ra oai, chỉ có thể kéo khóa miệng lại.

Tề Mộ vừa tới sân luyện tập đã thấy Ngụy Bình Hi, thiếu niên tóc vàng dựa vào tường hút thuốc, nhìn thấy cậu đến mới nhả khói, chạy lên đường chạy.

Tề Mộ tâm tình rất tốt, bước chân vô cùng nhẹ nhàng: “Từ ngày mai tớ sẽ không chạy nữa”

Ngụy Bình Hi kinh ngạc lên tiếng: “Chia tay rồi à?”

Tề Mộ: “...”

Ngụy Bình Hi nói: “Không sao, mắt bạn gái rồi thì hút một điếu thuốc, nhất yên giải thiên sầu (*)”

(Câu gốc là Nhất túy giải thiên sầu = uống rượu giải sầu)*

Tề Mộ còn lâu mới bị dụ dỗ: “Không hút, chẳng có ý nghĩa gì hết.” Doãn Tu Trúc có tính khiết phích, làm sao chịu được mùi thuốc lá.

“Không đúng” Ngụy Bình Hi chạy cùng cậu đã lâu, sớm đã nhìn quen “Cậu với bạn gái chia tay sao mặt lại vui thế được?” Kỳ thực hắn rất muốn nói câu xuân tâm nhộn nhạo, bất quá hắn vẫn chưa thân với Tề Mộ đến mức đó.

Tề Mộ hạn hán lời: “Tớ đã nói là tớ không có bạn gái rồi.”

Ngụy Bình Hi hỏi: “Vậy cả ngày cậu nấu cháo điện thoại với ai?”

Tề Mộ: “...” Rõ ràng là không có chuyện gì hết sao giải thích lại khó khăn đến thế nhỉ?

Lại nói Tề Mộ không đi tìm Doãn Tu Trúc thì Doãn Tu Trúc lại đến chỗ Tề Mộ. Đáng tiếc lúc hắn đến kí túc xá của lớp 6 thì lại bị hụt mất. Đúng lúc Hứa Tiểu Minh cũng không ở trong phòng, Doãn Tu Trúc bèn hỏi bạn cùng phòng khác của cậu: “Anh Mộ đi chạy rồi.”

Doãn Tu Trúc khẽ run, không biết tại sao cậu lại phải chạy. Nhưng đã biết Tề Mộ hiện đang ở sân huấn luyện, hắn liền xuống lầu đi tới đó.

Mùa hè ngày dài đêm ngắn, 7 giờ tối mà trời vẫn chưa đen hẳn, còn sót lại mặt trời mọc trên đường chân trời, phản chiếu một mảnh ảm đạm lên thao trường.

Doãn Tu Trúc liếc mắt đã thấy Tề Mộ, đồng thời cũng nhìn được thiếu niên tóc vàng đang chạy cùng cậu.

Bọn họ đang chạy tới phía hắc, cho nên khi Doãn Tu Trúc nhìn thấy Tề Mộ thì Tề Mộ cũng vậy.

“Nhanh thế?” Tề Mộ lẩm bẩm một câu, tăng tốc độ chạy tới.

Ngụy Bình Hi vừa nhìn đã nhận ra Doãn Tu Trúc, hắc không quá hiểu rõ tình huống hiện giờ, bất quá Tề Mộ đã chạy nhanh hơn thì hắc cũng phải đuổi theo.

Tề Mộ đến bên cạnh Doãn Tu Trúc thì dừng lại: “Thu xếp ổn thỏa rồi à?”

Doãn Tu Trúc chăm chú nhìn cậu, không thể nhớ ra cái gì khác mà chỉ muốn ngắm cậu thật cẩn thận: “Ừm.”

Tề Mộ cũng đang nhìn hắc, đặc biệt là khi thấy được quầng thâm dưới mắt thì lại càng đau lòng hơn: “Cậu cũng tự làm khổ bản thân quá rồi, không cần thiết phải tới đây nhanh như vậy, chỉ là tập quân sự thôi mà, bỏ lỡ thì thôi.”

Doãn Tu Trúc nói: “Cấp III cũng chỉ có duy nhất một đợt quân huấn thế này.”

Tề Mộ cười đáp: “Được rồi, dù sao cũng đã trở về, cứ vui vẻ là được.”

Doãn Tu Trúc cũng cười, quay lại hỏi cậu: “Giải tán đội rồi, sao cậu còn phải chạy?”

Tề Mộ không muốn cho hắc biết chuyện điện thoại di động nhưng tạm thời không bịa ra được lý do nào cả... Nên chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác: “Không sao, chính là buổi sáng mắc lỗi, bị phạt chạy vào buổi tối.”

Doãn Tu Trúc nhún mày. Đúng là ban ngày Tề Mộ phạm lỗi thật, nhưng việc này cũng không tiện giải thích, cậu bèn nhanh chóng nói: “Không có chuyện gì mà, chạy vài vòng thể này cũng không mệt, ngày mai chắc chắn tớ sẽ không chạy nữa.”

Lúc này Ngụy Bình Hi cũng đuổi kịp, hắc vừa vặn nghe thấy câu cuối cùng, nhất thời tỉnh ngộ: “Thì ra là bạn trai.”

Tề Mộ: “...”

43. Chương 43

Doãn Tu Trúc sững sờ, nhanh chóng nhìn về phía Tề Mộ.

Miệng của Tề Mộ vẫn nhanh hơn so với đầu óc, vừa mở mồm ra đã nói: “Đừng nói mấy thứ buồn nôn như thế có được không? Cậu ấy là người anh em tốt của tớ đấy!”

Nghe thấy cậu nói vậy, trong lòng Doãn Tu Trúc trầm xuống, thần thái bình tĩnh gần như vô cảm.

Ngụy Bình Hi “Ồ” một tiếng, âm thanh hơi nhướn lên, hiển nhiên là có cách lý giải khác đối với từ anh em này.

Tề Mộ chỉ lo hẩn lại “Ngũ bất kinh nhân tử bất hưu” (*), mắt trước mắt sau đã làm Doãn Tu Trúc buồn bực thì phải làm sao giờ?

(Một câu thơ của Đỗ Phủ có nghĩa: Lời thơ chưa làm cho người ta kinh ngạc thán phục thì đến chết vẫn không thôi sửa chữa)*

Tề Mộ đổi chủ đề: “Hai cậu hẩn là quen biết nhau rồi nhỉ, có cần tớ giới thiệu không?”

Ngụy Bình Hi gật đầu với Doãn Tu Trúc: “Vừa về à? Bạn cái gì thế.”

Doãn Tu Trúc tương đối xa cách: “Có chút việc riêng.”

Ngụy Bình Hi mới gặp qua hẩn có một lần, không tính là quen thuộc, chào hỏi một cái là được rồi.

Tề Mộ cũng không hy vọng Doãn Tu Trúc nói nhiều với Ngụy Bình Hi, cậu bảo: “Tớ còn ba vòng nữa là xong, cậu về trước đi, lát tớ đi tìm cậu.”

Doãn Tu Trúc: “Tớ chạy cùng cậu.”

Tề Mộ đáp: “Không cần đâu, cậu đã mệt mỗi mấy ngày nay rồi, thân thể sao mà chịu nổi? Mau nghỉ ngơi đi.”

Doãn Tu Trúc liếc mắt nhìn Ngụy Bình Hi.

Tề Mộ lên tiếng: “Có lẽ Ngụy chạy với tớ rồi, bọn tớ đã chạy cùng nhau mấy ngày nay đấy”

Doãn Tu Trúc nhú mày lại, nói: “Tớ ở chỗ này chờ cậu.”

Tề Mộ gãi đầu đáp: “Cậu đi về trước đi, tớ chạy ù cái là xong rồi, lát tới tìm cậu sau.”

Doãn Tu Trúc rũ mắt xuống, không trả lời.

Tề Mộ sợ hấn như vậy nhất bèn vội vàng nói: “Vậy cũng được, tớ sẽ chạy nhanh một chút.”

Nói đoạn cậu liền tăng tốc độ lao ra ngoài, Ngụy Bình Hi nhìn Doãn Tu Trúc rồi cũng đi theo.

Tề Mộ chạy trăm mét nước rút rất nhanh, cũng chỉ có mỗi Ngụy Bình Hi mới có thể đuổi kịp, những người khác sao có thể ung dung như vậy được.

“Cậu ấy làm sao thế?”

Ngụy Bình Hi không mở miệng thì không sao, hấn vừa nói một câu Tề Mộ đã thấy bức mình: “Còn không phải tại cậu nói tầm bậy tầm bạ, chọc cậu ấy tức giận à.”

Ngụy Bình Hi đáp: “Làm gì tới mức ấy” Mặc dù hấn và Doãn Tu Trúc chỉ là bạn sơ giao nhưng hấn lại hiểu rất rõ Doãn Tu Trúc, chị gái hấn cũng từng nhận xét Doãn Tu Trúc là —— tuổi còn trẻ, lòng dạ cực sâu, kỹ năng đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy đã đạt max.

Một người nhàn nhã trưởng thành điềm tĩnh đến giọt nước cũng không lọt lại vì một câu nói mà tức giận sao?

Thêm nữa... Ngụy Bình Hi hỏi: “Hai cậu thực sự không phải là một đôi à?”

Tề Mộ cau mày nói: “Nếu cậu cứ nói bậy như thế thì ngay cả bạn bè tụi tớ cũng chẳng làm nổi”

Thấy vẻ mặt cậu không giống như đang giả vờ, Ngụy Bình Hi bèn cười ha hả: “Được rồi, nói đùa thôi, đừng coi là thật chứ.”

Trong lòng Tề Mộ lại cảm thấy phiền muộn đến kì lạ, suốt đường chạy đều không thoải mái.

Ngụy Bình Hi vẫn rất thích cậu bạn mới này, dịu giọng: “Thế lát nữa tớ đi nhận tội với Doãn Tu Trúc, bảo cậu ấy tha thứ cho sự lỗ mãng của tớ nhé?”

Tề Mộ cũng hòa hoãn lại: “Cậu đừng chọc giận cậu ấy nữa là được.”

Ngụy Bình Hi: “Tuân mệnh, thưa đội trưởng!”

Tề Mộ nhớ tới cái chức đội trưởng này là do hắn nhường cho mà có, cơ mặt cũng dần dần thả lỏng, khóe miệng mang theo ý cười.

Doãn Tu Trúc ở phía xa nhìn, ánh mắt thay đổi thất thường, phảng phất muốn kéo bầu trời vào trong tà dương hắc ám.

Từ trước đến giờ Tề Mộ đều là tồn tại hết sức rực rỡ, cậu luôn có khả năng hấp dẫn đủ mọi hạng người. Mà qua nhiều năm như vậy, chỉ cần hắn ở bên cạnh cậu, Tề Mộ chưa bao giờ gạt hắn sang một bên cùng người khác cười cười nói nói như thế này.

—— có lẽ Ngụy chạy với tớ rồi, bọn tớ đã chạy cùng nhau mấy ngày nay đấy.

Mới bốn ngày thôi mà bọn họ đã quen nhau sao? Doãn Tu Trúc siết chặt nắm đấm, e sợ loại cảm giác bất an rằng Tề Mộ sẽ trở nên xa cách với hắn.

Lúc chạy đến trước mặt Doãn Tu Trúc, Tề Mộ giơ hai ngón tay với hắn: “Còn hai vòng nữa.”

Ngụy Bình Hi thấy cậu quy tâm tự tiện (*) như thế, bèn nói với Tề Mộ: “Tụi mình thi đấu đi, xem ai chạy xong trước.”

(*Quy tâm tự tiện: lòng mong muốn về nhà)

Tề Mộ chỉ mong có vậy, lập tức ứng chiến: “Đi, lần trước tớ có chút hấp tấp, lần này nhất định sẽ thắng.”

Ngụy Bình Hi trầm nghĩ: *Lần này có khi còn gấp hơn lần trước ấy.*

Bất quá chạy bộ và thi đấu vượt chướng ngại vật không giống nhau, gấp một chút trái lại sẽ chạy càng nhanh hơn.

Hai thiếu niên phóng lên trước như những mũi tên, lại giống như ngựa thoát cương dùng thân thể tuổi trẻ tràn ngập sức sống chạy dưới ánh tà dương.

Doãn Tu Trúc một câu cũng chưa kịp nói, chỉ có thể nhìn bóng lưng chạy như bay của bọn họ.

Đang ở giữa mùa hè chói chang thế nhưng lại như có một con dao băng băng đâm thẳng vào trái tim Doãn Tu Trúc.

Lần thứ hai tới bên cạnh Doãn Tu Trúc, tốc độ của Tề Mộ vẫn không giảm xuống mà vọt tới trước, cậu chậm hơn so với Ngụy Bình Hi một chút, dốc hết sức lực để đuổi kịp hắn.

Doãn Tu Trúc đã lâu không có loại cảm giác này: giữa đám đông ồn ào nhưng hắn chỉ cảm thấy mùi vị của sự cô đơn.

Hai người gần như đã đến đích cùng một lúc, Tề Mộ thở hổn hển: “Cậu chạy được phết đấy”

Trán Ngụy Bình Hi cũng đổ đầy mồ hôi: “Không bằng cậu.” *Vì không nỡ để cho Doãn Tu Trúc chờ lâu mà cố đến như vậy sao?* Ngụy Bình Hi phục rồi, phục đến thấu tận trời xanh cái “tình anh em” này luôn.

Tề Mộ thấy Doãn Tu Trúc không lên tiếng, muốn làm bầu không khí trở nên sôi nổi hơn bèn bảo: “Cậu nói thử xem trong túi tớ thì ai thắng?”

Doãn Tu Trúc không đáp.

Ngụy Bình Hi bình ổn hơi thở, lần mò tìm điều thuốc.

Hắn vừa toan đốt thuốc thì Tề Mộ đã cất lời: “Cậu không thể hút ít đi được à?” Doãn Tu Trúc vẫn còn ở đây đấy!

Ngụy Bình Hi trả lời: “Không có tí khói vào người thì tớ sẽ chết ngay tại chỗ đó.”

Bình thường Tề Mộ cũng sẽ không ý kiến gì, chỉ là hiện tại có mặt Doãn Tu Trúc nên phải để hắn vạch rõ giới hạn với những thứ bẩn thỉu xấu xa như khói thuốc này mới được: “Cậu cứ hút như vậy, không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.”

Ngụy Bình Hi đã nghe nhiều những lời như thế này liền thuận miệng đáp: “Được chết dưới khói hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu (*).”

*(*Câu gốc là: Được chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu)*

Tề Mộ bị hắn chọc cho bật cười: “Cậu mới có bao lớn mà đã...”

Cậu còn chưa nói dứt lời, Doãn Tu Trúc đã cắt ngang: “Tớ đi về trước.”

Hắn xoay người rời đi, Tề Mộ bèn cuống lên, cũng không thèm đoái hoài tới Ngụy Bình Hi nữa mà bước vài bước đuổi theo: “Cậu nên sớm đi rồi, đứng ở đó chán lắm.”

Câu này của cậu lại khiến cho trái tim Doãn Tu Trúc bị đâm thành tổ ong. Hắn biết Tề Mộ không phải muốn đuổi hắn đi, chỉ là hắn không sao ngăn được bản thân không nghĩ tới điều đó, dù sao vừa nãy đúng là hắn quá dư thừa, đèn đường có khi còn có ích hơn hắn nữa.

Tề Mộ nhận ra tâm trạng của Doãn Tu Trúc không tốt, cậu nhỏ giọng hỏi: “Làm sao thế?” Thật ra cậu rất lo cho tình hình của Vu Đại Vân, lo rằng Doãn Tu Trúc chỉ kể chuyện tốt mà không nhắc đến chuyện xấu.

Trong lòng Doãn Tu Trúc có rất nhiều câu hỏi, nhưng ngay cả một cái hắn cũng không nói ra được. Hắn không có quyền cấm Tề Mộ không được thân thiết với người khác, không có quyền can thiệp vào sở thích của Tề Mộ, càng không có tư cách khiến cho trong tim Tề Mộ chỉ có mỗi mình hắn.

Doãn Tu Trúc thấp giọng trả lời: “Mới vừa xuống máy bay nên có hơi mệt”

Tề Mộ xốt xa đáp: “Thế tớ mới nói cậu cứ làm khổ mình mà, bay vòng quanh trái đất trong bốn ngày thì sao lại không mệt được? Vội trở về như thế để làm gì, đợt quân huấn này thật vô nghĩa, vừa khổ vừa mệt lại bẩn, cậu...”

Doãn Tu Trúc đột nhiên nhìn về phía cậu: Nếu như trễ thêm mấy ngày nữa mới quay về thì hắn còn là người thân thiết nhất của cậu sao? Hắn không cầu quá nhiều, chỉ muốn làm một cậu bạn thân tốt nhất mà thôi.

Tề Mộ bị hắn nhìn đến sững sờ, nói không thành lời.

Doãn Tu Trúc thu tầm mắt lại, nhú mày nói: “Không muốn ở Mỹ quá lâu.”

Tề Mộ vừa nghe đã biết tình hình của Vu Đại Vân không tốt lắm, tim cậu nhói lên một cái, cực kì đau lòng: “Trở về đừng có suy nghĩ quá nhiều, nghỉ sớm một chút đi.”

Doãn Tu Trúc cắn răng: “Chúng ta không ở chung một ký túc xá.” Nếu đi nghỉ sớm thì sẽ phải tách ra, hắn chỉ mới nhìn thấy cậu, thậm chí còn chưa nghiêm túc trò chuyện được câu nào.

Tề Mộ nói: “Cũng chẳng còn cách nào khác, ký túc xá chia theo lớp mà.”

Doãn Tu Trúc mím môi, không lên tiếng.

Tề Mộ nhất thời cũng không biết phải nói cái gì, kỳ thực cậu cũng không muốn trở về ký túc xá cho lắm, cậu và Doãn Tu Trúc cách nhau tận hai tầng, một cái tại phía nam một cái ở phía Bắc, xa cực kì. Nhưng không về ký túc xá thì biết nghỉ ngơi ở đâu bây giờ? Nơi này là quân doanh, không phải nhà mình mà.

Sắc mặt Doãn Tu Trúc không tốt, nếu tiếp tục chịu đựng thì huấn luyện ngày mai biết phải làm sao? Tề Mộ cực kì phiền muộn, nếu cậu sớm nghĩ tới chuyện này thì đã không cả ngày huyền thuyên mấy chuyện lý

thú ở chỗ tập quân sự, còn Doãn Tu Trúc cũng sẽ không tò mò mà chạy tới đây.

Hai người đứng ở chỗ này với tâm tư khác nhau nhưng chung quy vẫn đang nghĩ cho đối phương.

Cuối cùng Doãn Tu Trúc thỏa hiệp, hắn không nở trở về như vậy, hắn muốn nhìn Tề Mộ nhiều hơn một chút.

“Cái này cho cậu.” Doãn Tu Trúc lấy một cái hộp nhỏ trong túi ra.

Sau khi Tề Mộ thấy rõ đó là vật gì thì trong đôi mắt đen đều là kinh hãi: “Sô cô la?” Trời ạ, cậu sướng muốn chết rồi đây!

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng nói: “Thời gian eo hẹp, chỉ có thể mua ở sân bay”

Đến tầm này ai còn quan tâm xem ngon hay không ngon? Tề Mộ cầm lấy, vui vẻ lên tiếng: “Vẫn là cậu tốt với tớ nhất.”

Bởi vì một câu nói của cậu mà sương mù trong lòng Doãn Tu Trúc đã bị thổi bay đi phân nửa, tuy cảm giác nhói đau kia vẫn còn nhưng chịu đựng lại không khó khăn như trước nữa.

“Tớ không mua được loại sô cô la mà lần trước cậu khen ngon” Doãn Tu Trúc vẫn còn nhớ hồi bản thân hắn trở về năm lớp 8 đã mang theo cả một va li sô cô la mà Tề Mộ thích nhất, hắn đi mấy nơi trên khắp đất Mỹ cũng không mua được, e rằng phải ra phía ngoại thành mới có nhưng thời gian hắn ở lại quá ngắn, cho nên không kịp đi đâu cả.

Tề Mộ bóc một viên nhét vào trong miệng: “Không sao, cậu mua gì cũng đều ngon hết.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc mềm nhũn, khóe miệng rớt cục cũng nở nụ cười, nói: “Đừng ăn nhiều quá”

Tề Mộ đáp: “Mấy ngày nay tớ thêm chết mất, cậu không biết thức ăn ở căn tin thể nào đâu, đến lợn còn không nuốt nổi!”

Doãn Tu Trúc bảo: “Quân huấn là tới để chịu khổ mà.”

Tề Mộ nhìn hắn rồi nói: “Tớ sợ cậu không chịu được khổ thôi.”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Tớ có thể.”

Tề Mộ cũng không lo lắng nhiều như vậy nữa, cậu lên tiếng: “Đã qua hơn nửa thời gian rồi, mấy ngày nữa

là được về nhà”

Doãn Tu Trúc gật đầu đồng ý.

Tề Mộ thấy thần thái hắn đã khá hơn trước rất nhiều, bèn nói rằng: “Nếu không chúng ta tới căn tin ngồi một lát đi?” Khi trời tối, muỗi đều đi thành đàn, cả người cậu đều bị dính chường cả rồi nên không thể để Doãn Tu Trúc cũng bị đốt đầy người được.

Doãn Tu Trúc chỉ muốn ở bên cậu nhiều thêm một chút: “Qua giờ cơm cũng có thể đi vào sao?”

Tề Mộ đáp: “Đi xem thử, nếu không được thì mình leo cửa sổ”

Doãn Tu Trúc ngẩn ra, rốt cục cũng chịu nể nuj cười “Được.”

Vận khí của hai người bọn họ không tệ, đúng là có cửa sổ vẫn mở, thân thủ bọn họ đều lanh lẹ, không tốn mấy sức lực đã có thể đi vào trong.

Hai người trốn ở căn tin ăn sô cô la, câu được câu không mà trò chuyện. Thời gian trôi qua rất nhanh, thật giống như chưa kịp nói gì đã đến 9 giờ.

Lần này thực sự phải về rồi, Tề Mộ nói: “Đi thôi, cứ thức mãi thì ngày mai cậu chắc chắn sẽ không chịu được đâu.”

Thật ra Doãn Tu Trúc rất mệt, mí mắt bắt đầu díp lại, cuối cùng cũng không miễn cưỡng nữa.

Hai người bọn họ từng người trở về ký túc xá của mình. Tề Mộ vừa vào phòng, Hứa Tiểu Minh liền sấp tới nói: “Có đồ ăn ngon không?”

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn nó: “Cậu cảm tình con tuất à?”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Nghĩ cũng biết, Doãn Tu Trúc làm sao có thể không mang đồ ăn cho cậu được? Cậu ấy nửa đường mới tới, chắc chắn sẽ không bị kiểm tra đột xuất.”

Tề Mộ chỉ có thể lưu luyến không rời mà lấy một miếng sô cô la ra, bẻ một mẩu bé bằng móng tay rồi đưa cho nó.

Hứa Tiểu Minh nhìn vụn sô cô la trong bàn tay mình, mặt đầy vẻ khiếp sợ: “Anh Mộ, cậu ki bo đến mức này sao!”

Tề Mộ hắng giọng nói: “Vật tư thiếu thốn, có thể cho cậu từng này đã coi cậu là anh em rồi đó”

Hứa Tiểu Minh lần lộn khóc lóc om sòm: “Nếu tớ có anh em ruột thịt như cậu thì tớ đập đầu vào ván giường chết quách cho rồi.”

Tề Mộ lên tiếng: “Nhanh đi, tớ chờ vớt xác cậu đây.” Miếng sô cô la to bằng móng tay cũng là báu vật trong quân doanh đó.

Hứa Tiểu Minh: “...” Vội vội vàng vàng nhét sô cô la vào trong miệng, người ta đùa tí thôi mà, dù có chết cũng phải chết thật trong sạch mới được!

Doãn Tu Trúc vừa mới trở về ký túc xá, huấn luyện viên đã đánh úp: “Giao hành lý ra, kết thúc quân huấn sẽ trả lại cho em.”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Toàn bộ ạ?”

Huấn luyện viên là đại lão thô kệch trong quân doanh, rất sợ kiểu người như Doãn Tu Trúc, vừa nhìn đã biết là phần tử tinh anh cả EQ lẫn IQ đều cao, dù cho vẫn còn trẻ, cũng đã có thể nhìn thấy tương lai vô cùng xuất sắc phía trước.

Huấn luyện viên nói: “Đúng, đều phải nộp hết lên.”

Doãn Tu Trúc chỉ đeo một cái balo trên lưng, sau khi huấn luyện viên mở ra thấy bên trong ngăn nắp đến mức còn ngại không dám chạm vào.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Thầy cứ trực tiếp mang balo đi đi.”

Huấn luyện viên gật đầu, lúc xách cái balo lên tự dưng lại có ảo giác rằng mình sẽ làm bắn nó...

“Đúng rồi.” Huấn luyện viên lại hỏi, “Em có mang theo điện thoại di động không? Cái này cũng phải nộp lên.”

Doãn Tu Trúc đáp: “không được mang điện thoại di động sao?” Vậy Tề Mộ đã gọi cho hắn thế nào được.

Huấn luyện viên trả lời: “Tất cả thiết bị điện tử đều phải giao nộp”

Doãn Tu Trúc lấy điện thoại từ trong túi ra, tắt máy rồi bỏ vào ngăn giữa của balo.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì huấn luyện viên bèn trở về, y dặn bọn họ mau mau đi ngủ, ngày mai còn

phải dậy sớm.

Doãn Tu Trúc và Phương Tuấn Kỳ được xếp ở chung một phòng ký túc xá, Phương Tiểu Mập hỏi: “Nhanh như vậy đã về rồi?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Không có việc gì thì về thôi.”

Phương Tuấn Kỳ cũng không hỏi nhiều, bảo: “Cậu đi mấy ngày, Tề Mộ lo cho cậu lắm đấy”

Doãn Tu Trúc hơi động lòng: “Làm sao? Tổ thấy cậu ấy thích chỗ này lắm mà.”

“Hắn là thích ” Phương học bá bắt đầu mở miệng mỉa mai như thường lệ “Thích đến mức mỗi ngày đều tới thao trường chạy mười vòng.”

Doãn Tu Trúc nghĩ tới hai thiếu niên chạy bộ dưới ánh chiều tà hôm nay, vẻ mặt trở nên lạnh lùng: “Cậu ấy thích vận động.”

Phương Tuấn Kỳ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nói: “Cậu ấy càng thích cái điện thoại của mình hơn”

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn hắn, nghe thấy trong lời nói có ẩn ý.

Lúc này bên cạnh có cậu trai có tính vô tư lên tiếng: “Tề Mộ thật quá trâu bò, vừa vào học đã nổi tiếng. Lúc đó huấn luyện viên tịch thu hết đồ đạc, cũng không biết là bằng cách nào mà cậu ấy nhét được cả đồng hồ cô la vào trong balo, đến bây giờ điều ấy vẫn là một bí ẩn...”

Nghe được một nửa, Doãn Tu Trúc liền không nhịn được mà nhếch khóe miệng, tiếc rằng bản thân không thể nhìn thấy cảnh tượng đó.

Nam sinh kể tiếp: “Sau đó điện thoại di động của cậu ấy kêu, huấn luyện viên liền bảo cậu ấy nộp điện thoại lên, cậu ấy liền ngẩng đầu ưỡn ngực đáp—— báo cáo huấn luyện viên, không lấy!” Nó bắt chước động tác kia của Tề Mộ, khiến cho cả ký túc xá cười đến không thở nổi.

Doãn Tu Trúc ngậy ngậy cả người.

Phương Tuấn Kỳ nói: “Huấn luyện viên cũng không phải người dễ bắt nạt, thầy bảo cậu ấy nếu muốn giữ điện thoại di động thì mỗi ngày đều phải chạy 10 vòng.”

Nam sinh lên tiếng “Anh Mộ của chúng ta ngang ngược cực kì, vô cùng sáng khoái tiếp nhận khiêu chiến!”

Doãn Tu Trúc phải mất một lúc mới hoàn hồn: “Ngày nào cậu ấy cũng phải chạy mười vòng là vì cái điện thoại sao?”

Phương Tuấn Kỳ đáp: “Đương nhiên, Ngụy Bình Hi không hút thuốc liền chẳng thiết sống, cậu ấy thì rời khỏi điện thoại một cái là thở không nổi.”

Nam sinh kia cũng cùng phụ họa: “Ảnh-hưởng-của-khói-thuốc-đó!”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tại sao Tề Mộ cứ nhất định phải giữ lại điện thoại di động? Là để liên lạc với hắn.

Tề Mộ ngày nào cũng phải chạy 10 vòng mới đổi lấy được những cuộc trò chuyện lâu như vậy trong suốt mấy ngày qua sao?

Vốn tưởng là bình giam chua đã đổ giờ lại biến thành hũ mật.

Doãn Tu Trúc muốn gặp Tề Mộ, ngay lập tức muốn nhìn thấy cậu ấy.

44. Chương 44

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi thông suốt Doãn Tu Trúc bèn đứng bật dậy, dọa cho nam sinh kia sợ hết hồn.

Phương Tuấn Kỳ nhìn hắn, Doãn Tu Trúc nói: “Tớ đi ra ngoài một chút.”

Phương Tuấn Kỳ liếc mắt một cái đã thấu được tâm tư của hắn: “Đã trễ lắm rồi...” Có việc thì để ngày mai nói không được sao? Tề Mộ cũng sẽ không chạy mất mà.

Làm sao mà Doãn Tu Trúc đợi nổi? Bất hắn ở ký túc xá chờ một đêm, có nhắm mắt cũng chẳng ngủ được.

“Tớ sẽ về nhanh thôi.” Hắn nói xong liền ra ngoài, Phương Tuấn Kỳ cũng chỉ có thể leo xuống, giúp hắn làm hình nộm nằm trên giường để phòng ngừa lúc kiểm tra phòng bị phát hiện.

Bạn cùng phòng rất tò mò: “Cậu ấy đi đâu thế?” Tuy rằng vừa nãy luôn nói chuyện về Tề Mộ nhưng bọn họ thực sự không có cách nào nghĩ đến chân tướng.

Phương Tuấn Kỳ dừng lại, cao thâm khó dò mà nhìn bên ngoài cửa sổ, ra vẻ phở độ chúng sinh: “... Có trời mới biết.”

Bạn cùng phòng: “...” Chơi lầy vui nhờ anh hai.

Phương Tuấn Kỳ đương nhiên là biết Doãn Tu Trúc đi đâu, thỉnh thoảng không có đề nào để làm nó sẽ nghĩ ngợi một chút: Doãn Tu Trúc thực sự rất ỷ lại vào Tề Mộ, nhiều năm trôi qua vẫn như cây tơ hồng vàng (*)mà cuốn chặt lấy không rời.

(*Cây tơ hồng vàng (Cỏ Thổ Ti), là một giống tầm gửi sống nhờ các cây khác, dùng để làm thuốc)

Chẳng thể nào buông tay, buông ra rồi sợ là ngay cả mạng cũng không còn.

Con người mà, ai chẳng muốn sống thật tốt.

Giáo sư triết học Phương trầm ngâm ba giây đồng hồ, cảm thấy đề toán vẫn thú vị hơn liền quay đầu làm bài.

Đã hơn 10 giờ rồi, trong hành lang không một bóng người, ngay cả huấn luyện viên cũng đều không ra ngoài kiểm tra, Doãn Tu Trúc bước đi nhẹ nhàng nhưng vô cùng nhanh, từ bắc đến nam tựa hồ chỉ mất không tới 1 phút. Bình thường ở khu ký túc xá âm u thế này, hành lang mang theo ánh sáng nhợt nhạt lãnh lẽo nên đi đường một mình chẳng phải sẽ thấy rất sợ sao? Nếu đổi thành Tề Mộ, nhất định sẽ tự hù dọa bản thân đến ngu người. Nhưng đây lại là Doãn Tu Trúc, trong lòng hẳn hiện giờ đều là hoa nhỏ, xém tí nữa đã nở đầy đất.

Cái gì gọi là ngon miệng nhất? Đó là trước hết phải cảm nhận được vị chua sau đó mới thấy ngọt. Doãn Tu Trúc ăn chua cả ngày nay, lúc chuẩn bị đi ngủ lại ăn phải đường, ngọt tới mức sắp sún răng.

Hắn đi thẳng tới ký túc xá của Tề Mộ, gõ cửa một cái.

Tề Mộ sắp sửa đi ngủ, bất thành linh lại vang lên tiếng gõ cửa, còn tưởng rằng huấn luyện viên đến kiểm tra phòng.

Hứa Tiểu Minh cuốn lấy chăn nói: “Không đúng, huấn luyện viên có gõ cửa trước khi kiểm tra bao giờ đâu?”
Lần nào chẳng xông vào như thể đang triệt phá ổ mại dâm?

Tề Mộ không suy nghĩ nhiều, cậu lên tiếng: “Ngậm miệng đi, chốc nữa lại lôi cậu ra phạt đứng bây giờ.”

Hứa Tiểu Minh tìm đường chết mà bảo: “Tớ thấy hình như không phải huấn luyện viên đâu, không chừng là ma...”

Tề Mộ: “...” Lòng tơ dưng đứng!

Lúc này ngoài cửa truyền đến âm thanh vô cùng nhỏ: “Tề Mộ?”

Tề đại ca trợn mắt há mồm, cả người đều co rút trong chăn —— Má ơi, con ma này tới tìm con nè!

Lá gan của Hứa Tiểu Minh vẫn bự hơn so với Tề Mộ, chừa lại đôi mắt buồn bực, nói: “Nghe giọng hình như là Doãn Tu Trúc?”

Tề Mộ để lộ đầu ra khỏi chăn —— Doãn Tu Trúc? Đã trễ thế này thì cậu ấy tới đây làm chi? Xảy ra chuyện gì rồi à?

Cậu vội vã vọt xuống giường, Hứa Tiểu Minh lại bắt đầu ngửa đôn: “Bình tĩnh đi anh Mộ, không chừng con ma này cố tình dùng giọng của Doãn Tu Trúc lừa cậu ra ngoài...”

Bạn cùng phòng nhin không nổi, cười nói: “Làm gì có ma, chẳng nhẽ Tề Mộ sợ à?”

Tề đại ca sợ đến mức hai chân run lẩy bẩy: “...”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Ma không giống người mà, anh Mộ của tớ đánh người thoải mái, ma thì đánh sao được?”

Nó càng nói càng như thật, khiến cho Tề Mộ muốn bò trở lại giường rồi trùm kín chăn.

Lúc này ngoài cửa lại truyền giọng nói của Doãn Tu Trúc: “Cậu đã ngủ chưa?”

Đậu má, sao cứ nghe thấy tiếng Doãn Tu Trúc thế nhỉ. Tề Mộ không thèm để ý tới Hứa Tiểu Minh nữa, mặc đồ rần rì vào rồi ra mở cửa, về phần tại sao nóng như vậy mà vẫn còn mặc quần trang thì đó là để buff cho bản thân một ít chính khí!

Tề Mộ vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Doãn Tu Trúc, cậu thở phào nhẹ nhõm nhưng rồi lại có chút sốt sắng: “Làm sao vậy?”

Doãn Tu Trúc nhìn thấy cậu tim lại càng đập nhanh hơn: “Quấy rầy giấc ngủ của cậu rồi.”

“Tớ vẫn chưa ngủ.” Tề Mộ lại hỏi hẩn “Sao cậu còn thức thế này?” Nhờ ánh đèn chập chờn, cậu đã nhìn thấy viền mắt thâm quầng của Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc thở dài “Tớ vừa mới chuẩn bị đi ngủ”

“Thế tại sao không ngủ đi?” Mạch não của Tề Mộ toàn là nghĩ cho hẩn “Có phải là ngủ không quen không?” Thật ra ký túc xá của lớp 1 đã có điều kiện tốt hơn rất nhiều, cũng không phải các huấn luyện viên thiên vị học bá, mà phần lớn họ đều rất tự giác, không giống ký túc xá của cậu tất thối cứ vứt loạn hết cả lên.

Doãn Tu Trúc lắc đầu, nhìn Hứa Tiểu Minh đang dáo dác ngó xuống, nói với Tề Mộ: “Có tiện đi ra ngoài không?”

Tề Mộ: “Có.” Trở tay đóng cửa lại, cắt đứt lòng hiếu kỳ của Hứa Tiểu Minh.

Hành lang vắng vẻ vẫn có lực sát thương rất lớn với Tề Mộ, cậu và Doãn Tu Trúc đi tới đầu cầu thang mới lên tiếng: “Làm sao? Có chuyện gì thế.”

Doãn Tu Trúc nói: “Vừa nãy huấn luyện viên tịch thu đồ đạc của tớ.”

Tề Mộ hỏi: “Có cái gì cần dùng gấp à?” Cậu còn có đặc quyền, có thể xin huấn luyện viên.

Doãn Tu Trúc không biết đến điều này, hẩn nhìn cậu, nhẹ giọng nói: “Điện thoại di động cũng bị thu.”

Tề Mộ hậu tri hậu giác mới kịp phản ứng.

“Hóa ra ở đây không được dùng điện thoại” Doãn Tu Trúc mượn bóng tối trên hành lang, không chút kiêng dè mà nhìn Tề Mộ.

Tề Mộ cười gượng “Quy định không cho dùng thì vẫn có thể lách luật mà.”

Doãn Tu Trúc yên lặng nhìn cậu, trong giọng nói đầy vẻ đau lòng: “Lách luật bằng cách mỗi ngày phải chạy 10 vòng trên thao trường sao?”

Tề Mộ: “...” Haizz, hại cậu vất óc nghĩ cách lừa gạt, căn bản không thể che giấu nổi mà!

Tề Mộ gãi đầu đáp: “Không sao, chạy mười vòng đối với tớ mà nói chỉ là việc nhỏ như con thỏ.”

Doãn Tu Trúc nói: “Huấn luyện đã khổ như vậy còn phải chạy, cậu...”

Tề Mộ thở dài, bắt đầu dĩ lên tiếng: “Biết cậu sẽ nhắc cho nên mới không muốn để cậu biết” Cậu thật sự cảm thấy chạy 10 vòng chẳng mệt chút nào, nhưng rõ ràng là nếu để cho Doãn Tu Trúc biết được việc này thì hẳn nhất định sẽ áy náy.

Trong lòng Doãn Tu Trúc nóng bừng, bèn nói: “Thật ra không liên lạc cũng không sao, có bốn ngày mà thôi hà tất cứ phải chạy nhiều như thế làm gì.”

Thấy chưa... Lại bắt đầu rồi đó...Tề Mộ dĩ khóc dĩ cười đáp: “Nếu như cậu đi nghỉ phép thì tớ chắc chắn sẽ không liên lạc với cậu” Không phải là liên lạc nữa, mà là quấy rầy mới đúng.

Doãn Tu Trúc ngẩn ra.

Tề Mộ cũng không giấu diếm gì nữa, đem những lo lắng của mình nói ra hết: “Cậu đi thăm dì, tình hình của bà ấy tớ cũng không phải là không biết gì. Tớ lo cho cậu, sợ trong lòng cậu khó chịu mà lại không nói ra với ai.”

Tính cách của Doãn Tu Trúc như hũ nút, hỏi hẩn cũng không nói chứ huống chi không thêm hỏi, tuy rằng lúc hai người liên lạc với nhau cũng không hề nhắc tới chuyện này, nhưng có thể trò chuyện cùng hẩn thì chắc chắn trong lòng hẩn cũng sẽ thoải mái hơn một chút.

Doãn Tu Trúc cứng đờ cả người, hẩn kinh ngạc nhìn Tề Mộ, chỉ có thể run rẩy gọi tên cậu: “Tề Mộ...”

Tại sao Tề Mộ có thể tốt bụng như vậy? Tại sao cậu có thể đối xử tốt với hẩn như thế cơ chứ?

Tề Mộ nghe giọng là biết người nọ lại đang cảm động... Trời ạ, bạn bè quan tâm nhau là chuyện nên làm mà!

“Được rồi được rồi ” Tề Mộ nghĩ ngợi, bắt đầu dĩ dành hẩn “Anh Doãn đã làm anh rồi thì đừng có rút nước mắt đó nha.” Kỳ thực đã nhiều năm trôi qua cậu chưa từng thấy Doãn Tu Trúc khóc bao giờ, nhưng đáng vẻ muốn khóc nhưng không khóc được của hẩn càng làm cho cậu thấy sốt ruột hơn.

Doãn Tu Trúc thực sự không nhịn được mà kéo cậu vào trong lòng ngực mình, dùng sức ôm thật chặt.

Tề Mộ ngăn người, tay cũng không biết đặt ở đâu, cậu chớp mắt: “Không sao mà.” Lực tay của Doãn Tu Trúc thật mạnh, siết đau cả eo cậu.

Doãn Tu Trúc không hề muốn buông ra một chút nào nhưng lại không dám vượt quá giới hạn, chỉ có thể nhắm mắt, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Tề Mộ bắt đầu dĩ đáp: “Leng keng, Doãn cảm ơn đã online.”

Doãn Tu Trúc bị cậu chọc cười, trong mắt đều là sự ôn nhu không hề che giấu, hẩn lưu luyến không rời mà buông cậu ra, muốn để cậu quay về phòng ngủ...

“Chỗ này của cậu...” Tề Mộ bỗng kéo cổ áo của hẩn xuống.

Doãn Tu Trúc theo bản năng lấy tay che đi, nhưng Tề Mộ vẫn thấy được.

Ánh sáng trên hành lang xiên qua, từ trên rơi xuống vừa vắn chiếu lên cổ của Doãn Tu Trúc. Tề Mộ vốn không chú ý đến, nhưng bởi vì cái ôm kia đã kéo cổ áo của hẩn xuống, cậu liếc mắt liền thấy được —— đó là dấu tay xanh tím hiện lên trên da thịt trắng nõn.

Trái tim Tề Mộ như bị đâm một cái, cậu tóm lấy tay Doãn Tu Trúc, hướng về phía ánh đèn nhìn cho thật rõ.

Doãn Tu Trúc cũng không muốn giấu nữa, hơi hơi nghiêng đầu để cho cậu nhìn. Đó là vết thương do Vu Đại Vân gây ra, dùng sức mà bóp, thật giống như muốn xé rách da thịt của hẩn vậy. Thật ra hẩn chẳng thấy sao hết, hơn nữa một khi đã phải chịu thì cũng không còn cảm giác gì nữa, chỉ có lúc đầu ngón tay lạnh lạnh của Tề Mộ chạm vào, hẩn lại thấy ân ân đau.

Không phải nổi đau da thịt mà là sự nhu nhược, uất ức trong lòng hẩn bắt đầu quấy phá. Biết rõ khóc cũng vô ích, lúc một thân một mình cũng sẽ không rơi nước mắt, chỉ khi nào có người để ý quan tâm hẩn, những oan ức kia lại như một cơn sóng lớn, đợt sau mạnh hơn đợt trước đánh tới, làm thế nào cũng không áp chế được.

Đối mặt với Vu Đại Vân, đối mặt với Doãn Chính Công, đối mặt những bác sĩ và hộ sĩ luôn đồng tình với hần thì Doãn Tu Trúc vẫn rất bình tĩnh, trong lòng không mấy may khổ sở.

—— hần kiên cường đến mức khiến cho cuộc đời cũng phải khâm phục.

Có thể trở về nơi đây với Tề Mộ, một khi bị cậu thấy được, cảm nhận được sự quan tâm của cậu dành cho hần, hần rốt cuộc cũng nghe được tiếng tim mình đập, rốt cuộc cũng cảm thấy đau.

Chóp mũi Tề Mộ chua xót, âm thanh nghẹn ngào: “Sao bà ấy có thể đối xử với cậu như vậy được” Bóp ở đây là muốn giết cậu ấy à?

Chẳng nhẽ Doãn Tu Trúc không phải con trai bà? Bà vẫn xứng đáng được gọi là mẹ sao? Thần trí không rõ thì thế nào? Điên rồi là có thể lấy cớ đó để làm tổn thương người khác ư!

Doãn Tu Trúc gỡ tay cậu xuống: “Không sao.”

Tề Mộ mở miệng, muốn nói nhưng lại sợ làm hần khó chịu. Doãn Tu Trúc bèn lên tiếng: “Tớ đã trở về rồi, trong thời gian ngắn sẽ không gặp bà ấy nữa.”

Điều này càng làm cho Tề Mộ cảm thấy đau lòng hơn. Chưa từng thấy thì cũng sẽ không biết đối phương đã phải trải qua những gì, mà Tề Mộ có thể cảm nhận được, cậu quá rõ ràng việc Doãn Tu Trúc đã phải sống cực khổ thế nào.

Tề Mộ đáp “Lần sau tớ sẽ đi cùng cậu đến Mỹ.”

Doãn Tu Trúc kinh ngạc mở lớn mắt.

Tề Mộ đang đứng trong bóng tối nhưng con người lại sáng như sao: “Có tớ ở đây, không ai có thể bắt nạt cậu.” Cả mẹ cậu cũng không được.

Doãn Tu Trúc ngẩn ngơ, sau đó lại nhếch môi cười, hết thấy thống khổ, buồn bã, mù mịt không cam chịu trong lòng hần đều biến mất.

Hần cảm thấy bản thân thật may mắn. Mất đi rất nhiều, nhưng lại gặp được Tề Mộ tốt nhất trên đời.

“Ai đang ở đó!” Một tiếng quát chói tai dọa cho Tề Mộ suýt thì nhảy dựng lên.

Doãn Tu Trúc phản ứng cực nhanh, kéo Tề Mộ lại, dẫn cậu chạy về hướng bóng tối. Tề Mộ cũng kịp phản ứng, nhỏ giọng nói: “Bên này!”

Ở khúc quanh cầu thang tầng 1 có một nhà kho nhỏ.

May là thân thủ hai người bọn họ nhanh nhẹn, lúc này khó khăn lắm mới trốn được vào bên trong để tránh bị phát hiện.

Nhà kho rất nhỏ, hai thiếu niên cao 1m8 chen chúc vào khiến đầu cũng không ngẩng lên được...

Doãn Tu Trúc thuận thế ôm lấy cậu, dán vào lỗ tai cậu mà nói: “Đừng lên tiếng.”

Tề Mộ nào dám hó hé gì, tay không biết để đâu liền dút khoát ôm eo Doãn Tu Trúc.

Sau lưng Doãn Tu Trúc đột nhiên cứng đờ, bắt đầu bị sự ngọt ngào dày vò.

Tề Mộ nghiêng đầu lắng nghe, lát sau mới cười nói: “Trông tụi mình có giống yêu đương vụng trộm hông ta.”

Doãn Tu Trúc: “...” Cậu không nói thì hần cũng đã có phản ứng, nói ra thì đúng là tưới dầu vào lửa.

Tề Mộ còn cười ngây ngô: “Ôi, Doãn-Liet, nếu trần thế dơ bẩn trên tay người tầm thường như ta...”

Doãn Tu Trúc nào dám để cậu nói thêm câu nào nữa: “Cẩn thận gọi Juliet đến thật đấy.”

Tề Mộ: “...” Cậu được lắm Doãn Tiểu Trúc!

Chỉ lo Juliet biến thành ma tới tìm mình nên Tề bảo bảo bèn ngoan ngoãn, dùng sức ôm chặt Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc rên lên một tiếng, co hạ thân lại.

Tề Mộ muốn dọa hấn nên cố ý dùng sức, siết hấn đau cho hả dạ!

Doãn Tu Trúc đúng là rất đau, cứng đến phát đau.

Huấn luyện viên đi kiểm tra xong bèn buồn bực nói: “Người đâu rồi, chẳng nhẽ mình hoa mắt?” Dứt lời vị huấn luyện viên này cứ như thể nhất định phải hù Tề Mộ một trận thì mới chịu được, lẩm bẩm “Không phải có ma đây chứ?”

Tề Mộ: “...”

Sau đó Tề Mộ giống như bà già mà vịn cánh tay của Doãn Tu Trúc để về phòng.

May là quần rằn ri rất rộng, may là Tề đại ca bị dọa đến phát rồ, nếu không Doãn Tu Trúc thật sự sẽ sống không qua nỗi đêm này.

Doãn Tu Trúc vất vả lắm mới có thể dẫn Tề Mộ đến cửa ký túc xá, Tề Mộ liền sợ hãi nói: “Nếu không cậu ngủ lại ký túc xá của bọn tớ đi, kiểm tra phòng xong rồi mà.”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ nói xong mới phản ứng kịp: “Không được, ở chỗ này vừa bẩn vừa thối.”

Doãn Tu Trúc thở dài, vừa vui mừng vừa tiếc nuối.

Ai biết Tề Mộ lại bồi thêm một câu: “Tụi mình tới kí túc xá của cậu, chen lên giường cậu một chút vậy.”

Doãn Tu Trúc trợn mắt há mồm.

Tề Mộ không có ý định thả hấn đi, vô cùng tội nghiệp mà nhìn hấn đầy mong đợi: “Được không?”

Lúc này mà cự tuyệt chắc chắn Doãn Tu Trúc hay giảng đạo lý cũng sẽ phải hối hận 80-90 năm—— Con người mà, sống đến tuổi đó là tốt lắm rồi.

“Giường nhỏ lắm” Doãn Tu Trúc khàn giọng đáp.

Tề Mộ nghĩ đến chiếc giường đơn kia, chán nản lên tiếng: “Cũng đúng...”

Doãn Tu Trúc nói thêm: “Giường của tớ không có lan can”

Tề Mộ thở dài: “Thôi, không có lan can thì chắc là tụi mình sẽ phải ngủ dưới đất mất” Sàn ký túc xá đều bằng xi măng, lại còn gồ ghề, bẩn kinh khủng.

Tề Mộ cuối cùng cũng coi như buông tha Doãn Tu Trúc: “Vậy tớ về đây.”

Doãn Tu Trúc cười cực kì miễn cưỡng: “Ngủ ngon.”

Tề Mộ bĩu môi: “Ngon không nổi.”

Trên thực tế, người ngủ không ngon chẳng phải là Tề Mộ, mà là Doãn Tu Trúc.

Một đêm này hấn đắp được một rổ thính: từ cái ôm thật chặt đến làm nũng muốn ngủ chung.

Trong lòng Doãn Tu Trúc như có tổ kiến, vừa ngứa vừa tê, khiến cho toàn thân hấn đều mềm nhũn.

Ngày hôm sau Phương Tuấn Kỳ nhìn thấy viền mắt đen thui của Doãn Tu Trúc, bèn hỏi: “Ngủ không ngon à?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Không quen cho lắm.”

Phương Tuấn Kỳ hiểu rõ: “Lúc vừa mới tới tớ cũng bị mất ngủ.” Giường cứng như đá, nó còn ngủ không nổi thì nói gì đến Doãn Tu Trúc, đệm giường phòng khách của Doãn Gia tận 10 vạn một cái, Phương Tuấn Kỳ đã từng thử qua, ngủ xong rồi rất muốn vác về nhà luôn.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Tối hôm qua cảm ơn cậu.” Lúc hấn trở về thì thấy “hình nộm” ở trên giường, biết ngay là do Phương Tuấn Kỳ làm.

Phượng Tuấn Kỳ trả lời: “Chuyện nhỏ thôi.”

Doãn Tu Trúc day mi tâm, đi rửa mặt.

Trong ký túc xá chỉ có phòng vệ sinh công cộng, một dãy vòi nước có một đồng đưa chen vào dùng.

Doãn Tu Trúc vừa đến liền muốn rời khỏi...

Ở phương diện khác Tề Mộ rất nhạy cảm, cậu nói Doãn Tu Trúc có tính khiết phích nhất định không phải đang nói chơi.

Tuy Doãn Tu Trúc chưa bao giờ thừa nhận, nhưng hẳn đúng là không chịu được nơi lộn xộn như thế này.

Tối cũng đã tới rồi, ngay cả việc này cũng chẳng nhận được thì còn tập quân sự cái gì nữa? Doãn Tu Trúc kiên trì muốn đi vào thì Hứa Tiểu Minh đã chạy tới: “Doãn Tu Trúc?”

Doãn Tu Trúc quay đầu nhìn nó: “Làm sao?”

Hứa Tiểu Minh bắt chuyện: “Anh Mộ tìm cậu đó, đi theo tớ mau.”

Doãn Tu Trúc lập tức nói: “Được.” Hắn vừa muốn thả đồ rửa mặt xuống thì Hứa Tiểu Minh đã bảo “Cầm theo đi, dẫn cậu tới chỗ tự tử làm vệ sinh.”

Doãn Tu Trúc không kịp phản ứng, chờ lên trên lầu mới hiểu được.

Tề Mộ thấy hắn tới, bèn vội vàng nói: “Lại đây!” Bằng sức mạnh của anh đại cậu đã chiếm được toàn bộ phòng vệ sinh, cũng xem như là nổi bật lắm rồi.

Doãn Tu Trúc mềm lòng đến rối tinh rối mù: “Không cần phiền phức như vậy, tớ ở dưới lầu rửa mặt là được.”

“Cậu thôi đi” Tề Mộ còn không hiểu hắn sao “Đám người đáng dấp thô kệch mần cái phòng vệ sinh trông kinh chết được, cậu thấy sẽ ói ra hết mất.”

Đúng là Doãn Tu Trúc có hơi buồn nôn, nhưng hắn vẫn thương Tề Mộ hơn: “Tớ không sao, nếu đã đến đây thì phải tập thích ứng thôi.”

Tề Mộ lè lưỡi: “Thật ra tớ cũng không chịu nổi!”

“Được rồi ” cậu giục Doãn Tu Trúc “Cậu rửa mặt nhanh đi, chốc nữa còn phải xếp hàng đi ăn cơm.”

Hứa Tiểu Minh tha thiết mong chờ lên tiếng: “Doãn thần, còn tớ nữa đấy.”

Tề Mộ lườm nó.

Hứa Tiểu Minh diễn sâu, ôm bụng nói: “Tớ cũng chịu không nổi mấy người đó, muốn nôn...”

Tề Mộ cho một câu: “Cậu nôn nghén chứ gì!”

Hứa Tiểu Minh kinh hãi đến biến sắc: “Bị cậu phát hiện ra rồi!”

Tề Mộ: “...”

Hứa Gà Con đỡ eo ưỡn bụng nói: “Nếu giờ tớ đi báo với huấn luyện viên rằng tớ có thai 6 tháng thì thầy ấy có thể cho tớ về nhà hay không?”

Tề Mộ vô cảm đáp “Huấn luyện viên sẽ đưa cậu đến bệnh viện tâm thần.”

Doãn Tu Trúc bị hai tên dở hơi này chọc cho cười thành tiếng.

Thật tốt, nơi nào có Tề Mộ thì nơi ấy chính là thiên đường.

Ban ngày lúc huấn luyện, Doãn Tu Trúc và Tề Mộ cơ hồ không được gặp mặt, bọn họ một người ở lớp 1, một người ở lớp 6, căn bản không cùng một phương đội.

Cũng may Tề Mộ là phương đội trưởng, là thủ lĩnh, cho nên Doãn Tu Trúc ở xa xa đã có thể nhìn thấy cậu. Chỉ là phải luôn luôn cảnh giác, phòng lúc vừa nhìn đã không thể rời mắt nổi.

Cũng không thể trách hấn được, người trong lòng đứng nghiêm trang như cột cờ, lúc mặc quân trang thì tỏa ra khí khái hào hùng, nào chỉ mê người không thôi.

Quả thực là đã thay thế mặt trời chói chang, trở thành nguồn sáng mới cho thế giới này.

Cường độ tập quân sự không là gì với Doãn Tu Trúc, thể chất của hấn không thể nói là yếu hơn Tề Mộ, đặc biệt là khi quen biết cậu, vì hướng tới cậu mà luôn duy trì rèn luyện hơn nữa hấn đã đề ra việc luyện tập đánh cận chiến và kỹ xảo phòng thân thật quy củ sau chuyện xảy ra lúc tốt nghiệp tiểu học.

Doãn Chính Công đối với tất cả các yêu cầu “có chí tiến thủ” của hấn đều tận lực phối hợp, cái Doãn gia không thiếu nhất chính là tiền, Doãn Chính Công cũng hi vọng con trai ruột của mình trở nên cực kỳ ưu tú, tăng thể diện cho y.

Doãn Tu Trúc xuất sắc ở tất cả mọi thứ, nổi bật hơn bạn cùng trang lứa không phải chỉ có một tẹo, Doãn Chính Công càng vui thì càng là một người cha hiền, cho hấn rất nhiều lợi ích.

Cho nên ở kì huấn luyện này Doãn Tu Trúc không hề thấy mệt chút nào, tâm trạng của hấn rất tốt, vui vì bản thân có thể trải qua quân huấn thời cấp III cả đời chỉ có một lần này với Tề Mộ.

Trong lòng hấn tham lam hi vọng rằng lên đại học lại có thể cùng cậu đi quân sự, muốn sau này hai người có thể trải qua tất cả những lần đầu tiên với nhau.

Doãn Tu Trúc xuất thần, bên cạnh liền có xao động.

“Đội hai lại bắt đầu gây chuyện!”

“Đơn luyện sao? Tề Mộ và Ngụy Bình Hi ấy?”

“Ha ha ha, cột thuốc di động đúng là có thể debut được rồi.”

“Kích thích quá, một con rồng và một hổ ở trong một đội thật là quá phần khích luôn!”

“Hay là huấn luyện viên của bọn họ thích kiếm chuyện, nghe nói người nào thắng có thể nghỉ đến trưa.”

“Tớ đứng về phía Tề Mộ, lần trước cậu ấy đã thắng rồi.”

“Tớ ở phe Ngụy Bình Hi, đợt vừa qua rõ ràng là do cậu ấy chưa phát huy hết thực lực, hôm nay chắc chắn sẽ không sao!”

Tuy rằng lớp 1 đều là những học bá trầm ổn, không quan tâm đến chuyện tứ chi phát triển, nhưng trong phương đội còn có học sinh lớp 2 và 3, ai nấy đều hứng thú bưng bưng, muốn xem trò vui.

Huấn luyện viên thấy bọn họ mất tập trung, buồn cười nói: “Các em có muốn đi xem thử không? Khỏi phải so đo với người nào, cứ ai có thể vượt qua hết trong thời gian quy định là có thể nghỉ đến trưa.”

Phương đội 1 yên lặng như tờ: Ai muốn đi hở, người bình thường có thể qua nổi cái thứ kia sao? Chạy đã mệt gần chết, mắt trước mắt sau đã thua rồi, buổi chiều còn phải tiếp tục huấn luyện, khổ thế chứ nì.

Doãn Tu Trúc có chút động lòng: Hm, nghỉ đến trưa cùng với Tề Mộ.

Điều kiện tiên quyết là Tề Mộ phải thắng, nếu như Ngụy Bình Hi thắng...Trong nháy mắt Doãn Tu Trúc đã cảm thấy mất hứng.

Bên phương đội 2, Tề Mộ nhìn Ngụy Bình Hi: “Buổi chiều cậu có việc à?” Cuộc so tài này là Ngụy Bình Hi khơi mào, phần thưởng cũng là do hấn đòi.

Ngụy Bình Hi ngáp một cái: “Không có, chỉ muốn vận động tí thôi.”

Tề Mộ suy nghĩ một chút bèn hăng hái lên: “Được, chơi cùng cậu chút vậy.”

Ngụy Bình Hi nhướn mày: “Làm sao? Chiều cậu có việc hả?”

Tề Mộ đáp: “Thắng rồi nói tiếp.”

Ngụy Bình Hi vô cùng nghĩa khí lên tiếng “Nếu có chuyện gì quan trọng thì tớ sẽ nhường cậu, dù sao cũng là do tớ quá nhàm chán mà thôi.”

Tề Mộ cũng không có chuyện quan trọng nào cả, cậu chỉ nghĩ đến việc nếu được nghỉ đến trưa thì sẽ dùng đặc quyền đổi lấy Doãn Tu Trúc để hai người cùng đi ngủ bù.

“Không sao” Tề Mộ trả lời “Cho đỡ lười ấy mà.”

Trong mắt Ngụy Bình Hi dấy lên chút ý chí chiến đấu: “Được, nghiêm túc so tài một lần vậy..”

Tề Mộ nói: “Ok luôn”

Huấn luyện viên bấm đồng hồ, hai thiếu niên liền phóng đi như tên lửa.

Phương đội 1 ở bên này không nhìn thấy rõ, huấn luyện viên nhìn từng cái cổ duỗi ra như gà trống mà cười mắng: “Được rồi được rồi, đến xem đi, xem xong thì tiếp tục học!”

Cả đám hoan hô một tiếng rồi chen nhau đi lên.

Doãn Tu Trúc không tham gia vào đám đông, người hần cao, tìm một nơi cao một chút đứng lên là có thể nhìn rõ ràng.

Tổng cộng có 10 chương ngại vật: kiểm tra thể lực, phản ứng kết hợp với tốc độ và khả năng nhảy bôn.

Tề Mộ và Ngụy Bình Hi đều là những người có tư chất tổng hợp cao, nhưng hiển nhiên kinh nghiệm của Tề Mộ không bằng Ngụy Bình Hi. Ngụy Bình Hi cũng không biết đã kinh qua bao nhiêu lần, quen thuộc đến mức nhắm mắt cũng có thể thành công.

Hắn đã sớm chơi chán cái này, nhưng bởi vì có kỳ phòng địch thủ, trong lòng bứt rứt nên muốn thử lại lần nữa.

Tề Mộ đúng là thiên phú bất phàm, dẫn trước một bước khi vượt qua cầu thăng bằng.

Trong lòng Doãn Tu Trúc vừa mới nóng lên, ai biết ở hạng mục sau Ngụy Bình Hi đã đuổi kịp... Hm, tóc vàng chướng mắt quá.

Phương đội 2 náo nhiệt hơn cả, mặc dù bọn họ cùng một đội nhưng Tề Mộ lại học lớp 6, Ngụy Bình Hi lớp 4, thứ mà bọn họ tranh giành chính là vinh quang cho lớp!

Cũng không biết đứa nào miệng tiện hô lên một câu: “Ngụy Bình Hi, cậu đừng làm kẻ thứ ba đó!”

Ngụy Bình Hi: “...” Wtf! Hắn chợt khựng lại, ở cửa ải cuối cùng bị Tề Mộ vượt mặt.

Sau khi bạn học lớp 6 Khương Vũ Ngưng lên cơn xạo chó (*) hét bậy bạ bèn đẩy đẩy mắt kính: “Bình bắt yếm trá (**).”

(* Từ gốc là Hạt Tích Bạc đồng âm với Hạt Kê Ba là một câu chữ bậy)

(**Bình bắt yếm trá: một kế sách trong quyển “Nghệ thuật chiến trận” của Tôn Tử khi dùng binh việc đối trá quân địch là buộc phải làm để đem lại lợi thế, để nhằm giành lấy chiến thắng)

Bạn học lớp 4: “A a a, các cậu ăn gian!”

Nhưng mà sự đã rồi, kết quả là Tề Mộ thắng.

Tề Mộ quay đầu nhìn Ngụy Bình Hi: “Cậu làm sao vậy?” Cậu vốn đang hết sức tập trung, trong đầu không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, căn bản chẳng nghe thấy có người hét.

Ngụy Bình Hi: “...Do tố sơ xuất” Là hắn khinh địch, đứng núi này trông núi nọ (*) nên bị “quân địch” quấy nhiễu.

(*Câu gốc là Tướng Tam Tướng Tứ, từ địa phương vùng Đại Liên, Trung Quốc. Ý chỉ người đàn ông không đứng đắn, hôm nay nhìn cô này ngày mai lại ngắm cô khác)

Lúc này Doãn Tu Trúc đi tới trước phương đội, hỏi huấn luyện viên: “Em có thể thử không?”

45. Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Huấn luyện viên sững sờ, lên tiếng: “Được.” Đồng ý xong thì lại nói tiếp “Em đừng nhìn bọn họ chơi thoải mái như thế mà nhảm, thật ra khó lắm đấy.”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Cần bao nhiêu thời gian thì mới được coi là thành công ạ?”

Huấn luyện viên nói câu trả lời cho hắn.

Doãn Tu Trúc gật đầu, tập khởi động cổ tay kết hợp cổ chân.

Tề Mộ và Ngụy Bình Hi mới vừa kết thúc thi đấu nhưng mọi người còn chưa đã thèm, đặc biệt là khi lớp 6 giờ trò chơi xấu, lớp 4 thì gào khóc thảm thiết đòi ăn thua đủ, em gái Khương Vũ Ngưng lẫn trong đám người, khắc sâu công danh.

Lúc này Tề Mộ mới biết trước đó có người gọi to quấy nhiễu Ngụy Bình Hi, cho nên mới khiến hắn rút lại phía sau một bước.

Cậu nhìn về phía Ngụy Bình Hi: “Cậu lại nhường tớ đấy à?”

Ngụy Bình Hi lúng túng đáp: “Là do tớ không tập trung, trên chiến trường cũng không nên quan tâm mấy thứ đó mới đúng.”

Tề Mộ nói: “Một trận thi đấu thôi mà, bọn mình...”

Ngụy Bình Hi vô cùng hứng thú lên tiếng: “Có người thách đấu vượt chướng ngại vật kia.”

Tề Mộ quay đầu, thấy Doãn Tu Trúc đang đứng ở vạch xuất phát.

Cùng lúc đó một đồng tiếng reo hò cổ vũ vang lên, giọng đám con gái đặc biệt sôi nổi, kêu gào quá lớn, ngược lại nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì nữa.

Khương Vũ Ngưng trăm triệu lần không nghĩ tới, nó chỉ muốn giành lấy vinh quang cho lớp mình mà thôi, vậy mà ma xui quỷ khiến thế nào lại dớp được một đồng đường! Đây là gì? Chẳng phải là không thích vợ mình kẻ vai sát cánh với người đàn ông khác à!

Có cô gái lo lắng nói: “Doãn Tu Trúc có làm được không?”

Khương Vũ Ngưng hưng phấn đáp: “Doãn thần của tụi này chưa bao giờ ra trận mà không nắm chắc phần thắng!”

“Lợi hại như vậy sao?” Các cô gái vẫn còn chưa quy phục, từng người đồng loạt thể hiện sự hoài nghi sâu sắc “Tớ tin Doãn Tu Trúc học giỏi hơn Ngụy Bình Hi, nhưng mà mấy việc chân tay thế này, cậu ấy...”

Còn chưa dứt câu, cô gái nọ đã đổi giọng: “Đậu má, đẹp trai vãi!”

Doãn Tu Trúc và Ngụy Bình Hi, Tề Mộ là kiểu người hoàn toàn bất đồng, hai người sau lúc nào cũng bắn sức sống ra bốn phía, làm cái gì cũng đều hăng hái sôi nổi. Đặc biệt là mặt trời nhỏ Tề Mộ càng có khả năng cảm hóa người khác hơn Ngụy Bình Hi tóc vàng.

Mà Doãn Tu Trúc thì khác, tướng mạo của hắn tinh xảo quá mức, khí chất lại cực kì lạnh lùng. Mặc dù đứng dưới mặt trời chói chang cũng có thể làm cho nhiệt độ xung quanh hắn hạ xuống trông thấy. Hắn luôn luôn bình tĩnh, tỉnh táo như một học giả nghiêm túc, cũng giống cả nghệ thuật gia đầy tao nhã, đôi tay thậm chí là cả thân thể tựa như nghệ sĩ dương cầm đứng trên sân khấu diễn tấu một chương nhạc hoàn mỹ.

Nhưng giờ phút này khi hắn cử động, ánh mắt chăm chú, vươn người, tốc độ nhanh nhẹn giống như chú báo đen đang dồn lực công kích, vào lúc mọi người đang mãi thán phục thì mau chóng vượt qua các chướng ngại thi đấu, toàn bộ quá trình đều nước chảy mây trôi tựa như kiểm khách tiêu sái.

Tề Mộ nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Ngụy Bình Hi trêu ghẹo nói: “Bạn trai cậu giỏi thật.”

Tề Mộ thần hồn điên đảo, làm sao còn nghe thấy Ngụy Bình Hi nói cái gì.

Ngụy Bình Hi quay đầu nhìn cậu, phì cười: “... Như này mà là anh em tốt? Đúng là lừa quỷ.”

Doãn Tu Trúc tới được đích thì ngoảnh lại, nhìn về phía Tề Mộ.

Toàn trường bùng nổ tiếng hét chói tai kinh người, dẫn đầu là Khương Vũ Ngưng không thềm khiêm tốn gì sất, cả kính cũng muốn quăng đi luôn—— đây cũng quá ngẫu rồi đi!

Vốn đang nhào ra bờ tường suýt ngã, trong nháy mắt các em gái lập tức rớt xuống, hô to: “Tu thân Tề gia trị quốc bình thiên hạ!” (*) CP Khóí thuốc di động bể rồi, không tốt cho sức khỏe, CP Tu Tề vẫn là số dzách!

(*Một câu nói của Khổng Tử trong sách Đại Học. Có nghĩa là tu chính bản thân mình rồi mới giữ gia đình chính tề, sau đó quản lý đất nước, bình định thiên hạ. Chữ Tu trong câu này trong tên Doãn Tu Trúc, chữ Tề trong tên Tề Mộ)

Các nam sinh mù mờ, sao bỗng dưng lại kêu Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ làm gì? Đây là ám hiệu à?

Quần chúng ăn dưa đặc biệt sáng tạo, cũng không biết ai đã nói: “Không phải là Nhật Mộ ý Tu Trúc sao?”

Sau nửa giây im lặng suy nghĩ, các cô gái đã hiểu ý dần dần phát ra từng tiếng từng tiếng “Moa ha ha” —— Nhật Mộ ý Tu Trúc ấy à, “hàng ngày” Mộ “ỷ lại” Tu Trúc (*). Đậu xanh rau má, thơ cổ quả nhiên là có hàm súc, ý nghĩa có thể so với “Đình xa tọa ái phong lâm vân” (**) rồi!

(*Tên gốc của bộ này chính là Nhật Mộ Ý Tu Trúc, mình edit thành “Hoàng hôn đứng tựa khóm trúc dài”, hoàng hôn chính là Tề Mộ, khóm trúc dài chính là Doãn Tu Trúc. Còn đoạn này chính là lí giải tên truyện, có nghĩa:Tề Mộ luôn ỷ lại Doãn Tu Trúc. Lý do mình không giữ nguyên tên gốc mà edit thuần việt vì thứ nhất là để nó hay hơn, thứ hai là để đến đoạn này sẽ giải thích cho mọi người sau, nếu edit ra thì đến đây lại mất hay luôn rồi ~)

(**Một câu thơ trong bài Sơn Hành của Đỗ Mục)

Các nam sinh càng mơ màng hơn: Mấy em gái này làm gì thế nhỉ? Thích ngâm thơ đến thế hả! Khoan đã, tự dưng lại cảm thấy sau lưng lạnh toát là sao ta?

Đương nhiên những người trong cuộc không phát hiện ra, Doãn Tu Trúc đã lấy được tư cách nghỉ ngơi vào buổi chiều, Tề Mộ chạy tới tìm hắn: “Giỏi quá!”

Những ngày qua Doãn Tu Trúc tự dằn vò cơ thể mình quá sức nên hơi mệt, vừa này còn vận động mạnh, giọng nói có phần hơi khàn: “Vẫn chậm hơn cậu không ít.”

Tề Mộ đáp: “Tớ thử lần hai rồi nên có kinh nghiệm hơn.”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Trước đây đã từng thi đấu à?”

Tề Mộ đang cao hứng liền thoăn thoắt nói ra: “Lần trước tớ với Ngụy Bình Hi tranh chức phương đội trưởng, còn đoạt được cả đặc quyền nữa.”

“Đặc quyền?” Lúc này Doãn Tu Trúc cũng cho rằng đặc quyền đó là nghỉ ngơi như thế này.

Tề Mộ chớp mắt: “Ừa, có thể đưa ra một yêu cầu khác với huấn luyện viên, cơ mà tớ vẫn chưa sử dụng đâu.”

Doãn Tu Trúc nghĩ ngợi một lúc, lập tức hỏi ngược lại: “Đã có đặc quyền thì cậu chạy nữa để làm gì?” Trực tiếp dùng nó đổi lấy quyền sử dụng điện thoại di động không được hả?

Tề Mộ nói như chuyện hiển nhiên: “Để cho cậu dùng mà, trong doanh trại điều kiện kém như vậy, tốt xấu gì cũng có thể cải thiện một chút.”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ tỉnh táo hơn: “Cậu đừng có cảm ơn tớ nữa đấy, còn chưa dùng đến mà, hơn nữa...Chủ yếu là tớ không cần nên mới muốn dành cho cậu.”

“Tớ cũng không cần.” Doãn Tu Trúc sắp bị những lời đường mật ngập đầy trong lòng làm tan chảy.

Tề Mộ kinh ngạc nói: “Tại sao?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu, chỉ có thể âm thầm trả lời: Không nữa dùng.

Dù cho đặc quyền này là vật vô hình, không có cách nào cất giấu, nhưng đây là điều tốt đẹp mà Tề Mộ làm cho hắn, mình chứng cho việc Tề Mộ luôn nhớ tới hắn mọi nơi mọi lúc. Doãn Tu Trúc tiếc của, cũng không dám sử dụng.

—— Quá hạnh phúc thì lại lo được lo mất.

Tề Mộ không hiểu những thứ này, cậu lên tiếng: “Không được đâu” Cậu đảo mắt, búng tay cái tách “Tớ dùng nó đổi lấy một cái phòng tắm riêng nhé!”

Tề Mộ cố ý dọa唬: “Cậu không biết phòng tắm công cộng có điều kiện kém thế nào đâu, một đám người chen chúc cùng nhau tắm rửa, còn định cướp cả vòi nước nữa...”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người: “Cậu tắm ở đó rồi à?”

Tề Mộ: “Đương nhiên, không tắm thì nóng chết mất.”

Vừa nghĩ tới việc Tề Mộ tắm chung với hàng đồng người, vừa nghĩ tới việc thân thể Tề Mộ bị nhiều người nhìn, Doãn Tu Trúc cảm thấy mình sắp chết đuối trong bể giấm chua đến nơi rồi.

Tề Mộ tự cho rằng bản thân đã nói quá đà, hù được hắn: “Tớ còn không chịu được thì cậu biết phải làm thế nào.”

Doãn Tu Trúc tự an ủi: Không sao, lúc đi bơi Tề Mộ cũng chỉ mặc mỗi quần bơi, thế nhưng khi tắm thì ngay cả quần cũng không mặc.

Tề Mộ nói: “Tuy rằng đều là nam, nhưng nhìn mấy cục thịt thừa ở chung một chỗ cũng cay mắt cực kì...”

Doãn Tu Trúc: “...” Ngay cả Tề Mộ còn chưa nhìn nơi đó bao giờ mà người khác đã thấy trước cả cậu.

Tề Mộ nhận ra hắn đang ngẩn người: “Làm sao vậy?” Nói quá đà khiến hắn buồn nôn rồi à?

Nếu như đây là hoạt hình thì lúc này Doãn thần đang đứng trong bóng đen, hoài nghi nhân sinh: Tại sao lại muốn bỏ qua quân huấn, tại sao lại đến muộn năm ngày, tại sao lại không sớm tới đổi lấy đặc quyền cho Tề Mộ dùng...

Tề Mộ gọi hắn: “Thế nào rồi.”

Doãn Tu Trúc hồi hận khôn nguôi, chẳng thể nói được điều gì nữa: “Không sao đâu...”

Dáng vẻ này mà dám nói là không có chuyện gì á? Trong lòng Tề Mộ chợt thấy căng thẳng: “Hay là vừa nãy vận động quá sức nên chân bị chuột rút?”

Doãn Tu Trúc đang định lắc đầu thì Tề Mộ nửa ngồi xổm xuống, vươn tay ấn vào bắp chân hắn...

Từ góc độ này, vừa vặn có thể nhìn thấy phần gáy trắng nõn của cậu.

Doãn Tu Trúc: “...” Trong lòng vừa mới nóng lên, lại nghĩ tới nơi tư mật của Tề Mộ bị người khác nhìn được nhất thời lực phủ ngũ tạng cũng đều chua loét.

“Không phải chuột rút.” Hắn kéo Tề Mộ đứng dậy, nói “Chỉ là có hơi mệt, đi thôi, chúng ta đi tìm một ít đồ ăn.”

Tề Mộ đau lòng cực kì: “Cậu đã 4-5 ngày rồi chưa được ngủ một giấc tử tế chứ gì? Ngay cả siêu nhân cũng biết mệt mà.”

Nghe cậu nói, Doãn Tu Trúc đúng thật là cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Bọn họ ăn cơm xong, buổi chiều cũng không làm gì liên cùng nhau ngủ bù. Tề Mộ tới ký túc xá của Doãn Tu Trúc, ngủ trên giường Phương Tuấn Kỳ.

Mãi đến lúc đi ngủ Doãn Tu Trúc vẫn còn canh cánh trong lòng, có thể tham khảo một chút lời thoại kinh điển của Đồng Tương Ngọc trong phim Võ Lâm Ngoại Truyện: Ta sai rồi, ngay từ đầu đã sai rồi, nếu như không...

Cũng may là vào buổi tối Hứa Tiểu Minh lên sàn đã mang đến cho Doãn Tu Trúc vạn tượng ánh sáng.

Hứa Tiểu Minh: “Xin cậu đẩy anh Mộ, cầu xin cậu đấy!”

Tề Mộ bất vi sở động: “Không được!”

Hứa Tiểu Minh gào khóc: “Tớ nhất định sẽ chờ Doãn Tu Trúc dùng xong mà!”

Tề Mộ nói: “Cậu toàn vừa tắm vừa nghịch thôi, không cho dùng đâu.”

Hứa Tiểu Minh: “Tớ sẽ tắm cực kì tử tế, không hắt nước, cũng không nhảy bubbly dance (*), tuyệt đối an phận thủ thường, dùng xong thì lau sàn, bảo đảm sẽ trả lại cho cậu một phòng tắm sạch bong kin kít!”

(*Bubbly dance là điệu nhảy rất phổ biến của nhóm Tomioka Dance Club của Nhật Bản. Ở Hàn Quốc có nhóm Celeb Five được lấy cảm hứng thành lập từ nhóm nhảy TDC này với bài hát I wanna be a Celeb.

Link nhóm TDC: <https://www.youtube.com/watch?v=Lxr9tvYUHcg>

Link nhóm Celeb Five: <https://www.youtube.com/watch?v=GsqG9k6LOE0>

Đúng lúc Doãn Tu Trúc tiến tới: “Cái này...”

Hình ảnh trước mắt quá bất bình thường, Hứa Gà Con vứt hết tôn nghiêm mà ôm cái đùi lớn của anh Mộ nhà nó, rất giống một cô gái bị bội tình bạc nghĩa.

Hứa Tiểu Minh thấy hấn đến bèn quay đầu cầu xin: “Doãn thần ơi, hãy thương tớ một chút đi mà. Khi nào cậu dùng xong phòng tắm thì cho tớ ké phát đi, tớ thật sự không muốn nửa đêm nửa hôm lại phải trèo cửa sổ đi tắm đâu”

Doãn Tu Trúc hơi sững sốt.

Tề Mộ đập đồng chí Gà Con: “Trước cậu vẫn tắm đấy có sao đâu, hiện tại giờ què cái gì?”

“Tớ buồn ngủ lắm, hơn nữa 12h đêm ở trong phòng tắm vắng vẻ một mình đáng sợ kinh khủng!”

Tề Mộ thử đặt mình vào hoàn cảnh của nó mà cân nhắc, sau đó dần thả lỏng. Tuy cái tên miệng tiện Hứa Gà Con không xứng đáng để cậu dùng đặc quyền đổi lấy phòng tắm nhưng vì cùng sợ ma như nhau nên Tề Mộ có phần thương hại nó.

Ánh mắt Doãn Tu Trúc sáng lên: “Tại sao đêm hôm khuya khoắt rồi mới đi tắm thế?”

Hứa Tiểu Minh tiếp tục giả bộ đáng thương hòng chiếm được đồng cảm: “Cậu chưa tới cho nên không biết, phòng tắm công cộng kia chẳng khác gì tàu điện ngầm, lấy thịt đè người. Tớ và anh Mộ lần đầu tiên nhìn thấy đã chạy trốn chết, mất sấp mù đến nơi rồi còn tắm với tấp cái gì nữa!”

Doãn Tu Trúc lại hỏi: “Cho nên các cậu phải chờ đến đêm mới đi tắm à?”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Ừ, cũng chỉ có thể làm thế thôi. Anh Mộ của tớ vô cùng nghĩa khí, lần nào cũng nhường tớ tắm trước” Nhưng bây giờ anh không yêu tui nữa rồi, có phòng tắm riêng cũng không cho tui xài QAQ.

Nghĩa là...vẫn chưa có ai nhìn thấy Tề Mộ...

Tâm trạng Doãn Tu Trúc trở nên rất tốt bèn ân chuẩn: “Còn có Phương Tuấn Kỳ nữa, bốn đứa mình thay phiên nhau dùng là vừa đủ thời gian.”

Hứa Tiểu Minh lệ nóng doanh tròng, suýt nữa thì hô vạn tuế!

Quân huấn còn một ngày nữa là kết thúc. Lúc xế chiều, các huấn luyện viên cho đám học sinh mới phúc lợi.

“Có muốn tập bắn không?”

Một nam sinh hưng phấn lên tiếng: “Súng thật ạ?”

Huấn luyện viên: “Đương nhiên!”

Các nam sinh cực kỳ phấn khích: “Muốn muốn muốn ạ!”

Huấn luyện viên cười khà khà đáp: “Vì an toàn nên không phải ai cũng có cơ hội, muốn thử thì phải chạy 800 mét, mười vị trí đầu có thể đến sân bắn!”

Đám nam sinh vốn rất hăng hái kia “Khụ” một tiếng: “Có mỗi 10 người, đúng là keo kiệt mà.”

Huấn luyện viên cười mắng: “Súng thật đấy, các em tưởng đó là đồ chơi sao?” Do tân sinh khóa này quá đáng yêu, dẫn bọn chúng vui đùa một chút thì không sao nhưng chơi gì cũng phải có chừng mực, an toàn vẫn là số một.

Huấn luyện viên cho thêm ưu đãi: “Nếu thành tích bắn súng được hạng nhất thì đêm nay sẽ cho phép các em nhận lại gia tài của mình” Cái gọi là gia tài chính là đồ đạc bị tịch thu lúc mới vào doanh trại. Phần thưởng này quá hấp dẫn, đã đói khát 7-8 ngày giờ lại được uống một ngụm đồ uống có ga, ăn một bịch quả vật thì mùi vị ắt hẳn sẽ rất mất hồn!

Hứa Tiểu Minh hưng phấn lên tiếng: “Huấn luyện viên, người ngoài hành tinh (*) của em cũng sẽ được mang về ký túc xá ạ?” Ôi máy tính của tui.

(* Người ngoài hành tinh. Ý Hứa Tiểu Minh nhắc đến máy tính của ẻm là Alienware – là công ty con của hãng máy tính Dell có trụ sở tại Mỹ. Mà tui search gg thấy hãng này có loại máy tính để bàn tên là Aillienware Aurora, nên chắc máy tính của Tiểu Minh là cái này, giá khoảng 90tr VNĐ)

Huấn luyện viên trả lời: “Có thể!”

Hứa Tiểu Minh vung tay hô to: “Chơi đề! Ông đây muốn thi đấu.”

Tề Mộ liếc mắt nhìn nó: “Cậu chạy xong 800 mét đi đã.”

Một câu nói đã khiến Hứa Tiểu Minh ỉu xiu, nó lại bắt đầu cầu xin Tề Mộ: “Anh Mộ à cậu thử đi, đoạt được hạng nhất rồi đổi lấy gia tài của tớ. Buổi tối tụi mình có thể cùng nhau xem phim rồi!”

Xem phim cái rắm ấy, trong máy tính của Hứa Tiểu Minh không phải phim 18+ thì chính là phim ma, ai mà thèm xem cơ chứ!

Ngụy Bình Hi cùng một phương đội với bọn họ, cách nhau rất gần. Hắn hỏi Hứa Tiểu Minh: “Trong máy tính của cậu có phim gì?”

Hứa Tiểu Minh lập tức sắp tới nói: “Phim AV mới nhất!”

Ngụy Bình Hi nhướn lông mày.

Hứa Tiểu Minh không ngừng cố gắng: “Còn có 200G game 18+ nữa.”

Ngụy Bình Hi lười nhác nở nụ cười: “Được, tớ giúp cậu lấy về.”

Hứa Tiểu Minh chân chó chạy đi ôm cái đùi bự mới: “Anh Ngụy quả đúng là anh ruột của em rồi.”

Tề Mộ: “...”

Anh ruột của Hứa Tiểu Minh – Hứa Thịnh Nguyên đang đi công tác bèn hắt xì hơi một cái.

Thật ra Tề Mộ cũng muốn thắng. Cậu rất nhớ đồng sô cô la của cậu, cả một bọc lận, không ăn thì sẽ hỏng mất (không hề).

Nhưng đối với việc bắn súng cậu lại có bóng ma trong lòng. Cậu vẫn nhớ như in lần chơi game với Doãn Tu Trúc trước đây, tuy chỉ là một trò chơi nhưng cậu lại không thể bắn trúng phát nào, huống chi bây giờ còn dùng súng thật.

Kỳ thực Tề Mộ sai rồi, nếu cậu thử xài súng thật thì có lẽ đã bắn chuẩn đến đáng sợ. Đương nhiên bóng ma trong lòng cũng có thể ảnh hưởng tới phát huy của cậu.

Dù sao Tề Mộ cũng không có hứng thú cho lắm đối với việc tập bắn, nhưng cố tình lại rất muốn đồng sô cô la của mình nên chỉ có thể ước ao nhìn lên cái tên mặt dày Hứa Gà Con kia.

Hứa Tiểu Minh tự giác ôm đùi to, cắn tắc vô ưu, bắt đầu nghĩ đến mấy bộ phim trong máy tính của mình...

Tề Mộ thở ngắn than dài, tự an ủi: Thôi, ngày cuối rồi, mai là được tự do, để sô cô la đợi thêm một đêm vậy.

Bởi vì không tự tin trong việc bắn súng nên Tề Mộ liền bỏ qua phần chạy 800m. Đương nhiên là cậu có thể dành được mười vị trí đầu, nhưng dấu sao cũng không có duyên với số 1 nên thà để cho những người khác có cơ hội tập bắn còn hơn.

Mãi đến khi Tề Mộ nhìn thấy Doãn Tu Trúc.

Phương đội 2 nhận được phúc lợi thì hiển nhiên các phương đội khác cũng có.

Tề Mộ kinh ngạc, Hứa Tiểu Minh phấn khích lên tiếng: “Doãn Tu Trúc biết bắn súng à?”

Tề Mộ: “...” Đâu chỉ là biết không thôi, chủ quán kia cho đến bây giờ vẫn nhớ mãi không quên hắn đó.

Hứa Tiểu Minh tự tin 100%: “Tuy Doãn Tu Trúc là bạn của tớ, nhưng tớ vẫn thấy không ai thắng được anh Ngụy nhà tớ cả.”

Tề Mộ lười nhìn bộ dạng chân chó của nó.

Doãn Tu Trúc thấy Tề Mộ không tham dự thi đấu thì vô cùng bất ngờ. Hắn nhìn sang, mặc dù không lên tiếng nhưng vẻ mặt đã cho thấy hắn đang rất thất vọng.

Tề Mộ không đáp, liền hạ tay xuống, trong mắt tràn ngập—— biết trước không thắng được thì nhường chỗ cho người khác luôn.

Doãn Tu Trúc nở nụ cười, môi mỏng khẽ động, nói: “Chờ tớ.”

Hai người bọn họ cách xa, không thể nghe thấy giọng nói của nhau nhưng Tề Mộ lại hiểu.

Ôi... Tề đại ca động lòng, biết đâu tối nay cậu lại có hi vọng lấy được sô cô la thì sao?

Hứa Tiểu Minh vẫn còn mù quáng lạc quan: “Anh Mộ đừng tức giận. Đợi đến buổi tối tớ sẽ chờ cho cậu một chỗ để xem phim, bất quá có lẽ vị trí sẽ không quá tốt, dù sao cũng là anh Ngụy xuất lực, cho cậu ấy ngồi ở vị trí trung tâm cũng phải đạo...”

Tề Mộ cười mắng nó: “Đúng là được nước lấn tới.”

Đuôi của Hứa Gà Con sắp vểnh lên tận trời: “Là súng thật đấy, sờ còn chưa sờ bao giờ thì bắn sao nổi? Anh Ngụy đây là người từng trải đó!”

Tề Mộ: “Làm sao cậu biết?”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Ba đời nhà cậu ấy đều là quân nhân mà chưa từng chạm vào súng thật bao giờ á?”

Tề Mộ đả kích nó: “Cha cậu ấy bảo vị thành niên không được phép táy máy táy chân.”

Hứa Tiểu Minh cực kì hoảng sợ: “Sao lại thế được!”

“Sao lại không thể?” Tề Mộ lên tiếng “Có những thứ biết sớm cũng chẳng phải chuyện gì tốt lành.”

Hứa Tiểu Minh luống cuống: “Vậy cậu ấy có thể thắng không?”

Tề Mộ cười haha: “Cái này thì phải hỏi anh Ngụy nhà cậu mới được.”

Hứa Tiểu Minh nghiêm túc phân tích một lượt, nói rằng: “Tớ cảm thấy vẫn có chút hi vọng, mặc dù chưa từng cầm súng nhưng Ngụy Bình Hi lại là người quen thuộc nhất với món đồ này, mấy đứa khác đều là con gà yếu, đầu lại cậu ấy sao nổi.”

Tề Mộ không vui: “Doãn Tu Trúc không yếu.”

Hứa Tiểu Minh sợ run lên, khóc huhu: “Tiêu rồi... Quên xừ nó mất, chú Doãn rất thích bắn súng, chắc chắn đã đưa Doãn Tu Trúc đi tới sân bắn rồi...”

Tề Mộ cong khoe môi, không đáp, tâm trạng lại cực kỳ tốt.

Thời điểm công bố kết quả, mặt Hứa Tiểu Minh tái mét.

Ngụy Bình Hi cười híp mắt: “Xin lỗi nhé, thua rồi.” Đúng như Hứa Tiểu Minh suy đoán, anh Ngụy của nó tuy chưa chạm qua súng lần nào nhưng vẫn rất có thiên phú mặc dù không thắng được kinh nghiệm. Hắn dễ dàng đè bẹp những người khác nhưng lại bại bởi tay Doãn Tu Trúc.

Hứa Tiểu Minh vớt vát: “Anh Mộ à, cậu nói với Doãn Tu Trúc một chút đi, tụi mình đổi lấy máy tính của tớ thôi nhé?”

Tề Mộ dè dặt đáp: “Có phải tớ thắng đâu nên tớ không quyết định được.”

Không quyết được cái quái gì, chẳng phải Trúc tử nhà cậu lúc nào cũng răm rắp nghe lời cậu à!

Hứa Tiểu Minh khỏi phải đoán, nhắm hai mắt cũng biết Doãn Tu Trúc sẽ đổi lấy món nào.

Buổi tối...Tề Mộ đắc ý mà phân phát sô cô la: “Ngày cuối rồi, tất cả mọi người ăn đi nè!”

Lúc đến lượt Hứa Tiểu Minh, nó ngày càng lớn mặt hơn, tóm được một nắm lớn thì quay đầu bỏ chạy, trốn đến ký túc xá của Phương Tuấn Kỳ.

Tề Mộ cười đến mức đôi mắt cong thành hình trăng khuyết—— cho cậu đắc ý này!

Quân huấn kết thúc trọn vẹn, khi mọi người sắp phải rời khỏi doanh trại thì trong lòng lại dâng lên cảm giác không muốn.

Tuy rằng vừa khổ vừa mệt, nhưng trong 10 ngày không động đến điện thoại, máy tính hay tắt thấy những món đồ lặt vặt khác lại cực kỳ thoải mái và vui vẻ.

Lúc chia tay, các huấn luyện viên đều xếp thành hàng, chào bọn họ theo đúng nghi lễ quân đội.

Đừng nói đến nữ sinh, ngay cả các chàng trai cũng lẹ nóng doanh tròng, được về nhà mà vẫn lưu luyến không rời.

Tề Mộ gửi tin nhắn cho Doãn Tu Trúc: “May mà cậu đã trở lại.”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Ừm, may mà đã trở lại.”

Tề Mộ đang xúc động về việc Doãn Tu Trúc có được một hành trình khó quên, Doãn Tu Trúc thì vui mừng vì bản thân không bỏ qua một đoạn nhân sinh của Tề Mộ.

Sau khi về trường học, nghênh đón bọn họ chính là cuộc sống cấp III tương đối nhàn chán.

Bởi vì Hứa Tiểu Minh cố gắng học hành nên Tề Mộ cũng an phận đi rất nhiều, thành thật ngồi nghe giảng.

Có mấy người trời sinh không thích hợp với việc học, mới nghe giảng được mười phút Tề Mộ đã bắt đầu ngủ khò khò, trong đầu còn nghĩ ——nếu thầy giáo là Doãn Tu Trúc thì tốt rồi, cậu nhất định sẽ không ngủ đâu.

Tiếc rằng thầy giáo toán học địa trung hải (*) làm cách nào cũng không thể tu luyện thành Doãn Tu Trúc được.

(* ý chỉ những người đàn ông trung niên hói đầu)

Tề Mộ đang thấy buồn chán thì nhận được tin nhắn: “Đi chơi bóng không?”

Là Ngụy Bình Hi gửi cho cậu, Tề Mộ bèn trả lời: “Đang trong giờ học đây”

“Biết rồi” Ngụy Bình Hi nói như thể đây là điều hiển nhiên “Không đi học thì ai còn ở trường chơi bóng hử?”

Nói có đạo lý như vậy, Tề Mộ không thể phản bác được.

Thôi, dù sao có ngồi nghe giảng cũng không lọt vào đầu được chữ nào. Tề Mộ đứng lên nói: “Thầy ơi, em muốn đi vệ sinh!”

Thầy giáo toán học phất tay một cái, đáp: “Đi nhanh rồi về.”

Đúng là Tề Mộ đi vệ sinh, nhưng là WC ở nhà thể chất.

Cậu mới ra khỏi phòng học thì bắt gặp một cô gái tóc đen ở đầu cầu thang.

Cô gái ngẩng đầu, lúc nhìn thấy cậu thì cả người co rụt lại “Tề, Tề Mộ.”

46. Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tề Mộ không ngờ mình lại có thể gặp được cô ấy ở đây.

—— Tra Yên.

Tên họ đặc biệt như vậy nên Tề Mộ vẫn nhớ kỹ.

Bất quá đã lâu lắm rồi, kỳ thực cậu đã sớm quên mất dáng vẻ của cô, chỉ mơ hồ nhớ tới bộ dạng rúc vào trong góc, vừa sợ sệt vừa kinh hoàng. Nhất là đôi mắt màu đen kia rất to và trống rỗng, lại mờ mịt đầy bất lực.

Hóa ra cô ấy cũng thi vào nhất trung.

Tề Mộ tránh sang một bên, nhường đường cho cô: “Đã lâu không gặp.”

Tra Yên cúi đầu, tóc đen che khuất nửa khuôn mặt, lộ ra bờ môi tái nhợt, căng thẳng: “Ừ, đã lâu không gặp.”

Thấy dáng vẻ của cô như vậy, Tề Mộ cũng không dám nói quá nhiều.

Tề Mộ gật đầu với cô, chuẩn bị xuống lầu nhưng Tra Yên lại bất ngờ gọi cậu một tiếng: “Tề Mộ.”

Tề Mộ quay đầu nhìn cô: “Hả?”

Tra Yên hồi hộp siết chặt vạt áo, cực kì bất an, cô muốn nói gì đấy nhưng không tài nào mở miệng được.

Tề Mộ lên tiếng: “Mau trở về lớp đi, tớ xuống chơi bóng đây.” Nói đoạn cậu nhảy vài bước xuống cầu thang, không để cho cô có cơ hội trò chuyện.

Tra Yên rút cục cũng ngắc đầu, dõi theo sau lưng Tề Mộ, trên khuôn mặt trắng nõn hiện ra chút thất vọng.

Tề Mộ nhìn thấy Tra Yên thì tâm trạng khó tránh khỏi có phần không thoải mái, khi chơi bóng lại hơi ác liệt.

Lúc nghỉ giữa trận, Ngụy Bình Hi vừa uống nước vừa hỏi cậu: “Sao thế, cãi nhau với Doãn Tu Trúc à?”

Tề Mộ không nói gì mà liếc hắt một cái, cậu lấy khăn mặt lau mồ hôi trên trán rồi đáp “Đương nhiên là không, tụi tớ chưa bao giờ cãi nhau cả.”

Ngụy Bình Hi trêu ghẹo: “Quả đúng là...anh em tốt.” Tuy kêu anh em tốt nhưng ý hắt lại là chồng chồng tốt.

Tề Mộ nhìn đồng hồ rồi bảo: “Chơi thêm một lát nữa đi, sắp hết giờ học rồi.”

“Được” Ngụy Bình Hi thoải mái đứng lên.

Bọn họ chơi đến trưa, Ngụy Bình Hi hỏi cậu: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé?”

Tề Mộ đáp: “Tớ đi hỏi Doãn Tu Trúc cái đã.”

Ngụy Bình Hi tỏ vẻ đã hiểu: “Gọi điện thoại ấy.”

Tề Mộ đi tắm nước lạnh, thay một bộ quần áo khác rồi chạy đến lớp 1, nửa đường đụng phải thầy giáo dạy toán của lớp bọn họ...

Lão Vương địa trung hải (*) tức giận nói: “Em đi vệ sinh lâu quá đấy, táo bón là bệnh phải trị!”

(*Xem chú thích chương 45)

Tề Mộ cười mỉa: “Thầy bắt kịp rồi thì nhân tiện đây cho em xin nghỉ luôn”

Lão Vương cầm sách đập cậu: “Tuổi trẻ không cố gắng, về già sẽ hối tiếc!”

Tề Mộ cam chịu “bị đánh” lẫn giáo huấn, vất vả lắm mới đỡ được thầy giáo rời đi.

Chờ đến khi Tề Mộ đến nơi thì lớp 1 vẫn chưa được nghỉ. Cậu đứng ngoài một lát, xuyên qua cửa sổ nhìn vào trong hồi lâu.

Bầu không khí ở lớp chọn và các lớp khác không giống nhau, tựa như người của hai thế giới.

Doãn Tu Trúc ngồi sát cửa sổ, ánh nắng bị rèm cửa ngăn lại nhưng vẫn còn vài tia sáng chiếu lên cánh tay hắt, khiến cho ngón tay trắng nõn lấp lánh như bạch ngọc.

Tề Mộ không thấy rõ hắt đang ghi chép cái gì, nhưng nghĩ cũng biết mỗi một chữ Hán hắt viết xuống đều giống hệt con người hắt, hoàn mỹ không tì vết.

Doãn Tu Trúc. Tề Mộ hậu tri hậu giác phát hiện, bọn họ chẳng giống nhau chút nào.

Thầy giáo đã đi nhưng học sinh trong lớp vẫn rất yên tĩnh, tất cả đều đang vùi đầu sửa sang lại ghi chép, không hề có dáng vẻ nôn nóng khi hết giờ học. Tề Mộ đi vào như viên đá rơi trên mặt hồ yên ả, kỳ thực chỉ lẫn tẩn gợn sóng nhưng chủ yếu là hoàn toàn xa lạ.

Doãn Tu Trúc nhìn cậu, nói rằng: “Đi liền đây.”

Tề Mộ đáp: “Không cần vội” Sau đó im lặng, phòng học yên tĩnh thế này, cậu mở miệng nói chuyện cũng quá đột ngột.

Doãn Tu Trúc theo cậu ra khỏi lớp, cười hỏi cậu: “Chơi bóng à?” Tóc Tề Mộ vẫn còn ướt, rũ xuống, không vểnh lên như thường ngày.

Tề Mộ trả lời: “Chơi với lão Ngụy một lát ấy mà.”

Doãn Tu Trúc đã có thành kiến với Ngụy Bình Hi, bèn bảo: “Đến khi trời lạnh cũng không thể để tóc ướt rồi chạy loạn được.”

Tề Mộ vẩy tóc, giống như cú con: “Không có mùi, tớ sẽ lau thật khô.”

Trong mắt Doãn Tu Trúc tràn ngập ý cười: “Bây giờ thì không sao, trời nóng như thế để vậy cho mát” Hơn nữa rất đáng yêu, trông ngoan ngoãn vô cùng.

Tề Mộ lúc này mới nhớ tới: “Đúng rồi, lão Ngụy kêu tụi mình ra ngoài ăn cơm đó, cậu đi không?”

Doãn Tu Trúc hỏi ngược lại: “Cậu muốn đi à?”

Tề Mộ nói: “Cửa tiệm đó ăn ngon lắm.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Đi, đi ném thử xem sao.”

Tề Mộ nhìn thấy Phương Tuấn Kỳ và Hứa Tiểu Minh bèn hỏi hai người họ có đi hay không, Hứa Tiểu Minh trầm ngâm trả lời: “Cậu cảm thấy tớ còn tư cách ra ngoài ăn cơm à? Thời gian buổi trưa quý giá như thế, chẳng phải nên dùng để trau dồi kiến thức ư!”

Oán niệm trong mắt nó quá sâu khiến Tề Mộ phát hải —— trông như ma nữ ấy.

Phương Tuấn Kỳ mở miệng: “Tớ...” Ba chữ “cũng không đi” còn chưa kịp nói ra, Hứa Tiểu Minh đã u oán uy hiếp nó “Này mập, nếu cậu dám đi thì tụi mình sẽ chia tay ngay lập tức!”

Phương Tuấn Kỳ: “...”

Hứa Tiểu Minh sắp bị việc học hành hạ đến phát điên, vất vả lắm mới có dịp thể hiện diễn xuất liền mau chóng bật mode ảnh đế: “Tớ vì cậu mà từ bỏ cơ hội xuất ngoại, vì cậu mà chấm dứt cuộc sống chơi bời, vì cậu mà liều mạng học tập, thế nhưng cậu lại lén lút ở sau lưng tớ ra ngoài ăn chơi đàn đúm! Tên mập đáng chết, biệt hiệu của cậu là đại móng heo (*)chứ gì!”

(*Đại móng heo: ý chỉ những người đàn ông xấu, phụ bạc)

Phương Tuấn Kỳ mặt không cảm xúc: “Ngu xuẩn.”

Hứa Tiểu Minh càng hưng phấn hơn: “Anh Mộ nhìn cậu ấy mà coi, tớ thực sự là bị văng đầu mới đồng ý gả cho cái tên phụ bạc này!”

Tề Mộ sờ cằm, do dự lên tiếng: “Sao tớ lại cảm thấy người bị văng đầu chính là lão Phương nhỉ”

Hứa Tiểu Minh đau lòng muốn chết: “Cậu có đúng là anh Mộ của tớ không đấy? Tớ thật lòng an tiền mã hậu (*), cúc cung tận tụy, móc tim móc phổi suốt bao nhiêu năm...”

(*An tiền mã hậu: cẩn thận theo sau)

Tề Mộ điếc hết cả tai, bèn cắt lời nó: “Học bỏ tức đúng là hữu dụng, dùng được nhiều thành ngữ ghê ha!” Cậu kéo Doãn Tu Trúc đánh bài chuẩn: “Đi thôi, lão Ngụy tới rồi”

Cậu đã gửi tin nhắn cho Ngụy Bình Hi nên hẳn sớm chiếm được vị trí tốt.

Cửa tiệm ngoài trường học xưa nay đều vô cùng náo nhiệt, chỗ này là chuỗi cửa hàng mỹ, điều kiện miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, mỹ thực bỏ làm ra cũng còn có thể ăn được.

Tề Mộ vừa đến, Ngụy Bình Hi liền hỏi hai người họ: “Khẩu vị của các cậu thế nào?”

Tề Mộ đáp: “Tớ muốn ăn cay, càng cay càng tốt. Doãn Tu Trúc không ăn cay.”

Ngụy Bình Hi nhìn Tề Mộ, thầm nghĩ: Một người ăn cay một người không ăn cay, vị trí công thụ... Khụ.

Lão Ngụy ngưng não bổ, đứng lên đi chọn món ăn. Bọn họ không thiếu số tiền ấy, cũng không tranh trả tiền hoặc AA (*).

(*AA: hết bao nhiêu thì chia đầu người ra trả)

Tề Mộ nói với Doãn Tu Trúc: “Thật ra mỳ gạo Vân Nam ăn rất ngon.”

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Lần sau quay lại ném thử.”

Tề Mộ quan sát hẳn: “Cậu ăn quen không?”

Doãn Tu Trúc cười nói: “Sao lại không quen được?”

Tề Mộ vui vẻ cong khóe mắt: “Vậy lần sau cùng nhau đến.”

Doãn Tu Trúc cũng cười đáp: “Được.”

Tề Mộ còn sợ hấn ngại ở đây hẳn, dù sao bát đĩa có làm thế nào cũng không sạch hẳn được. Kỳ thực Doãn Tu Trúc vẫn hơi để ý một chút, bất quá chỉ cần được ở cùng Tề Mộ thì quán nào hẳn cũng đi được, món gì cũng thấy ngon.

Ngụy Bình Hi nghe hai người họ nói chuyện, cảm thấy mái tóc vàng của mình vô cùng hợp thời, chẳng phải là bóng đèn công suất lớn đây sao!

Ba người ngồi chung một bàn, người người qua lại không nhìn được mà phải nhìn một lát, thật sự là quá gây chú ý. Không nhắc tới Ngụy Bình Hi tóc vàng kia mà chỉ riêng dáng vẻ của họ đã đủ để hấp dẫn người khác rồi.

Các nữ sinh căn bản không quản được mắt mình, hưng phấn nhìn trộm.

Có nam sinh lại cảm thấy chói mắt, đã sớm khó chịu nhìn họ.

“Đám nữ sinh trường mình thật ngu xuẩn, ngay cả Tề Mộ cũng dám dây vào?”

“Cậu ta lợi hại lắm, lúc đi tập quân sự danh tiếng vượt trội, vẫn chơi thân với Ngụy Bình Hi. Hiện tại toàn bộ khối 10 không ai dám chọc giận hai người họ, nhưng đám nữ sinh không phải hay như thế sao? Thích kiểu người lưu manh một chút.”

“Cậu ta không phải là côn đồ ” Có người đã từng học lớp 7 ở Quốc Thụy, sau đó chuyển tới trường sơ trung khác nhưng vẫn nhớ Tề Mộ, chỉ nghe nó nói “Các cậu không biết chứ, khi đó cậu ta mới học lớp 7 đã đánh vỡ đầu một học sinh lớp 9.”

“Dữ ghê vậy.”

“Quan trọng là nhà cậu ta có tiền, đánh người xong cũng không bị đuổi học còn nạn nhân lại phải chuyển trường”

“Quá đáng đến thế cơ á?”

“Còn nữa cơ! Cậu ta cưỡng bạo một cô gái, khiến người ta có thai. Thầy giáo phát hiện ra, muốn làm chủ cho cô bé kia, các cậu đoán xem kết quả ra sao?”

Nghe nó nói xong người nào người nấy cũng đều thấy bối rối, ai cũng ăn không vô nữa.

Người kia tiếp tục lên tiếng: “Sau đó cô bé kia sảy thai, bị ép phải chuyển trường, thầy giáo cũng mất việc. Còn Tề Mộ ngay cả rắm cũng không thả, tiếp tục ở lại trung học Quốc Thụy làm mưa làm gió!”

Cả đám người đều trợn mắt há mồm, trong mắt đều là sự cảm phẫn: “Còn có luật pháp hay không thế!”

“Luật với trả pháp cái của nợ ấy. Nhà Tề Mộ có tiền, kể cả giết người thì ba cậu ta cũng có thể mua mạng cho con mình!”

“Lúc đi quân huấn quả thật không nhìn ra đấy, tớ còn cảm thấy cậu ta rất tốt nữa.”

“Cách xa cậu ta một chút đi, không thấy ngay cả Ngụy Bình Hi cũng còn phải sợ cậu ta sao?”

Tề Mộ ngồi ở cái bàn cách xa chỗ đó, căn bản không nghe được bọn họ xì xào bàn tán cái gì.

Nhưng có những lời một khi đã nói ra sẽ giống như ngọn lửa, trong nháy mắt đã lan ra xung quanh.

Tháng thi đầu tiên của cấp III vô cùng quan trọng, thầy giáo lưu tâm, đám học sinh cũng hết mực chú ý. Thành tích lên lớp đã là quá khứ, học sinh mới lần đầu thi nên ai cũng muốn có khởi đầu tốt đẹp.

Hứa Tiểu Minh lại hồi hộp đến run tay: “Anh Mộ à, cậu thấy tớ có lọt nổi top 20 không? Nếu thi không tốt thì phải làm sao bây giờ!”

Tề Mộ thấy nó như vậy thì có hơi đau lòng, hiếm thấy mà an ủi nó: “Không sao đâu, cứ phát huy như bình thường là được.”

Hứa Tiểu Minh ăn nói tử tế được có hai câu: “Trong lớp ai cũng như cậu thì tốt biết mấy, chắc chắn tớ sẽ được hạng nhất.”

Tề Mộ: “...” Thương thằng cha này thì thà đi thương con gà còn hơn.

Vì là tháng thi đầu tiên nên trường học cũng rất coi trọng, sửa sang lại phòng thi, chia học sinh ra các tổ, đi tới các lớp khác làm bài.

Vận may của Tề Mộ “tốt” vô cùng, ngồi ngay ban đầu ở hàng thứ nhất, trở thành người đầu tiên danh chính ngôn thuận của lớp 10.

Hứa Tiểu Minh ở cùng một phòng thi nhưng ngồi hàng cuối cùng lại được an ủi: “Không ai thăm...bằng anh Mộ được.”

Tề Mộ rất muốn một cước đạp bay nó ra nước ngoài, cứ ở trong nước gieo vạ làm gì không biết? Đi phá người khác đi!

Kỳ thực Tề Mộ ngồi chỗ nào cũng được vì cậu cũng sẽ không gian lận.

Bất quá khiến cậu bất ngờ chính là, Tra Yên cũng thi ở phòng này, còn ngồi ngay sau lưng cậu.

Cô vừa nhìn thấy Tề Mộ... thì cúi đầu thấp hơn, hồi hộp siết chặt cây bút đến mức khớp xương trắng bệch.

Tề Mộ thở dài, có phần muốn đổi chỗ. Nếu cậu ngồi đây, e rằng đợt thi tháng này Tra Yên tiêu luôn rồi.

Đáng tiếc đây là phòng thi, sao có thể tùy tiện đổi vị trí được.

Kiểm tra rõ ràng là vô cùng căng thẳng nhưng cô vẫn gật đầu với Tề Mộ, hỏi thăm sức khỏe của cậu. Tề Mộ vốn định làm bộ như không thấy cô, nhưng đối phương cũng đã lên tiếng rồi thì cậu cũng không thể không để ý tới, vì vậy bèn thấp giọng đáp: “Ừm.”

Cơ thể của Tra Yên càng căng thẳng hơn, một cô gái nhỏ bé gầy gò như chú chim sợ cành cong (*).

(*mô tả người đã từng gặp những tình huống bị tổn thương và làm cho sợ hãi thì thường sẽ trở nên hoảng sợ hay nghi hoặc khi gặp phải một tình huống, hoàn cảnh tương tự (mà trước đó đã từng xảy ra)

Trong lòng Tề Mộ ngũ vị tạp trần, nói với cô: “Cố gắng lên, thi thật tốt nhé.”

Đôi môi Tra Yên khẽ run, hồi lâu mới đáp: “Tớ, sẽ cố gắng.”

Nói xong rồi ngồi xuống phía sau. Có thể là do quá hốt hoảng, cô liền đụng phải góc bàn, bị đau mà kêu lên một tiếng.

Tề Mộ quay đầu nhìn: “Không sao chứ?”

“Không, sao!” Tra Yên nhìn cậu, rồi lại nhanh chóng tránh được tầm mắt của cậu.

Tề Mộ cũng không rành trò chuyện với con gái, đặc biệt là Tra Yên — thậm chí cậu còn không nghĩ tới chuyện bọn họ có thể gặp nhau như thế này.

Rất cục kỳ thi cũng bắt đầu, Tề Mộ nghiêm túc làm bài, đừng thấy cậu thỉnh thoảng chơi bóng với Ngụy Bình Hi mà tưởng cậu không biết gì. Bởi vì đã được Doãn Tu Trúc dạy kèm trong kì nghỉ hè cho nên đúng là đã học được không ít thứ.

Hiếm lắm cậu mới viết được nhiều như vậy, nhưng bút mực tự dừng lại không dùng được.

Đây là lần đầu tiên Tề Mộ gặp phải tình huống này, cậu đứng lên nói: “Thầy ơi, bút của em hết mực rồi!”

Thầy giám thị cả giận: “Ngay cả việc chuẩn bị đồ dùng cũng không nên thân thì thi cử cái gì nữa!” Tuy mắng cậu nhưng vẫn cất giọng hỏi: “Có ai mang dư một cái bút không thì cho bạn học này mượn với.”

Làm cho Tề Mộ bất ngờ chính là, Tra Yên lại là người gơ tay đầu tiên, cô nhỏ giọng nói: “Em có ạ.”

Tề Mộ vốn muốn tìm Hứa Tiểu Minh mượn một chiếc, nhưng chỗ ngồi của bọn họ cách nhau cả một phòng học xa như vậy, bản thân lại bỏ gần tìm xa

Thầy giám thị sợ Tề Mộ thừa dịp nhìn trộm bài thi của người khác bèn xuống dưới giúp bọn trao đổi một chút, thấy Tề Mộ vui vẻ như vậy lại khiến Tra Yên không được tự nhiên cho lắm.

Trải qua khúc dạo đầu xong, mọi người tiếp tục làm bài thi của mình.

Sau khi kết thúc, Tề Mộ trả lại bút cho Tra Yên: “Cảm ơn.”

Tra Yên hoảng hốt nói: “Không cần, tớ không muốn...” Dứt lời cô lại khấn trương hơn, bèn giải thích “Ý tớ là tớ có rất nhiều bút, vẫn còn một bài thi nữa nên cậu cứ dùng đi...”

Cô càng căng thẳng càng nói không thành lời, càng nói không thành lời thì càng muốn giải thích rõ hơn.

Tề Mộ ôn tồn đáp: “Được rồi, vậy tớ mượn thêm một lát rồi trả cậu cái mới sau.”

Tra Yên ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Tề Mộ.

Đây là lần đầu tiên Tề Mộ mặt đối mặt với cô, cậu bèn nở một nụ cười cổ vũ.

Khuôn mặt của Tra Yên đỏ bừng, tiếp tục cúi đầu, giọng nhỏ hơn: “Không cần đâu, chỉ là một cây bút thôi mà.”

Lúc này Hứa Tiểu Minh quỳ khóc thần sầu lại gần: “Anh Mộ à, tớ thấy tớ sắp tiêu đời rồi, rõ ràng đã ôn luyện rất tốt mà đến lúc thi lại không nhớ gì hết là sao ta!”

Tra Yên lập tức ngồi xuống, co rút lại như thể muốn hòa làm một với cái bàn.

Tề Mộ hướng về phía Hứa Tiểu Minh, cùng nó kể tung người hứng, cậu một câu tớ một câu bắt đầu nói chuyện phiếm.

Mãi đến tận khi kì thi kết thúc, Tề Mộ cũng chưa nói với Tra Yên được câu nào. Lúc thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi trường thi, Tề Mộ có lòng nhường Tra Yên đi trước nhưng cô lại ngồi im không nhúc nhích, thật giống như đang đợi Tề Mộ.

Tề Mộ đành phải đứng lên rời khỏi chỗ, ai ngờ rằng Tra Yên cũng di chuyển, hai người liền thành một trước một sau.

Tra Yên rút lại, muốn lùi về phía sau, Tề Mộ bèn nhường đường: “Cậu đi trước đi.”

Tra Yên cúi đầu, nắm thật chặt gang tay, gật đầu với cậu.

Cô vội vã đi qua, Hứa Tiểu Minh tiến tới, hiếu kỳ hỏi: “Ai vậy, hình như nhìn quen quen.”

Tề Mộ nói lảng sang chuyện khác: “Buổi trưa ăn gì?”

Hứa Tiểu Minh cảm tình con khỉ, trừng mắt nhìn cậu: “Cậu chột dạ gì thế hả anh Mộ!”

Tề Mộ: “...”

Hứa Tiểu Minh mắt cú vọ, liếc một cái đã thấy được cây bút mực màu hồng kia bèn kêu lên một tiếng: “Đúng rồi, là cô gái cho cậu mượn bút hử?”

“Ái chà chà...” Hứa Tiểu Minh hưng phấn “Có người thăm mến anh Mộ rồi này!”

Tề Mộ nhướn lông mày.

Hứa Tiểu Minh tiếp tục lầu bầu: “Có sao đâu, chuyện này rất bình thường mà. Dù sao anh Mộ của tớ có bộ dạng vô cùng khôi ngô tuấn tú, hoa gặp hoa nở, người gặp người thương, mấy em gái động lòng cũng là điều hiển nhiên.”

Trong lòng Tề Mộ có tâm sự, thấp giọng đáp: “Nói ít thôi.”

Hứa Tiểu Minh nhận ra cậu có phần tức giận, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Làm sao vậy?”

Tề Mộ cau mày trả lời: “Không sao” Dứt lời thì đi về phía trước.

Hứa Tiểu Minh chẳng hiểu mô tê gì: Tình huống này là thế nào, không nhẽ anh Mộ có ý với nữ sinh kia? Đậu má, chuyện lớn rồi!

Buổi tối lúc Doãn Tu Trúc giúp Tề Mộ thu dọn cặp sách thì thấy được chiếc bút đó.

Tề Mộ đang chơi đùa với Quỷ Quỷ, một người một mèo lẩn qua lộn lại trên thảm. Kỳ thực Quỷ Quỷ đã không như hồi bé nữa, ngày nào cũng lười biếng, nhưng khi nhìn thấy Tề Mộ lại quần lầy cậu làm nũng —— ngay cả mèo cũng biết Tề Mộ thật lòng thương nó.

Tề Mộ bị Quỷ Quỷ liếm lòng bàn tay đến phát ngứa, cười nói: “Mèo con mập mập nhà mày nên giảm cân đi thôi.” Nói như vậy nhưng hôm nào cũng nhờ Kiều nữ sĩ mua đồ ăn vặt cho mèo mang tới.

Doãn Tu Trúc thu tầm mắt lại, cầm cây bút màu hồng bỏ vào trong cặp của cậu.

“Thi thế nào?” Doãn Tu Trúc hỏi cậu.

Tề Mộ đáp: “Cũng được, tớ cảm thấy không chừng mình có thể lọt vào top 20 đấy.”

Doãn Tu Trúc cười: “Nếu như Hứa Tiểu Minh thất bại, cậu ấy nhất định sẽ liều mạng với cậu.”

Tề Mộ nghĩ đến cảnh tượng kia, cả người vô cùng sáng khoái: “Cái này không trách tớ được, là do thầy Doãn dạy tốt mà”

Dứt lời cậu dựa người vào ghế sa lon nhìn Doãn Tu Trúc, đôi mắt Doãn Tu Trúc tối đi, tiếng nói hơi khàn: “Đêm nay ở lại không?”

Tề Mộ ngáp một cái: “Không được, Đại Sơn về rồi, tiện đường đón tớ luôn.”

Doãn Tu Trúc có chút tiếc nuối, bất quá cũng không lên tiếng.

Tề Mộ như nhớ tới cái gì đó, bèn bảo: “Đúng rồi, cậu có từng dùng bút mực không?”

Doãn Tu Trúc hơi run, nhớ lại cây bút màu hồng nhạt trong cặp Tề Mộ, hần tỉnh bơ đáp: “Có, cậu muốn dùng à?”

Tề Mộ dừng lại: “Cho tớ một cái đi.”

Doãn Tu Trúc đi tìm cho cậu một cây bút ký màu đen tuyền, thập phần tinh xảo.

Tề Mộ hỏi: “Không có màu khác à?”

Doãn Tu Trúc nói: “Cậu cần màu gì?”

Nghĩ cũng biết Doãn Tu Trúc không có màu nào sắc sỡ. Tề Mộ bảo: “Thôi, thế này cũng được.” Cậu tiện tay nhét bút vào trong balo, cũng lười đi mua, trực tiếp cầm cái này trả cho Tra Yên là được.

Ngày thi thứ hai, Tề Mộ đưa cây bút đó cho Tra Yên.

Tra Yên từ chối nói không cần, Tề Mộ đáp: “Có vay ắt có trả, lần sau mượn lại cũng được mà.”

Hai người thi cùng một ngày, Tra Yên rốt cục cũng không căng thẳng như trước nữa, cố gắng gượng cười nói: “Cảm ơn.” Cô cẩn thận cất cây bút đi.

Vốn tưởng rằng chuyện này cứ trôi qua như vậy, Tề Mộ cũng không tiếp tục xem đây là chuyện gì to tát nữa.

Ai dè hôm sau tới trường, Tra Yên đã chờ ở cửa lớp 6 từ sáng sớm.

Cô thật sự quá nổi bật, không phải do dáng vẻ mà là vì quá nhút nhát, rõ ràng chỉ ở trước cửa lớp người khác, lại như người đứng trên gổ nổi, vô lực lảo đảo suýt ngã.

Hứa Tiểu Minh nháy mắt với Tề Mộ.

Tề Mộ không biết phải làm sao, chỉ có thể nhắm mắt đi tới: “Tìm tớ à?”

Tra Yên vừa nhìn thấy cậu, lập tức chân tay luống cuống.

Tề Mộ đành phải bảo: “Đi theo tớ.” Cậu dẫn cô tránh khỏi chỗ đông người, tới chỗ rẽ thì dừng lại.

Nhưng như vậy càng thu hút sự chú ý của người khác, đám học sinh xung quanh dồn dập quăng tới ánh mắt đầy vẻ tò mò.

Tra Yên vô cùng sợ sệt ánh mắt của người khác, cô cúi đầu, vai khẽ rụt, giọng nói cũng run rẩy tới mức nghe không rõ: “Cái này, cái này đắt quá, tớ không thể nhận được.” Cô chìa ra, trong lòng bàn tay chính là cây bút ký tinh xảo màu đen kia.

Tề Mộ không kịp phản ứng.

Tra Yên nói: “Cây bút của tớ chỉ là tùy tiện mua ở bên ngoài, không đáng giá. Bọn họ, bọn họ nói cái này là Montblanc (*), rất đắt, cỡ 7-8 nghìn lận.”

(*Montblanc là một thương hiệu nổi tiếng với logo ngôi sao trắng của Đức, được nhiều người biết đến qua các dụng cụ viết (bút), đồng hồ và các phụ kiện. Cây bút của Doãn tiểu công cho Tề Mộ chắc là cái này, khoảng gần 30tr)

Tề Mộ: “...”

47. Chương 47

Tề Mộ cũng không nghĩ tới bản thân cậu thuận miệng nói cần một cái, Doãn Tu Trúc lại cho cậu hẳn một cây Montblanc. Lúc ấy cậu còn ngại chiếc bút này quá mức đẳng hoàng trịnh trọng, không đủ hoạt bát đáng yêu.

Nếu đã như vậy thì xác thực không thích hợp đưa cho Tra Yên. Tề Mộ nhận lại, nói rằng: “Tớ không để ý nữa, chỉ là tiện tay lấy một cái của ba tớ thôi” Dù thế nào cũng phải giải thích để Tra Yên đỡ hiểu lầm.

Tra Yên cúi đầu nói: “Không cần đâu, cậu...giúp tớ nhiều như vậy rồi, một cây bút cũng chẳng đáng là bao.”

Tề Mộ thấy cô lại bắt đầu căng thẳng, biết cô đang chống lại quá khứ. Tề Mộ cũng không muốn cô phải nhớ tới chuyện đó, bèn lên tiếng: “Vậy thì cảm ơn, nếu không có chuyện gì thì tớ về trước nhé.”

Tra Yên vội vàng đáp: “Được, được.”

Tề Mộ không nói thêm gì nữa, cầm bút trở về lớp.

Tuy rằng cậu đã dẫn Tra Yên tới chỗ vắng người để trò chuyện, nhưng càng như vậy trái lại càng gọi lên lòng hiếu kỳ của mọi người. Cấp ba vốn là độ tuổi thích hóng hớt nhất, Tề Mộ lại là nhân vật nổi tiếng, khi có một cô gái tới tìm cậu, hai người còn nói lâu như vậy thì nhất định sẽ khiến người khác vô cùng tò mò.

Đừng nói người ngoài, ngay cả Hứa Tiểu Minh cũng hiếu kỳ muốn chết rồi: “Anh Mộ, tình hình thế nào rồi.”

Tề Mộ nói: “Không có gì.”

Không có gì mới chính là có cái gì đó! Nếu đúng là không có gì thì nói ra cũng có mất gì đâu? Đang nhập nhằng mới dùng câu trả lời đó để lấy lệ.

Hứa Tiểu Minh nhìn thấy cây bút trong tay cậu, kinh ngạc lên tiếng: “Montblanc? Cỗ đưa cho cậu à?”

Tề Mộ: “...” Có đôi lúc rất muốn vì đại nghĩa diệt thân, xiên cho người anh em này hai nhát.

Nó nói to, các bạn học vốn đang vênh tai lên nghe lại càng tò mò hơn, còn có không biết Montblanc là cái gì, lập tức đã có người phổ cập kiến thức cho —— hãng bút này đắt đến thất cổ, tùy tiện vớ một cây thôi cũng thôi cũng tốn hơn mấy nghìn lận!

Hứa Tiểu Minh vẫn còn ở đó cười hì hì: “Thế mà cậu lại nhận, xem ra hai người...”

Tề Mộ lườm nó: “Ngậm miệng vào, không phải như cậu nghĩ đâu.”

Hứa Tiểu Minh nhích lại gần: “Cậu biết tớ đang nghĩ đến cái gì sao?”

Tề Mộ tức giận ấn trán nó: “Đây là bút của Doãn Tu Trúc.”

Hứa Tiểu Minh chớp mắt, bắt đầu não bở, biểu cảm có phần méo mó, nó hạ thấp giọng: “Hai cậu cùng nhìn trúng một nữ sinh? Không phải chứ, quá máu chó luôn, tớ thà nhìn thấy hai cậu kết hôn còn hơn là vì người ngoài mà xích mích.”

Tề Mộ chịu thua luôn, đuổi nó đi: “Cút! khả năng nói bậy nói bạ của cậu đúng là thuộc hàng top rồi đấy!”

Sau khi tổng khứ Hứa Tiểu Minh, Tề Mộ mới chú ý đến bạn cùng lớp, việc này bảo cậu phải giải thích thế nào đây? Cậu còn không thể nói với Hứa Tiểu Minh hướng chỉ còn là người khác.

Bên này đã như vậy thì Tra Yên bên kia cũng không khá hơn chút nào.

Một cô gái có gia cảnh bình thường không tài nào nghĩ đến việc một cây bút cũng có thể đắt đến như vậy. Cô chỉ cảm thấy nó rất đẹp, cũng rất quý trọng nó, hơn nữa là Tề Mộ đưa cho nên cô có cảm giác cây bút này ẩn chứa sức mạnh vô cùng to lớn, làm cho cô an lòng.

Cô không nỡ dùng mà chỉ mang bên người, coi nó như bùa hộ mệnh.

Nhưng cô không nhận ra cây bút này nhưng có người lại biết. Tăng Hàm ngồi đằng trước cô gia cảnh không tệ, trùng hợp là ba nó cũng đang dùng chiếc bút tương tự, ba nó coi vật này như bảo bối, nói với nó rất nhiều lần rằng không được đụng chạm linh tinh.

Cho nên Tăng Hàm liếc mắt một cái đã nhận ra: “Tra Yên, làm sao cậu có được cây bút này thế?”

Lần đi quân huấn Tra Yên và Tăng Hàm ngủ chung với nhau, cũng xem như là khá quen thuộc, cô nhỏ giọng đáp: “Bạn tớ đưa.”

Tăng Hàm kinh ngạc nói: “Cậu có biết cây bút này bao nhiêu tiền không?”

Tra Yên mờ mịt lên tiếng: “ Bao nhiêu thế? Đắt lắm à?” Lúc này khái niệm đắt tiền trong suy nghĩ của cô cũng chỉ dừng lại ở một – hai trăm tệ.

Tăng Hàm nói một câu khiến cô vỡ mộng: “Nếu là thật thì ít nhất cũng phải 7-8 nghìn lận”

“7-8 nghìn?” Tra Yên kinh hãi, sắc mặt trắng bệch, “Đắt đến vậy á?”

“Bạn cậu không nói cho cậu biết hả?”

“Cậu ấy...” Tra Yên nhú mày đáp “Không, cậu ấy không nói gì hết.”

Tăng Hàm nghĩ cho cô: “Món quà này đúng là nặng thật, cậu tùy tiện nhận thì có...”

Tra Yên đứng phắt dậy, nói: “Tớ sẽ trả cho cậu ấy.”

Tăng Hàm càng kinh ngạc hơn, nó vừa định hỏi —— bạn của cậu là đồng học của chúng ta à? Thì Tra Yên đã vội vã đi ra ngoài.

Tề Mộ học ở lớp 10/6, Tra Yên ở lớp 10/3, tuy cách ba lớp nhưng thật ra hai phòng học lại rất gần nhau. Bởi vì bên trong khu dạy học là hai dãy phòng, dãy bên trái là lớp 1 đến lớp 3, dãy bên phải là lớp 4 đến lớp 6, lớp 3 và lớp 6 cùng ở cuối dãy, chỉ cách nhau bởi một cái cầu thang.

Tăng Hàm đi theo sau, xa xa thấy được Tra Yên cầm chiếc bút đỏ trả cho Tề Mộ.

Chờ Tra Yên trở về phòng học, Tăng Hàm ranh mãnh nói: “Hóa ra là Tề Mộ, chẳng trách lại ra tay hào phóng như vậy.”

Tim Tra Yên vẫn đập rất nhanh còn chưa bình tĩnh lại được, không thể nói thành lời.

Tăng Hàm cũng chỉ là một cô gái nhỏ tâm hồn thiếu nữ, nào bỏ hết cái này đến cái khác. Nó ỷ vào việc Tra Yên dễ nói chuyện, bèn hỏi: “Tại sao cậu ấy lại tặng cậu cây bút đắt như thế? Hai người các cậu...”

Tra Yên cả kinh, vội vàng lên tiếng: “Không phải, trước đây tụi tớ thi cùng một phòng, cậu ấy quên mang bút nên tớ cho cậu ấy mượn một cái. Vì thế mới trả cho tớ một chiếc mới khác.”

Cô nói ra càng khiến Tăng Hàm kinh ngạc hơn: “Cậu cũng cho cậu ấy mượn một chiếc Montblanc á?”

Tra Yên: “...”

“Trời ơi, lãng mạn thế!” Tâm hồn thiếu nữ của Tăng Hàm bùng nổ “Cậu tùy tiện cho người ta mượn một cây bút, người ta liền trả lại cậu một chiếc khác như vậy sao?”

Tra Yên phát hoảng, cô sao có thể làm liên lụy đến Tề Mộ được. Cô vội vàng giải thích: “Không phải, cậu ấy không chủ đích làm vậy, chỉ tiện tay lấy một cây bút của ba cậu ấy, bản thân cậu ấy cũng không biết...”

“Người ta nói thế mà cậu cũng tin à!” Tăng Hàm cười hì hì “Rõ ràng chỉ là mượn cớ, ngay cả tớ cũng biết hãng này tên gì thì chẳng nhẽ cậu ấy lại không biết sao? Phỏng chừng cậu ấy cố tình mua cho cậu đó! Tra Yên, Tề thiếu nhìn trúng cậu rồi!”

“Không thể nào!” Tra Yên vẫn luôn tự ti, tiếng nói chuyện cũng nhỏ, chưa bao giờ dám đối mặt với người khác. Nhưng lúc này cô bỗng nhiên đứng lên, dùng chất giọng trước nay chưa từng có nói “Xin cậu đừng nói như vậy nữa, cầu xin cậu đừng nghĩ việc này là thật!”

Tề Mộ rất tốt, là người tốt bụng nhất thế giới. Cô rất biết ơn cậu, kính trọng cậu, nhưng cô không thể liên lụy đến cậu. Người như cô thì sao có thể... sao có thể...

Tăng Hàm bị dọa sợ hết hồn, bạn học cùng lớp cũng đều quay lại nhìn.

Sắc mặt Tra Yên trắng bệch, bờ môi run rẩy, tâm trạng vô cùng kích động.

Tăng Hàm vội vàng lên tiếng: “Tớ không nói nữa, cậu đừng tức giận mà.”

Tra Yên giống như quả bóng bị xì hơi, ngã ngồi xuống ghế, càng trở nên co ro và khiếp nhược hơn.

Tăng Hàm cũng không dám chọc giận cô, chỉ có chút lo âu và nghi hoặc. *Vì có gì mà tâm trạng cậu ấy lại kích động như thế? Sao lại phản ứng mạnh như vậy? Có người thích mình không tốt à? Hơn nữa chiếc bút đó thật sự không thể tùy tiện đem tặng được...*

Buổi trưa lúc ăn cơm, Tề Mộ nói với Doãn Tu Trúc: “Sao cậu lại cho tớ cây bút đắt tiền như thế hả?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Vì nó mới.”

Tề Mộ bắt đầu dỗi lên tiếng: “Không cần đưa đồ tốt như vậy đâu, tớ chỉ tùy tiện cần mà thôi, lấy loại 2 tệ một cái là được rồi.”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Hiếm lắm mới có cơ hội cho cậu cái gì đó.”

Ý tứ chính là muốn dành cho cậu những thứ tốt nhất. Tề Mộ đương nhiên là nghe hiểu, trong lòng cậu ngọt lịm, ánh mắt cũng ngập tràn ý cười: “Đâu ra, ngày nào tớ cũng tới nhà cậu ăn chùa uống chùa, còn ngủ ké mấy bạn, đều là do cậu cho phép còn gì?”

Doãn Tu Trúc: “Không giống.”

“Được rồi” Tề Mộ cũng không khách khí với hắn nữa “VẬY em xin nhận cây bút anh Doãn đưa nha.”

Cổ họng Doãn Tu Trúc hơi khô, đáp: “Ừm.”

Sau khi Tề Mộ trở lại phòng học thì lấy bút ra. Lần này trong lòng cậu hoàn toàn bất đồng, nhìn nó cũng không cảm thấy đáng hoàng trịnh trọng, cũng không chê nó không đủ hoạt bát nữa, thậm chí càng nhìn càng thấy đẹp, càng ngắm càng muốn cảm thán Doãn Tu Trúc quả là biết dùng bút.

Trong đầu cậu hiện ra hình ảnh ngón tay thon dài, trắng nõn của Doãn Tu Trúc, tưởng tượng tới dáng vẻ hắn cầm bút... Cậu cũng học theo, cầm bút viết lên trang giấy vài chữ.

Hừmmmm...

Bút thì giống nhau, nhưng tay thì chênh lệch quá lớn, viết ra cái chữ gì mà...

Xấu vãi! Tề Mộ vo viên tờ giấy, ném đi.

Dáng vẻ bất bình thường của cậu lọt vào trong mắt Hứa Tiểu Minh lại thành — *Thôi xong, anh Mộ của tui rơi vào lưới tình rồi!*

Cô bé kia có mị lực lớn đến vậy sao? Mới ngồi đằng sau hôm thi một lần thôi mà đã làm cho Tề vạn tuế ra hoa? Hứa Tiểu Minh cảm thấy cực kì khiếp sợ!

Bất kể người trong cuộc lảng tránh thế nào, một ít tin đồn nhảm vẫn cứ truyền ra ngoài.

Thậm chí còn có nữ sinh ở trong lớp hỏi Tra Yên: “Cậu đang hẹn hò với Tề Mộ à?”

Tra Yên sợ đến mức mặt trắng bệch, nhanh chóng phủ nhận: “Không, không phải, tuyệt đối không phải!” Thấy phản ứng của cô kịch liệt như thế, Tăng Hàm bèn đứng ra bảo vệ cô “Các cậu đừng có tám chuyện nữa? Hỏi cái gì mà hỏi.”

Tra Yên giải thích: “Tớ và Tề Mộ chỉ là bạn học, các cậu đừng hiểu nhầm.”

Đáng tiếc chuyện như này có phủ nhận thế nào đi chăng nữa cũng đều vô dụng, một khi lời đồn đã lan ra xung quanh thì việc bác bỏ là điều không thể.

Trong lòng Tra Yên nôn nóng vô cùng, nhưng cô không nghĩ ra biện pháp nào cả, chỉ có thể tận lực tránh né Tề Mộ, tránh tất cả những dịp có thể chạm mặt cậu.

Nếu như hai lớp cách nhau thì không sao nhưng cố tình lại gần như vậy, đặc biệt là còn dùng chung một cái cầu thang. Muốn triệt để không chạm mặt rất khó, mà càng cố gắng né tránh thì chuyện càng trở nên tế nhị hơn — không có việc gì, sao lại phải cố tình lảng đi?

Vừa khéo Hứa Tiểu Minh vô hình trung lại thêm dầu vào lửa.

Nó cũng không làm gì cả, chỉ là mỗi lần gặp Tra Yên đều tò mò nhìn chăm chăm cô một lúc lâu. Nó vẫn luôn cảm thấy cô vô cùng quen mắt, nhưng nhớ không ra là đã từng thấy ở chỗ nào.

Vốn dĩ Tra Yên đã đặc biệt nhạy cảm, bị người khác nhìn chăm chú sẽ chỉ làm cô cực kì lo lắng, vì vậy bắt đầu trốn cả Hứa Tiểu Minh.

Quan hệ của Hứa Tiểu Minh và Tề Mộ ai cũng biết, thái độ của Hứa Tiểu Minh trong mắt người khác cũng đã thành một ý tứ khác.

Nếu Tề Mộ và Tra Yên thật sự không có gì với nhau thì người anh em tốt Hứa Tiểu Minh của Tề Mộ sao lại phải để ý đến cổ như thế?

Chờ đến lúc Tề Mộ biết chuyện, bên ngoài đã truyền đi vô số tin đồn loạn thất bát tao.

Ngụy Bình Hi chơi bóng với cậu, châm một điếu thuốc nói: “Cậu vẫn nên chú ý một chút.”

Tề Mộ đang uống nước, hỏi hẩn: “Cái gì?”

Ngụy Bình Hi nhả khói, đáp: “Tin tức vẫn chưa đến được lớp 1, chắc Doãn Tu Trúc chưa biết đâu.”

“Chuyện gì cơ?” Tề Mộ không hiểu.

Ngụy Bình Hi liếc mắt nhìn cậu, nói: “Chuyện cậu và cô bạn gái nhỏ ấy.”

Tề Mộ bối rối: “Bạn gái? Tôi làm gì có bạn gái đâu.”

Ngụy Bình Hi lên tiếng: “Truyền khắp cả trường rồi, nói cậu hẹn hò với một nữ sinh lớp 3, còn tặng người ta một cây bút Montblanc.”

Tề Mộ cạ lời: “Vớ va vớ vẩn, không thể nào.”

“Ồ.” Ngụy Bình Hi vốn cũng không để tâm lắm, hẩn bảo “Tôi cũng cảm thấy cậu không phải người như vậy.” Cậu và Doãn Tu Trúc dính nhau đến thế mà còn chưa come out nữa là.

Tề Mộ phiền muộn vô cùng, cậu nói: “Cũng không còn sớm nữa, tớ đi về trước đây.”

Ngụy Bình Hi dập tắt điều thuốc: “Vậy tớ cũng đi.”

Hai người bọn họ đi về cùng nhau, mà trên sân tập đang có lớp tập trung, chuẩn bị vào giờ thể dục.

Đây đúng là học sinh lớp 3, bọn họ lại đang ồn ào: “Các cậu thôi đi! Tra Yên đã nói cậu ấy và Tề Mộ không có bất cứ quan hệ gì rồi mà!”

“Cậu gào lên làm gì, chẳng phải tụi tớ chỉ muốn tốt cho cậu ấy à?”

Lại có người bảo: “Tề Mộ rất xấu xa, Tra Yên hiền lành như thế không chừng sẽ bị cậu ta lừa đó!”

“Mới quen có một ngày đã tặng cây bút đắt như vậy, chắc chắn cậu ta có ý với Tra Yên!”

“Coi như Tra Yên không thích cậu ta thì loại người này nào có quan tâm đến việc cậu ấy có thích hay không? Phỏng chừng càng cự tuyệt, cậu ta lại càng cảm thấy hứng thú! Bọn tớ đang giúp Tra Yên, cậu ầm ĩ cái gì hả Tăng Hàm.”

“Nghe nói hồi lớp 7 Tề Mộ làm người ta có thai, người như thế chẳng phải là nên đề phòng sao?”

Nghe được câu này, khuôn mặt Tra Yên trắng như tờ giấy, run lấy bầy: “Không phải, cậu ấy không phải là người như vậy, các cậu đừng nói cậu ấy như thế...”

Tăng Hàm bị lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh của cô dọa sợ: “Tra Yên...”

“Đừng nhắc đến chuyện này nữa, cầu xin các cậu đấy...” Tra Yên mở to mắt, ngay cả khóc cũng không khóc được, nhưng sợ hãi trong mắt cô còn làm người khác kinh ngạc hơn cả nước mắt “Đừng nói nữa được không?”

Suy đoán ác ý không ngừng lại được, thậm chí còn bởi vì người trong cuộc khiếm nhược mà càng tệ hại hơn.

“Trước đây cậu ấy học ở cấp II Quốc Thụy, cũng từng quen biết Tề Mộ rồi.”

“Tra Yên phá thai.” Không biết ai nói ra, chỉ một câu thôi mà như sấm sét giữa trời quang.

Tất cả mọi người ngây dại, Tăng Hàm cũng đơ như phỗng, nó quay đầu nhìn về phía Tra Yên.

Bởi vì một câu nói này mà Tra Yên hoàn toàn tan vỡ, cô gào thét ôm đầu ngồi xổm xuống đất.

Tề Mộ và Ngụy Bình Hi vừa vặn đi đến, nghe được câu nói cuối cùng đó.

Tề Mộ nhú mày, nhanh chân đi tới, Ngụy Bình Hi sững sờ, cũng lập tức theo sau.

Hình ảnh dường như trùng khớp với ba năm trước, Tề Mộ vẫn còn nhớ cô gái mặt xám như tro tàn, sợ hãi đầy tuyệt vọng kia, bắt lực ôm đầu rúc vào trong góc.

Càng nhỏ yếu càng dễ bị hại. Càng sợ sệt càng không thể không đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Cô đã làm sai điều gì mà phải trải qua cuộc sống như vậy.

Lại như Doãn Tu Trúc năm 4 tuổi. Hắn có lỗi gì mà phải chịu đựng hành hạ, đau khổ đến thế.

Tề Mộ chen vào đám đông, cố gắng tiến lên an ủi cô gái đang co rụt dưới đất “Tra Yên à...”

“Đừng đụng vào tôi!” Tra Yên hét lên đầy sợ hãi, cô căn bản không biết ai đang nói chuyện với mình, cơn ác mộng ngày xưa giống như rắn độc quấn lấy cô, từng bước ăn mòn lý trí và tinh thần của cô.

Tề Mộ run lên, lông mày nhíu chặt.

Lúc này có người tiến đến, kéo cậu một phát: “Cậu đi ra đi, đừng tiếp tục làm tổn thương cậu ấy nữa!”

Tăng Hàm làm cách nào cũng không nghĩ mọi chuyện lại thành ra như vậy, ban đầu nó tự cho là Tra Yên và Tề Mộ đang mập mờ với nhau. Sau đó thấy Tra Yên bài xích và kháng cự thì nó không nhắc tới nữa, thậm chí còn giúp cô làm sáng tỏ, ai biết được lời đồn lại truyền đi rất nhanh, còn xảy ra chuyện này nữa.

Hóa ra Tra Yên chính là cô gái bị Tề Mộ cưỡng bạo năm lớp 7 sao?

Nghĩ vậy Tăng Hàm lại càng tự trách bản thân hơn. Bọn họ đã làm gì vậy, ép buộc Tra Yên chấp nhận người đã từng cưỡng bạo mình ư? Chẳng trách Tra Yên lại sợ Tề Mộ như thế, chẳng trách Tra Yên lại phản kháng dữ dội, chẳng trách Tra Yên sẽ không chịu được khi có người nói cô và Tề Mộ đang hẹn hò.

Việc này rơi trên người cô gái nào thì cũng sẽ phát điên cả thôi!

Sao Tề Mộ còn dám đứng ở đây? Tề Mộ đã làm ra chuyện điên đảo như thế mà vẫn muốn trêu chọc Tra Yên à! Lẽ nào cậu ta chưa thỏa mãn, muốn tiếp tục tới tổn thương cô ấy!

Trong lòng Tăng Hàm đầy căm phẫn, ngồi xổm xuống nói với Tra Yên: “Cậu đừng sợ, dù có ai làm hại cậu, dù tội phạm là kẻ nào thì cậu ta nhất định sẽ gặp quả báo!”

Đầu Tề Mộ ơng ơng, khẽ quát: “Đừng có kích thích cậu ấy nữa.”

Tăng Hàm đứng lên, trợn mắt nhìn cậu: “Cậu còn dám nói câu này sao? Tên tội phạm nhà cậu đứng ở chỗ này làm gì? Cái loại cặn bã như cậu nên bị tổng vào ngục mới đúng!”

Nó vừa hét lên thì những bạn học khác cũng không nhịn được: “Có tiền thì hay à, có tiền là có thể tổn thương người khác sao?”

“Cậu cho cậu ấy chiếc bút đó là có ý gì? Bồi thường hả? Cả đời của một cô gái chỉ đáng giá bằng mấy đồng tiền bẩn đó của cậu ư?”

“Thật ghê tởm. Người như vậy sao lại học ở trường của chúng ta chứ.”

“Nếu như không phải cha nó có tiền nó làm sao vào được nhất trung?”

“Đợt thi tháng còn lọt top 60, cũng chẳng biết chép của ai nữa!”

“Câm miệng!” Ngụy Bình Hi vung nắm đấm, đánh vào mặt của một nam sinh.

Nam sinh kia quát to: “Cậu làm gì thế!”

Ngụy Bình Hi híp mắt: “Thử nói hươu nói vượn thêm một câu nữa xem!”

“Tớ còn lâu mới nói hươu nói vượn, cậu đi mà hỏi Tề Mộ ấy, cậu ta có bảo mình chưa từng làm à!”

Ngụy Bình Hi nhìn nó chằm chằm: “Tớ tin cậu ấy không phải người như vậy!”

“Tra Yên đang ở đây, nếu đúng là không có chuyện gì thì sao cậu ấy lại thành ra...”

“Tề Mộ không sai...” Tra Yên nghe thấy có người đang chỉ trích Tề Mộ, tại sao các người lại làm thế hả? Ai cũng không thể mắng chửi cậu, ai cũng không có tư cách nói xấu một người tốt như vậy.

Cô sợ hãi vô cùng, trong đầu cực kì hỗn loạn. Trước mắt hoàn toàn đen kịt, cảm giác dinh dính buồn nôn bao trùm thần kinh cô, dường như làm cho cô mất đi tất cả dũng khí.

Nhưng không được... Không thể để người khác sỉ nhục Tề Mộ, không thể khiến người đã cứu cô phải chịu đựng khuất nhục.

Tra Yên tự tay xé rách miệng vết thương vẫn chưa lành lại, đem bản thân thấm đẫm máu bày ra ngoài: “Tớ bị thầy giáo cường bạo, là Tề Mộ cứu tớ, chính Tề Mộ đã cứu tớ!”

“Tra Yên!” Đồng tử Tề Mộ đột nhiên rút lại, cậu không nghĩ tới việc cô ấy sẽ nói ra như vậy.

Nhất thời, tất cả mọi người đều ngây dại.

Tề Mộ tránh khỏi đám đông, tới che trước mặt cô gái đã sụp đổ kia: “Tra Yên, đừng nghĩ, đừng nghe cũng đừng nói gì cả, nhìn tớ này!”

Tra Yên ngẩng đầu, trên mặt toàn là nước mắt. Trong đôi mắt đen tuyền của cô đều là sợ hãi và tuyệt vọng, còn lộ ra sự hối hận khôn nguôi: “Xin lỗi Tề Mộ, là tớ làm liên lụy đến cậu. Xin lỗi... Xin lỗi...”

Cô biết rằng sau khi mình rời đi, vì thanh danh của cô mà người nhà Tề Mộ đã đè ép sự kiện đó xuống, chỉ là lén lút đưa tên cầm thú kia ra trước vành móng ngựa. Nhưng trước đó cô đã mang thai, bởi vì phản ứng quá lớn nên rất nhiều người cũng đoán được. Tề Mộ vẫn luôn luôn chăm sóc cho cô, thậm chí còn dẫn cô đi phá thai.

Giấy không thể gói được lửa, giấu thế nào đi chăng nữa cũng sẽ bị truyền ra ngoài. Tề Mộ vốn dĩ không liên quan đến chuyện này thế mà lại phải gánh vết nhơ lên người.

Tra Yên cực kỳ tự trách, nhưng cô lại không có dũng khí làm sáng tỏ.

Mà hiện tại cô đã nói hết ra...

Xin đừng tiếp tục mắng Tề Mộ.

Xin đừng tổn thương một người như vậy nữa.

Xin đừng bôi nhọ ân nhân cứu mạng của tôi.

Tra Yên khóc đến rồi tỉnh rồi mù, Tề Mộ che chở cho cô rời khỏi đám đông.

Ngụy Bình Hi hung tợn trừng mắt nhìn đám người lớp 3: “Vui chưa? Hài lòng chưa? Tưởng mình chính nghĩa lắm đấy hả? Đúng là lũ ngu xuẩn!”

Sau khi Doãn Tu Trúc biết đến việc này bèn lập tức đi tìm Tề Mộ.

Tề Mộ có hơi mệt mỏi, ngơ ngẩn tựa lưng vào ghế, nhìn trần nhà.

Trong lòng Doãn Tu Trúc như bị cắt một đao, tiến lên phía trước nói: “Đừng lo, tớ sẽ giúp Tra Yên.”

Tề Mộ nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: “Giúp được một Tra Yên thì liệu có giúp được tất cả những Tra Yên khác?”

Tim Doãn Tu Trúc nảy lên.

Tề Mộ che mắt lại: “Có phải tớ quá vô dụng hay không.”

=====

Mình dùng từ cường bạo thay vì cường hiếp vì từ cường hiếp này nó nặng nề và đau lòng quá...

Vừa edit chương này vừa thấy buồn kinh khủng.

48. Chương 48

Tề Mộ cực kì tự trách, chuyện này là do cậu xử lý không tốt.

Từ lúc nhìn thấy Tra Yên, cậu nên nghĩ đến kết quả như vậy mới phải.

Lúc trước Tề Đại Sơn không nói hai lời liền giúp Tra Yên chuyển trường, giảm khả năng tạo thành thương tổn cho cô ấy đến mức thấp nhất. Nhưng dù vậy, trong trường học vẫn có đủ loại tin đồn xấu nổi lên.

Tề Mộ chưa từng giải thích về vũng nước bắn hắt lên người mình bao giờ, bởi vì càng giải thích càng không thành, chỉ có thể gây ra nhiều phiền toái hơn trước. Việc này nghe qua rất bất đắc dĩ, nhưng đôi lúc, đối với tin đồn thất thiệt có tầm ảnh hưởng thì cách thức tốt nhất chính là yên lặng.

Chuyện như vậy thì phải giải thích thế nào? Tính tình Tra Yên nhút nhát lại vô cùng nhạy cảm, bị quấy rối tình dục cũng không thể tự vệ, chỉ có thể vô lực chịu đựng. Nếu như không phải Tề Mộ cảm thấy buồn chán trốn học nên mới phát hiện ra thì cô muốn nhẫn nhịn tới khi nào? Cô sẽ lại trở thành cái dạng gì đây?

Mặc dù Tề Mộ đã đánh cái tên cầm thú kia một trận, Tề Đại Sơn cũng dựa theo pháp luật để trừng phạt gã, nhưng những thứ này đâu thể công khai? Có thể giải thích cho người khác nghe sao?

Ngay cả với Hứa Tiểu Minh, Tề Mộ cũng không dám nói ra nửa chữ.

Việc bọn họ làm được có hạn, giúp Tra Yên chuyển trường, cho cô một hoàn cảnh khác, để cô bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng cô thật sự có thể thoát khỏi ác mộng sao? Cô thật sự có thể rũ bỏ đối mặt với cuộc sống mới à? Cô thật sự có sức mạnh để sống một cuộc đời khác ư?

Vốn là người nhút nhát yếu ớt, tới một nơi xa lạ thì cô phải làm gì để thích ứng đây?

Càng làm cho người khác phần uất chính là nguồn gốc của vấn đề này—— *dựa vào cái gì cơ chứ?*

Từ đầu tới cuối Tra Yên đều không làm gì sai, tại sao cô lại phải chịu đựng tất cả? Dựa vào đâu mà phải trải qua hết thấy mọi thứ? Dựa vào cái gì mà cô lại phải gánh vác những thứ ấy?

Tề Mộ không hiểu, càng làm cho cậu nghĩ không thông lại là: trên đời này có rất nhiều người như thế.

Bọn họ sống một cách bất lực, thống khổ và đầy khó khăn...

Tựa như Tra Yên, tựa như Doãn Tu Trúc.

Tề Mộ nhìn thấy cái bóng của Doãn Tu Trúc trên người Tra Yên. Càng hiểu rõ gia đình Doãn Tu Trúc, càng hiểu rõ tuổi thơ của hắn thì cậu càng nghĩ mà sợ.

Nếu như cậu không gặp được hắn, nếu như chiều hoàng hôn ấy cậu không dang tay ra—— thì hiện tại Doãn Tu Trúc sẽ như thế nào?

Hắn nhớ tới một Doãn Tu Trúc nhất gan, yếu đuối kia, trong lòng lại đau như dao cắt.

Nếu như Tra Yên không gặp gã cầm thú đó, có phải cô sẽ sống càng tự tin hơn, khỏe mạnh hơn, ưu tú hơn hay không.

Nhưng không có nếu như.

Doãn Tu Trúc nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, thấp giọng nói: “Cậu làm rất tốt.” Nếu như Tề Mộ hành sự không thỏa đáng thì chẳng có người nào trên cõi đời này có đủ tư cách cả.

Khuôn mặt Tề Mộ kè sát lồng ngực Doãn Tu Trúc. Không hiểu tại sao, cũng không nói được rõ nguyên do, nỗi khổ trong lòng như tìm được chỗ để phát tiết, mãnh liệt tuôn trào. Cậu khàn giọng nói: “Sao gã có thể làm thế? Tại sao lại đối xử với một đứa trẻ thành ra nông nổi ấy? Sao gã có thể ghê tởm đến vậy cơ chứ! Nhưng tớ không thể giúp được cậu ấy, tớ căn bản...”

“Không ” Doãn Tu Trúc cảm thấy trước ngực mình ẩm ướt, trái tim đau đến sắp nứt ra: “Tề Mộ, cậu đã cứu Tra Yên, là cậu cho cô ấy một cuộc sống mới!”

Tề Mộ rơi nước mắt: “Ba năm rồi mà cậu ấy vẫn nhút nhát, vẫn yếu đuối, vẫn đầy tự ti như trước. Cậu ấy vất vả lắm mới thi vào nhất trung thì lại gặp tớ, để rồi chuyện năm đó liền bị vạch trần, về sau cậu ấy phải làm gì bây giờ? Cả đời này liệu cậu ấy có thể thoát khỏi bóng ma đó được sao?”

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, giọng nói cũng khàn hẳn đi: “Đừng tự trách, cậu đã làm rất tốt rồi. Con đường của mỗi người không do người khác đi hộ mà cần bản thân phải tự bước về phía trước. Cậu cho cậu ấy hi vọng và dũng khí, chìa tay kéo cậu ấy ra khỏi vũng bùn đã đủ lắm rồi.”

Tề Mộ ôm hắn thật chặt, lắc đầu nói không thành lời.

Doãn Tu Trúc nhẹ giọng lên tiếng: “Cậu xem, tớ cũng thoát ra được đây thôi.”

Câu nói này đâm thẳng vào tim Tề Mộ. Cậu ngẩng đầu, dùng đôi mắt ướt nhẹ nhìn hắn.

Doãn Tu Trúc lau nước mắt của cậu, nói ra câu được đặt sâu trong nội tâm hắn: “Bởi vì cậu nên mới có tớ của hiện tại”

Bởi vì gặp Tề Mộ, Doãn Tu Trúc mới có thể được như bây giờ.

Bởi vì chùm ánh sáng ấy, hắn mới có thể thoát khỏi đám sương mù, dũng cảm đối mặt với cuộc đời mình.

“Hãy tin tưởng Tra Yên.” Doãn Tu Trúc yên lặng nhìn cậu “Là cậu cho cô ấy dũng khí để cô ấy có thể nói ra chuyện quá khứ”

Tề Mộ ngây người, nỗi buồn vô hạn trong tim bởi từng câu từng chữ của Doãn Tu Trúc mà chậm rãi tan biến.

Không ai hiểu rõ cảm xúc của Tra Yên hơn Doãn Tu Trúc nên người có tư cách khuyên giải Tề Mộ nhất cũng chỉ có hắn.

“Đừng tự trách.” Doãn Tu Trúc nhìn Tề Mộ, dịu giọng nói “Vì gặp được cậu, tớ và Tra Yên mới có cuộc sống mới.”

Tề Mộ lại vùi đầu vào trước ngực Doãn Tu Trúc, khóc không thành tiếng.

Doãn Tu Trúc nhẹ nhàng vòng tay qua người cậu, trấn an mà vỗ về mái tóc ngắn hơi vênh của cậu——cuộc đời có rất nhiều điều không may và đau khổ, nhưng trong cuộc sống cũng có cả Tề Mộ.

Bởi vì Tề Mộ tốt bụng ấy nên hắn mới có sức mạnh để làm lại từ đầu.

Sau đó Tra Yên vẫn chuyển khối nhất trung, bạn học lớp 3 đều bị thầy giáo gọi tới nói chuyện, tập thể lớp xin lỗi Tra Yên và Tề Mộ, thái độ chân thành, vô cùng hối hận.

Như vậy có ích gì đâu? Vết thương đã bị rách ra, máu chảy đầy đất, không phải cứ lau khô là có thể giả vờ thái bình.

Tra Yên không thể ở lại nơi đây, cũng chẳng liên quan đến việc cô có phải người bị hại hay không, trọng điểm là cô không còn giống như trước nữa.

Trong một môi trường nào đó, sợ nhất chính là điều này.

Tra Yên tiếp tục ở lại thì chỉ không ngừng nhắc nhở mọi người và bản thân cô rằng... cô đã xảy ra chuyện kia.

Điều đó quá bất công, cũng làm hại tới cuộc sống sau này của cô ấy.

Vẫn không thể làm gì, đến cuối cùng Tra Yên không ngừng bị tổn thương mà rời đi.

Một mình Doãn Tu Trúc tới gặp mặt Tra Yên, trò chuyện với cô rất lâu. E rằng ngay cả bác sĩ tâm lý giỏi nhất cũng không bằng những lời mà Doãn Tu Trúc nói với cô.

Hắn dùng chính trải nghiệm của mình giải thích cho Tra Yên —— *Tề Mộ mở ra cho cậu cánh cửa mới thì cậu phải tự mình bước đi thật tốt trên con đường phía trước.*

Đừng phụ lòng cậu, càng phải làm gì đó cho xứng với sự may mắn khi gặp được cậu.

Trước khi chia tay, Tra Yên tới gặp Tề Mộ. Tề Mộ có chút bất an, bởi vì trong ấn tượng của cậu dáng vẻ của Tra Yên lúc nào cũng yếu ớt, gần như sắp sụp đổ, cơ hồ vừa đụng đã tan, thậm chí điều này khiến cậu còn không dám lớn tiếng nói chuyện với cô.

Mà lần này Tra Yên ngẩng đầu lên, dùng một đôi mắt tỏa ra ánh sáng lộng lẫy nhìn cậu: “Tề Mộ, cảm ơn cậu.” Lời này đến hơi trễ, nhưng lại xuất phát từ tận đáy lòng.

Tề Mộ có chút sững sờ.

Đã phải chịu vô vàn đau khổ, rốt cục Tra Yên cũng đứng lên nở nụ cười với cậu, cô nói: “Nếu có cơ hội gặp lại, tớ hy vọng có thể cho cậu thấy một tớ tốt đẹp hơn trước!” Cô nghĩ đến Doãn Tu Trúc, dừng cảm bước tới một cuộc sống mới.

Cô bất hạnh, nhưng cũng rất may mắn.

Không thể bởi vì đã từng trải qua đau khổ mà từ bỏ vận may hiếm thấy của mình.

Cô sẽ trở nên kiên cường hơn, ưu tú hơn, tốt đẹp hơn, như vậy mới xứng đáng với ý tốt mà Tề Mộ cho cô!

Lúc Hứa Tiểu Minh biết được đầu đuôi câu chuyện thì cả người đều vô cùng hoang mang.

Nó tìm Tề Mộ, nói xin lỗi với cậu. Việc này là do nó quá hồ đồ, tự cho bản thân đúng mà nghĩ bậy nghĩ bạ, thổi gió cho tin đồn xấu lan truyền.

Tề Mộ đập một phát vào đầu nó: “Xin lỗi xin liếc cái gì, tớ cũng có nói rõ với cậu đâu.”

Hứa Tiểu Minh xấu hổ đáp: “Chuyện như vậy thì cậu kể với tớ sao được.”

Tề Mộ lên tiếng: “Cho nên cậu cũng không sai, bởi vì chẳng biết gì hết mà.”

Hứa Tiểu Minh áy náy: “Tại tớ cứ đinh ninh là mình đúng.”

Thật ra Hứa Tiểu Minh không làm gì hết, nó cũng chỉ suy đoán về quan hệ giữa Tề Mộ và Tra Yên rồi còn nhìn chằm chằm cô ấy mà thôi.

Việc này là quá phận? Là sai sao? Đứng trên quan điểm của nó mà nói, người anh em của mình có liên hệ mật thiết với một cô gái, chẳng nhẽ ngay cả lòng hiếu kỳ cơ bản cũng không được ư?

Không thể nào.

Nhưng lại chính là như vậy, ai cũng không biết, ai cũng không hiểu, một khi buông thả suy nghĩ chủ quan của mình thì sẽ tạo thành tổn thương không thể cứu vãn.

Bởi vì điều này nên Hứa Tiểu Minh mới xin lỗi.

“Được rồi” Tề Mộ đâm vào ngực nó “Cậu đừng có mở miệng tiện đi nói lung tung nữa.”

Hứa Tiểu Minh giơ ngón tay lên trời, thề: “Tớ nhất định sẽ có chừng mực!” Mặc dù khi ấy vô cùng tò mò về sự mập mờ giữa Tề Mộ và Tra Yên, nhưng nó cũng chỉ đi hỏi Tề Mộ, không kể với người thứ hai, cho dù người đó có là Phương Tuấn Kỳ.

Một năm mới lại đến, tuyết rơi bao phủ toàn bộ sân trường, chuyện của Tra Yên cũng giống như truyền thuyết xa xưa, trở thành kí ức mơ hồ trong đầu của rất nhiều người.

Cách khai giảng một tuần, mấy tên nhóc hẹn gặp nhau tại nhà Doãn Tu Trúc.

Ngụy Bình Hi cũng tới, mục đích của Ngụy thiếu vô cùng đơn giản thô bạo, đó chính là chép bài tập!

Hôm nay Hứa Tiểu Minh là nửa học sinh giỏi, làm hành động phê bình tiêu chuẩn với Ngụy Bình Hi: “Cố gắng lên lão Ngụy, nước đến chân mới nhảy thì kẻ địch chết hết rồi!”

Ngụy Bình Hi rất bận rộn, hận không thể viết hai tay cùng một lúc, hùng hùng hổ hổ chép lấy chép để.

Mỗi một năm qua đi, Tề Mộ và đồng chí Hứa Gà Con đều có hạng mục cố định, đó chính là so tiền mừng tuổi.

Doãn Tu Trúc và Phương Tuấn Kỳ là kiểu: một người mỉm cười đứng ngoài xem, một người thì lạnh lùng, phiên dịch tâm trạng ra thì đại khái sẽ là—— còn có thể ấu trĩ hơn được nữa không?

Đương nhiên trong lòng Doãn Tu Trúc chỉ có —— Tề Mộ thật đáng yêu.

Hứa Tiểu Minh và Tề Mộ chơi không biết chán, hơn nữa tuân thủ quy định một cách nghiêm ngặt, tiền vẫn nằm nguyên trong bao lì xì, chờ tới giờ phút này mới bóc ra!

Hứa Tiểu Minh đem theo kho bạc nhỏ của mình, trang trọng nói: “Anh Mộ, xin mời.”

Tề Mộ cũng vác theo túi nhỏ của mình, khách khí đáp: “Đa tạ.”

Ngụy Bình Hi cuống chép bài tập vô cùng tò mò: “Hai cậu làm gì thế?” Năm nay hắn mới nhập hội nên không biết trên đời này còn có người sẽ chơi cái trò ấu trĩ như “So tiền lì xì”.

Tiếp theo, Hứa Tiểu Minh quăng một bao lì xì ra, mở mồm nói: “Bác cả, hai nghìn!”

Tề Mộ theo sát: “Chú Trần, ba nghìn!”

Hứa Tiểu Minh lập tức đặt lên: “Cô ba, năm nghìn!”

Tề Mộ cũng bám chặt không buông, lấy điện thoại di động, long trọng chìa ra: “Dì Tôn, sáu nghìn!”

Hai người bọn họ bận chiến đấu, cuối cùng Ngụy Bình Hi cũng coi như đã hiểu chuyện gì xảy ra, ngay cả bút cũng cầm không chắc nữa — *Tui quý luôn, từ xưa đến nay đây là hai tên quý ấu trĩ nhất mà tui từng thấy đó!*

Đến cuối cùng, Hứa Tiểu Minh đã dẫn trước.

Này cũng hết cách, lì xì mà Tề Mộ nhận được phần lớn là từ bạn bè của Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn, người nhà thì không có mấy.

Mà Hứa Tiểu Minh không như thế, nó có một đồng họ hàng, tuy lì xì không nhiều tiền nhưng đông nên lại tích tiểu thành đại!

Hai người bọn họ đã chiến nhiều năm như vậy, thật ra đều rõ lai lịch của đối phương, chủ yếu vẫn so ở phần đầu xong rồi liền không có gì nữa.

Hứa Tiểu Minh đắc chí, cảm thấy năm nay bản thân chắc chắn sẽ thắng.

Ai ngờ vào phút cuối cùng, Tề Mộ lôi ra một chiêu tất sát: “Đây là bao lì xì cuối cùng của tớ, 3 vạn!”

Hứa Tiểu Minh trợn mắt há mồm, không phục nói: “Ai! Là ai cho cậu thế? Không thể nào, bạn bè thân thích của cậu đã liệt kê ra hết rồi mà!”

Tề Mộ cười hì hì: “Là Doãn Tu Trúc đó.”

Hứa Tiểu Minh mặt đầy vẻ khiếp sợ: “Cái này sao tính được!”

Tề Mộ nói: “Sao lại không? Cả một năm nay tớ đều gọi cậu ấy là anh nên phải nhận được tiền lì xì chứ?”

=====

30 nghìn tệ ~ 100tr OTZ

Doãn tiểu công ơi có nhận em gái nuôi không?QAQ

49. Chương 49

Nói xong Tề Mộ còn nháy mắt với Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc cười càng mê người hơn, nếu gói ghém bản thân đem đi bán thì hẳn vẫn ngọt ngọt ngào ngào mà đếm tiền cho Tề Mộ.

Hứa Tiểu Minh nổi hết cả da gà, lớn tiếng kêu: “Cái này không tính! Tớ cũng gọi cậu là anh Mộ đấy! Mà cậu có lì xì cho tớ đâu!”

Tề Mộ đã sớm chuẩn bị: “Cho nè” Nói rồi đưa nó một bao lì xì.

Hứa Tiểu Minh mở ra xem, được lắm...22 tệ, thật may mắn! (*)

(Số 22 phát âm giống jìlì nghĩa là may mắn)*

Hứa Tiểu Minh quăng bao lì xì đi: “Cậu ăn gian!”

Tề Mộ lười biếng đáp: “Cậu còn có một ông anh ruột đấy, tìm ông đòi tiền lì xì đi chứ.”

Vẻ mặt của Hứa Tiểu Minh trông rất khó coi: “Anh tớ á? Trong túi anh ấy có 3 vạn hay không cũng là một ẩn số đó!” Anh và cha nó cãi nhau nên đã ra ngoài tự lập. Hôm qua vẫn còn mơ tới tiền mừng tuổi của nó, muốn tìm nó xin cho vay nặng lãi nữa!

Tề Mộ đắc ý: “Vây thì hết cách, năm nay tớ thắng!”

Hứa Tiểu Minh không cam lòng, quay sang phía Phương Tuấn Kỳ, gào khóc nói: “Anh Mập à, cậu thấy đấy, bao năm qua tớ luôn hầu hạ cậu vô cùng chu đáo nên cậu lì xì cho tớ nhé? Không cần 30.000, 23.000 là được rồi!” Cũng đủ để nó thắng Tề Mộ.

Khuôn mặt Phương Tuấn Kỳ lạnh lùng: “Không có 23.000, chỉ có hai bàn tay này lấy không?”

Hứa Tiểu Minh suýt chút nữa tức đến ngất xỉu, chỉ thẳng vào nó: “Làm sao tớ lại có thể gả cho cái tên phụ bạc nhà cậu nhỉ!”

Dứt lời nó liền nhờ vả Ngụy Bình Hi, ôn tồn nói: “Lão Ngụy ơi, coi như cậu cho tớ mượn đi, thắng xong tớ sẽ trả cho cậu 3 vạn.”

Ngụy Bình Hi: “Bộ cậu nghĩ tớ thiếu tiền à?”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Ngụy Bình Hi “nói trúng tim đen”: “Nếu tớ đưa cậu tiền thì sao? Tề Mộ lại kêu một tiếng anh nữa thì

chẳng nhẽ lại không được cho thêm 30 vạn à?”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Gà Con đã chết, mau đốt vàng mã đi!

Tề Mộ cười ha ha, sảng khoái lên tiếng: “Coi như đã thắng thằng chóa này rồi, đi, buổi trưa tớ mời khách! À không ” Cậu lắc lắc bao lì xì mà Doãn Tu Trúc cho, sửa lời “Anh tớ mời khách.”

Doãn Tu Trúc cảm thấy câu kia của Ngụy Bình Hi không đúng lắm, đâu chỉ ba mươi vạn? Hắn sẵn lòng táng gia bại sản.

Trước khai giảng một ngày, đồng chí lão Ngụy cuối cùng cũng chép xong bài tập.

Tề Mộ còn rất luyến tiếc hắn: “Rảnh rồi thì lại tới chơi nha.”

Ngụy Bình Hi ợ một cái, đáp: “Sau này hai cậu đừng nuôi chó.”

Tề Mộ buồn bực lên tiếng: “Tại sao?”

Ngụy Bình Hi ý vị thâm trường bảo: “Nghe tớ đi, tha cho nó một con đường sống.”

May mà bọn họ nuôi con mèo Quý Quý, nếu là chó, chắc sẽ béo đến mức phải đi gặp bác sĩ thú y mất?

Từ sáng đến tối, 360 độ không góc chết đều bị đút cẩu lương, một con chó bình thường có thể chịu đựng được sao? Dù gì Ngụy Bình Hi cũng chỉ là cẩu FA, ăn no đến mức đời này không muốn đặt chân vào cửa nhà họ Doãn nữa!

Tề Mộ nghe không hiểu, vẫn còn cười ngây ngô nói: “Chắc chắn sẽ không nuôi chó, tụi tớ có Quý Quý là đủ rồi.”

Ngụy Bình Hi: “...” Thôi thôi, các cậu vui vẻ là được.

Lễ tình nhân năm nay rơi vào khoảng thời gian khá hợp lí, không chỉ phải đi học, hơn nữa còn là thứ ba. Ngày này nghe như không hề gì, đặc biệt là đối với đảng công việc, lễ tình nhân mà còn phải đi làm, muốn đi đâu đấy lãng mạn chút thì cần xin nghỉ, cực kì sốt ruột.

Mà đám học sinh thì lại không như thế. Thứ ba đi học, lễ tình nhân trong trường so với chỗ khác thì hẳn hoan hơn nhiều. Dù sao cũng có rất ít đứa có người yêu, phần lớn đều là đàn ông độc thân, vừa vặn có thể

nhân cơ hội đưa sô cô la để ám chỉ một chút.

Nói chung là một ngày thanh xuân phơi phới, vô cùng tốt đẹp.

Tề Mộ rất thích lễ tình nhân. Sô cô la mà, làm gì có nguyên nhân nào khác đâu! Bất kể là nhãn hiệu sô cô la gì, chỉ cần tỏa ra mùi thơm của hạt cacao chính gốc thì trong lòng Tề Mộ liền cực kì sáng khoái.

Mặc dù tui không thể ăn quá nhiều, nhưng nhìn người khác ăn cũng rất vui đó.

Sáng sớm, Hứa Tiểu Minh mang tới một cái hộp lớn, ánh mắt Tề Mộ sáng lên, hỏi: “Sô cô la à?”

Hứa Tiểu Minh bày ra vẻ mặt: anh Mộ, cậu đúng là không hiểu gì sất: “Sô cô la là nữ sinh tặng nam sinh, tớ đương nhiên sẽ không cho rồi.”

Trong chớp mắt Tề Mộ đã mất hết cả hứng.

Hứa Tiểu Minh nói: “Cậu không tò mò xem đây là cái gì hả?”

Tề Mộ đáp: “Đừng bảo là thiệp chúc mừng đấy nhé?”

Hứa Tiểu Minh mở hộp ra, tự lòng tiếng: “Coong coong coong! Là hoa hồng giả!”

Tề Mộ: “...”

Hứa Tiểu Minh lấy ra một bông, đưa tới trước mặt Tề Mộ: “Cậu nhìn đi! Xinh đẹp như vậy, tinh xảo như vậy, để lâu cũng không héo! Không chỉ có hoa hồng mỹ lệ mà còn có cả hương thơm. Đây chính là vũ khí sắc bén trong lễ tình nhân, chắc chắn có thể đoạt được tâm hồn thiếu nữ của mỹ nhân!”

Tề Mộ không đành lòng nói cho nó biết chân tướng sự thật —— dưới sự kiên trì bền bỉ nhiều năm qua, nó đã trở thành chị em bạn dì với đám con gái ở cấp II Quốc Thụy!

Bây giờ lên tới nhất trung, nó lại bắt đầu hành trình mới...

Không nhắc tới Hứa Gà Con đã càn cù chịu khó làm việc ra sao, năm nay lại có không ít cô gái tặng sô cô la cho Tề Mộ.

Tâm trạng của Tề Mộ hết sức phức tạp, sô cô la ở gần ngay trước mắt nhưng cậu lại không thể nhận, đây không phải là muốn cậu thêm đến chết à!

Đối với chuyện này, Ngụy Bình Hi cảm thấy khá bất ngờ. Khi chơi bóng bèn hỏi Tề Mộ: “Chỉ là sô cô la tình bạn thôi mà, nhận cũng có sao đâu?”

Tề Mộ lắc đầu, nặng nề đáp: “Không được, sô cô la tình bạn cũng là một phần tâm ý của người ta, nhận nhưng không thể đáp lại thì hà tất phải cho cô ấy hi vọng làm gì? Thêm nữa, tình bạn cũng là tình, trả không được thì nhận để lấy thành tích à.”

Ngụy Bình Hi thấy cũng khá hợp lý, nhưng lại luôn cảm giác có chỗ nào đấy không đúng lắm, hần hỏi: “Cậu có kinh nghiệm ghê nhỉ”

Tề Mộ phát tay, lên tiếng “Là Doãn Tu Trúc dạy tớ đấy.”

Ngụy Bình Hi: “...” Biết chỗ nào bất bình thường rồi.

Tề Mộ lại bảo: “Hồi sơ trung Doãn Tu Trúc rất được hoan nghênh, nhưng chưa bao giờ nhận sô cô la của người khác cả.”

Khóe miệng Ngụy Bình Hi giật một cái: “Sau đó cậu ấy nói với cậu mấy câu kia hả?”

Tề Mộ trả lời: “Chẳng lẽ không đúng?”

Đúng lắm, cơ mà xuất phát từ miệng Doãn Tu Trúc thì... lại thấy tràn ngập toan tính.

Thân là con trai ngốc của địa chủ Đại Sơn, Tề Mộ lên tiếng: “Tuy rằng tớ không nhận sô cô la của các cô ấy, nhưng tớ cũng nhớ rằng Doãn Tu Trúc nói cậu ấy sẽ bồi thường cho tớ, nếu tớ từ chối một cái thì cậu ấy sẽ đền gấp đôi!”

Ngụy Bình Hi: “.....”

Tề Mộ thở dài: “Thật ra là do cậu ấy nghĩ quá nhiều, cho dù không có bồi thường thì tớ cũng chịu được cám dỗ mà. Đã nói không nhận là sẽ không nhận! Thế nhưng...” Tề Mộ chớp mắt, vẫn cảm thấy bản thân vô cùng thông minh “Có tiện nghi mà không chiếm là thẳng ngu, cậu ấy đã nói như vậy thì tớ đành cung kính không bằng tuân mệnh thôi!”

50. Chương 50

Sắc mặt Ngụy Bình Hi trở nên phức tạp, bị show ân ái đến không mở nổi mắt.

Tề Mộ hỏi hần: “Làm sao vậy?”

Lão Ngụy: “Đau răng.”

Tề Mộ vô cùng đau lòng: “Răng của cậu không tốt à, chẳng trách chưa thấy cậu ăn đồ ngọt bao giờ.”

Ngụy Bình Hi nói: “Trước kia vẫn ăn” *Từ khi quen hai cậu liền không muốn ăn ngọt nữa.*

Tề Mộ rất thông cảm: “Hiện tại đau răng cho nên không dám ăn chứ gì? Cũng đúng, cậu vẫn nên chú ý chút. Đừng thấy tớ nghiện sô cô la mà tưởng bỏ, Doãn Tu Trúc nghiện cứu hết rồi, lượng đường tớ ăn vào rất thấp, cậu ấy còn có thể làm ra sô cô la ít ngọt nhưng mùi vị lại cực kì ngon...”

Răng Ngụy Bình Hi không ngừng đau, ngay cả cuống họng cũng ngọt đến ngấy luôn, một cẩu FA như hần sao lại phải một mình chịu đựng những thứ này hả.

Ngụy Bình Hi: “Tớ đi hút điều thuốc.”

Tề Mộ thấy thời gian không sai biệt lắm, nói: “Tớ cũng về đây.”

Ngụy Bình Hi phát tay, ước gì cậu đi nhanh lên một chút.

Lẽ tình nhân đối với cẩu FA đã không mấy vui vẻ rồi, còn bị show ân ái, thật là quá khổ sở.

Bữa trưa bọn họ ăn ở căn tin, Hứa Tiểu Minh bận rộn cho tới tận bây giờ, vừa mệt vừa đói, ăn nhiều thêm nửa bát cơm. Phương Tuấn Kỳ bèn mĩa mai: “Đưa mỗi người một bông hoa đã mệt đến như vậy, ngộ nhờ tất cả đều đồng ý thì làm sao bây giờ? Cậu có chịu nổi không?”

Hứa Tiểu Minh lăm bắm: “Nếu các cô ấy đều chấp nhận thì tới lượt tớ tuyển phi!”

Phương Tuấn Kỳ & Doãn Tu Trúc & Tề Mộ: “...”

Như vậy có thể thấy, đồng chí Hứa Gà Con đã dựa vào sức mạnh của bản thân!

Hứa Tiểu Minh hỏi Tề Mộ: “Anh Mộ, có nhiều em gái tặng cậu sô cô la như vậy mà cậu không động lòng sao?”

Phương Tuấn Kỳ cười khẩy: “Tề Mộ đâu phải cậu.”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Tề Mộ vui vẻ, không bày tỏ ý kiến.

Hứa Tiểu Minh đả kích Phương Tuấn Kỳ: “Tớ thì thế nào? Tớ theo đuổi con gái nhà người ta bằng chính sức mình, còn phải ngại bố con thằng nào à?”

Phương Tuấn Kỳ mặc kệ nó, sau khi ăn nốt miếng cơm cuối cùng thì lên tiếng: “Tớ có việc, về trước đây.”

Hứa Tiểu Minh giận dữ, không thèm nhìn.

Phương Tuấn Kỳ đi rồi, Hứa Tiểu Minh không vui, lên tiếng “Chẳng biết lại gở quẻ cái gì! Các cậu có thấy trước đây tính tình anh mập rất tốt không? Lúc nào cũng đều nghe lời tớ còn giờ thì hay rồi, lớn lên đẹp trai, thành tích học tập giỏi, được một đồng người tặng bốc nên nhìn tớ không vừa mắt nữa!”

Tề Mộ khuyên nó: “Không phải đâu, có thể đúng là cậu ấy bận việc thật.”

“Bận việc cái rắm gì” Hứa Tiểu Minh đáp “Ngày nào cũng chỉ biết làm đề rồi lại làm đề, sau này cậu ấy cưới luôn bài thi làm vợ cũng được ấy chứ!”

Tề Mộ cũng không tiện nhiều lời, đương nhiên cậu biết Hứa Tiểu Minh không thật sự tức giận, chỉ thuận miệng phát tiết ra mà thôi.

Đúng như dự đoán, một giây sau Hứa Tiểu Minh đã rời đi sự chú ý mà phun tào cơm cắn tin khó nuốt.

Tề Mộ nghĩ một chút, bảo rằng: “Tối nay tới nhà tớ chơi đi, bảo dì Trần làm canh cá cho cậu.” Hứa Tiểu Minh giống hết cậu, rất thích ăn cay.

Doãn Tu Trúc nhìn cậu: “Dì Kiều và chú Tề không ở nhà à?”

Tề Mộ chép miệng đáp: “Hôm nay là ngày gì? Hai người bọn họ có thể ở nhà sao?”

Doãn Tu Trúc có chút hối hận, nếu biết trước thì đã sớm rủ cậu tới nhà mình rồi.

Hứa Tiểu Minh nhảy cẫng lên: “Được được, tớ yêu dì Trần chết mất!”

Tề Mộ cười đáp: “Cậu tới bảo Phương Tuấn Kỳ một câu đi.”

Hứa Tiểu Minh không vui, nói với Doãn Tu Trúc: “Hai cậu cùng lớp, cậu kêu là được rồi.”

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Ừ.” Dù sao cũng không thể ở riêng với cậu thì thêm ai thiếu ai cũng chẳng sao.

Tề Mộ lại nói: “Vậy tớ đi gọi lão Ngụy, đêm nay chúng ta sẽ cùng nhau vui chơi thỏa thích!”

Hứa Tiểu Minh thận trọng đáp: “Nếu như trước khi tan học tớ nhận được sô cô la thì thật ngại quá, chỉ có thể lỡ hẹn với các cậu.”

Tề Mộ cười mắng nó: “Cậu nằm mơ đi!”

Trăm triệu lần không ngờ tới, lúc tan học Hứa Tiểu Minh đúng thật là nhận được sô cô la.

Mặt Hứa Tiểu Minh đầy vẻ khiếp sợ, nhìn cái hộp nhỏ kia như thể đang thấy ma: “Anh Mộ, tớ không hoa mắt chứ?”

Tề Mộ trả lời: “Cái hộp lớn như vậy mà cậu cũng không nhìn rõ thì không phải hoa mắt đâu, là bị mù đấy.”

Hứa Tiểu Minh kêu lên một tiếng, vội lấy chiếc hộp: “Sô cô la! Có người tặng tớ sô cô la!”

Tề Mộ sắp sửa điếc tai vì nó: “Bình tĩnh, cả trường nghe thấy hết bây giờ.”

Hứa Tiểu Minh đắc ý mà giơ sô cô la lên, giấu đi giấu lại cái hộp: “Không biết là ai tặng tớ nhỉ?”

Tề Mộ cũng rất tò mò: *Chẳng hiểu cô nào lại bị váng đầu vậy ta.*

Hứa Tiểu Minh vui sướng mở hộp ra, cố gắng thu hoạch được một bức thư tỏ tình thơm phưng phức.

—— *đừng nói thư tỏ tình, ngay cả một mẩu giấy cũng không có!*

Tề Mộ chớp mắt mấy cái: “Không để lại tên à?”

Hứa Tiểu Minh không tin, lật trái lật phải nửa ngày, suýt nữa đã lấy sô cô la ra để kiểm tra, cuối cùng thất vọng đáp: “Chẳng có gì hết!”

Tề Mộ: “...”

Hứa Tiểu Minh khóc òa lên: “Đây thực sự là sô cô la lễ tình nhân của tớ sao? Không phải là ai đó tiện tay bỏ lại đấy chứ?”

Tề Mộ an ủi nó: “Hộp lớn như vậy thì không phải tiện tay đâu.”

Hứa Tiểu Minh hoàn toàn không cảm thấy được xoa dịu, thậm chí càng trở nên thương tâm hơn!

Mãi đến khi tới Tề gia, Hứa Tiểu Minh vẫn còn ăn năn hối hận: “Tại sao? Tại sao cậu lại không ghi tên? Nếu cậu nói cho tớ biết cậu là ai thì bây giờ chúng ta đã ăn một bữa tối lãng mạn chỉ dành cho hai người ở nhà hàng cơm Tây rồi!”

Ngụy Bình Hi nhìn về phía Tề Mộ, dùng ánh mắt hỏi: *Cậu ấy phát bệnh gì vậy?*

Tề Mộ giải thích: “Cậu ấy nhận được sô cô la nhưng tiếc là không biết ai tặng.”

Hứa Tiểu Minh khổ sở cực kỳ: “Đã ba năm rồi, thật vất vả mới có em gái nhìn trúng tớ, nhưng sao lại thẹn thùng đến thế cơ chứ!”

Ngụy Bình Hi nói: “Cũng không nhất định phải có ý, phỏng chừng chỉ là sô cô la tình bạn thôi.”

Tim Hứa Tiểu Minh bị đâm hai nhát.

Ngụy Bình Hi nói tiếp: “Nếu như đúng là tỏ tình thì sao lại không ghi họ tên?”

Trong đầu Hứa Tiểu Minh chợt lóe, bảo rằng: “Đúng rồi, trước đây anh Mộ của tớ nhận được thư tỏ tình, đối phương cũng không ký tên!”

Khuôn mặt Tề Mộ cứng đờ, nụ cười có chút gượng gạo.

Hứa Tiểu Minh tìm được chứng cứ vô cùng thuyết phục, tâm trạng cũng dễ chịu đôi chút: “Ngay cả thư tỏ tình cũng không viết tên thì không công khai danh tính khi tặng sô cô la cũng hợp lý!”

Tề Mộ lên tiếng: “Vậy cậu phải bảo quản hộp sô cô la đó cẩn thận vào, sau này biết đâu lại nhận ra nhau.”

Hứa Tiểu Minh sung sướng: “Đúng nha, tớ phải giữ chiếc hộp này lại, cũng coi như không phụ tấm lòng cố dành cho tớ!” Nói đoạn nó bèn hỏi Tề Mộ “Anh Mộ thì sao? Vẫn còn giữ lá thư kia à?”

Tề Mộ: “...”

Hứa Tiểu Minh vẫn hiểu cậu rõ nhất, kinh ngạc lên tiếng: “Cậu giữ lại thật á?”

“Không... Không có.” Khi Tề Mộ nói dối sẽ chớp mắt liên tục “Đã lâu vậy rồi thì giữ lại làm gì nữa.” Thật ra vẫn chưa vứt đi, còn được cậu đặt bên trong chiếc hộp nhỏ giấu dưới gầm giường.

Ngay cả Hứa Tiểu Minh cũng biết thì Doãn Tu Trúc sao lại không phát hiện ra, chính hắn cũng đã quên mất mình đã từng lén lút viết bức thư kia mà.

Hóa ra Tề Mộ còn giữ? Trong lòng Doãn Tu Trúc bốc lên luồng hơi nóng khó mà giải thích được.

Tề Mộ đứng lên: “Tớ đi xem xem dì Trần làm đến đâu rồi.”

Hứa Tiểu Minh chớp chớp mắt, nói trúng tim đen: “Anh Mộ chợt dạ hử?”

Anh Mộ nhà nó còn chưa đi xa... bước chân loạng choạng.

Thám tử Gà Con nháy mắt đã phá xong vụ án: “Chắc chắn là chợt dạ.”

Bữa cơm này Doãn Tu Trúc vừa ăn vừa mang theo tâm sự nặng nề. Trí nhớ của hắn rất tốt, bây giờ hồi tưởng lại bản thân đã viết gì cho Tề Mộ, thậm chí vẫn nhớ mình đã viết kiểu chữ thế nào. Bởi vì không ký tên, còn là bức thư tỏ tình đầu tiên mà Tề Mộ nhận được, do đó Doãn Tu Trúc đã đặt một ít tâm tư vào bên trong.

Trong thư hắn không nhắc đến giới tính của mình, chỉ bày tỏ tình cảm với Tề Mộ, đứng ở góc độ bản thân mà tưởng tượng một chút về tương lai của bọn họ. Lá thư đó không lưu tên, cũng không phải nét chữ của hắn nhưng lại là chứa đựng tâm ý chân thành.

Hóa ra Tề Mộ cũng không chán ghét, thậm chí còn cẩn thận giữ lại sao?

Doãn Tu Trúc biết rõ như vậy vẫn không đủ, tình cảm bị dồn nén trong tim, không có cách nào thổ lộ thành lời.

Cho dù phải dùng hình thức gửi thư cho Tề Mộ thì trong lòng hắn cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Huống hồ... Doãn Tu Trúc nghĩ: E rằng cả đời này hắn cũng không thể bày tỏ tâm ý của mình với Tề Mộ, thế nên hắn chỉ có cơ hội này mà thôi.

Định bỏ qua thật ư? Muốn đè nén tất cả tình cảm xuống tận đáy lòng, để chúng ở một nơi tối tăm không thấy ánh sáng mặt trời, giấu kín mãi mãi sao?

Không cam lòng.

Hắn muốn cho Tề Mộ biết.

Sáng sớm hôm sau, trong ngăn bàn của Tề Mộ xuất hiện một phong thư màu hồng nhạt. Cậu sững sốt, nhanh chóng lấy nó ra cất trong cặp sách.

Hứa Tiểu Minh vừa ngáp vừa tiến lại gần, nhìn cậu: “Anh Mộ làm sao thế? Mặt đỏ quá kìa?”

Tề Mộ chứng lại mấy giây, nói: “Vừa đạp xe tới ấy mà.”

Hứa Tiểu Minh phục sát đất: “Trời lạnh như thế này mà vẫn đi xe đạp, thật quá trâu bò!”

Cũng may hai người bọn họ đều nghe thấy tiếng chuông vào lớp, không nói được mấy câu đã bắt đầu học. Tề Mộ vốn không thích tiết toán, lúc này lại càng như ngồi trên bàn chông, hận không thể tan học về nhà ngay lập tức!

Thật vất vả mới chịu đựng được mười phút, cậu bèn không nhịn được nữa, giơ tay đứng lên, xin đi vệ sinh rồi chuồn êm.

Hứa Tiểu Minh rất buồn bực: “Mới sáng sớm đã chơi bóng sao?” Tinh lực quả là dư thừa, bạn học Gà Con trở mình một cái, lăn ra ngủ tiếp.

Mùa đông thật tốt, có thể giấu rất nhiều thứ trong ống tay áo!

Tề Mộ cất bức thư bên người, tìm một chỗ vắng vẻ mở ra xem. Tuy rằng cậu đã mơ hồ đoán được nhưng khi nhìn thấy dấu chấm câu nhỏ nhỏ kia vẫn cong khoe miệng lên.

Bên trong phong thư có ba tờ giấy đều được viết kín nhưng lại vô cùng gọn gàng sạch sẽ, không riu lại với nhau.

Tề Mộ đọc lướt qua một lần, không quan tâm nội dung ra sao liền cất đi.

Lúc ăn cơm trưa, Doãn Tu Trúc bất động thanh sắc nhìn cậu mấy bận, biểu hiện của Tề Mộ không khác gì so với ngày thường, còn cùng Hứa Tiểu Minh chém gió tung trời.

Đến buổi tối, Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Tối nhà tớ không?”

Tề Mộ lắc đầu đáp: “Ba mẹ đi chơi về rồi cho nên tớ phải ở nhà.”

Doãn Tu Trúc nói: “Vậy ngày mai gặp.”

Tề Mộ vẫy tay với hắn: “Ngày mai gặp nha!”

Về tới nhà, Kiều Cẩn cho Tề Mộ xô cô la để mua chuộc cậu, khiến cậu quên bém luôn chuyện hai người bọn họ đã bỏ rơi đứa con trai duy nhất của mình để đi chơi lễ tình nhân!

Cả gia đình ăn cơm tối xong, Tề Mộ gọi video cho thầy Doãn, dưới sự hướng dẫn của hắn mà hoàn thành xong bài tập. Rồi cậu lại bị Hứa Tiểu Minh dụ dỗ chơi game, lúc chuẩn bị đi ngủ đã hơn 10 giờ.

Tề Mộ lấy ra bức thư lần nữa, cậu nghiêm túc xem, không quá nhớ kỹ nội dung bên trong nhưng lại biết rõ có bao nhiêu dấu chấm.

Vừa đúng 30.

Càng ngày càng tròn, càng ngày càng quy củ hơn. Thật thú vị!

Tề Mộ cười híp mắt nhìn tờ giấy viết thư rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Cậu có một giấc mộng, mới đầu quái đản đến kì lạ. Một đồng dấu chấm tròn vo vây xung quanh cậu tựa như bong bóng nhỏ, nhảy nhót liên tục, vừa chình tề vừa đáng yêu.

Đang mù mờ thì cậu nhìn thấy một người, không hiểu tại sao, Tề Mộ lại cảm thấy đó là cô gái đã viết thư cho cậu.

Tề Mộ gạt đồng dấu chấm câu ra thì gặp được cô ấy.

“Tề Mộ, tớ thích cậu.”

Người kia có giọng nói của Doãn Tu Trúc, có vẻ ngoài của Doãn Tu Trúc.

51. Chương 51

Tề Mộ từ trong mơ tỉnh lại, đầu óc trống rỗng.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy!

Tại sao cậu lại biến dấu chấm nhỏ thành dáng vẽ của Doãn Tu Trúc? Dấu chấm nhỏ là nữ sinh, Doãn Tu Trúc là nam sinh mà!

Tề Mộ lặp đi lặp lại câu nói này mười mấy lần cũng không thể dập tắt nhiệt hỏa trong lòng. Tiêu rồi... Cậu sao có thể nghĩ về Doãn Tu Trúc như thế được.

Tề Mộ buồn bực vò đầu, coi như lá thư kia bị ma ám mà vứt xuống đất.

Trong phòng tối mịt, ánh sáng yếu ớt chằng tãi nào xuyên qua nổi tấm rèm vừa dày vừa nặng, Tề Mộ tâm hoảng ý loạn, dứt khoát xuống giường bật đèn.

Phòng ngủ nhanh chóng sáng đến chói mắt, phong thư đáng thương nằm im một chỗ, phẳng phất như đang chất vấn cậu: *“Rõ ràng trong lòng cậu có quỷ, tại sao lại giận chó đánh mèo lên người tôi?”*

Thị lực của Tề Mộ rất tốt, liếc mắt đã thấy được dấu chấm nhỏ tròn xoe ấy.

Cậu cảm thấy đau lòng, sai chân bước tới cầm lá thư lên một cách thật cẩn thận. Trên giấy viết thư còn thoang thoảng hương thơm, ngay cả nét chữ đẹp đẽ cũng mang theo dáng vẻ đáng yêu. Tề Mộ nghĩ mình sắp điên rồi, hơn nửa đêm còn miên man suy nghĩ cái gì nữa!

Vốn dĩ cậu cũng không quan tâm nội dung bức thư, lúc này chẳng biết đã tỉnh ngủ hay là vẫn đang tiếp tục nằm mơ, dù sao giờ đây cậu đang ngồi xếp bằng trên giường, nghiêm túc đọc từng chữ từng chữ một.

Chưa tưởng tượng ra được bộ dạng của đối phương, nhưng từ hàng chữ đẹp đẽ trang nhã lại có thể phác họa ra một hình dáng sạch sẽ, thanh tú.

Cô ấy viết rất hay lại đặc biệt dịu dàng —— là loại người yếu đuối mong manh nhưng khiến người người như được bao phủ bởi gió xuân ấm áp. Trong đầu Tề Mộ hiện lên đôi mắt của Doãn Tu Trúc, sự ôn nhu ấy giống với khi hắn khẽ rũ mắt, nhẹ nhàng mỉm cười.

Tề Mộ: “!” Cậu chợt thấy nóng bừng, suýt nữa ném bức thư này ra ngoài!

Tại sao lại cứ phải nhớ tới Doãn Tu Trúc nhỉ? Cậu được người khác viết thư tỏ tình cho thế mà luôn nghĩ đến Doãn Tu Trúc, điều này có phần hơi quá đáng!

Không tôn trọng dấu chấm nhỏ, lại càng không tôn trọng Doãn Tu Trúc hơn!

Thái độ của Tề Mộ vô cùng bàng hoàng, tiếp tục đọc. Cậu nỗ lực tưởng tượng ra dáng dấp của dấu chấm nhỏ, vừa mới nghĩ tới một chút thôi mà cô đã biến thành bộ dạng của Doãn Tu Trúc.

Nếu... Doãn Tu Trúc viết thư tỏ tình, có phải cũng sẽ dùng giọng điệu như vậy không?

Ôn tồn lễ độ, tình sâu như biển.

Tề Mộ bỗng nhiên không thể đọc được nữa. Đây không phải là Doãn Tu Trúc viết, hẳn không thể viết cho cậu được. Một ngày nào đó Doãn Tu Trúc mà có làm thật thì hẳn là sẽ đưa cho một cô gái ưu tú, dùng lời nói nhỏ nhẹ đầy quyến luyến, dịu giọng bày tỏ.

Trái tim Tề Mộ co rút lại, bàn tay run rẩy, siết chặt.

Cậu cúi đầu, cẩn thận miết phẳng bức thư rồi bỏ vào trong bao. Không đọc nữa, cùng một lúc sỉ nhục cả hai người như vậy là không đúng.

Tề Mộ rất ít khi mất ngủ, chỉ có mấy lần xem phim kinh dị là ngủ không ngon nhưng cũng có Doãn Tu Trúc ở bên cạnh, sau khi cảm thấy sợ thì chẳng biết lại ngủ thiếp đi lúc nào.

Đêm nay có làm cách nào cũng đều không ngủ được.

Cậu sợ lúc bản thân nhắm mắt lại mơ thấy Doãn Tu Trúc, mơ tới cảnh tượng hẳn nhẹ giọng cẩn thận tỏ tình với cậu.

Không thể như vậy được! Tề Mộ lấy gối che đầu, buộc đại não ngừng suy nghĩ. Nhưng càng muốn đầu óc rỗng tuếch thì càng bất thành, từ xưa đến nay não bộ đều có chủ ý riêng của nó, không thêm quan tâm đến lý trí mỏng manh như cọng tóc của bạn.

Miễn cưỡng chịu đựng đến sau nửa đêm, Tề Mộ rốt cục cũng ngủ. Tiếp đó cậu thấy một giấc mộng.

Ban ngày suy nghĩ nhiều đêm sẽ nằm mơ, trước khi ngủ cố gắng không nhớ tới thì trong mơ lại chẳng thể nào ngăn được.

Doãn Tu Trúc không chỉ nói rất nhiều lời âu yếm, còn cúi đầu hôn cậu.

Đôi môi mềm mại lại vô cùng nóng bỏng tựa như siro sô cô la mang theo hương thơm ngọt ngào đắm say lòng người. Tề Mộ đã ăn sô cô la mười mấy năm nhưng chưa từng nếm được mùi vị nào ngon lành thế này. Cậu không kìm được mà tiếp cận hẳn, muốn thử thêm càng nhiều mỹ vị hơn ...

Tỉnh dậy.

Tề Mộ ngơ ngẩn cả người... Quần dính nhớp, đầu óc trống rỗng.

Chưa ăn thịt heo nhưng vẫn biết heo chạy, chuyện sinh lý như vậy ở trên lớp thầy giáo đã giảng qua.

Nhưng, nhưng...

Tề Mộ mặt đỏ tới mang tai leo xuống giường, sáng sớm ở trong phòng vệ sinh giặt quần.

Vì sao cậu lại mơ tới Doãn Tu Trúc? Vì sao lại hôn Doãn Tu Trúc?

Đây không phải là biến thái à!

Tề Mộ ngâm bàn tay mình trong làn nước lạnh lẽo, trên trán lấm tấm mồ hôi. Rốt cuộc là cậu bị cái gì vậy? Mặc bệnh thần kinh gì mà có thể làm như thế với Doãn Tu Trúc?

Vào lúc này Tề Mộ hoàn toàn không nghĩ đến đề tài về đồng tính luyến ái mà Đồng Quý Sinh đã từng nói đến, cậu nhớ tới chính là gã thầy giáo cầm thú đã xâm hại Tra Yên.

Tư duy của con người rất kì lạ, càng là người có tâm quan trọng với bản thân thì lại càng dễ nghĩ đến tổn thương.

Cảnh tượng Tra Yên bị cưỡng hôn vẫn có lực sát thương rất lớn. Biểu tình tuyệt vọng, thống khổ, bất lực của cô gái ấy khắc sâu trong đầu cậu, làm cho cậu đã từng cảm thấy hôn môi là một chuyện gì đó vô cùng xấu xa dơ bẩn.

Mà hiện tại cậu lại càng giống gã cầm thú kia, sỉ nhục Doãn Tu Trúc trong mơ.

Sắc mặt Tề Mộ trắng bệch, dùng sức chà sạch quần, tay bị lạnh đến đỏ bừng cũng không có bất kì cảm giác nào, tựa như nếu làm vậy thì có thể tẩy sạch đáy lòng bẩn thỉu.

Không thể làm tổn thương cho Doãn Tu Trúc, tuyệt đối không thể gây tổn thương cho hắn.

Ngày hôm sau, Hứa Tiểu Minh có phần buồn bực: “Anh Mộ này, tối hôm qua cậu làm gì đấy.” Viên mắt thâm xì, cả một đêm không ngủ à?

Tề Mộ ném cặp sách, nằm úp sấp xuống đáp: “Ngủ không ngon.”

Hứa Tiểu Minh hỏi: “Hả? Gặp ác mộng sao?”

Sau lưng Tề Mộ chợt thấy căng thẳng, lí nhí nói: “Ừ, tớ đi ngủ chút, cậu giúp tớ đối phó với giáo viên nhé.”

Hứa Tiểu Minh thấy tinh thần cậu uể oải như vậy cũng không nhiều lời, đáp: “Được, tớ dừng cho cậu cái đài, bảo đảm thầy sẽ không phát hiện ra.” Hai người bọn họ ngồi cuối dãy, lại được che chắn bằng sách nên giáo viên sẽ không nhìn thấy.

Tề Mộ ngủ một giấc hết cả ba tiết.

Hứa Tiểu Minh lo lắng lên tiếng: “Anh Mộ không sao chứ? Nếu thấy khó chịu thì xin nghỉ về nhà nhé?”

Tề Mộ không muốn đi về, ngay cả cái giường cậu cũng thấy vô cùng chán ghét: “Thôi, chỉ là ngủ không ngon ấy mà.”

Hứa Tiểu Minh vươn tay sờ thử trán cậu: “Bị cảm sao? Không sốt nè.”

Tề Mộ nói: “Đã bảo là không sao mà” Lúc này điện thoại di động của cậu rung lên, Tề Mộ cúi đầu nhìn, là Ngụy Bình Hi hẹn cậu chơi bóng.

Tề Mộ trả lời Ngụy Bình Hi: “Đến ngay đây” Ngồi ở trong phòng học cũng khó chịu, chẳng thà đi vận động một chút.

Trước khi đi cậu nói với Hứa Tiểu Minh: “Tớ đi đá bóng, buổi trưa các cậu ăn cơm với Doãn Tu Trúc đi, tớ trực tiếp ra ngoài ăn với lão Ngụy là được.” Nhà thể chất cách cổng rất gần, vòng tới căn tin thì lại khá xa.

Hứa Tiểu Minh ngăn người, mãi mới kịp phản ứng: “Cậu không đi cùng Doãn Tu Trúc sao?”

Tề Mộ đáp: “Lớp cậu ấy tan học muộn lắm, tớ không chờ đâu.”

Hứa Tiểu Minh mở to mắt, cứ ngỡ mình bị điếc rồi.

Tề Mộ đã cầm áo khoác ra khỏi cửa, Hứa Tiểu Minh nửa ngày sau mới hoàn hồn: “Ày dà, lão Ngụy được thăng cấp ư?”

Ngụy Bình Hi hắt xì hơi một cái, luôn cảm thấy có người đang mắng hấn.

Chơi bóng xong, Tề Mộ hỏi: “Đi ăn không?”

Ngụy Bình Hi: “Được, tớ rít điều thuốc cái đã, cậu gọi Doãn Tu Trúc đi.”

Tề Mộ nói: “Cậu ấy không đi, có tụi mình thôi.”

Ngụy Bình Hi: “...” Suýt chút nữa đánh rơi cả điều thuốc. Bọn họ cũng đã quen biết được một năm, thế mà Doãn Tu Trúc lại bất hòa chuyện cơm nước với Tề Mộ? Đây là mặt trời mọc ở đằng Tây hay là mẹ sắp lấy chồng?

“Doãn Tu Trúc không sao chứ?” Ngụy Bình Hi thử dò hỏi.

Trong lòng Tề Mộ ghen đến phát hoảng: “Không, lớp cậu ấy tan học muộn, nếu cùng ra ngoài ăn với chúng ta thì lại phải vòng vèo.”

Trước đây sao không nói như vậy đi?

Ngụy Bình Hi cân nhắc một chút: “Hai người cãi nhau à?” Đôi chim cu ấy mà, quan hệ tốt đến mấy cũng có lúc cãi nhau.

Tề Mộ nhú mào: “Không, vẫn ổn mà.”

Ngụy Bình Hi: “...”

Thôi, hần không am hiểu chuyện tình cảm cho lắm, vẫn là muốn tránh sai thì nói ít vậy.

Ngụy Bình Hi hỏi cậu: “Ăn mỳ hả?”

Tề Mộ mắt tập trung: “Được, đi ăn mỳ gạo Vân Nam đi.”

Khóe miệng Ngụy Bình Hi giật giật... Này mà còn bảo không cãi nhau? Hồn cũng không biết chạy đâu cả rồi.

Sau khi tan học, Doãn Tu Trúc và Phương Tuấn Kỳ cùng ra ngoài, lại chỉ thấy mỗi mình Hứa Tiểu Minh, nó nói với hần rằng Tề Mộ ra ngoài trường ăn cơm rồi.

Doãn Tu Trúc nhú mào, hỏi: “Cậu ấy và Ngụy Bình Hi đang chơi bóng à?”

Hứa Tiểu Minh lên tiếng: “Ừa, cậu ấy bảo thế.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Tớ đi xem thử.”

Hứa Tiểu Minh: “Hai người bọn họ đi ăn cơm rồi á.”

Doãn Tu Trúc dừng lại, vẫn nói: “Các cậu đi ăn trước đi, không cần chờ tớ.”

Hứa Tiểu Minh gật đầu, nhìn theo hướng Doãn Tu Trúc vừa rời khỏi.

Phương Tuấn Kỳ liếc mắt nhìn nó: “Tề Mộ làm sao đấy?”

Hứa Tiểu Minh cũng rất nghi hoặc, trả lời: “Không biết, mới sáng sớm đã vô cùng kì lạ, ngủ cả ba tiết, lúc đi chơi bóng bảo với tớ là sẽ không chờ Doãn Tu Trúc ăn cơm.”

Phương Tuấn Kỳ và Ngụy Bình Hi có cùng suy nghĩ: “Hai người bọn họ cãi nhau hả?”

Hứa Tiểu Minh hỏi ngược lại: “Có sao, hai người đó đâu phải tội mình?”

Phương Tuấn Kỳ: “...” Sải bước rời đi.

Hứa Tiểu Minh đuổi theo: “Tính tình này của cậu có thể bớt bớt đi một chút có được không vậy. Ngoại trừ người tốt như tớ thì ai mà chịu nổi cậu!”

Phương Tuấn Kỳ: “Chịu không được thì thôi.”

Hứa Tiểu Minh xù lông: “Này Phương mập, cậu càng ngày càng lớn lối rồi đấy, toàn được voi đòi tiên, ngày nào mà không cãi nhau thì cả người đều thấy bứt rứt chứ gì...”

Hm... Đồng chí Gà Con nói đúng, tần xuất gây gổ của bọn họ người bình thường quả thật không thể so được.

Doãn Tu Trúc tới nhà thể chất, phát hiện trên sân không có một bóng người —— Tề Mộ và Ngụy Bình Hi đi ăn cơm trước rồi.

Ấn đường Doãn Tu Trúc căng chặt, hắn lấy điện thoại di động ra gõ một hàng chữ, vừa muốn gửi thì lại xóa hết sạch. Có lẽ đá bóng xong thấy mệt nên mới đi ăn luôn, dù sao lớp hắn cũng tan muộn.

Doãn Tu Trúc không để cho bản thân phải suy nghĩ nhiều, nhưng chân lại như có ý thức mà đến cửa tiệm Tề Mộ thường lui tới.

Xa xa liền thấy Ngụy Bình Hi và Tề Mộ đang ăn cơm với nhau.

Doãn Tu Trúc dừng lại, không có đi qua mà quay đầu trở về phòng học.

Cả một buổi chiều hán đều vô cùng bồn chồn, chẳng có cảm giác đói bụng chỉ thấy hoảng hốt. Nhất định Tề Mộ không cố ý né tránh hán, chắc là... chắc là có nguyên nhân nào khác.

Doãn Tu Trúc dùng cả buổi để bình ổn tâm trạng nhưng đáng tiếc là hiệu quả không cao lắm.

Tiết cuối là giờ tự học, chuông vừa kêu Doãn Tu Trúc đã ra khỏi cửa đến lớp 10/3.

Hán và Tề Mộ suốt ngày đi cùng nhau, đám học sinh lớp 3 đã cực kì quen hán, Doãn Tu Trúc liếc mắt liền thấy cậu đang ngồi ở cuối lớp ngủ. Tim hán vẫn đập thình thịch, dứt khoát đi vào phòng học tới bên cạnh Tề Mộ.

Hứa Tiểu Minh đang thu dọn cặp sách thì thấy Doãn Tu Trúc đến, nó bèn lay Tề Mộ: “Anh Mộ, tan học rồi đó!”

Tề Mộ chậm chạp đứng dậy, ánh mắt mơ màng buồn ngủ.

“Tối nay cậu...” Doãn Tu Trúc vừa lên tiếng, Tề Mộ đột nhiên mở to mắt, lộ ra dáng vẻ đầy sợ hãi.

Doãn Tu Trúc giật mình.

Một lúc lâu sau Tề Mộ mới tỉnh táo lại, cậu khô khan nở nụ cười: “Làm sao thế?”

Doãn Tu Trúc thấy cậu đang khó chịu, vẫn hỏi: “Tối nay cậu có qua nhà tớ không?”

Tề Mộ nào dám đi? Cậu né tránh tầm mắt hán, đáp: “Không được, mẹ tớ bảo tớ về nhà ăn cơm rồi.”

“À” Doãn Tu Trúc đồng ý “Cậu về bằng cách nào?”

Tề Mộ trả lời: “Tớ đi xe đạp nên cậu về trước đi.”

“Bên ngoài lạnh lắm.” Doãn Tu Trúc nói “Tớ dặn tài xế đưa cậu về trước nhé.”

“Không cần đâu” Tề Mộ phất tay đáp “Tớ không sợ lạnh, đạp xe một lát là nóng lên ấy mà”

Doãn Tu Trúc dừng lại, chung quy vẫn không nói gì nữa: “Vậy được, ngày mai gặp.”

Từ đầu tới cuối Tề Mộ vẫn không nhìn hán: “Ừm.”

Thật ra Tề Mộ căn bản không có đi xe đạp, gần như cả đêm hôm qua cậu chẳng hề chớp mắt, sáng sớm lơ đãng chờ, đâu còn sức đạp xe nữa? Là tài xế trở cậu tới.

Cậu nói dối chính là vì muốn tránh Doãn Tu Trúc, giấc mộng hôm trước là đả kích quá lớn dành cho cậu. Trong khoảng thời gian ngắn cậu không biết nên đối mặt với Doãn Tu Trúc như thế nào cho phải.

Doãn Tu Trúc lên xe, tài xế vừa định cho xe chạy thì hắn lên tiếng: “Chờ một chút.”

Tài xế đáp: “Được.”

Không lâu sau xe của nhà họ Tề tới, hắn nhìn thấy Tề Mộ chui vào bên trong.

Doãn Tu Trúc cụp mắt, móng tay bấm chặt vào tay nắm cửa.

Tề Mộ tránh hắn.

Bốn chữ này nóng như mỏ hàn, khắc lên trái tim hắn.

Tại sao? Tại sao Tề Mộ lại muốn trốn tránh hắn? Trong đầu Doãn Tu Trúc vang lên từng tiếng ong ong, mãi cho đến khi miệng cảm nhận được vị gỉ sắt đang lan tràn —— hắn không tự chủ mà cắn môi chảy máu.

Là bởi vì lá thư đó à?

Doãn Tu Trúc nghĩ tới khả năng xấu nhất—— *lẽ nào Tề Mộ phát hiện ra rồi, nghi ngờ lá thư đó là do hắn viết?*

Không thể nào, Tề Mộ không thể đoán đúng được.

Nhưng ngoại trừ điều này thì làm sao có cái nào khác? Còn việc gì lại khiến Tề Mộ trốn tránh hắn đây.

Rõ ràng Doãn Tu Trúc ngồi trong ô tô ấm áp nhưng lại giống như đang ở dưới gió rét âm mỷ chực độ, máu cả người đều bị đông lại.

Tề Mộ biết rồi.

Tề Mộ sợ.

Tề Mộ xa lánh hắn.

Từng câu từng chữ như châm độc, mạnh mẽ đâm vào lục phủ ngũ tạng của hắn.

Doãn Tu Trúc nhớ lại lúc bản thân khuyên Tra Yên. Hắn nói Tề Mộ đã vì bọn họ mà mở ra một cánh cửa, con đường sau này bọn họ phải tự mình bước đi.

Nhưng trên thực tế hắn lại chẳng hề di chuyển. Nếu mất Tề Mộ, ngay cả sức lực nhấc chân lên hắn cũng không có.

Làm sao bây giờ? Doãn Tu Trúc chìm trong nỗi sợ hãi. Nếu như Tề Mộ cứ rời khỏi hắn như vậy thì hắn nên làm gì.

Tề Mộ trốn Doãn Tu Trúc hai ngày...

Suốt thời gian đó tất cả mọi người đều nhận ra bọn họ không được bình thường. Hàng ngày Hứa Tiểu Minh luôn lú lú mà bây giờ ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ lo Tề Mộ khó chịu lại lôi nó ra làm bao tập dấm bốc.

Phương Tuấn Kỳ cũng thấy được Doãn Tu Trúc thất thố, chỉ ngần ngừ có hai ngày mà cả người hắn tiêu tụy đi rất nhiều, ở trong lớp cũng không thể tập trung sự chú ý.

Cả hai ngày này Ngụy Bình Hi đều bị Tề Mộ kéo đi chơi bóng, dù thể lực có tốt đến thế nào đi chăng nữa thì đồng chí lão Ngụy cũng có chút chịu không nổi: “Cậu định khiến cả đội bóng rổ mệt chết à?” Hắn lấy hơi, hút thuốc.

Tề Mộ nhìn hắn, nói: “Cho tớ một điếu.”

Ngụy Bình Hi: “...” Đờ phắc, sẽ không chia tay với Doãn Tu Trúc đấy chứ!

Ngụy Bình Hi cất bao thuốc lá đi, bản thân cũng không hút nữa, hắn hỏi: “Cậu... Rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

“Không sao” Tề Mộ không thật sự muốn hút thuốc, chỉ là trong lòng cảm thấy cực kì phiền muộn mới thuận miệng nói một câu.

Tuy rằng Ngụy Bình Hi không rành lắm về chuyện tình cảm, nhưng hiển nhiên cậu bạn của mình đang gặp vấn đề rất nghiêm trọng, không mở miệng khuyên bảo thì e là sẽ xảy ra chuyện lớn: “Tớ thấy thế này, nếu cậu làm sao thì hãy đi nói rõ ràng với cậu ấy, cứ im ỉm cũng vô ích thôi.”

Tề Mộ nghiêm mặt, ngồi ở trên bậc thang, ánh mắt vô định.

Nói rõ thế nào bây giờ? Cậu làm gì có mặt mũi mà lên tiếng đây? Bản thân nhận được một bức thư tình lại coi người viết trở thành anh em tốt của mình, ở trong mơ còn không tôn trọng hẳn?

Lời mà nói ra thì phỏng chừng Doãn Tu Trúc cả đời này cũng sẽ không để ý đến cậu nữa.

Tề Mộ không dám nghĩ. Cậu phát hiện Doãn Tu Trúc luôn ở khắp mọi nơi trong cuộc sống của cậu, một khi đánh mất thì như thể vừa bị lột da róc xương, chỉ còn dư lại một đồng bầy nhầy không rõ tên.

Như vậy là không đúng, như vậy là không được bình thường.

Tề Mộ càng ý thức rõ được việc này thì lại càng sợ hãi.

Mình không thể trở thành một tên cầm thú tùy ý làm bậy, mình không thể làm tổn thương Doãn Tu Trúc, mình không nên coi thường cậu ấy như vậy.

Doãn Tu Trúc làm sao cảm thấy khá hơn được, hẳn chẳng dám tưởng tượng bộ dạng giống nhau giữa hắn và Tra Yên.

Ngụy Bình Hi gọi cậu: “Doãn Tu Trúc tới tìm cậu này.”

Tề Mộ đột nhiên ngẩng đầu, thấy Doãn Tu Trúc đang đứng đối diện sân bóng rổ.

Ngụy Bình Hi nói: “Nói chuyện với cậu ấy đi” Dứt lời hắn đứng dậy, cầm theo đồng phục học sinh rời khỏi chỗ.

Tề Mộ từ xa nhìn Doãn Tu Trúc, do dự mấy giây mới đi tới.

Càng lại gần, trái tim Tề Mộ lại như bị kim đâm, sắc mặt Doãn Tu Trúc rất kém, thần thái tiêu tụy, mi mắt rũ xuống, môi mỏng mím thành một đường thẳng.

Tề Mộ hồi hận đến chết mất.

Giọng nói của Doãn Tu Trúc khê run: “Tớ sai rồi, cậu đừng tức giận có được không?”

Tề Mộ muốn tát bản thân mình một phát, Doãn Tu Trúc đâu có làm gì sai? Hắn vốn dĩ chẳng biết gì cả!

Tề Mộ lên tiếng: “Không phải...”

Doãn Tu Trúc siết chặt nắm đấm, thực sự chẳng thể chịu nổi: “... Đừng không để ý đến tớ.” Sao cũng được, hắn có thể làm bạn của cậu cả đời, hắn có thể duy trì khoảng cách với cậu mãi mãi, hắn có thể không vượt qua Lôi Trì nửa bước, bảo gì hắn cũng làm, chỉ cần Tề Mộ không tiếp tục trốn tránh hắn, không phớt lờ hắn, không rời khỏi hắn.

“Tớ...” Tề Mộ sốt ruột khó chịu, cậu sao có thể vô liêm sỉ đến vậy, sao có thể đối xử với Doãn Tu Trúc như thế, sao có thể khiến hắn khổ sở tới mức này?

“Xin lỗi.” Tề Mộ đáp “Là tớ không tốt, mấy ngày qua... Là do tớ sai.”

Doãn Tu Trúc lắc đầu, âm thanh rất nhỏ: “Tề Mộ, tớ chỉ có cậu, chỉ có một mình cậu thôi... Đừng không để ý tới tớ có được không?”

Tề Mộ lòng đau như cắt, cực kỳ hối hận. Rốt cục cậu đã làm gì? Rốt cục cậu đang làm gì thế này hả? Bởi vì suy nghĩ vớ vẩn của bản thân mà xa lánh, tránh né Doãn Tu Trúc. Cậu luôn miệng nói không muốn tổn thương hắn, không muốn làm hắn khổ sở, vậy mà kết quả thì như nào.

Doãn Tu Trúc coi cậu là người bạn tốt nhất, không... thậm chí còn là người thân. Cậu không quan tâm tới hắn, trốn tránh hắn thì Doãn Tu Trúc nhất định sẽ rất khó chịu!

Viễn mắt Tề Mộ đỏ ửng, cam đoan với hắn “Xin lỗi, thật sự xin lỗi, sau này tớ sẽ không bao giờ như vậy nữa.”

Doãn Tu Trúc không dám hỏi, ngay cả một chữ dư thừa cũng chẳng dám mở miệng.

Không dám hỏi cậu hai ngày nay làm sao, không dám hỏi tại sao cậu lại trốn tránh hắn, càng không dám hỏi có phải cậu đã biết người viết bức thư chính là hắn hay không.

Hắn sợ bản thân vừa lên tiếng thì sợi dây cáp này sẽ đứt. Đến lúc đó, đối mặt với hắn chính là vực sâu vô tận.

Hứa Tiểu Minh kinh hồn bạt vía đã hai ngày, thấy Tề Mộ vừa hết giờ học đã chạy đến lớp 1 thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Đậu má, đúng là dọa người!

Hai người này không cãi nhau thì thôi, một khi đã làm thì lại long trời lở đất!

Một tuần sau, tất cả đã khôi phục như lúc ban đầu. Thời gian này vì Tề Mộ quá áy náy nên chỉ hận không thể ở luôn tại lớp 1, dính sát bên cạnh Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc không nói gì, cũng chẳng chủ động hỏi cậu buổi trưa đi ăn chỗ nào, cũng không hỏi cậu buổi tối về nhà bằng cách gì, càng sẽ không hỏi cậu có muốn tới nhà hắn làm bài tập hay không.

Hắn chẳng hề lên tiếng nhưng thần kinh lại vô cùng căng thẳng, như dây chun bị kéo căng, lúc nào cũng có thể đứt.

Thậm chí hắn còn sợ tan học: Buổi trưa, hắn sợ Tề Mộ đã đi ăn cơm; buổi chiều, hắn lại sợ Tề Mộ về mất rồi.

Tề Mộ tránh hắn hai ngày, làm cho hắn nếm trải tư vị gặp ác mộng đã lâu không thấy. Sống một cuộc đời hạnh phúc quá lâu, hắn đã quên mất quãng thời gian lạnh giá, tàn khốc khi không có Tề Mộ là như thế nào.

Rốt cuộc Tề Mộ cũng nghĩ thông suốt... Cậu đã có thể坦然 đối mặt với hai phong thư kia lần nữa.

Người cậu thích hắn là dấu chấm nhỏ.

Tuy không gặp được cô ấy, cũng chẳng biết vẻ ngoài của cô trông như thế nào nhưng cậu rất thích bức thư do cô viết.

Tề Mộ chưa từng thích ai khác bao giờ cả, bỗng nhiên động tâm như vậy thì càng đối với một người không hề tiếp xúc —— như thể vừa rơi vào lưới tình, thích đến nỗi kim lòng chẳng đáng mà tưởng tượng ra dáng vẻ của đối phương.

Mà Doãn Tu Trúc đương nhiên là người ưa nhìn nhất mà Tề Mộ đã từng gặp, cho nên mới có thể liên tưởng...

Cũng bình thường, đặc biệt là quãng thời gian cậu nhầm Doãn Tu Trúc thành con gái hồi còn nhỏ.

Tự giải thích xong, cuối cùng Tề Mộ cũng coi như có thể vô tư đối mặt với những thứ này. Cậu thích dấu chấm nhỏ, người mà trong mơ cậu thấy cũng là dấu chấm nhỏ.

Không phải Doãn Tu Trúc.

Tề Mộ thở ra một hơi, cẩn thận cầm bức thư lên... Dấu chấm nhỏ nói, chờ đến khi bọn họ trưởng thành, cô ấy sẽ đến gặp cậu.

Đợi đến lúc chân chính gặp mặt dấu chấm nhỏ, cậu nhất định sẽ thích cô.

Tề Mộ triệt để khôi phục như bình thường. Bởi vì cậu biết rõ, người mình thích chính là dấu chấm nhỏ, một cô gái tri kỷ nho nhã, mạch lạc rõ ràng lại vô cùng đáng yêu.

Khí tiết trời dần dần trở nên nóng hơn, thi học kì lớp 10 cũng sắp đến.

Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh đánh cược: “Nếu điểm của tớ cao hơn cậu thì bữa sáng ở học kỳ sau sẽ giao hết cho cậu.”

Hứa Tiểu Minh không phục: “Điểm của tớ cao hơn cậu thì sao!”

Tề đại ca thở hắt ra một hơi: “Tớ sẽ bao cậu chơi game.”

Hứa Tiểu Minh hưng phấn: “Nhớ mồm đấy! Ông đây muốn chơi Dragon X X Division, luyện đá đến max lv!”

Tề Mộ nói: “Chỉ cần cậu có thể thắng tớ thì cứ luyện thoải mái.”

Hứa Tiểu Minh tràn đầy hưng phấn: “Chiến!”

Đừng thấy lúc này Tề baba bá khí trầm lặng, không hề e sợ mà nhảm. Buổi tối tan học liền lôi kéo Doãn Tu Trúc, giả bộ đáng thương: “Anh à, anh phải giúp em đoán đề đấy. Em không muốn thua, mất mặt lắm!”

Cách thời gian hai người “Chiến tranh lạnh” ba, bốn tháng, Doãn Tu Trúc đã sớm khôi phục như lúc ban đầu, chỉ có đôi khi nửa đêm nằm mơ sẽ giật mình thức giấc.

Doãn Tu Trúc lại cười nói: “Không cần đoán đề, cứ phát huy hết sức mình là được.”

Tề Mộ giương mắt nhìn hấn: “Thật không?”

Doãn Tu Trúc gật đầu: “Ừm, dạo gần đây cậu rất cố gắng.”

Đây không phải nói dối, mấy tháng này Tề Mộ cực kì liêu mạng, không đến muộn, không về sớm cũng không trốn học, thời gian dành cho chơi bóng trước đây đều được dùng cho lớp tự học.

Bởi vì không có cậu, Ngụy Bình Hi cảm thấy bản thân không còn sức đâu đi ngược người khác nữa, an tâm ngồi học vài tiết.

Tề Mộ vẫn bất an: “Dạo này Hứa Tiểu Minh cũng cố ghê lắm lun á.”

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Cậu ấy không thông minh như cậu.”

Tề Mộ đắc chí: “Chuẩn không cần chỉnh.”

Doãn Tu Trúc ngừng lại, nhắc tới: “Sắp lên lớp 11 rồi.” Cấp ba và cấp hai giống nhau, năm nào cũng xếp lại lớp. Nếu như Doãn Tu Trúc muốn học cùng với Tề Mộ thì phải rời khỏi lớp chọn.

Tề Mộ nhìn về phía hắn: “Cậu phải thi thật tốt đó, không cho phép làm bậy.”

Doãn Tu Trúc rũ mắt xuống.

Tề Mộ lại bảo: “Cậu giỏi lý hóa như vậy hay là chọn ban tự nhiên đi.”

Doãn Tu Trúc nói: “Môn sử địa của tớ cũng được mà.”

Doãn học thần, cậu chẳng có gì là không được hết ấy! Tề Mộ đáp: “Ban xã hội chẳng có tiền đồ gì sất.”

Doãn Tu Trúc nở nụ cười: “Thật ra ban xã hội mới là có tiền đồ”

Tề Mộ bĩu môi: “Vậy tại sao ban tự nhiên có 5 lớp mà ban xã hội chỉ có mỗi ba lớp.”

Doãn Tu Trúc đang muốn giải thích cho cậu một phen, Tề Mộ đã cắt ngang: “Kỳ thực tớ muốn học nghệ thuật.”

Doãn Tu Trúc sững sờ. Tề Mộ vò mái tóc, lên tiếng: “Tớ không thích hợp với việc học, bó tay chấm com luôn, cũng chẳng muốn học thể thao, may là được đại Kiều di truyền cho một ít thiên phú, còn vẽ được đôi chút, tốt nhất vẫn là nên thi mỹ thuật.”

Doãn Tu Trúc dừng lại: “Cũng được.”

Tề Mộ liếc mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Lên đại học cậu không có dự định đi du học à?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu: “Không.” Ít nhất là năm nhất và năm hai thì sẽ như vậy.

“Vậy tớ cũng không đi.” Tề Mộ trả lời “Cậu không vào Thanh Hoa thì cũng là Bắc Đại, tớ chắc chắn sẽ không theo được nên vào học viện mỹ thuật vậy.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc thấy hơi buồn buồn, nhìn cậu, cũng không dám tiếp tục hỏi nữa.

Tề Mộ nói: “Bất quá yêu cầu của trường đối với lớp văn hóa cũng không thấp, tớ còn phải cố gắng rất

nhiều!”

Doãn Tu Trúc căng thẳng hơn cả cậu: “Cậu...nhất định sẽ làm được.”

Tề Mộ cười đáp: “Dù sao cũng đang nỗ lực để sau này không phải hối hận đây.” Dứt lời cậu liền bảo Doãn Tu Trúc “Sớm muộn gì tớ cũng phải tới lớp nghệ thuật, cậu cũng đừng chiều ý tớ làm gì mà thi thật tốt vào. Tớ muốn thấy cậu được điểm tối đa.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc nóng hôi hổi, gật đầu nói: “Ừm, cậu cần tớ được bao nhiêu điểm thì tớ sẽ được bấy nhiêu.”

“Cũng đừng có áp lực quá.” Tề Mộ cười cong khóe mắt “Thả lỏng một chút! Nếu cậu không thi nổi chắc tớ thành kẻ tội ác tày trời mất.”

Doãn Tu Trúc cười theo: “Nhất định sẽ không làm cậu thất vọng.”

Kì thi không cho hấn bất kỳ áp lực nào, đặc biệt là vừa nghĩ tới việc bọn họ có thể lên đại học cùng nhau thì Doãn Tu Trúc lại tràn đầy động lực.

Hấn không dám nghĩ đến tương lai quá xa, ít nhất ở đoạn thời gian tốt đẹp nhất này bọn họ có thể làm bạn.

Kết thúc đợt thi của khối 10, Doãn Tu Trúc nắm trong tay một chuỗi điểm cao nhất, khiến giáo viên ban xã hội và ban tự nhiên mém chút nữa đã lao vào đánh nhau.

Giáo viên ban tự nhiên: “Môn lý hóa đạt điểm tối đa là chuyện bình thường, sử địa mà có thành tích như vậy mới là kỳ tích!”

Giáo viên ban xã hội: “Thầy đang coi thường lý hóa đấy à? Thầy nở lòng nào để một đứa trẻ có tư duy logic tốt như vậy đi học vẹt sao?”

Giáo viên xã hội: “Thầy mới học vẹt ấy, cả tổ đều học thuộc lòng rằm rắp hết! Thi lịch sử chính trị toàn cho mở tài liệu, giỏi thì thầy đọc cho tôi nghe đi!”

Nhưng bọn họ có cãi nhau mãi cũng vô dụng, quyền lựa chọn vẫn nằm trong tay Doãn Tu Trúc.

Thật ra Doãn Tu Trúc không có cảm giác gì với ban tự nhiên, đối với hấn thì cái nào đều được cả, nhưng Tề Mộ lại thấy ban xã hội có tiền đồ hơn (ý kiến cá nhân của Tề đại ca), cho nên Doãn Tu Trúc liền vào ban tự nhiên.

Phương Tuấn Kỳ cũng vậy, còn Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh tới ban xã hội.

Ngụy Bình Hi chọn ban tự nhiên, Tề Mộ vô cùng tò mò, lão Ngụy bèn lên tiếng: “Ban xã hội có nhiều nữ sinh lắm, phiền ơ là phiền.”

Hứa Tiểu Minh nhìn hẩn như nhìn một đứa bị bệnh thần kinh, có trời mới biết nó vì điều này mới chọn học ban xã hội.

Lớp 11 trôi qua rất nhanh, tuy rằng không cùng lớp với Doãn Tu Trúc, còn chia ra lớp khoa học và nghệ thuật nhưng Tề Mộ nào để ý đến việc đó? Cậu vốn là thành viên ngoài biên chế của lớp chọn, lúc có hội thao còn suýt nữa trở thành đại diện của lớp 1 tham gia chạy tiếp sức...

Kì nghỉ đông năm lớp 11, Tề Mộ học chuyên ngành với giáo viên dạy mỹ thuật. Cậu từ nhỏ đã mưa dầm thấm lâu, đặc biệt nhạy cảm với màu sắc, giáo viên khen cậu không dứt.

Đến khi khai giảng, Tề Mộ đưa cho Doãn Tu Trúc một bức tranh.

Doãn Tu Trúc vừa nhìn đã ngây ngẩn cả người.

Tề Mộ cười hì hì nói: “Thế nào, còn nhớ không?”

Doãn Tu Trúc yên lặng nhìn bức tranh trên tay, viền mắt đau đớn. Hẩn làm sao có thể quên được.

Đây là một bức tranh đẹp vô cùng, đẹp đến kinh tâm động phách.

Mặt trời ngả về phía Tây, bên trong ráng chiều đang dần dần kéo đến có một chú chim khổng tước trắng như tuyết được nuôi trong chiếc lồng cao cao, mà ở phía ngoài là hai đứa trẻ bé xíu đang nắm tay nhau, ngắm khổng tước xòe đuôi.

Sắc thái hoàng hôn vô cùng rực rỡ ấm áp, khổng tước trắng như tuyết trở thành vật sưởi ấm trong mùa đông. Sự tương phản mạnh mẽ làm nổi bật lên hai đứa trẻ: Hai người ở dưới ánh mặt trời chói lọi, thanh tịch như mặt trăng.

Hoàng hôn bao trùm khổng tước trắng, ánh mặt trời chiếu rọi đêm trăng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Tề Mộ nói: “Bức họa này có tên là —— *Us*. Cậu có thể cầm lấy, chờ sau này tớ nổi tiếng rồi, không chừng sẽ rất đáng tiền đó.”

Doãn Tu Trúc nói thầm: *Hiện tại nó đã là báu vật vô giá rồi.*

Là báu vật vô giá thuộc về bản thân hắn.

Vừa khai giảng lớp 12 xong, Hứa Tiểu Minh gào thét: “Có tin hot, có tin hot!”

Tề Mộ đang chơi bóng liền ngừng lại: “Hả? Làm sao vậy?”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Tớ nghe nói tân sinh khối 10 năm nay có một nữ sinh đã làm mới thành tích nhập học của Doãn Tu Trúc, còn 4 điểm nữa là được tối đa rồi đó!” Năm ấy Doãn Tu Trúc thiếu 5 điểm.

Ngụy Bình Hi vừa nghe thấy mặt liền như bị táo bón.

Hứa Tiểu Minh cười hề hề, đâm thẳng vào trọng điểm: “Hình như là em gái của chúng ta thì phải!”

=====

Ôi chương này siêu dài, 17 trang word lặn OTZ may là vẫn xong kịp trong ngày.

Chương này vừa edit vừa thấy cảm động QAQ

52. Chương 52

Tề Mộ hiếu kỳ hỏi: “Em gái của chúng ta?”

Hứa Tiểu Minh nháy mắt với Ngụy Bình Hi, nói rằng: “Lão Ngụy kỳ ghê nha, có em gái lợi hại như vậy mà không thèm giới thiệu gì sất.”

Ngụy Bình Hi vừa nghĩ đã thấy nhức hết cả đầu: “Có hay gì đâu mà giới với chẳng thiệu, đợi cậu gặp được sẽ rõ.”

Trong mắt của Hứa Tiểu Minh tỏa ra ánh sáng “thô tục”, sắp tới hỏi: “Em gái của chúng ta tên gì thế? Học giỏi đến mức này lớn lên chắc là xinh lắm ha. Khi nào dẫn tới cho anh đây nhận người thân đi!”

Tề Mộ liếc mắt nhìn nó một cái: “Nếu tớ có em gái thì đánh chết cũng không để cho em ấy gặp cậu.”

Hứa Tiểu Minh chốt hạ một câu: “Cậu mà có em gái thì cổ đã sớm trở thành vợ tớ rồi!”

Tề Mộ: “...” *Thà tui gả em gái cho con cún cũng không thêm gả cho Hứa Gà Con!*

Hứa Tiểu Minh vui như mở cờ trong bụng, cảm thấy bản thân chính là làm quan ăn lộc vua ở chùa ăn lộc Phật, có hi vọng thoát kiếp FA rồi! Bộ dạng của lão Ngụy trông thế kia thì em gái của hắn chắc chắn cũng sẽ không thua kém, phỏng chừng lại là một tiểu tiên nữ.

“Lão Ngụy à.” Bây giờ Hứa Tiểu Minh bắt đầu nhìn nọt anh vợ tương lai “Cậu thấy đấy, em gái của chúng ta mới nhập học, nhất định sẽ rất bất tiện, cậu còn suốt ngày bận rộn nữa...”

Ngụy Bình Hi cắt ngang lời nó: “Tớ bận á?”

Hứa Tiểu Minh ghen hòng, mở to mắt nói mò: “Bạn chơi bóng mà.”

Tề Mộ & Ngụy Bình Hi: “...”

Hứa Tiểu Minh không ngừng cố gắng: “Cậu bận như vậy thì chắc chắn sẽ chẳng thể chăm sóc em gái của chúng ta, thân là người anh em tốt nhất của cậu đương nhiên sẽ phải chịu trách nhiệm giúp cậu lo cho em ấy rồi.”

Ngụy Bình Hi hỏi: “Cậu thật sự muốn gặp nó à?”

Đôi mắt Hứa Tiểu Minh sáng lấp lánh, điên cuồng gật đầu: “Đương nhiên!”

“Được thôi.” Ngụy Bình Hi đáp “Buổi trưa tụi mình cùng nhau ăn bữa cơm, giới thiệu các cậu với nó một chút.”

Hứa Tiểu Minh chỉ mải phấn khích, không thấy khuôn mặt mang đầy vẻ đau đến không thiết sống của Ngụy Bình Hi.

Sau khi hết giờ học, Tề Mộ liền đi tìm Doãn Tu Trúc, khi hắn đến thì bảo: “Buổi trưa ra ngoài ăn, Hứa Tiểu Minh gào thét muốn gặp em gái Ngụy Bình Hi nên lão Ngụy để tụi mình quấy một chút.”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Em gái Ngụy Bình Hi?”

“Ừa” Tề Mộ giải thích “Mới nhập học, nghe nói còn được hơn cậu một điểm đấy.” Cả nghĩa đen hay nghĩa bóng đều có phần chua xót.

Trong mắt Doãn Tu Trúc mang đầy ý cười: “Rất lợi hại.”

Tề Mộ không vui: “Lúc đó cậu hoàn toàn có thể được điểm tối đa, tại tớ lảm mồm mới khiến cậu bị thiếu mất 5 điểm!”

Doãn Tu Trúc rất thích nhìn Tề Mộ như vậy, hắn cố ý nói: “Cũng không chắc...”

“Hoàn toàn chắc chắn 100% đó!” Tề Mộ tức giận đáp “Cũng không biết năm ấy phải gió gì mà lại bảo cậu thi ít đi 5 điểm.”

Ngọt ngào lan tràn trong tim Doãn Tu Trúc, hắn biết rằng lúc đó Tề Mộ sợ hắn không đạt được điểm tối đa mà cố ý để lại đường sống.

Tề Mộ lên tiếng: “Hứa Tiểu Minh đúng là ăn cây táo rào cây sung, còn chưa nhìn thấy em gái Ngụy Bình Hi đã bắt đầu dìu cậu nâng người ta, chẳng phải chỉ hơn có một điểm thôi sao? Rõ ràng so với cậu vẫn ít hơn 4 điểm mà!”

Doãn Tu Trúc cười đến cong khóe mắt.

Lúc này Phương Tuấn Kỳ đeo cặp sách đi ra, Tề Mộ gọi nó: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi.”

Phương Tuấn Kỳ đáp: “Các cậu đi đi, tớ có việc.”

Tề Mộ buồn bực lên tiếng: “Hứa Tiểu Minh không kể gì với cậu à?”

“Kể rồi” Phương Tuấn Kỳ dừng lại đáp “Ra ngoài tốn thời gian lắm, ăn cơm xong tớ muốn ngủ một lát.”

Tề Mộ thấy sắc mặt nó không tốt, cũng chẳng miễn cưỡng nữa.

Cậu và Doãn Tu Trúc cùng đến cửa tiệm ngoài trường, liếc mắt đã thấy Ngụy Bình Hi ngồi cạnh một cô gái.

Hứa Tiểu Minh nghĩ không sai, anh trai lớn lên như thế kia thì em gái nhất định sẽ chẳng thua kém gì.

Cô gái có vóc người cao gầy, mặc một bộ đồng phục học sinh màu trắng xanh làm nền cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, ngũ quan rất giống với Ngụy Bình Hi nhưng khí chất thì hoàn toàn khác nhau.

Bình thường Ngụy Bình Hi lười nhác, hơn nữa đầu còn vàng chốe, lúc cười hay không cười đều trông rất bất cần đời.

Cả người em gái đều có phong phạm tinh anh, vui vẻ nhưng ăn nói vô cùng thận trọng, đôi mắt màu đen chẳng hề mang theo khí chất thiếu nữ, ngược lại cực kỳ giống giáo viên chủ nhiệm.

Hứa Tiểu Minh vốn hấp tấp, em gái Ngụy chỉ liếc mắt một cái mà đồng chí Gà Con đã ngậm cái miệng định gọi người ta lại.

Em gái chào bọn họ, tự giới thiệu bản thân: “Chào mọi người, em tên là Ngụy Bình Câu.”

Hứa Tiểu Minh chớp chớp mắt: “Cự? Chữ này viết thế nào?”

Ngụy Bình Câu nói: “Chữ nữ ở bên trái là chữ cự trong to lớn, vĩ đại (*).”

*(*Chữ Câu trong tên Ngụy Bình Câu: được ghép bởi chữ Nữ và chữ Cự)*

Hứa Tiểu Minh cười gượng, đáp: “Còn có chữ như thế nữa sao.”

Ngụy Bình Câu ngừng cười, ẩn sâu bên trong sự khách sáo là khinh bỉ kẻ mù chữ.

Hứa Tiểu Minh: “...” Tự dưng cảm thấy có hơi vỡ mộng.

Trên thực tế là do Hứa Tiểu Minh suy nghĩ quá nhiều, phàm là ông anh trai nào dám đưa em mình đến giới thiệu với đám bạn thì vị em gái đó nhất định sẽ chẳng hề tầm thường.

Nghĩ cũng biết, nếu em gái đáng yêu ngoan ngoãn lại đơn thuần, làm gì có anh trai nào lại mang cô ấy đến chỗ bày sới như thế này?

Bất ngờ chính là, có một tân sinh lớp 10 lấy dũng khí tỏ tình với Ngụy Bình Câu.

Giọng nói của Ngụy Bình Câu vô cùng trong trẻo, nói đến mức ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng phải ngại vì đâu không lại: “Ba mẹ cậu bỏ tiền cho cậu đi học là để cậu yêu sớm sao? Mới có tí tuổi đầu đã hiểu yêu đương nghĩa là gì ấy hả? Cậu...”

Bùm bùm một tiếng, khiến cho nam sinh kia xấu hổ vô cùng, hận không thể lập tức chạy về phòng học ôm sách vở liều mạng học hành.

Hứa Tiểu Minh đi theo cũng thấy run rẩy.

Ngụy Bình Câu bình luận: “Ấu trĩ.”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Nhà lão Ngụy quả nhiên không được bình thường, em gái này cũng quá vi diệu luôn rồi!

Sau đó Ngụy Bình Hi nói với cả đám: “Đời anh ba tớ đây gặp trắc trở cũng là do có một cô em gái như vậy”

Hứa Tiểu Minh cả kinh nói: “Anh ba?”

Lão Ngụy đau xót gật đầu: “Bên trên còn có phiên bản chị gái đã được thăng cấp.”

Hứa Tiểu Minh & Tề Mộ: “...” Đồng loạt nhìn hắn bằng ánh mắt đầy vẻ thương hại.

Nhưng đây vẫn chưa phải cực hạn, Ngụy Bình Hi chốt hạ một câu: “Đau khổ lớn nhất đời tớ chính là vừa có một cô em và một người chị như thế.”

Hứa Tiểu Minh bỗng nhiên ngộ ra, vỗ bả vai hắn: “Chẳng trách cậu lại muốn học ban tự nhiên.”

Năm đó nguyên nhân lão Ngụy không học ban xã hội chính là vì ——có quá nhiều nữ sinh. Hứa Tiểu Minh lúc đó không hiểu lắm, hiện tại đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, trong nháy mắt đã rõ ràng.

Nếu ngày nào nó cũng phải sống với hai nữ vương thế này thì khi nhìn thấy nữ sinh nó cũng sẽ đi đường vòng.

Năm lớp 12 rất mệt, vốn dĩ một tuần được nghỉ một ngày, hiện tại biến thành một tháng một lần; ban đầu kì nghỉ rất dài, bây giờ ngay cả Quốc khánh cũng chỉ được nghỉ có hai ngày, trong hai hôm ấy còn bao gồm cả ngày cuối tuần! Đến mức còn phải học bù vào một ngày chủ nhật khác.

Tất cả mọi người đều mệt gần chết, Tề Mộ cũng chẳng dễ dàng gì.

Xét theo hoài bão quá xa vời của mình, yêu cầu đối với lớp chuyên ngành và văn hóa của cậu cũng cực kì cao, cậu bận đến sắp xỉu luôn rồi.

Trái lại Doãn Tu Trúc...

Tề Mộ tê liệt ngã xuống: “Tại sao cậu lại ung dung đến vậy mà vẫn thi được điểm cao nhỉ.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Cũng không hần đâu.”

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn hắn: “Sao tớ lại nhìn không ra?”

Doãn Tu Trúc cười cười, không nói cái gì nữa. Lý do hắn có thể chăm chỉ học tập và sống thật tốt cũng chỉ có một: đó là Tề Mộ luôn ở bên hắn.

Nếu như không có Tề Mộ, ngay cả một đề hán đều không thể làm được.

Bài chuyên ngành mỹ thuật thi sớm hơn. Tề Mộ bèn rất vội vã, cuống cuống.

Doãn Tu Trúc an ủi cậu: “Không sao, cậu nhất định sẽ làm được.”

Tề Mộ nhìn về phía hắn: “Ngộ nhờ tớ thi không tốt thì làm thế nào bây giờ?”

Doãn Tu Trúc vừa định nói —— cậu đi đâu tớ đi đấy nhưng rồi chợt dừng lại. Câu đó hơi quá đà, e rằng sẽ làm cho Tề Mộ càng thấy áp lực hơn.

Tề Mộ lo đến hít thở khó khăn: “Nếu tớ không thi được thì lên đại học chúng ta sẽ phải tách ra á.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc ấm áp kì lạ, an ủi cậu: “Cậu sẽ làm được.”

Rốt cục Tề Mộ cũng được buff niềm tin, sau khi xoắn xuýt một trận cũng buông xuống: “Thôi kệ đi, dù sao tớ cũng sẽ dốc hết sức mình, thi không nổi thì cũng chẳng hối hận!”

Doãn Tu Trúc đáp: “Đúng, đừng suy nghĩ quá nhiều, phát huy thật tốt vào.”

Tề Mộ hít sâu một hơi, bước ra chiến trường sớm một bước.

Đồng chí Tề Đại Sơn mù quáng đến lạc quan trấn an cậu con trai: “Chả có gì phải sợ cả, di truyền được chút lông tóc của mẹ con đã quá đủ rồi.”

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn ông: “Nhờ đâu con giống ba thì sao?”

Tề Đại Sơn cười ha ha: “Vậy thì cưng cũng chỉ có thể về nhà kế thừa tài sản trăm triệu của ba cưng thôi.”

Tề Mộ: “...”

Cũng may gen nhà họ Kiều mạnh, bắt đầu từ Kiều lão gia tử truyền cho mọi người. Nói Tề Mộ không thích mỹ thuật cũng chẳng đúng nhưng cũng không hẳn là chán ghét. Dù sao cũng là sở thích của mẹ mình nên

cậu vẫn chẳng ghét bỏ được.

Huống hồ từ nhỏ đã cảm nhận được màu sắc, có thể ngồi nhìn mẹ vẽ cả một buổi chiều, nếu nói không quen thuộc với những thứ này thì lại càng khó hơn.

Sang năm, Tề Mộ cuối cùng cũng lấy được giấy báo thi của Học viện mỹ thuật Thanh Hoa.

Cậu thở phào nhẹ nhõm, bước kế tiếp là phải một mất một còn với lớp văn hóa!

Hứa Tiểu Minh đã định là sẽ ra nước ngoài, cho nên đối với kì thi đại học không hề có cảm giác gì, bất quá thấy Tề Mộ thật sự muốn vào Thanh Hoa thì vẫn vô cùng ghen tị: “Anh Mộ quá trâu bò!”

Tề Mộ cũng cảm thấy bản thân cực kì trâu bò: “Tàm tạm thôi.”

Hứa Tiểu Minh hưng phấn nói: “Lâu rồi không tụ tập, tụi mình cùng nhau ăn bữa cơm đi!”

Tề Mộ cũng muốn thay đổi không khí một chút: “Được, tớ mời khách!”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Hôm nay ai cũng có thể chủ chi nhưng riêng cậu thì không. Anh Mộ của tớ chiến thắng trở về thì tụi này phải đón gió tẩy trần cho cậu mới được.”

Tề Mộ sáng khoái trả lời: “Ok, vậy hôm nay tớ phải ngồi chờ ăn cơm rồi!”

Lúc bọn họ đi tìm Ngụy Bình Hi thì thấy Ngụy Bình Câu cũng ở đó. Ngụy Bình Hi vừa nghe đến việc ra ngoài ăn cơm lại như được đại xá, nói với em gái: “Anh có việc, đi trước đây.”

Ngụy Bình Câu lên tiếng: “Anh Tề thì đậu rồi sao?”

Tề Mộ đáp: “Đúng thế!”

Ngụy Bình Câu lộ ra dáng vẻ tươi cười hiếm thấy: “Chúc mừng anh.”

Tề Mộ cảm giác nụ cười này của cô còn hiền lành hơn cả cha cậu... Cậu cười ngượng nói: “Tụi anh muốn ra ngoài ăn cơm, em có đi không?”

Ngụy Bình Câu nhìn anh trai mình, đồng chí lão Ngụy rất sợ ánh mắt này của cô, bèn hỏi: “Đi không?”
Đừng mà, nhất định đừng có bám theo đấy!

Ngụy Bình Câu trả lời: “Được, đi chung đi, cơm nước xong còn về cùng nhau luôn.”

Ngụy Bình Hi: “...” Móa nó, lại không thể hút thuốc rồi!

Bây giờ Hứa Tiểu Minh chẳng còn bất kì ý định gì với em gái Ngụy nữa, không những thế nó còn biến thành người ủng hộ trung thành nhất của nữ vương đại nhân.

Ngụy Bình Câu thật sự là không hề thua kém đáng mày râu, lợi hại đến mức làm người khác phải kinh ngạc, run sợ.

Bắt đầu từ lần thi tháng đầu tiên trở về sau đều đứng hạng nhất, bỏ rơi hạng hai và hạng ba cả một dãy phố. Chỉ có mỗi học giỏi thì thôi không nói, đáng sợ hơn là cổ còn vô cùng đa di năng!

Trong hội thao, cô phá một lèo kỷ lục chạy 100m và 200m. Chú ý: là kỷ lục dành cho nam. Người còn lại là anh trai Ngụy Bình Hi của cô.

Ngụy Bình Hi giải thích việc này như sau: “Lúc đó tớ không nghiêm túc” Hắn rất ít tham gia hội thao, luôn cảm thấy mình đang bắt nạt các cậu bạn nhỏ.

Hứa Tiểu Minh thân là fan em trai của Ngụy nữ vương... À, là fan anh trai, liền cho hắn hai tiếng cười: “Ha ha.”

Lão Ngụy: “...” *Tui hận*. Hận bản thân không tiền đồ, hồi học tiểu học mà nhảy một lớp là có thể quăng Ngụy Bình Câu ra chỗ khác rồi. Cũng chẳng được, nếu làm vậy sẽ phải cùng trường với chị gái, nghĩ đến Ngụy Bình Câu thì chị gái hắn không chỉ hung tàn mà là hung tàn nhất!

Trong lòng Ngụy Bình Hi vô cùng khổ sở, chưa biết tỏ cùng ai.

Trước đây Ngụy Bình Câu rất ít khi đi với hắn, đối với đám hồ bằng cầu hữu của hắn không hề có hứng thú chút nào, thậm chí có thể cách xa được bao nhiêu thì sẽ cách xa bấy nhiêu.

Nhưng bây giờ sự đã khác rồi, tuy Ngụy Bình Câu vẫn cứ ngựa mất Hứa Tiểu Minh nhưng lại có ấn tượng tốt với Doãn Tu Trúc, Phương Tuấn Kỳ và cả Tề Mộ.

Cũng không thể trách Ngụy nữ vương được. Bình thường Ngụy Bình Hi chơi với toàn những người khiến cô không vừa mắt, bây giờ lại khác xa so với trước đây.

Doãn Tu Trúc thì chẳng cần phải nói, mục tiêu hiện nay của cô chính là vượt qua thành tích của Doãn Tu Trúc; Phương Tuấn Kỳ cũng rất tốt, nếu không phải đồng cấp với Doãn Tu Trúc thì cô đã sớm vượt mặt vị học trưởng này rồi; Còn Tề Mộ là do Ngụy Bình Câu chưa thấy qua 5 tháng cậu và Ngụy Bình Hi trốn học đi chơi bóng, chỉ bắt gặp anh trai mình đang ăn no chờ chết mà Tề Mộ vốn giống anh trai cô nay lại tìm ra

con đường cho riêng mình, thậm chí đã đặt được nửa bước chân vào Thanh Hoa.

Nhiều chuyện ư? Ngụy Bình Câu có thân hình em gái nhưng trong lòng lại là bà mẹ già, hận không thể xách lỗ tai anh trai mình, để cho hắn tới học cùng Tề Mộ thêm một chút — dù sao với đầu óc này của anh trai thì cũng không thể học Doãn Tu Trúc hay Phương Tuấn Kỳ được.

Tính cách của Ngụy Bình Câu vô cùng mạnh mẽ, chẳng hề có bộ dạng nhu nhược đáng yêu của một em gái. Cô rất nghiêm túc, đáng đáp thiếu nữ sắp mọc chân chạy trốn luôn rồi.

Tề Mộ quả thật là chú ý đến cô, vừa gặp nhau đã hỏi thăm thành tích thi của tháng này.

Ngụy Bình Câu trả lời từng cái một, trong lòng Tề Mộ thầm tính toán một chút, chỉ cần không phải điểm tối đa thì cậu sẽ cười híp mắt mà an ủi cô: “Giỏi quá, Tiểu Câu pro ghê ha!” Còn muốn vượt qua kỷ lục của Doãn Tu Trúc sao? Em gái à, em còn non và xanh lắm!

Ngụy Bình Câu đáp: “Lần sau em nhất định sẽ được điểm tối đa.”

Tề Mộ nhiệt tình nói: “Đừng tự tạo áp lực quá lớn cho bản thân, hiện tại đã là tốt lắm rồi.”

Ngụy nữ vương có yêu cầu rất cao đối với bản thân mình: “Không nên, cũng không thể sai được.”

Tề Mộ đầy vẻ ân cần nhìn cô nhưng trong lòng lại nghĩ — Thật xin lỗi, Trúc tử nhà anh đây không như thế, hắn chỉ làm sai nếu hắn muốn thôi còn không thể có chuyện nhầm lẫn được.

Đang trò chuyện, cậu hỏi Ngụy Bình Câu: “Em muốn học đại học nào?”

Ngụy Bình Câu đáp: “Thanh Hoa ạ.”

Tề Mộ vui vẻ: “Được, anh của em chắc là không theo được rồi nên anh sẽ thay mặt cậu ấy chăm sóc em!” Chờ đến khi nhập học xong, cậu nhất định động viên Doãn Tu Trúc đoạt lấy tất cả giải thưởng hạng nhất để cho Ngụy Bình Câu kia tức chơi!

Ngụy Bình Câu cũng không biết tâm tư của Tề Mộ nhưng Ngụy Bình Hi lại hiểu rõ, hắn nhìn đáng vẻ Tề Mộ, thầm nói: *Ừ cứ chém gió đi, không sợ bạn trai cậu uống cả vại giấm chua sao!*

Trái lại, Ngụy Bình Hi chẳng hề lo lắng gì đến em gái mình. Nói trắng ra thì hắn sống trên đời này gần 18 năm, hoàn toàn không nghĩ tới em gái hắn sẽ cảm thấy hứng thú với loài người.

Nửa năm sau, ngoại trừ Hứa Tiểu Minh và Doãn Tu Trúc, những người khác đều học đến sứt đầu mẻ trán.

Điểm lớp văn hóa của Học viện mỹ thuật Thanh Hoa rất cao, với trình độ của Tề Mộ thì rất chênh vênh nên cũng không trách cậu lại hóa thân thành Biện Mệnh Tam Lang (*), học cả ngày lẫn đêm.

*(*Biện Mệnh Tam Lang tức Thạch Tú là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Ông là một trong 36 Thiên Cương Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc)*

Doãn Tu Trúc nhìn mà cực kì đau lòng, khuyên cậu: “Trường kia điểm cao lắm, nếu không được thì...”

Tề Mộ lắc đầu nói: “Tớ nhất định phải tới Thanh Hoa!”

Doãn Tu Trúc cũng không nỡ nhiều lời, chỉ có thể thức đêm ôn tập với cậu.

Cách địa ngục còn 100 ngày, chịu qua là lại nghênh đón kì thi đại học.

Từ trước đến giờ Tề đại ca đối với việc thi cử đều là sao cũng được, nhưng hôm nay lại căng thẳng đến mức đi cùng tay cùng chân. Cậu thật sự muốn vào Thanh Hoa, vội vàng muốn học cùng một trường đại học với Doãn Tu Trúc.

Cậu không định rời khỏi Doãn Tu Trúc, cũng chẳng nỡ kéo chân sâu của hắn. Để có thể làm được như vậy thì tốt hơn hết là phải dốc hết sức thi cho thật tốt!

Chỉ là lần cuối cùng chạm vào đề thi, điểm số của Tề Mộ cũng không lạc quan cho lắm.

Tâm trạng vẫn là một thứ quan trọng đối với việc thi cử, trình độ đã có đủ, nhưng nếu quá hồi hộp thì sẽ dẫn đến phát huy không tốt, thành tích sẽ giảm xuống rất nhiều.

Sáng sớm Doãn Tu Trúc đã gửi tin nhắn cho cậu: “Đừng khẩn trương, cậu đã làm rất tốt rồi.”

Lòng bàn tay Tề Mộ thấm đẫm mồ hôi, lúc lâu sau mới trả lời hắn: “Cùng nhau cố lên nha.”

Doãn Tu Trúc rất lo cho cậu: “Chỉ làm những câu có thể chắc chắn lấy điểm thì không thành vấn đề.”

“Ừm...” Tim Tề Mộ đập thình thịch, hỏi hắn: “Cậu đi chưa?”

Doãn Tu Trúc nói: “Chưa.”

Tề Mộ thở một hơi: “Tụi mình đi với nhau nhé, để tớ bảo tài xế...”

Cậu còn chưa dứt lời, Doãn Tu Trúc đã bảo: “Ổ nhà chờ tớ, tớ đến đón cậu.”

Trong lòng Tề Mộ vô cùng hoảng loạn, đáp: “Được.”

Không lâu sau Doãn Tu Trúc đã tới, Tề Mộ tạm biệt cha mẹ, leo lên xe thì tay chân lạnh lẽo.

“Không dám để ba tớ chờ đi.” Tề Mộ lên tiếng “Ông chỉ làm tớ thêm nhụt chí thôi.”

Doãn Tu Trúc thấy khớp xương tay của cậu trắng bệnh, vô cùng đau lòng mà nắm chặt tay cậu: “Đừng căng thẳng như thế, tội mình không nhất thiết phải vào...”

“Nhất định phải đi!” Tề Mộ hít một hơi thật sâu, kiên định nói “Tớ chắc chắn sẽ thi được!”

Doãn Tu Trúc cũng căng thẳng không kém, đây là lần đầu tiên từ trước đến nay hắn nảy sinh cảm giác sợ hãi đối với phòng thi. Nguyên nhân không phải do chính mình, mà là vì Tề Mộ.

Chẳng sao cả. Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, âm thầm nghĩ: Bọn họ nhất định sẽ có thể gặp nhau tại cùng một trường đại học, trải qua 4 năm tốt đẹp.

Cũng không cách nào cân nhắc thời gian sử dụng trong ba ngày thi đại học này.

Quá nhanh, lại thật giống như quá chậm.

Bọn họ dùng rất nhiều thời giờ và tinh lực để suy đoán đề thi sẽ như thế nào. Chờ đến lúc tiến vào trong nhìn thấy bài thi, thật giống như đã đem ba năm cấp III nén lại, đặt trên tờ giấy nhỏ bé ấy.

Đầy gánh nặng nhưng lại cũng vô cùng thoải mái.

Đây chính là cánh cửa chắn trước mặt bọn họ. Mà đến tận cùng sẽ mở ra tương lai thế nào, tất cả đều nằm trong chiếc chìa khóa ở trong tay mỗi người.

Tề Mộ nỗ lực bình phục nhịp tim, nghiêm túc làm bài.

Từ năm bốn tuổi đến năm mười tám tuổi, từ mẫu giáo đến cấp ba... Lần này cậu muốn dùng chính năng lực của bản thân, đổ vào cùng một trường đại học với Doãn Tu Trúc.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Tề Mộ ở nhà ngủ một giấc không biết trời đất gì, hận không thể đem cả một năm thiếu ngủ bù lại hết thấy!

Mãi đến tận khi Hứa Tiểu Minh tìm tới cửa: “Anh Mộ! Đi quẩy một trận đi!”

Tề Mộ u mê: “Hả?”

Hứa Tiểu Minh cực kì hưng phấn: “Thi đại học xong rồi, điểm còn chưa công bố. Hiện tại không chơi thì đợi đến lúc nào nữa!”

53. Chương 53

Thần sắc Tề Mộ vô cùng mệt mỏi.

Trong lòng Hứa Tiểu Minh lộp bộp một tiếng: “Sao lại phờ phạc thế này?”

Tề Mộ day day mi tâm nói: “Tớ cảm thấy tớ thi tệ lắm.”

Hứa Tiểu Minh nghe cậu nói như vậy cũng không thể nháo lên được nữa. Nó đã trơ mắt nhìn Tề Mộ cả năm nay, biết rõ Tề Mộ liều mạng đến thế nào, cố gắng bao nhiêu, vô cùng nỗ lực để thi đạt được kết quả tốt.

Vốn dĩ lớp chuyên ngành không hề dễ, sau khi về trường lại bắt đầu chiến đấu một mất một còn với lớp văn hóa. Hứa Tiểu Minh tự đặt bản thân vào trong trường hợp đó, biết rằng chính mình tuyệt đối không thể làm được như vậy cho nên nó lựa chọn con đường tắt là học đại học ở nước ngoài.

Trong lòng Hứa Tiểu Minh cũng cảm thấy khó chịu kì lạ: “Đã công bố thành tích đâu, đừng có ỉu xiu như vậy nữa.”

Tề Mộ nằm ngửa trên giường, nhìn trần nhà nói: “Nó quá sức so với tớ.”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Điểm bài chuyên ngành của cậu rất cao, cũng không phải là thiết kế, yêu cầu về lớp văn hóa của bên mỹ thuật đã thấp hơn rất nhiều rồi.”

Tề Mộ nhắm mắt lại: “Nhưng đối với tớ mà nói thì cũng cao vô cùng.”

Hứa Tiểu Minh không biết làm cách nào để an ủi cậu: “Có thể đấy...”

Tề Mộ thở dài.

Hứa Tiểu Minh cực kì đau lòng, không nhịn được mà nói: “Bắt buộc phải vào Thanh Hoa sao?”

Tề Mộ bị nó hỏi đến sững sờ.

Hứa Tiểu Minh trấn an cậu: “Doãn Tu Trúc không như trước kia nữa, cậu ấy có thể tự chăm sóc mình thật tốt, cậu hà tất phải gây áp lực lớn như vậy cho bản thân.”

Học viện mỹ thuật Thanh Hoa cũng được, nhưng nếu như Tề Mộ thật sự muốn theo đuổi trình độ mỹ thuật cao hơn thì vẫn còn rất nhiều lựa chọn, ví dụ như trường cũ của Kiều Cẩn—— Học viện mỹ thuật Paris.

Nhắc tới lại thấy có chút mĩa mai, xin vào trường quốc tế đối với gia đình bình thường mà nói là rất khó, nhưng đối với tình huống của bọn họ thì còn đơn giản hơn so với trường trong nước.

Tề Mộ hoàn toàn không cần thiết phải sút đầu mẻ trán với lớp văn hoá. Nếu thật sự yêu thích chuyện vẽ vời thì càng có con đường công danh rộng mở hơn để đi.

Tề Mộ thật lâu cũng chẳng nói thành lời. Cậu thích vẽ ư? Thích. Vậy tại sao lại cắn chặt Thanh Hoa không buông? Chính là bởi vì Doãn Tu Trúc.

Không vì Doãn Tu Trúc thì cậu cũng sẽ không có hai năm qua, cũng sẽ chẳng phát hiện được hóa ra mình là yêu màu vẽ đến như thế.

Nếu phải lựa chọn giữa màu sắc rực rỡ ấy với Doãn Tu Trúc, cậu sẽ không chút do dự mà lựa chọn về sau.

—— khi suy nghĩ này vọt vào trong đầu, cậu ngẩn người.

Tại sao lại muốn chọn Doãn Tu Trúc, tại sao lại tình nguyện từ bỏ sở thích của mình vì hắn.

Bởi vì trước khi cậu yêu thích hội họa...

Không, không! Tề Mộ hoảng rồi, không phải như thế. Cậu...

Tề Mộ bỗng dưng nhớ đến dấu chấm nhỏ. Đúng rồi, cậu thích dấu chấm nhỏ, luôn luôn chờ đợi cô gái ấy.

“Anh Mộ?” Hứa Tiểu Minh gọi cậu.

Tề Mộ hoàn hồn, thần sắc có chút khó coi.

Hứa Tiểu Minh cho là cậu vẫn còn đang lo lắng chuyện điểm chác, liền bảo: “Được rồi, đừng bàn lùi nữa, biết đâu cậu lại thi tốt thì sao!”

Tề Mộ chậm chạp gật đầu: “Ừm.”

Hứa Tiểu Minh thấy cậu không mấy hăng hái bèn nhân tiện nói: “Vậy cậu nghỉ ngơi một lát đi, ngày khác tụi mình tụ tập vậy.”

Nhưng Tề Mộ không muốn ở trong phòng một mình, cậu sợ bản thân lại suy nghĩ bậy bạ: “Đi đâu, chọn chỗ chưa? Lên đường thôi, không đợi đến lúc công bố điểm thì e rằng ngay cả cơm cũng chẳng thể nuốt nổi.”

Hứa Tiểu Minh an ủi cậu: “Không đâu, các cậu nhất định sẽ được toại nguyện!”

Tề Mộ rời giường thay quần áo, Hứa Tiểu Minh đang gọi điện thoại báo tin.

Ngẫm lại vẫn khó chịu một cách kì lạ, bất kể thành tích có ra sao, đám người bọn họ đều phải đường ai nấy đi. Hứa Tiểu Minh du học, Phương Tuấn Kỳ nhảy cóc qua đề án 985 (*), nhưng cụ thể đi đâu trong các trường thuộc Ivy League (**) thì vẫn chưa quyết định, Ngụy Bình Hi sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp đi bộ đội, Doãn Tu Trúc và cậu...

*(*Đề án 985: hay còn gọi là “Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới” một đề án được Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quốc Vụ Viện nước Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa đề ra vào ngày 4 tháng 5 năm 1998. Theo thông lệ gọi tên các sự kiện quan trọng của Trung Quốc, lấy số năm và tháng ghép lại thành 985. Vào đúng ngày này, nhân kỷ niệm 100 năm thành lập đại học Bắc Kinh, chủ tịch đương nhiệm của Trung Quốc là Giang Trạch Dân đã tuyên bố: “Nhằm mục đích thực hiện hiện đại hoá, đất nước chúng ta cần phải có những trường đại học nằm trong vị trí hàng đầu của thế giới”*

Các trường thuộc Đề án 985 đều là những trường đại học trọng điểm của Trung Quốc. Tính đến thời điểm hiện tại, Đề án 985 bao gồm 38 trường. Danh sách:

1. Đại học Thanh Hoa –

2. Đại học Bắc Kinh –

3. Đại học khoa học kỹ thuật Trung Quốc –

4. Đại học Phúc Đán –

5. *Đại học quốc dân Trung Quốc –*
6. *Đại học giao thông Thượng Hải –*
7. *Đại học Nam Kinh –*
8. *Đại học Đồng Tề –*
9. *Đại học Chiết Giang –*
10. *Đại học Nam Khai –*
11. *Đại học hàng không vũ trụ Bắc Kinh –*
12. *Đại học sư phạm Bắc Kinh –*
13. *Đại học Vũ Hán –*
14. *Đại học giao thông Tây An –*
15. *Đại học Thiên Tân –*
16. *Đại học khoa kỹ Hoa Trung –*
17. *Đại học bách khoa Bắc Kinh –*
18. *Đại học Nam Kinh –*
19. *Đại học Trung Sơn –*
20. *Đại học sư phạm Hoa đông –*
21. *Đại học công nghiệp Cáp Nhĩ Tân –*
22. *Đại học Hạ Môn –*

23. Đại học công nghiệp Tây Bắc –
24. Đại học Trung Nam –
25. Đại học bách khoa Đại Liên –
26. Đại học Tứ Xuyên –
27. Đại học khoa kỹ điện tử –
28. Đại học bách khoa Hoa Nam –
29. Đại học Cát Lâm –
30. Đại học Hồ Nam –
31. Đại học Trùng Khánh –
32. Đại học Sơn Đông –
33. Đại học nông nghiệp Trung Quốc –
34. Đại học hải dương Trung Quốc –
35. Đại học dân tộc trung ương –
36. Đại học Đông Bắc –
37. Đại học Lan Châu –
38. Đại học khoa kỹ nông lâm Tây Bắc –)

(**Ivy League: chỉ nhóm tám trường đại học và viện đại học thành viên với ý nghĩa về hệ thống, triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo của những trường và viện đại học lâu đời và hàng đầu của nước Mỹ. Toàn bộ tám trường và viện đại học thành viên của Ivy League đều nằm ở nhóm đầu của danh sách xếp hạng các trường và viện đại học do U.S. News & World Report thực hiện cũng như có nguồn tài chính đóng góp vào loại hàng đầu thế giới (cả tám cơ sở đều là tư thục). Bảy trong số tám trường và viện đại học được thành lập trong thời kỳ Hoa Kỳ còn là thuộc địa, ngoại lệ duy nhất là Viện Đại học Cornell được thành lập sau đó

vào năm 1865.

Danh sách các trường: Đại học Brown, Đại học Columbia, Đại học Cornell, Đại học Dartmouth, Đại học Harvard, Đại học Princeton, Đại học Pennsylvania, Đại học Yale)

Cùng nhau sớm chiều ở chung ba năm, qua mùa hè là từng người đều phải rời đi.

Con người ai cũng phải lớn lên, kể cả bạn thân cũng chẳng thể bên nhau cả đời, huống chi người không có nhưng tình nghĩa thì vẫn còn.

Những đạo lý này Tề Mộ đều hiểu, chỉ khi nào nhớ tới chuyện phải chia tay, trong lòng lại đau đến tê tâm phế liệt.

Vốn là mấy người ngồi ăn cùng nhau, Ngụy Bình Hi mở miệng: “Uống chút rượu đi.”

Hứa Tiểu Minh nói: “Được đó, dù sao cũng tốt nghiệp rồi, phải say một trận mới được!”

Trong lòng Tề Mộ cũng ghen đến phát hoảng, đáp: “Ok.”

Doãn Tu Trúc nhìn về phía cậu, Tề Mộ không muốn làm cho hắn lo lắng, cố kìm lại bất an, còn cười bảo: “Cậu cũng uống đi, không sao đâu.”

Doãn Tu Trúc cười với cậu: “Ừ.”

Hứa Tiểu Minh đi lấy rượu, nó là người thích thú nhất nhưng lại say nhanh nhất, chẳng được mấy chén đã bắt đầu gào khóc thảm thiết: “Không muốn tốt nghiệp, không muốn rời xa các cậu...Anh Mộ à, sau này cũng chỉ có lẽ giáng sinh là có thể gặp mặt thôi...”

Trái tim của Tề Mộ như chìm trong đồng khổ qua, vô cùng chua chát: “Được, cũng không phải sinh ly tử biệt gì mà.”

Hứa Tiểu Minh càng khóc lớn hơn: “Các cậu đều là mấy đứa tâm địa sắt đá! Chơi với nhau nhiều năm như vậy, giờ phải tách ra mà chẳng cảm thấy khổ sở gì sắt!”

Phương Tuấn Kỳ nghe không nổi nữa: “Câm miệng đi!”

Nó còn chưa dứt lời, Hứa Tiểu Minh đã bùng nổ: “Cái tên Phương Tuấn Kỳ khốn kiếp! Ông đây lúc nào cũng hết lòng hết dạ với cậu mà con mẹ nó cậu cả ngày không mĩa mai thì chính là mắng tở, ghét bỏ tở!”

Phương Tuấn Kỳ: “...”

Hứa Tiểu Minh uống rượu vào, lá gan trở nên lớn hơn: “Tớ biết cậu coi thường tớ, cảm thấy tớ là một kẻ vô tích sự, không tiền đồ! Yên tâm! Ông đây sẽ không làm cậu ngứa mắt nữa, muốn đi tha hương!”

Sắc mặt Phương Tuấn Kỳ hết sức khó coi, siết chặt chén rượu đến gân xanh nổi đầy tay.

Tề Mộ vẫn còn có chút lý trí, nói: “Cậu thôi đi Hứa Tiểu Minh, không biết uống thì uống ít thôi, say rồi phát điên cái gì chứ!”

Hứa Tiểu Minh nước mắt chảy ròng ròng, ai không biết còn tưởng nó bị bội tình bạc nghĩa: “Các cậu đều có tiền đồ, các cậu có thể chịu đựng nhưng tớ thì dểch làm được!”

Ngụy Bình Hi nói: “Học hành không giỏi là không tiền đồ? Cậu gấp cái gì, sau này phỏng chừng cậu lại sống tốt hơn bất kì ai đấy.”

Hứa Tiểu Minh rất thích nghe mấy lời như vậy, bám lấy Ngụy Bình Hi: “Lão Ngụy, cũng chỉ có cậu hiểu tớ. Nếu không cậu dẫn tớ đi bộ đội đi, cậu xem xem mai này tớ có thể...”

Ngụy Bình Hi nghiêng đầu nhìn nó: “Chỉ bằng thân thể bé xíu này của cậu sao? Đến quân đội rồi chắc là lại một khóc hai nháo ba thất cổ chứ gì.”

Hứa Tiểu Minh ủ rũ, phát tay lên tiếng: “Ông đây ra nước ngoài thăm dò tình hình quân địch, cũng coi như là giành lấy vinh quang cho đất nước!”

Ngụy Bình Hi cười đáp: “Vậy ngài đây phải cố gắng lên nha, gieo vạ thật tốt cho chủ nghĩa tư bản.”

Trong lúc hai người bọn họ nói qua nói lại, Phương Tuấn Kỳ đã nốc tận ba chén.

Tề Mộ cướp lấy bình rượu trong tay nó: “Uống nhiều như vậy làm gì hả?”

Phương Tuấn Kỳ không lên tiếng.

Tề Mộ nhìn nó, trong lòng bỗng nhiên trào lên cơn khó chịu không thể nói rõ cũng không miêu tả được, cậu buông lỏng tay nói: “Tụi mình uống chung, uống một mình thật vô nghĩa!” Nói rồi lại cạn một chén với Phương Tuấn Kỳ.

Doãn Tu Trúc nhận ra Tề Mộ có chút không thoải mái, hẩn nhìn sang.

Tề Mộ hơi không chịu nổi tầm mắt của hắn, cậu rót cho Doãn Tu Trúc một chén, bảo: “Uống đi! Hôm phải chúng ta phải so thử, xem ai là người có tử lượng cao nhất!”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Chắc chắn là anh Mộ rồi, chú Đại Sơn ngàn chén không say, cậu cũng sẽ không hề thua kém chút nào.”

Kỳ thực tử lượng Tề Mộ cũng same same, không quá tệ, nhưng để so với Đại Sơn thì vẫn còn thua xa.

Hứa Tiểu Minh chưa từng uống rượu bao giờ cho nên không dám lấy rượu vang đỏ, nhưng lại xấu hổ do đó dứt khoát chọn một chai bia thủ công (*) thật MAN.

(Bia thủ công hay Craft beer, được định nghĩa là loại bia được ủ hay sản xuất tại những xưởng ủ bia có sản lượng nhỏ hay tại chính trong ngôi nhà của bạn, thường là những xưởng sản xuất hoạt động độc lập, và áp dụng quy trình ủ bia truyền thống, kết hợp với những nguyên liệu đa dạng để tạo hương vị riêng biệt.)*

Nó coi loại bia thông thường thành rượu mà uống, nhưng thật ra nồng độ của rượu này so với rượu vang đỏ cũng không khác gì cho lắm, cứ rót vô pháp vô thiên như thế, cuối cùng cả đám lại say khướt.

Ngụy Bình Hi cũng bắt đầu vuốt râu xướng kịch, Hứa Tiểu Minh tưởng chai rượu là quả bowling, cứ nhất định phải ném được điểm tối đa.

Tề Mộ cười ha ha, nói: “Lão Phương, đó là trái bowling, không phải rượu đâu!”

Phương Tuấn Kỳ đang nhặt chai rượu bạn gà con nào đó đánh đổ: “...”

Doãn Tu Trúc cười, lên tiếng: “Cậu say rồi Tề Mộ.”

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn hắn: “Cậu nói cái gì?”

Doãn Tu Trúc cũng hơi say, hắn thấy đáng vẽ kia của Tề Mộ trông càng đẹp mắt hơn thường ngày: “Tớ bảo...”

“Hả?” Tề Mộ sáp lại gần hắn.

Doãn Tu Trúc miệng khô lưỡi khô.

Phương Tuấn Kỳ nói: “Thôi, đều say thành cái dạng gì rồi, mau về nhà đi.”

Cũng chỉ còn lại Phương Tuấn Kỳ và Doãn Tu Trúc là vẫn tỉnh, nhưng đáng tiếc hiện tại Doãn Tu Trúc có

phần hơi mơ hồ, bị Tề Mộ làm cho choáng váng.

Phương Tuấn Kỳ cầm lấy điện thoại của Ngụy Bình Hi và Hứa Tiểu Minh, gọi cho tài xế của bọn họ.

Doãn Tu Trúc cũng thanh tỉnh hơn đôi chút: “Tớ đưa Tề Mộ về nhà.”

Tề Mộ vừa nghe đến việc phải đi về bên làm ầm ĩ lên: “Không về nhà! Tớ không muốn trở về nhà đâu!”

Hứa Tiểu Minh hát: “Không về nhà là không về nhà, đêm nay chúng ta không về nhà ~ “

Ngụy Bình Hi lắc đầu như trống bỏi: “Hôm nay Tiểu Câu ở nhà, tớ chắc là sẽ bị nó mắng té tát mất.”

Phương Tuấn Kỳ thật muốn đập cho mỗi người một gậy ngất xỉu luôn.

Bình thường Hứa Tiểu Minh chẳng có can đảm, uống rượu vào lá gan lớn ra: “Lão Ngụy à, ba mẹ cậu nghĩ gì mà lại đặt cho nữ thần của tớ cái tên như thế vậy? Tiểu Cự? Người khổng lồ nữ à!”

Ngụy Bình Hi nói: “Lẽ nào nó không phải người khổng lồ nữ sao?”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Tề Mộ: “Đừng nói như vậy, dù sao người ta cũng là con gái mà.”

Ngụy Bình Hi: “Con gái? Gọi là người phụ nữ mạnh mẽ còn như bị sỉ nhục ấy!”

Hứa Tiểu Minh thổn thức: “Ba mẹ cậu thật kì lạ, một cô gái tốt như vậy lại có cái tên quá mức khó hiểu, còn bị bảo là người khổng lồ nữ nữa chứ!”

Tề Mộ say đến choáng váng đầu óc nhưng vẫn còn nhớ phải giảng hòa: “Tớ cảm thấy em ấy rất đáng yêu, có ai quy định con gái nhất định phải dịu dàng, ngoan ngoãn đâu? Nghiêm túc một chút cũng rất có sức hút.”

Ngụy Bình Hi phát tay một cái: “Đừng nhắc đến phụ nữ nhà tớ nữa, chân tớ run!”

Lúc này tài xế của mỗi đứa đã đến, thật vất vả mới vác được thiếu gia nhà mình đi.

Phương Tuấn Kỳ hỏi Doãn Tu Trúc: “Cậu không sao chứ?”

Doãn Tu Trúc trông vẫn rất bình tĩnh: “Không sao.”

Phương Tuấn Kỳ nói: “VẬY TỀ MỘ GIAO CHO CẬU.”

Doãn Tu Trúc gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: *TỀ MỘ ĐƯƠNG NHIÊN LÀ CỦA TỚ.*

Đủ để thấy rõ Doãn thiếu gia đã say khướt rồi.

Bất quá dù có say nhưng cũng giữ được lý trí, về nhà vẫn được. Doãn Tu Trúc nắm tay TỀ MỘ, hai người cùng nhau lên xe.

Tài xế hỏi: “ĐƯA TỀ THIẾU GIA VỀ TRƯỚC HAY SAO Ạ?”

TỀ MỘ lập tức nói: “TỚ KHÔNG VỀ NHÀ! ĐẠI SƠN BẮT CỐC ĐẠI KIỀU RỒI NÊN TỚ CHẴNG CẦN VỀ NỮA ĐÂU!”

Doãn Tu Trúc cười cực kì dung túng: “ĐƯỢC RỒI, TỚI CHỖ TỚ NGỦ VẬY.”

TỀ MỘ gật đầu qua loa: “KHÔNG PHẢI VỀ NHÀ LÀ OK.”

Doãn Tu Trúc nói với tài xế: “ĐI THĂNG VỀ NHÀ.”

Lúc trở lại nhà họ Doãn thì TỀ MỘ đã ngủ, tài xế hỏi: “TÔI TỚI GIÚP.”

Doãn Tu Trúc lắc đầu: “KHÔNG CẦN.” Nói rồi hấn đỡ TỀ MỘ dậy, chậm chậm đi vào trong phòng.

TỀ MỘ ngủ mơ màng, ngoài miệng vẫn đang nói: “KHÔNG VỀ NHÀ...”

Doãn Tu Trúc buồn cười đáp: “Ừ, KHÔNG VỀ.”

TỀ MỘ không lên tiếng, đi được hai bước lại bắt đầu rên rỉ: “NÓNG QUÁ.”

Trời tháng 6 nên buổi tối vẫn rất nóng, TỀ MỘ lại uống nhiều rượu như vậy, thân thể toả nhiệt cũng là chuyện bình thường.

Doãn Tu Trúc nói: “VÀO NHÀ THÔI, BÊN TRONG CÓ ĐIỀU HÒA.”

TỀ MỘ gật đầu, cũng chẳng biết có nghe hiểu hay không.

Doãn Tu Trúc đặt cậu nằm trên ghế sofa, đứng lên bảo: “Tổ đi cho rót cho cậu cốc nước.” Đáng tiếc trong nhà không có thuốc giải rượu nhưng cũng không sao, đã trẻ thế này, ngủ một giấc là được.

Tề Mộ ngủ thẳng cẳng trên ghế, cả người vừa nóng vừa khát, đầu óc rối như tơ vò.

Doãn Tu Trúc đem nước tới thì Tề Mộ đã ngủ mất.

Mái tóc cậu hơi loạn, hai gò má ửng hồng. Bởi vì uống quá nhiều rượu mà đôi môi đặc biệt tươi đẹp tựa như trái đào chín.

Doãn Tu Trúc nhìn đến trong lòng nóng bừng.

Có lẽ là khát nên Tề Mộ bèn liếm môi, vệt nước dính lên trên khiến đại não Doãn Tu Trúc kêu ong ong. Hắn như bị ma ám mà cúi người xuống, hôn bờ môi ngày nhớ đêm mong ấy.

Không sao... Tim của Doãn Tu Trúc đập rất nhanh, vô cùng sợ hãi nhưng lại đang không ngừng tự an ủi bản thân — *Tề Mộ say rồi, cậu ấy không thể biết được.*

Chỉ là lén lút hôn một cái, sau này e rằng cũng sẽ không có cơ hội như vậy nữa.

Trong khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau lại như bị điện giật, có sự rung động xuất phát từ sâu thẳm trong linh hồn hắn.

Đây là Tề Mộ, hắn yêu Tề Mộ.

Doãn Tu Trúc có phần tham lam: *có lẽ mình có thể hôn thêm một cái, chỉ một cái thôi...*

Suy nghĩ này vừa mới hiện ra, hắn lại rơi vào trong một đôi mắt đen láy. Đột nhiên, hết thấy ngọt ngào và lưu luyến được thay thế bằng sự lạnh lẽo thấu xương. Doãn Tu Trúc đứng bật dậy, nhìn Tề Mộ đã tỉnh lại mà không biết phải làm sao.

“Tổ...” Sắc mặt Doãn Tu Trúc trắng bệch, nóng lòng giải thích. Nhưng vô số lời sắp sửa nói ra lại không hề có trọng lượng — *Dù có lấy cớ thế nào thì cũng chẳng thể che giấu được việc hắn đã hôn cậu.*

Quá hồ đồ rồi. Hắn rõ ràng đã quyết định, rõ ràng đã...

Khi trong đầu Doãn Tu Trúc đều là một mảnh hỗn loạn, Tề Mộ bèn đứng dậy, cắn vào môi của hắn.

Đồng tử Doãn Tu Trúc bất chợt co rụt lại, suy nghĩ rối như tơ kia trở nên trống rỗng.

Tề Mộ vòng tay qua cổ hắn, đầu lưỡi khê cử động như thử thăm dò muốn tách đôi môi hắn ra. Bùm một tiếng, chờ đến lúc Doãn Tu Trúc hoàn hồn lại, hắn đã ghì chặt gáy Tề Mộ, dùng sức hôn trả cậu.

Đây là một nụ hôn không có chút kết cấu nào, chẳng có kinh nghiệm lại càng miễn bàn đến kỹ thuật. Bọn họ chỉ liên tục đòi hỏi đối phương, giữ lấy, bày tỏ thứ tình cảm vẫn luôn giấu kín.

Mãi đến khi Tề Mộ thở không nổi mà khê đẩy hắn, Doãn Tu Trúc mới vội vàng buông cậu ra.

Hai người một trên một dưới, nhìn đối phương không chớp mắt.

Doãn Tu Trúc chưa bao giờ căng thẳng đến như vậy, trái tim hắn sắp nhảy từ trong lồng ngực ra ngoài rồi. Sự vui sướng to lớn giấu đi sợ hãi và bất an, dường như làm cho hắn mất đi năng lực suy nghĩ.

“Tề Mộ...” Hắn khàn giọng gọi tên cậu, mang đầy vẻ mong đợi.

Tề Mộ cũng đang vô cùng nghiêm túc nhìn hắn: “Ừ.”

Môi Doãn Tu Trúc khê run, rõ ràng đang nhìn xuống cậu nhưng thật giống như đảo ngược, bởi vì trái tim của hắn đang nằm trong tay Tề Mộ, cậu có thể dễ như ăn cháo mà bóp nát nó.

“Tở thích cậu” Coi như kiếp này, Doãn Tu Trúc cũng không có tư cách nói ra câu ấy.

Tề Mộ không chớp mắt nhìn hắn, tựa hồ có phần chưa kịp phản ứng.

Doãn Tu Trúc chẳng muốn dừng lại. Nếu như đây là giấc mộng thì hắn nguyện ý mãi mãi không tỉnh lại: “Tề Mộ, tớ yêu cậu.”

—— *Tề Mộ, tớ thích cậu.*

—— *Tề Mộ, anh yêu em.*

Hai câu này hòa cùng với rượu, trải qua thời gian rất lâu mới tiến vào trong đầu của Tề Mộ.

Cậu nhìn người trước mặt, nhìn gò má trắng nõn của hắn, nhìn ngũ quan tuần tú của hắn, nhìn đôi mắt tình sâu như biển của hắn, cảm thấy giấc mộng này chân thực quá mức.

Nhưng không nở tỉnh lại.

Tề Mộ đứng dậy, đề Doãn Tu Trúc xuống ghế sofa.

Cậu có chút choáng váng, đầu óc thoảng một cái đã ngày càng trở nên mơ hồ hơn. Vì thế cậu cảm thấy người trước mặt vô cùng đẹp mắt.

Cậu quỳ trên ghế sofa, ngón tay lướt từ vầng trán trơn bóng xuống dưới, vuốt ve hàng lông mày thon dài, khóe mắt hơi rũ xuống, sống mũi cao, còn có cặp môi mỏng.

Thật đẹp, Tề Mộ thấp giọng nói: “Tớ cũng thích cậu...”

Doãn Tu Trúc mở to mắt, biểu tình trên mặt đã không có cách nào dùng mừng như điên để hình dung. Hắn không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Tề Mộ, chỉ sợ nếu hắn vừa nhắm mắt, Tề Mộ sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Ngón tay Tề Mộ dừng trên môi hắn, nở nụ cười. *Đây không phải là Doãn Tu Trúc...* Tề Mộ nhắc nhở chính mình như vậy... Đây là giấc mộng của cậu, là cậu đang có ảo tưởng đối với một cô gái không hề quen biết.

Nếu như là trước đây, cậu chắc chắn sẽ tỉnh lại ngay lập tức, nhưng lúc này cậu không muốn như vậy. Cậu biết mình không thể thi đậu Học viện mỹ thuật Thanh Hoa, cậu biết mình sắp phải rời khỏi hắn, nếu thế thì sao không hưởng thụ giấc mơ này một chút?

Đây là dấu chấm nhỏ, đúng, là dấu chấm nhỏ, không phải Doãn Tu Trúc. Tề Mộ không ngừng tự nói với bản thân, dần dần cũng trở nên tin tưởng hơn.

Cậu chưa thỏa mãn mà dùng ngón tay miêu tả dáng vẻ của hắn, cúi đầu hôn lên trán, lông mày và đôi mắt của hắn, cuối cùng dừng trên môi.

“Tớ rất thích bộ dạng của cậu...” Tề Mộ khẽ thở dài “Dấu chấm...” Cậu chợt dừng lại, nhận ra có gì đó không đúng, dấu chấm nhỏ chẳng phải là tên người, không nên gọi như vậy.

Nhưng cũng không sao, là mơ mà. Tề Mộ bèn mở miệng: “Chúng ta hẹn hò đi, dấu...”

Doãn Tu Trúc nghe được.

Tiểu Câu.

Tề Mộ tưởng hắn là Ngụy Bình Câu (*)?

(*Dấu chấm nhỏ cũng đọc là Tiểu Câu)

Doãn Tu Trúc như rơi vào hầm băng. Tề Mộ thích Ngụy Bình Câu, cậu nghĩ người cậu vừa hôn chính là cô ấy, cậu nghĩ rằng ngón tay cậu đang miêu tả ngũ quan cô, đôi môi cậu đang hôn chính là...

Sau sự vui sướng to lớn là tràn ngập tuyệt vọng.

Linh hồn Doãn Tu Trúc phẳng phất như bị dày xéo mạnh mẽ, hắc mị nhìn xung quanh, cái gì cũng đều không nghe được, cái gì cũng đều không nhìn thấy được, cái gì cũng đều không suy nghĩ được.

Chỉ có đầm lầy đen kịt, dây leo lạnh lẽo, gương nanh múa vuốt nhào đến tấn công hắn.

Tề Mộ không thể thích hắn. Tề Mộ thích con gái. Hiện tại cô gái ấy còn có tên.

Tề Mộ không thuộc về hắn.

Tề Mộ khắc sâu trong xương tủy của hắn, muốn rời khỏi hắn.

Trời long đất lở, Doãn Tu Trúc cảm thấy so với cái chết thì điều này còn đáng sợ, tuyệt vọng hơn.

Mà lúc này Tề Mộ lại hôn hắn, dùng biểu cảm đầy ngọt ngào, vui vẻ mà hôn hắn.

Cậu không hôn hắn, mà đang hôn cái người trong tưởng tượng kia.

Doãn Tu Trúc chưa từng nghĩ tới, thì ra một nụ hôn lại có thể đau khổ đến như vậy.

Hắc ám trong lòng bởi vì Tề Mộ hôn hắn mà điên cuồng lan tràn, cuối cùng cũng hòa làm một với vũng bùn, Doãn Tu Trúc giữ chặt eo Tề Mộ, đem cậu đặt ở dưới thân.

Tề Mộ còn cười với hắn, trong đôi mắt đều là mê luyện rõ ràng.

Khuôn mặt Doãn Tu Trúc không có cảm xúc, thô bạo cởi quần áo của cậu, nồng cháy hôn lên thân thể cậu.

Của hắn... chính là của hắn...

Người này chỉ có thể là của hắn!

Doãn Tu Trúc mút xương quai xanh của cậu, điên cuồng lưu lại dấu ấn màu đỏ, tựa như có thể chứng minh người ấy thuộc về hắn, ai cũng không thể cướp đi được.

Tề Mộ giơ tay, dường như muốn đẩy hắn ra.

Động tác cự tuyệt này cơ hồ đã kích thích Doãn Tu Trúc, hắn tóm chặt lấy cổ tay cậu, cúi người ngậm lấy điểm hồng nhạt trước ngực cậu.

Tề Mộ kêu rên, cánh tay trong nháy mắt đã mất hết sức lực, cả người đều mềm nhũn đến không ra hình thù gì. Doãn Tu Trúc hôn thẳng xuống phía dưới, vừa thô bạo vừa đầy nóng vội, khi hắn ngậm lấy tính khí của Tề Mộ, Tề Mộ nghẹn ngào nói: “Không... Không muốn...”

Không muốn cái gì.

Không muốn hắn à.

Nhưng tôi muốn em, muốn đến phát điên rồi.

Doãn Tu Trúc kích thích nơi mẫn cảm trên cơ thể cậu, dễ dàng làm cậu bắn ra.

Thật ra hắn nên dừng lại, không tiếp tục nữa.

Nhưng vừa nghĩ tới Tề Mộ vì người khác mà ý loạn tình mê, vì người khác mà động tình như vậy...

Từ nay về sau, hắn sẽ không thể tới gần Tề Mộ nữa, cũng đánh mất khả năng có được cậu, thậm chí ngay cả cơ hội gặp mặt cậu cũng chẳng có.

Doãn Tu Trúc cúi đầu hôn cậu, thô bạo chiếm lấy cậu.

Làm tiền hí không đủ, tinh dịch dùng để bôi trơn cũng còn thiếu rất nhiều, mặc dù có rượu gây mê, nhưng đầu đá bữa bãi như vậy đối với người nào đó cũng là sự thống khổ to lớn.

Doãn Tu Trúc không muốn hưởng thụ. Chuyện cả đời chỉ có một lần mà hắn lại dùng để dập lửa.

=====

Hai cháu đã chậm nhiệt thì chớ còn dư này QAQ!

54. Chương 54

Sau khi Tề Mộ tỉnh lại, nửa cái mạng cũng sắp không còn.

Đầu cậu đau như búa bổ, thân thể cũng giống như bị người ta nện cho một trận, ngay cả đầu ngón tay cũng đều không thể động đậy.

“Sau này...” Cậu muốn nói rằng sau này mình sẽ không uống rượu nhưng cổ họng khàn đến độ chẳng thể thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

Đau chết mất... Cậu sợ nhất là đau đớn...

Tề Mộ mở mắt ra, thấy được trần nhà màu vàng nhạt. Đột nhiên, tất cả mọi thứ đều xông tới chậm nửa nhịp, trần ngập toàn bộ đại não cậu.

Tối hôm qua... Tề Mộ ngồi bật dậy, quên đi cơn đau trên thân thể, ngơ ngẩn cả người, hoàn toàn bị cuồng phong bão táp ập đến làm cho choáng váng.

Cậu uống say, sống chết không chịu về nhà, Doãn Tu Trúc bèn đưa cậu tới Doãn gia.

Sau đó... Cậu hôn Doãn Tu Trúc.

Cậu cho là mình đang nằm mơ, cậu cho rằng đó không phải là Doãn Tu Trúc, cậu tưởng người kia là dấu chấm nhỏ.

Không, đây là Doãn Tu Trúc, một Doãn Tu Trúc bị hành động của cậu dọa sợ đến ngẩn người.

Về sau xảy ra chuyện thế nào? Cậu làm cái gì rồi?

Tề Mộ không nhớ nổi, cậu chỉ nhớ bản thân đẩy ngã Doãn Tu Trúc lên ghế sofa, hôn từ trán xuống đến môi hắn, như kẻ xấu xa khiến người khác buồn nôn.

Sau đó thì sao?

Tề Mộ mơ hồ nhớ lại một chút, lúc cơn đau truyền đến do nơi tư mật nhất bị xé rách, cậu thấy được khuôn mặt vô cảm của Doãn Tu Trúc.

Một Doãn Tu Trúc đầy giận dữ mà cậu chưa từng gặp bao giờ.

Tiêu rồi. Hoàn toàn tiêu rồi.

Doãn Tu Trúc nhất định sẽ hận cậu đến chết, cho nên mới...

Trong lòng Tề Mộ rồi tỉnh rồi mù, nỗi đau ở lồng ngực thậm chí đã lấn át cảm giác khó chịu của thân thể. Cậu càng nghĩ càng thấy bất an, càng nghĩ càng hối hận, càng nghĩ càng căm ghét bản thân mình.

Làm sao bây giờ? Tề Mộ hốt hoảng rời giường, sau khi mặc quần áo tử tế thì đi ra cửa.

Bên ngoài không có một bóng người, hóa ra biệt thự vừa quen biết vừa xa lạ này lại vắng vẻ như vậy. Thời điểm chỉ có một người ở đây thì nó quả thực lớn đến đáng sợ.

Tề Mộ không biết mình trở về nhà bằng cách nào. Cậu co rút ở trên giường, ôm chần thật chặt, kí ức trong đầu đứt quãng, tất cả đều phân không rõ thật giả.

Cậu hôn Doãn Tu Trúc. Khuôn mặt Doãn Tu Trúc trở nên vô cùng khiếp sợ. Hắn còn không để cậu đi mà đặt cậu trên ghế sofa.

Doãn Tu Trúc hình như đang nói cái gì đó, thế nhưng cậu lại nhớ không nổi. Bản thân cậu đã nói gì chính cậu cũng chẳng nhớ rõ.

Sau đó sắc mặt Doãn Tu Trúc trắng bệch, bên trong con ngươi đen bắn ra hận ý lạnh thấu xương.

Xong... Xong rồi...

Tề Mộ nghĩ đến tất cả những chuyện xấu nhất có thể xảy ra. Tìm không thấy bất kỳ câu trả lời thiện ý nào cả.

Bọn họ đã làm tình, Doãn Tu Trúc như thể muốn giết cậu, khiến cậu...

Tại sao? Đầu Tề Mộ rất đau, nguyên nhân duy nhất cậu biết đó chính là —— Doãn Tu Trúc trả thù cậu, khiến kẻ mưu toan gây rối là cậu đây phải trả giá.

Tề Mộ mở to mắt, im lặng khóc...

Doãn Tu Trúc nhất định là rất hận cậu. Doãn Tu Trúc chắc chắn sẽ cực kì căm ghét cậu.

Hơn mười năm tình bạn của họ đã bị cậu tự tay chôn vùi.

Sao lại như vậy? Sao cậu lại hồ đồ đến mức ấy.

Tề Mộ ở nhà ngơ ngẩn ngẩn cả ngày, buổi tối Kiều Cẩn trở về, kinh hãi đến biến sắc: “Làm sao thế?”

Đôi mắt Tề Mộ đỏ ngầu, bờ môi khô khốc, tinh thần như bị rút đến cạn kiệt, tiều tụy đến không ra hình thù gì.

Kiều Cẩn đi về phía trước, vừa đụng tới cậu, lông mày lại càng nhíu chặt hơn: “Bị sốt à?”

“Mẹ...” Tề Mộ khóc cả ngày, khóc đến tê dại cả đầu óc, lúc nhìn thấy Kiều Cẩn thì thấy khó chịu đến mức tim như nổ tung.

Cậu hối hận, thật sự rất hối hận.

Kiều Cẩn chưa từng bắt gặp cậu thế này bao giờ, dùng sức ôm lấy cậu, nói: “Làm sao vậy? Có chuyện gì thì nói với mẹ.”

“Con...” Tề Mộ đâu thể nói ra? Cậu lắc đầu một cái, nước mắt lên tiếng “Con...”

“Bởi vì việc thi cử sao?” Hai năm qua Kiều Cẩn vô cùng thương xót cậu, bà hiểu rõ con trai mình nhất, từ nhỏ đã không tìm không phổi, thích gì làm nấy. Ai mà ngờ được lên lớp 11 bỗng nhiên quyết định muốn thi Học viện mỹ thuật, bà rất vui vẻ, con trai có cùng suy nghĩ với mình, làm gì có bậc cha mẹ nào lại không cao hứng.

Nhưng niềm vui này khi chứng kiến Tề Mộ phải chịu nhiều cực khổ thì đã biến mất sạch. Kiều Cẩn không hi vọng lắm vào việc cá chép hóa rồng, bà chỉ mong con trai mình có thể sống vui vẻ thuận lợi cả đời, những thứ khác cũng không quan tâm cho lắm.

Mà nguyện vọng của Tề Mộ là thi vào Học viện mỹ thuật nên vì thế mới nỗ lực không ngừng, bà không thể làm cậu nhụt chí được. Chỉ có điều mục tiêu này quá cao, trong phương diện chuyên ngành thì không thành vấn đề, nhưng lớp văn hóa mới là chuyện nan giải nhất. Tề Mộ chẳng tài nào hợp với việc ôn thi, muốn đạt được điểm như vậy thì vẫn quá khó đối với cậu.

Tuy khó nhưng vẫn muốn làm, vì thế áp lực sẽ vô cùng lớn.

Kiều Cẩn cho là cậu quá stress.

Tề Mộ không thể giải thích, chỉ có thể dựa việc này để phát tiết hối hận trong lòng.

Kiều Cẩn vỗ về lưng cậu, lo lắng nói: “Thi không tốt cũng chẳng sao, mẹ có thể giúp con xin du học ở nước

ngoài, mặc dù không thể vào được Học viện mỹ thuật Thanh Hoa thì cũng còn có lựa chọn khác mà.”

Tề Mộ giật mình.

Kiều Cẩn cho là cậu đã thả lỏng, bèn khuyên cậu: “Hơn nữa vẫn chưa công bố điểm, biết đâu con lại thi đỗ thì sao.”

Ra nước ngoài? Phản ứng đầu tiên trong đầu Tề Mộ là chống cự kịch liệt, nhưng rất nhanh cậu đã nhận ra mình không còn lí do để phản kháng nữa.

Ở lại trong nước, vào được Thanh Hoa, rồi sao?

Doãn Tu Trúc còn muốn gặp lại cậu à? Bọn họ sẽ quay lại như trước đây ư?

Không thể nữa, tất cả đều bị cậu hủy hoại mất rồi, e rằng nếu cậu tới Học viện mỹ thuật Thanh Hoa thì Doãn Tu Trúc sẽ chọn những trường đại học khác.

Không... Doãn Tu Trúc muốn tới Thanh Hoa nhất.

Tề Mộ ngơ ngác nói: “Mẹ, con muốn xuất ngoại.”

Kiều Cẩn sững sờ, bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng: “Con có phải là cãi nhau với Doãn Tu Trúc không?”

Nghe đến tên Doãn Tu Trúc, trong lòng Tề Mộ như bị kim đâm đau nhói, cậu lắc đầu đáp: “Không ạ.” Là cậu sai rồi, là cậu đã tổn thương Doãn Tu Trúc.

Kiều Cẩn thấy có gì đó không đúng lắm, bà khuyên bảo cậu: “Con đừng kích động, bạn bè cãi nhau là chuyện rất bình thường, nếu muốn hòa giải thì đừng hành động theo cảm tính.” Có bao nhiêu người chơi thân với nhau cũng vì nhất thời giận hờn mà mỗi người đi một ngã.

Tề Mộ lắc đầu, lên tiếng: “Con hơi bị cảm một chút nên đi ngủ đây.”

Kiều Cẩn vội vàng bảo: “Uống thuốc trước đã.”

Tề Mộ trả lời: “Dạ.”

Sau khi uống thuốc, Tề Mộ liền đi ngủ một giấc, lúc tỉnh lại tinh thần đã tốt hơn trước rất nhiều, có chút chậm chạp. Những lời Kiêu Cẩn nói vẫn vang vọng trong đầu cậu, muốn hòa giải thì không được hành động theo cảm tính.

Tề Mộ siết chặt nắm đấm, làm lạnh thế nào đây? Nói cái gì bây giờ? Giải thích với hắn đây chỉ là giấc mộng, cậu lại tưởng nhầm hắn là một cô gái chưa từng gặp mặt sao?

Không... Dù có nói rõ như thế nào thì đều làm Doãn Tu Trúc cảm thấy nhục nhã gấp bội.

Huống chi nếu như Doãn Tu Trúc không hết sức thất vọng với cậu thì làm sao lại đối xử với cậu như vậy.

Rất đau, thật sự rất rất đau.

Đến ngày thứ ba, Tề Mộ vẫn bấm số điện thoại của Doãn Tu Trúc.

Ít nhất cậu nên xin lỗi hắn. Bất luận Doãn Tu Trúc có tha thứ hay không thì cậu cũng phải làm như thế.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, cuối cùng cũng không có người nhấc máy, Tề Mộ cầm điện thoại ngồi yên một lúc —— *Doãn Tu Trúc không muốn nhận điện thoại của cậu nữa sao?*

Vốn tưởng rằng bản thân có thể chịu đựng được, nhưng nỗi đau ray rứt lại âm ỉ cuộn trào.

Khi điểm thi đại học được công bố, dường như mỗi ngày Tề Mộ đều sẽ gọi cho Doãn Tu Trúc. Doãn Tu Trúc chưa từng bắt máy lần nào, đến cuối cùng, điện thoại di động trực tiếp vang lên thông báo: số máy quý khách vừa gọi hiện không thể liên lạc được.

Tề Mộ đặt điện thoại xuống, ý thức rõ ràng được một điều, hết thảy đều đã trở thành quá khứ.

Cậu nhớ tới thời điểm bản thân cậu tới lớp chuyên ngành đã vẽ ra một bức tranh sơn dầu.

Dưới ánh hoàng hôn, bên ngoài lồng chim to lớn là hai đứa trẻ đang nắm tay nhau.

Khi đó cậu cảm thấy chính mình đã dẫn Doãn Tu Trúc ra khỏi chiếc lồng sắt ấy, nhưng bây giờ lại tự tay đẩy hắn vào trong.

Lúc biết kết quả, Tề Mộ và Học viện mỹ thuật Thanh Hoa đã lướt qua nhau.

Kiều Cẩn rất hồi hộp, suy nghĩ một đồng lời an ủi cậu. Tề Mộ lại bình tĩnh một cách kì lạ, cậu nói: “Mẹ, con muốn xuất ngoại.”

Thời điểm sắp phải chia tay, Tề Mộ vẫn gọi cho Doãn Tu Trúc một lần cuối cùng nhưng vẫn không thể được.

Cậu gửi cho hắn rất nhiều tin nhắn đều như ném đá xuống biển. Cậu nói: “Xin lỗi.” *Tớ đã hủy hoại tất cả mất rồi.*

Tề Mộ không thể biết, Doãn Tu Trúc để quên điện thoại di động ở nhà, mà hắn lại đang ở nước ngoài, trước mặt chính là người mẹ vừa cắt cổ tay tự sát.

=====

Sẽ cố mần xong chính văn của bộ này trước khi đi làm vào đầu tháng sau OTZ

55. Chương 55

Bốn năm sau.

“Ding Ding” Tề Mộ tỉnh lại sau khi say rượu, đầu đau như búa bổ, cậu mê man lần mò tìm điện thoại, giọng nói khàn đến không ra hình thù gì: “Alo?”

Âm thanh của Kiều Cẩn vang lên: “Vẫn chưa tỉnh sao? Cũng mấy giờ rồi!”

Cổ họng Tề Mộ đau đốn, gọi bà: “Mẹ.”

Kiều Cẩn nói: “Lại say rượu? Con vừa mới trở về được mấy ngày mà không chịu nghỉ ngơi xú nào hả?”

Tề Mộ day day ấn đường, đáp: “Mấy năm rồi không quay lại nên chạy đi đâu được.”

Kiều Cẩn dừng lại, phun ra hai chữ: “Đáng đời.”

Tề Mộ cười cười, đốt điếu thuốc: “Buổi tối con cũng không về đâu, Phương Tuấn Kỳ trở lại rồi.”

Kiều Cẩn đáp: “Đúng là cùng một cái đức hạnh với ba con!”

Tề Mộ dỗ bà: “Ngày mai nhất định sẽ về mà.”

“Thích thì về, không thích thì thôi.” Kiều Cẩn đáp “Chẳng muốn thấy con chút nào hết.”

Tề Mộ nói: “Con là đang tạo cho mẹ và đồng chí Đại Sơn một cuộc sống của riêng hai người, mẹ ngàn vạn

lần phải ở bên cạnh ba đó, con bắt cóc mẹ lâu như vậy rồi ba sẽ nuốt chửng con mất.”

Lúc này giọng nói của Tề Đại Sơn vang lên: “Coan trai!”

Tề Mộ dở khóc dở cười: “Vâng.”

Tề Đại Sơn: “Đừng về nhé, ngày mai ba cùng mua cho cùng nhà mới, cũng đã đến lúc con phải xách vali rời đi rồi.”

Không chờ Tề Mộ lên tiếng, Kiều Cẩn đã cho Đại Sơn một phát tát, sáng giọng: “Em thấy anh mới là người sắp sửa phải xách vali rời đi ấy.”

Tề Mộ không quấy rầy hai người bọn họ nữa, cười híp mắt cúp điện thoại.

Mấy năm qua cậu vẫn ở bên Pháp, cha mẹ cũng định cư tại Paris. Kiều Cẩn không lạ gì nơi này, sống đã thành quen. Tề Đại Sơn lại không như thế, chẳng phải là vấn đề về lễ thói mà là việc ở công ty không thể bỏ qua, tổng bộ sao có thể chuyển đến Paris được.

Ba miệng ăn nhà bọn họ không thể tách rời, nên cậu liên lạc với bạn bè trong nước cũng rất ít.

Nếu là 4 năm trước, cậu không tài nào tưởng tượng được bản thân lại có thể ở nước ngoài lâu đến như vậy, ngay cả một lần cũng đều không quay về.

Không phải là chẳng muốn trở về, mà do không dám.

Thời niên thiếu làm ra chuyện hoang đường đến như vậy, mãi không thể xóa nhòa trong tim cậu.

Tề Mộ để chân trần bước xuống giường, đứng trước cửa sổ sát đất — bên ngoài là tòa nhà cao tầng xa lạ, dưới đường phố đông nghịt kia chắc là sẽ có người quen năm đó của cậu.

Tề Mộ nhú mào, nhả khói.

Bên cạnh gạt tàn thuốc lá được đặt một quyển tạp chí, trên mặt bìa là người đàn ông có ngoại hình đủ để khiến muôn vàn phái nữ phải gào thét chói tai.

—Người thừa kế trẻ tuổi của Doãn thị, sở hữu tướng mạo kinh người và trình độ học vấn khiến bất cứ ai cũng phải trợn mắt há mồm.

Rốt cuộc hẳn cũng không học ở Thanh Hoa, mà là tới đại học Yale ở nước Mỹ.

Doãn Tu Trúc về nước sớm hơn cậu nửa năm, hiện tại đã trở thành người có tiếng tăm vang dội, không những thế còn được xuất hiện trên tạp chí tài chính và kinh tế. Điều này cũng khó trách, mới có mấy năm trôi qua? Cậu còn đang chuẩn bị triển lãm tranh thì Doãn Tu Trúc đã cầm bằng tiến sĩ, đúng là không phải người mà.

Bất quá hắn vẫn luôn ưu tú như vậy. Nếu không bị cậu liên lụy thì hắn đã sớm vượt cấp rồi.

Tề Mộ nở nụ cười, lại hút thêm một điếu thuốc.

Không lâu sau, điện thoại di động của cậu vang lên lần nữa ——

Tề Mộ trực tiếp ấn loa ngoài, bên kia phát ra tiếng nói ồn ào, âm thanh của Hứa Tiểu Minh cũng hơi khàn: “Anh Mộ, tỉnh rồi à?”

Tề Mộ đáp: “Vừa mới.”

Hứa Tiểu Minh than nhẹ một tiếng, bảo rằng: “Lâu lắm rồi không uống nhiều như vậy, đầu muốn nổ tung luôn.”

Tề Mộ hỏi nó: “Cậu còn phải làm việc sao?”

Hứa Tiểu Minh khóc rầm rức trả lời: “Có một cái thông cáo... Ôi, tớ thật sự rất muốn bãi công.”

Tề Mộ nhếch miệng cười: “Cẩn thận bị fan của cậu đuổi đánh đấy.”

Hứa Tiểu Minh bĩu môi: “Đánh chết càng tốt, ông đây đã sớm muốn giải nghệ rồi!”

Tề Mộ cười, lên tiếng: “Thế thì nền điện ảnh Hoa ngữ chẳng phải sẽ thiếu đi một ngôi sao à?”

Hứa Tiểu Minh nói: “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, hiện tại tớ cũng sắp bị đập chết trên bờ rồi đây!”

Tề Mộ chém gió với nó vài câu, Hứa Tiểu Minh bèn bảo: “Buổi tối Phương tiến sĩ về, chúng ta lại tiếp tục nhé.”

Tề Mộ đáp: “Chủ yếu là cậu thôi, tớ không uống nữa đâu”

Hứa Tiểu Minh thương tâm vô cùng: “Tiến sĩ Phương sẽ để ý đến một diễn viên nhỏ nhoi như tớ sao? Chỉ sợ muốn tiếp cũng không tiếp được.”

Tề Mộ cười cười, lúc sau mới làm bộ lơ đãng hỏi: “Buổi tối Doãn Tu Trúc có đến không?”

Hứa Tiểu Minh trả lời: “Sao có thể mời được Doãn tổng? Người ta bây giờ đường đường là một người vô cùng bận rộn.”

“Ồ.” Tề Mộ cũng không biết tâm trạng hiện tại của mình ra sao, chẳng qua là cảm thấy trong miệng nhạt thếch muốn hút thêm một điếu thuốc.

Hứa Tiểu Minh lại bảo: “Nếu không cậu gọi cho cậu ấy đi, nếu cậu mở miệng thì Doãn Tu Trúc nhất định sẽ tới.”

Tề Mộ lắc đầu đáp: “Thôi, cậu ấy bận thì đừng có quấy rầy nữa.”

Hứa Tiểu Minh thở dài lên tiếng: “Cậu nói xem hai người trước đây thân thiết đến thế, còn nói phải cùng nhau thi vào Thanh Hoa đây, làm sao lại tách ra xuất ngoại rồi.”

Tim Tề Mộ đập nảy lên một cái, ngay cả điện thoại di động cũng đều sắp cầm không nổi: “Chuyện hồi nhỏ, không thể nói chính xác được.”

“Ừ” Hứa Tiểu Minh thẫn thức “Ai mà nghĩ anh Mộ nhà tớ lại trở thành họa sĩ thành danh còn Phương mập lại là người nổi tiếng trong giới học thuật cơ chứ...”

Tề Mộ cười nói: “Chẳng nhẽ cậu thì không hả Hứa ảnh đế?.”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Đừng khen đồ fake này nữa, quá mất mặt!”

Tề Mộ cười cười: “Vậy thì sao? Doanh số phòng bán vé chính là thực lực.”

“Ngược lại đó.” Hứa Tiểu Minh đắc ý bảo “Anh đây siêu hot!”

Trò chuyện một lúc, Hứa Tiểu Minh lại nói: “Lần này cậu về bao lâu? Sau lễ cưới của lão Ngụy thì đi luôn hả?”

Tề Mộ vẫn châm thêm một điếu thuốc, cậu nhận ra, từ khi về nước đến giờ dù có hút bao nhiêu thì cũng không lấn át được vị đắng trong miệng. Cậu lên tiếng: “Không vội, tớ dự định ở lại một thời gian.”

Hứa Tiểu Minh vui mừng đáp: “Quả là anh em tốt, lâu lắm rồi anh đây không được chơi thỏa thích đây.”

Đúng thế, đã quá lâu, Tề Mộ sắp quên đi chuyện bọn họ từng là bạn học, cùng nhau tan học, cùng nhau

ăn cơm, cùng nhau làm bài tập, cùng nhau trốn học chơi bóng như thế nào.

Nếu lớn lên đồng nghĩa với việc phải xóa sạch quá khứ, vậy thì cậu tình nguyện làm trẻ con mãi mãi.

Trước khi cúp điện thoại Hứa Tiểu Minh nói rằng: “Cậu ngủ tiếp một lát đi, lúc nào hoàn thành công việc tớ sẽ tới đón cậu sau.”

Tề Mộ đáp: “Không cần, tớ gọi tài xế là được rồi”

Hứa Tiểu Minh nói: “Tài xế sao bằng anh em tốt hả? Chờ đấy, tớ sẽ đi thật cẩn thận.”

Tề Mộ tâm tình tốt hơn một chút: “Ok, đến lúc đó liên lạc sau.” Cậu không có hộ chiếu trong nước, vừa trở về cũng chưa kịp đi đổi, cho nên không thể tự mình lái xe.

Tề Mộ định ngủ thêm một lát, nhưng làm cách nào cũng chẳng thể chợp mắt nổi. Cậu tiện tay cầm cây bút chì của khách sạn, vẽ vờ trên giấy.

Cho đến khi cậu ý thức được mình vừa làm gì.

Khuôn mặt ngây ngô của Doãn Tu Trúc đã hiện ra.

Tề Mộ cười nhạo một tiếng, toan xé tờ giấy rồi ném đi nhưng khi nhìn thấy người trong bức tranh thì cậu lại không nỡ động tới.

Thôi... Tề Mộ cầm bức tranh và tờ tạp chí cất vào trong vali.

Xế chiều Hứa Tiểu Minh liền đứng giờ tới đón cậu, nhưng vừa mới xuống lầu thì cậu đã thấy hối hận.

Bây giờ Hứa Gà Con đã khác xa trước đây, sao có thể công khai xuất đầu lộ diện?

Mặc dù nhân viên của khách sạn đã được rèn luyện rất tốt nhưng khi nhìn thấy Hứa ảnh đế thì hai mắt vẫn tỏa sáng, hận không thể từ chức rồi chạy tới xin chữ kí.

Tề Mộ đi cùng nó, không có gì bất ngờ mà nghe được tiếng camera vang lên liên tục.

Tề Mộ nhìn về phía nó: “Cậu không thể ngụy trang chút xíu à”

Hứa Tiểu Minh chỉ chỉ cặp kính râm của mình: “Như thế vẫn chưa đủ sao?”

Tề Mộ: “...” Con mẹ nó thà cậu không đeo còn hơn đây!

Chờ đến lúc ra ngoài khách sạn, vừa nhìn đám người chen chúc hận không thể đem xe dời ra chỗ khác dưới bãi đậu xe, Tề Mộ bó tay chấm com luôn: “Làm sao bây giờ?”

Hứa Tiểu Minh: “... Chạy!”

Tề Mộ: “Đậu má hôm nay là vận cứt chó gì vậy!”

Miệng Hứa Tiểu Minh vẫn tiện như trước: “Khẩu vị của anh Mộ nặng thật đó nha.”

Tề Mộ mắng một câu bằng tiếng Pháp, Hứa Tiểu Minh lại bảo: “Anh Mộ, nói tiếng người đi.”

Tề Mộ: “...” Cậu sai rồi, lớn lên vẫn rất tốt, dấu sao mấy năm qua cũng cách xa Hứa Gà Con nên không bị nó đầu độc nữa!

Hai người bọn họ trốn đông trốn tây một hồi, đấu trí đấu dũng với fan, vất vả lắm mới chui được vào thang máy, không ngờ lại va phải người đang trước.

Hứa Tiểu Minh đánh rớt cả kính râm: “Doãn Tu Trúc?”

Vì vừa phải chạy trốn nên Tề Mộ thở hổn hển, nghe thấy cái tên này thì ong lên một tiếng, cậu ngẩng phắt đầu dậy, đụng phải tầm mắt của Doãn Tu Trúc.

Lâu rồi không gặp thế mà lại xảy ra tình huống lúng túng đến như vậy.

=====

Một ngày xong 3 chương, tui phải tự khen bản thân mới được QAQ!

56. Chương 56

Doãn Tu Trúc thay đổi rất nhiều.

Mười tám tuổi và hai mươi tuổi là một sự chênh lệch giữa thiếu niên và người trưởng thành. Thân thể không chỉ lớn lên mà ngay cả tâm tính và khí chất cũng khác.

Ai đã từng xem qua tạp chí kia thì đều sẽ đánh giá vị Doãn thiếu gia này vô cùng đẹp trai nhưng lại có phần hơi xa cách. Phải tự mình tiếp xúc mới thấy rõ, nhiếp ảnh gia và người chỉnh ảnh đã rất cố gắng xóa nhòa cảm giác ấy. Bản thân hắn vô cùng lạnh lùng, bởi vì vẻ ngoài quá mức tinh xảo mà sự hờ hững càng như muốn nói người sống chớ lại gần.

Doãn Tu Trúc mà Tề Mộ thường hay vẽ đã sớm không còn là Doãn Tu Trúc của bây giờ nữa.

Hứa Tiểu Minh kéo suy nghĩ của cậu về hiện tại, Tề Mộ nhanh chóng di chuyển tầm mắt, miễn cưỡng nở nụ cười: “Đã lâu không gặp.” Chào hỏi xong cũng không dám đối mặt, như vậy rất không lễ phép nhưng Tề Mộ chẳng còn chút sức lực nào để nhìn hắn nữa.

Doãn Tu Trúc không đáp.

Không gian trong thang máy vốn ngọt ngào, dù cho khách sạn đã nghĩ cách lắp kính khắp bốn phía nhưng vẫn không thể che giấu sự thực là nó vô cùng chật hẹp, nhỏ bé và quá kín.

Thậm chí Tề Mộ còn cảm thấy tấm kính đó rất phiền, bởi vì phản chiếu bóng người nên đã phóng đại sự lúng túng kia lên gấp mấy lần, lan truyền đến vô tận.

Cũng may là trong thời gian ngắn, từ bãi đỗ xe lên đến tầng 1 cũng chỉ đủ để chào hỏi.

Cửa thang máy mở ra, Hứa Tiểu Minh nói: “Tụi này đi trước.”

Cổ họng Tề Mộ thắt chặt, ngay cả câu hẹn gặp lại cũng đều không nói ra được, cậu cúi đầu rời khỏi thang máy, giọng nói của Doãn Tu Trúc bất chợt vang lên ở phía sau: “Về khi nào?”

Lưng Tề Mộ cứng đờ, âm thanh có bao nhiêu căng thẳng liền đủ bấy nhiêu: “Ba ngày trước.”

Doãn Tu Trúc bình tĩnh nói một câu: “À.” Lạnh lùng, xa cách, tựa như câu nói vừa rồi kia chỉ là khách sáo, căn bản không cần tới câu trả lời của cậu.

Tề Mộ thở ra một hơi thật khẽ, lên tiếng: “Tớ còn có việc, đi trước đây.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Mời”

Tề Mộ trực tiếp đi ra, lại gần chỗ Hứa Tiểu Minh. Hứa Tiểu Minh nhìn Doãn Tu Trúc rồi lại quay sang nhìn cậu, không nhịn được mở miệng: “Hai cậu...” Sao lại giống như chạm mặt người yêu cũ thế nhỉ? Dù sao cũng không còn nhỏ nữa, mấy năm nay Hứa Tiểu Minh lặn lội trong giới giả trí, chuyện hư hỏng gì mà chẳng từng gặp rồi, do đó cũng không thể buông ra mấy lời đùa giỡn nữa.

Tề Mộ nói: “Tở đi hút điếu thuốc.”

Hứa Tiểu Minh lên tiếng: “Không vội, chốc nữa Tiểu Tôn mới có thể đến cơ” Bên ngoài bãi đậu xe đã bị fan chặn lại, chỉ có thể để trợ lý lái xe tới đây.

Tề Mộ gật đầu, trái tim trước sau vẫn như bị ai bóp chặt.

Cửa thang máy đóng lại, Doãn Tu Trúc đứng ở bên trong, chậm chạp vẫn chưa ấn xuống.

Hắn duy trì tư thế này rất lâu, cứ khăng khăng nhìn về phía trước. Rõ ràng người đã sớm rời đi, rõ ràng trên mặt kính chỉ hiện lên mỗi mình hắn nhưng hắn lại không có cách nào di chuyển tầm mắt. Đừng nói đến việc này, ngay cả đại não của hắn cũng đều ngừng vận động, tựa như dừng lại trong khoảnh khắc nhìn thấy Tề Mộ.

Cậu đột nhiên chạy vào trong thang máy như thế khiến Doãn Tu Trúc cho rằng đây là người trong giấc mộng hàng đêm của hắn. Ngoại trừ nằm mơ, hắn còn có thể gặp cậu ở đâu đây?

“Doãn tổng?” Trợ lý đỗ xe xong rồi chạy tới, gọi suy nghĩ của Doãn Tu Trúc trở về.

Ấn đường Doãn Tu Trúc nhú chặt, có chút mờ mịt nhìn sang.

Tân Bằng đã đi theo hắn non nửa năm bị dọa cho sợ hết hồn —— *Trời ạ, người đàn ông giải toán còn nhanh hơn máy tính này cũng có lúc thất thần sao?*

Tân Bằng nhanh chóng nói lịch trình sắp tới của hắn.

Doãn Tu Trúc hí mắt từ từ tập trung lại, bắt đầu khôi phục bộ dạng thường ngày: “Lịch trình hôm nay hủy hết đi, đưa điện thoại di động cho tôi.”

Tân Bằng sững sờ, không dám hỏi nhiều, chỉ đem điện thoại di động đưa cho hắn.

Doãn Tu Trúc lướt điện thoại, mở ra danh bạ, ấn một dãy số.

Không lâu sau điện thoại đã được kết nối, Doãn Tu Trúc hỏi: “Về nước rồi sao?”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Ừ, Tề Mộ cũng thế.”

Bàn tay Doãn Tu Trúc siết chặt: “Buổi tối các cậu hẹn nhau ăn cơm à?”

Phương Tuấn Kỳ đáp: “Ừ, rảnh thì cậu tới đi?”

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Lát nữa tớ qua.”

Phương Tuấn Kỳ trả lời: “Ok, gặp sau nhé.”

“Được.” Doãn Tu Trúc cúp điện thoại, lòng bàn tay thấm một tầng mồ hôi mỏng.

Kỳ thực hắn không nên đi, cũng không nên gặp mặt Tề Mộ. Vất vả lắm hắn mới thoát ra được, chẳng biết lại lấy đâu ra tự tin mà tới gần cậu nữa. Nhưng hắn không làm được, khi nhìn thấy Tề Mộ, lý trí của hắn trong chớp mắt đã tan thành mây khói.

Thậm chí hắn đã nghĩ đến việc vứt bỏ tự trọng mà cầu xin cậu — cho dù hắn chỉ có thể nhìn cậu một cái, nói với cậu một câu, chỉ cần có thể ở một góc nào đó bên cạnh cậu hắn cũng đã hài lòng lắm rồi.

Trên đầu truyền đến cơn đau nhói, Doãn Tu Trúc dùng sức ấn chặt huyệt thái dương.

Hắn chẳng có cách nào ngăn bản thân mình không nhớ tới năm đó: Vu Đại Vân chết ở trước mặt hắn, Doãn Chính Công hoài nghi phần báo cáo kết quả giám định cha con kia, còn có câu chuyện anh em tương tàn đầy buồn nôn ấy... Khi hắn sắp xếp xong tất cả và trở về thì Tề Mộ đã xuất ngoại rồi.

Trong nháy mắt, hắn mất đi ý nghĩa tồn tại của mình.

“Đỉnh Đỉnh” Chuông điện thoại di động đã thức tỉnh Doãn Tu Trúc.

Sắc mặt hắn tái nhợt nghe điện thoại, Phương Tuấn Kỳ nói: “Cậu tiện đường thì tới đón Tề Mộ nhé? Cậu ấy ở...”

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, đáp: “Cậu ấy và Hứa Tiểu Minh đi rồi.”

Phương Tuấn Kỳ lên tiếng: “Được rồi, lát gặp.”

Doãn Tu Trúc tắt điện thoại, hít vào một hơi, đi vào trong thang máy một lần nữa.

Lúc Tề Mộ và Hứa Tiểu Minh đến, Phương Tuấn Kỳ đã ở đó rồi.

Tề Mộ và Phương Tuấn Kỳ cũng đã hơn một năm không gặp, lần trước vẫn là ở Paris.

Bây giờ Phương Tuấn Kỳ nào còn đáng vẻ của bé mập năm đó nữa. Thân cao 1m89, vóc người thon dài, bởi vì đeo một cặp kính phù hợp với khuôn mặt nên lại càng có vẻ phong phạm tinh anh hơn.

Hứa Tiểu Minh dùng ngón tay tháo kính râu xuống, trêu ghẹo nói: “Tiến sĩ Phương đẹp trai như thế mà không có dự định debut sao?”

Phương Tuấn Kỳ liếc nó một cái: “Ngu xuẩn.”

Hứa Tiểu Minh thành ảnh đế fake cũng không thay đổi cái tính hở chút là lại phát hỏa: “Tớ làm sao so được với tiến sĩ Phương 22 tuổi? Người bình thường còn đang đau đầu lo chuyện tốt nghiệp thì cậu đã bắt đầu đọc mấy thứ cao thâm uyên bác rồi.”

Phương Tuấn Kỳ cười nhạt: “Cũng biết là mới bắt đầu cơ đấy.”

Hứa Tiểu Minh nhàn rãi nói: “Dù sao cũng vẫn sẽ là tiến sĩ Phương, tớ chỉ gọi trước thôi mà? Cậu xem, nếu tớ cũng không nhận được một giải thưởng chính thức nào thì làm gì có ai kêu tớ một tiếng Hứa ảnh đế đây.”

Phương Tuấn Kỳ mặc kệ nó, nói với Tề Mộ: “Tối hôm qua về trễ nên mới không tới.” Hứa Tiểu Minh mời khách liền gọi cho Phương Tuấn Kỳ, nhưng Phương Tuấn Kỳ không đi.

Tề Mộ day huyệt thái dương: “May là cậu không tới, đám bạn bè kia của Minh tử uống được quá luôn.”

Phương Tuấn Kỳ liếc mắt nhìn Hứa Tiểu Minh: “Đâu chỉ là có thể uống.”

Hứa Tiểu Minh bèn không vui: “Sinh viên đại học nhìn giới giải trí bẩn thỉu xấu xa của tụi này không vừa mắt, lần sau tớ không gọi cậu nữa là được chứ gì?”

Phương Tuấn Kỳ đáp: “Cảm ơn cậu trước.”

Hứa Tiểu Minh liền giận điên lên, nói với Tề Mộ: “Cậu thấy chưa! Có phải là càng ngày càng quá đáng không? Cậu ấy thực sự coi mình là tiến sĩ đấy à? Có bản lĩnh thì trong 4 năm cầm được cái bằng như Doãn Tu Trúc đi.”

Phương Tuấn Kỳ bắt vi sở động: “Làm sao so được với cậu, ngay cả đại học cũng chưa tốt nghiệp.”

Hai người này cũng đã hai mươi mấy rồi mà vẫn khắc khẩu như thế, Tề Mộ cũng chỉ có thể đứng ra giảng hòa: “Ok ok, còn tưởng bản thân là con nít đấy à.”

Cậu nhìn Hứa Tiểu Minh một cái, lên tiếng: “Cậu ăn nói cẩn thận chút, đừng có âm dương quái khí nữa.”

rồi lại quay sang Phương Tuấn Kỳ: “Cậu cũng bớt tranh cãi một tí, cứ trêu chọc cậu ấy như thế làm gì không biết.”

Phương Tuấn Kỳ ngoài cười nhưng trong không cười: “Cậu ấy bây giờ là người nổi tiếng, ai dám chọc cơ chứ.”

Hứa Tiểu Minh cả giận: “Phương Tuấn Kỳ, cậu chẳng thêm để yên cho tớ đúng không!”

Phương Tuấn Kỳ còn muốn nói nữa nhưng Tề Mộ đã lập tức chen ngang: “Còn cãi nữa thì tớ đi đây!”

Lần này cuối cùng cũng coi như được yên tĩnh. Lúc đi vào Hứa Tiểu Minh cố tình ngồi cạnh Tề Mộ, chéo Phương Tuấn Kỳ, cũng là khoảng cách xa nhất trên cùng một chiếc bàn.

Tề Mộ chỉ cảm thấy buồn cười đến kì lạ —— Hai tên ấu trĩ này đúng là mãi vẫn không lớn nổi.

Phương Tuấn Kỳ hàn huyên vài câu với Tề Mộ, đơn giản là ôn chuyện một chút, kể việc công việc bận rộn của mỗi người.

Hứa Tiểu Minh không hiểu sinh vật học, cũng không biết gì về mỹ thuật nên chẳng thể nói được câu nào.

Nó còn cố ý khiêu khích Phương Tuấn Kỳ: “Thạc sĩ Phương mời khách mà chỉ nói chuyện chứ không gọi món à?” Không cho gọi là tiến sĩ thì nó bắt đầu gọi bằng thạc sĩ, dù sao cũng phải chọc ngoáy đến cùng.

Phương Tuấn Kỳ đáp: “Chờ người đến đủ đã.”

Tề Mộ hơi kinh ngạc: “Lão Ngụy muốn tới sao?” Tên kia không phải đang vội vàng chuẩn bị lễ cưới à?

Phương Tuấn Kỳ nói: “Doãn Tu Trúc sẽ đến.”

Vốn đang trò chuyện hết sức thoải mái, trong nháy mắt Tề Mộ cảm thấy sau lưng mình căng thẳng.

Hứa Tiểu Minh kinh ngạc lên tiếng: “Sao không nói sớm, vừa nãy bọn tớ còn gặp nhau ở Hoa Thần, đi cùng có phải tốt hơn không.”

Phương Tuấn Kỳ chẳng nhiều lời: “Chắc là cũng sắp đến rồi.”

Hứa Tiểu Minh bớt to mồm lại, còn có chút phiền muộn nói: “Nhớ năm đó ngày nào bốn đứa tụi mình cũng đều cùng nhau ăn cơm, giờ thì hay rồi... So với việc tớ lấy được cúp ảnh để còn khó hơn nữa.”

Phương Tuấn Kỳ: “...”

Tề Mộ căn bản không nghe thấy nó nói cái gì, trong đầu cậu chỉ tràn ngập chuyện Doãn Tu Trúc muốn đến đây.

Tề Mộ đứng lên: “Tớ đi hút điều thuốc.” Dứt lời liền ra bên ngoài.

Hứa Tiểu Minh thì thầm với Phương Tuấn Kỳ: “Anh Mộ có vẻ nghiện thuốc lá nặng rồi ha”

Phương Tuấn Kỳ dừng lại, không đáp.

Hứa Tiểu Minh bèn bảo: “Cậu không hiểu đâu, người làm nghệ thuật như bọn tớ phải chịu áp lực rất lớn, hút thuốc uống rượu là một cách để giải tỏa.”

Phương Tuấn Kỳ nhin mãi nhin mãi, rồi không tìm được mà lên tiếng: “Ngu xuẩn.”

Hứa Tiểu Minh tức giận: “Con mẹ nó cậu một ngày không mắng tớ là thấy khó chịu đúng không?”

Phương Tuấn Kỳ trả lời: “Vậy chẳng phải tớ đây đã khó chịu suốt nửa năm rồi sao?”

Hứa Tiểu Minh ngẩn người...

Phương Tuấn Kỳ cười khẩy: “Cũng may Hứa ảnh để rất nổi tiếng. Lúc nào cũng có thể nhìn thấy, mắng một câu xong là sáng khoái hẳn ra.”

Hứa Tiểu Minh bùng nổ: “Phương mập, cậu đừng có không biết xấu hổ như thế nữa.”

Tề Mộ vừa mới rút ra điều thuốc, còn chưa kịp đốt đã gặp được Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc sợ run, hiển nhiên không nghĩ sẽ thấy cậu ở đây.

Không hiểu tại sao Tề Mộ lại có chút chột dạ mà vứt điều thuốc đi, cậu lên tiếng: “Đến rồi à.”

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Cậu đi đâu đấy...” Hắn biết rõ Tề Mộ sẽ không bỏ đi, nhưng vẫn không nhịn được nghĩ như vậy.

Tề Mộ cười ngược: “Tớ đi vệ sinh.” Nói xong thì nhanh chân bước về phía trước.

Doãn Tu Trúc chỉ chỉ phía sau cậu “Phòng vệ sinh ở bên kia.”

Tề Mộ: “...” Xấu hổ chết mất!

Tề Mộ nói: “Chưa tới đây bao giờ nên tớ không rõ lắm.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Tớ đưa cậu đi.”

Tề Mộ: “...”

Doãn Tu Trúc thấy thần thái cậu cứng đờ, bắt đầu lo lắng, sửa lời nói: “Đi thẳng đường này, rẽ phải là đến.”

Tề Mộ căn bản cũng không muốn đi vệ sinh, nhưng cậu nhạy cảm nhận ra cảm xúc của Doãn Tu Trúc đã thay đổi, miệng cậu còn nhanh hơn so với suy nghĩ: “Cậu vẫn nên dẫn tớ đi đi.”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ nói xong cũng thấy hối hận, làm sao cậu lại có mặt mũi nói thế cơ chứ! Tề Mộ toan cứu vãn màn đối thoại mất não này một chút.

Nhưng Doãn Tu Trúc đã lên tiếng: “Tới đây.” Dứt lời hần bèn đi trước dẫn đường. Lời tới bên mép cũng chỉ có thể nuốt trở lại, Tề Mộ bèn theo sau hần tới phòng vệ sinh.

Doãn Tu Trúc dừng ở bên ngoài, rõ ràng không có nhu cầu đi WC. Tề Mộ chẳng có chút ý định đi vệ sinh nào, nhưng nói thì cũng đã nói rồi, đến cũng đã đến nên đành phải nhắm mắt nhắm mũi đi vào, cố gắng tiểu một bãi.

Cậu rửa tay thật sạch thì đi ra, phát hiện Doãn Tu Trúc vẫn còn đứng ở ngoài cửa.

Tề Mộ run rẩy, nói rằng: “Không cần chờ tớ đâu.”

Doãn Tu Trúc chạy đi đâu được, hần vừa canh giữ bên ngoài phòng vệ sinh vừa nghĩ—— *e rằng Tề Mộ đã về rồi.*

“Nhà hàng này đường đi lòng vòng, cậu chưa tới bao giờ thì có lẽ sẽ không quen.”

Tề Mộ gạt đầu, nói: “Đúng là vòng vèo thật.”

Nhà hàng thật oan ức, rõ ràng bốn phương tám hướng đều thông suốt không có trở ngại lại bị hai người kiên quyết nói thành mê cung là sao.

Lúc bọn họ cùng đến chỗ ngồi, Hứa Tiểu Minh đã bị Phương Tuấn Kỳ chọc đến mức phải chửi ầm lên. Tề Mộ muốn khùng luôn: “Hai cậu có thể yên tĩnh một chút có được không?”

Hứa Tiểu Minh nói: “Sao lại trách tớ? Tính tình tớ tốt thế này cơ mà? Toàn bộ đoàn làm phim từ đạo diễn đến chú đưa cơm, có ai lại không khen Hứa Tiểu Minh tớ đây tốt bụng ư?”

Tề Mộ: “...” Máy người trong đoàn làm phim đều bị M hết rồi à.

Ai mà ngờ được Phương Tuấn Kỳ lại nói hết những suy nghĩ trong lòng cậu ra: “Cậu tưởng tớ cũng là M chắc?”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Nếu không phải Tề Mộ lôi kéo thì Hứa ảnh đế sẽ lập tức hất bàn mất. Trên đời này có rất nhiều người hi vọng được ăn một bữa cơm với nó, tại sao lại ngồi đây để bị tên mập chết bầm này châm chọc làm gì!

Lúc chọn món, Phương Tuấn Kỳ nói với Tề Mộ: “Tiramisu ở đây không tệ đâu.” Bọn họ cũng biết Tề Mộ rất thích ăn những món làm từ cacao.

Tề Mộ cười cười, cậu chọn món tráng miệng là bánh ngọt kiểu Pháp, không có chút bóng dáng nào của sô cô la.

Doãn Tu Trúc khẽ run.

Hứa Tiểu Minh kinh ngạc nói: “Anh Mộ, cuối cùng cậu cũng cai nghiện sô cô la thành công rồi đấy à?”

Trong miệng Tề Mộ hơi khô, cậu đáp: “Đó là khi còn bé, hiện tại đã lâu không ăn rồi.”

Hứa Tiểu Minh kinh hãi: “Không thể ngờ được...” Một người coi sô cô la là sinh mạng thứ hai, thế mà lúc này lại nói chia tay với sô cô la!

Hứa Tiểu Minh lên tiếng: “Năm tháng đúng là như dao mổ lợn (*), lão Ngụy hồng bét như vậy mà cũng sắp kết hôn, Anh Mộ cứ nhiên lại không ăn sô cô la nữa...”

*(*dao mổ lợn: ngôn ngữ mạng TQ chỉ việc hồi tưởng lại quá khứ, so sánh với hiện tại thì đã có quá nhiều điều thay đổi)*

Ý cười trên mặt Tề Mộ dần nhạt đi: “Ai cũng phải lớn lên mà.”

Phương Tuấn Kỳ nói: “Lớn lên không có nghĩa là thay đổi.”

Một câu đã khiến bọn họ ngẩn người ra. Đúng đấy, lớn lên thì sao? Không ai quy định người trưởng thành thì không thể ăn sô cô la, cũng không ai quy định đã là người lớn thì phải lễ độ chín chắn, càng không có quy định phải đi với bịt mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy.

Thay đổi và trưởng thành không liên quan đến nhau, chỉ có bản thân nghĩ rằng mọi thứ đã khác mà thôi.

Hứa Tiểu Minh ăn nói tử tế được có một giây: “Đúng là người có học vấn, tuy rằng cậu không phải là người sở hữu trình độ cao nhất ở đây.”

Phương Tuấn Kỳ châm chọc nó thành bản năng: “Cũng không phải người thấp nhất là được.”

Hứa ảnh để chỉ có bằng cấp ba: “...”

Bữa cơm này có để cho cậu ăn nữa! Nếu ngày nào nó cũng ở cạnh Phương Tuấn Kỳ thì cả đời cũng không cần lo vấn đề cân nặng rồi!

Tề Mộ không nhịn được cười nói: “Hai cậu ấy à...” Máy chục năm như một, vẫn là quỷ ấu trĩ.

Ánh sáng còn vương trên người Doãn Tu Trúc chợt tắt, có chút tham lam ngẩng nhìn nụ cười nơi khóe mắt cậu.

Dùng xong bữa, Hứa Tiểu Minh nói: “Tăng hai đề.” Nó muốn uống chút rượu, nhưng cũng sẽ không say, chỉ là có hứng thú mà thôi.

Phương Tuấn Kỳ hỏi Tề Mộ: “Đi uống thêm không?” Bọn họ đã lâu không gặp, cũng chẳng nỡ ăn xong bữa cơm liền tách ra luôn như thế.

Đống rượu hôm qua Tề Mộ uống còn chưa tiêu hóa hết, thật ra có phần không muốn uống cho lắm, nhưng cũng không nỡ rời đi, cậu đáp: “Ừ, quán rượu hôm qua tối cũng không tệ lắm.”

Hứa Tiểu Minh hưng phấn nói: “Đương nhiên, chỗ người ta thường đi mà lì!”

Phương Tuấn Kỳ lười nhìn nó, quay sang hỏi Doãn Tu Trúc: “Rảnh không?”

Doãn Tu Trúc gật đầu: “Buổi tối không có việc gì.”

“VẬY ĐƯỢC.” Phương Tuấn Kỳ lên tiếng “Tớ không uống rượu nên để tớ lái xe.”

Hứa Tiểu Minh được nước lấn tới mà đưa chiếc chìa khóa xe cho y: “Phải vinh dự lắm mới được dùng xe của người ta đó nha.”

Phương Tuấn Kỳ ném cho nó một chữ: “Cút.”

Hứa Tiểu Minh thiếu chút nữa đã lại lao vào đánh nhau với y.

Tề Mộ bị hai người bọn họ chọc cười đến đau cả bụng: “Năm nay các cậu cộng lại là được 3 tuổi rưỡi à?”

Hứa Tiểu Minh mặt không hề cảm xúc: “Tớ 3 tuổi, cậu ấy 1 tuổi rưỡi.”

Doãn Tu Trúc nhìn Tề Mộ, khóe miệng cũng nhẹ nhàng nhếch lên. Cho đến tận bây giờ, chỉ có ở bên cạnh cậu hần mới có thể cảm nhận được sự vui sướng.

Vừa đến quán bar Hứa Tiểu Minh đã tiến tới. Ở chỗ này hoặc là người trong nghề, hoặc là trong số đám bạn của nó, không cần lo lắng đến vấn đề fan sẽ phát hiện ra.

Phương Tuấn Kỳ không ưa cái đức hạnh kia của Hứa Tiểu Minh, quay sang tán gẫu với Doãn Tu Trúc.

Lần này đến phiên Tề Mộ không chen lời vào, bắt quá cậu cảm thấy chẳng sao hết, có thể cùng bọn họ ngồi cạnh nhau thế này lại trào lên sự dễ chịu khó nói thành lời.

Thật giống như rất lâu trước đây — cậu và Hứa Tiểu Minh quây phá, Phương Tuấn Kỳ và Doãn Tu Trúc ngồi làm đề.

Viền mắt Tề Mộ nóng lên, chóp mũi cũng thấy chua xót, cậu ngửa đầu uống một chén rượu, dù sao cũng phải đè ép loại tâm tình này xuống.

Lúc này một cô gái cầm ly rượu tới: “Thầy... Thầy là Tề Mộ hả?”

Tề Mộ sững sờ: “Em là ai?” Trước mắt là một cô gái mặc bộ đầm bó sát người, vừa gọi cầm lại mang chút gì đó ngây thơ ngọt ngào, mà Tề Mộ có thể khẳng định bản thân chưa từng nhìn thấy cô bao giờ.

Cô có chút khấn trương, đáp: “Em... Em có tới xem triển lãm tranh của thầy, cảm thấy cực kì yêu thích các bức họa do thầy vẽ.”

Tề Mộ thực sự là vô cùng bất ngờ, quay đầu nhìn cô: “Trước đây em ở Paris à?” Cậu không tổ chức triển

lầm tranh ở trong nước lần nào hết.

Cô gái gật đầu lia lịa: “Em mới trở về cách đây không lâu, thật không ngờ có thể gặp được thầy ở đây!”

Tề Mộ cười, cùng cô hàn huyên vài câu.

Cô gái cũng dần dần không cảm thấy xấu hổ nữa, nói với cậu cảm nghĩ về triển lãm tranh vừa qua, thậm chí còn khen vài bức họa của cậu.

Hứa Tiểu Minh lại gần nói: “Aimee, các em quen nhau à?”

Aimee giải thích một chút, Hứa Tiểu Minh cười hề hề đáp: “Anh Mộ thật giỏi, fan cũng theo tới tận đây rồi nè.”

Tề Mộ cười mắng nó: “Sao bằng cậu được?”

Hứa Tiểu Minh bảo: “Ok, không quấy rầy các cậu nữa.” Nói xong nó còn nháy mắt với Tề Mộ một cái.

Tề Mộ cong môi, anh một câu em một câu mà trò chuyện với Aimee.

Hứa Tiểu Minh quay lại bàn, nói với Phương Tuấn Kỳ rằng: “Cậu nhìn anh Mộ của tớ mà xem, tùy tiện ngồi đó mà đã có em gái tự động tìm đến cửa!”

Phương Tuấn Kỳ mặc kệ nó mà liếc nhìn Doãn Tu Trúc.

Đúng như dự đoán, sắc mặt Doãn Tu Trúc có chút cứng ngắc, đề tài đang nói dở cũng không thể tiếp tục được nữa.

Hứa Tiểu Minh quang minh chính đại mà nhìn Tề Mộ, lên tiếng: “Giới nghệ thuật cũng đúng là mát tay, mấy năm qua khí chất của anh Mộ nhà tớ thay đổi lớn quá, chẳng trách cô bé kia lại bị mê hoặc đến choáng váng cả đầu óc.”

Doãn Tu Trúc thu hồi tầm mắt, trầm mặc uống rượu.

Phương Tuấn Kỳ đơn giản nói: “Cũng đến giờ rồi, chúng ta về đi.”

Hứa Tiểu Minh chớp mắt: “Gấp cái gì thế, vừa mới bắt đầu thôi mà.”

Phương Tuấn Kỳ cười lạnh: “Cậu cứ chơi, ngày mai tớ còn có việc.”

Doãn Tu Trúc đứng lên: “Tớ cũng phải về rồi.”

Hai người bạn họ cùng đi, Tề Mộ đang ngồi ở quầy bar thấy thế bèn nói với Aimee một câu rồi tiến tới.

Tề Mộ hỏi: “Phải về à?”

Phương Tuấn Kỳ gật đầu đáp: “Cũng không còn sớm nữa.”

Tề Mộ nói: “Được, tớ đi với.”

Doãn Tu Trúc sững sờ, nhìn về phía cậu. Hứa Tiểu Minh lên tiếng: “Sao vội thế?”

Tề Mộ phát tay, trả lời: “Tối hôm qua uống nhiều quá nên đêm nay rất mệt.” Hứa Tiểu Minh cũng không ép cậu ở lại, thuận tiện bảo: “Vậy để tớ bảo tài xế đưa cậu về.” Tề Mộ vẫn chưa đi đổi hộ chiếu, kể cả có làm rồi thì dính rượu cũng không thể lái xe.

Tề Mộ đang muốn đáp lại, lúc này Aimee đi đến, hỏi: “Thầy Tề phải về sao?”

Tề Mộ bảo: “Cũng muộn rồi mà.”

Aimee có chút ngượng ngùng nói: “Em có thể đi cùng thầy không?” Ám chỉ rõ ràng như thế, Hứa Tiểu Minh bèn nháy mắt một cái.

Tề Mộ trả lời: “Tôi không lái xe.”

Aimee nhỏ giọng nói: “Em đưa thầy về.”

Tề Mộ cười cười, mặt mày ôn nhu: “Sao có thể để phụ nữ phải vất vả được? Không cần đâu.”

Aimee có chút bứt rứt nhưng cũng biết mình đã bị cự tuyệt, cô lên tiếng: “Vậy hôm khác em sẽ liên lạc lại.”

Tề Mộ đáp: “Được.”

Aimee lưu luyến rời khỏi.

Lúc này Doãn Tu Trúc vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng nói với Tề Mộ: “Tớ chở cậu về.”

Trong đầu Tề Mộ kêu ong một tiếng, lập tức bảo: “Không cần.” Cậu chợt nhận ra ngữ khí của mình không hay cho lắm, nhưng cậu nào dám ở cùng một chỗ với Doãn Tu Trúc khi đang uống say?

Mi mắt Doãn Tu Trúc hơi rũ xuống, môi mỏng mím chặt: “Hứa Tiểu Minh vẫn còn ở lại, cậu hà tất phải để tài xế của cậu ấy chạy đi chạy lại như thế làm gì?”

Tề Mộ: “...”

Hứa Tiểu Minh cũng lên tiếng: “Được đó, dù sao hai cậu cũng tiện đường mà!”

57. Chương 57

Tề Mộ không có cách nào thoái thác, chỉ có thể leo lên xe Doãn Tu Trúc.

Lúc ngồi vào bên trong, cậu cảm thấy có chút khó mà tin nổi. Doãn Tu Trúc thế mà lại chủ động đưa cậu về, cậu đã cho rằng Doãn Tu Trúc sẽ không bao giờ để ý đến cậu, thậm chí còn tránh tất cả những dịp phải chạm mặt cậu.

Thời gian thật là đáng sợ, vì nó có thể xóa nhòa bất cứ chuyện gì.

Bên ngoài mới vừa lập xuân nên ban đêm vẫn rất lạnh, may là nhiệt độ ở trong xe tương đối thích hợp, còn thoang thoảng mùi giống như một loại nến thơm nào đó có thể làm thư giãn tinh thần.

Doãn Tu Trúc hỏi cậu: “Muốn uống nước không?”

Tề Mộ gật đầu: “Có.”

Doãn Tu Trúc rót cho cậu cốc nước, đặt trên kệ bên cạnh ghế dựa.

Tề Mộ nhấp một hộp nước nóng, cảm thấy cả người đều được thả lỏng rất nhiều, cậu không nhịn được mà hỏi: “Trong xe có nến thơm à?”

“Ừ.” Doãn Tu Trúc hỏi ngược lại: “Không quen sao?”

Tề Mộ lắc đầu: “Thơm lắm, chẳng hề nồng một chút nào.” Cậu lại bảo “Có công dụng giảm stress chứ

nhỉ?”

Doãn Tu Trúc dừng lại, đáp: “Có một ít.”

Tim Tề Mộ hơi nhói, hỏi hần: “Công việc có mệt lắm không?” Ngay cả trong xe cũng có nệm thơm, chắc hẳn áp lực phải lớn lắm.

Doãn Tu Trúc thấp giọng trả lời: “Vẫn chịu được.”

Dường như nệm thơm đã phát huy tác dụng, cũng có lẽ là do Doãn Tu Trúc chủ động chở cậu về nên khiến cho Tề Mộ vẫn luôn căng thẳng dần dần thoải mái hơn, cậu nói rằng: “Cậu giỏi quá.” Trình độ học vấn cao, sự nghiệp thành công, mới còn trẻ như vậy đã hoàn thành một số chuyện mà người khác có dùng cả đời cũng không làm được.

Thần sắc Doãn Tu Trúc ảm đạm, hỏi: “Mấy năm nay cậu có khỏe không?”

Đây là câu nói đầu tiên nên hỏi khi lâu không gặp bạn bè nhỉ? Bọn họ lại giữ tới bây giờ mới thốt lên.

Lúc lâu sau Tề Mộ mới đáp: “Tạm tạm.” Chẳng thể nào nói tốt hay không tốt, tóm lại không phải đáng về trong tưởng tượng của cậu.

Tề Mộ lại hỏi hần: “Cậu thì sao?”

Ngay cả hai chữ “vẫn ổn” Doãn Tu Trúc cũng không nói ra được.

Lúc này điện thoại di động của Tề Mộ vang lên, Tề Mộ bèn nói với Doãn Tu Trúc: “Tớ nghe máy cái đã.”

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Cứ tự nhiên.” Để tránh cậu nghi ngờ mà hần liền quay đầu ra ngoài cửa sổ.

Là Kiều Cẩn gọi tới, Tề Mộ nói: “Con uống rượu, không trở về quấy nhiễu mẹ đâu.”

Kiều Cẩn bảo: “Nếu mẹ mà chê con phiền thì cũng sẽ không sinh con ra.”

Tề Mộ đáp: “Vâng, ngày mai nhất định con sẽ trở lại.”

Kiều Cẩn trả lời: “Con trai gả ra ngoài như bát nước đổ đi.”

Tề Mộ dỗ dành bà: “Nghe con đi mà đại Kiều, ngày mai về mang quà cho mẹ.”

Kiều Cẩn: “...Mẹ còn cần quà của con à.”

Cúp điện thoại, Tề Mộ nói với Doãn Tu Trúc: “Đúng rồi, tớ không ở nhà đâu, phiền cậu chở tớ đến Hoa Thần nhé.”

Doãn Tu Trúc hỏi: “Sao vẫn luôn sống ở khách sạn thế?”

Tề Mộ đáp: “Ban đầu phòng của tớ đã lâu không có người ở nên chưa dọn dẹp, sau đó lại đi uống rượu với Hứa Tiểu Minh quá muộn nên không trở về nhà làm ồn ã bọn họ nữa.”

Doãn Tu Trúc gật đầu, hỏi: “Ở khách sạn có quen không?”

Tề Mộ trả lời: “Tớ cảm thấy rất thoải mái, bất quá đại Kiều vô cùng chán ghét, nếu tớ muốn về nhà thì phải khử trùng toàn thân cái đã.”

Cuống hòng Doãn Tu Trúc khô khốc, lên tiếng: “Hay là tới chỗ tớ đi.”

Tề Mộ sững sờ.

Nói xong câu này Doãn Tu Trúc liền cực kì căng thẳng, hần nghĩ rằng mình bị bệnh rồi, nếu không làm sao có thể thốt lên những lời hoang đường như vậy cơ chứ. Thế nhưng hần không thể ngăn bản thân mình lại được, chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu thêm một chút thì hần không muốn bỏ qua một giây một phút nào hết.

“Ý tớ là...” Doãn Tu Trúc giải thích “Quả thật khách sạn chẳng mấy sạch sẽ, hơn nữa mỗi lần ra ngoài cũng rất phiền phức.”

Tề Mộ nở nụ cười, cậu biết Doãn Tu Trúc hơi có chứng khiết phích, cậu đáp: “Tớ không sao, vẫn chịu được mà.”

Vừa mấy hôm trước, Doãn Tu Trúc còn khiến một người có tài ăn nói phải á khẩu không trả lời được trong hội nghị, nhưng lúc này lại ấp a ấp úng, thật lâu sau mới phun ra một câu: “Tớ chuyển ra ngoài ở riêng rồi.”

Tề Mộ lên tiếng: “Thế cũng tốt.” Ở trong tòa nhà vắng vẻ đó một mình cũng rất khó chịu.

Doãn Tu Trúc lại nói: “Ngay ở gần đây.”

Tề Mộ: “...”

Giọng Doãn Tu Trúc càng ngày càng nhỏ: “... Đến không.”

Lúc Tề Mộ đi vào thang máy mới thấy bản thân mình đúng là điên rồi —— Làm cái gì vậy? Đầu óc nóng đến sáng luôn rồi hả? Ở lại nhà Doãn Tu Trúc sao? Ngủ được mới lạ đấy!

Nhưng... Tề Mộ không nhìn được mà liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Tại sao Doãn Tu Trúc lại mời cậu tới? Chẳng lẽ hắn không hận chết cậu, không muốn gặp lại cậu ư. Giờ đây lại còn rủ cậu đến nhà làm gì?

Miệng Tề Mộ hơi khô, nghĩ đến việc hút một điếu thuốc.

Thang máy dừng lại, Tề Mộ đi theo sau Doãn Tu Trúc. Hắn sống tại một căn hộ duplex (*), tầng một là phòng khách cực lớn, bởi vì thông trên dưới cho nên rất rất rộng rãi sáng sủa, không có chút cảm giác chật hẹp nào cả.

(Căn hộ duplex: là hình thức thiết kế căn hộ thông tầng giữa ít nhất 2 tầng liền kề trong cùng một tòa nhà)*

Tề Mộ vừa bước vào đã ngửi thấy mùi nệm thơm giống trong xe.

Cậu rất yêu thích mùi hương này nhưng dường như lại có chút lo lắng. Xem ra mấy năm nay Doãn Tu Trúc phải chịu áp lực rất lớn, phỏng chừng giấc ngủ rất tệ.

Tề Mộ cởi áo khoác, đổi giày, Doãn Tu Trúc hỏi: “Uống gì không?” Nếu như trước đây hắn nhất định sẽ pha cho cậu một cốc ca cao nóng, nhưng bây giờ...

Tề Mộ đáp: “Cho tớ một cốc cafe.”

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Chờ tớ.”

Tề Mộ ngồi trên ghế sofa quan sát bốn phía —— căn nhà vẫn còn rất mới. Cũng bình thường thôi, Doãn Tu Trúc mới trở về không lâu mà.

Phong cách trang trí vô cùng âm áp nhưng không biết tại sao, Tề Mộ luôn cảm thấy có chút gượng ép, thật giống như đang cố tình tạo ra một bầu không khí thoải mái, nỗ lực đem lại sự dễ chịu cho người duy nhất đang sống tại đây.

Âm áp của gia đình không phải dựa vào việc trang trí nội thất mà là hơi thở sinh hoạt. Riêng “căn nhà” này lại thiếu đi dấu vết của chủ nhân, chìm đắm vào giữa không gian âm cúng máy móc.

Doãn Tu Trúc bưng cafe tới, sau khi Tề Mộ nhận lấy liền nói: “Cảm ơn.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Không cần.” Rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa khác cạnh cậu.

Trước đây bọn họ đều ngồi sát nhau nhưng bây giờ đã không còn giống như quá khứ nữa.

Tề Mộ cúi đầu nhấp một ngụm cafe, đáng tiếc nó cũng không thể lấn át được vị đắng trong miệng. Cậu muốn hút thuốc nhưng chẳng có ý định làm vậy trước mặt Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc đột nhiên hỏi cậu: “Tại sao không ăn sô cô la nữa.”

Một câu này đích thực đã làm khó Tề Mộ. Cậu phải giải thích thế nào bây giờ? Ngay cả chính bản thân cậu cũng chẳng tài nào mở miệng nói ra câu trả lời chân thật được.

Sau khi ra nước ngoài, Tề Mộ đã không đụng tới sô cô la nữa. Đây là món mà cậu thích ăn nhất nhưng lại trở thành đồ vật khiến cậu sợ nhất. Bởi vì khi nhìn thấy sô cô la thì cậu mới phát hiện ra, trong hơn mười năm cuộc đời mình dường như tất cả số sô cô la mà cậu từng có đều là do Doãn Tu Trúc cho.

Thấy sô cô la liền không thể tránh khỏi việc nhớ tới Doãn Tu Trúc, rồi lại nhớ tới tình trạng bi đát của bọn họ hiện nay.

Cậu từng ăn thử một miếng sô cô la nhưng lại chẳng thấy ngọt chút nào, chỉ có sự đau khổ sâu sắc. Vì thế cậu sẽ không bao giờ ăn sô cô la nữa.

Ngụy Bình Hi đã từng đưa rất nhiều thuốc lá cho cậu mà Tề Mộ vẫn không thích do cậu biết Doãn Tu Trúc chắc chắn sẽ không chịu được mùi thuốc lá. Bây giờ thì không sao rồi vì Doãn Tu Trúc đã không còn ở bên cạnh cậu.

Tề Mộ nhẹ giọng nói: “Lớn bụng rồi mà vẫn ăn sô cô la thì quá trẻ con.”

Ánh mắt Doãn Tu Trúc sáng lên, hỏi cậu: “Cho nên cậu vẫn thích đúng không?”

Tề Mộ: “...”

Doãn Tu Trúc đứng dậy: “Ồ đây tớ có một ít, cậu muốn ăn chứ?” Hắn dè dặt lên tiếng, sợ Tề Mộ từ chối.

Tề Mộ sao có thể cự tuyệt được, cậu nuốt nước bọt, đáp: “Được được.”

Trong mắt Doãn Tu Trúc ẩn chứa ý cười nhàn nhạt, nói rằng: “Chờ tớ một lát.”

Tề Mộ gật đầu, ngồi trên ghế sofa nhưng lại không biết đặt tay đặt chân ở đâu.

Doãn Tu Trúc rất nhanh đã trở lại, hắn cầm theo cái hộp, đi tới trước mắt Tề Mộ.

Tề Mộ đã lâu không có loại cảm giác mong đợi này, cậu bảo: “Tớ mở ra nhé.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Đều là của cậu.”

Tim Tề Mộ đập thành thịch, mở hộp ra. Bên trong không tính là quá lớn nhưng lại tràn ngập sô cô la, hơn nữa bao bì và loại đều không giống nhau, đủ kiểu đáng trộn lẫn lại làm chiếc hộp trở nên nặng trĩu.

Tề Mộ nhìn thấy vài loại sô cô la quen thuộc, trong nháy mắt chớp mũi đầy chua xót.

Yết hầu Doãn Tu Trúc khô khốc: “Ném thử đi?” Hắn vô cùng cẩn thận, chỉ có thể đứng trong tuyết rơi đầy trời, lạnh đến mức run lẩy bẩy nhưng vẫn cố lực lấy lòng ánh sáng mặt trời ở rất xa luôn không chịu chiếu đến chỗ hắn.

Ngón tay Tề Mộ tê dại, cũng không biết bản thân đã bóc vỏ sô cô la như thế nào, cũng không biết mình đã bỏ sô cô la vào trong miệng ra sao, nhưng khi mùi vị ngọt ngào ngập tràn khoang miệng thì cả người cậu như thể đang sống lại.

“Ngon lắm.” Tề Mộ cắn môi, cố gắng không thất thố.

Doãn Tu Trúc thở phào nhẹ nhõm, nói: “Cậu thích là tốt rồi.” Năm nào hắn cũng đều chuẩn bị sô cô la, hết cái này đến cái khác, tốt nhất và mới nhất. Nghĩ đến khả năng Tề Mộ có thể sẽ rất thích nên hắn đã cố gắng thu thập hết thảy.

Nếu như kiếp này Tề Mộ cũng không chịu gặp lại hắn thì cũng chỉ có những thứ này mới có thể chứng minh cậu và hắn đã từng quen biết nhau.

Doãn Tu Trúc liền cầm lấy một miếng khác, nói với cậu: “Ném thử cái này xem sao.”

Tề Mộ ăn không vô nữa, viền mắt nóng hổi, cười mà như đang khóc: “Trước đây cậu không chịu để tớ ăn tận hai miếng.”

Doãn Tu Trúc giật mình.

Tề Mộ cầm sô cô la, không nhìn được nước mắt, cậu lên tiếng: “Doãn Tu Trúc... Xin lỗi.”

Câu xin lỗi này làm Doãn Tu Trúc vô cùng bối rối. Tại sao lại xin lỗi hắn? Tề Mộ làm vậy là sao? Người làm sai, không đáng để tha thứ chẳng phải là hắn à.

Tề Mộ không kìm nổi nữa, cậu đem chuyện đã ghen suốt 4 năm nói ra: “Ngày đó là tớ không đúng, tớ không nên nói bậy bạ, lại còn làm nhục cậu nữa.”

Doãn Tu Trúc hồi phục tinh thần, hần nhìn chăm chăm sô cô la trong tay Tề Mộ, biểu tình cứng ngắc.

Hóa ra là như vậy... Tề Mộ xin lỗi vì nhận nhầm người sao? Cậu uống say, tưởng hần là Ngụy Bình Câu, sau đó tỏ tình do đó mới nói xin lỗi với hần? Nhưng chuyện này sao phải làm vậy cơ chứ?

“Cậu không sai.” Doãn Tu Trúc cup mắt đáp “Hôm đó tớ đã làm tổn thương cậu.”

Tề Mộ cực kì căm hận bản thân mình, âm lượng không tự chủ mà giương cao: “Nếu không phải tớ mơ hồ nói mê thì cậu cũng sẽ không tức giận như vậy, cũng sẽ không...” Mọi chuyện đều bắt nguồn từ cậu, là cậu đã phá vỡ tình cảm nhiều năm qua của bọn họ.

Đầu Doãn Tu Trúc lại truyền tới cơn đau giống như kim châm, hần nhẹ giọng đáp: “Tề Mộ, đừng nói thế... Cậu không làm gì sai hết, là tớ biết rõ cậu không thích tớ mà còn đối xử với cậu như vậy, là tự tớ đã hủy hoại tất cả.”

Tề Mộ ngậy ngẩn cả người.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Tề Mộ, xin lỗi, tớ đã nghĩ đến việc cậu vĩnh viễn sẽ không gặp lại tớ nữa... Tớ cũng cho rằng bản thân tớ sẽ chẳng bao giờ còn được nhìn thấy cậu...Tớ...” Hần cảm nhận được cơn đau đầu đã lâu không xuất hiện, cơ hồ khiến cho hần đánh mất khả năng suy nghĩ của mình.

Tề Mộ nhận ra được sự khác thường của hần, đau lòng nói: “Doãn Tu Trúc, cậu làm sao vậy?”

Doãn Tu Trúc ôm đầu, dùng sức mạnh đến nỗi trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, giọng nói của hần cũng càng trở nên hỗn loạn hơn trước, một chút cũng không thể giải thích vì hiểu rằng tất cả sẽ chỉ làm mọi thứ hỏng bét hơn thôi, nhưng hần vẫn nói ra.

“... Tớ sẽ không quấy rầy cuộc sống của cậu, sẽ không can thiệp vào cuộc đời cậu. Tớ chỉ muốn ở bên cạnh cậu, chỉ cần có thể nhìn thấy cậu là được... Tớ sẽ không tiếp tục nói như vậy, tớ sẽ cố gắng, nỗ lực không thích cậu nữa... Xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

“Đừng không để ý tới tớ...” Hần đã mắc căn bệnh kia nửa năm, cũng chỉ có thể nói rõ mấy từ này.

Trong đầu Tề Mộ vang lên những tiếng ong ong: “Cậu nói cái gì? Doãn Tu Trúc, cậu...thích tớ sao?”

58. Chương 58

Doãn Tu Trúc thích cậu? Là kiểu thích như vậy đúng không?

Làm sao có thể thế được? Đầu óc Tề Mộ vô cùng hỗn loạn, chẳng thể tìm ra chút manh mối nào hết.

Trước mắt cũng không có thời gian để cậu tiếp tục suy nghĩ, cậu sốt ruột đỡ lấy Doãn Tu Trúc, hỏi hần: “Cậu sao vậy? Đầu đau lắm hả?”

Doãn Tu Trúc vô pháp trả lời cậu, sắc mặt hần trắng bệch như tờ giấy, cặp môi run rẩy kịch liệt, tựa hồ đang nắm bắt cái gì đó nhưng vì đầu quá đau nên trông như đang co giật.

Tề Mộ cuống lên, gọi hần vài cậu cũng không được đáp lại cho nên cậu bèn đứng dậy định đi lấy điện thoại.

Doãn Tu Trúc nắm chặt cánh tay cậu, âm thanh khô khốc: “Đừng đi.”

Tề Mộ đau lòng muốn chết, dỗ dành hần: “Tớ không đi, không đi đâu hết. Doãn Tu Trúc cậu chờ tớ một chút, tớ gọi người tới...” Tình hình này là phải đi đến bệnh viện, cậu cũng hết cách rồi, chỉ có thể tìm ai đó giúp đỡ.

Doãn Tu Trúc vẫn không chịu buông tay cậu ra, lắc đầu nói đừng đi.

Lục phủ ngũ tạng của Tề Mộ đang rối thành một cục nhưng cũng không dám lè mề, dù sao cũng phải đuổi một cách tay khác ra, lần mò tìm điện thoại.

Cậu gọi cho Phương Tuấn Kỳ, nhanh chóng kể vắn tắt tình huống.

Về mặt Phương Tuấn Kỳ trở nên nghiêm túc, nói: “Chờ đấy, tớ đến ngay.”

Tề Mộ rất sốt ruột: “Tớ gọi cấp cứu nhé, tình hình của Doãn Tu Trúc...”

“Thôi” Phương Tuấn Kỳ lập tức ngăn cậu lại “Đây là bệnh cũ của cậu ấy, tốt hơn hết là đừng để người ngoài biết.”

Tề Mộ cũng đang kiêng kỵ điều ấy. Doãn Tu Trúc đã sớm không phải là một cậu thiếu niên nữa, nếu hần xảy ra chuyện thì toàn bộ Doãn thị đều sẽ chấn động.

Cho nên Tề Mộ chỉ có thể tìm Phương Tuấn Kỳ, cậu vốn định liên lạc với Tề Đại Sơn, bảo ông giúp cậu tìm một vị bác sĩ tư nhân nhưng nghĩ tới câu nói kia của Doãn Tu Trúc, cậu lại không dám gọi cho Đại Sơn nữa. Hứa Tiểu Minh phỏng chừng vẫn còn ở quán bar, lúc này cũng có mỗi mình Phương Tuấn Kỳ.

Tề Mộ muốn hỏi Doãn Tu Trúc bị làm sao, lại không dám làm chậm trễ thời gian nữa nên mới bảo Phương Tuấn Kỳ: “Tớ cúp máy trước, cậu trực tiếp liên hệ bác sĩ nhé.”

Phương Tuấn Kỳ đã lên xe, còn căn dặn: “Đừng kích thích cậu ấy, nói câu nào động viên một chút.”

Tề Mộ liên tục gật đầu, sau khi tắt điện thoại liền ôm Doãn Tu Trúc: “Ừ ừ, tớ ở đây, tớ không đi đâu cả, làm sao tớ có thể không để ý tới cậu được hả?” Cậu lên tiếng, âm thanh đong đầy sự hoảng hốt.

Mấy câu của cậu lại có tác dụng thần kỳ. Doãn Tu Trúc dường như đã khá hơn một chút, tuy rằng lông mày vẫn nhú chặt, khuôn mặt tái nhợt đến trong suốt nhưng dễ nhận thấy rằng đầu hắn không còn đau như trước nữa.

Tề Mộ lặp đi lặp lại, cố gắng an ủi hắn.

Phương Tuấn Kỳ tới rất nhanh, lúc vào nhà cũng dẫn theo bác sĩ tư nhân.

Bác sĩ bảo bọn họ đặt Doãn Tu Trúc nằm trên giường, chăm cứu cho hắn, không bao lâu sau Doãn Tu Trúc đã ngủ say. Nhưng kể cả khi đã chìm trong mê man vẫn nhất quyết không buông tay Tề Mộ ra.

Tề Mộ chăm chú nhìn hắn không chớp mắt, gấp đến độ viền mắt đỏ bừng.

Sau khi bác sĩ kiểm tra thân thể cho hắn xong thì nói: “Cố gắng đừng kích thích bệnh nhân, để cậu ấy nghỉ ngơi thật tốt.”

Tề Mộ sốt ruột hỏi: “Cậu ấy bị làm sao thế?”

Bác sĩ đáp: “Tạm thời rất khó nói, còn cần kiểm tra cẩn thận lại một lần nhưng hắn là vấn đề về phương diện tâm lý.”

Bác sĩ này là do Phương Tuấn Kỳ dẫn đến, không rõ nguyên nhân sinh bệnh của Doãn Tu Trúc cho nên cũng không tiện đưa ra kết luận.

Tề Mộ mơ hồ đoán được một chút nhưng khi chính thức nghe thấy thì đầu vẫn nổ bùm một tiếng. Bác sĩ bảo: “Ngày mai dẫn cậu ấy đi kiểm tra đi, chắc là cậu ấy đã có bác sĩ riêng rồi.”

Tề Mộ gật đầu nói cảm ơn, sau đó Phương Tuấn Kỳ tiễn bác sĩ ra ngoài cửa.

Phương Tuấn Kỳ quay về, nhìn tay Tề Mộ bị Doãn Tu Trúc nắm chặt đến mức đầu ngón tay đỏ ửng, y khẽ thở dài: “Cứ rút tay ra trước đi đã.”

Tề Mộ lắc đầu đáp: “Không sao.”

Bị thiếu máu thế kia mà vẫn còn không sao ư? Phương Tuấn Kỳ lên tiếng: “Như vậy cậu ấy cũng chẳng thể thả lỏng được.”

Tề Mộ dừng lại, tìm cách rút tay ra. Doãn Tu Trúc vốn đang ngủ ngon lập tức phản ứng lại, nắm thật chặt.

Phương Tuấn Kỳ vội vàng bảo: “Trò chuyện với cậu ấy, giúp cậu ấy thư giãn thử xem.”

Tề Mộ cố ngăn cảm giác chua xót nơi cánh mũi, miễn cưỡng nói: “Doãn Tu Trúc... Tớ sẽ không đi nên cậu buông ra được không?” Chỉ một câu như thế mà Tề Mộ lại ghen ngào đến ấp úng.

Tại sao thế này? Doãn Tu Trúc sao lại biến thành bộ dạng như vậy?

Trong lòng Phương Tuấn Kỳ bất giác cũng thấy khó chịu, y đứng dậy: “Tớ ở bên ngoài, có việc gì thì cậu gọi tớ nhé.”

Tề Mộ gật đầu, nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Phương Tuấn Kỳ phủ nhận: “Không có gì.” Rồi rời khỏi đó.

Trong phòng chỉ còn dư lại cậu và Doãn Tu Trúc, xen lẫn trong không khí là mùi hương của nến thơm.

Trái tim Tề Mộ như bị người khác đâm cho mấy nhát, đau đến không thở nổi. Cậu nhìn Doãn Tu Trúc, thấp giọng dỗ dành hắn: “Tớ ở đây, tớ sẽ luôn để ý tới cậu. Bất kể có chuyện gì xảy ra thì tớ vẫn luôn quan tâm đến cậu.”

Câu nói này hiển nhiên kích thích đến Doãn Tu Trúc đã ngủ say, Tề Mộ cảm thấy bàn tay đang nắm chặt cậu dần dần nơi lỏng.

Tề Mộ chợt hiểu ra Doãn Tu Trúc im lặng nói mớ cái gì —— đừng không để ý tới tớ.

Tề Mộ, đừng không để ý tới tớ nữa.

Đồ ngốc. Tề Mộ kìm nén nước mắt, nức nở lên tiếng: “Tớ sao có thể không để ý đến cậu được, tớ còn nói muốn bảo vệ cậu cả đời cơ mà...” Nhưng lại khiến cậu thành ra thế này.

Sau khi Tề Mộ đã nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần câu “Sẽ luôn quan tâm cậu”, rốt cuộc Doãn Tu Trúc cũng buông tay, triệt để ngủ thiếp đi.

Tề Mộ bị nắm đến tụt máu, đột nhiên giãn ra thì rất khó chịu. Nhưng cảm giác này cũng không tài nào lấn át được nỗi đau trong lòng.

Tề Mộ chờ một lát, phát hiện lông mày Doãn Tu Trúc dần thả lỏng, cậu rón rén đắp chăn cho hần rồi ra khỏi cửa.

Phương Tuấn Kỳ ngồi ngẩn ngơ trên ghế sofa, nghe có tiếng động bèn lập tức ngẩng đầu: “Ngủ rồi?”

Tề Mộ cười cực kì gượng gạo: “Ừ.”

Cậu ngồi đối diện Phương Tuấn Kỳ, hai người đều không lên tiếng, chìm vào im lặng.

Vẫn là Phương Tuấn Kỳ phá vỡ sự trầm mặc này: “Hồi thi đại học, có chuyện gì xảy ra giữa hai cậu vậy?”

Cậu nói này như mở ra chiếc hộp Pandora (*), lật lại tất cả những hồi ức không muốn nhớ tới kia.

*(*Chiếc hộp Pandora: Một cụm từ mà phương Tây thường dùng có nghĩa là gây ra một điều không lành, khó mà có thể hàn gắn được.)*

Tề Mộ dựa vào ghế sofa, nhìn thẳng vào chiếc đèn thủy tinh chói mắt: “Tôi không biết.”

Cậu thật sự không biết. Cậu cho rằng bản thân đã tùy tiện tỏ tình rồi lại như tên biến thái mà làm Doãn Tu Trúc nhục nhã, cho nên mới chọc giận hần và nảy sinh chuyện lung tung lộn xộn kia. Nhưng bây giờ Doãn Tu Trúc lại nói với cậu hần sẽ không tiếp tục dành tình cảm cho cậu nữa, do đó từ trước đến nay hần vẫn luôn thích cậu sao? Khi nghe được những lời đó của cậu hần cảm thấy rất vui vẻ ư?

Vậy tại sao lại như hần không thể giết chết cậu như thế...

Tề Mộ che mắt, nói tiếp: “Tôi thật sự không biết.”

Nếu như Doãn Tu Trúc thích cậu thì vì cớ gì mà hần lại tức giận đến vậy?

Nếu như Doãn Tu Trúc thích cậu thì ngày đó bọn họ sao có thể thành ra nông nổi ấy?

Cậu chẳng dám hồi tưởng lại đôi mắt lạnh như băng của Doãn Tu Trúc đang từ trên cao nhìn xuống. Thân thể cậu rất đau, nhưng khiến cho cậu càng không thể chấp nhận được chính là hận ý lộ liễu trong mắt Doãn Tu Trúc.

Hần nhất định là cực kì căm ghét cậu nên mới sỉ nhục cậu như vậy.

Phương Tuấn Kỳ thấy cậu thế này cũng chẳng tài nào hỏi tiếp được, y lên tiếng: “Các cậu vẫn nên thẳng thắn trò chuyện đi, tình cảm nhiều năm...” Y có chút không rõ phải nói sao, mĩa mai thay, càng là cảm tình lâu dài thì lại càng khó nói.

Tề Mộ hít một hơi, đáp: “Tớ sẽ làm thế, à đúng rồi, cậu có biết cậu ấy mắc bệnh tâm lý không?”

Phương Tuấn Kỳ trả lời: “Tớ cũng không rõ lắm, lúc tớ nhìn thấy cậu ấy vào năm ngoái cậu ấy cũng bị đau đầu như vậy, bất quá chỉ cần nghỉ ngơi một chút là ổn.”

Trong đầu Tề Mộ có ánh sáng chợt lóe: “Không phải khi ấy cậu đang ở Paris à” Vào thời điểm đó bọn họ đã từng gặp nhau.

Phương Tuấn Kỳ lên tiếng: “Doãn Tu Trúc cũng ở Paris.”

Tề Mộ sững sờ.

Phương Tuấn Kỳ lại bảo: “Tớ cảm thấy căn bệnh này của cậu ấy có liên quan đến cậu...”

Tề Mộ nói không thành lời, cậu có phần không nhớ rõ chuyện một năm trước, càng chẳng có ấn tượng với việc bản thân đã thấy Doãn Tu Trúc.

Phương Tuấn Kỳ liếc mắt nhìn cậu, vẫn nói ra: “Tuy rằng người ngoài không nên xen vào nhưng nếu như cậu không thể đáp lại tình cảm của cậu ấy thì vẫn nên thẳng thắn từ chối đi.”

Tề Mộ đột nhiên quay đầu, nhìn y chằm chằm: “Tình cảm của cậu ấy?”

Thấy thế, miệng Phương Tuấn Kỳ đắng ngắt: “Cậu đúng là chẳng biết cái gì hết... Doãn Tu Trúc thích cậu, nếu như cậu chỉ xem cậu ấy là anh em bạn bè tốt thì đừng gặp cậu ấy nữa.”

Nói xong Phương Tuấn Kỳ bèn đứng dậy: “Tớ về trước, gọi điện thoại cho tớ nếu xảy ra chuyện nhé.”

Tề Mộ ngơ ngác, mãi đến khi Phương Tuấn Kỳ rời khỏi mà cậu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Hôm sau, lúc Doãn Tu Trúc tỉnh lại liền cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp.

Hắn rất khó ngủ, nếu ngủ được cũng chẳng sâu, hầu hết đều dậy lúc trời còn chưa sáng. Cho nên đã lâu lắm rồi hắn không thấy được ánh mặt trời chiếu lên người như thế này.

Đầu có chút lơ mơ nhưng không đau nữa. Hắn đứng dậy, ngồi một lát thì chợt giật mình sợ hãi.

Chuyện tối qua như thủy triều vọt vào trong đầu hắn.

Tề Mộ trở về... Bọn họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau về nhà... Tề Mộ nói xin lỗi với hắn mà hắn lại không kìm chế được nỗi lòng mình, nói một đồng thứ phiền phức, gắt gao tóm lấy cậu chẳng chịu buông...

Trước mắt Doãn Tu Trúc trở nên tối sầm, lão đảo bước xuống giường.

Từ trước đến giờ hắn đều cẩn thận tỉ mỉ không cẩu thả, duy trì một tư thế ngủ cả đêm, không hề nhếch nhác chút nào. Mà giờ khắc này sắc mặt hắn trắng bệch, vẫn mặc bộ quần áo nhăn nhoe từ hôm qua, để chân trần bước tới cửa.

Chắc là Tề Mộ đã đi rồi...Cậu ấy...

Trong phòng bếp tỏa ra mùi cơm, Doãn Tu Trúc kinh ngạc nhìn sang.

Đúng lúc Tề Mộ đi ra, cậu mặc đồ ngủ của hắn, tóc tai vẫn còn hơi ẩm ướt, trên tay bưng một khay thức ăn...

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người.

Tề Mộ cười với hắn: “Dậy rồi à? Cậu tắm trước đi, bữa sáng sắp xong rồi đây.”

Doãn Tu Trúc không nhúc nhích, cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Làm sao Tề Mộ có thể ở đây, mặc đồ ngủ của hắn lại còn nấu cơm cho hắn được?

... Không thể nào, hắn có nằm mơ cũng không dám tham lam đến thế.

Tề Mộ đặt khay thức ăn xuống, đi tới hỏi: “Hay là ăn cơm trước nhé?”

Doãn Tu Trúc ngơ ngác mà cúi đầu, nhìn thấy Tề Mộ đang cầm tay hắn.

“Tớ không rành sử dụng máy nướng bánh mì nhà cậu cho lắm...” Tề Mộ dẫn hắn vào trong phòng bếp “Làm cháy tận 3 miếng lận.”

Hầu kết Doãn Tu Trúc trượt lên xuống, nói theo bản năng: “Để tớ làm.”

Tề Mộ buông tay hắn ra: “Cậu dạy tớ đi, ngay cả bánh mì mà cũng không biết nướng thì quá vô dụng rồi.”

Doãn Tu Trúc: “...” Hắn không biết nên nói cái gì bây giờ, chỉ sợ bản thân nhiều lời lại dọa Tề Mộ ở trong mơ này chạy mất.

“Cậu làm gì thế!” Tề Mộ kéo tay hắn lại, trừng mắt lên “Tớ bảo cậu dạy tớ cách xài máy nướng bánh chứ không bảo cậu đi nướng đầu ngón tay của mình!” Doãn Tu Trúc hồn vía lên mây, tay không ấn nút mà lại cho vào trong máy.

Trái tim Doãn Tu Trúc chợt thấy căng thẳng, rũ mắt xuống.

Tề Mộ không dám để hắn vào bếp nữa bèn đẩy hắn ra ngoài: “Cậu đi tắm trước đi!”

Doãn Tu Trúc không di chuyển, hắn đứng ở cạnh cửa, thấp giọng gọi tên cậu: “Tề Mộ...”

Tề Mộ tính rằng sau khi ăn cơm xong sẽ nói chuyện với hắn, chỉ có điều khi nhìn thấy bộ dạng kia của hắn, phỏng chừng chưa nói hết thì dừng hòng ăn uống gì.

Cậu hít một hơi thật sâu, có chút hồi hộp lẫn ngượng ngùng, lên tiếng: “Chúng mình... hẹn hò đi.”

59. Chương 59

Doãn Tu Trúc nhìn thẳng vào cậu, đầu óc trống rỗng.

Tề Mộ không phải vì tâm huyết dâng trào mà nói ra câu này, tối hôm qua cậu đã cân nhắc cả đêm.

Ban đầu, cậu chỉ nghĩ đến việc tại sao Doãn Tu Trúc lại thích mình? Doãn Tu Trúc không phải rất chán ghét đồng tính luyến ái à? Hắn làm sao có thể ôm tâm tư này với cậu được? Hơn nữa nếu là thích thì vì cớ gì mà buổi tối ngày hôm ấy bọn họ lại thành ra như vậy?

Tề Mộ không hiểu, càng nghĩ càng mù mờ, bất quá cậu không phải là kiểu người hành động theo bản năng, thậm chí còn có phần đơn giản thô bạo hơn.

Cậu loại bỏ những thứ ngổn ngang kia ra khỏi đầu, chỉ nghĩ đến một điều.

Doãn Tu Trúc thích cậu, vậy còn cậu thì sao?

Cậu đã ngồi cân nhắc chuyện này tận một tiếng đồng hồ, không dám lơ là, cực kì nghiêm túc.

Từ lần đầu tiên gặp nhau vào năm bốn tuổi đến năm mười tám tuổi trong giấc mộng đỏ thắm kia...

Tề Mộ đã biết được đáp án.

Cậu thích Doãn Tu Trúc. Không phải lo rằng liệu có xúc phạm tới Doãn Tu Trúc hay dọa hấn sợ, chẳng cần suy nghĩ nếu như vậy có làm Doãn Tu Trúc chán ghét hay không, cậu liền cho ra kết quả là không biết bắt đầu từ khi nào mà cậu đã thích Doãn Tu Trúc.

Tình yêu là gì? Tề Mộ không biết, nếu bảo cậu làm bạn cả đời với ai thì cậu chỉ có thể nghĩ đến Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc thích cậu, cậu cũng thích Doãn Tu Trúc.

Nếu đã có tình cảm, vậy sao lại không ở bên nhau?

Đây là kết luận sau khi Tề Mộ suy tính cả đêm. Cậu càng nghĩ càng thấy đúng, lòng dạ cũng thoáng hơn, thế giới xung quanh như chợt bừng sáng lên.

Ôi, thật là sáng, bởi vì mặt trời mọc rồi!

Tề Mộ liền cảm thấy không buồn ngủ nữa, cậu muốn đi làm bữa sáng cho Doãn Tu Trúc!

Doãn Tu Trúc vẫn im lặng, Tề Mộ không nhận được mà hỏi hần: “Cậu thích tớ sao? Là thích kiểu giữa người yêu ấy.” Chỉ khi xác định được việc này, kết luận tối hôm qua của cậu mới chính xác.

Doãn Tu Trúc không dám nói.

Trong lòng Tề Mộ chợt lạnh, cổ họng hơi khô: “Không phải à?”

“Thích.” Doãn Tu Trúc khàn giọng, chậm rãi đáp “Rất thích.” Thích đến mức không một ngôn ngữ nào có thể miêu tả được.

Tim Tề Mộ lập tức nóng bừng, khoe miệng còn mang chút ngọt ngào: “Tớ cũng thế.”

Doãn Tu Trúc ngơ ngác, lại nghe thấy vô cùng rõ ràng, mạch lạc nhưng bản thân hần lại như kính hoa thủy nguyệt (*), không dám lộn xộn, chỉ lo quấy nhiễu giấc mộng đẹp chưa từng có này.

*(*Kính hoa thủy nguyệt: hoa trong gương, trăng trong nước, nói chung để chỉ những thứ đẹp đẽ nhưng hư ảo, không chạm tay đến được)*

“Tóm lại là...” Tề Mộ vẫn hơi ngượng ngùng “Ăn cơm trước đã!”

Doãn Tu Trúc nói: “Để tớ nấu cơm.”

Tề Mộ đáp: “Tớ có thể làm được, cậu mau tắm rửa thay quần áo đi.!”

Doãn Tu Trúc vẫn cứ bị cậu đẩy ra khỏi nhà bếp, nhét vào phòng tắm. Tề Mộ còn lấy cho hắn khăn lông và đồ ngủ, dặn hắn: “Nếu mệt thì tắm một cái, không cần phải vội.” Tắm cũng giúp thư giãn tinh thần, tuy rằng tối hôm qua Doãn Tu Trúc ngủ cũng tạm được nhưng vẫn phải nghỉ ngơi càng nhiều càng tốt!

Tề Mộ quay đầu đi vào nhà bếp, tiếp tục chiến đấu với máy nướng bánh mì.

Cậu nhớ là thứ này dùng dễ lắm mà, sao cứ nướng cháy miết thế nhỉ? Tề Mộ suy nghĩ một lúc rồi gọi điện thoại cho Hứa Tiểu Minh.

Hứa Tiểu Minh uể oải nói: “Anh Mộ...” Tối qua 12 giờ đêm nó mới ngủ, sáng sớm lại phải rời giường đi chụp ảnh quảng cáo, sắp chết trên xe bảo mẫu rồi đây.

Tề Mộ hỏi nó: “Cậu có biết dùng máy nướng bánh không?”

Hứa Tiểu Minh: “...” *Tui buồn ngủ quá nên tai bị nghễnh ngãng sao?*

Tề Mộ bảo: “Tớ định nướng cho Doãn Tu Trúc lát bánh mì mà không hiểu sao toàn bị cháy hết á.”

Khóe miệng Hứa Tiểu Minh giật giật một cái: “Cậu nhìn kĩ thử xem đã điều chỉnh nhiệt độ chưa, có phải là để quá cao không.”

Cuối cùng Tề Mộ cũng coi như đã tìm được cái nút kia, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra là như vậy!”

Hứa Tiểu Minh sổng dở chết dở lên tiếng: “Bệ hạ còn gì phân phó không ạ?”

Tâm trạng của Tề Mộ rất tốt, bèn đáp: “Không còn, người lui ra đi.”

Hứa Tiểu Minh: “...” Nó thường xuyên hoài nghi việc bản thân không giành được cúp ảnh đế là vì chưa nhận vai thái giám nào cả!

“Đúng rồi.” Tề Mộ lại nói “Có việc này muốn nói với cậu.”

Hứa Tiểu Minh ủ rũ: “Bệ hạ chán ghét máy nướng bánh nướng nướng, muốn sướng hạnh phi tần khác sao?”

Tề Mộ hắng giọng, ném cho nó một quả bom nặng cân: “À thì, tớ và Doãn Tu Trúc chính thức hẹn hò rồi.”

Hứa Tiểu Minh sững sờ đúng mười giây, sau đó bùng nổ tại chỗ: “Cái gì cơ???”

Vì để tập trung nướng bánh mì cho nên Tề Mộ bèn bật loa ngoài, giật mình khi nghe thấy tiếng gào thét của nó: “Cậu ầm ĩ cái gì thế?”

Hứa Tiểu Minh nói với trợ lý: “Đánh em một phát đi.”

Trợ lý nhà nó: “...”

Hứa Tiểu Minh tự cho bản thân một phát tát, đau đến phát dồ phát đại, sau đó nó mới cầm điện thoại di động lên, hỏi như bắn súng liên thanh: “Cậu vừa nói gì? Cậu hẹn hò với ai? Doãn Tu Trúc là cô gái nào? Trùng tên trùng họ với Doãn Tu Trúc hở?”

Tề Mộ không vui: “Doãn Tu Trúc chính là Doãn Tu Trúc, cậu uống say đến choáng váng đầu óc rồi à?”

Hứa Tiểu Minh nuốt nước miếng: “Là Doãn Tu Trúc mà tớ biết?”

Tề Mộ tức giận nói: “Cậu còn quen ai tên là Doãn Tu Trúc nữa?”

Hứa Tiểu Minh: “...” Lúc này trợ lý-kun rất muốn chụp cho nó một bức ảnh rồi up lên mạng làm thành một gói meme, trăm phần trăm sẽ cực kì hot.

Thật đáng tiếc, trợ lý-kun sợ bị lão Hứa gia truy sát lắm.

Tề Mộ lên tiếng: “Vây thôi, tớ tắt máy đây.” Chỉ nướng mỗi bánh mì thì quá ít, nên là thử rán thêm trứng xem sao.

Cậu không biết rằng cách một cách cửa, Doãn Tu Trúc ở bên kia đứng đơ như tượng gỗ.

Hắn vốn đã tới phòng tắm nhưng quần áo còn chưa cởi đã đi ra ngoài. Nếu như đây là mơ, bị nước lạnh xối lên người nhất định sẽ phải tỉnh lại cho nên hắn không tắm, hắn muốn nhìn Tề Mộ nhiều thêm một chút.

Nhưng ai biết rằng hắn vừa tới nhà bếp liền nghe thấy Tề Mộ nói chuyện với Hứa Tiểu Minh.

Bởi vì mở loa ngoài nên hắn nghe được cực kì rõ ràng, nửa chữ cũng không sai, chẳng sót lấy một câu, như chữ in động được sắp xếp trong đầu hắn.

Đây là giấc mộng sao? Doãn Tu Trúc cảm thấy bản thân không hề có trí tưởng tượng như vậy.

Hắn nhìn hồi lâu, khi Tề Mộ suýt nữa phát hiện ra thì hắn tránh đi.

Tắm.

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, tự nói với chính mình: Đi tắm thôi, cứ mơ một giấc mơ không có khả năng như vậy hắn sẽ phát điên mất.

Hắn đứng dưới vòi hoa sen, mở nước lạnh, gội thẳng lên đầu. Trong phòng nhiệt độ ổn định, nhưng dù sao bây giờ cũng chẳng phải mùa hè, không tắm nước ấm sẽ rất khó chịu.

Đặc biệt là Doãn Tu Trúc ngay cả quần áo cũng chưa cởi, nước lạnh xối lên người khiến quần áo dính vào da thịt, mang đến sự vướng víu ngượng lạnh.

Một tay hắn chống vào tường, cúi xuống nhìn mặt đất, trong đầu dần tỉnh táo lại.

—— hoặc là mơ, hoặc là hắn cuối cùng cũng điên rồi. Giống với Vu Đại Vân, sống ở bên trong thế giới của chính mình.

Doãn Tu Trúc nhếch bờ môi mỏng, cảm giác này cũng không tệ chút nào.

Tề Mộ nướng bánh mì xong, rán hai quả trứng gà đến là ầu ỉ, hâm nóng sữa bò, miễn cưỡng làm ra một bữa sáng đơn giản...

“Sao còn chưa tắm xong nhỉ?” Tề Mộ lẩm bẩm “Nguội thì ăn sẽ không ngon nữa.”

Cậu vẫn rất lo cho Doãn Tu Trúc, sợ hắn lại bị đau đầu, dứt khoát đi lên tầng tìm hắn: “Doãn Tu Trúc?”

Doãn Tu Trúc cả người ướn nhẹch chột hoàn hồn.

Tề Mộ hỏi hắn: “Tắm xong chưa? Bữa sáng xong rồi nè!”

Doãn Tu Trúc: “...”

Hắn im lặng, Tề Mộ có chút lo lắng: “Cậu không sao chứ?” Chắc là không té xỉu trong phòng tắm đâu nhỉ.

Doãn Tu Trúc thấp giọng đáp: “Xong rồi đây.” Hắn thật sự muốn điên rồi, không phân rõ đây là hiện thực hay vẫn là ảo tưởng nữa.

Tề Mộ nghe được âm thanh của hắn thì yên tâm hẳn: “Đừng vội” Cùng lắm thì đun nóng đồ ăn lại vậy.

Doãn Tu Trúc cởi quần áo ướt sũng, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, thay xong bộ đồ mới rồi đi ra.

Tề Mộ thấy hắn xuống lầu, bèn bắt chuyện: “Mau tới nếm thử, ăn không ngon cũng đừng có chê nha.”

Doãn Tu Trúc nhìn cậu, thấp giọng nói: “Rất ngon.”

Tề Mộ nhìn quả trứng mà bản thân vừa rán, lúng túng lên tiếng: “Chắc là cũng tạm tạm thôi.”

Doãn Tu Trúc ngồi xuống, u u mê mê cầm lấy dao nĩa.

Tề Mộ nhận ra, hỏi hắn: “Đầu có còn đau không?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu: “Không đau.”

“Là do ngủ không ngon à?”

Tối hôm qua Doãn Tu Trúc hiếm lắm mới ngủ được một giấc say sưa cho nên hắn coi như bản thân hiện giờ vẫn chưa tỉnh: “Ngủ rất ngon.”

Tề Mộ tiếp tục nhìn hắn chằm chằm: “Sao tớ lại cảm thấy sắc mặt cậu không tốt nhỉ.” Hơn nữa tầm mắt cũng dao động, mất tập trung.

Doãn Tu Trúc dừng lại, cố gắng nở một nụ cười gượng gạo: “Có hơi bất ngờ... Đây là lần đầu tiên tớ thấy cậu xuống bếp.”

Tề Mộ biết bản thân vô dụng, cậu bảo: “Quen tay hay việc ấy mà, sau này tớ sẽ luyện tập nhiều hơn một chút.”

Doãn Tu Trúc không nói, hắn chẳng tin sẽ có cái gì gọi là sau này.

Tề Mộ giục hắn ăn sáng, Doãn Tu Trúc trầm mặc bắt đầu ăn, kỳ thực hắn không cảm nhận được mùi vị

nào cả. Bữa sáng này cũng không có gì đặc biệt, thậm chí có phần sơ sài, nhưng Tề Mộ đang ở trước mặt hắn, nghĩ đến việc đây là Tề Mộ làm cho mình nên có cho vào miệng cũng thấy như đang nếm thử sơn hào hải vị, ngon đến không thể hình dung.

Rốt cuộc có phải thật hay không? Doãn Tu Trúc chẳng thể nào nào xác định được. Người mắc bệnh thần kinh chưa bao giờ nghĩ mình bị bệnh, bởi vì họ đúng là không thể phân biệt rõ đâu là thực đâu là ảo.

Sau khi cơm nước xong, Tề Mộ càng ngày càng lo cho thân thể Doãn Tu Trúc.

Tình trạng của hắn cứ sai sai, rõ ràng đang ngồi nhưng trông lại lảo đảo lảo đảo.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Tề Mộ không yên lòng, hỏi.

Doãn Tu Trúc lập tức trả lời: “Ổn ổn.”

Tề Mộ lại nói: “Hôm nay cậu có bận việc không?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu đáp: “Không vội.”

Tề Mộ nhìn hắn: “Vậy tớ với cậu đi gặp bác sĩ đi.”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người.

Tề Mộ lên tiếng: “Tôi hôm qua tớ không dám quấy rầy cậu nên đi tìm Phương Tuấn Kỳ đến giúp đỡ. Cậu ấy dẫn một bác sĩ tư nhân đến nhưng bác sĩ đó không hiểu rõ tình huống, bèn đề nghị đi khám ở chỗ bác sĩ riêng của cậu...”

Cậu nói được một nửa mà khuôn mặt Doãn Tu Trúc đã trắng như tờ giấy.

Tề Mộ im lặng, bước đến hỏi hắn: “Lại khó chịu à? Chúng mình tới bệnh viện có được không?”

Doãn Tu Trúc hiểu rồi, hiểu vô cùng rõ ràng.

Đây không phải là giấc mộng cũng không phải là ảo tưởng, mà là sự thật. Tề Mộ đang ở trước mắt hắn, làm bữa sáng cho hắn, còn nói muốn hẹn hò với hắn.

Tất cả đều là thật, nhưng chẳng phải chân tâm.

Mà là do hấn bị bệnh. Hóa ra tối hôm qua Phương Tuấn Kỳ đã tới đây, hóa ra đã mời bác sĩ...

Chắc chắn Tề Mộ biết hết rồi... Biết bệnh tình của hấn... Cho nên mới dụ dỗ hấn, an ủi hấn, thỏa mãn mong muốn của hấn.

Doãn Tu Trúc tiếp tục cảm thấy đầu đau như búa bổ, hấn không muốn thể hiện dáng vẻ chật vật ấy trước mặt cậu, cũng không muốn ép buộc cậu.

Tề Mộ không nợ hấn cái gì hết, Tề Mộ đã cho hấn rất nhiều, hoàn toàn không cần thiết phải làm những thứ này.

Doãn Tu Trúc cắn răng, duy trì bình tĩnh nói: “Không cần, tớ không sao đâu.”

Tề Mộ nóng như lửa đốt: “Sắc mặt cậu như vậy mà còn nói không sao ư?”

Trong lòng Doãn Tu Trúc cuộn cuộn dậy sóng, không nghĩ mình lại có thể ném thử sự chệnh lệch rất lớn của thiên đường và địa ngục: “Cậu không cần phải làm như vậy, thật sự không cần...” Hấn chẳng thể quá tham lam, chỉ mong có thể nhìn cậu từ xa là được.

Tề Mộ run lên, nghe thấy hấn ngắt quãng nói như thế bèn lên tiếng: “Cậu có ý gì?”

Doãn Tu Trúc nhú mày thật chặt, cổ họng giống như bị thiêu đốt, nói không thành lời.

Âm thanh Tề Mộ trầm xuống: “Cậu cho rằng tớ vì thấy cậu sinh bệnh nên mới dùng cách này để trấn an cậu sao?”

Doãn Tu Trúc dời tầm mắt, giống như bị nén như lò xo, điên cuồng nảy lên.

Tề Mộ thoải mái đứng dậy, đi tới trước mặt hấn, bắt hấn nhìn thẳng vào mắt cậu: “Cậu nghĩ tớ là người như vậy à?”

Đôi môi Doãn Tu Trúc tái nhợt, âm thanh nhỏ vô cùng: “Cậu vẫn luôn đối xử rất tốt với tớ, vẫn luôn chăm sóc tớ.” Thậm chí còn coi hấn là kẻ yếu mà bảo vệ.

Bởi vì kích động mà giọng nói của Tề Mộ có chút giương cao, nghẹn ngào: “Cậu cũng biết tớ tốt với cậu thì dựa vào cái gì mà lại nghĩ tớ sẽ làm cậu tổn thương hả!”

Doãn Tu Trúc sợ hãi, hoàn toàn không kịp phản ứng

Tề Mộ lên tiếng: “Cậu bị bệnh, tớ lại giả vờ muốn ở bên cậu thì là tốt với cậu ư? Cái này căn bản sẽ hại chết cậu đó!”

Doãn Tu Trúc ngơ ngẩn, nhưng tầm mắt đã từ từ dịch chuyển trở lại.

Hắn nhìn vào đôi mắt của Tề Mộ. Trong khoảnh khắc ấy, hắn như thể vừa thấy được ngọn lửa trong mắt cậu.

Tề Mộ nói: “Tớ là hạng người gì cậu còn không rõ sao? Nếu như cậu vì tớ mà bị bệnh mà tớ lại không thích cậu thì tớ chỉ việc thẳng thắn nói cho cậu biết, không cần phải lừa dối cậu làm gì!”

Doãn Tu Trúc mở to mắt, đồng tử kịch liệt co rút lại: “Tề Mộ...”

Tề Mộ nhìn hắn như thể muốn thấy được tận sâu bên trong lòng hắn: “Doãn Tu Trúc, trong suốt bao nhiêu năm qua tớ đã gạt cậu bao giờ chưa?”

60. Chương 60

Đôi mắt Doãn Tu Trúc lập lòe ánh sáng: “Không có...”

“Vậy tại sao cậu không tin tớ?”

“Tớ...” Doãn Tu Trúc không phải là không tin cậu, mà là không tin bản thân mình — *hắn sao lại xứng đáng với những điều đó được?*

Giọng của Tề Mộ nhỏ đi, khổ sở lên tiếng: “Tớ chẳng biết cậu nghĩ như thế nào nhưng đối với tớ mà nói, việc hẹn hò này rất thuần túy: điều kiện tiên quyết vẫn là cậu thích tớ, tớ thích cậu, mấy thứ khác đều chưa đủ để khiến tớ nói ra câu kia đâu.”

—— *Chúng mình hẹn hò đi.*

Doãn Tu Trúc nhớ lại câu ấy một lần nữa, cả người vẫn cứ nổi lên cảm giác run rẩy, thậm chí còn mạnh mẽ hơn so với lúc trước. Bởi vì từ trên trời rơi xuống đất nên mới thấy càng chân thật hơn.

“Đừng nên gạt tớ.” Doãn Tu Trúc dùng sức nắm tay cậu, rốt cục cũng chịu nhìn thẳng vào cậu “Tề Mộ, đừng nên gạt tớ.”

Hồn vía hắn cuối cùng cũng trở về, tập trung trong con người đen nhánh, tỏa ra ánh sáng được ăn cả ngã

về không.

Tề Mộ nhìn hấn không chớp mắt: “Tớ thích cậu, nếu như dám lừa dối cậu, vậy thì hãy để cho tớ...”

Doãn Tu Trúc kéo cậu lại, dùng sức hôn lên môi của cậu.

Tề Mộ bỗng dưng mở to mắt ra, suy nghĩ trong đầu chợt đình trệ.

Lúc hôn Tề Mộ bỗng nhiên Doãn Tu Trúc thấy rất bất an, hấn sợ mình bị đẩy ra, nhưng không hề có chuyện đó...

Thậm chí Tề Mộ còn tiến tới gần hấn hơn...

Bất chợt trong lòng hấn như có núi lửa phun trào, Doãn Tu Trúc không có kết cấu gì mà hôn người mình luôn khát khao đến tận xương tủy, khắc sâu vào linh hồn.

Nếu như đây là giấc mộng, nếu như đây là một trò đùa, vậy thì hấn tình nguyện mãi mãi không tỉnh lại nữa.

Thời điểm hai người tách nhau ra, Tề Mộ suýt nữa thì tắc thở, cậu há miệng thở hổn hển, tưởng rằng bản thân sắp chết vì hôn môi.

Doãn Tu Trúc nhìn hai gò má ửng hồng của cậu, lại muốn hôn thêm một cái nữa.

Tề Mộ thở dốc hỏi: “Bữa sáng tớ làm hơi ít đúng không?”

Doãn Tu Trúc không phản ứng.

Tề Mộ nói: “Cứ có cảm giác cậu đang muốn ăn tớ.”

Doãn Tu Trúc sững sốt, ánh mắt lộ ra nét cười đã lâu không thấy, hấn đứng dậy bảo cậu: “Cậu ăn no chưa?”

Tề Mộ: “...” No thế nào được, nhưng đã tự động dậy sớm nấu cơm mà làm không đủ ăn thì quá mất mặt.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Tớ đi nấu cho cậu bát mì.”

Tề Mộ nhỏ giọng đáp: “Thật ra tớ cũng không đói lắm đâu, chủ yếu là nhìn cậu.”

Doãn Tu Trúc cảm thấy hơi đói bụng. Ngày hôm qua hẳn chẳng nuốt nổi thứ gì, trước vẻ mặt hốt hoảng của cậu cũng không có phản ứng chi, lúc này trở lại nhân gian mới cảm giác dạ dày trống rỗng.

Về phần sáng sớm đã ăn hai lát bánh mì... Ngay cả bé gái cũng cảm thấy chưa đủ.

Doãn Tu Trúc nói: “Tớ cũng muốn ăn thêm, cậu chờ một lát, lập tức xong ngay đây.”

Tề Mộ gật đầu liên tục: “Ừa!”

Doãn Tu Trúc tiến vào nhà bếp, Tề Mộ liền theo sau, Doãn Tu Trúc bèn bảo cậu: “Cậu ra ngoài đợi đi, lúc nấu ăn khói bụi bắn bẩn lắm.”

Tề Mộ ngượng ngùng đến kì lạ: “Tớ đến học một chút mà.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Cậu không cần làm những thứ này.”

Tề Mộ không đồng ý: “Như vậy sao được, sau này cậu chắc chắn sẽ phải đi làm đúng giờ. Chẳng nhẽ lại dậy sớm nấu cơm à?”

Doãn Tu Trúc sững sờ.

Oai phong của Tề đại ca chẳng hề thua kém năm đó, suy nghĩ vô cùng chu toàn: “Dù sao tớ cũng chỉ ở nhà vẽ, dậy sớm nấu cơm không thành vấn đề, còn để cậu được ngủ thêm một lát”

Tay cầm dao của Doãn Tu Trúc khẽ run.

Tề Mộ lại nói: “Không chỉ bữa sáng, tớ còn phải học thêm cách làm cơm tối nữa, như vậy mỗi lần cậu về nhà là có thể ăn được rồi...”

“Tề Mộ” Âm thanh Doãn Tu Trúc đầy nghẹn ngào “Cậu mà nói thêm cái gì nữa thì tớ không thể thái cà chua được.”

Tề Mộ kinh ngạc, lại gần bảo: “Làm sao? Cà chua có vấn đề gì...” Cậu thấy tay Doãn Tu Trúc run rẩy không ngừng thì hiểu rõ...

Doãn Tu Trúc hít một hơi thật sâu, nỗ lực để bàn tay nắm vững cán dao: “Tớ luôn cảm giác mình đang nằm mơ.”

Tề Mộ không biết tại sao lại đau lòng: “Nào có giấc mộng gì nhảm chán như thế?”

Doãn Tu Trúc lắc đầu đáp: “Từ trước đến nay chưa từng có giấc mơ nào đẹp đến vậy.”

Nói xong hắn quay đầu, trong con người sẫm màu tràn ngập tình cảm quyến luyến, nòng cháy đến mức làm tan chảy cả sô cô la.

Tề Mộ biết hắn đang nói thật thì đau lòng tột cùng: “... Giấc mộng của cậu chẳng có tiền đồ gì sất!”

Doãn Tu Trúc từ chối cho ý kiến, hắn khẽ cười: “Cậu ra ngoài đi, để tớ nấu mì.” Nếu Tề Mộ còn ở đây thì hắn không thể tập trung nổi.

Tề Mộ rất sợ hắn thực sự sẽ cắt vào ngón tay mình, bèn nói: “Được rồi, tớ ở bên ngoài chờ cậu.”

Doãn Tu Trúc gật đầu, lúc Tề Mộ sắp rời khỏi lại lên tiếng: “Đại kiều bảo rằng vào trong phòng bếp không thể để miệng rộng đi ra, sau này sẽ không có cơm ăn.”

Ý cười trên khóe miệng Doãn Tu Trúc sâu hơn, hắn buông dao xuống, đáp: “Chờ chút.”

Bên cạnh chính là tủ lạnh, mở ra liền thấy có một ngăn nhỏ, bên trong chứa đầy sô cô la. Rất lâu trước đây, lúc Tề Mộ cả ngày đều ở Doãn gia cũng thường xuyên đi vào nhà bếp xem Doãn Tu Trúc nấu cơm, mà mỗi lần như thế, cậu đều dùng lí do không được để miệng rộng mà đòi lấy sô cô la.

Doãn Tu Trúc sợ hắn ăn nhiều rồi bị sâu răng nhưng lại mê tín, vẫn sợ việc “không có cơm ăn” ứng nghiệm, cho nên đã thỏa hiệp rất nhiều lần, bẻ cho cậu một mẫu sô cô la bé xíu.

Tề Mộ giương mắt nhìn Doãn Tu Trúc lấy sô cô la ra, chỉ cảm thấy cuống họng đều ngứa.

Doãn Tu Trúc đưa cho cậu một miếng.

Tề Mộ nói: “Lắm thế?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Cậu có thể ăn nhiều chút.”

Tề Mộ cười cong khóe mắt “Vỏ còn chưa bóc.”

Doãn Tu Trúc bị dáng vẻ kia của cậu làm cho lồng ngực tê dại, Tề Mộ lên tiếng: “Trước đây cậu đều trực tiếp đút vào miệng tớ.”

Doãn Tu Trúc đương nhiên là nhớ, những ký ức ấy đã trở thành cội nguồn sinh mệnh của hắn trong suốt 4 năm qua.

Hắn chậm rãi bóc vỏ, đem viên sô cô la hình trứng bỏ vào trong miệng cậu.

Tề Mộ ăn một miếng, mặt mày hớn hở nói: “Ăn ngon thật á!”

Doãn Tu Trúc miệng khô lưỡi khô, phải nhịn lắm mới không cúi xuống hôn cậu.

Ai biết Tề Mộ ăn xong sô cô lại lại mổ lên miệng hắn một cái: “Được rồi, tớ ra ngoài đây.”

Không ra nổi vì Doãn Tu Trúc đã kéo cổ tay cậu, đẩy cậu dựa vào tủ lạnh mà quang minh chính đại hôn.

Mãi đến tận khi nước trong nồi sôi ừng ực, trào ra cả bên ngoài...

Tề Mộ nói: “Sô cô la của tớ đều bị cậu ăn hết rồi.” Dứt lời cậu lại cảm thấy câu này của mình quá gợi liên tưởng bèn chẳng dám ở phòng bếp nữa, bỏ cửa chạy lấy người.

Cậu vừa đi mất hút, Doãn Tu Trúc liền dứt khoát nấu mỳ trứng cà chua.

Ít khi làm việc nhà nhưng lại nấu ra thành phẩm rất đẹp, cà chua và trứng gà vừa chín tới, sợi mì được luộc trong suốt trắng nõn, đựng bên trong một chiếc bát sứ, khiến người khác phải thèm nhỏ dãi.

Tề Mộ thở dài lên tiếng: “Cậu siêu quá đi! Cái gì cũng có thể làm tốt.”

Doãn Tu Trúc đáp: “Nhìn đẹp mắt nhưng chưa chắc ăn đã ngon.” Rất lâu rồi hắn không nấu cơm, e rằng mùi vị không ổn cho lắm.

Sau khi Tề Mộ ăn một miếng bèn vô cùng chân chó nói: “Ăn ngon cực!” Không có so sánh sẽ không có tổn thương, đối với quả trứng rán cháy đen của cậu thì đây đúng là món ngon nhất trần đời!

Giải quyết bữa sáng xong, Tề Mộ lại nhắc đến chuyện đi gặp bác sĩ.

Doãn Tu Trúc bình tĩnh hơn trước, đã có thể thần nhiên đối mặt, hắn nói: “Không cần đâu, tớ không sao hết.”

Tề Mộ chẳng yên tâm: “Bộ dạng của cậu tối qua dọa tớ sợ lắm á.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc mềm nhũn, nói rằng: “Xin lỗi.”

Tề Mộ cau mày: “Đừng có xin lỗi miết như thế, cậu có làm gì sai đâu.”

Doãn Tu Trúc hít sâu một hơi, đáp: “Hiện tại tớ thấy rất khỏe, đi gặp bác sĩ cũng không có ích gì, hơn nữa những thứ thuốc kia cũng chẳng thể uống thường xuyên.”

Tề Mộ sốt sáng lên tiếng: “Tớ lo lắm, muốn biết về tình trạng thân thể của cậu”

Doãn Tu Trúc dừng lại trả lời: “Thật ra cũng không có gì chỉ là bị trầm cảm nhẹ, bây giờ về cơ bản cũng khỏi rồi.”

Trong lòng Tề Mộ chợt thấy căng thẳng... Bệnh trầm cảm sao? Đây đâu phải loại bệnh có thể nói một cách hời hợt như vậy? Cậu của Tề Mộ cũng là vì căn bệnh này mà tự sát khi còn rất trẻ.

“Là do tớ à?” Giọng nói Tề Mộ khô khốc.

Doãn Tu Trúc không đẩy hết trách nhiệm lên người cậu, chỉ giải thích: “Sau khi thi đại học xong đã xảy ra rất nhiều chuyện...”

Hắn kể hết sự tình năm đó cho Tề Mộ nghe.

Cách một ngày sau lần bọn họ phát sinh quan hệ, Doãn Chính Công liền đưa Doãn Tu Trúc sang Mỹ bởi vì Vu Đại Vân vẫn luôn khẳng định đòi gặp Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc ngỡ ngàng đi tới Mỹ, nhìn thấy một Vu Đại Vân trước đây chưa từng có.

Bà không phát điên cũng không coi thường hắn, mà đối xử với hắn bằng sự dịu dàng hiếm thấy.

Trạng thái tinh thần của Doãn Tu Trúc lúc đó rất tệ, bất thành linh gặp một Vu Đại Vân như vậy hiển nhiên sẽ cảm nhận được một tia ấm áp lạ lẫm.

Hắn tiếp tục ở cạnh Vu Đại Vân, Vu Đại Vân lại như một người mẹ chân chính mà trò chuyện với hắn, hỏi han tình hình học tập của hắn và mối quan hệ với bạn bè.

Doãn Tu Trúc kể cho bà nghe về Tề Mộ, nói tới mức trái tim như muốn nổ tung, tan vỡ đến bật khóc.

Vu Đại Vân ôm hắn, an ủi hắn, nói cho hắn biết: “Nếu như biết mình sai thì hãy nói xin lỗi với bạn ấy, chắc chắn đối phương sẽ bỏ qua cho con.”

Lúc đó Doãn Tu Trúc cảm thấy cực kì xúc động, muốn về nước ngay lập tức để xin lỗi Tề Mộ, cho dù ra sao cũng vẫn cầu xin cậu tha thứ cho mình.

Nhưng Vu Đại Vân chết rồi.

Vào buổi tối hôm đó, trong một tuần bà giả vờ làm một người mẹ tốt, đến khi tất cả đều buông lỏng cảnh giác, ai cũng cho rằng bà đã khỏi bệnh thì bà lại cắt cổ tay tự sát.

Máu tươi nhuộm đỏ chiếc giường, lúc Doãn Tu Trúc đi vào phòng liền nhìn thấy người phụ nữ có khuôn mặt tái nhợt như ma.

Bà để cho hắn một bức thư, nội dung bên trong chứa đầy ác ý, từ đầu đến cuối đều vô cùng dữ tợn.

Bà bị Doãn Chính Công lừa gạt, bị Doãn Chính quyền cường bạo. Bà trở thành công cụ để Doãn Chính Công bôi nhọ Doãn Chính Quyền, cả đời của bà đều do hai anh em nhà họ Doãn phá hủy. Bà căm thù họ đến chết, đồng thời cũng hận cả Doãn Tu Trúc.

Câu nói cuối cùng bà để lại cho Doãn Tu Trúc chính là: “... Sẽ không bao giờ tha thứ, kẻ làm điều ác sẽ không bao giờ được tha thứ.”

Điều này đã đập tan phòng tuyến tâm lý mà Doãn Tu Trúc phải vất vả lắm mới xây dựng được. Hắn cứng rắn chống lại Doãn Chính Công, xóa đi nghi ngờ của y, lúc tâm tư lẫn sức lực vô cùng mệt mỏi thì hay tin Tề Mộ xuất ngoại.

Điều này triệt để giẫm nát cọng rơm cứu mạng cuối cùng của hắn.

Sẽ không được tha thứ.

Kẻ làm điều ác không xứng đáng được tha thứ.

Tề Mộ không cần hắn nữa rồi.

Tuyệt vọng trong lòng bùng nổ, đầu Doãn Tu Trúc đau như búa bổ, đánh mất hi vọng sống của mình.

Quãng thời gian ấy cuộc sống của hắn như chìm trong địa ngục, Doãn Tu Trúc chỉ nhớ lại một đoạn hồi ức thôi mà cảm thấy trái tim đau đớn như bị ăn mòn.

Tề Mộ nghe đến việc Vu Đại Vân tự sát đã thương tâm muốn chết, cậu nhìn sắc mặt Doãn Tu Trúc không tốt, lập tức nói: “Đừng vội, không cần kể ra hết đâu.” Điều này đối với Doãn Tu Trúc mà nói là sự thống khổ cực hạn.

Doãn Tu Trúc cụp mắt đáp: “Tớ nghĩ rằng cậu sẽ không bao giờ để ý đến tớ nữa.” Từng điều không may ập đến cũng chẳng thể đánh gục Doãn Tu Trúc, nhưng khi biết Tề Mộ tới Paris thì hắn đã hoàn toàn tan vỡ.

Tề Mộ hồi hận cực kì: “Lúc ấy tớ tưởng cậu giận tớ, không muốn nhìn thấy tớ.”

Viên mắt Doãn Tu Trúc đỏ ửng: “Làm sao có thể thế được?”

Tề Mộ có chút khó chịu nói: “Buổi sáng hôm đó... Cậu không ở trong nhà. Sau đó tớ gọi điện cậu cũng không bắt máy, gửi tin nhắn cậu cũng không trả lời.”

Doãn Tu Trúc giật mình.

Tề Mộ sợ hãi thấy không thoải mái, lại bảo: “Hóa ra cậu đã đi nước ngoài, phỏng chừng... Phỏng chừng lúc tớ gọi điện thoại cậu đang ở trên máy bay rồi.”

Sắc mặt Doãn Tu Trúc trắng bệch nói: “Khi tớ đi không mang theo bất cứ thứ gì hết.” Ngay cả quần áo cũng chưa thay, điện thoại di động càng không biết đã đánh rơi ở chỗ nào.

Tề Mộ ngẩn người.

Trong mắt Doãn Tu Trúc đầy tơ máu: “Buổi sáng hôm ấy tớ đi ra ngoài mua thuốc.”

Tối đó hắn đã làm hỏng hết cả, Tề Mộ bị thương còn đang phát sốt. Lòng hắn nóng như lửa đốt, cũng không dám đi nhờ người khác mà chỉ có thể tự mình chạy hơn một giờ mua thuốc về, đến lúc quay lại người trên lầu đã đi mất rồi.

61. Chương 61

Tề Mộ ngẩn ngơ: “Cậu chạy đi mua thuốc ấy hả?”

Trong lòng Doãn Tu Trúc tràn ngập hồi hận: “Làm sao tớ có thể bỏ cậu ở lại được? Tớ đối xử với cậu như vậy... mà sẽ để cậu một mình nằm đấy sao?” Hắn không thể tưởng tượng được tâm trạng của Tề Mộ khi nhìn thấy trong căn phòng to lớn không còn một bóng người là như thế nào.

Ai biết Tề Mộ lại nói: “Cậu đi từ nhà ra ngoài mua thuốc á? Vậy xa đến thế nào đây? Cậu chạy tới chạy lui mất bao lâu.” Vị trí biệt thự Doãn gia nằm ở vùng rất hẻo lánh, xung quanh không có phương tiện đi lại, lái xe tới trong thành phố còn mất tận nửa tiếng, hắn đi như thế...

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ đau lòng muốn chết: “Một mình cậu đi đi về về không phải là tốn 2 3 giờ đồng hồ à?” Căn bản

không thể gọi được xe ở chung quanh đây, mặc dù đang là tháng 6, chạy xa đến vậy cũng mệt chết mất.

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người, kết quả là Tề Mộ vẫn quan tâm hẩn. Nửa chữ hẩn cũng không nói được mà chỉ biết ôm Tề Mộ, gắt gao siết chặt cậu trong lồng ngực mình —— Tại sao Tề Mộ có thể tốt đến thế, sao trên đời này lại có người tốt như Tề Mộ cơ chứ!

Trái tim của Tề Mộ rất khó chịu, làm thế nào cũng không nghĩ tới sự tình dĩ nhiên lại trời xui đất khiến như vậy.

Cậu tưởng rằng Doãn Tu Trúc chán ghét cậu nên không muốn gặp cậu, cho là hẩn tức giận đến mức ngay cả lời xin lỗi cũng chẳng chấp nhận, nhưng trên thực tế lại không phải.

Hai người nói chuyện chốc lát liền hiểu hết tình huống đơn giản khi đó. Doãn Tu Trúc đi mua thuốc, lúc trở về thì Tề Mộ đã đi rồi, trong lòng hẩn tràn ngập tuyệt vọng, căn bản không dám chủ động liên lạc với Tề Mộ; mà lúc này Tề Mộ đang ở nhà trần trọc, khó chịu muốn chết, đợi đến khi tỉnh táo lại bèn gọi điện cho Doãn Tu Trúc nhưng vô tri vô giác hẩn đã bị Doãn Chính Công đưa tới Mỹ, điện thoại di động để quên ở nhà.

Sau đó Tề Mộ nản lòng mà đi tha hương, Doãn Tu Trúc đầu tiên là chứng kiến tận mắt cái chết của Vu Đại Vân, rồi biết được tin tức Tề Mộ rời khỏi nên đã triệt để tan vỡ, an dưỡng hơn nửa năm mới miễn cưỡng khôi phục. Tình huống lúc đó của hẩn rất tồi tệ, Doãn Chính Công tình nghĩa lạnh nhạt, cũng sẽ không nuôi một đứa con trai phế vật, Doãn Tu Trúc quả nhiên đã phải cố gắng cả ngày lẫn đêm mới được như hiện tại.

Tề Mộ cực kỳ hối hận. Nếu như cậu đừng có hoảng hốt rời đi, nếu như cậu chờ Doãn Tu Trúc một chút, nếu như lúc đó cậu nói chuyện tử tế với hẩn...

Không có nhiều nếu như đến vậy. Lúc đó nếu Tề Mộ đợi Doãn Tu Trúc thì bọn họ cũng chẳng thể trò chuyện được mà chỉ hồng hét hơn thôi. Bởi vì khi ấy Tề Mộ không thể tưởng tượng nổi việc Doãn Tu Trúc sẽ thích cậu, mà Doãn Tu Trúc cũng sẽ không nhắc lại chuyện mình có tình cảm với cậu nữa. Hai bên không thể bình tĩnh thì sẽ chỉ gây ra nhiều tổn thương hơn.

Tề Mộ rất ân hận, nhưng cậu biết Doãn Tu Trúc cũng vậy. Chuyện đã qua rồi, nếu như cứ mãi đắm chìm trong đó, chẳng phải sẽ phụ lòng hiện tại sao.

Tề Mộ vỗ lưng hẩn, xoa xoa cổ nói: “Đừng suy nghĩ nữa, lát tớ mua cho cậu 5 cái điện thoại di động, tay trái một cái tay phải một cái, chân trái một cái chân phải cũng không thể thiếu, cái cuối cùng treo trên cổ luôn!”

Bầu không khí khó chịu cũng bị một câu này của cậu quét sạch.

Doãn Tu Trúc hiểu được tấm lòng cậu, hẩn buông cậu ra, nhìn cậu rồi nói: “Sẽ không còn chuyện như vậy xảy ra nữa.” Dù có là chân trời góc biển, Tề Mộ ở chỗ nào thì hẩn liền ở chỗ đấy.

Trong lòng Tề Mộ ngọt như mía lùi, bất quá cậu vẫn muốn hỏi vì lí do gì mà ngày đó Doãn Tu Trúc lại tức giận —— lẽ ra nếu hấn thích cậu thì khi nghe thấy cậu hồ ngôn loạn ngữ thì đáng về sao lại phẫn nộ như thế được?

Cậu còn chưa kịp mở miệng thì điện thoại đã vang lên, Tề Mộ đành phải nghe máy trước đã.

Là Ngụy Bình hi gọi, Tề Mộ trở về đã được ba ngày mà còn chưa gặp hấn lần nào.

Ngụy Bình Hi cuống cuống gấp gấp: “Lão Tề à, cậu có rảnh không?”

Tề Mộ nhìn Doãn Tu Trúc, rất muốn nói —— không rảnh!

Ngụy Bình Hi nào có biết tình hình của cậu ở bên này, trực tiếp phán một câu: “Dù sao cậu cũng nhàn ơ là nhàn thì mau giúp tớ đi, phía tớ sắp tèo đến nơi rồi!” Hấn đi bộ đội về liền được cho nghỉ mười ngày nhưng lão Ngụy gia đâu dễ thương lượng như vậy, chỉ hận không thể trực tiếp kết hôn ngay tại quân bộ, mà bên nhà gái sao lại có thể chấp nhận được? Vốn dĩ người ta nghe được kết hôn năm 22 tuổi đã thấy không vui rồi.

Vẫn còn nhỏ, vừa qua tuổi hợp pháp đã chạy đi làm đám cưới! Mà tình huống của Ngụy Bình Hi tương đối đặc thù, sau khi hấn kết hôn xong có thể dẫn vợ đi cùng, nếu không thì chỉ có anh ở đầu sông em cuối sông. Đời tình nhân nhỏ vốn đã yêu xa, thực sự không thể chờ được nữa, đã quyết định sẽ sống với nhau đến hết đời bèn dứt khoát chờ đủ tuổi liền kết hôn!

Tề Mộ suy nghĩ kỹ một chút, không vì đám cưới của lão Ngụy thì chẳng biết bao giờ cậu mới về nước. Nếu như không về nước thì cậu và Doãn Tu Trúc vẫn sẽ tiếp tục hiểu lầm nhau như vậy à?

Trái tim Tề Mộ như bị ai đó bóp chặt, thẳng thắn đáp: “Có chuyện gì cậu nói đi, thân là anh em tớ đây nhất định sẽ giúp cậu quyết không từ nan!”

Ngụy Bình Hi phì cười: “Cứ làm đi rồi tính, tới đón Tiểu Câu hộ tớ nhé. Nó vừa mới về nước, tài xế chỗ tớ bạn muốn điên lên rồi, thực sự chẳng thể sắp xếp được ai cả.”

Tề Mộ lập tức lên tiếng: “Chuyện nhỏ, cứ giao cho tớ.” Nếu như cậu không đi được vẫn có thể tìm Đại Sơn mượn tài xế, thực sự không được nữa thì còn có Doãn Tu Trúc cơ mà.

Ngụy Bình Hi lại bảo: “Cũng không cần vội, phỏng chừng phải 1-2h chiều nó mới xuống sân bay, chốc nữa tớ sẽ gửi số hiệu chuyến bay tới cho cậu.”

Tề Mộ lên tiếng: “Ừ!”

Cậu cúp điện thoại, nói với Doãn Tu Trúc: “Hay chúng mình tới chỗ bác sĩ một chút đi, sau đó xế chiều

tớ phải đi đón Tiểu Câu.” Bây giờ vẫn còn sớm, buổi sáng đi gặp bác sĩ, buổi chiều đón người cũng không thành vấn đề.

Doãn Tu Trúc nghe thấy tên của Ngụy Bình Câu, trái tim chợt lạnh nhưng hắn không biểu hiện ra: “Thật sự không cần, tớ khỏe lắm rồi, đi khám cũng chẳng bằng được nói chuyện với cậu.”

Tề Mộ nhìn hắn: “Thật sự không cần sao?”

Doãn Tu Trúc nở nụ cười: “Thật sự.”

Tề Mộ cũng cười theo, còn hôn lên khóe miệng hắn: “Cậu đi đón Tiểu Câu với tớ nhé.”

Nụ cười trên môi Doãn Tu Trúc có chút cứng ngắc: “Không, tớ còn phải đến công ty xử lý chút chuyện nữa.”

“Thế à” Tề Mộ thất vọng đáp “Vậy cũng tốt, cậu đi làm việc trước đi.”

Doãn Tu Trúc gật đầu, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Nhưng hắn lại không dám nói, lúc đó Tề Mộ thích Ngụy Bình Câu, hiện tại e rằng đã sớm không còn thích nữa.

Hiện tại người Tề Mộ thích chính là hắn.

Doãn Tu Trúc tin tưởng cậu. Tin tưởng cậu nhất định sẽ không lừa hắn.

Tề Mộ nhìn đồng hồ rồi nhin không được bèn hỏi: “Hay là bây giờ cậu đến công ty đi ha?”

Trái tim Doãn Tu Trúc như bị đâm một nhát, ngón tay co quắp: “Nếu cậu có việc bận thì cứ làm, không cần phải để ý tới tớ.”

“Tớ bận gì đâu” Tề Mộ đáp “Ý của tớ là cậu có muốn đến công ty giải quyết cho xong việc không? Như thế buổi chiều chúng mình có thể cùng nhau tới đón Tiểu Câu...”

Doãn Tu Trúc một chút cũng chẳng muốn nhìn thấy Ngụy Bình Câu, càng không muốn nhìn thấy Tề Mộ và Ngụy Bình Câu đứng chung một chỗ.

Hắn lắc đầu nói: “Hội nghị đã ấn định vào buổi chiều, thay đổi thời gian thì không hay lắm.”

Tề Mộ chỉ có thể bảo: “Vậy cũng được.”

Doãn Tu Trúc sốc lại tinh thần, hỏi: “Buổi trưa cậu muốn ăn gì?”

Tề Mộ tính toán thời gian một chút rồi trả lời: “Chắc là Tiểu Câu vẫn chưa ăn nên tớ sẽ đi ăn cùng em ấy.”

Doãn Tu Trúc dừng lại, cười nói: “Cũng tốt.”

Tề Mộ lại nghĩ tới vấn đề trước đó định tiếp tục hỏi hần, ai dè Doãn Tu Trúc chợt đứng lên: “VẬY TỚ TỚI CÔNG TY TRƯỚC ĐÂY.”

Lời ra đến miệng chỉ có thể nuốt trở về: “Ừa, vậy buổi tối gặp nhé.”

Doãn Tu Trúc cụp mắt, đáp: “Tối gặp.”

Doãn Tu Trúc đi khỏi, Tề Mộ cũng không nhàn rồi nữa. Cậu đến khách sạn xách hành lý của mình về rồi qua trung tâm thương mại mua quà cho Doãn Tu Trúc, quanh đi quẩn lại thấy thời gian vẫn còn sớm liền tới siêu thị mua một đồng đồ ăn, nghĩ buổi tối tiếp tục luyện tập tay nghề nấu nướng.

Vất vả hết một lượt, vừa vặn có thể đi đón Ngụy Bình Câu.

Chuyến bay ổn định, không bị delay, Ngụy đại tiểu thư ngồi mười mấy tiếng mà thần thái vẫn không thuyên giảm, giống hệt giáo viên chủ nhiệm.

Tề Mộ vẫy tay với cô, Ngụy Bình Câu gọi cậu: “Anh Mộ.” Mới đầu nghe còn tưởng đang chuẩn bị giáo huấn.

Tề Mộ cũng rất chi là buồn, có cô em kiên cường như vậy thì biết phải gả cho kiểu đàn ông thế nào đây.

Hai người hàn huyên vài câu, Tề Mộ hỏi cô: “Ăn cơm chưa?”

Ngụy Bình Câu: “Ăn rồi.”

Tề Mộ nói: “Trên máy bay chẳng có gì ngon cả, anh dẫn em đi ăn trước nhé.”

Ngụy Bình Câu đáp: “Xiên thịt dê nướng, ốc hấp, nửa suất tôm hùm, nửa ly rượu Burgundy...”

Tề Mộ đều bị nói đến đói bụng: “Ok ok ok, em ăn được uống được là tốt rồi.”

Ngụy Bình Câu nói chuyện đều đều, nhưng cũng không phải là không có tình người, cô hỏi Tề Mộ: “Anh

Mộ chưa ăn cơm à?”

Bụng Tề Mộ đói đến sôi ùng ục, mà Ngụy Bình Câu ngồi lâu trên máy bay như vậy lại bắt cô đi ăn với cậu cũng rất mệt, cậu bèn đáp: “Anh không sao, em về nhà nhé?” Trước tiên đưa cô trở về rồi đến cọ Doãn Tu Trúc một bữa cơm xem sao.

Ai ngờ Ngụy Bình Câu lại bảo: “Trong nhà ồn lắm nên em ở khách sạn.”

Tề Mộ: “...”

Lúc này Ngụy Bình Hi gọi điện thoại tới, nói với Tề Mộ: “Đón được Tiểu Câu chưa?”

Tề Mộ trả lời: “Được, em ấy kêu muốn ở khách sạn đây nè?”

“Ôi tổ tông của tôi ơi!” Ngụy Bình Hi bó tay toàn tập, bèn nhờ vả Tề Mộ “Trước tiên cậu rước nó về nhà cậu hộ tớ có được không... Sắp xếp sơ qua một chút, chờ ngày mai tớ liền dọn dẹp sạch sẽ phòng của nó.”

Tề Mộ vô cùng hoang mang: “Tớ có ở nhà đâu.”

Ngụy Bình Hi sững sốt: “Cậu cũng tới khách sạn à?”

Tề Mộ đáp: “Tớ ở nhà Doãn Tu Trúc.”

Lần này đến lượt chú rể tương lai Ngụy Bình Hi làm mặt ngáo: “Cậu ở nhà Doãn Tu Trúc á???”

Tề Mộ lên tiếng: “Ừa.”

“Đệt!” Ngụy Bình Hi vội vàng nói “Thế cậu khỏi cần trông chừng Tiểu Câu nữa, tùy tiện quăng nó vào cái khách sạn nào cũng được!” Hai cái người này cãi nhau đến anh chết tôi sống làm lành rồi ư? Thân là trưởng fanclub CP này, lão Ngụy ở trong quân đội vì họ mà héo úa cả trái tim.

Tề Mộ chớp mắt, trầm nghĩ —— *anh trai kiểu gì thế, có vợ là quên luôn em gái mình à?*

Tề Mộ chỉ có thể lý giải rằng do lão Ngụy đang bận đến phát đồ phát đại, cậu nói với Ngụy Bình Câu: “Vậy anh đưa em tới Hoa Thần nhé?”

Ngụy Bình Câu không có vấn đề gì, nói: “Vâng.”

Tốt xấu gì cũng đã sắp xếp xong xuôi cho em gái Ngụ, Tề Mộ trở về nhà mà đầu mướt mồ hôi, vừa mới vào trong thì đại Kiều gọi điện thoại tới: “Đêm nay vẫn không về hả?”

Mấy ngày nay Tề Mộ cũng không muốn về nhà nữa!

Cậu nói với Kiều Cẩn: “Con giúp lão Ngụ một tay, cậu ấy sắp bận đến tàu hỏa nhập ma rồi.”

Kiều Cẩn rất thông cảm: “Ừ, có việc gì thì cứ gọi cho ba con.”

Tề Mộ liên tục gật đầu, sau khi hai mẹ con nói chuyện vài câu, Tề Mộ lên tiếng: “Mẹ...”

Trong lòng Kiều Cẩn chợt căng thẳng, khi tên nhóc này gọi bà là mẹ thì chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Tề Mộ cân nhắc chốc lát: “Chờ lễ cưới của lão Ngụ kết thúc, con sẽ nói với mẹ cái này.”

Kiều Cẩn cảnh giác đáp: “Chuyện gì đấy?”

Tề Mộ bảo: “Lúc đó rồi nói.” Bây giờ không thể hé miệng nửa chữ, phải để cậu và Doãn Tu Trúc trở lại ổn định cái đã.

Kiều Cẩn tức giận lên tiếng: “Đừng có lấp lửng như thế, thích thì nói không thích thì thôi đi.” Dứt lời liền cúp điện thoại.

Tề Mộ trầm nghĩ —— *sợ mẹ biết rồi lại quánh chết con.*

Thôi... Trước tiên đừng nghĩ tới mấy thứ này nữa, Tề Mộ gọi cho Doãn Tu Trúc, điện thoại rất nhanh đã được kết nối.

Tề Mộ hỏi hần: “Lúc nào cậu về?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Đang ở trên xe rồi.”

Tề Mộ nói: “Lão Ngụ lằng nhằng quá, Tiểu Câu không về nhà nên ở lại khách sạn.”

Doãn Tu Trúc ngần ra, thấp giọng trả lời: “Ừ.” Trong lòng hần vô cùng bất an, nhưng cũng không dám biểu lộ một chút nào.

Tề Mộ bảo: “Buổi tối chúng mình cùng nhau ăn cơm đi, Tiểu Câu thật vất vả mới trở lại còn không về nhà được, chúng mình cũng không thể không quan tâm đến em ấy.”

Doãn Tu Trúc chẳng hề muốn đi, hần dựa lưng vào ghế, nói rằng: “Cậu với cô ấy đi đi, tớ thấy hơi mệt.”

Thật ra Tề Mộ cũng thế, tối qua cả đêm cậu không ngủ, hôm nay lại vất vả cả ngày, đầu cũng sắp bốc khói rồi sao có thể không mệt được, nhưng mà cứ mặc kệ Ngụy Bình Câu như vậy cũng không hay lắm.

Cậu bèn năn nỉ Doãn Tu Trúc: “Chúng mình sẽ ăn thật nhanh, ăn xong rồi về nhà nha.”

Doãn Tu Trúc nghe giọng nói của cậu, trái tim lại như bị kim đâm: “Xin lỗi, tớ không muốn gặp cô ấy.”

Tề Mộ sững sờ, không hiểu: “Cậu không muốn gặp Tiểu Câu á?”

Hai chữ Tiểu Câu này còn tàn nhẫn hơn cả lưỡi dao tắm độc, Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, đáp: “Các cậu ăn đi, không cần phải để ý đến tớ.”

“Tại sao?” Tề Mộ vội vàng hỏi “Tại sao không muốn gặp Ngụy Bình Câu?”

Doãn Tu Trúc cầm điện thoại, cổ họng như bị ai đó bóp chặt, không tài nào phát ra âm thanh.

Tề Mộ nhíu mày nói: “Cậu và em ấy có hiểu lầm gì à? Các cậu...”

Doãn Tu Trúc khàn giọng mở miệng: “Xin lỗi, tớ chẳng thể bình tĩnh đối mặt với người mà cậu đã từng thích được.”

Tề Mộ ngây dại.

Doãn Tu Trúc chịu đựng cơn đau ray rứt, lên tiếng: “Chúc hai người dùng cơm vui vẻ.”

62. Chương 62

Thấy Doãn Tu Trúc sắp sửa cúp điện thoại, Tề Mộ lập tức nói: “Khoan đã!”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ nhanh chóng lên tiếng: “Người mà tớ đã từng thích? Ý cậu là tớ thích Tiểu Câu ấy hả?”

Môi mỏng của Doãn Tu Trúc mím chặt, không đáp. Tuy rằng chỉ cách một chiếc điện thoại di động nhưng Tề Mộ cơ hồ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của hắn, nhất định là đang nhú mày, cố gắng giả bộ không khó chịu. Tề Mộ vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Tớ và em ấy đã mấy năm không gặp, làm sao mà thích hay không thích được?”

Môi Doãn Tu Trúc giật giật, âm thanh rất nhẹ: “Trước đây.”

Tề Mộ hỏi: “Bao lâu trước đây?”

Doãn Tu Trúc không có ý định nói ra, nhớ tới khi đó là đầu hắn lại đau nhói.

Tề Mộ từ tốn lên tiếng: “Tớ không biết tại sao cậu lại hiểu lầm nhưng mà tớ chưa bao giờ thích Ngụy Bình Câu cả, vẫn luôn xem em ấy là em gái của anh em mà đối xử.” Chính xác hơn thì là giáo viên chủ nhiệm nhà anh em, mà ai lại thích giáo viên chủ nhiệm cơ chứ? Muốn tìm ngược à!

Doãn Tu Trúc nhăn nhó đến mức khoang miệng ngập tràn vị đắng: “Buổi tối ngày hôm ấy cậu đã gọi tên đối phương.”

Tề Mộ: “???”

Doãn Tu Trúc nói không nổi nữa: “Tớ cúp trước.”

Ồ kìa?

Tề Mộ cầm điện thoại di động, bối rối suốt tận một phút. Tối đó cậu kêu tên Tiểu Câu sao? Trong một đồng lời lảm nhảm linh tinh của cậu thế mà lại có chứa tên một người khác?

Cậu nói cái gì ấy nhỉ? Tề Mộ suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới sau khi bản thân “cưỡng hôn” Doãn Tu Trúc, còn bảo thích hắn, rồi... cậu nói ra tên Ngụy Bình Câu ư?

Không thể nào. Tề Mộ bị chính mình làm cho choáng váng, cậu tuyệt đối không hề có chút tình cảm nam nữ nào với Ngụy chủ nhiệm hết, làm sao có khả năng sẽ gọi tên của cô được?

Khoan đã... Ánh mắt Tề Mộ lóe sáng, nhớ tới chuyện xấu mà cậu đã suýt quên.

Tiểu Câu...dấu chấm nhỏ...

Đệt mơ! Tề Mộ đứng bật dậy khỏi ghế sofa, ngay cả dép cũng bay ra xa tận ba mét.

Dấu chấm nhỏ! Cậu lại dần dần đến mức nói ra cái tên này sao? Lúc đó cậu đúng là đang rất mơ mơ hồ hồ, coi Doãn Tu Trúc là đối tượng mộng xuân. Sau khi tỉnh lại thì vừa day dứt vừa xấu hổ vô cùng, liều mạng tìm cho mình lý do, cuối cùng lại quyết định tưởng tượng thành dấu chấm nhỏ!

Khi ấy cậu say đến thần trí không rõ, hôn Doãn Tu Trúc xong lại cứ khẳng định rằng mình đang nằm mơ, tự thôi miên bản thân biến hẳn thành dấu chấm nhỏ ư?

Chẳng trách Doãn Tu Trúc lại tức giận, chẳng trách Doãn Tu Trúc lại đánh mất lý trí, chẳng trách Doãn Tu Trúc lại kiên quyết làm đến cuối cùng.

Không phải bởi vì được tỏ tình, không phải bởi vì cậu nhục nhã hẳn, mà là vì cậu đã coi hẳn thành một người khác.

Trong đầu Tề Mộ vang lên từng tiếng ong ong, đặt mình vào hoàn cảnh đối phương mà nghĩ liền thấy—— người mình thích bày tỏ với mình, điều này có bao nhiêu ngạc nhiên lẫn mừng rỡ đây? Nhưng ngay sau đó lại gọi tên của người khác thì phải thất vọng đến nhường nào? Chênh lệch to lớn như thế, ai còn giữ được lý trí hả?

Cho đến bây giờ, rốt cuộc Tề Mộ cũng tìm được tất thấy điểm mấu chốt. Đều là do cậu, toàn bộ đều là tại cậu! Nếu như cậu không mơ mơ hồ hồ mà tưởng Doãn Tu Trúc là dấu chấm nhỏ thì bọn họ đã chẳng bỏ qua nhau lâu như vậy!

Lần này Tề Mộ hối hận phát điên mất! Cậu cầm điện thoại di động lên, lướt đến số của Doãn Tu Trúc, trơ mắt nhìn... nhưng không ấn xuống được.

Giải thích thế nào đây, bảo với Doãn Tu Trúc rằng cậu không coi hẳn thành Ngụy Bình Câu mà là dấu chấm nhỏ sao? Về bản chất có khác gì đâu? Vẫn là xem Doãn Tu Trúc thành ai đó mà thôi.

“Thật ngu ngốc!” Tề Mộ nện vào gáy của mình, lần đầu cảm thấy bản thân đúng là thiếu năng trí tuệ!

Doãn Tu Trúc tắt máy xong liền hối hận.

Cần gì phải nhắc đến chuyện cũ nữa? Vất vả lắm Tề Mộ mới trở về bên cạnh hẳn, hà tất phải nói mấy lời chọc tới cậu cơ chứ.

Quá khứ đều đã qua, trước đây cậu từng thích ai cũng không liên quan, chủ yếu là... hiện tại họ đang ở bên nhau, cậu còn nói thích hẳn.

Tề Mộ thích hẳn...

Doãn Tu Trúc nhìn quang cảnh rực rỡ ngoài cửa xe, cảm thấy đầu óc của chính mình còn ồn ào hơn sự phồn hoa đó.

Tề Mộ dựa vào cái gì mà lại thích hẳn? Trước kia sớm chiều ở chung cũng không thích, tách ra mấy năm sao lại thích được?

Hắn nghĩ không ra, nhưng chẳng dám đi hỏi. Điều này trở thành một cái gai trong lòng hắn.

Doãn Tu Trúc hít thở sâu: Đừng quá tham lam, bất kể là vì có gì đi chăng nữa thì Tề Mộ đã ở bên hắn, không việc nào có thể quan trọng hơn việc này hết.

Thứ hắn nằm mơ vẫn không có được hiện đang bày ra trước mặt, vậy mà còn chưa thỏa mãn sao?

Ngụy Bình Câu cũng được, những người khác cũng được, hắn chẳng muốn suy nghĩ nữa.

Doãn Tu Trúc cầm điện thoại di động lên, muốn gọi cho Tề Mộ, nói cho cậu biết... Buổi tối hắn có thể cùng cậu ăn cơm với Ngụy Bình Câu.

Không nỡ cự tuyệt lời mời của Tề Mộ, không muốn làm cậu mất vui.

Doãn Tu Trúc nhìn tên Tề Mộ, ngón tay như nặng ngàn cân, không ấn xuống nổi.

Do dự 3 phút, cuối cùng hắn vẫn từ bỏ — Không thể, hắn không thể đi được. Nếu như nhìn thấy trong mắt Tề Mộ đều là Ngụy Bình Câu, hắn nhất định sẽ thất thố.

Tề Mộ ở nhà phát điên hơn nửa giờ, mãi đến khi đồng hồ báo thức vang lên cậu mới nhớ tới Ngụy Bình Câu...

Bữa cơm này không thể ăn, chỉ đành phải xin lỗi Ngụy chủ nhiệm thôi!

Tề Mộ gọi điện thoại cho Ngụy Bình Câu, ngượng ngùng nói: “Tối nay anh có chút việc, không thể đi ăn với em được rồi.”

Ngụy Bình Câu không sao hết: “Vâng.”

Tề Mộ xin lỗi một tiếng xong mới cúp điện thoại.

Cậu cần nói chuyện với Doãn Tu Trúc, tuy rằng đúng là có người như vậy nhưng đó không phải Tiểu Câu, thậm chí cậu còn chưa từng gặp mặt đối phương.

Hoàn toàn khác nhau mà!

Cậu cũng cần nói xin lỗi —— coi hắn thành người khác mà tỏ tình, thật sự là rất quá đáng!

‘Ít lâu sau Doãn Tu Trúc trở về, hắn nhìn thấy Tề Mộ ngồi trên ghế sofa thì sững sốt một chút.

“Còn chưa đi sao?” Doãn Tu Trúc làm bộ lơ đãng hỏi.

Tề Mộ nói: “Không đi.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc chợt căng thẳng: “Là bởi vì tớ đã nói mấy câu kia à? Cậu đừng để ý, tớ...”

Tề Mộ đánh gãy lời hắn: “Xin lỗi!”

Doãn Tu Trúc: “...” Cảm giác đau đớn nơi tim trong nháy mắt đã lan ra toàn thân, giọng hắn cũng khàn đi “Không, chuyện này, cậu vốn dĩ cũng không cần miễn cưỡng bản thân...” *Nói thích tớ gì đó.*

Tề Mộ trịnh trọng đáp: “Tớ không thích Ngụy Bình Câu, mà lúc đó đúng là tớ đã tưởng nhầm cậu thành người khác, là lỗi của tớ, thật sự rất xin lỗi!”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người.

Tề Mộ nhớ lại khi ấy, thực sự mắt mắt vô cùng, cậu lên tiếng: “Không biết cậu có nhớ hay không, hồi tốt nghiệp lớp 9 tớ có nhận được một bức thư tình.”

Doãn Tu Trúc đương nhiên là nhớ, vì lá thư đó hắn đã viết cho cậu.

Tề Mộ tiếp tục nói: “Lên đến cấp 3 cô ấy viết cho tớ một cái nữa... Ừm, lúc đó tớ rất ngốc, không hiểu mấy chuyện này cho lắm, thấy thư của cô liền có phần chờ mong...” Vốn đã chẳng còn mặt mũi, còn phải nói rõ ràng từ đầu đến cuối cho người yêu hiện tại nghe, Tề đại ca cũng thật liều mạng!

“Bây giờ nghĩ kĩ lại, kỳ thực tớ không thích cô ấy, nhưng rất kỳ vọng, kết quả uống rượu say sau đó coi cậu thành cổ.”

Doãn Tu Trúc cứng đờ cả người, vững chắc đến mức ngay cả bão đến cũng đều không thể làm hắn lay động.

Tề Mộ nói tới cái mặt già nua phải đỏ bừng: “Thực sự tớ quá hồ đồ, nếu không phải tớ...”

“Hai phong thư đó là do tớ viết.” Doãn Tu Trúc như mơ ngủ, lên tiếng.

Lần này đến lượt Tề ngáo ngơ online: “Hả?”

Doãn Tu Trúc hoàn hồn, run giọng đáp: “Trước khi tốt nghiệp cấp II và ngày lễ tình nhân, phong thư màu hồng nhạt.”

Tề Mộ đầy vẻ khiếp sợ: “Làm sao có thể? Đó không phải chữ của cậu mà!” Khoan đã... Từ nhỏ Doãn Tu Trúc đã có tài bắt chước nét bút của người khác rồi.

Doãn Tu Trúc bước nhanh tới thư phòng, cầm lấy giấy và bút, im lặng viết hết nội dung bức thư ra.

Tề Mộ: “...”

Lòng ngực Doãn Tu Trúc tràn ngập kinh hỉ như sắp vỡ tung, hần dè dặt hỏi cậu: “Người cậu thích chính là chủ nhân bức thư sao?”

Tề Mộ ngẩng đầu nhìn hần: “Thật sự là cậu viết à.”

Doãn Tu Trúc viền mắt đỏ hoe: “Là tớ viết.”

Giọng nói Tề Mộ không nhịn được mà giương cao: “Sao cậu không để lại tên? Tại sao lại thay đổi nét chữ?”

Doãn Tu Trúc cười khở lên tiếng: “Khi đó tớ nào dám để cậu biết tâm tư của mình được?”

Tề Mộ: “...”

Doãn Tu Trúc nhỏ giọng nói: “Tớ nổi lên lòng tham, muốn là người đầu tiên đưa thư tình cho cậu.” Cho nên liền viết thư nặc danh, không chỉ có nặc danh mà ngay cả chữ viết cũng khác.

Tề Mộ sững sờ thật lâu mới phun ra một câu: “Cậu bị ngáo à?”

Cậu sắp tức chết rồi đây, suy nghĩ từ đầu đến cuối một lát thì quả thực, quả thực là...

Khuôn mặt của Doãn Tu Trúc đều là vẻ ôn nhu, bị cậu mắng cũng thấy ngọt ngào như ăn phải đường: “Rốt cuộc là cậu thích điều gì ở phong thư ấy?” Hần rất muốn biết.

Tề Mộ: “...”

Doãn Tu Trúc liền nghĩ tới một chuyện: “Sao cậu lại gọi cô ấy là Tiểu Câu?” Trong thư làm gì có tên, cậu lấy đâu ra cái tên này được?

Tề Mộ ngẫm lại sự ngốc nghếch của hai người họ, không khỏi đỏ bừng cả mặt, cậu chỉ vào dấu chấm tròn trong bức thư: “Không phải Tiểu Câu, mà là dấu chấm nhỏ.”

Doãn Tu Trúc không kịp phản ứng.

Mặt Tề Mộ đỏ đến sắp bùng cháy: “Cậu, cậu viết dấu chấm vẫn luôn tròn trịa như thế.”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người, trong mắt là vẻ không thể tin nổi: “Là dấu chấm nhỏ sao?”

Tề Mộ được ăn cả ngã về không, giải bày hết tất cả: “Lúc...lúc đó tớ nhận được thư xong, nhìn thấy dấu chấm nhỏ tròn ơi là tròn này liền nhớ tới cậu, sau đấy...” Đâu má, quá mất mặt, nói không nổi nữa rồi!

Doãn Tu Trúc cảm thấy mình sắp điên rồi, nếu không hẳn làm sao sẽ chẳng biết xấu hổ mà tiếp lời Tề Mộ như thế: “Cậu là vì dấu chấm nhỏ mới thích người viết thư à? Do cậu thấy chủ nhân của bức thư này dùng dấu chấm giống với tớ nên mới thích ư?”

Tề Mộ đỏ mặt gật đầu.

Trái tim Doãn Tu Trúc thật sự muốn vỡ tung: “Em thích anh đúng chứ?”

“Nói, nói nhảm” Những suy nghĩ trong lòng Tề Mộ không thể nói ra được nữa, quá mất mặt, nhưng chẳng tài nào quản được cái miệng này “Em...nhận được thư xong còn ôm nó chìm trong giấc mộng, mơ tới chuyện hôn anh...”

Doãn Tu Trúc mở to mắt, vui mừng quá đổi đã nhanh chóng đánh mất lí trí của hắn.

Tề Mộ lại bảo: “Không biết anh có nhớ hay không, khi ấy em tránh anh tận mấy ngày lận...”

Doãn Tu Trúc nhớ, hẳn đương nhiên là nhớ rồi, mấy hôm đó hắn đau đến không thiết sống, hoài nghi cả cuộc đời hắn từ đầu đến cuối một lần.

Doãn Tu Trúc không nhịn được nữa. Nếu hắn không làm chút gì thì lồng ngực thật sự sẽ vỡ nát mất.

“Tề Mộ...”

“Hả? Á...”

Doãn Tu Trúc dùng sức hôn cậu, giống như muốn đem cậu khắc sâu vào tận xương tủy.

Tề Mộ trước lạ sau quen, còn biết đáp lại, đáng tiếc kỹ thuật cậu không tốt lắm, một hồi sau còn khiến người nào đó bùng nổ.

“Tề Mộ, Tề Mộ, Tề Mộ...” Doãn Tu Trúc buông ra nhưng vẫn cụng trán với cậu, không ngừng kêu tên của cậu.

Tề Mộ buồn cười đáp: “Em đây, em đây, em đây.”

“Em thích anh hả?”

“Thích.”

“Vẫn luôn thích sao?”

“Ừa, Tề Mộ vẫn luôn thích, hơn nữa còn chỉ thích mình Doãn Tu Trúc thôi.”

Doãn Tu Trúc lại hôn cậu, cảm thấy có hôn bao nhiêu cũng không đủ.

Tề Mộ còn chưa biết cách lấy hơi, lúc thở không nổi mới đẩy hần một cái. Doãn Tu Trúc nắm chặt tay cậu, tiếp tục hôn.

Tề Mộ đổi tay khác đẩy hần: “Dừng, khó thở lắm.”

Trên mặt Doãn Tu Trúc tràn ngập ý cười: “Dùng mũi ấy.”

Tề Mộ trừng hần: “Nói thì dễ.”

Doãn Tu Trúc liếm môi: “Thử thêm một lần nhé, rất đơn giản.”

Nói đoạn định cúi xuống hôn cậu, nếu Tề Mộ tin thì thà bán nhà đi mà ở, nhanh tay bịt miệng hần: “Không, đầu cũng bốc cháy luôn rồi nè!”

Doãn Tu Trúc liền hôn chụt một cái lên lòng bàn tay cậu: “Tề Mộ...”

Tề Mộ cảm thấy hơi ngứa, buông ra nói: “Được rồi, đừng có gọi em mãi như thế chứ.”

“Anh nghĩ.” Doãn Tu Trúc không hôn cậu nhưng cũng chẳng chịu buông tay cậu ra “Anh rất vui, thật sự rất rất vui.” Hóa ra khi con người ta cực kì hạnh phúc lại khóc, hơi nóng ấy tác động đến hốc mắt, muốn nhin cũng không nhin được.

Ban đầu Tề Mộ mềm lòng đến rối tinh rối mù, sau đó lại có chút tức giận: “Ai bảo anh không viết tên!”

Doãn Tu Trúc luôn mồm xin lỗi: “Là anh không tốt, anh sai rồi.”

Tề Mộ cả giận: “Phạt anh viết tên một nghìn lần!” *Can tội viết thư không ghi tên này!*

Nói xong cậu lại cảm thấy viết một nghìn lần thì mệt quá, bèn sửa lời: “Vẫn là... một trăm lần đi!” Giảm hơi nhiều rồi đó nha, tụt xuống tận mười lần đó Tề đại ca à?

Trong lòng Doãn Tu Trúc ngọt ngào đến nổi bong bóng, chủ động nhận hình phạt: “Viết một vạn lần cũng được.”

Nói xong liền hôn Tề Mộ, Tề Mộ vô lực đẩy hăn, mặc cho hăn hôn.

Dùng mũi hít thở cái gì... Cả người Tề Mộ đều mơ mơ màng màng, làm sao nhớ ra nổi!

Doãn Tu Trúc có hôn cậu bao nhiêu cũng chẳng thấy đủ, bàn tay cũng có phần không thành thật, sau khi nửa sổ cúc áo đã được cởi ra thì Tề Mộ chợt nghĩ tới một chuyện.

“Đúng, đúng rồi...” Tề Mộ buồn bực nói.

Doãn Tu Trúc buông cậu ra: “Ừ?”

Một tiếng này phảng phất như có điện, làm cho lỗ tai Tề Mộ mềm nhũn. Bất quá trong đầu cậu đang tính đến việc khác, bèn đứng lên đáp: “Em mua cho anh cái này.”

Doãn Tu Trúc lơ đãng nhìn cậu để hờ cổ áo chạy ra xa, lòng tràn đầy tiếc nuối: Thứ gì cũng không sánh bằng chuyện cậu để cho hăn ôm thêm một chút.

Tề Mộ lục lợi ở huyền quan trong chốc lát, cuối cùng cũng tìm được.

Doãn Tu Trúc thật vất vả mới đem tầm mắt dời lên trên chiếc hộp: “Đồng hồ?”

Tề Mộ mở hộp, lấy đồng hồ đeo tay ra: “Sau này ngày nào anh cũng phải đeo nó!”

Doãn Tu Trúc chớp mắt một cái.

Tề Mộ hung dữ nói: “Không cho phép không nghe điện thoại của em, không cho phép không đọc tin nhắn!” Cậu nói được là làm được, tuy rằng không mua tận năm cái điện thoại nhưng mà có cái đồng hồ này cũng đủ rồi. Điện thoại có thể quên, đồng hồ thì chắc chắn sẽ không như thế!

Doãn Tu Trúc hiểu rõ, trong mắt hắn đều là tình nồng ý mật, dịu giọng đáp: “Được, mỗi ngày đều sẽ đeo.”

Tề Mộ lại bảo: “Cơ mà có hơi mất giá nhỉ.” Đồng hồ đeo tay của đàn ông chính là đại biểu thân phận, ví dụ như thứ trên cổ tay Hứa Gà Con đã hơn triệu rồi.

Doãn Tu Trúc trước giờ không coi trọng vẻ bề ngoài, bây giờ lại bị cậu dùng một chiếc Apple Watch trối lại.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Anh rất thích.” Ý nghĩa của nó là vô giá, dù sao bọn họ đã suýt nữa vì một cái điện thoại di động mà vĩnh viễn lướt qua nhau.

Trong lòng Tề Mộ vô cùng đắc ý, nói rằng: “Cổ tay anh rất đẹp, dùng cái nào cũng đều đẹp trai hết!”

Doãn Tu Trúc bị nụ cười của cậu làm cho ngứa cả tâm can.

Tề Mộ lại bảo: “Anh vẫn chưa ăn cơm đúng không? Em mua rất nhiều đồ, chúng mình làm chút gì đó để ăn đi.”

“Được...” Cổ họng Doãn Tu Trúc khô khốc, cậu nói gì thì hắn nghe vậy.

Hai người dính lấy nhau, làm bữa cơm mà mất hơn một tiếng, chờ đến khi ngồi vào bàn thì Tề Mộ đã đói lả rồi.

Cậu vừa ăn vừa khen, Doãn Tu Trúc vui sướng đến choáng váng, gấp từng cọng từng cọng rau thơm mà ngày thường hắn không hay ăn bỏ vào trong miệng. Tâm trạng của hắn đại khái cũng chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ —— *rất tuyệt*.

Sau khi ăn cơm xong, Tề Mộ cả đêm không ngủ liền chẳng thể chống đỡ nổi nữa, cậu nói: “Em đi tắm.”

63. Chương 63

Doãn Tu Trúc hồn vía lên mây, mở máy rửa bát ra mới phát hiện đã quên bỏ nồi vào...

Tề Mộ tắm qua loa xong liền đi ra, cậu thấy đèn phòng bếp vẫn sáng, lại đá dép lại đây: “Còn chưa xong sao?”

Doãn Tu Trúc nói: “Xong rồi đây.” Quay đầu liền thấy Tề Mộ đang mặc áo tắm, trên cổ còn có vệt nước.

Tề Mộ ngáp một cái: “Anh đi tắm đi.”

Hầu kết Doãn Tu Trúc trượt lên xuống: “Anh, đi dọn phòng cho em trước đã.”

“Lãng nhăng như vậy làm gì?” Tề Mộ đáp “Em ngủ phòng anh.”

Doãn Tu Trúc: “...”

Nói xong Tề Mộ mới hậu tri hậu giác ý thức được vấn đề, cuối cùng vẫn có chút hồi hộp: “...Ngày xưa chúng mình cũng không thường xuyên ngủ chung mà.”

Ngày xưa là ngày xưa, bây giờ là bây giờ, hoàn toàn khác nhau.

Doãn Tu Trúc nói: “Vậy được, anh đi tắm.”

Tề Mộ thật sự không muốn ngủ phòng khách, hai người tách ra lâu như vậy, thật vất vả mới ở cùng một chỗ, cậu không nỡ lãng phí một giây một phút nào hết, chỉ là...

Doãn Tu Trúc vào phòng tắm, Tề Mộ tự leo lên giường, trong lòng cậu đang suy tính chuyện khác, vô cùng căng thẳng, mắt mở thao láo.

Hỏi: Cầu tư vấn, cô nam quả nam ngủ chung thì sẽ như thế nào?

Đáp: Vấn đề cay gà (*) như vậy, xin phép từ chối trả lời!

(Cay gà: ngôn ngữ mạng TQ có nghĩa là rác rưởi)*

Tề Mộ căng thẳng hồi lâu rồi cứ thế mà lăn ra ngủ luôn.

Việc này thật sự không thể trách cậu được, từ khi trở về nước đến giờ cậu chưa ngủ được một giấc nào tử tế, tối qua còn thức suốt đêm. Hôm nay vất vả cả một ngày, tâm tình lên xuống như bitcoin, thân thể cũng chạy ngược chạy xuôi, may là sức khỏe cậu tốt, phải người nào yếu đuối một chút đã sớm đầu vầng mắt hoa, ngất xỉu rồi.

Lúc Doãn Tu Trúc đi ra liền nhìn thấy Tề Mộ đang ôm gối ngủ ngon lành.

Doãn Đại Trúc: “...”

Hắn không nỡ đánh thức cậu, chỉ là nằm bên cạnh cậu, đem cậu ôm vào trong lồng ngực.

Chẳng hề làm gì cả mà cứ nhìn cậu, ôm cậu như vậy là đã thỏa mãn vô bờ.

Hắn sống hơn hai mươi năm, chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Hạnh phúc như thế, ngọt ngào như thế, vui vẻ như thế.

Tất cả những điều này đều là Tề Mộ cho hắn, từ mười tám năm trước đến bây giờ, những thứ tốt đẹp nhất hắn có được đều liên quan tới cậu.

Hôm sau khi Tề Mộ tỉnh lại thì Doãn Tu Trúc vẫn còn chưa dậy.

Tề Mộ ngủ dậy giấc, làm sao biết Doãn Tu Trúc đã ngấm cậu cả đêm, mãi đến tận hừng đông mắt mới díp lại mà ngủ thiếp đi.

“Lông mi dài quá nè...” Tề Mộ đánh giá hắn, nhìn thật kỹ “Cong cong như búp bê.”

Tề Mộ rời ánh mắt đến sống mũi cao thẳng của hắn, lại nói: “Búp bê cũng không có cái mũi như vậy.” Thật hâm mộ, mũi của cậu không cao được giống hắn, chẳng có khí chất đẹp trai gì cả.

Cậu tiếp tục ngấm rồi dùng lại ở bờ môi mỏng, Tề Mộ liếm môi, lại gần hôn một cái.

Doãn Tu Trúc mở mắt ra, Tề Mộ cười với hắn: “Đánh thức anh rồi à? Đây...”

Cậu kinh ngạc thốt lên, bị Doãn Tu Trúc đặt ở dưới thân, hôn lên môi.

Đây cũng không phải là nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, đến tận khi cả hai người đều phải thở hổn hển mới thôi...

Tề Mộ cảm nhận được vật cứng nào đó rất rõ ràng, cậu có chút kinh sợ, nhỏ giọng nói: “Hôm...hôm nay anh có phải đi làm hay không?”

Doãn Tu Trúc vùi vào cổ cậu, lên tiếng: “Không muốn đi.”

Cổ Tề Mộ ngứa cực kì, cười đáp: “Đây là chuyện muốn hay không sao? Công ty có chuyện quan trọng thì làm thế nào?”

Doãn Tu Trúc cắn vào cổ cậu, tiếc nuối trả lời: “...Ừ”

Tề Mộ rụt cổ lại: “Đừng cắn em mà.”

Doãn Tu Trúc vốn đang nổi lửa toàn thân, bị âm thanh này của cậu chọc ghẹo lại càng không chịu nổi, hôn cậu thêm mấy phát...

Tề Mộ trốn tránh nói: “Đừng, đừng... Có việc thì phải đi làm chứ, sắp muộn rồi đó.”

Doãn Tu Trúc ngẩng đầu nhìn cậu, đôi môi vì vừa mới hôn mà trở nên ửng đỏ: “Không.”

Cái tên này còn chưa tỉnh ngủ à! Tề Mộ buồn cười đáp: “Em đi với anh.”

Doãn Tu Trúc: “...”

“Đừng làm chậm trễ chính sự ” Tề Mộ kéo quần áo của mình, lên tiếng “Em cũng sẽ không chạy mất.”

Rõ ràng là một câu vô cùng mềm mại nhưng trong lòng Doãn Tu Trúc lại chột căng thẳng, dùng sức siết chặt eo cậu.

Tề Mộ nói: “Sắp tám giờ rồi, còn lề mề nữa thì anh khởi đi làm luôn á.”

Doãn Tu Trúc dừng lại, cuối cùng cũng buông cậu ra: “Em đừng đi, ở công ty rất nhàn chán.”

Tề Mộ đứng dậy, khéo mắt nhanh chóng liếc nơi nào đó của hắn một chút: “Em không sợ.” Chỉ cần bút và giấy, cậu có thể tự chơi cả ngày.

Doãn Tu Trúc nhận thấy tầm mắt của cậu, nhìn chằm chằm vào cậu một lúc lâu.

Tề Mộ lập tức rời khỏi đó, vào WC trước: “Em đi vệ sinh!”

Doãn Tu Trúc không ngăn cậu lại, hôm nay đúng là hắn có việc thật, không thể không đến công ty. Nếu bây giờ mà làm gì thì hắn sẽ không thể bước chân ra ngoài cửa mất.

Tề Mộ trong WC lại bảo: “Anh lấy giúp em cái bàn chải đánh răng với, trong vali ấy.” Ngày hôm qua cậu đã dùng tạm bàn chải khác, rất không thoải mái, vẫn nên dùng của bản thân thì tốt hơn.

Doãn Tu Trúc đáp: “Ừ.”

Tề Mộ đã sớm đem hành lý của mình lên trên lầu, để ở phòng thay đồ của Doãn Tu Trúc, hắn liếc mắt một cái là thấy được ngay. Tối hôm trước cậu cần tìm áo ngủ cho nên hiện giờ vali đang mở tung ra.

Doãn Tu Trúc nhìn thấy bàn chải đánh răng bằng điện nằm trong góc, mới vừa cầm lấy, khoe mắt lướt qua mép cuốn tạp chí gần đó.

Doãn Tu Trúc nhẹ nhàng kéo một cái, tạp chí rơi ra ngoài, trang bìa đập vào mắt hắn.

Hắn khẽ run, khoe miệng nở nụ cười. Hắn chính là người trên bìa tạp chí này, hắn là mới phát hành, Tề Mộ cố ý mua về đọc sao?

Cậu muốn nhìn thấy hắn ư?

Doãn Tu Trúc cười đến khoe mắt cong cong, hắn tiện tay mở cuốn tạp chí, bỗng nhiên một bức chân dung rơi xuống.

Sử dụng giấy ghi chép của khách sạn, vẽ tranh bằng bút chì, dưới bàn tay tài hoa lại trở nên vô cùng sống động, giữa hai lông mày có nét ngây thơ và khiếp nhược mà từ lâu Doãn Tu Trúc đã quên.

Là hắn khi còn trẻ.

Tề Mộ vẽ sao?

Doãn Tu Trúc kinh ngạc nhìn nó, như thể vừa nhặt được báu vật.

Tề Mộ đợi nửa ngày cũng không nhận được bàn chải đánh răng bèn tự mình đi ra: “Chưa thấy à? Hắn là phải ở trong vali, sẽ không rơi ở khách sạn đâu chứ. Đầu óc em thật sự là không ổn, đi tới chỗ nào liền vút...”

Cậu dừng lại, thấy được tấm chân dung trong tay Doãn Tu Trúc.

Tề Mộ bước thật nhanh về phía trước, lấy lại bức tranh...

“Em, em tiện tay vẽ vời một chút... Không có nghĩa đây là khả năng thực sự của em đâu.” Thật xấu hổ! Thế mà lại quên bég mất cái này!

Doãn Tu Trúc nhìn về phía cậu: “Là anh à?” Hắn đương nhiên biết đây là mình, nhưng vẫn muốn hỏi cậu.

Tề Mộ nói: “Vớ vẩn, còn ai có thể lớn lên đẹp trai như thế cơ chứ?” Cậu cúi đầu nhìn, cảm thấy bản thân vẫn quá lợi hại, tùy tiện vẽ được một bức tranh đẹp đến vậy!

Doãn Tu Trúc cầm tay cậu, lên tiếng: “Đi theo anh.”

Tề Mộ không hiểu tại sao: “Hả?”

Doãn Tu Trúc dẫn cậu ra khỏi phòng ngủ, hướng tới cánh cửa bên trái thư phòng.

Tề Mộ buồn bực đáp: “Làm sao thế?” Cậu chưa tiến vào đây lần nào, hơn nữa còn được khóa bằng dấu vân tay.

Doãn Tu Trúc duỗi ra ngón tay quét lên, sau khi đã xác nhận, hắn bèn đẩy cửa vào.

Tề Mộ nhìn thẳng vào trong, cả người đều ngây dại.

Căn phòng này còn lớn hơn so với tưởng tượng của cậu, cảm giác sâu cực kì, tựa hồ thông cả với gian bên cạnh.

Đây không phải trọng điểm, mà là... Nơi đây quả thật rất giống hành lang trưng bày tranh thu nhỏ.

Bên trong mang treo rất nhiều tranh, tất cả đều là tác phẩm của Tề Mộ.

Doãn Tu Trúc cầm lấy bức chân dung trên tay cậu, cẩn thận vuốt ve: “Hóa ra anh cũng ở trong bức tranh của em.”

Tề Mộ cố gắng không cướp lại “lịch sử đen tối” kia, dù sao khắp căn phòng này đều là quá khứ đen tối của cậu rồi!

Cậu đi vào, lướt qua một lượt, quả thực như đang lật ngược lại quãng thời gian đi học trước đây của mình...

Gian phòng tập cùng bên trong được trang hoàng cực kì tinh xảo nhưng treo ở đó là một bức tranh non nớt đến xấu hổ.

—— Us

Đây là bức tranh Tề Mộ đưa cho Doãn Tu Trúc: Trong ánh tà dương rực rỡ có hai đứa trẻ đang nắm tay nhau.

Tề Mộ quay đầu, nhìn về phía Doãn Tu Trúc: “Thì ra là anh...”

Cậu nghĩ tới chuyện trước đây Phương Tuấn Kỳ từng nói qua, năm ngoái y đã gặp Doãn Tu Trúc ở Paris.

Khi ấy cậu tham gia một triển lãm tranh, chủ yếu là vì mặt mũi của đại Kiều nên cậu mới có thể tổ chức triển lãm ở đây. Làm cho tất cả mọi người đều bất ngờ chính là tất cả những bức tranh của cậu đều được bán hết sạch, ngay cả một bức cũng chẳng còn.

Lúc đó có rất nhiều người đã tới chúc mừng cậu, nói một đồng lời khen ngợi, bề ngoài Tề Mộ vẫn cười mỉm, nhưng trong lòng lại thầm mắng Đại Sơn đến máu chó đầy đầu.

Mua tranh của cậu ấy à—— ngoại trừ Đại Sơn coi tiền như rác thì còn có thể là ai được?

Bản thân Kiều Cẩn cũng cho là như vậy, hai mẹ con họ lần lượt gọi điện thoại về nước để mắng vốn Tề Đại Sơn, ông oan ức vô cùng: “Ba mua tranh của mẹ con sắp phá sản luôn rồi, còn làm thế nữa thì trang sức Thất Xảo không giữ được mất!”

Tề Mộ: “...”

Ngoại trừ Đại Sơn ra còn có thể là ai đây? Ngày hôm nay coi như đã tìm được kẻ coi tiền như rác thật sự rồi... Thế mà tất cả đều do Doãn Tu Trúc mua hết.

Doãn Tu Trúc nói: “Lúc đó anh muốn về nước nên tới nhìn em một chút.”

Trong lòng Tề Mộ ngũ vị tạp trần: “Vậy tại sao không gặp em?” Cậu trở thành hộ hoa sứ giả (*) cho Kiều Cẩn, cả ngày đều không rời khỏi triển lãm tranh. Nếu Doãn Tu Trúc đến, nhất định có thể nhìn thấy cậu, vậy vì cớ gì lại không gặp cậu lấy một lần?

(*hộ hoa sứ giả: người bảo vệ duy nhất)

Doãn Tu Trúc rũ mắt xuống, Tề Mộ bèn hỏi hần: “Phương Tuấn Kỳ nói lúc anh ở Paris đã phát bệnh, xảy ra chuyện gì thế?”

Doãn Tu Trúc dừng lại, nghiêng đầu đáp: “Lúc đó bên cạnh em có một người phụ nữ, cô ấy còn hôn em.” Hấn lấy hết tất cả dũng khí đi đến Paris, chỉ muốn nhìn Tề Mộ từ xa một chút nhưng không ngờ phải chứng kiến một màn như vậy.

Người phụ nữ xinh đẹp thân mật khoác cánh tay Tề Mộ, hai người vừa nói vừa cười, thậm chí còn hôn hai gò má của cậu.

Lúc đó hấn như rơi xuống vực sâu, thật vất vả mới vượt qua vấn đề tâm lý nay lại triệt để bộc phát, nếu không phải Phương Tuấn Kỳ gặp hấn thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tề Mộ ngây người, mang vẻ mặt khó mà tin nổi: “Không thể nào, em chưa từng yêu đương bao giờ, từ đâu lại có...”

Cậu cố gắng nhớ lại, thế mà thực sự đã nghĩ ra: “Đó là dì Khấu!”

Doãn Tu Trúc khẽ nhú mày.

Tề Mộ như bị sét đánh: “Khấu Thục Hoa là chị em tốt với mẹ em, con trai của bà ấy còn lớn hơn em một tuổi lận.”

Doãn Tu Trúc giật mình: “Dì ấy...” Trẻ thế...

Tề Mộ muốn chết quách cho xong: “Dì cũng về nước rồi, hôm nào dẫn anh tới gặp sau.” Trời ạ, vậy mà ngày nào cậu cũng chúc bà ấy mãi mãi còn trẻ như tuổi 18, giờ ứng nghiệm luôn rồi nè!

Tề Mộ lại hỏi hấn: “Khi đó anh đứng xa lắm hả?”

Trong lòng Doãn Tu Trúc cũng bối rối vô cùng: “Anh nào dám tới gần em.” Hấn sợ Tề Mộ phát hiện ra mình, không muốn chọc giận cậu.

“Chẳng trách ” Tề Mộ đáp “Nếu anh tới gần một chút thì sẽ không hiểu lầm nữa!”

Dì Khấu bảo dưỡng rất tốt, nhưng dù có cẩn thận đến thế nào đi chăng nữa thì trên khuôn mặt của người tầm tuổi ấy cũng có nếp nhăn, nhưng nhìn từ xa sẽ không thấy được. Đặc biệt, dì Khấu rất có khí chất, dáng người lại đẹp, quần áo mặc lên người đều cực kì thời thượng. Nếu bà và con trai đi cùng nhau, kiểu gì cũng sẽ có người tưởng họ là một đôi tình nhân.

Tề Mộ: “Dì Khấu sống ở Pháp, mấy năm qua vẫn luôn chăm sóc em và đại Kiều, em hay tới nhà dì ăn quýt, dì luôn coi em là con trai nuôi... Hơn nữa người Pháp rất thích thơm má mà”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người, đương nhiên là hắn biết đến lễ nghi đó, nhưng người kia lại phụ nữ Trung quốc, hơn nữa cử chỉ của họ lại quá thân mật.

Tề Mộ vò tóc nói: “A a a, sau này không bao giờ chúc dì ấy năm nào cũng là tuổi 18 nữa!”

Thực sự là bị hổ chết rồi!

64. Chương 64

Doãn Tu Trúc bị cậu chọc cười: “Là do lúc đó tâm trạng anh không tốt.”

Đâu chỉ không tốt, là tự tìm ngược thì có. Tề Mộ quay đầu trừng hắn, nhưng lại không nổi quá hung dữ, vì vậy bèn giận chó đánh mèo lên mấy bức tranh: “Mua mấy thứ này làm cái gì! Tồn tiền!”

Doãn Tu Trúc nói: “Không đâu, rất đẹp mà.”

Tề Mộ đáp: “Nếu đẹp thì em vẽ cho anh không được sao? Mua về lại kiếm lời cho người khác!”

Doãn Tu Trúc ôm cậu, lên tiếng: “Khi ấy anh đã nghĩ, những bức họa này sẽ phải theo anh cả đời.”

Thấp giọng dịu dàng nói một câu lại như cắt chanh trong lòng Tề Mộ, chua xót vô cùng.

Tề Mộ vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, quay đầu hôn hắn.

Doãn Tu Trúc bèn đáp lại cậu.

Tề Mộ thở dốc: “Sau này không cho anh mua tranh của em nữa.”

Doãn Tu Trúc không nỡ buông cậu ra: “Tại sao?”

Tề Mộ đáp: “Người cũng ở đây rồi còn rước tranh về làm gì hả? Không cho phép học theo Đại Sơn, quá ngu ngốc!”

Trái tim Doãn Tu Trúc cực kì ảm áp, bèn trả lời: “Đều nghe em.”

Nhưng ngay ngày hôm đó hắn liền nuốt lời...

Chuyện là thế này, hai người bọn họ dính nhau ở trong phòng đến tận chín giờ rưỡi, bữa sáng vẫn chưa ăn mà trực tiếp chạy tới công ty.

Trên đường đi Tề Mộ hỏi hần: “Chú Doãn ở công ty à?”

Nụ cười Doãn Tu Trúc dần phai nhạt: “Thân thể ông ấy không tốt, gần đây không thể đến công ty được.”

Tề Mộ quan sát thần sắc của hần rồi lên tiếng: “Thân thể không tốt sao?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Sau khi mẹ anh qua đời thì ông ấy bị bệnh một thời gian, tiếp đó công ty liền xảy ra vấn đề, ông ấy bận rộn cả ngày lẫn đêm nên ngã quỵ.”

Tề Mộ lo lắng nói: “Nghiêm trọng đến thế à?” Tuy cậu không thích Doãn Chính Công nhưng dù gì cũng là cha của Doãn Tu Trúc nên vẫn quan tâm một chút.

Doãn Tu Trúc chẳng muốn nhắc đến chuyện này cho lắm, bất quá cũng không nỡ để Tề Mộ lo lắng, hần bảo: “Yên tâm, gần đây đã khá lên rồi, công ty dần đi vào quỹ đạo, ông ấy cũng có thời gian rảnh để chăm sóc thân thể.”

Tề Mộ không hiểu mấy thứ đó, chỉ tương đối lo lắng cho Doãn Tu Trúc: “Anh đừng có mua việc vào người đấy, phải vừa làm vừa nghỉ ngơi.”

Đáy mắt của Doãn Tu Trúc ngập tràn sự ôn nhu, hần nắm chặt tay Tề Mộ, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần có thể nhìn em, anh liền không cảm thấy mệt chút nào.”

Tề Mộ ngoài miệng thì kêu: “Miệng lưỡi trơn chu” nhưng biểu tình trên mặt lại vô cùng hưởng thụ.

Doãn Tu Trúc tới gần, hôn chụt một cái lên môi cậu.

Tề Mộ có chút hồi hộp nhìn tài xế đại ca...

Tài xế đại ca mắt vẫn nhìn thẳng, vững như núi Thái Sơn, cả người tựa hồ đã hợp thể với cái vô lăng.

Doãn Tu Trúc biết cậu lo lắng cái gì: “Không sao đâu.”

Tề Mộ để mặc cho hần hôn.

Sau khi tới công ty, Tề Mộ được Doãn Tu Trúc sắp xếp ở trong phòng làm việc của hần nghỉ ngơi.

Doãn Tu Trúc lưu luyến không rời, lên tiếng: “Nếu em thấy chán thì gọi điện thoại cho anh nhé.”

Tề Mộ bèn đuổi người: “Mau đi làm việc đi, em tự chơi được mà!”

Doãn Tu Trúc dựa sát vào người cậu, dán vào lỗ tai cậu nói: “Không muốn đi.”

Tề Mộ cười đến cong khóe mắt: “Anh có biết xấu hổ hay không thế? Lớn như vậy mà còn làm nũng.”

Doãn Tu Trúc cắn nhẹ lên vành tai cậu một cái, Tề Mộ không hề cảm thấy đau, chỉ là eo mềm nhũn, cậu đẩy hắn ra, bảo: “Được rồi, nhanh đi làm việc đi mà. Em đang thất nghiệp nên vẫn chờ anh nuôi sống qua ngày đấy!”

Doãn Tu Trúc bị những câu chữ của cậu làm cho ngọt như ăn phải đường, mãi vẫn không tan. Hắn thấp giọng nói: “Tề Mộ...”

“Hả?”

“Đừng bao giờ rời xa anh.” Cho hắn hạnh phúc rồi lại lấy mất thì hắn không dám tưởng tượng bản thân mình lúc ấy sẽ như thế nào.

Tề Mộ dùng sức cắn môi hắn: “Không cho anh nói lung tung!”

Doãn Tu Trúc nở nụ cười, gật đầu: “Ừm.” Không nói điều chẳng lành nữa. Hắn phải trông chừng Tề Mộ, muốn cả đời đều này đều có thể ở bên cạnh cậu.

Tề Mộ đỡ mãi mới tổng được vị cường công việc trong truyền thuyết này ra khỏi phòng nghỉ.

Còn cường công việc ấy hả? Đổi thành cường lười biếng là vừa rồi đấy!

Cậu lấy giấy ra, không nhàm chán chút nào mà tùy tiện vẽ...

Tâm trạng ảnh hưởng rất nhiều đến tác phẩm, kỳ thực mấy năm này các bức tranh của Tề Mộ thoát nhìn đều rất dương quang sáng lạn, nhưng ẩn sâu bên trong là sự áp lực to lớn.

Kiều Cẩn liếc mắt một cái đã nhìn thấu, từng bóng gió hỏi cậu rất nhiều lần.

Tề Mộ làm sao nói ra được, chỉ bảo không sao, không sao mãi.

Bây giờ thì khác rồi, tâm tình của cậu thư thái hơn, người vẫn luôn nhớ mong đã gần ngay trước mắt, chuyện nghĩ không thông đã sáng tỏ, trái tim luôn một mực giấu kín kia lại đập lần nữa.

Cậu cảm thấy tay mình nhẹ bẫng, cọ vẽ tựa như đang kéo dài tâm trạng của cậu, tùy ý vẽ ra cầu vồng trải rộng khắp bầu trời...

Doãn Tu Trúc nhìn cậu đúng 10 phút thì Tề Mộ mới phát hiện ra.

“Sao lại trở về rồi?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Đã 11 giờ.”

Tề Mộ sững sốt, lúc này mới cảm thấy cổ tay cứng ngắc: “Thời gian trôi qua nhanh thật đấy.”

Doãn Tu Trúc nói: “Em quá tập trung.”

Tề Mộ cười hì hì: “Cho nên em mới bảo sẽ không nhàm chán mà.”

Doãn Tu Trúc đi tới nhìn, hỏi: “Em vẽ một bức mất bao nhiêu lâu?”

Tề Mộ nghĩ một lát rồi trả lời: “Không cụ thể, còn phải xem trạng thái khi ấy thế nào đã. Hôm nay tâm tình em cực kỳ tốt, cảm giác chỉ cần nửa ngày nữa là xong rồi!”

Doãn Tu Trúc nghiêm túc lên tiếng: “Anh muốn rút lại câu nói hồi nãy.”

Tề Mộ không kịp phản ứng: “Hử, nói cái gì cơ?”

Doãn Tu Trúc đáp: “Em vẽ thì anh nhất định phải mua.”

Tề Mộ: “...”

Doãn Tu Trúc nói: “Em vất vả lắm mới vẽ được một bức tranh, sao có thể để người khác lấy đi được.”

Khóe miệng Tề Mộ giật giật, đau trứng bảo: “Anh và ba em nói giống hệt nhau...” Chỉ có điều tranh ông mua là của đại Kiều.

Doãn Tu Trúc trầm ngâm: “Đều có mắt nhìn cả.”

Tề Mộ cười mắng: “Hai người đúng là đại ngốc!” Mắng xong liền đến gần hôn tên ngốc này một cái.

Doãn Tu Trúc để cậu nhéo cổ tay mình, nói rằng: “Buổi trưa ra ngoài ăn cơm nhé, gọi Ngụy Bình Câu nữa.”

Tề Mộ vốn không muốn đi đâu, vừa nghe lời này liền đặt bút xuống đáp: “Đúng thế.” Tối hôm qua đã định mời rồi, kết quả lại bỏ bom người ta nên bây giờ nhất định phải bù lại mới được.

Tề Mộ vừa nhìn về phía hắn vừa nói: “Anh phải mời em ấy ăn một bữa thật ngon đấy nhá.” Hiểu lầm đối phương nhiều năm như vậy, Ngụy chủ nhiệm công cái nôi(*) này oan uổng quá mà!

*(*Công cái nôi: nghĩa là phải mang tội mà mình không hề làm)*

Doãn Tu Trúc trả lời: “Chờ em ấy kết hôn, anh nhất định sẽ đền bù bằng một món quà thật lớn.”

Tề Mộ cười cong khóe mắt: “Không cần chờ nữa, lão Ngụy sắp kết hôn nên anh có thể tặng quà rồi đó!”

Cậu vừa mới dọn dẹp một chút thì điện thoại di động vang lên, Hứa Tiểu Minh nôn nóng lên tiếng: “Cậu đang ở đâu? Ở đâu? Ở đâu haaaaaaa?”

Tề Mộ cũng sắp sửa điếc hết cả tai vì nó: “Trong văn phòng của Doãn Tu Trúc.”

Hứa Tiểu Minh sững sốt một lát mới đáp, quyết tâm đến tận nơi: “Chờ tớ!” Dứt lời liền tắt máy.

Tề Mộ nhún vai: “Là Hứa Tiểu Minh, không biết nổi điên cái gì nữa.”

Doãn Tu Trúc nhớ tới ngày hôm qua cậu đã ở trong phòng bếp gọi điện cho Hứa Tiểu Minh, trong lòng lại nở một đồng hoa nhỏ: “Buổi trưa bảo cậu ấy cùng đi.”

Tề Mộ nói: “Ừ, chỉ là không biết ảnh để Gà Con có rảnh hay không thôi.”

Hứa Tiểu Minh tới rất nhanh, mới có năm phút đồng hồ đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tề Mộ nghiêng đầu nhìn nó: “Làm gì thế? Sao cứ sồn sồn lên vậy.”

Hứa Tiểu Minh đánh chết cũng không chịu tin: “Hai cậu... Hai cậu... Hai cậu đang hẹn hò à?”

Tề Mộ chán chường buồn nói: “Không phải hôm qua đã kể với cậu rồi sao?”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Tớ không tin, hai cậu chắc chắn là cầu kết với nhau đùa giỡn tớ! Ngày cá tháng tư qua rồi, cứ trêu chọc một diễn viên nghèo đang liều mạng kiếm tiền làm gì!”

Tề Mộ lên tiếng: “Phải làm thế nào thì cậu mới tin đây?”

Hứa Gà Con quyết tâm: “Hôn phát thử coi!” Nó không hề tin bọn họ thực sự sẽ hôn nhau.

Tề Mộ chẳng chút do dự quay người kéo cả vạt của Doãn Tu Trúc, hôn lên môi hắn.

Trong mắt Doãn Tu Trúc đầy vẻ ngọt ngào, nếu không phải kiêng kỵ có người ở đây thì đã sớm ôm người nọ vào trong lồng ngực, hôn sâu một cái.

Hứa Tiểu Minh: “...” Con mẹ nó sao tui lại phải phóng xe với tốc độ bàn thờ đến đây để đỡ cầu lương hảo???

65. Chương 65

Tề Mộ hỏi Hứa Tiểu Minh: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé?”

Hứa Tiểu Minh mắt cá chết nói: “No rồi!”

Tề Mộ cười đáp: “Đi thôi, chủ yếu là mời Tiểu Câu, cậu cũng tới nhé.”

Hứa Tiểu Minh vừa nghe thấy còn có người khác nữa thì mới thoải mái hơn một chút, bằng không con cún là nó đây thật sự ăn không vô bát thức ăn cho chó bự như vậy được!

“Để tớ hỏi tên mập xem có rảnh hay không.” Hứa Tiểu Minh có được “hàng tốt” nên muốn cùng chia sẻ nguyên tắc căn bản, bèn gọi điện thoại cho Phương Tuấn Kỳ.

Sau khi tắt máy, Tề Mộ bảo nó: “Thế nào rồi?”

Hứa Tiểu Minh lại luyên thuyên: “Ban đầu thì kêu không rảnh, vừa nghe nói Tiểu Câu cũng đến thì vui như trẻ nhỏ.”

Tề Mộ: “...”

Hứa Tiểu Minh oán thăm: “Tớ đã sớm cảm thấy ánh mắt tên mập này nhìn em gái có gì đó không đúng

lắm, quả nhiên là có suy nghĩ đen tối mà!”

Tề Mộ nhìn Doãn Tu Trúc, ngẫm lại bản thân cũng đã từng “có suy nghĩ đen tối” với một người trong đám, nhất thời tâm trạng trở nên hơi phức tạp: “Đừng nói bữa nữa.”

“Tớ nói bữa ấy hả?” Hứa Gà Con cười hề hề đáp “Vậy tại sao tớ mới cậu ấy không đến mà vừa nhắc đến Tiểu Câu thì lại hăng hái thế?”

Tề Mộ lặng lẽ nói toạc móng heo: “Cậu ấy chỉ thấy không vui lắm khi phải gặp cậu thôi.”

Hứa Gà Con: “...” *Tim tui đau quá.*

Trái tim bị tổn thương của Gà Con sau khi lên xe lại càng cảm thấy nhức nhối hơn. Nó ngồi ở ghế cạnh tài xế, sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là — *tui không nên ở đây mà nên chui xuống gầm xe mới đúng.*

Tài xế đại ca đúng là kì lạ, nghe đây xe thức ăn cho chó mà còn có thể bình tĩnh làm việc được!

Sau khi bọn họ đến nhà hàng, Phương Tuấn Kỳ và Ngụy Bình Câu cũng đồng thời tiến vào, Hứa ảnh đế thấy thế lại bắt đầu ha ha: “Cùng đi cơ đấy.”

Tề Mộ nói: “Chỉ là đúng lúc chạm mặt thôi, Doãn Tu Trúc đã sắp xếp tài xế đi đón Tiểu Câu.”

Hứa Tiểu Minh lên tiếng: “Thật trùng hợp.”

Tề Mộ liếc mắt nhìn nó một cái: “Nếu đi cùng thì có làm sao, cậu ghen cái gì?”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Có gì hay mà phải ghen? Số người theo đuổi tớ có thể xếp thành 5 vòng đó!”

Tề Mộ: “...”

Phương Tuấn Kỳ và Ngụy Bình Câu đi tới liền nghe được nửa câu sau của Hứa Tiểu Minh, Phương Tuấn Kỳ cười lạnh: “Cậu cũng có chút nhân khí nhỉ.”

Hứa Tiểu Minh thấy y liền xù lông: “Không bằng lão xử nam nhà cậu.”

Sắc mặt Phương Tuấn Kỳ trông rất khó coi, Tề Mộ bèn đứng ra giảng hòa: “Được rồi được rồi, có phụ nữ ở đây đó, chú ý một chút đi.”

Hứa Tiểu Minh xì một tiếng, chẳng thèm chấp Phương Tuấn Kỳ nữa, Phương Tuấn Kỳ cũng lười để ý đến nó.

Cố tình chỉ còn dư lại hai chỗ, Ngụy Bình Câu ngồi ngoài, Phương Tuấn Kỳ phải ở cạnh Hứa Tiểu Minh. Hai người kề sát nhau nhưng không ai nhìn ai.

Tề Mộ cũng không để ý đến bọn họ nữa, hai tên oan gia này lúc nào chẳng như vậy, cãi nhau không quá ba giây, từ nhỏ đã quen rồi.

Một lúc sau khi gọi món xong, hai người bọn họ lại nói chuyện với nhau.

Hứa Tiểu Minh nhìn bộ dạng dính ngấy của Tề Mộ và Doãn Tu Trúc, khoe khoang như thể bản thân hiểu biết nhiều lắm: “Này mập, anh Mộ với Doãn Tu Trúc đang ở cùng một chỗ.”

Phương Tuấn Kỳ ngẩn người.

Hứa Tiểu Minh thấy vẻ mặt này của y, không khỏi đắc ý nói: “Ngạc nhiên chưa, lúc trước tớ cũng không tin, còn tưởng rằng hai người bọn họ...”

Nó còn chưa dứt câu đã nghe thấy Phương Tuấn Kỳ hỏi: “Hai cậu nói ra rồi?”

Doãn Tu Trúc nở nụ cười, đáp: “Ừ.”

Phương Tuấn Kỳ thở phào nhẹ nhõm, chân thành lên tiếng: “Tốt lắm.”

Màn đối thoại này khiến Hứa Tiểu Minh kinh hãi, nó quay đầu nhìn về phía Phương Tuấn Kỳ, không thể tin nổi mà bảo: “Cậu đã biết từ lâu rồi sao?”

Phương Tuấn Kỳ liếc nhìn nó, phun ra hai từ: “Ngu xuẩn.”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Tôm hùm nướng là món chính hot nhất ở nhà hàng này, Tề Mộ vừa muốn ăn vị cay lại vừa muốn cả vị tỏi nhưng kêu hai phần thì sẽ ăn không hết. Doãn Tu Trúc lập tức lên tiếng: “Anh chọn vị tỏi, lát nữa chúng mình có thể ăn chung.”

Tề Mộ đáp: “Được, vị em gọi có thể giảm cay xuống một chút, như vậy anh cũng có thể ăn.”

Doãn Tu Trúc cười: “Ừ”

Hứa Tiểu Minh: “...” *Tui cũng muốn ăn cả vị cay lẫn vị tỏi.*

Nó định tìm Phương Tuấn Kỳ lập nhóm thì thấy y đã chọn thịt bò Kobe... Hứa Tiểu Minh liếc một cái, gọi tận hai suất tôm.

Phương Tuấn Kỳ nói: “Hứa anh để không cần giữ dáng sao?”

Hứa Tiểu Minh đáp: “Tớ không giống một số người, uống nước lọc cũng có thể béo lên mười cân!”

Ngụy Bình Câu tò mò nhìn về phía Phương Tuấn Kỳ, hỏi: “Phương sư huynh rất béo sao?” Khi cô quen biết Phương Tuấn Kỳ thì y đã là một học bá đẹp trai rồi.

Hứa Tiểu Minh vô cùng hăng hái, miêu tả Phương Tiểu Mập năm đó sống động như thật, nhớ cực kì kĩ.

Lẽ ra người bình thường nếu nghe được điều này sẽ khá tức giận nhưng Phương Tuấn Kỳ lại không như vậy. Khóe miệng y khẽ nhếch, tuy vẫn mắng câu “Ngu xuẩn” mà tâm trạng đã tốt hơn ban nãy rất nhiều.

Tề Mộ cũng chen vào mấy câu, kể về Doãn Tu Trúc hồi còn nhỏ.

Ngụy Bình Câu kinh ngạc lên tiếng: “Thế cơ á?”

Tề Mộ nói: “Ừa, Doãn Tu Trúc thuở nhỏ rất đáng yêu, cả ngày đều dính lấy anh, còn nói lớn lên phải gả cho anh nữa.”

Cậu chỉ đang nói hươu nói vượn ấy vậy mà Doãn Tu Trúc không chỉ không giải thích, ngược lại khóe miệng còn nhếch lên, tất cả đều là tình nồng ý mật.

Ba người còn lại: “...”

Hứa Tiểu Minh vô cùng hối hận. Tại sao nó lại gọi 2 suất đồ ăn làm gì? Một nửa thôi còn thấy nhiều đây! Bữa cơm này món chính phải là cầu lương mới đúng!

Lúc ăn tráng miệng, Hứa Tiểu Minh nhìn thấy trước mặt Tề Mộ là bánh Mousse sô cô la, bèn hỏi: “Anh Mộ, chẳng phải cậu không ăn sô cô la nữa à?”

Tề Mộ tự nhiên trả lời: “Trước đây ăn sô cô la sẽ nhớ đến Doãn Tu Trúc nhưng lại không gặp được, cho nên mới không ăn.”

Hứa Tiểu Minh: “...”

Phương Tuấn Kỳ và Ngụy Bình Câu đồng loạt nhìn về phía nó, tầm mắt mang theo ý đại khái là: Thức ăn cho chó còn chưa đủ nhiều hay sao mà cậu/anh còn chủ động mua thêm???”

Hứa Tiểu Minh mặt đầy vẻ đau trứng, chỉ có thể lấy tôm hùm chặn miệng mình lại.

Doãn Tu Trúc đem bánh bơ giòn vị sô cô la của mình đẩy đến trước mặt Tề Mộ.

Tề Mộ cười híp mắt, bày ra biểu tình mưu kế đã được như ý: “Hiện tại không sợ nữa, sô cô la đều do Doãn Tu Trúc đưa cho, ăn ngon cực kỳ.”

Hứa Tiểu Minh sắp chết rồi.

Ngụy Bình Câu ăn uống no đủ xong bèn chốt một câu: “Hai anh đừng vội kết hôn, em dùng hết số ngày nghỉ rồi, không thể về nữa đâu.”

Một bữa cơm mà ăn đến tận hai giờ chiều, Hứa Tiểu Minh phải chống chọi với suy nghĩ muốn đình công.

Phương Tuấn Kỳ lái xe chở Hứa Tiểu Minh, Doãn Tu Trúc vẫn sắp xếp tài xế cho Ngụy Bình Câu, mấy ngày nay phụ trách đưa đón đại tiểu thư.

Tề Mộ hỏi Doãn Tu Trúc: “Buổi chiều còn có việc à?”

Doãn Tu Trúc nói: “Có chút việc, em đến phòng nghỉ ngủ trưa nhé?”

Tề Mộ đáp: “Được á!” Vừa vặn bức tranh buổi sáng còn chưa vẽ xong.

Trong lòng Doãn Tu Trúc chỉ nghĩ đến cậu, hiệu suất làm việc cực kỳ cao, không tới năm giờ đã hoàn thành tất cả, nửa phần ý tứ muốn tặng ca cũng chẳng có.

Đám trợ lý rối rít hoài nghi có ai đó dám câu dẫn lão đại! Cũng có người đã nói ra chân tướng —— *chẳng nhẽ bị con hồ ly tinh nào hút hồn rồi!*

Hồ ly tinh thì không có nhưng lại có một Tề đại ca.

Hai người cùng nhau đi dạo siêu thị mua đồ ăn về nhà, nấu được bữa cơm mà chậm rì rì, ăn cũng rất lâu, đợi đến lúc tám xong leo lên giường đã 10 giờ.

Doãn Tu Trúc tỉ mỉ hôn cậu, hôn mãi hôn mãi liền không muốn dừng lại như vậy.

Tề Mộ tê đại cả người, giả bộ từ chối, mãi đến khi tách hai chân ra, cậu mới nhỏ giọng nói: “Cái đấy...”

Doãn Tu Trúc càng hôn thì...

Tề Mộ mặt đỏ tim đập lên tiếng: “Không được.”

Doãn Tu Trúc sững sờ, ngừng lại.

Giọng Tề Mộ nhỏ đến không thể nhỏ hơn: “Chỗ đó của em có vấn đề.”

Doãn Tu Trúc đã thấy... Nó yên tĩnh ngủ đông, không hề cứng nổi.

Tư tưởng Tề Mộ có thoáng hơn nữa thì lúc này cũng rất xấu hổ: “Đã nhiều năm rồi mà vẫn vậy, em từng lên đi khám bác sĩ, họ lại bảo không bị gì hết.”

Nhưng chẳng hề có phản ứng.

Doãn Tu Trúc kinh ngạc, lòng như đau như cắt: “Là anh không tốt.”

Buổi tối ngày hôm ấy rõ ràng Tề Mộ rất bình thường, là hấn... đã khiến cậu thành ra nông nổi này.

Tề Mộ biết hấn đang áy náy, có thể giấu một thời gian làm sao gạt cả đời được, chuyện này là việc không thể tránh khỏi.

66. Chương 66

Doãn Tu Trúc ôm cậu, lồng ngực ngập tràn hối hận, giọng nói cũng khàn khàn, không lưu loát: “Xin lỗi.”

Tề Mộ khẽ thở dài, gãi lên cánh tay hấn rồi nói: “Không sao, có lẽ là một thời gian nữa sẽ ổn thôi.”

Trong lòng Doãn Tu Trúc rất khó chịu: “Bác sĩ nói thế nào?”

Tề Mộ trả lời: “Về mặt sinh lý thì không có vấn đề gì, đều rất bình thường.”

Chính là do tâm lý... Doãn Tu Trúc chỉ hận không thể trở lại bốn năm trước, đánh chết cái kẻ đã làm tổn thương Tề Mộ kia.

Tề Mộ lên tiếng: “Được rồi! Anh đừng có mặt mày ủ dột nữa, cũng không phải bệnh nan y mà.” So với nửa năm đó của Doãn Tu Trúc thì việc này tính là gì? Không đau không ngứa, hoàn toàn chẳng cản trở đến sinh hoạt thường ngày.

Doãn Tu Trúc không lên tiếng, vẫn cảm thấy khó chịu.

Tề Mộ rất sợ hắn sẽ để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, vòng tay ôm cổ hắn, chủ động hôn.

Doãn Tu Trúc làm sao chịu được khiêu khích của cậu, bèn đổi khách thành chủ.

Lúc hai người tách ra, Tề Mộ nói: “Rất thích hôn môi nha, cảm giác mơ mơ màng màng như uống rượu say ấy.”

Biểu cảm của Doãn Tu Trúc chợt tối sầm.

Tề Mộ lại bảo: “Đừng nóng vội, chúng mình ở chung một chỗ thường xuyên, rất có thể nó sẽ tự khôi phục lại.”

Doãn Tu Trúc ôm cậu, đáp: “Nhất định sẽ như vậy.” Tề Mộ là người bị bệnh thể mà hắn lại để cậu an ủi mình, cũng quá kì cục rồi.

Tề Mộ nằm trong lòng ngực hắn, không thể tránh khỏi việc cảm nhận được cái thứ đó của hắn đang chẳng thể che giấu sự biến hóa.

Cổ họng Tề Mộ khô khốc: “Em giúp anh nhé?” Nói đoạn liền giơ tay chạm vào.

Doãn Tu Trúc cầm tay cậu, nói: “Không cần đâu.”

Tề Mộ chớp mắt, liếm môi dưới trả lời: “Thật sự không cần sao?”

Doãn Tu Trúc ôm cậu vào trong ngực, hôn lên đỉnh đầu cậu: “Ngủ đi.”

Tề Mộ cũng rất muốn ngủ, chỉ có điều người nào đó...

Doãn Tu Trúc dừng hông chớp mắt nổi, không phải do thân thể mà căng bởi vì tâm trạng hắn đang vô cùng bức bối.

Hắn không tài nào tha thứ cho bản thân khi đã làm tổn thương Tề Mộ như thế.

Ngày thường Tề Mộ không sợ trời không sợ đất, nhưng kỳ thực cậu vừa sợ ngựa lại sợ đau, hồi còn nhỏ lỡ cắt vào ngón tay đều phải lén lút lau nước mắt.

Doãn Tu Trúc biết, vậy mà vẫn còn thương tổn cậu như thế.

Cậu có đau lắm không? Bóng ma trong lòng phải lớn đến mức nào mới khiến cho cơ thể thành ra nông nổi này.

Càng nghĩ càng hận chính mình. Doãn Tu Trúc chờ sau khi Tề Mộ đã ngủ bèn đi ra ngoài hứng gió lạnh ban đêm.

Tề Mộ chợt tỉnh dậy, phát hiện bên cạnh không có ai.

Cậu rất thương Doãn Tu Trúc, thân thể lại thật sự không nghe theo sự sai khiến của cậu. Cậu cảm thấy bản thân đã sớm chẳng thèm để ý đến sự kiện kia nhưng người nợ thì không ...

Khi trời hửng sáng, Tề Mộ nhận thấy Doãn Tu Trúc đã quay về. Trước hết hẳn cần phải ở trong phòng đợi một lúc rồi mới vào, cho nên trên người chẳng hề lạnh nữa.

Mà Tề Mộ lại đau lòng vô cùng. Cậu vùi đầu ở lồng ngực hắn, lí nhí nói: “Chúng mình thử đi.”

Doãn Tu Trúc cứng đờ cả người...

Tề Mộ ngẩng đầu, nhìn về phía hắn: “Không trốn tránh, tới thử một lần xem sao.”

Doãn Tu Trúc lập tức đáp: “Đừng tự ép buộc bản thân.”

Tề Mộ lắc đầu: “Không đâu, thử đi mà, không được thì dừng lại vậy.”

Doãn Tu Trúc chẳng dám quyết định.

Tề Mộ hơi nhướn người lên trên, hôn hắn.

Lần này liền không tuân theo chủ ý của Doãn Tu Trúc nữa...

Làm tiên hí rất lâu, Tề Mộ mãi cảm muốn chết, rõ ràng đụng vào chỗ nào cũng thấy ngựa nhưng nơi đó vẫn không phản ứng.

Doãn Tu Trúc nhìn chăm chăm trong giây lát rồi cúi đầu ngậm lấy.

Tề Mộ bỗng dưng mở to mắt.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, cái thứ vẫn mãi không ngừng đầu đang dần dần tỉnh lại.

Doãn Tu Trúc hơi kinh ngạc, càng thêm ra sức.

Tề Mộ sao có thể chịu nổi, không bao lâu sau liền cảm thấy sung sướng nhất trong suốt 4 năm.

Doãn Tu Trúc khàn giọng hỏi: “Có thể không?”

Tề Mộ hoảng hốt, không phân rõ bây giờ là sáng hay tối.

Hai người lặn qua lặn lại đến giữa trưa, Tề đại ca được đứt no căng, mơ mơ hồ hồ ngâm mình trong bồn tắm, lẩm bẩm: “Bị nhiều năm như vậy chỉ để chờ anh thôi à?”

Làm gì cũng chẳng chịu phản ứng, kết quả là khi Doãn Tu Trúc ngậm lấy thì lại ngừng cao đầu!

Tề Mộ trầm ngâm nói: “Rõ ràng kỹ thuật nát bét mà.” Bốn năm trước đã là gì? So với hôm nay thì đúng là thiên đường với địa ngục!

Doãn Tu Trúc ôm cậu, trong lòng vô cùng ngọt ngào, thỏa mãn đến không thể thỏa mãn hơn được nữa: “Cho anh chút thời gian, quen tay hay việc.”

67. Chương 67

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mắt thấy sắp tới lễ cưới của Ngụy Bình Hi, Tề Mộ rốt cuộc cũng không chịu giúp đỡ người nọ “luyện tập” nữa.

Doãn Tu Trúc rất nghiêm túc: “Khó chịu à?”

“Thoải mái lắm...” Cái mặt già của Tề Mộ chợt đỏ ửng: “Nhưng mệt quá, ngày mai phải đi đón cô dâu, không được làm bừa!”

Doãn Tu Trúc đâu nghĩ cậu sẽ thành thật trả lời như vậy, nhất thời trong lòng ngứa ngáy: “Thật sự thoải mái sao?”

Tề Mộ kinh hãi: “Anh định...”

Doãn Tu Trúc ôm cậu, nói: “Không đâu, ôm một cái thôi.”

Tề Mộ chớp mắt: “Không khó chịu hả?”

Doãn Tu Trúc hôn cổ cậu: “Có chút, nhưng vẫn muốn ôm em.”

Tề Mộ dừng lại, dựa vào cơ thể hắn: “Vây...Nhẹ chút, sau đó...nhanh lên.”

Doãn Tu Trúc: “...”

Người trong lòng đáng yêu như vậy, có thể nhịn được thì không phải người nữa!

Năm giờ sáng, lúc Tề Mộ tỉnh dậy liền mau chóng thấy mệt chết mất. Cậu ngỡ ngác ngồi đơ như khúc gỗ ở trên giường để Doãn Tu Trúc mặc lễ phục cho mình, Tề Mộ nói: “May mà sức khỏe của em tốt, nếu đổi thành anh thì nhất định sẽ chẳng bò dậy nổi.”

Doãn Tu Trúc thoáng ngừng tay, gật đầu cười cười: “Ừ.”

Tề Mộ rất hưởng thụ, tự nhận bản thân là một cậu bạn trai vô cùng tri kỷ ảm áp lại tâm lý...

Lúc ngồi trên xe, cảm nhận được cơn đau đến khóc huhu ở mông thì cậu mới tỉnh táo lại —— Không bò dậy nổi em gái cậu ấy! Doãn Tu Trúc dường như được lắp động cơ, sức khỏe còn tốt hơn cả cậu nữa!

Đáng tiếc đã quá muộn... Lúc này nếu cứ tiếp tục thảo luận đề tài ấy thì cơ hồ như vừa bỏ qua cả một thế kỷ vậy!

Lễ cưới của lão Ngụy đậm chất truyền thống nên có không ít quy củ, từ đón cô dâu đến bái đường, rồi tới tiệc rượu ở khách sạn, liên tiếp như thế khiến người mệt gần chết.

Lần đầu gặp gỡ vợ của Ngụy Bình Hi, Tề Mộ nói: “Lão Ngụy cũng vùng lên khỏi ách thống trị rồi ha.” Cô gái vừa mềm mại vừa dễ thương, khi nở nụ cười còn để lộ hai cái má lúm đồng tiền nhỏ, muốn có bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu, hiển nhiên là rất khác biệt với phụ nữ nhà họ Ngụy.

Hứa Tiểu Minh nói: “Đừng trông mặt mà bắt hình dong.”

Tề Mộ: “Sao thế?”

Hứa Tiểu Minh trầm ngâm lên tiếng: “Vừa nãy có cái bàn cản lối đi, tớ thấy cổ dùng một tay nhấc lên, không tốn chút sức nào đã dễ dàng nó ra chỗ khác.”

Tề Mộ: “...”

Hứa Tiểu Minh lại bảo: “Bàn bát giác bằng gỗ sưa đó.” (*)

(Là bàn này:

Tề Mộ lẩm nhẩm như tụng kinh: “Thế mới là người một nhà chứ.”

Hứa Tiểu Minh bình tĩnh hơn chút. Sức lực của em gái mềm mại còn khỏe hơn cả đàn ông đã tính là gì? Anh Mộ nhà nó tác oai tác quái có một không hai mà còn bị Doãn Tu Trúc... Hứa Gà Con từ chối tương tiếp!

Đoàn phù rể của Ngụy Bình Hi phải nói là vô cùng trâu bò: Một ảnh đế (tuy fake nhưng vẫn phải nói), một hoạ sĩ, một tiến sĩ (tương lai), một tổng tài (hiện tại).

Trọng điểm là bốn vị này đều còn vừa trẻ vừa đẹp trai, đoàn phù dâu rất nóng lòng đưa ra thách thức — nhưng ai có thể đối mặt với bọn họ quá ba giây đồng hồ đây? Cuối cùng các cô đều thua, thua đến tâm phục khẩu phục.

Lão Ngụy là người vui nhất. Ngày đại hỉ, anh em tốt đều ở đây, sao có thể không cao hứng được!

Tề Mộ, Doãn Tu Trúc, Hứa Tiểu Minh và Phương Tuấn Kỳ cũng đều rất vui vẻ. Đối với tuổi của bọn họ mà kết hôn thì cũng vẫn rất sớm, luôn cảm thấy đứng trên lễ đường rất căng thẳng, mà khi nhìn Ngụy Bình Hi không có cách nào che giấu được niềm hạnh phúc thì bọn họ cũng hiểu được loại tâm tình ấy.

Gặp được một người phù hợp với mình, nguyện không rời xa.

Lễ cưới bắt đầu từ 5-6 giờ sáng, dù có vui đến thế nào thì cũng mệt vô cùng. Tề Mộ nhỏ giọng nói với Doãn Tu Trúc: “Lễ cưới của chúng mình không nên lằng nhằng như thế này.” Quá rườm rà, quá lịch sự, quá mệt mỏi!

Trái tim Doãn Tu Trúc chột nóng bừng, dùng sức nắm tay cậu, đáp: “Được.”

Hứa Tiểu Minh đứng ngay cạnh bọn họ nên nghe thấy rất rõ, hàm răng ê ẩm: “Đây là lễ cưới của lão Ngụy, hai cậu show ân ái cái gì!”

Tề Mộ nhìn nó: “Ai bảo cậu nghe trộm.”

Hứa Tiểu Minh tức giận: “Hai cậu không thể để ý đến người khác một chút à!”

Bọn họ đang đấu khẩu với nhau thì nghe thấy người điều hành buổi lễ nói: “Không biết sẽ rơi vào tay ai đây.”

Tề Mộ vừa ngẩng đầu, thế mà lại bắt được bó hoa đại biểu cho sự chúc phúc viên mãn do cô dâu ném tới.

MC nói lời chúc mừng tha thiết, ánh đèn cũng được chiếu xuống chỗ cậu.

Tề Mộ mỉm cười, đưa bó hoa trên tay mình cho Doãn Tu Trúc dưới ánh nhìn của đám đông.

68. Chương 68

MC vốn đang nói chúc mừng, còn muốn mời Tề Mộ lên sân khấu phát biểu đôi lời, kết quả cậu lại tặng hoa cho Doãn Tu Trúc.

Tề Mộ nhích đến gần Doãn Tu Trúc, nói: “Lần sau đến lượt chúng mình kết hôn.”

Trái tim Doãn Tu Trúc sắp nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi rồi. Nếu không phải còn giữ lại được một tia lý trí thì hẳn sẽ hôn cậu trước mặt rất nhiều người mất.

Tề Mộ đắc ý lên tiếng: “Thật may mắn!”

Hứa Tiểu Minh trợn mắt há mồm, cách xa họ một chút.

Nhưng hai người không biết rằng, ở dưới sân khấu có nữ sinh suýt nữa thì bùng nổ tại chỗ.

Khương Vũ Ngưng đã lâu chưa gặp Tề Mộ và Doãn Tu Trúc. Trong suốt bốn năm đại học cô vẫn không tìm được một CP nào để quý liêm ngon như CP này cả, ai mà ngờ được đi theo bạn trai tới dự đám cưới lại có thể đụng mặt bọn họ, còn thấy hai người kia tặng hoa, liếc mắt đưa tình nữa chứ!

Cái gì có thể chứng minh Khương tiểu thư đang vô cùng phấn khích? Chỉ có thể là năm ngón đang bấu chặt trên cánh tay bạn trai cô.

Đây mới là cái khúc dạo đầu, ngoại trừ những ai đã biết trước thì người khác cũng coi đó là chuyện bạn bè đùa giỡn nhau mà thôi.

Lễ cưới kết thúc, chuyện nháo nhào phòng tân hôn liền được giản lược.

Ngụy Bình Hi nói: “Vì an toàn tính mạng của các cậu, nên đừng náo loạn.” Nói không phải khoe chứ vợ hắn lấy 1 chọi 4 cũng được, hạ gục toàn bộ phũ phàng cũng chẳng phải việc to tát gì.

Hứa Tiểu Minh đầy thông cảm: “Muốn cũng không được.”

“Ok” Tề Mộ rất không thích phong tục này, cậu mừng rỡ lên tiếng: “Lão Ngụy, tân hôn vui vẻ!”

Ngụy Bình Hi đập tay với cậu: “Chờ uống rượu mừng của hai cậu đây.”

Tề Mộ cười đến dương quang xán lạn: “Ừ!”

Hứa Tiểu Minh thương tâm vô cùng, nói: “Các cậu đều sớm bị trói buộc cả rồi, có gì hay đâu mà phần chần dừ vậy...” Thật ra nó rất ghen tị. Nó không muốn đóp cẩu lương nữa, muốn đổi nghề thành bán buôn thức ăn cho chó cò!

Chơi đùa cả ngày đã mệt, sau khi về nhà ngay cả tắm Tề Mộ cũng chẳng muốn, lười biếng leo lên giường ngủ.

Doãn Tu Trúc lên tiếng: “Anh giúp em.”

Tề Mộ mở mắt ra: “Ừ làm nổi đâu!”

Doãn Tu Trúc cười đáp: “Không sao, anh biết em mệt, tắm xong rồi đi ngủ sẽ thấy dễ chịu hơn một chút”

Tề Mộ đảo mắt, định bụng đòi tạo phúc lợi: “Buổi tối còn chưa ăn no...”

Doãn Tu Trúc trả lời: “Anh đi nấu cơm cho em, có muốn ăn cái gì không?”

Tề Mộ nuốt nước miếng: “Sô cô la...”

Doãn Tu Trúc nói: “Không được, quá muộn rồi, không thể ăn nữa.”

Tề Mộ bĩu môi: “Vậy em không cần anh giúp em tắm.”

Doãn Tu Trúc: “...”

Tề Mộ lại bảo: “Cũng không tắm với anh.”

Hơn nửa người Doãn Tu Trúc đều mềm nhũn: “Chỉ có thể ăn một miếng thôi.”

Tề Mộ cười cong khóe mắt: “Được!”

Vì một miếng sô cô la mà phải đổi lấy eo mỗi lưng đau. Với trình độ toán học này của Tề đại ca thì may mà không kinh doanh, nếu không sẽ phải bồi thường đến tán gia bại sản mất.

Sáng ngày hôm sau, khi Tề Mộ tỉnh lại liền ngửi thấy mùi thơm của bữa sáng.

Cậu chỉ rửa mặt qua loa bèn để nguyên mái tóc rối như tơ vò mà xuống lầu: “Hôm nay phải đến công ty à?”

Doãn Tu Trúc quay đầu lại nhìn cậu: “Ừ.”

Tề Mộ nói: “Vậy được, vừa khéo em có thể về nhà một chuyến luôn.”

Doãn Tu Trúc không nghĩ quá nhiều, bèn hỏi: “Buổi tối sẽ trở về sao?”

Tề Mộ đáp: “Đương nhiên rồi.”

Doãn Tu Trúc mỉm cười, bưng bữa sáng ra: “Đói bụng chưa?” Hôm qua đúng là ăn không được ngon miệng cho lắm.

Tề Mộ ngồi vào bàn ăn, thở dài đáp: “Có người yêu biết làm cơm thật là hạnh phúc.”

Nụ cười trên khóe miệng Doãn Tu Trúc càng sâu hơn. Hắn đi tới phía sau cậu, cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi cậu: “Vì không phụ lòng mong mỏi của em, anh phải nâng cao tài nấu nướng mới được.”

Tề Mộ hỏi hắn: “Doãn thị sắp đặt chân vào ngành ẩm thực à?”

Doãn Tu Trúc: “Chỉ đối với công ty của em thôi.”

Tề Mộ cười đến mức đôi mắt cong thành hình trăng khuyết.

Ăn cơm xong, Tề Mộ rất tùy ý mà nói: “Em về nhà chuẩn bị ngã bài với đại Kiều.”

Bàn tay đang chỉnh trang cổ tay áo của Doãn Tu Trúc chợt khựng lại.

Tề Mộ tiến đến, giúp hắn cài lại nút áo, hướng dẫn lên trên, che chắn toàn bộ lồng ngực hấp dẫn.

Doãn Tu Trúc có phần căng thẳng, hấn sợ hạnh phúc trước mắt lại đột nhiên biến mất.

Tề Mộ biết hấn đang e ngại điều gì: “Không sao đâu.”

Doãn Tu Trúc nắm chặt cổ tay cậu, khàn giọng nói: “Chờ một thời gian nữa đi...”

Tề Mộ ngẩng đầu nhìn hấn: “Làm sao, không muốn nói chuyện cưới xin với em hả?”

69. Chương 69

Cổ họng Doãn Tu Trúc khô khốc, nói như mơ ngủ: “Muốn.”

Sao hấn lại không nghĩ đến được? Chỉ là hấn không dám mà thôi. Thật sự có thể ở cùng một chỗ với Tề Mộ sao? Vĩnh viễn bên nhau, giống như các đôi tình lữ trên thế gian, được nhận sự chúc phúc từ người thân, nói ra lời thề vĩnh cửu, đi đến tận cùng cuộc đời ư?

Hấn rất căng thẳng, bởi vì sợ mất mà thấp thỏm lo âu.

Người nhà Tề Mộ có đồng ý hay không? Bọn họ là người tốt, thế nhưng sẽ chấp nhận con trai mình ở bên một người đàn ông à?

Nếu như không thể chấp nhận thì phải làm sao bây giờ? Lúc Tề Mộ nói ra mà bị phản đối thì biết phải làm gì đây?

Nếu như người nhà của cậu không đồng ý thì Tề Mộ còn có thể ở bên hấn sao?

Một khi nghĩ tới điều này, nỗi sợ hãi liền thoát khỏi nơi âm u nhất, lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

Doãn Tu Trúc nhắm mắt lại, nói rằng: “Nếu như...”

Tề Mộ hôn chụt một cái vào môi hấn: “Anh ưu tú như vậy, ai mà không thích anh cho nổi.”

Doãn Tu Trúc bỗng dưng mở to mắt.

Tề Mộ hôn lên ánh mắt của hấn: “Em có thể tìm thấy người yêu xuất sắc như vậy, bọn họ nhất định sẽ rất vui.”

Doãn Tu Trúc được cậu làm cho yên lòng, nỗi sợ đang ập tới chợt lui xuống, trong con người của hắn là một mảnh kiên định: “Anh chờ em.”

Tề Mộ đáp: “Đừng lo, không có chuyện gì đâu.”

Tề Mộ đi trước. Doãn Tu Trúc ngồi trong xe, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Tài xế trực tiếp đến công ty, Doãn Tu Trúc day day mi tâm rồi nói: “Tối biệt thự Doãn gia.”

Tài xế ngăn người nhưng không hỏi nhiều, quay đầu ở giao lộ trước mặt, hướng tới vùng ngoại ô.

Tháng nào Doãn Tu Trúc cũng đều tới thăm Doãn Chính Công một chút.

Doãn Chính Công đã già hơn rất nhiều, mới có 4 năm trôi qua mà dường như y đã tiêu hao toàn bộ tinh thần của nửa đời sau.

Đây là “lễ vật” duy nhất mà trước khi ra đi Vu Đại Vân đã tặng cho Doãn Tu Trúc. Trong mấy ngày bà giả bộ tỉnh táo, ngay cả Doãn Chính Công cũng bị mê hoặc. Trước khi qua đời bà đã hạ độc Doãn Chính Công, tuy rằng không thể giết chết y nhưng cũng tàn phá thân thể y, bằng không nếu dùng tình hình của Doãn Tu Trúc lúc đó thì căn bản không có cách nào ứng phó với sự đa nghi của Doãn Chính Công.

Vu Đại Vân và Doãn Chính Công đã dây dưa cả nửa cuộc đời với nhau, Doãn Tu Trúc không muốn đưa ra bất kì đánh giá nào hết.

Ban đầu bọn họ yêu nhau, lại có gia thế tương đương, tiến triển một cách vô cùng tự nhiên. Nhưng Doãn lão gia tử bỗng nhiên bệnh chết, Doãn Chính Quyền trở về nước làm tất cả mọi thứ trở nên rối loạn.

Khi Doãn Chính Công phát hiện Vu gia lén lút tiếp xúc với Doãn Chính Quyền thì triệt để phát điên.

Y ngấm dùng thủ đoạn đê hèn, bỏ thuốc kích dục vào trong rượu của Doãn Chính Quyền rồi đưa Vu Đại Vân tới. Vu Đại Vân uống rượu say, mới nhìn qua thì căn bản không nhận ra hai anh em giống nhau như đúc này.

Bà chủ động hôn Doãn Chính quyền, trên mặt Doãn Chính quyền vẫn ra vẻ đạo mạo nhưng trong xương tủy lại là kẻ phong lưu thành tính. Mặc dù không có thuốc kích dục, khi thấy Vu Đại Vân “nhiệt tình” như vậy y cũng sẽ không bỏ qua.

Chờ Vu Đại Vân ý thức được đây là Doãn Chính Quyền thì đã quá muộn.

Doãn Chính Quyền cường bạo bà, Doãn Chính Công mãi đến lúc tất cả đều không thể cứu vãn được mới

xuất hiện, giả bộ lộ ra một dáng vẻ đầy tuyệt vọng, khiếp sợ khi bị phản bội...

Xảy ra chuyện như thế này, mối quan hệ giữa Vu gia và Doãn Chính Quyền triệt để tan vỡ, rốt cục Doãn Chính Công mới có chỗ dựa của mình.

Sau đó lòng dạ y lại càng ác độc hơn nữa. Vin vào việc Vu Đại Vân luôn cảm thấy hổ thẹn với y mà điên cuồng chiếm đoạt tài lực của nhà họ Vu, cuối cùng lợi dụng triệt để Vu Đại Vân, dẫn hai mẹ con Doãn Chính Quyền lên chiếc máy bay trực thăng đã được động tay chân kia, một lần tiêu diệt sạch hai đại họa trong đầu.

Mãi đến tận khi người đã chết, Vu Đại Vân mới biết mình là đồng lõa, mới biết mình bị Doãn Chính Công lợi dụng, mới biết mọi chuyện đều là do Doãn Chính Công sắp đặt.

Chân tướng quá tàn khốc. Vu Đại Vân muốn công bố tất cả ra ngoài, định đồng quy vu tận với Doãn Chính Công.

Đã làm thì phải làm cho trót, Doãn Chính Công bèn nhốt bà lại, nói với bên ngoài rằng ảnh hưởng của thời kì mang thai quá lớn nên bà phải ở nhà tĩnh dưỡng.

Đúng vậy, lúc này Vu Đại Vân đã mang thai. Đáng thương thay, ngay cả bà cũng không biết nghiệt chủng trong bụng mình là của người nào.

Bị giam giữ 5-6 tháng, tinh thần Vu Đại Vân đã hoàn toàn vụn vụn, đem tất cả bất hạnh và hận ý đổ lên đầu đứa con trai vừa mới chào đời.

Dù đứa bé này là con ai thì đều là một nghiệt chủng, đều là súc sinh chứa huyết thống của Doãn Chính Công!

Từ sau khi bà nhiều lần toan bóp chết Doãn Tu Trúc nhưng bất thành, bà liền triệt để đánh mất lý trí, vĩnh viễn sống trong thù hận.

Doãn Chính Công vẫn luôn giữ bà lại, bởi vì lúc đó địa vị của y chưa ổn định, chỉ lo Vu Đại Vân ra ngoài gào thét kêu loạn, đem tất cả những nhọc nhằn khổ sở mà y vất vả lắm mới có được đốt cháy thành tro bụi.

Doãn Tu Trúc vừa sinh ra, Doãn Chính Công đã đi làm giám định cha con, nhưng đáng tiếc kỹ thuật khi ấy căn bản không thể nhận biết hẳn rốt cuộc là con của ai.

Doãn Chính Công nuôi Doãn Tu Trúc lớn lên, một phần là do y cảm thấy rất có khả năng đây chính là cốt nhục của mình, mặt khác tình trạng của y có hoạt tính thấp, rất khó khiến người khác thụ thai, mà Doãn Tu Trúc đại khái là người thừa kế duy nhất của y.

Doãn Tu Trúc nhìn một Doãn Chính Công già nua, trong lòng ngay cả chút thương hại cũng đều không có.

Hết thấy đều là quả báo của y mà thôi.

Doãn Chính Công ngẩng đầu nhìn hấn: “Mày tới đây làm gì? Còn cái gì của tao mà mày chưa cướp đi không!”

Doãn Tu Trúc chẳng thêm quan tâm hận thù trong mắt y, nhẹ giọng nói: “Tôi đã tìm thấy bạn đời của mình.”

Doãn Chính Công khịt mũi coi thường.

Doãn Tu Trúc cũng không để ý, hấn lảng lảng kể cho y hay: “Em ấy rất tốt mà ông thì không xứng đáng được gặp.”

Doãn Tu Trúc chỉ nói với y hai câu như vậy. Mục đích tới nơi này của hấn rất đơn giản —— Tề Mộ nói chuyện của bọn họ cho cha mẹ biết thì hấn cũng nên làm như vậy.

Mặc dù từ đầu tới cuối y cũng không đủ tư cách để làm một người cha.

70. Chương 70

Lúc Tề Mộ dỗ Doãn Tu Trúc thì nói chắc như đinh đóng cột, cơ hồ vừa mở miệng là có thể lấy được sự ủng hộ to lớn của Đại Sơn và đại Kiều.

Nhưng trên thực tế cậu lại vô cùng hoảng loạn.

—— nhiệt liệt ủng hộ thì chẳng dám nghĩ đến, chỉ sợ là không thể thiếu song kiếm hợp bích.

Đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Trước tiên không đề cập tới có cùng giới tính hay không, kể cả ở tình huống bình thường khi nói chuyện với cha mẹ về vấn đề ấy thì chẳng phải trong lòng sẽ vô cùng hồi hộp sao!

Nhờ đâu hai người bọn họ thật sự sẽ không chấp nhận thì làm thế nào?

Tề Mộ Mộ cũng chẳng dám bỏ nhà ra đi đâu! Chỉ có thể kiên trì quỳ trước cửa, dùng ý chí và nghị lực để khiến họ cảm động!

Nhưng mà... Tề Mộ cố gắng an ủi bản thân. Tiểu Trúc tử nhà cậu rất ưu tú, từ nhỏ đã học giỏi, tính tình hiền lành, lên phòng khách xuống phòng bếp đều được, bây giờ còn kiếm được tiền như Đại Sơn!

Tốt như vậy thì có đốt đèn lồng soi kính lúp cũng không tìm được người thứ hai!

Vấn đề duy nhất chỉ có: Doãn Tu Trúc là nam, mà cậu cũng là nam...

Tề Mộ vò đầu, nấu hết cả ruột.

Không thể sợ hãi!

Đã ra khỏi cửa thì nhất định phải đem thành quả trở về. Chém gió tung trời rồi vác bộ mặt xám xịt quay lại thì cậu có còn cần địa vị trong gia đình nữa không đây?

Tề Mộ hít sâu một cái, nghĩ bụng phải mua quà cho đại Kiều trước, đỡ dành từ sớm!

Tề Mộ hiếm hoi mới đi đến trung tâm thương mại, chọn tới chọn lui liền nhìn trúng một cái túi có giá 80 nghìn tệ, cắn răng một cái, mua!

Tề Mộ mang quà về nhà, trong lòng vẫn loạn tùng phèo...

Kiều Cẩn đang tưới nước cho hoa bên trong nhà kính, thấy cậu tới bèn nhân tiện nói: “Lấy giúp mẹ cái kéo tỉa hoa.”

Tề Mộ nhanh chóng dứng lên, cẩn thận dè dặt hầu hạ Thái hậu sửa sang hóa lá cành.

Kiều Cẩn nhìn cậu: “Còn biết trở về sao?”

Tề Mộ cười đáp: “Rảnh rồi mà... Lão Ngụy kết hôn nên con cũng bận theo.” *Xin lỗi lão Ngụy, lễ cưới của cậu tớ chẳng giúp được cái quái gì hết...*

Kiều Cẩn hừ một tiếng: “Thế mà mẹ không biết đó. Hôm đám cưới ngoài việc đứng một chỗ giả bộ đẹp trai thì con còn làm gì nữa?”

Tề Mộ: “...”

Kiều Cẩn cắt cành hoa nói rằng: “Há, còn chó ngáp phải ruồi nhận được hoa cưới nữa chứ.” Kiều Cẩn và Tề Đại Sơn cũng tham gia lễ cưới của Ngụy Bình Hi.

Tề Mộ cười gượng, trả lời: “Là vận may của con tốt.”

Kiều Cẩn ngữ bất kinh nhân tử bất hưu (*): “Làm sao, muốn kết hôn rồi à?”

*(*Xem chú thích chương 43)*

Tề Mộ chột dạ, sợ đến hai chân mềm nhũn, chỉ có thể cười ha ha.

Kiều Cẩn rút cục cũng buông cây kéo xuống, quay đầu nhìn cậu: “Nói đi, có chuyện gì?”

Mấy ngày trước, Tề Mộ đã sớm gọi điện thoại nói với Kiều Cẩn: chờ đám cưới của Ngụy Bình Hi kết thúc thì có chuyện muốn nói với bà.

Trước mặt là núi cao, Tề Mộ cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên: “Con yêu rồi.”

Kiều Cẩn đáp: “Đó là chuyện tốt, sau đó thì sao.”

Bà nói mấy lời này vô cùng bình tĩnh, khẩu khí hoàn toàn bình thường, ngược lại khiến Tề Mộ càng hốt hoảng hơn: “Muốn...Muốn nói cho hai người một tiếng.”

Kiều Cẩn: “Ừ.”

Không thèm hỏi là ai ư??? Tề Mộ liếc nhìn biểu cảm của Kiều thái hậu, cân nhắc một lúc rồi bảo: “Người đó...Ba mẹ cũng biết đấy.”

Kiều Cẩn lại cầm bình nước lên, đáp: “Nói đi, là ai.”

Tề Mộ nín thở, nhắm hai mắt lên tiếng: “Doãn Tu Trúc!”

Nói xong cậu như trút được gánh nặng, lại trở thành Tề đại ca không sợ trời không sợ đất!

Vốn tưởng rằng Kiều Cẩn sẽ sửng sốt, khiếp sợ hay thậm chí tát cậu một cái, nhưng làm cho Tề Mộ cực kỳ bất ngờ chính là, Kiều Cẩn liền thở phào nhẹ nhõm.

Đúng thế... Đại Kiều thở phào nhẹ nhõm đó!

Tề Mộ ngây ngẩn cả người, diễn biến này không đúng lắm!

Kiều Cẩn hỏi: “Cái hồi thi đại học hai đứa làm sao vậy?”

Tề Mộ: “???”

Kiều Cẩn bảo: “Con nghĩ là mẹ mù à, mấy năm qua con ở Paris đã vẽ bao nhiêu bức tranh về Doãn Tu Trúc hả?”

Tề Mộ: “!!!” Cậu tưởng bản thân đã giấu kĩ lắm rồi chứ.

Kiều Cẩn lên tiếng: “Lần này trở về là để nói rõ với người ta hả?”

Tề Mộ còn chưa phục hồi tinh thần từ câu nói trước: “Mẹ, mẹ, mẹ đã sớm biết sao?”

Thật ngại quá, đại Kiều có khi đã nhận ra sớm hơn cả Tề đại ca nữa kìa...

Cây phát tài ở đằng xa khẽ rung rinh, Tề Đại Sơn không nhịn được bèn xông tới: “Con trai của ba là ông già thổ sao?”

Tề Mộ: “.....”

Kiều Cẩn ném thẳng bình nước tới: “Không biết cách nói chuyện thì câm miệng!” Ông già thổ cái gì chứ, có người cha nào lại mắng con trai mình như thế bao giờ chưa!

71. Chương 71

Tề Đại Sơn khéo léo tránh thoát công kích từ bình nước, sấp tới hỏi: “Ông già thổ không phải là đồng tình luyến ái à?”

Kiều Cẩn tức chết rồi: “Ngày xưa là từ để chỉ nam kỹ đó!”

Tề Đại Sơn sờ mũi, không lên tiếng.

Tề Mộ bị cảnh tượng này làm cho vô cùng hoang mang, hoàn toàn không hiểu đây là tình huống thế nào. Cậu lấy hết dũng khí trở về nhà, định thông qua cửa ải của Kiều Cẩn trước đã rồi sau đó sẽ đi hạ gục Đại Sơn.

Giờ thì vừa khéo... Cha cậu sao lại xuất hiện từ sau cây phát tài? Đây là đang nghe trộm à!

Kiều Cẩn trừng mắt với chồng một cái, nói với Tề Mộ rằng: “Đừng để ý tới ba con, chúng ta vào nhà đi đã.”

Tề Mộ ngơ ngác mà bị mẹ mình nắm tay, thật sự không kịp phản ứng, song kiếm hợp bích đâu rồi hở? Sao lại cảm thấy mẹ đang cẩn thận từng li từng tí một thế nhỉ?

Khi hai mẹ con trở về nhà, Tề Đại Sơn ảo não theo sau, không dám nhiều lời.

Kiều Cẩn rót trà đưa cho Tề Mộ. Cậu nhìn chằm chằm cốc trà rồi ngẩn người, cứ tưởng mình đang nằm mơ.

Chỉ thấy Kiều Cẩn khẽ thở dài: “Mấy năm nay con cũng không dễ dàng gì.” Nói xong lại có chút nghẹn ngào.

Tề Mộ nghe được, trái tim liền vô cùng chua xót. Con người có lúc thật là kỳ quái, lúc chưa được quan tâm, không ai để ý thì dường như ngay cả oan ức bằng trời cũng chẳng có vấn đề gì, cái nào cũng có thể chống đỡ, chẳng có gì đáng để e ngại.

Chỉ khi nào có ai đó quan tâm bạn, để ý bạn hơn chính bản thân mình thì ngay cả một vấn đề nhỏ cũng trở thành oan ức tột cùng.

Bỗng dưng viên mắt Tề Mộ đỏ hoe.

Kiều Cẩn thấy dáng vẻ kia của cậu thì càng ngày càng đau lòng: “Con đừng sợ, thích người đồng giới cũng không sao cả, hướng hồ chúng ta đã chứng kiến Doãn Tu Trúc lớn lên nên hiểu rất rõ. Hai con có thể ở bên nhau, mẹ và cha con sẽ không phản đối.”

Tách một cái, nước mắt Tề Mộ liền rơi xuống.

Kiều Cẩn cực kì hoảng, Tề Mộ lớn như vậy vẫn luôn có tính tiểu bá vương, bà gần như chưa từng phải dỗ dành cậu bao giờ. Lúc này thấy cậu khóc như vậy, trái tim người mẹ liền vô cùng đau đớn...

“Đều tại anh đó!” Kiều Cẩn giận chó đánh mèo lên Tề Đại Sơn “Nhất định là bởi vì sợ anh nên con trai mới phải chịu ủy khuất lâu đến thế.”

Tề Đại Sơn: “...” Oan uổng quá, nhưng không dám phản bác.

Kiều Cẩn nói với Tề Mộ: “Con đừng sợ, ông hồ đồ lắm. Bất quá mẹ đã sớm làm công tác tư tưởng, hiện tại ba con đã hiểu thêm một chút rồi. Con thích ai đó không hề có gì sai cả, là nam thì sao chứ? Chúng ta đâu có tàn nhẫn như vậy.”

Tề Mộ càng ngày càng không tìm được nước mắt: Cậu không nghĩ tới, thật sự một chút cũng không nghĩ đến... Hóa ra cha mẹ của cậu đã phát hiện từ lâu, hóa ra bọn họ đang thử chấp nhận.

Kiều Cẩn lại bảo: “Con đường này của con đã định trước là không dễ đi, nhưng con yên tâm, ba mẹ không phải là vật cản trở trong cuộc đời con, con có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình.”

Kiều Cẩn đã suy nghĩ một thời gian dài mới có thể nói ra câu này, cũng âm thầm khóc rất nhiều.

Có bậc cha mẹ nào có thể bình tĩnh chấp nhận xu hướng tình dục của con trai họ như thế đây? Chẳng vì những thứ khác, chỉ cần nghĩ đến con đường sau này của cậu thì trái tim của người mẹ đã bị khoắt thành bùn. Nhưng sự đã rồi, mù quáng ngăn cản chỉ có thể ép cậu tới đường cùng mà thôi.

Em trai của Kiều Cẩn cũng bởi vì cha mẹ bảo thủ, phản đối cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối nên đã gây ra thảm kịch nợ. Bắt đầu từ cái ngày Kiều Cẩn sinh ra Tề Mộ liền hạ quyết tâm —— dù có thể nào cũng phải để con mình được tự do.

Sinh con ra không có nghĩa là trói buộc nó. Bà là mẹ của cậu, nhưng cũng hy vọng cả đời cậu có thể gặp được thầy tốt bạn hiền.

Bốn năm qua Tề Mộ sống rất không thoải mái, cậu tự cho là mình đã giấu rất kĩ chứ thật ra lại đầy lỗ hổng.

Kiều Cẩn nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng. Cũng ý thức rõ ràng rằng Tề Mộ không phải đang đùa giỡn, cậu thực sự đã đặt đối phương vào tim nên mới có thể vô thức ngăn người, miêu tả ra dáng vẻ của hắn.

Điều này cũng khiến Kiều Cẩn đưa ra quyết định, mau chóng làm công tác tư tưởng với Tề Đại Sơn.

Tề Mộ nức nở nói: “Mẹ...”

Kiều Cẩn ôm cậu: “Đừng khóc, Mộ Mộ của chúng ta là một đứa con ngoan, mẹ biết cả rồi.”

Tề Mộ khóc không thành tiếng: “Cảm ơn... Cảm ơn ba mẹ.”

Kiếp trước rốt cuộc cậu đã làm chuyện tốt đẹp gì mà lại may mắn đến vậy, có thể trở thành con trai của Kiều Cẩn và Tề Đại Sơn.

72. Chương 72

Sau khi ngừng khóc, Tề Mộ kể lại chuyện giữa mình và Doãn Tu Trúc cho Kiều Cẩn nghe.

Đương nhiên là sẽ giấu đi một số việc, nhưng vẫn nói rõ ràng những hiểu lầm cơ bản, rồi cậu lại bảo bốn năm vừa qua Doãn Tu Trúc sống cũng chẳng dễ dàng gì...

Kiều Cẩn nghe xong liền tròn mắt há mồm: “Hai đứa ngớ ngẩn à?”

Tề Mộ: “...”

Ngược lại, Tề Đại Sơn nói được tiếng người: “Đàn ông ấy mà, luôn muốn tự mình gánh chịu tất cả mọi chuyện.” Che chở đối phương ở khắp mọi nơi, lúc nào cũng nghĩ rằng mình đã làm tổn thương đối phương rồi lại áy náy tự trách, nếu không thì đã chẳng ra nông nổi này.

Tề Đại Sơn chưa từ bỏ ý định: “Cho nên nam nữ vẫn xứng...”

Kiều Cẩn nhìn ông chằm chằm. Tề Đại Sơn không dám nhiều lời nữa, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Hai đứa tội nó như vậy thì anh làm sao ôm cháu được đây?”

Kiều Cẩn đáp: “Thế anh để con trai chỉ để nó sinh cháu cho anh à?”

Tề Đại Sơn hắng giọng: “Em xem sản nghiệp nhà mình to như thế, dù sao cũng cần phải có người thừa kế đúng không?”

Kiều Cẩn ha ha trả lời: “Sản nghiệp của anh to vậy mà con trai anh còn chẳng thêm thì anh vẫn trông cậy vào cháu anh được sao?”

Tề Đại Sơn: “...”

Kiều Cẩn chê khả năng lãnh hội chính trị của ông quá kém, không mấy vui vẻ khi nói chuyện với ông bèn quay sang Tề Mộ: “Ngày mai dẫn Doãn Tu Trúc về nhà đi, cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Tề Mộ gật đầu liên tục, đáp: “Dạ!”

Tề Đại Sơn lại ba lách ba xàm: “Đúng rồi, nếu hết hi vọng vào việc có cháu thì em Kiều này, chi bằng chúng mình dành thời gian làm đứa thứ hai đi?”

Kiều Cẩn & Tề Mộ: “...”

Đồng chí Đại Sơn cũng chỉ là nói quá một chút thôi. Đã từng này tuổi rồi ông làm sao nữa để Kiều Cẩn phải vất vả nữa. Chỉ là nhìn hai mẹ con họ khóc như vậy thì ông rất đau lòng, bèn đùa giỡn để thay đổi không khí.

Xế chiều hôm đó, Tề Mộ trở về nhà của Doãn Tu Trúc.

Cậu vốn tưởng rằng Doãn Tu Trúc vẫn còn ở công ty, định bụng chuẩn bị bữa tối trước, kết quả vừa vào đã thấy người đàn ông nọ ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa.

Tề Mộ sững sờ.

Doãn Tu Trúc nhanh chóng đứng dậy, nhìn cậu không chớp mắt.

Ngay cả giây Tề Mộ cũng chưa cởi mà nói: “Đại Kiều bảo rằng ngày mai chúng mình phải về nhà ăn cơm.”

Doãn Tu Trúc đứng tại chỗ, giống như hồn lìa khỏi xác.

Tề Mộ thay dép xong, đi tới hôn “pho tượng” hoàn mỹ không tì vết kia một cái: “Được rồi, đều không sao hết.”

Doãn Tu Trúc hoàn hồn, ôm chặt lấy cậu, vội vã hôn lên môi cậu.

Trời mới biết hắn đã vượt qua ngày hôm nay như thế nào. Sau khi từ trở lại từ biệt thự nhà họ Doãn, hắn liền ngồi trên ghế sofa, không nhúc nhích mà nhìn ra ngoài cửa, chờ Tề Mộ về.

Hắn suy nghĩ rất rất nhiều, nghĩ tới tất cả tình huống gay go nhất một lượt, rõ ràng cái gì cũng đều chưa xảy ra mà hắn đã máu me đầm đìa. Nhưng vào giờ phút này, một câu nói của Tề Mộ đã làm lạnh miệng vết thương, đổi lấy trăm hoa đua nở.

Lúc lâu sau Doãn Tu Trúc mới buông cậu ra: “Bọn họ...”

Tề Mộ thở hỗn hển lên tiếng: “Bọn họ đã sớm biết rồi.”

Doãn Tu Trúc ngây ngẩn cả người.

Chớp mũi Tề Mộ lại có chút chua xót, tỉ mỉ kể hết sự tình khi về nhà cho Doãn Tu Trúc.

Doãn Tu Trúc nghe mà như bước trong ảo mộng.

Trên đời này có kiểu cha mẹ như Doãn Chính Công và Vu Đại Vân, cũng có Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn.

Đúng là nhờ bọn họ thì thế giới này mới sinh ra một Tề Mộ sáng sủa và đầy hi vọng như thế.

Doãn Tu Trúc cụp mắt nhìn về phía Tề Mộ, dùng sức ôm cậu.

Tề Mộ nhỏ giọng hỏi: “Lần này yên tâm chưa?”

Doãn Tu Trúc cọ cọ vào cổ cậu: “Ừ!”

Tề Mộ cười cong mắt, nâng mặt hắn lên hôn một cái, vừa hôn vừa lăn lên giường.

Ngày hôm sau khi Tề Mộ tỉnh lại liền nghe thấy tiếng động trong phòng thay đồ. Cậu mơ màng buồn ngủ mà tiến đến, bắt gặp một cặp chân dài thẳng tắp và...

Tề Mộ nuốt nước miếng.

Doãn Tu Trúc xoay người, tỉ lệ cơ thể hoàn mỹ cứ phơi bày trước mặt cậu như vậy.

Tuy rằng Tề Mộ đã làm chuyện đó với hắn vô số lần, nhưng bất thành linh nhìn thấy từ đầu đến chân thì vẫn bị đả kích rất lớn.

“Mới sáng sớm đã làm gì thế?” Tề Mộ hỏi hắn.

Doãn Tu Trúc đáp: “Em xem anh mặc bộ nào thì hợp? Dì Kiều thích màu nào?”

Tề Mộ phì cười: “Anh mặc cái gì cũng đều đẹp hết.”

Doãn Tu Trúc cực kì hồi hộp: “Anh muốn để lại ấn tượng tốt nhất trong mắt họ.”

Tề Mộ buồn cười lên tiếng: “Bọn họ nhìn anh lớn lên đó, còn cần ấn tượng tốt cái gì nữa hả?”

Doãn Tu Trúc mím môi: “Dù sao cũng không gặp nhiều năm như vậy rồi...”

Tề Mộ nhìn hắn chăm chăm một lát, thở dài bảo: “Ừ rồi, bao lâu không thấy nên càng trông tuấn tú hơn.”

Doãn Tu Trúc cắn môi cậu nhưng trong lòng vẫn vô cùng hoảng loạn. Quá coi trọng thì sẽ căng thẳng, đây

là chuyện không thể tránh khỏi được. Mặc dù ngay cả thi đại học, Doãn học thần cũng vẫn thần nhiên như thường, lại nhất định phải đúng ngày hôm nay mới hội hợp đến mức đi cùng tay cùng chân.

Tề Mộ vui vẻ không chịu được, về gần đến nhà rồi mới nói: “Yên tâm, sau này anh cũng là con trai của họ, bọn họ nhất định sẽ cực kì yêu quý anh.”

Tim Doãn Tu Trúc đập cực kì nhanh, lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi.

Tề Mộ nắm tay hắn, đi vào nhà của họ.

Đây không phải là lần đầu tiên Doãn Tu Trúc tới nơi này, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Tề Đại Sơn và Kiều Cẩn, nhưng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự ấm áp thực sự của một gia đình.

Gia đình mà hắn luôn hướng tới, khao khát, cầu cũng không được cuối cùng cũng đón nhận hắn.

Tất cả những thứ này đều là do Tề Mộ cho hắn.

Hắn nghe thấy âm thanh của Tề Mộ.

Cậu bảo: “Ba, mẹ, đây là Doãn Tu Trúc, người yêu của con.”

Doãn Tu Trúc lộ ra nụ cười chân thành, thậm chí nói — *Đây là Tề Mộ, người yêu của tôi.*

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hon-dung-tua-khom-truc-dai>